ABDULLAH ÖCALAN

KÜRDİSTAN'DA HALK SAVAŞI VE GERİLLA

Institut kurde de Paris

WEŞANÊN
SERXWEBÛN

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

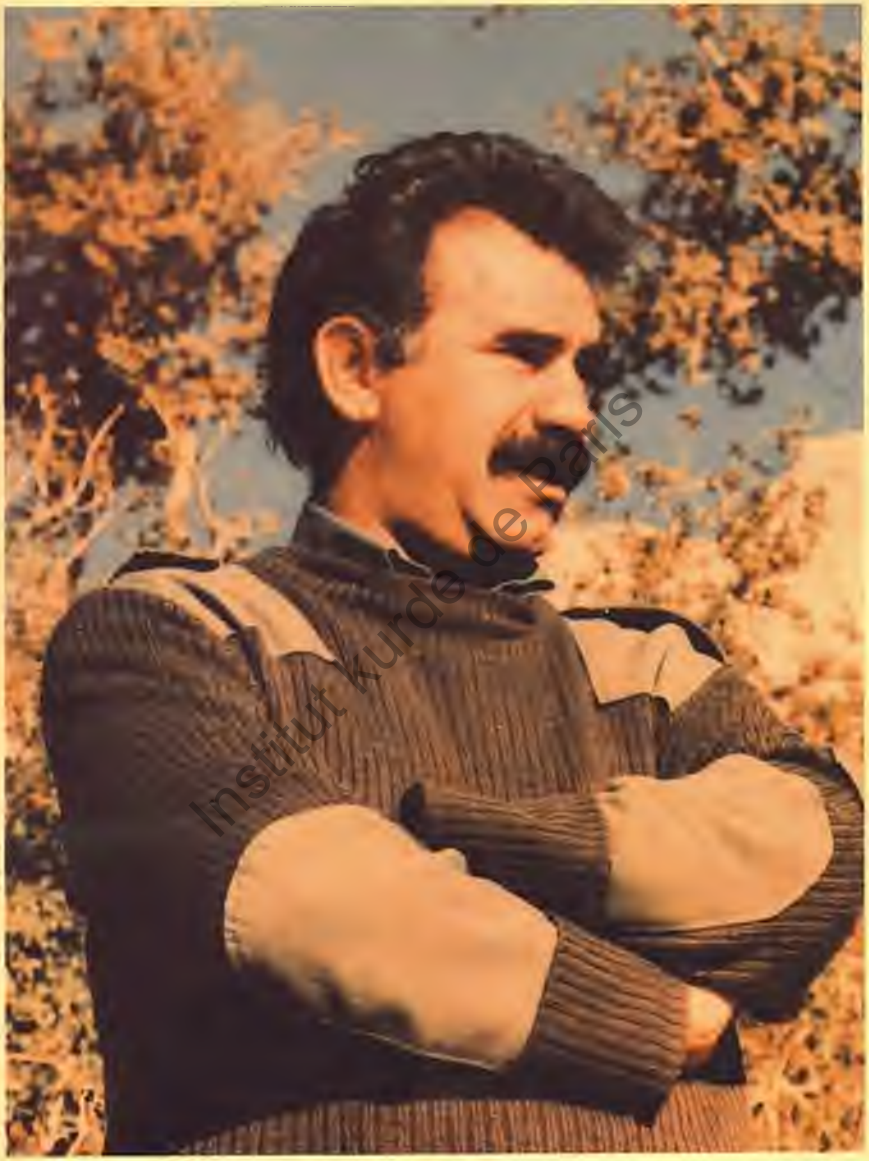
Institut Kurde de Paris
Bibliothèque
Fonds Mirella Galletti

Abdullah
ÖCALAN

Kürdistan'da
HALK SAVAŞI
VE
GERİLLA

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN

Institut kurde de Paris

Abdullah
ÖCALAN

Institut Kurde de Paris

Kürdistan'da
HALK SAVAŞI VE GERİLLA

WEŞANÊN SERXWEBÛN: 51

Kürdistan'da Halk Savaşı ve Gerilla
Weşanên Serxwebûn: 51

Institut kurde de Paris

Dizgi: Lider 2002
Birinci baskı: Ekim 1991

Herausgeber:
Agri Verlag
Vogelsanger Str. 286
D-5000 Köln 30

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9
Devrimci silahlı mücadelemizin geçmişi ve geleceği üzerine 15
PKK'nin silahlı mücadele tarihi 16
Gerillanın geliştirilmesinin önemi 30
Gerillanın geliştirilmesinin sorunları 39
Gerillacının yaşam tarzı 44
Gerillanın hareket tarzı 50
Kurallı devrimcilik zaferin güvencesidir 55
Kayıplarımızın nedenleri 56
Teoride bilinenler pratiğe aktarılamıyor 60
Gerillanın prestijiyle oynandı 61
Gerekli atılganlık gösterilemiyor 63
Görevlere ve sorumluluğa tam sahip çıkılmıyor 68
Halkımızın bağrından yeni ve atak genç üyeler çıkacaktır 70
Cephe silahını daha fazla kullanacağız 72
En fazla ağırlık vermemiz gereken görev gerillanın geliştirilmesidir 74
Ortayolculuğa ve tasfiyeciliğe karşı sağlam militanlar haline gelinmelidir 76
Gerilla savaşı üzerine 79
I- PKK tarihinde taktiğin ele alınışı 81
Ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele 82
Silahlı propaganda 85
Gerilla 88
II- Gerillanın temel gelişme etkenleri 98
Gerillanın gelişeceği objektif koşullar ... 98
Gerillanın geliştirilmesinde parti öncülüğü 102
Gerillanın geliştirilmesinde kitle ilişkileri 116
Gerillanın geliştirilmesinde teknik donanım ve dış ilişkiler çerçevesi 121
III- Parti ve gerilla yaşamı 129

Institut Kurde de Paris

Parti yaşamının önemi 130
Gerilla yaşamını sabote eden tutumlar ... 134
Askerileşme ve taktik yaşam 140
Gerillacı öncü militandır 151
Gerillacının yaşamında moral etkeni 157
IV- Gerilla savaşının güncel taktik görevleri .. 196
Yanlış taktik uygulamaların düzeltilmesi 197
Ordu örgütlenmesinin geliştirilmesi 204
Döneme uygun çalışma ve vuruş tarzı .. 208
Üslenme sorunu ve gerilla bölgeleri 217
Hedefler programımızın genel çerçevesi 221
Taktik önderliğin günümüzdeki anlamı .. 228
Partimizin silahlı mücadele faaliyeti ve gelişim sorunları 241
PKK sıcak savaşım içinde doğmuş ve gelişmiştir 242
Üslenme, hareketlilik ve yönetim tarzı 258
Gerilla yaşamı 263
Gerillada vuruş tarzı 273
Gerilla savaşını yeniden ele almak, düzenlemek ve halk ordusunu geliştirmek dönemin temel görevidir 281
Temel savaş bölgelerimizin oynayacağı roller ... 301
1- Botan Eyaleti 303
2- Serhed Eyaleti 308
3- Dersim Eyaleti 310
4- Mardin Eyaleti 313
5- Diyarbakır-Bingöl-Garzan Eyaleti 316
6- Güney-Batı Eyaleti 320
Gerilla savaşının güncel taktik sorunları 323
Kürdistan'da gerilla ilk kez PKK ile ortaya çıkmıştır 324
1989 yaz atılımının kanıtladığı gerçekler ... 330
Parti ve gerillaya doğru yaklaşım esastır ... 338
Gerilla taktiklerini doğru ve tam uygulamak gerekir 348
Gerilla savaşına ve parti görevlerine yeterince sahip çıkan sağlam militanlar olalım 358

Institut Kurde de Paris

Asi çeteciliği aşalım, gerillayı uygulayalım 375
Savaş orduyu, ordu savaşı geliştirir 415
Savaş ve ordu sorunları üzerine 421
I- Ulusal kurtuluş savaşının başarısı için parti öncülüğü şarttır 421
II- Görev, büyük halk önderleri ve komutanlar olmaktır 449
Savaş ve ordu gerçeğine doğru yaklaşalım 467
Komutanlığa doğru yaklaşılmalıdır 469
Savaş gerçeğimize tam katılmak gerekir 488
14 Temmuz direnişi gerçek rehberimizdir ... 498
7. Savaş yılına girerken temel gerilla bölgelerimizin durumu ve görevlerimiz 503
Gerilla savaşımızda yaşanan taktik dışılıklar ve bunların düzeltilmesi üzerine ... 527
Savaşa yaklaşım sorunu 530
İki sapma 535
Gerillanın doğru hareket tarzı 538
Yönetim kademesinde yaşanan durum 542
Komuta yapısının yeniden düzenlenmesi ... 552
Hataların düzeltilmesi üzerine tartışmalar 566

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

ÖNSÖZ

Institut kurde de Paris

Gerilla, genel planda zayıfın güçlüye karşı yürüttüğü savaş tarzı olarak tanımlanabilir. Gerilla savaşının strateji ve taktiklerini belirleyen de budur; zayıfın güçlüye karşı savaşabilmesi ve de kazanabilmesi. Bunun gerçekleşmesi için, zayıf olanın, yürüttüğü savaşta düşmanını yıpratıp zayıflatmayı, kendi güçlerini koruyup sürekli büyütmeyi ve bu biçimde güç dengesini tersine çevirmeyi esas alması gerekir. Buradan, gerillanın ünlü vur-kaç, sürekli üreme ve savaşı uzun süreli kılma ilkeleri ortaya çıkar.

Zayıfın güçlüye karşı savaşması, insanlığın tüm savaş tarihini kapsar. Bu nedenle, gerilla savaşının kökleri insanlığın oluşumuna kadar uzanır. İnsanlığın savaş deneylerinin yeni kuşaklara aktarılması, yeni ekonomik, bilimsel ve teknik gelişmelerle savaş araçlarının ve buna bağlı olarak savaş strateji ve taktiklerinin gelişmesi, giderek bir savaş tarzı olarak gerillanın sistemleşmesine yol açmıştır. Tarihteki sınıflar savaşında, halkların ulusal gelişme ve kurtuluş savaşlarında gerillanın ilk ve ilkel biçimleri kullanılmıştır. 19. yüzyılda sınıf ve ulus savaşımlarındaki gelişme sonucunda bir savaş tarzı olarak gerilla da sistemleşmiş ve 20. yüzyılın en etkili savaş biçimlerinden biri

haline gelmiştir. Gerilla, yaşadığımız yüzyılda, işçi sınıfının ve ezilen halkların elinde burjuvaziye ve emperyalizme karşı savaşımın en temel yöntemlerinden biri olmuştur. Özellikle sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe karşı savaşımda halkların temel kurtuluş yöntemi olarak rol oynamıştır. Gerilla ile halklar, tüm insanlığı etkisi altına alan destanlar yaratmışlardır. Gerillanın Çin, Küba ve Vietnam gibi ülkelerde uygulanışı, onun gelişiminin dorukları olmuştur. Günümüzde de işçi sınıfı ve ezilen tüm halklar, kurtuluş mücadelelerinde, bir yöntem olarak gerillayı etkin bir biçimde uygulamaktadırlar.

Kuşkusuz, tarih boyunca işgalci ve istilacılara karşı savaşmış olan Kürdistan halkının savaş tarihinde de gerillanın ilkel biçimlerine rastlamak mümkündür. Çünkü, Kürt halkı hep zayıf taraf olmuş, sürekli güçlü işgalcilere ve istilacılara karşı savaşmak durumunda kalmıştır. Ne var ki, Kürt halkının tarih boyunca yürüttüğü savaşların deneyimleri, kullanılan araçlar, izlenen yöntemler ve taktikler günümüzde yeterince bilinmemektedir. Yüzyıllarca yabancı egemenler tarafından yönetilmiş ve dünyada eşi bulunmayan bir sömürgecilik sistemi altına alınmış olmak, bu deneyimlerin bilinmesini engellemiştir. Bunların ortaya çıkarılması, bu deneylerden ulusal kurtuluş savaşında yararlanılması, yerine getirilmesi gereken önemli bir görev olmaktadır. Bunun yanında, Kürt halkının tarih boyunca başvurduğu savaş tarzının çoğunlukla isyancı ve ayaklanmacı bir tarz olduğu da bilinen bir gerçektir. Bu tarzın en son geldiği biçim, Güney Kürdistan'da KDP'nin uyguladığı peşmerge tarzı savaş olmaktadır. Peşmerge tarzı savaş, geleneksel isyancılığın çağımız koşullarından kısmen etkilenerek, kendisini çağdaş söylemle biraz cilalayarak ortaya çıkmasıdır. Kürt halkının, yabancı egemenler karşısında sürekli yenilmiş olmasında başvurduğu bu savaş tarzının önemli bir payı vardır. Kendisi zayıf taraf olmasına rağmen, zayıfın savaş tarzına başvurmayı beceremezmiştir. Nitekim son elli yılda Güney Kürdistan'da yaşananlar, daha önceki tarihin nasıl olduğunu açıkça göstermektedir. Çok açık ki, geleneksel isyancı tarzla Kürt halkının kurtuluşa ulaşması, ulusal bağımsız ve özgür hale gelmesi mümkün değildir. Elinizdeki kitap, pratik örnekler vererek bu gerçeğe parmak basmaktadır.

Institut Kurde de Paris

Kürdistan'da gerilla ilk kez PKK ile ortaya çıkmıştır. PKK; teorik ve politik çizgisini oluştururken, ulusal kurtuluş devriminin temel taktiği olarak halk savaşını ve gerillayı belirlemiş ve pratik mücadelesinde bunu esas almıştır. Baştan beri Kürdistan'da gerillayı var etmek ve halkı gerilla tarzıyla sömürgeciliğe karşı savaştırmak için çalışmıştır. İlk dönemlerdeki silahlı mücadele uygulamaları gerillayı yaratmayı hedefleyen silahlı propaganda uygulamaları olmuş, gerillaya gerçek anlamda 1987 yılından itibaren ulaşılmıştır. Bu nedenle, PKK'nin gerilla üzerine değerlendirmeleri de bu tarihten itibaren yoğunlaşmıştır.

Elinizdeki kitap, PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, Kürdistan gerillası üzerine değerlendirmelerinden seçilmiş yazılardan oluşmaktadır. Bunlar, gerilla üzerine yapılan değerlendirmelerin tümü değil, sadece bir kısmıdır. Yine bu kitabı, savaş, ordu ve gerilla üzerine olan yazıların tümü olarak görmemek gerekir; bu kitap, "**Kürdistan'da Zorun Rolü**" kitabı ile 3. Kongre öncesinde ve sonrasında savaş üzerine yapılan birçok değerlendirme ve talimatın bir devamı olarak ortaya çıkmaktadır. Böyle görülür ve incelenirse daha öğretici sonuçlar verir.

Kitabın başında, Aralık 1987 ve Şubat-Mart 1988 tarihlerinde hazırlanmış üç yazı yer almaktadır. "**Devrimci Silahlı Mücadelemizin Geçmişi ve Geleceği Üzerine**", "**Kurallı Devrimcilik Zaferin Güvencesidir**" ve "**Gerilla Savaşı Üzerine**" başlıklı bu yazılarda **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, PKK'nin silahlı mücadele pratiğini ve deneyini değerlendirip olumlu ve olumsuz yönleri ortaya koymakta, Kürdistan tarihinde PKK deneyinin yerini ve rolünü belirlemekte, Kürdistan'da gerillanın temel gelişme etkenlerini, parti ve gerilla yaşamını, güncel olarak gerilla savaşının taktik görevlerini değerlendirmektedir. Bu değerlendirmeler, pratikte gerillanın geliştirilmesinin temel perspektifleri olmaktadır. Kürdistan'da gerillanın yaratılması için yürütülen büyük mücadeleyi, gerilla savaşının ve ordusunun geliştirilmesi için somut görüşleri, hatalı uygulamalardan çıkarılması gereken temel dersleri bu yazılarda ayrıntılı olarak bulmak mümkündür.

Daha sonra, Ocak 1989'da hazırlanan partimizin "**Silahlı Mücadele**

Institut Kurde de Paris

Faaliyeti ve Gelişim Sorunları", "**Gerilla Savaşını Yeniden Ele Almak, Düzenlemek ve Halk Ordusunu Geliştirmek Dönemin Temel Görevidir**", "**Temel Savaş Bölgelerimizin Oynayacağı Roller**" başlıklı üç yazı yer almaktadır. Bu yazılarda, geçmiş savaş deneyi ve daha çok 1988 yılı pratiği değerlendirilmekte, hatalardan dersler çıkarılmakta, gerillanın üslenme, yönetim ve vuruş tarzı gibi sorunları incelenmekte ve Kuzey-Batı Kürdistan çapında gerillayı yaygınlaştırmak için genel planlamanın nasıl ele alınması ve nerelere hangi rollerle yaklaşılması gerektiği ortaya konmaktadır. Bu değerlendirmeler, 1989 yılında gerilla savaşının genel plan ve programına yol gösteren analizler olmaktadır.

1989 yılındaki gerilla pratiğinin değerlendirilmesi, gerilla temelinde devrimci mücadelenin sağlandığı gelişmeler; savaş ve orduda ortaya çıkan sorunların incelenmesi ise, "**Gerilla Savaşının Güncel Taktik Sorunları**" başlıklı yazı ile "**Asi Çeteciliği Aşalım, Gerillayı Uygulayalım**" başlıklı talimatta yapılmaktadır. 1989 yılında yaşanan gelişmelerin iki yönü vardır. Birincisi, gerillanın doğru uygulanması çok büyük gelişmelere yol açarak, düşünsel tespitlerin pratikte de kanıtlanması olmuştur. Diğeri ise, gerillayı doğru uygulamamakta direten anlayışın, asi çetecilik biçiminde tanımlanan anlayışın bu gelişmelere musallat olması ve gelişmeleri tahrip etmesi yaşanmıştır. Asi çetecilik, geleneksel isyancı tarz ile eşkıyalığın birleştirilmesidir; gerilla ordusunun örgütlenmesinin tahribi, ordulaşmanın durdurulması ve dağıtılmasıdır, halka karşı düşmanca yaklaşımdır. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş bu değerlendirmelerinde, bu yaklaşımı bütün yönleriyle açığa çıkarmış, teşhir etmiş ve halk ordusunu bu yaklaşıma karşı donatmıştır.

"**Savaş ve Ordu Sorunları Üzerine**" başlıklı yazı, **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın, PKK 2. Ulusal Konferansı'nda silahlı mücadele üzerine yaptığı rapor niteliğindeki konuşmadır. Burada savaş ve ordu gerçeğine yaklaşımdaki hatalar, yanılgılar, sağ ve sol oportünizm belirtileri ve bunların pratikte oynadığı tasfiyeci rol değerlendirilmiş ve doğru yaklaşım tarzı ortaya konmuştur. Bu değerlendirme, 2. Ulusal Konferans'ın savaş ve ordu üzerine aldığı önemli kararlara temel teşkil etmiştir. Ayrıca, daha derinliğine yapılan değerlendirme-

Institut Kurde de Paris

lerin ve bu temelde sorunların çözümlenmesinin başlangıcı olmuştur. Bu başlangıç, daha sonra "**Savaş ve Ordu Gerçeğine Doğru Yaklaşalım**" ile "**Gerilla Savaşımızda Yaşanan Taktik Dışılıklar ve Bunların Düzeltilmesi Üzerine**" başlıklı değerlendirmelerle devam ettirilmiştir. Bunlar, sorunların köklü çözümü, doğru gerilla tarzının pratikte kesin egemen kılınması ve ordu yapısının bu temelde yeniden düzenlenmesi, bütün bunları gerçekleştirecek bir kongre için örgüt yapısının hazırlanması amacıyla yapılan çalışmalar olmuştur. Ve bu çalışmalar, parti IV. Kongresi'nin hazırlanmasını ve 1990 yılı sonunda bir gerilla kongresi olarak başarıyla gerçekleşmesini sağlayarak amacına ulaşmıştır.

Elinizdeki kitap, gerillanın genel teorik incelenmesi değildir; tamamen bir pratik uygulamanın, PKK'nin pratik gerilla deneyiminin mücadele süreci içinde değerlendirilmesidir. Bu mücadeleyi en üst düzeyde yürüten ve yöneten kişinin görüş, düşünce, duygu, istem ve amaçlarını vermektedir. Bu, kitabın özgül ve sanıyoruz onu daha da değerli yapan yanıdır. Kürdistan gerilla pratiği, herhangi bir ülkenin pratiği değildir; üzerinde eşi görülmeyen bir sömürgecilik uygulanan, sadece sömürgeciler değil neredeyse dünya tarafından varlığı inkar edilen ve insanlarına kölelik ve kendini inkar büyük ölçüde kanıksatılmış olan bir halkın savaş pratiğidir. Böyle bir ortamda insanları ülkesi ve halkının kurtuluşu için savaşır hale getirmenin zorluklarını belirtmek bile gereksizdir. Okuyucu, bu kitapta, böyle bir zorluğu yenmek ve gerillayı yaratmak için harcanan büyük çabayı ve gerillayı doğru çizgide uygulayabilmek için yürütülen büyük mücadeleyi bulacaktır.

Kitabı, sadece Kürdistan'daki gerilla pratiğini ve olup bitenleri öğrenmek için okunmakla kalınmayacağı, Halk Kurtuluş Ordusunun eğitiminde temel bir materyal olarak sürekli kullanılacağı inancıyla okuyucuya sunuyoruz.

Weşanên Serxwebûn

Institut Kurde de Paris

Institut kurde de Paris

DEVRİMCİ SİLAHLI MÜCADELEMİZİN GEÇMİŞİ VE GELECEĞİ ÜZERİNE

(Aralık 1987)

Institut kurde de Paris

Silahlı mücadele konusu, bizim en önemli konumuzdur. Şimdiye kadar yaptığımız bütün değerlendirmeler gösteriyor ki, silahlı mücadele, hem siyasal mücadeleyi temel alarak gelişecek ve hem de onu etkileyerek daha üst boyutlu siyasal gelişmelerin doğmasında rol oynayacak olan en büyük araçtır. Şimdi bu mücadeleyi daha derlitoplu ele alma, planlama ve hayata geçirme olanaklarına her zamankinden daha fazla sahibiz. Bir yandan bölge ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler, diğer yandan bizzat partimizin bilinçli ve planlı mücadelesinin geldiği bugünkü nokta devrimci silahlı mücadelenin en etkili rolü oynayabileceğini göstermektedir. Dolayısıyla üzerinde tüm yönleriyle durmamız gereken bir konu olmaktadır. Özellikle geçmişte işlenen hata ve yanlışlıkların giderilmesi, doğru çalışma tarzının yetkince uygulanması, sağlıklı bir planlama ile bunun güçlü bir biçimde partinin gündemine getirilmesi ve partimizin tüm kadrolarının bunun üzerinde yoğunlaşması büyük önem taşıyor. Elbette bu, bütünüyle faaliyetlerimizin bir sonucudur ve adeta onun bir özeti oluyor. Tüm çalışmalarımız bu aracı güçlendirdiği oranda anlam kazanıyor. Bu nedenle, tüm gücümüzle bunu değerlendirmemiz gerekiyor.

Hemen şunu belirtelim ki, silahlı mücadele, devrimci mücadelenin

en zor biçimidir. Fakat, aynı zamanda en etkili biçimidir de. Kuzey-Batı Kürdistan'da TC ordusuna karşı silahlı mücadele geliştirmek, görüldüğünden ve sanıldığından daha fazla siyasal sonuçları bulunan çok önemli bir olaydır. Kürdistan halkının siyasal gelişmesinde belirleyici yeri olan ve diğer tüm gelişmeleri koşullandıran bir özelliğe sahiptir. Buna şu ya da bu oranda katkıda bulunmanın önemi, belli ki her türlü değerin üzerindedir. Bu mücadeleye bir silah bulmak, bir kadro yetiştirmek, bu temelde biraz örgüt geliştirmek sonderece değerli bir çaba ve tarihi bir olaydır. Bunları tam olarak ortaya koyabilmek için, geçmiş silahlı mücadelemizin hangi siyasal koşullarda geliştiğine ve hangi kazanımları sağladığına bakmak, şimdi hangi siyasal koşullar içinde gelişeceğini ve ne tür sorunların aşılması gerektiğini göstermek gerekmektedir.

Institut kurde de Paris

PKK'nin silahlı mücadele tarihi

TC devletinin tarihinde Kürdistan'da ortaya çıkan isyanların, TC'nin yükselen dönemine denk geldiğini biliyoruz. Bu isyanlar, henüz TC oluşurken, yani en zor döneminde iken değil, Türk hakim sınıflarının devlete egemen olmaları sonrasında kendi paylarının daralacağını görüp bundan rahatsızlık duyan aşiretçi-feodal güçlerin önderliğinde gelişmiştir. Bunlar, daha milli bir çerçeveye oturma aşamasına gelmeden tasfiye edilmişlerdir. Bu husus bizde geniş olarak işlenmiştir. Burada önemli olan nokta, siyasi ayaklanmalar olmakla birlikte objektif ve subjektif koşulların bunlara başarı imkanı vermemesidir. Aynı zamanda bunlar yöresel karaktere sahiptiler, ulusal çapta bütünleşmemişlerdi, ideoloji ve siyasette sonderece tutucu idiler. Bu durumları örgütlenmeye ve genelleşmeye uygun olmadığı gibi, mahalli çıkarları her bakımdan aşacak sınıf temelleri de yoktu. Buna karşılık Türk burjuvazisi ise, en çok geliştiği, iktidara tümüyle damgasını vurduğu en diktatörce dönemini yaşıyordu. Bu durumun, halkımızın direniş gelenekleri üzerinde çok kötü bir etki yarattığı bilinmektedir. İsyanların ezilmelerinin ardından geliştirilen

tüm diğer bastırma, katliam ve özellikle asimilasyon politikaları, halkımızı bir daha başını kaldıramayacak hale getirdi. Buna TC de zaten böyle inanmıştı. Halkımız, ulusal baskıdan kurtulabileceğine asla inanmayan, artık bu yaşam kaderinin sonsuza dek böyle gideceğine inanan bir ruh hali içinde bırakılmıştı. Bu, 1970'li yıllara kadar böyle geldi. Bu yıllarda bir ulusal kurtuluş ve ulusal canlanmaya ulaşılabileceğine dair umut kimsenin zihninde yoktu. Herkes, "kaderimiz budur, bunu böyle yaşayacağız" diyen bir konumdaydı.

Bu dönemde Türkiye'de yükselen hareket ise, bilindiği gibi, daha çok isyancı bir gençlik hareketidir. O zamanki dünya koşullarından etkilenen ve Türkiye'de de 27 Mayıs anayasasında biraz çıkış bulabilen, plansız ve siyasal iktidara yönelme amacı zayıf olan bir isyancı harekettir. Silahlı gruplar ise, bu isyancı tutumun en son ucu oldular. Bunlar, özlem itibarıyla halk savaşını istediler, halk savaşının kurtuluş aracı olarak düşünülmesi gerektiğini belirttiler ve ilk kıvılcımları tutuşturmak istediler; fakat güçlü bir devlet örgütüne sahip olan Türk egemen sınıfı tabii ki bunlara göz açtıramazdı. Nitekim açtırmadı ve sarsılan devlet dengelerini yeniden oluşturmak için yalnızca bir-iki müdahaleye gerek gördü. Bu müdahalelerin kendi içinde bir yığın sınıf çelişkisi de vardı, bozulan dengeleri yeniden oturtma amacı da vardı; en büyük sermaye güçlerinin ekonomi ve devlet üzerindeki hakimiyetini de içeriyordu. Bu durumda mevcut silahlı hareketler "milli baş hedef" yapıldılar ve ezildiler. Zaten Türkiye'de bu hareketlerin fazla bir savaş geliştirme şansı da yoktu. Çünkü, savaşı daha ileri boyutlara götürmeyi amaçlayan ne bir programları ve ne de hazırlıkları vardı; bu nedenle, bir isyan olmaktan öteye gidemezlerdi. Nitekim gidemediler ve hemen ezildiler.

PKK'nin çıkışını bunlarla karıştırmamak gerekir. Bizim çıkışımız, Türkiye solunun o zamanki durumuyla izah edilemez. Ondan etkilenmekle birlikte, derin bir halk hareketini geliştirme çabamız, bunun ideolojik ve sosyal temelini bulma, bunun ön hazırlıklarını yapma gibi bir arayışımız vardır. O dönemde biz, silahlı mücadeleyi böyle açık biçimde gündemimize koyamazdık; fakat bunun teorik arayışını yapıyorduk, bol bol halk savaşı teorisini okuyor, ulusal kurtuluşun ve halk savaşının gerekli olduğunun propagandasını

Institut kurde de Paris

yapıyorduk. O zaman mühim ve gerekli olan da buydu. Çünkü, o dönem silahlı mücadelenin kendisi değil, propagandası geçerliydi. Hemen hemen her silahlı mücadelede bu propaganda dönemi gereklidir. Lenin, "silahlı mücadele öncesi bir dönem için onun propagandası gereklidir, ama başka dönemde o propaganda gereksiz hale gelir" der. Bizde de 1970'lerin sonuna kadarki süreç, daha çok silahlı mücadelenin gereği üzerine yoğun bir propaganda dönemiydi.

Biz, reformizme karşı propaganda düzeyinde geliştirilen bu mücadele sürecini yaşadık. Fakat bizzat silahlı mücadele aracına başvurmadık, vuramazdık da. Bizim daha sonraki bazı bireysel suikastlerde ve biraz daha grup niteliğini kazanan Hilvan-Siverek direnişindeki silaha başvurmamız amatörce bir denemedir. Plansız, fazla örgütlü karakteri olmayan ve aynı zamanda isyancı özelliği de taşıyan bir niteliğe sahiptir. Biz, o zaman, eğer iyi planlanır ve iyi örgütlenirse bu aracın yaşayabileceğini düşünüyor ve söylüyorduk. Fakat o dönemin gelişmeleri içinde gücümüz ve kadrolarımız bunu böyle yetkince uygulayabilecek durumda değillerdi. Amatörce uygulanan silahlı mücadelenin etkileri yine de büyük oldu; en umutsuz koşullarda Kürdistan'da yeniden bir isyan havası yarattı, TC'ye karşı direnebilmenin mümkün olduğunu ortaya koydu. Silaha başvurmamız, başlı başına TC'nin büyük bir prestij kaybı ve Kürdistan'daki halkın umutlarının yeşertilmesi için de büyük bir umut yaratıcısı oldu. Dolayısıyla, daha önce bizim ideolojik grup olarak propagandasını yaptığımız silahlı mücadele yöntemi, bu sefer kitleleri de yeniden kurtuluşun sağlanabileceğine, buna yönelinebileceğine dair bir umudun içine itti. Silaha başvurmamız toplumsal yapıda biraz çalkantı ve etki yarattı. Kendi içinde ne kadar plansız ve örgütsüz gelişirse gelişsin, siyasal sonuçları ve etkisi sonderece olumlu oldu. Bu durum, silahlı mücadele yönteminin Kürdistan'daki önemini ve rolünü açıkça gösterdi.

Ama kendi içinde taşıdığı yetersizlikler elbette bizi çok zor görevlerle karşı karşıya bıraktı. Öyle bir durum oluştu ki, parti, ya Siverek pratiğinin altında boğulacak, ya da bu pratiği kurtararak bu adımı daha ileri bir atılımın temeli haline getirecekti. Dikkat edilirse, yurtdışına çıkışımız ve silahlı mücadele için daha güçlü eğitim

Institut Kurde de Paris

imkanları arayışımız, Hilvan-Siverek pratiğiyle çok sıkı bağlantılıdır. Onun sorunlarını çözmek istiyor, bizi karşı karşıya bıraktığı zorlukları aşmaya çalışıyorduk. Halen çok iyi hatırlarım, hep bizden daha fazla silah, daha iyi kadro, daha çok mermi isteniyordu; bütün bunlar Siverek'teki direnişin ihtiyaçlarıydılar. Biz de bunu giderek daha ağırlıklı olarak gündemimize getirdik, çözüm aramaya başladık.

1979-80 Siverek pratiği, partiyi hızla profesyonelleşmeye ve silahlanmaya itti; bir yandan kayıplara yol açarken, diğer yandan da mücadeleyi politikleştirmek ve askerileştirmek gibi bir sorumluluk altına soktu. Zorlukları çözümleyememe güç kaybına yol açarken, sorunu çözme konusundaki atılım ve seferber olma ise bizi ciddi örgüt olmaya, bir ideolojik-politik gruptan gittikçe askeri yanının da gündeme getirilmesi gereken bir hareket haline gelmeye zorladı. Siverek pratiği kendi içinde bu konulara çözüm getirmekte ne kadar yetersiz olursa olsun, yarattığı gelişmeyle partiyi silahlı mücadele meselesini ciddi ele almaya, bu konuda sorular sorup çözüm yolları aramaya ve silahlı grup pratiğini yaygınlaştırmaya yöneltti. İşte bu durum, bir yandan PKK'yi bütün alanlarda daha sorumlu ve daha ağırlıklı bir hareket olmaya doğru iterken, diğer yandan da kendi içinde bir ayrışmayı gündeme getiriyordu. Güçlü özellikleri olan kadrolar bu araca sahip çıkıp ona başvururken, diğerleri de biraz geri çekiliyorlardı. Yani o dönemde ister içimizde isterse dışımızda olsun küçük-burjuva ve yetersiz-pasifist ögeler bir tarafa ayrılırken, ihtilalci kesim de hızla biraraya geliyordu. Gençlik yoğun bir biçimde bize akıyordu. Köylülük ilk defa partiyi yine bu araçla tanımaya başladı. Gençliği daha çok ideolojik propagandayla yanımıza çekerken, köylülüğü yanımıza almayı daha çok silahlı mücadele yöntemiyle geliştirdik. Elbette bütün bunlar öyle basit gelişmeler değildi. Bu gelişmeler, 1980'lere doğru geldiğimizde Türkiye'de rejim değişikliğini zorlayabilecek bir konuma geldi ve 12 Eylül faşizminin gelişmesinde mücadelemizin silahlı niteliği belirgin bir rol oynadı. Silahlı mücadelemiz, TC'nin tarihinde sarsıntıyla karşıladığı güçlü bir politik silahlı ayaklanmanın bütün ön belirtilerini içinde taşıyan özelliklere sahipti. Ve nitekim bu ürkütücü olaya rejim değişikliğiyle karşılık verdiler.

Institut Kurde de Paris

12 Eylül askeri darbesi sonrasında rejim tüm gücüyle üzerimize geldi. Bu ortamda direnişimiz kısmen zayıflatılsa da devam etti. Zaten silahlı direnişimiz daha yaygınlaşmamıştı, diğer bölgelerde silahlı gruplar henüz oluşmaya başlamıştı ve bunlar amatör gruplardı. Silahlı gruplar bazı bölgelerde, özellikle şehir içinde gelişiyor ve kırsal alana daha yeni yeni açılıyorlardı. Zaten tam böyle bir yönelime girilirken de 12 Eylül rejimi iktidara el koydu. Eğer biraz daha gecikmiş olsaydı, belki de biz kırsal alanlarda daha etkili bir gelişmeye ulaşabilecektik. O dönemde mücadeleyi şehirlerden kırsal alana taşıma ve bazı elverişli alanlarda silahlı mücadeleyi yaygınlaştırma doğrultusunda kararımız ve henüz başlangıç halinde bir yönelimimiz vardı. Sömürgeci rejim, işte buna fırsat tanımadan bastırmaya çalıştı. Biz de tüm gücümüzle partiyi bundan korumak ve silahlı mücadeleyi geliştirmek gereği üzerinde durduk.

1970'lerin sonuna doğru askeri yönetimin geleceği kendini iyice hissettiriyordu. Bir de partinin merkezi yapısını ve bu temelde silahlı direnişi geliştirmede iç imkanlarımız giderek daralıyor ve tükeniyordu. Yurtdışına çıkışımızın işte bu gelişmelerle çok yakından bağlantısı vardır. Yurtdışına çıkarak mücadeleyi besleyecek kaynağı mutlaka yaratmamız, olmazsa olmaz biçiminde kendini dayatıyordu. Biz, en erkenden bir öngörüyle, daha 12 Eylül gelmeden, fakat Maraş katliamından sonra sıkıyönetimin olası sonucunun da bu olacağını kestirerek, bir tedbir olarak bunu gerçekleştirdik. Yurtdışından ilk yaptığımız şey de, mücadelenin ihtiyaçlarını gidermek için çalışmak oldu. Bilindiği gibi, daha sonra **Kemal PİR**'lerin öncülüğünde otuza yakın eğitilmiş arkadaştan oluşan bir grubumuzu, işleri düzeltmek için Siverek sahasına gönderdik. Bu önemli olay, daha 1980'in baharında gerçekleşmişti. Yani daha 12 Eylül darbesi olmadan önce biz, yurtdışında mücadelemizi besleyecek imkanları yarattık. Ülkede mücadelemiz zor durumdaydı, sorunları çözmeye ve bu durumdan kurtarmaya çalışıyorduk. Giden grubumuz içinde Agit arkadaş da vardı ve bu grubumuzun aceleyle ülkeye yönelmesinde bu zor durumun payı vardı. Bu grubumuz bazı toparlama çabalarına girişti ve eğitilmek için birkaç grubu dışarı gönderebildi. Bu arada **Kemal PİR** ve bazı arkadaşlar talihsiz bir biçimde yakalandılar. Yakalanma

Institut kurde de Paris

olayı Ağustos ayında olmuştu ve bazı belgeler de ele geçirilmişti. 12 Eylül darbesinde ele geçirilen bu belgelerin de payı vardır. Türk Genelkurmayı bizim mücadeleyi köklü geliştirme hazırlıkları içinde olduğumuzu böylece öğrendi ve sanırım biraz da bundan etkilenerek aceleyle darbeyi gerçekleştirdiler. Mücadelenin dış alanla bağlantısı önemliydi, bu bağlantının geliştirilmesini önlemek için 12 Eylül daha da hızlandırıldı.

12 Eylül darbesi karşısında tüm gücümüzle mevcut ögelerimizi dışarı çekmeye çalıştık. Biz, en azından birkaç yüz kişilik bir eğitim grubunu hazırlamadan, geleceğe yeniden atılımı düşünemiyorduk. Yani bu işin ancak çok köklü ele alınabileceğini biliyorduk ve kararımızı böyle geliştirmiştik. Kaldı ki sorun, sadece silah ve mermi tedariki değildi, partiyi bütünüyle yeniden toparlamak ve inşa etmek gerekiyordu. 1980 sonrası çalışmalarımız bu amaç doğrultusunda başladı. 1981 yazında Parti I. Konferansı gerçekleştirildi ve bu çalışma yaygın eğitim toplantıları ve grupların tekrar ülkeye yollanması biçimindeki bir gelişmeyle devam ettirildi.

Seçtiğimiz Orta Kürdistan'ın durumu, eğitim, silahlanma, üslenme itibarıyla silahlı mücadeleyi geliştirmek açısından gerekli olanaklara sahipti. Kaldı ki Orta Kürdistan'daki ilişkilerimiz 1980'den beri devam ediyordu. **Mehmet KARASUNGUR** arkadaş başta olmak üzere şehit düşen bazı arkadaşlar, bu alanda önemli bazı ilişkiler kurmuşlardı. Zaten daha 1980 başında bu amaçla bazı arkadaşların o alana gitmelerini belirlemiştik; Siverek ve Batman alanlarından bazı arkadaşlar ulaşmayı başarmışlardı. Bu, bizim için çok önemli bir hazırlık ve ilişkiydi. İşte bütün bu hazırlıklarımızı birleştirerek, 1982'nin sonlarında ve 83 boyunca birkaç yüz kişiyi en uygun alanlarda ve her türlü donanıma sahip olarak ülkede biraraya getirmeye başladık. Fakat öyle anlaşılıyor ki, o zaman bütün bu hazırlıklar bir iç disiplinden ve güçlü bir planlamadan uzak kalmış. Bunu şöyle de ifade edebiliriz: Bugün geldiğimiz seviyeyle Siverek mücadelesi arasındaki bir geçiş aşamasında her ne kadar silahla tanışmış olsak ve halk savaşının incelenmesi eskiyle kıyaslanmayacak biçimde yetkinleşmiş olsa da, tam bir profesyonel kadrodan bahsedemeyiz, sonderece yarı-amatör bir durum vardır. Bu geçiş süreci

Institut Kurde de Paris

1983'ten 1986'ya kadar devam eder. 1983-86 dönemi, amatör grupların hareketinden profesyonel gerilla gruplarına bir geçiş aşamasıdır. Biz buna silahlı propaganda evresi de dedik. İç örgütleniş açısından güçlü bir konum yoktu, bugün planladığımız ve eğitimle de sonderece güçlendirdiğimiz bir pratiği yaşamıyordu gruplarımız. Buna bir de yönetimin durumunu eklemek gerekir. Bu görev, o zaman ülke içinde yapılabilecek bir görevdi. Planlama ve uygun taktikleri geliştirme, bu işe en uygun olan örgütlenişi verme, deneme-sınama yapma ülkedeki önderliğin işiydi. Biz, bu görevi oraya bıraktık, çünkü bunların en iyi şekilde pratikte halledileceğini düşünüyorduk. Dolayısıyla, örneğin şimdi burada derinleştirdiğimiz gibi bu meselenin üzerinde durmadık. Durmamamızın nedeni şuydu: Ana çerçeve oluşturulmuş, temel hazırlıklar yapılmış ve oraya uygun bir siyasal ilişki sistemi içinde ulaşılmıştı; halk savaşı üzerinde değerlendirme yapan arkadaşlar da vardı; bunların bu işi temel bir biçimde orada hayata geçirmeleri kesinlikle mümkündü. Hemen belirtelim ki, eğer bu savaştan çekinme ve göğüsleyememe anlayışı olmasaydı, kadro adaylarımız bu işe kendilerini vermiş olsalardı, kesinlikle mevcut gelişmenin çok ilerisinde ve yine en az bir kayıpla muazzam bir ordu örgütlenmesinin temelini atmış olacaktık. Bunun için gerekli olan her şey vardı. Fakat yüzeysel kalma, yönetimi dıştan bekleme, bu konuda en kolayı seçme, kendiliğindenlik ve ağır amatörlük koşulları içinde seyretme bir hastalık gibi daha başından itibaren bütün gruplarımızı kemirdi. Kendi içinde yoğunlaşmamış, planlanmamış, örgütlenmemiş, yönetim gücüne kavuşmamış bir pratik, yönetimden de gereken desteği bulmayınca elbette tasfiyeye uğrama tehlikesiyle yüzyüze olacaktır. Eğer tam tasfiye olmamışsa, iyi bilelim ki bunda seçilen alanın elverişli koşullarıyla bizim sürekli güç aktarma durumumuz kesin bir rol oynamıştır. Hareket buradan her zaman yedeklerle beslenmiştir, yine alanın dış koşulları da uygundur; bunlar, ağır aksak da olsa grupların yürümesine imkan hazırlamıştır. Yoksa tasfiyeyi önleyen, çok güçlü ve isabetli bir gerillanın planlı hareketi değildir.

Bu nokta en çok üzerinde durulması gereken hususu oluşturuyor. Bu pratiği yaşayan arkadaşlar vardır. Yapılan yanlışlıkların ortaya konulması gerektiğini belirttik. Bütün o yanlış pratiklerin, kayıpların

Institut Kurde de Paris

incelenmesi gerekir. Kendini savaşa ve savaşın örgütlenmesine vermeme, hatta bazılarının da buna tam inanmama gibi durumları çok açıktır. Tabii bunlarla halk savaşı geliştirilemez. Burada da dikkat edilmesi gereken, ne halkın ilgisizliğidir, ne de donanım ve hazırlıkların zayıflığıdır, tamamen bu konuda öncülük etmeleri gerekenlerin kendilerini bu işe vermemeleridir. Yani "sıradan bir asker gibi savaşırız" anlayışıyla yürümeleri durumu vardır. Ama bu yürüyüş tarzıyla bir örgüt, bir ordu yaratılamaz. Burada içtenlikli bir yürüyüş, bir örgüt ve savaşan bir halk yaratalım biçiminde derin bir yaklaşım ve yaşam yoktur. Tam tersine en yüzeysel yaklaşım, en az ilgi, en az örgüt ve en az planlama vardır. Tabii belirtildiği gibi bu da yönetimden kaynaklandı.

Bu durumlara rağmen bu atılımın sonuçlarının büyük olduğunu biliyoruz. Silahlı mücadelenin kendisi bile zaten Kürdistan'da büyük etkiye sahiptir. Daha Siverek sonuçlanmadan devreye bu yeni atılım girdi ve silahlı mücadele kesintisiz olarak sürdü. Bu, Kuzey-Batı Kürdistan'da ilk defa böyle büyük bir silahlı grubun gelişmesi, elli yıldan beri ilk defa ortaya çıkan bir direnmeydi. Elbette ki etkisi büyük olacaktı. Bu direnme, 12 Eylül'le oluşturulan o muazzam pasifikasyon ortamına vurulan bir darbeydi ve 12 Eylül geçiş rejimini felç etti. Yani daha rejimin temelleri atılırken bugünkü hastalıklı ve istikrarsız bir duruma düşmesine yol açtı. Halka geniş bir umut verdi, kitleleri yeniden canlandırdı. Tüm yetersizliklerine rağmen, buna önderlik etmede partiyi en kararlı örgüt durumuna getirdi. Uluslararası etkileri de önemliydi. Başlangıçta kimse bunu bu kadar kaldıracağımızı tahmin etmemekle birlikte, hatta birçok arkadaş ve bizzat bizim yönetim bile "kaldıramayız" derken, bu atılım her şeye rağmen bizi de güçlendirdi.

Silahlı mücadeleye inançsızlık en önde olması gereken bazılarını geride bıraktı, bunlar 1985'lere kadar geldiklerinde kendilerini bitmiş ilan ettiler. Herkes değil elbette, sadece bazıları kendilerini böyle gördüler ve "12 Eylül'ün bir benzerini daha yaşıyoruz" dediler. Zaten ruhen de savaşın uzağında kalma durumları vardı. Fakat ağırlıklı militan yapımız ise bu işe samimiyetle sarılmıştı ve gelişeceğine dair umutluydu. Biz de bu konuda en ufacık bir umutsuzluğa kapılmadık;

Institut kurde de Paris

ama bazılarının bu tasfiyeci yaklaşımları 1985'in baharından itibaren bizi sonderece zor durumda bıraktı. Bu durumda bir yandan direnişi sürdürmek için tüm gücümüzü seferber ederken, diğer yandan bu sağ yaklaşımı ve ögeleri ortaya çıkarmak, partiyi daha doğru bir yönetime ve çekirdeğe kavuşturmak için çabalarımızı yoğunlaştırmaya başladık. Avrupa'daki provokasyon bu konuda erkenden zillerin çalmasına yol açtı. Onlarla bağlantılı olabilecek bazılarının daha 1984'lerin sonlarından itibaren bu inançsızlıklarını, tasfiyeciliklerini ve kaçışı ülkede de örgütlemeleri, sağcılığın üzerine tüm gücümüzle gitmemizi gerekli ve zorunlu kıldı. Bunlar zaten silahlı mücadeleyi sabote eden ögelerdi. Bunları etkisiz kılmak için 1985 yılında peşpeşe talimatlar gönderildi; örneğin daha 1985 Mart'ında gönderilen talimatlarımız vardı, Kasım talimatı oldukça uzun, kapsamlı ve aydınlatıcıydı. Bunların tümü, mücadele içindeki bu tasfiyeciliğin görüldüğünü ve tedbir alınması için neler yapmamız gerektiğini ortaya koyan değerlendirmelerdi. Biz, bu endişeyle, partiyi yeniden daha güçlü ve daha üst bir seviyeye getirmek, ağır amatörlüğün (ki, amatörlük sık sık sağcılığa ve tasfiyeciliğe dönüşüyor) ve ağır sağcılığın etkisini kırmak için, daha önceki dönemlerle kıyaslanmayacak bir ideolojik-politik yetkinleşme ve silahlı mücadeleyi daha güçlü bir biçimde geliştirme görevine sarıldık, bu doğrultudaki çalışma ve hazırlıklarımızı yoğunlaştırdık.

Daha önceki programımıza göre, 1985'lere doğru yurtdışında bir irtibat dışında gücümüzün kalmaması gerekiyordu. Nitekim 1985'de böyle bir duruma geldik. Bu, şunu gösterir: Biz artık ülkede her yönüyle derinleşmeyi sürdürecektik ve bu mümkündü. Ama bilinen olumsuzluklar ortaya çıkınca, biz tekrar toparlanmaya ağırlık verdik, Avrupa'dan ve ülkeden gelen adayların eğitimini ve özellikle 3. Kongre hazırlıklarını gündeme soktuk. Hatta 3. Kongreyi ülkede gerçekleştirmeyi düşünüyor ve planlıyorduk, fakat bilinen olumsuzluklar buna da imkan vermedi; 1985 ve 86'daki toparlanmayla tekrar bu alanda kongreye ulaştık.

Burada silahlı mücadele için çıkarılabilecek sonuç şudur: Önemli bir dönem olmasına rağmen, içinde ciddi zayıflıkları taşıyan bu dönemi silahlı propaganda olarak belirlememiz doğrudur. Bu, parti

Institut Kurde de Paris

kadrolarının siyasal ve örgütsel yönden iç yetkinleşmeyi sağlamak ve dışarıya doğru siyasi açılma imkanları yaratmak için başvuracakları bir yöntemdir. Hemen belirtelim ki, silahlı propaganda, silahlı olmasına rağmen sadece bir askeri kuvvet ve sadece askeri hedeflerle uğraşan bir çalışma değil, ideolojik, politik ve örgütsel görevleri de bağrında taşıyan bir çalışmadır. Bütün bu çalışmaların tohumunu içinde barındıran, kitlelerde siyasal etki yaratma ve kadro çekirdeğinin sağlamlaşmasını gerçekleştirme yanında bir de silahlı bazı hedefleri vurmak gibi kapsamlı bir özellikte olan bir mücadeleydi ve tam istediğimiz gibi olmasa da rolünü oynadı. Bütün olumsuzluklara rağmen bu amaca ulaşıldı. Dolayısıyla kayıplar var, sağcılık dayatıldı derken bu aracın rolünü oynayamadığını söylemiyoruz; tam tersine roller sanıldığından daha da önemli siyasal sonuçlara yol açtı ve partiyi kendi içinde daha da güçlenmeye götürdü. Zayıflıklar bizi kaynağını bulmaya itti, bu ise bizi daha fazla yetkinleşmeye, eğitimi derinleştirmeye ve nicelik olarak büyümeye zorladı. 1986 yılı boyunca silahlı mücadele 1985'e göre daha başarılı bir durumu yaşadı. En önemli güçleri biz kongre çalışmalarına alırken, silahlı mücadele de hem eylem ve hem de genişlik açısından daha başarılı gelişmeler kaydetti. Yani kısaca tedbir alınmıştı ve bunlar işin süreklilik kazanacağını ve hem de daha ileri boyutlu gelişmeler içine girileceğini gösteriyordu. Bu, aynı zamanda, yaratılmak istenen krizin de bertaraf edileceğine işaret ediyordu.

1986 yılı, 1985'in sorunlarının olumlu yönden çözümlenmesi yılı oldu. Çoğu kişi, bu sorunlar altından partinin çıkamayacağını düşünüyordu. TC ile kontakt halindeki ilkel-milliyetçilik ve reformizmin çeşitli yansımaları, bizim 1985 yılı sona ermeden boğulacağımız biçiminde bir beklenti içindeydiler. Kaldı ki bizim ülkedeki yönetim içindeki çoğu kişi de bu işin bittiğini ilan ediyordu. Hatta bazıları buraya geldiklerinde bu ruh haliyle bazı deyimler kullandılar ve o zaman bir kargaşa yaratmak istediler. Bazıları kendilerine göre bazı havalar içine girmek istediler. Tabii tüm bunlara fırsat tanımadık. Başta Agit arkadaş olmak üzere inanmış ögelerimiz ise, bunların ayrılmasıyla daha geniş mücadele imkanlarının doğduğunu gördüler, sağcı-şematik önderliğin ayrılmasıyla mücadele daha

Institut Kurde de Paris

rahat bir nefes aldı. 1986 yılındaki gelişmeler, biraz da bu yaklaşımın etkisinden kurtulmanın verdiği bir gelişmedir. Eğer daha fazla gelişme olmadıysa, bunun nedeni, epey güç kaybımız ve bizim de burada ağırlıklı olarak bu çalışmalarla ilgilenmemizdi. Geliştirilmek istenen bu bozguncu hava, bu inançsızlık kurutuldu. O özeleştiriler bu temelde doğdu. Bazılarının silahlı mücadeleye ilişkin olarak kesinlikle bir geri çekilme havaları vardı ve bunu bütün partiye de mal etmek istiyorlardı. Bununla köklü bir hesaplaşmamız, çalışmalarımızın hızla gelişmesine yol açtı. 1982'lerde tam yapamadığımız ve içine girmediğimiz taktik planlama çalışmalarını bu sefer ciddi ele almaya ve yetkinleştirmeye yöneldik. 1986'ya kadar olan mücadelenin sonuçlarından ciddi dersler çıkardık ve bunları belgelendirdik. Silahlı mücadele kesintisiz sürmekle birlikte, yeni bir atılımın nasıl gelişmesi gerektiği 1987 planlamasında ortaya konuldu. Buna çok sayıda arkadaş katıldı ve her bakımdan bunun hazırlıkları sürdürüldü. Ve ilk yöneldiğimiz bazı pratikler de, gerçekten etkisinin ne kadar büyük olacağını hemen gösterdi.

Bu gelişmeleri incelerken TC'nin bu dönemdeki durumuna da bakmak gerekir. TC, aslında 1987 yılında bizi tamamen bitirmiş olmayı planlamıştı. 1985 ezici darbesiyle birlikte ve o ihanet-pişmanlık yasalarıyla teslimiyeti geliştirme politikalarında sonuç için hesap ettikleri zaman 1987 Temmuz'unda bitiyordu. Bu yıla kadar direniş adına ezilmemiş bir şey ortada kalmayacaktı. Eğer bunda başarılı olunursa ardından seçim yapılacak ve 12 Eylül tam zafere ulaşmış olarak yerini alacaktı. Bizim bu dönemdeki mücadelemiz işte bu beklentiyi boşa çıkardı. TC'nin varsayımına göre bizim bu sürede bitmemiz gerekirken, tam tersine biz daha büyük bir mücadeleyi ve gelişmeyi dayattık. Sıkıyönetim yerine Kürdistan'a özgü sömürge yönetiminin yeni temellerinin atılması, özel harbin sivilleştirilmesi bu atılımımızla yakından bağlantılıdır. Halbuki Türk hükümetinin gündeminde böyle bir yönetim yoktu, Türkiye geneline ilişkin sıkıyönetim neyse Kürdistan'a düşen de o idi. Bu, onların başarılı olabileceklerine dair henüz umutlu olduklarını gösteriyordu. Bu dönemdeki tasfiyecilik ve provokasyon hareketleri de aslında TC'nin bu beklentilerine uygundu. İçte tasfiyeciliği yaşayanlar da, TC'nin bu

Institut kurde de Paris

ruh haliyle yaşıyorlar, bizim bir daha bu işin altından çıkamayacağımıza, 1987'nin bir son olacağına, hatta 1986'da yapılması gerekenin diğer mülteci gruplar gibi bir pratiğin içine girilmesi olduğuna inanıyorlardı. Kısaca bize yansıyan buydu. "Pişmanlık Yasası" saflarımızı hayli etkiledi. Bilindiği gibi yirmi-otuza yakın çürük öge çıktı, hatta TC kendine göre tanıdığı bazı isimlere "gelin teslim olun" biçiminde mesaj da yollamıştı. İşte bunlar Adil (Hidayet Bozyiğit isimli bu unsur, saflardan kaçarak düşmana teslim olmuştu) gibileriydi ve benzerleri daha da çıkabilirdi. Böyle yaygın bir ihanetçilik geliştirilmek istendi. Elbette bunun etkisi vardı, fakat bunlara karşı parti direnebildi. Ülke içinde ve dışında direniş süreklilik kazanınca TC'nin beklentileri amacına ulaşamadı.

Bu gelişmeler karşısında TC, 1987 yazına doğru yaygın toplantılar ve yeni değerlendirmeler yapmak zorunda kaldı. Parlamento, genelkurmay, cumhurbaşkanlığı, hükümet, yani TC'nin bütün kurum-kuruluşları yeni bir yönetim üzerinde karar kıldılar. Şimdi bu yönetim altı aydan beri yetkinleştirilmeye çalışılıyor. Fakat öyle anlaşılıyor ki, Kürdistan'ın sömürge statüsü tarihte ilk defa resmen itiraf edilerek özel bir yönetim ortaya çıkarıldı. Aynı zamanda bu, ulusal kurtuluş mücadelesinin de uzun vadeli gelişebileceğinin bir itirafı oldu. Şimdi herkeste köklü değişiklikler vardır. İşbirlikçilerden tutalım reformistlere kadar bunların hepsi en azından eski küfürlerini durdurdular, PKK'nin bu mücadeleyi sürdürebileceğine inandılar, ulusal kurtuluş savaşımının rayına oturduğunu görebildiler. Bu durum yeni bir saflaşmaya, mevzilenmeye yol açıyor. Aslında biz bu gelişmeleri ve bunun etkilerini daha yeni yeni göreceğiz. İlkel-milliyetçilik de dahil işbirlikçilerin hemen hepsi, başlangıçta bizim tasfiye olmamızı beklediler, onun için daha çok TC'ye işbirlikçiliği devam ettirdiler; fakat tasfiyenin gerçekleşmeyeceğini görünce şimdi derin bir sessizlik içine girdiler. Eğer bu sessizlik ortamında onların üzerine ustaca gidilirse hepsini nötralize etmek mümkündür ve bazıları böylece eski işbirlikçi, ihanetçi konumlarından yavaş yavaş vazgeçeceklerdir. Bunlar önümüzdeki dönemde gerçekleşebilecek olan olası gelişmelerdir ve pek fazla önemli değildir; bundan çok daha önemli olan halkın silahlı mücadeleye, partinin sürekliliğine ve önderliğine kesin

Institut Kurde de Paris

inanmış olmasıdır. Bu, çok önemli bir hususdur. 1985'de halkın yargısı, "bittiler, bitmek üzereler" biçiminde bir değerlendirmeydi. Ve iki yıldır yoğun bir biçimde yerleşen kanı ise şudur: Bu iş sürecek, mücadele devam edecek. Belli ki buraya ulaşmak az önemli bir gelişme değildir. Genelkurmay başkanı bile, "Bir Bask gibi, bir İrlanda gibi Türkiye'nin de Doğu sorunu vardır, bu sürecektir" diyor. Bu, bizim açımızdan gelişmenin ulaştığı seviyeyi gösteriyor.

Şimdi hemen her çevrede yaygın olarak yaşanan durum budur. Mücadelenin sürekliliği kesin garanti altına alınmış, içteki işbirlikçiliğin yüzyıllara dayanan "devlet her şeye kadirdir" anlayışı, onun gücüne olan inancı kırılmıştır. Bunlar derin bir karamsarlık içine girmişlerdir, geleceklerini garanti altında görmüyorlar. Daha çok da halkta yaratılan etkiler önemlidir ve bu etkinin düzeyi sonderece büyüktür. İyi bilelim ki, halk birdenbire karar vermez ve karar verdi mi de bu birkaç kişinin karar verişine benzemez. Halk bir örgüte önder örgüt sıfatı yakıştırdı mı ve ona kendini verdi mi, bu bütün dünyanın desteğinden çok daha önemli bir destektir. Ve her halk savaşının, hatta her devrimin en temel gereksinimi halkın nezdinde desteklenmektir. Lenin bu konuda şunu söyler: "Devrim için öncünün sağlamlığı bir şarttır, fakat bu yetmez; derin bir toplumsal bunalımın olması ikinci şarttır, fakat bu da yetmez; üçüncü ve en önemli şart olarak kitleler ya tarafsız kaldığında ya da destekler bir konuma geldiğinde devrimin zaferi garanti altına alınmış demektir." Şimdi bizde bu ilk defa gelişen ve gerçekleşen bir olay olmaktadır. Daha 1986'lara kadar halkın desteğinden veya hayırhak bir tarafsızlığından söz edemezdik. Fakat şimdi bütün belirtiler, halkın tarafsızlığı bir yana, partiyi desteklemenin en güzel örneğini gösteriyor. Lenin, bu konuda da yarıyarıya bir destekten bahseder. Bizdeki durum ise, yarıyarıya değil, ezici bir desteklenme konumunun yaratıldığını göstermektedir.

Şimdi burada, halkın desteği sağlandı, öyleyse hemen devrim de olur diye bir şey ileri sürmüyoruz, böyle anlamamak ve düşünmemek gerekir. Fakat devrim için çok önemli bir şartın yerine getirildiği çok açık bir gerçektir. Halkın destek durumu, 1987 boyunca yaygın olarak tartışılan bir konuydu aslında. Düşman cephesinde de "halk bunları destekliyor mu, yoksa bunlar bir avuç mudurlar" tartışması yoğundu.

Institut Kurde de Paris

En son yargıları, "halkta da ciddi destekleri gelişiyor" biçiminde oldu. Görüldüğü gibi, bu da bir özel yönetime yol açtı. Referandum, erken seçim gibi yollarla rejim kendisini toparlamak istedi. Bunların anlamı da şudur: Askeri rejim, çeşitli burjuva çevrelere biraz kitle temelini açmaya çalışıyor, TC'nin Kürdistan'daki sosyal dayanaklarını devam ettirebilmek için işbirlikçilerini tekrar devreye sokuyor. 12 Eylül'ün açık zor yönetiminde bu yoktu. Tabii ki bu tam olarak tesis edilmiş değildir, henüz belirsizdir. Onlar için bu işbirlikçiler tam sosyal dayanak mıdır? Bu güçler, eskisi gibi halkı tümüyle sürükleyebiliyorlar mı? Bütün bu sorular hep gündemdedir ve belli ki TC için cevapları olumsuzdur. Korucular bir avuçtur ve kendilerinin basında her gün itirafları vardır, zorla bizi bu işe koşturuyorlar diye feryat ediyorlar. Hiçbirisi durumundan memnun değildir ve silah bırakmaları giderek yaygınlaşıyor. Burada önemli olan şu; o kadar para ve devlet desteğine rağmen böyle bir kurum fazla ayakta duramıyor. İşbirlikçiler sonderece zayıflamış, karamsar ve halkın desteğinden tümüyle uzaktırlar. İşte bu, devrimimizin gelişebileceğinin diğer bir şartıdır ve 1985'lerde bu durum tam olarak yoktu. Öncünün durumu bu kadar sağlam değildi. Üçüncü şart da yeterince gelişmemiş ve belirginleşmemişti, yani rejimin istikrarsızlık durumu henüz gelişiminin başlangıcındaydı. Şimdi Türkiye'de ağır bir istikrarsızlığın var olduğunu biz değil, düzenin bütün önde gelenlerinin kendileri söylüyorlar. Mevcut durumun görüntüde bir istikrar olduğunu, fakat ekonomide ve siyasette en yaygın bir istikrarsızlığın yaşandığını, ufacık birtakım girişimlerle allak-bullak edilebileceğini vurguluyorlar. Biz şunu da belirtelim ki, Özal yönetimi, mücadelemiz karşısında istikrarın var olduğunu söylemek için ısrarla seçilmiş bir komisyon gibidir. Yani onun tüm fonksiyonu şu: "Bakın ekonomimiz şöyle gelişiyor, parlamentoda şöyle bir çoğunluk vardır, hükümet işbaşındadır" diyebilmek. Gerçekte ise ekonomi en kötü bir durumdadır. Bunu en iyi bilenler böyle söylüyor. Enflasyon, işsizlik, dış ödemeler açığı Türkiye tarihinin hiçbir döneminde görülmemiş boyutlardadır. Siyasi istikrarsızlık da yine böyledir. Aslında istikrar adı altında var olan, askeri zorla ayakta tutulan sonderece suni bir dengedir. Bu da her an parçalanmaya uygundur ve zaten bu sürece de giriliyor. Yani, istikrar

Institut Kurde de Paris

adı altında aslında yaygın bir istikrarsızlık yaşanıyor, burjuvazinin yönetememe durumu ortaya çıkıyor. Biz, daha önceki değerlendirmelerimizde şunu belirledik: Bu düzen Özal'ınki gibi bir sistemi taş çatlasa birkaç yıl daha sürdürebilir. Nitekim onun yerine alternatifler geliştirmek istiyorlar. Fakat eskisi ve yenisiyle mevcut politikacılardan da fazla umutlu değiller. Bu ne demektir? Yönetimi yetkinleştirmek veya yenilemekte ciddi bir istikrarsızlık var ve yönetememe durumu gittikçe gelişiyor. İşte bu da devrimin gelişmesini besleyen diğer bir koşuldur.

Bütün bunlar, her ne kadar tam olgunlaşmış durumda değillerse de, başlangıç halindeki bu açık belirtilerin gittikçe olgunlaşacakları açıktır. İşte silahlı mücadelemizin dayanacağı siyasal çerçeve budur. Sekiz yıllık 12 Eylül rejimi istikrarı yaratma adı altında her şeyi yapmış, fakat ulaştığı nokta eskisinden çok daha yoğun ve derin bir istikrarsızlık olmuştur; bugün sağcısı ve solcusuyla bütün burjuva kalemşörleri gerçeğin böyle olduğunu açıkça söylüyorlar. Kitlelerin devrimi destekleme konumları gerçekten ileri boyutlara gelmiş bulunuyor. Burjuvazi içinde bu gerçeğin itirafı da yaygındır. Öncünün hazırlık durumu da küçümsenemeyecek boyutlara ulaşmıştır. Siyasal koşullar devrimin gelişmesi için tamamen elverişlilik arzetmektedir. Bu koşulların oluşmasında bizim mücadelemizin çok önemli bir yeri vardır. Bundan sonraki gerillamız da işte bu elverişli koşullara dayanarak gelişecek ve yaygınlaşacaktır.

Institut kurde de Paris

Gerillanın geliştirilmesinin önemi

Şimdiye kadar ki mücadele pratiğimiz kanıtlamıştır ki, Kürdistan'da öncü gerilladır, gerillanın yönetim kademesidir. Devrimci partileşmenin biricik yöntemi budur. Öncünün geliştirilmesi üzerinde bizim bu kadar durmamızın nedeni şudur: Devrimin objektif çerçevesi gittikçe olgunlaşıyor, fakat bu çerçeveyi sonuca götürecek biricik güç öncüdür. Lenin'in de vurguladığı gibi, öncünün devrimi götürebilecek olgunluğa ulaşması zaferin en önemli şartıdır. Öncü, siyasi atmosferi devrim lehine kullanabilecek mi? Yani öncü, gereken örgütlemeyi ve

taktik planlamayı mevcut siyasi koşullara dayatacak mı? Halkın siyasal ve askeri cepheleşmesini, gerillalaşmayı becerebilecek mi? Çok açık ki, hem Türkiye'de hem de Kürdistan'da devrimin kaderi bu iki önemli görevin başarılmasına bağlıdır. Bunları kim başaracak? Besbelli ki partinin çekirdek kadrosu başaracaktır ve başarmak durumundadır.

Biz buna önemli bir dış etkeni, dış çerçeveyi de ekleyebiliriz. İran-Irak savaşının Kürdistan devrimi için rolü, birinci dünya savaşının Ekim Devrimi için oynadığı rol gibidir. Bu hususu başka değerlendirmelerimizde geniş olarak belirttik. Birinci dünya savaşının yarattığı çatlaklık nasıl Ekim Devriminin zaferine yol açtıysa, tamamen olmasa da benzer etkileri bu sekiz yıllık savaşta görmek mümkündür. Yine bununla bağlantılı olarak, ilkel-milliyetçiliğin, yani burjuva milliyetçiliğinin etkinliği epeyce sınırlandırılmıştır. Basit bir olgu olan küçük-burjuva reformizmi ise iyice devredışı kalmıştır. Bunlar, öncünün daha sağlam ve daha elverişli bir dış siyasal çerçeveye de sahip olduğunu gösterir. Hemen belirtelim ki, devrimimiz dıştan da besleniyor, Avrupa'dan da, Ortadoğu'dan da besleniyor. Bunlar da olumlu yan etkiler olarak rol oynuyor. O zaman geriye ne kalıyor? İşte her şey, bütün bu olumlu siyasi koşulları devrimci gelişmenin hizmetine koşturacak olan öncünün örgütlenmesine, yani onun kitle faaliyetini yaygınlaştırmasına gelip dayanıyor. Bunun bir kolu cephedir; bu, genelde kitlelerin uyanan bilincinin ve desteğinin örgütlenmesidir. Bu faaliyet ağırlıklı olarak kent ve kasabaları hedefler. Fakat, bu siyasi gelişmelerin anlamlı olabilmesi ve düzeni sarsacak boyutlara götürebilmesi için, mevcut düzenden parça parça gedikler açarak kurtarılmış alanlar sağlanması için geliştirilmesi gereken mücadele silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele olmadan, koşullar ne kadar olgun hale gelirse gelsin, bunları toparlamak ve düzeni devirecek bir noktaya getirmek asla mümkün değildir. Bu, pratikte ortaya çıkan bir gerçektir de.

Şunları görmek zor değildir. Türkiye'de koşullar ne kadar olgun hale gelirse gelsin, savaşan devrimci bir kudret olmazsa, Özal gider Demirel gelir, o gider İnönü gelir. Bunlar ta ikibin yılının sonuna kadar devam edebilir. İşte bu oyuna izin vermemek ve elverişli

Institut Kurde de Paris

koşulları devrimin lehine döndürebilmek için, devreye bir devrimci müdahalenin girmesi gerekiyor. Buna da en önde gelen temel aday bizim gerillamızdır. Mevcut sol muhalefetin tüm direniş birikiminin ve halkın bütün tepkilerinin bir kalıba dökülebilmesi için, bugün bizim gerillayı geliştirmekten başka çaremiz yoktur. Siyasi çerçeve ve siyasal örgütlenme, sadece gerillanın besleneceği ortamı yaratır, kendi başına düzeni devirmeye elvermez. Hemen belirtelim ki, siyasal çerçeve ve örgütlenme bazı gösterilere yol açsa da, bunlar kendi haline bırakılırsa, bugün Kore'de, Bangladeş'te, Pakistan'da, hatta Filipinler'de görüldüğü gibi, Türkiye'de de devrimci-demokratik bir iktidarın kuruluşuna değil, ancak sivil ve liberal görünümlü bir iktidarın doğmasına yol açar. İşte bugün Filipinler böyledir, yarın belki Bangladeş, Pakistan ve Kore de böyle olacaktır. O halde, siyasal ortam ve örgütlenme ne kadar lehimize gelişirse gelişsin, burada yapılması gereken, bunu, devleti parçalamaya götürecek silahlı aygıta güçlü bir biçimde kavuşturmaktır. Türkiye'de askeri rejimi parçalamayı hedeflemeyen örgütlenmeler ve gösteriler ne kadar gelişirse gelişsin, bunlar ancak bir hükümet değişikliğine zor bela yol açabilir. Tabii bir hükümetin veya bir parlamentonun yerine, Türkiye'de örneklerini çokça gördüğümüz gibi, maskeli bir yığın yenileri gelebilir. İşte içten ve dıştan partimize dayatılan da, böyle bir gelişmenin önünü tıkamamamız, buna izin vermemizdir. O bilinen legalleşme, reformist reçetelere sarılma, tasfiyeciliğin binbir türünü dayatma, silahlı mücadeleyi tasfiye etmeye çalışma hep bu amaca yönelikti. TKP'nin başını çektiği çabaların hepsi bu amaçlıdır. Tabii rejim böylelerinin hepsini ajanlaştırıp kendine bağlar, hiçbir hak da vermez. 141-142-163 gibi maddeler de kalkmaz. Bunun sonucu ise, rejimin kendisini yenilemesi ve belki de birkaç on yıl egemenliğini sürdürmesi olur. Yani koşullar en olgun hale de gelse, bu rejim vurmadan devrilmeyecektir. Bizans imparatorluğu gibi sürüp gidecektir. O halde, böyle bir gericiliğin sürüp gitmesine imkan vermeyecek olan bizim silahlı mücadelemizin, gerillamızın devrimci etkinliğini, siyasal gelişme içindeki büyük devrimci rolünü her yönüyle ortaya koyup, oynaması gereken rolünü bu araca mutlaka oynattırmamız büyük önem taşımaktadır.

İnstitut Kurde de Paris

Bugün partileşmeye karşı direnen tutumlar, bir yandan kadro çekirdeğini kendi içinde zayıf düşürmeye çalışırken, diğer yandan da gerillanın gelişimini sabote etmek istemektedir. Geçen bir yıl içinde gözlemlediğimiz en önemli bir olgu da buydu. Sağcılığın yeni temsilcileri veya yeni tasfiyeciler, partinin savaşmak durumunda olan kadrolarını bastırmakla, onları şaşırtmakla, onları örgütlendirmemekle biraz daha kendi ömürlerini uzatmak istemişlerdir. Bu konuda birçok örnek vardır. Biz, bunlarla mücadeleyi çok iyi ortaya koyduk ve şu anda bunlar tamamen tasfiye edilip etkisiz duruma getirilmişlerdir. Olumlu yönde militanlaşma hem nitel ve hem de nicel olarak gelişim halindedir. Kitle bağlantıları belli ki gelişim yoluna girmektedir. Fakat şunu çok iyi bilelim ki, ancak sağlam bir gerilla kuruluşuna yönelirse bütün bunların bir anlamı ve sonucu olacaktır. Dikkat edilirse, daha güçlü kadro çekirdeği ve kitle bağları ancak gerilla tarafından yaratılacaktır. Gerilla örgütlenmesini geliştirmedikçe, siyasal gelişmeleri hızlandırmak bir yana, mevcut gelişmeleri koruyamayız bile. Dolayısıyla en çok yoğunlaştırılması gereken husus gerilla olmaktadır.

Bizim geliştirdiğimiz gerilla, zannedildiğinden daha fazla Türkiye'deki siyasi gelişmeleri tayin edecektir, Kürdistan'daki halkı tamamen örgütlendirecektir. Gerilladan kopuk ve kendi başına örgütlenme olmuyor; onun gölgesini ve sesini duydukça halk ayağa kalkıyor, biraz daha koruma altına alındı mı ayaklanmaya gidiyor. O halde, siyasi gelişmelerin yaratılmasında ve korunmasında gerillanın sonderece etkin kullanılması ve büyütülmesi vazgeçilmez bir öneme haizdir. Sadece siyasal gelişmeleri korumak da değil, gerillanın bütün alanlarda ulusal direnişin geliştirilmesinde, kültürel cepheden tutalım bütün toplumsal kurumların devrimcileştirilmesinde haddinden fazla etkisi vardır. Bu, şundan ileri geliyor: Türk egemen sınıfları yüzyıllardan beri sömürgeciliği bütün alanlarda en sert terörist yöntemlerle sürdürdükleri için, bunun karşıtı olması gereken kurtuluşçu hareket, bu nedenle sonderece yetkin şiddet örgütlenmesini yaratmak zorundadır. Şiddet örgütlenmesinin bizdeki çerçevesinin tarihi yönü böyledir. Tarihen böyle geliştirilen sömürgecilik, bizde de silahlı mücadele aracının en şiddetli, en yetkin, en kapsamlı

Institut Kurde de Paris

kullanılmasını zorunlu kılıyor. Yani güncel siyasal gelişmelerin de ötesinde sömürgeciliğin genel karakteri baştan beri bu aracı kullanmamızı zorunlu kılıyordu; şimdi daha çok olgun hale gelmiş ve sarsıntı içine itilmiş olan TC varlığı karşısında ve mevcut elverişli siyasal çerçeveyi değerlendirmek açısından da bu araca en büyük rolünü oynatmamız, böylece silahlı mücadeleyi en güçlü bir biçimde planlamamız ve en güçlü bir biçimde hayata geçirilmesini başarmamız gerekiyor. Bu, aynı zamanda, bu işi her türlü amatör, ilkel, olumsuz, yanlış ve tasfiyeci yaklaşımların dışında ve sonderece yetkin bir tarzda ele almamız anlamına geliyor. Yani daha büyük bir sorumluluk ve ciddiyetle ele almamız gerekiyor.

Devrimci silahlı mücadelemiz açısından 1980 öncesi dönem, genelde bir ilan dönemiydi. 1983-86 arası ise amatörlük dönemiydi, bir yerde siyasal açılma ve kitlelerde umut yaratma dönemiydi. Şimdi ise silahlı mücadelemiz, kitlelerin temel savaşım aracı, temel siyasal geliştirme ve iktidarı zorlama, iktidarı parça parça düşürme, en azından kurtarılmış bölgeye yakın bölgeleri yaratma aracıdır. Şimdi içinde bulunduğumuz dönem böyle bir dönemdir ve bu tür gelişmeler daha şimdiden vardır. Eğer ısrarlı bir biçimde yürütülürse, açılan gedikleri daha da büyütmeye ve bazı alanları daha çok denetimimize almaya kadar götürür. Bu hususlar daha çok planlamanın işidir. Buraya geçmeden, silahlı mücadelenin bugünkü mahiyetinin böyle olduğunu vurgulamak, yalnız bizim açımızdan değil, bütün siyasal gelişmeler açısından bu rolü oynamak durumunda olduğunu belirtmek gerekir.

Türkiye'deki demokrasinin anlamı genelde Kürdistan probleminde düğümlenir. Türkiye'deki demokrasi sorununun çözümü, birliğin her türlü sorunlarını çözme, Kürdistan'da Ulusal Kongre'den tutalım askeri çözümlere gitmeye kadar hepsi bizim gerillayı geliştirmemize bağlıdır. Kürdistan'ın uluslararası alanda tanınması, bir ulusal sorun olarak resmi platformlarda yer alması yine bizim gerillayı sürdürmemize ve geliştirmemize bağlıdır. Kaldı ki biz, onbeş yıldır kendi öz çabamızla bunu hazırladık. Bugün bu kadar hazırlamış olduğumuz bu aracı kendi elimizle düşürmek veya yetkince kullanmamak için hiçbir neden olmadığı gibi, onu olgunlaştırmak ve geliştirmek için de çok

Institut kurde de Paris

şey vardır.

Şimdi bu araç, elbette ki ne amatör gruplarla, ne de ülkeyi baştan başa dolaşan silahlı propaganda gruplarıyla yürütülebilir. Şimdiki aşama, yaygın olarak tüm bölgelere serpiştirilmiş grupların gizli ve kısmen hareketli üslere dayanarak gelişme, özellikle köylülüğü gerilla ordusuna katmada biraz kendi yasalarını işletme, yani daha yoğun eğitim ve daha yaygın birlikler oluşturma durumudur. İşte bu, gerillanın geliştirilmesi demektir. Dikkat edelim, biz silahlı mücadeleyi herhangi bir aşamada başlatmıyoruz; ulaşılan gelişmelerin tüm özelliklerini gözönüne getirerek buna gerillanın geliştirilmesi ve büyütülmesi aşaması diyoruz. Yani daha alt düzeydeki bir silahlı mücadele fazla bir değişikliğe ve gelişmeye yol açmaz. Dikkat edilirse, daha çok eylem olmasına rağmen, bunlar kitleleri fazla ayağa kaldırmıyor; yaygın suikast ve sabotaj eylemleri oluyor, bunlar önemsizdir demiyorum, ama sonuç yaratıcı mücadele düzeyi değildir. Bu tür alt biçimler geçmişte etkiliydi ve sonuç da alabiliyordu; fakat şimdi bu sınırlı kullanım sarsıcı ve niteliksel bir etkiyi ve gelişmeyi yaratmıyor. Geçmişte de emareleri çokça görülen bu tür durumlar için biz tıkanma dedik. O halde bu tıkanmanın önünün açılmasının yolu silahlı mücadelenin bu aşamasının başarılmasıdır. İşte geçen yıldan beri yaygın planlama düzeyinde, hazırlıkların geliştirilmesi düzeyinde ve grupların ülkenin çeşitli bölgelerinde görevlendirilmesinde gözettiğimiz temel amaç buydu.

Institut kurde de Paris

Bir de karşımızdaki özel savaş cephesinin durumu ve uygulamaları var. Özel savaş yönetimi bugün açıkça şunu diyor: "PKK'yi ve silahlı direnişi ortadan kaldıramayız" ve ekliyor: "Halkla kaynaşıp büyümesini engelleyebiliriz." Sömürge valisi Kozakçıoğlu'nun son demeçleri incelenirse, bunun böyle olduğu görülecektir. Bu, özel savaşın kitle kaynağımızı kurutma planı ve çabasıdır. Bu konuda onların daha akıllı olduğu görülüyor. Çok iyi biliyorlar ki, PKK cesaret etti, dayandı, üslendi ve direnebileceğini kanıtladı. Bu, çok önemli bir aşamadır. Bu aşamadan sonra ne gelecektir? Çok açık ki artık köylere ve kentlere gireceğiz ve oralardan tabur tabur insan çıkaracağız. Bu, gerillanın tutması demektir. Gerilla tuttu mu, dünya birleşse içine gireceği krizden Türk rejimini kurtaramaz. Özel savaş yönetiminin,

özel vali ve özel ordunun devreye girmesi işte bunu önlemek içindir. Bu konuda milyarlarca para döküyorlar, görülmemiş sayıda özel yetiştirilmiş memur hazırlıyorlar, neredeyse herkesi rüşvete boğmaya çalışıyorlar. Bu, partinin gelişimini zorla engelleyemedikleri anda parayı devreye koyacaklar demektir. Özal yönetimi son yıllarda muazzam para basıyor ve basılan bu paranın hepsi adam satın almak için kullanılıyor. Demek ki TC, bu iş için bu kadar enflasyonu bile göze almaktan çekinmiyor. Nitekim son dönemde Kürdistan'da sürekli insan satın alınıyor, onbinlerce korucuya maaş bağlanıyor, onlara resmen silah veriliyor ve "serbesttir, kullanın" deniliyor. Bu, cumhuriyet tarihinde ilk defa başvurulan bir uygulamadır. Kısaca bu özel savaştır ve özel savaşın ulaştığı boyuttur. Bu savaş, on yıldır bize karşı uygulanıyor.

Özel savaşın da kendi içinde dönemleri vardır. O da bireysel suikastlerden işbirlikçilerini kullanmaya, en son özel kolorduyu örgütlemeye kadar gelmiştir. Bugün geldiği noktada bizi bir silahlı kuvvet olarak kabul ediyor, fakat kitlelerle bütünleşmeye, yani gerilla biçiminde büyümeye imkan verdirtmemek istiyor. Mesela, "halkı PKK'nın karşısına çıkaracağım" diyor. GAP bunun için devreye sokuluyor, her gün yeni yatırımlar yapılıyor. Bunlar oldukça anlamlıdır. Her gün bir yığın yeni ilişki kuruyorlar, her gün toplantı halindedirler, "halkı PKK'ye karşı çıkaracağız, halkla onları karşı karşıya getirdiğimizde bu iş halledilir" diyorlar. Belli ki adamlar biraz bilimsel çalışıyorlar. Gerçekten de bunu başarırlarsa biz dağda izole olmuş olacağız. İzole etmekle belki ortadan kaldıramaz, ama bizim için bir başarısızlık durumu yaratır ve TC de önümüzdeki dört yılı böyle kurtarabilir. Eğer bunu başarırsa bu ne anlama gelir? Bu durumda PKK sonderece zayıflamış veya en azından reformist bir çözüme zorlanmış hale getirilmiş olacaktır. Büyük bir olasılıkla burada reformizmi devreye sokacaklar. Örneğin Bask sorununda görüldüğü gibi yaklaşmak isteyecekler. İspanya'da Gonzales iktidara geldi, Bask'a otonomi tanıdı; şimdi ETA'nın zayıflanmasından bahsediliyor, Türk basını da bunu epeyce işliyor. Bizi de bu yıllarda epeyce zayıflatacaklarını düşünüyorlar. Nitekim dört yıl boyunca faşist baskıyı çok iyi kullandılar, ama sonuca ulaşamadılar. Bir dört

Institut Kurde de Paris

yıl daha deneyecekler, eğer silahlı savaşımı zayıflatırlarsa ardından sosyal demokrat veya liberal yönetimleri devreye sokacaklar. Bu noktayı çok iyi anlayalım, bizi yok etme çabası içinde değiller (bunu hemen başaramayacaklarını biliyor ve kabul ediyorlar), güçsüzleştirme, zayıf düşürme çabasındalar. İçişleri bakanları, "şimdi kontrol altındadırlar" diyor. Kontrol altında zayıflatmaya, oradan da reformizmle tamamen pasifize etmeye götürmek istiyorlar. Kitle desteğimiz oluşsa bile, mecliste olan bazı Kürt milletvekillerini devreye sokarak tekrar kitle temelini aşmaya çalışacaklar. Ve tabi onlar için bu da bir araçtır, bir yöntemdir, bir gelişmedir. Bu durumda, ayaklanmalar da dahil devrimci patlamayı ve gerillanın büyümesini önlemiş, devrimin Türkiye üzerindeki etkisini kırmış olacaklar. Elbette yarım da olsa, onlar için bu da bir çözümdür. O halde, bu çözümü boşa çıkarmak ve başarısızlığa uğratmak için bizim kullanacağımız en yetkin araç gerillanın büyütülmesidir.

Gerilla bunu nasıl uygulayacak ve başaracaktır? İşte yaratılmak istenen o işbirlikçi temelleri kırarsa, halkla olan kaynaşmamızı engelleme çabalarına imkan tanımazsa, halkı önemli siyasal ilişkiler içine çekerse ve özellikle genç nüfusu gerilla içinde toplar ve örgütlerse, buna bağlı olarak üslerdeki eğitimi yoğunlaştırır ve gerillayı böylece büyütürsek, bu durumda TC'nin başarısızlığı sözkonusu olacaktır. Daha doğrusu devrimin kendini dayatması sözkonusu olacaktır. İşte burada devreye sokulacak reformlar bile çözücü olamaz, bunların da devrimin lehine kullanılması şansı ortaya çıkar. Bu da Kürdistan'da büyük bir devrimci gelişmenin garanti altına alınması ve Kürdistan halkının ilk defa kendi kaderini tayin hakkını gerçekleştirme olanağına kavuşması demektir. Bu biçimde bölge çapında önemli bir devrimci odak haline gelmesi, elbette Irak'ta devrimci-demokratik bir yönetimin gündeme gelmesini zorlar, yine İran'ı zorlar, Türkiye'yi daha çok zorlar. Tabii en azından bunlar da önemli gelişmelerdir. Bu durumda burjuvazi yapsa yapsa bir uzlaşmaya gidebilir ki, bundan da halkın alacağı çok şey vardır. Bir halk iktidarı ise elbette bizim stratejik amacımızdır. Fakat olasıdır ki, ne tam devrimin başarısı, ne de tam düzenin başarısı ortaya çıkar; orta yerde bir uzlaşma sözkonusu olabilir. Böyle uzlaşmalara girildiğinde

Institut kurde de Paris

devrimin araçlarından vazgeçilemez, yani ordudan ve halkın cephesinden vazgeçilemez; tam tersine bütün uzlaşmalar ordunun güçlendirilmesinde kullanılırsa, bu, burjuva düzen kurumlarının parçalanmasına kadar götürebilir. Bir denge bizim lehimize sonuç da verebilir. Tabii ki başta tasfiyeciler olmazsa. Eğer başta tasfiyeciler olursa, onlar kendileriyle birlikte bütün gerillayı da, orduyu da, cepheyi de satarlar. O açıdan, tasfiyecilikle mücadeleyi bu koşullarda da sıkı sürdürmek, ordunun zayıflatılmasına yol açabilecek davranışları daha doğmadan mahkum etmek, bizi kitleselleşmeden alıkoyacak bütün sağ ve sekter yaklaşımları peşinen mahkum etmek gereklidir. Yine, kendi içinde eğitimi ve örgütlenmeyi sabote eden davranışlara kesin prim vermemek, üslenmemizi yetkinleştirmek, okul ve eğitim sistemimizi ülkenin her tarafında yaygınlaştırmak hedefimiz olmalıdır. İşte tüm bunlar gerillanın büyütülmesidir. İdeolojik düzeyde parti çizgisini oportünist yaklaşımlardan arındırmak, siyasal düzeyde bağımsızlık hattından uzaklaştırabilecek girişimlere açık kapı bırakmamak zorunludur. Elbette böyle kurnazlar vardır, daha şimdiden birçokları ortaya çıkıyor, yapıyı bunların etkisinden uzak tutmak gereklidir. Bütün bunlar devrimin garanti altına alınmasını ve gelişmesini sağlar. İşte, bizde gerillanın rolü kısaca böyledir.

Açıkça görülüyor ki, gerillaya bu rolü oynatmamız her bakımdan belirleyici bir öneme sahiptir. Bugün partinin militanlaşması, cephenin gelişmesi, kendi başına iktidar meselelerine çözüm getirmemiz tamamen bu aracın yetkinleştirilmesine bağlıdır. Eğer bu böyleyse, bütün gelişmeler bunu doğruluyorsa, o zaman bizim bütün dikkatimizi bu aracın yetkinleştirilmesi üzerinde yoğunlaştırmamız gerekir. Bu, ne demektir? Partinin kadro çekirdeğini bu konuda muazzam bir örgütlülük içine almak demektir. Böylece planlamadan tutalım görev bölümüne kadar her bakımdan sıkı bir çalışma içinde olmamızın gereği kendiliğinden ortaya çıkıyor. Bu aracın devrimin gelişmesindeki belirleyici önemi, bu konuda harcayacağımız çabanın büyük değerini ortaya koyuyor.

Institut kurde de Paris

Gerillanın geliştirilmesinin sorunları

Bu çalışmaya ilk defa bu kadar gelişmiş belirleyici siyasal koşullar çerçevesinde, aynı zamanda partimizin silahlı mücadele pratiğinden çıkardığımız epeyce dersin ışığında böylesine derli-toplu yaklaşıyoruz. Geçen seneki planlama ilk ciddi bir girişimdi aslında. Bundan gereken sonuçlar da alındı. Fakat geçen bir yıllık süre içinde yeniden sağ tasfiyeci yaklaşımların ortaya çıkışı gözlemlendi. Özellikle tecrübesiz gruplarımızın yapılmayacak hataları sözkonusudur. Gerçekten nereden bakılırsa bakılsın, her birisi bir gerilla ordusunun ön çekirdeği durumunda iken, bir gerilla birliğinin asla içine girmeyeceği basit yanlışlıklar ve yaşam alışkanlıkları, sınırlı da olsa bazı gerilla gruplarımızın imhasına yol açtı. 1987'deki bazı grupların imhasını değerlendirirken daha çok gözönüne getirmemiz gereken hususlar, tecrübesizlik, rahat koşullarda görülen eğitim ve gerçekten savaşın kurallarına uymamadır. Gerillanın kendi kurallarına sonuna kadar bağlanmayı ve disiplinli hareketi şart kıldığı çok iyi bilinir. Yaşanan olayları incelediğimizde görüyoruz ki hepsinde basit kural hataları yapılmıştır. Bir kez, gerillanın kurallarına uygun yürüyüş kolu yoktur. Birçok zorluk aşılmasına rağmen, en çok tutunulabilecek zeminlerde kendini koyverme vardır. Bunların hepsi de gerilla kurallarının ihlalidir. Bir defa bu örneklerden çıkarılması gereken dersler hayatidir. Bunlara bir noktayı daha eklemeliyiz. Köylere giriş ve askerlik yasasına işlerlik kazandırmada aklın almayacağı hatalar yapılmıştır. Ve bu yüzden değerli bazı arkadaşlarımızı da şehit vermişiz. Yine baskınlar konusunda gerillanın hareket tarzını ve siyasi önemini gözönüne getirerek hareket etmek yoktur; tersine eski alışkanlıklar ve amatörlük vardır. Bunlar, geçen bir yılın başarı bilançosunu sınırlamıştır. Bunlara ek olarak sağ-tasfiyeci unsurların bilinçli faaliyetlerinin varlığı zaten bilinmektedir. Bu da bize sonderece ağır zararlar vermiştir. Ayrıca eskiden kalma o amatör savaşçılık, bireysel savaşçılık, gerillayı büyütmeye bir türlü akıl erdiremeyen ve kendi içinde objektif olarak bir tasfiyeci gibi davranan ögeler de az değildir. Bunlar, önümüzdeki dönemde gerillayı yetkinleştirmeyi planlarken

Institut kurde de Paris

kesinlikle ortadan kaldırmamız gereken tutum ve davranışlardır, yani gelişmemiz önündeki sorunlardır.

Şimdi gerillaya yanlış ve yetersiz yaklaşımları görüp değiştirmek, ıslah etmek, düzeltmek gibi vazgeçemeyeceğimiz görevlerimiz vardır. Yani bu görevleri biz burada yetkince ele alıp hal çarelerini geliştirmezsek, kendi içinde gerillayı yetkinleştirmezsek, o zaman, özel ordunun, özel savaşın darbesini yemeden önce, darbe yemek için biz kendimiz bir yığın fırsatı, bir yığın elverişsiz koşulu oluşturmuş olacağız. Siverek de dahil olmak üzere geçmişte silahlı mücadelemizde işlenen tüm hataların ve yanlışlıkların her birisi, aslında bir gerilla birimini imha ettirebilir. Ki, bunların belli başlıları amatörlük, plansızlık, görev-yetki işleyişini tam yerine getirmeme, sonderece bireysel yaklaşma, son döneme doğru geldiğimizde üs olayını ciddiye almama, birimlerin çapını doğru planlamama, yine gizliliği çok ciddi olarak sürekli ihlal etme, savaşın kolektif yönetimini uygulamama, siyasi eğitimi yerine getirmeme, kitlelerle ilişkilerde çok büyük hatalar yapmadır. Ama bütün bu hatalara rağmen, partinin doğru siyasal çizgisi, yetkin donanımı, hazırlıkları ve çok sayıda ögeyi devreye sokması, bu savaşın sürdürülebileceğini ortaya koyuyor. Ancak bu demek değildir ki, bu hatalar öldürücü değildir. Hayır, bu hataların hepsi öldürücü olabilirdi. Öldürücü olamaması, partinin belirttiğimiz yapısı ve faaliyetleri, yani ideolojik-politik öncülüğün esas alınması nedeniyledir. Gerillayı yaşatan birinci ve en belirleyici neden budur. Yani gerillanın kendi kendisini yaşatması değil de, partinin ideolojik-politik önderliğinin ve her taraftan yürütülen hazırlıkların gerillayı yaşatması durumu vardır ki, bu da doğru bir marksist-leninist önderliğin şiddet anlayışına uygundur. Bizim yaptığımız da budur.

Bu durumda sıra, gerillayı hiçbir tesadüfe yer bırakmadan, sonuna kadar kendi öz kurallarını uygulayarak yaşatmaya geliyor. Bunlar, ne birkaç yıl öncesindeki ve ne de son bir yıl içindeki hataları asla yapmamamız için bütün tedbirleri almamızı şart kılıyor. Bu konuda birçok planlamanın içine girecek ve görev üstlenecek arkadaşlar vardır, bu tartışmaları onlara bırakmak en doğrusudur.

Bugün gerillayı büyütmemiz için gereken koşullar vardır. Fakat,

Institut kurde de Paris

nasıl ki devrim kendiliğinden gelişmezse, gerilla da kendiliğinden büyümez. Gerillanın büyümesi, en yüksek düşünce yoğunluğunu, planlama gücünü ve sorumluluk anlayışını gerektirir. Bunlar olmadan, ülkede rastgele silahla dolaşmaya gerilla denmez, bu durum başa bela olur; düşmandan beklenmedik darbeleri almamıza yol açar. Buna da hiç kimsenin hakkı yoktur. Yani bu kadar temeli atılan bir savaşım biçimini sen kendi elinle yenilgiye götürürsen, şehit de olsan bunun olumsuz etkisinden kurtulamazsın. Demek ki dönüp dolaşıp iş yetkin gerilla kurmayları olmamıza dayanıyor. Gerilla kurmayları, gerilla inşa kadroları bugün işin başında olması gereken temel güçlerdir. Kitle bağlarının inşası, mevcut adayların eğitimi ve sağlam ögelerin çekirdek örgütlenmesi, bunların üslenmesi, sevk ve idaresi, hedefler programı, hedefleri yürütüş ve sonuçlarının alınması, bütün bunları değerlendirmek durumunda olanlar kurucu kadrolardır. Bu kurucu kadrolar sorununa burada da çok büyük önem veriyor ve üzerinde önemle duruyoruz. O zaman benimsenmesi gereken, kuruculuk vasıflarımızı nasıl somutlaştıracağımız ve nasıl hayata geçireceğimiz konusunda yeterli çabayı harcamaktır. Bunun için en önemli çabayı da, genel planlamamız doğrultusunda bölgesel planlamalara yönelirken göstereceğiz. Ancak planlama yetmez, doğru çalışma tarzı da gereklidir. Doğru çalışma tarzı da yetmez, işbölümünü geliştirmemiz de gerekecektir. Bütün bunları yaparken ülkede olup bitenleri daha yakından göreceğiz. Özel savaşın ulaştığı boyutları iyi değerlendirmek, kitlelerdeki gelişimi görmek ve özellikle de ülkedeki gruplarımızın yeni planlamamız içindeki yerini ve rolünü çok iyi koymak gerekiyor.

Bütün bunları yerli yerine oturttuktan sonra, sıra yeni dönemin bu planını adım adım nasıl hayata geçireceğiz sorusuna gelecektir. Gruplarımız yine teşkil edilecektir. Bunların, en başta üslenme olmak üzere önemli hareket hataları vardır. Planlarımız ve hedefler programımız gerçekçi olmak zorundadır. Şunu çok açık olarak belirtelim ki, arazide altı ay boş dolaşan gruplar, bazen değil, yaygın olarak imhaya uğrar. Ama altı ayı muazzam dolu geçirmekle de, yalnız kendi yaşamına değil, geniş bir çevrenin örgütlenmesine yol açabilir. Ve yaşamın kendisi de zaten budur. Yani mevcut gruplarımızın ülkedeki

Institut Kurde de Paris

düzenlenişi, savaşım tarzı, zamanı iyi ve doğru kullanmaları birçok gelişmeyi yaratabileceği gibi, bunların iyi kullanılmaması halinde de imhayı getirir. Bütün bunlar, işte kuruculuk vasfı olan kadroların tüm güçleriyle halletmesi gereken sorunlar ve görevler olmaktadır. Bu soruna bu denli önem vermemiz hiçbir dönemde bu kadar yoğun olmamıştır. Çünkü, bu dönemin başarısı tamamen bununla gerçekleşecektir. Mevcut siyasi koşullar bunu gerektiriyor; partinin şimdiye kadarki yetkinleşmesi bunu emrediyor; bir de daha alt düzeydeki bir silahlı mücadele bir şey kurtarmıyor. Yani her şey, daha üst düzeye sıçramış bir silahlı mücadeleyi gerektiriyor. Dolayısıyla bunu biz kendimiz seçmiyoruz, bütün gelişmeler bu noktada bizi zorluyor. Bu nedenle, bu aşamaya dayatılacak en ufacık bir olumsuzluk ve hatanın yol açacağı zararın eskisiyle kıyaslanmayacak kadar fazla olacağını bilmek gerekiyor. İşte bundan çıkan sonuç, tam komuta yetkinliğine ulaşmamız, ordulaşmaya bütün ciddiyetiyle yönelmemiz, bunu gerçekten en temel mücadele aracı olarak görüp bütünüyle katılmamız, sekter ve sağ uzlaşmacı yaklaşımlardan uzak olarak soruna tam bir kurmay gibi yaklaşıp sonuna kadar bir yaşam tarzı biçiminde benimsememiz, sadece buna inanan değil bütün gelişim esaslarını ve özelliklerini bilen bir uzmanı olmamızdır. Eğer soruna böyle yaklaşırsak, sonuç almamamız için hiçbir neden yoktur.

Bu konuda çok iyi bilmemiz ve temsil etmemiz gereken durumlar vardır. Bir gerillacı nasıl yaşar? Gerilla komutanı kimdir? Genelde komutanlık nedir? Bunların görevleri nelerdir? Bir gerilla askeri nasıl yönetilir? Böyle bir savaşçı nasıl eğitilir? Bir gerilla birliği nedir ve nasıl yaratılır? Gerilla birliğinin yaşamı, yönetimi, disiplini nasıldır? Özellikle gerilla birliğinin siyasi yönetimi nasıldır, siyasi komiserlik nedir ve nasıl işletilir? Bütün bunlar, mutlaka doğru cevap verilmesi gereken çok önemli sorulardır ve sanıyorum konu ile görevli arkadaşların işlemesi en doğrusudur. Biz, bunlara daha fazla el atmayı gerekli görmüyoruz. Ancak, bunlar özenle ele alınması gereken hususlardır. Kürdistan'da bir asker yaratmak öyle basit bir mesele değildir. Bir köyden bir adamın bize katılması, dağa çıkması hemen bir savaşçı olması anlamına gelmiyor. Onu bir gerillacı haline getirebilmek için yapılması gereken daha çok şey vardır. Bir gerilla

Institut Kurde de Paris

komutanı öyle kolay olunmuyor, kendine komutan sıfatını yakıştırmakla da komutan olunmuyor. Gerilla komutanının kendine özgü çok önemli özellikleri vardır. Geçmişte yaşanılan birçok şey, gerçekte komutan olunamadığını ortaya koyuyor. Demek ki komutanlık meselesini her yönüyle incelememiz gerekiyor. Hem genel halk savaşı teorisini, hem de kendi pratiğimizi inceleyerek komutanlık meselesini iyice netleştirmeliyiz.

Ayrıca gerilla birliğinin siyasi işlevini netleştirmemiz de büyük önem taşıyor. Bizde gerilla birliği zaten bir siyasal birimdir. Gerilla, askeri rolü yanında ve ondan daha fazla siyasi rolü ağır basan bir birimdir. Yani gerilla bizde halen yaygın olarak bir kadro çekirdeğidir, parti çekirdeğidir. Gerilla yönetimi özellikle bir cephe kurmayıdır. Gerilla, cephenin dayanacağı temel askeri dayanaktır. Düşmanın askeri etkinliğini kırmaya çalışan ve böylelikle yine siyasi gelişmeye yol açan bir önderliktir. Bütün bunlar, gerilla yönetiminin kurmay niteliğini, kurucu niteliğini ortaya koyar ki, bu rolü de ancak güçlü komutanlar haline gelmekle yerine getirebiliriz. Demek ki, siyasi, örgütsel ve askeri görevleri içiçe çözümleyen adamlar ancak güçlü komutanlar olarak iş yapabilirler. Biz, geçmişte de bu belirlemeleri yaptık, fakat bunlar uygulamada kesinlikle yaşanmadı. Bazı ögeler, siyasi görev adı altında sonderece şematik bazı reçetelerle ve kurnazlıklarla özünde gerillayı tasfiyeye uğratacak çözümler geliştirmek istediler. Bu, aslında tehlikeli bir tasfiyecilikti. Bazı ögeler de, sadece askerlik çerçevesinde ve askeri komutanlık adı altında hiçbir siyasi görevin gereklerini, eğitim görevlerini, kitlelere doğru yaklaşımı yerine getirmeyerek dar ve yüzeysel bir eylemcilikle sınırlı kaldılar. Belli ki altı ayda birkaç eylem yapmakla ve siyasi-örgütsel görevlerle hiç ilgilenmemekle bir askeri komutan asla olunamaz. Ayrıca askeri ve siyasi görevler içiçedir, ister bir kişide temsil edilsin isterse iki kişide, bunlar aynı yönetim birimidir. Birisi geride, diğeri önde olmaz; birlikte ve çok yakın bir biçimde yaşarlar ve koordineli çalışırlar. Kendileri, yardımcıları ve bir bütün olarak hepsi bir komitedir zaten. Bunlar bölgede cephe komitesidir, parti komitesidir ve gerilla komutanlığıdır. Bu komitenin çalışma düzenini ve bunlar arasındaki ilişkiyi burada iyice açığa çıkarmak gerekiyor. İlişkinin

Institut Kurde de Paris

nasıl düzenlenmesi gerektiğini belirlemek gerekiyor.

Bu kadar ayrıntılı değerlendirme yapmamız, bu konuda iş yapmak isteyenlere kolaylık sağlamak içindir. Savaşı geliştirmek isteyenler için bu sorunların çözümü şarttır. Kendi kendine komutanlık rolü atfedip de gerçekte onun görevlerini yerine getirmemek tehlikelidir. Hiç kimsenin buna hakkı yoktur. Parti de insanlara bu temelde silah vermemelidir. Yine, kuruculuk vasfı olan grup ve insanlarımızın kendilerini basit bir er gibi çalıştırmaları kabul edilemez. Birimlere komuta etmesi gerekenler, birimleri inşa etmesi gerekenler, sıradan bir askerlikle yetinemezler. Geçmişte bu da çok yaşanmıştır ve elbette ki yanlıştır. Dört yıldır sıradan bir savaşçılıktan öteye gidemeyen kadrolarımız var. Halbuki dört ay içinde bir kişi bir tabur yaratacak kadar güçlenebilirdi. Demek ki dar askerlik anlayışı tehlikeli bir anlayıştır ve mutlaka giderilmesi gerekir. Bunun üzerinde de önemle durulması gerekiyor. Gerilla biriminde siyasi görevleri ikinci plana itmek, sadece dar bir eylemcilikle vakit geçirmek kabul edilemez. Gerilla muazzam bir siyasal organizasyondur. Bu rolünü sonuna kadar oynaması, yeni ögeleri yoğun olarak eğitmesi (bu, eğitim görevidir), kitleleri siyasal olarak örgütlemesi (bu, cepheye katkıdır) gerekir. Gerilla ancak kendini böyle organize ederse, hem kendini büyütebilir, hem de kendinden beklenen görevleri yerine getirebilir.

Institut kurde de Paris

Gerillacının yaşam tarzı

Gerillacının yaşamı Kürdistan'da apayrı bir öneme sahiptir. Bu yaşam, gerçekten bugün bağrında yeni bir yaşamın filizlendiği yaratıcı bir kuvvettir. Bugün Kürdistan'da gerillacı, devrimci kültürel açılımdan tutalım kitlelerin öz yönetimine kadar, yani kendi kaderini yaşamaya kadar her düzeydeki gelişmenin anahtarıdır. Gerillacı bir düşünürdür. Gerillacı bir örgütleyicidir. Gerillacı bir askerdir. Gerillacı halkın arasındaki bir önderdir. Gerillacı bir yurtseverdir, kültür yaratıcısıdır. Yani halkın her türlü gelişmesine cevap veren bir öncüdür. Kısaca şunu vurgulamak istiyoruz: Gerillacı, bugün Kürdistan somutunda bütün yaşam gözeneklerini açmak ve yeni

yaşamı kurmakla mükellef dörtbaşı mamur bir önderdir. Neden? Çünkü, işin muhtevası böyledir; bütün siyasal, kitlesel, kültürel, hatta ekonomik yaşamın çözümleyici gücüdür de ondan. Kitlelerin ekonomik gereksinmelerine yön verecek ve onların sosyal yaşamını etkileyecek tek güçtür. Gerillacı, hiçbir ülkede görülmemiş düzeyde bizde kitlelerin sosyal yaşamına yön verecek, kitleleri sosyal yaşamdan siyasal yaşama sürükleyecek bir motordur. İşte bütün bunlar, neden bizim gerilla yaşamını salt bir askeri yaşam olarak ele alamayacağımızı, toplumu her yönden kuşatan bir toplumsal önderlik kurumu olarak ele alacağımızı netçe gösteriyor. O halde, bazılarının bu konuda içine girdiği yetmezliği anlamak ve kabul etmek mümkün değildir. Kürdistan'da gerillanın oynaması gereken rol tamıtamına böyledir. Çünkü, ideolojik önderlik bundan ayrı değildir. Mevcut aşiret ve aile önderlikleri, önderlik rolünü karşılamak şurda kalsın, birer tutuculuk yumağıdır. Çünkü bunlar tamamen çürüme halindedir. İşte burada gerillanın, toplumun her düzeyinde önderlik ihtiyacını karşılaması gerektiği ortaya çıkıyor.

Gerillacı, bütün gelişmelere cevap veren, bu konuda kendini titizce ele alıp yorumlayabilen ve uygulayabilen adamdır. Bizde ise şimdiye kadar yapılan, alabildiğine bu sınırlara ve bu sıfatlara ters yaklaşımdır. Alabildiğine dar, umut vaadetmeyen, örgütleme yapmayan, toplumun beklentilerine cevap vermeyen, görmeyen, sezmeyen, tam tersine sekter, sert, kırıcı davranan örnekler yaygınca ortaya çıktı. İşte Kürdistan'da gerillanın rolüyle oynamak budur. Bu, özel kolorduya ve özel savaşa en büyük desteği içten sunmaktır. Şimdi bununla köklü olarak uğraşmak gerekiyor. Gerillacının doğru mücadeleci yaşamını tehdit eden bütün belirtileri önceden görmek ve görevlere yöneldiğimizde bütünüyle doğru yorumu uygulamayı başarmak gerekiyor. Bütün kadrolarımızın, bu konuda yetkinleşmelerini ihmal edemeyecekleri, göreve bu temelde talip olacakları açıkça ortadadır.

Belirtildiği gibi, yurtseverlikten tutalım sosyalizmin önünün açılmasına kadar, Kürdistan'da gerilla hepsine komuta eder. Engin bir yurtseverlik aşılayıcısı ve yurtseverlik hareketinin önderidir. Bu demektir ki, kendisi büyük bir yurtseverdir. Büyük yurtsever olan kişi, ülkesinin doğal güzelliklerinden tutalım halkına her yönüyle derinden

Institut Kurde de Paris

ilgi duyar, ona devrimci bir içerik verir, onu sevip sayar, ona gerçekten kurtuluş umudu olabilir. İşte bizde liderliği veya halk önderliğini böyle yorumlamamanın hiçbir anlamı ve değeri yoktur. Biz, bu yaklaşımla halkı her bakımdan devrimci yaşam içine çekerken, bunu bozucu her türlü etkiyi de boşa çıkaracağız. Bu noktada şuna da her zaman bağlı kalacağız; reformizmden tutalım köhnemiş ortaçağ kalıntılarına kadar bütün tarihi gericilikle doğru mücadele etmenin yolu, gerillanın ve gerilla birliklerinin doğru yaşam tarzıdır. Bu neden böyledir? Çünkü, bütün gelişmelerde bu araç rol oynuyor, bütün gelişmelerin yükü bu araca biniyor da ondan böyledir. Bu durum, başka ülkelerde böyle değildir; çünkü, onların sosyal kurumları işlev görüyor, askerlik onların yaşamında sınırlı bir işleve sahiptir. Bizde ise yaşamın tüm gözeneklerini açan ve koruyan sadece bu araçtır. Bu gerçek eğer bu biçimde tam olarak kavranırsa, gerillanın siyasal konumu, sosyal konumu, kültürel konumu böyle yorumlanırsa, o zaman gerillanın sonderece çaplı bir önderlik olarak gelişmemesi için bir neden ortada kalmaz. Böyle bir gerillanın da örgüt geliştirmemesi ve halkla kaynaşmaması için bir neden bulunmaz.

Yaptığımız eğitimin işte bütün bunları tam olarak vermesi gerekiyor. Bütün tartışmalar, görev belirlemeler, olumlu yöndeki çözümlemeler bunu sağlamalıdır. Bunlar sonderece açık ve anlaşılırdır. Bir halk ordusunun kurucusu olan adamın, değil bu kadar basit hatalar yapmak ve hataların temel kaynağı olmak, bütün çevresini ve halkı sömürgecilerin etkisinden uzaklaştıracağı ve koruyacağı, sömürgeciliğin özel savaşının dayanaklarını boşa çıkartacağı, bunları kıracağı, birliğini ve çevresini bunun etkilerinden kurtaracağı, bu konuda tamamen sorumlu ve yetkili olacağı açıktır. Eğer bütün kadrolarımız sorunu ve yetkilerini bu biçimde anlarlarsa, ellerine de bazı imkanlar geçerse, bu durumda savaşı geliştirememek acaba düşünülebilir mi? Ve bütün alanlarda savaşçılarımız bu ruhla dolu yaşarlarsa, yurtdışı da dahil bizim görevlerimizi başarmamamız için ciddi bir neden ve engel olabilir mi? İşte yeni dönemin üzerine temel mücadele biçimimiz olan gerillayla giderken, yetkinleşmeyi bu ana özellikler temelinde yapıyoruz. Bütün planlarımız ancak bu özellikleri somutlaştırma biçiminde geliştirilebilir. Ve eğer partinin önder kadroları olmaya

Institut Kurde de Paris

ulaşmak istiyorsak, ancak bu özellikleri kendimizde somutlaştırarak buna uygun cevabı verebiliriz.

Bu ana belirlemeler ışığında birçok yaratıcı plan geliştirilebilir, gereken yönetmelikler hazırlanabilir, günlük eğitim bu temelde yoğunlaştırılabilir. Örneğin, bir gerilla birimi üzerinde bu ana tespitler uygulanabilir. Üslenme meselesinden tutalım yaşam ve hareket tarzına kadar bütün kurallar denenebilir ve yetkinleştirilebilir. Aynı zamanda yönetim düzeyinde roller üstlenen kişiler, bu konuda şimdiden rollerini açıklayan değerlendirmeler ortaya çıkarabilirler. Bunlar, yeni dönem için eğitimimizin ve hazırlıklarımızın canalıcı kısmıdır. Küçümsenemeyecek oranda bir tecrübe birikimimiz vardır, bunları tamıtamına yaşamak gerekir. Başka işlerle uğraşmaya fırsat bile bulunamamalı, bütün yapı buna yöneltilerek bilincini ve benliğini buna katmalıdır. Eğer arkadaşlar bir milim ilerlemek istiyorlarsa, bu ancak buraya sunacakları katkıyla mümkündür. Arkadaşların kafaları karışık ve yönelimlerinde bozukluklar var derken, işte bu alandaki yetersizlikleri kastediyoruz. Gerçekte samimiyetin ölçüsü, bütün parti görevlerine kendini verme durumunda belirlenir. Bu işte iddialı olan kişilerin samimiyeti, hem bu konuda kendilerini çözümleme düzeyinde, hem de kendisini olumlu pratik yaklaşımların sahibi kılmasıyla kanıtlanabilir. Ve bunun önü de artık tümüyle açılmıştır. Ülkedeki koşullar ve mücadelenin ulaştığı düzey bunun için sonderece elverişli veriler sunmaktadır.

Institut kurde de Paris

Savaş yasalarına uymadan ve bu yasaları uygulamadan devrimci savaşımızın geliştirilmesi mümkün değildir. Bu konuda hepimiz çocukluğu bırakıp tümüyle savaşın yasalarını yerine getiren komutanlar olacağız. Savaşı tamamen kurallarına göre yürüteceğiz ve en küçük bozgunculuk belirtisine asla izin vermeyeceğiz. Bu noktada disiplin yönetmeliğimizi geliştireceğiz ve her alanda tam olarak uygulayacağız. İyi niyet, kötü niyet gibi çocukça şeylere asla prim vermeyeceğiz. İyi biliyoruz ki, geçmişte en temel kurallarla bile çok oynandı ve bunu zorlukla önleyebildik. Fakat zaafları ve yanılgıları nedeniyle düşenler, düşmana teslim olanlar neyi kurtarabildiler? Hiçbir şeyi! Ömür boyu kurtarılamayacak bir konuma kendilerini mahkum ettiler. Bu konuda da çok ihtiyatlı ve duyarlı olmak büyük

önem taşıyor. Düşman, "PKK dıştan ordular kurularak değil, içine sızılıp bozgunculuk yaratılarak çökertilir" diyor. MİT'in en uzman elemanlarının görüşü böyledir. Basını izleyenler bunu açıkça görmüşlerdir. Bir Mahir Kaynak bile bizim hakkımızda değerlendirme yaparken, "PKK olayı gelişir, önlenemedi, çeşitli yöntemler uygulanabilir ama en çok sızma yöntemiyle bunları işlemez duruma getirebiliriz" diyor. Mahir Kaynak, sol içinde uzun yıllar çalışan uzman bir MİT elemanıdır. O halde, her alanda görevli olan militanlarımızın, bırakalım bir yığın bozguncu ve tasfiyeci çabanın gelişmesini, bunların ufak bir belirtisine bile tahammül etmemesi ve hemen düzeltmeyi sağlaması gerekir. Ki, bunda da eğitim önemli bir rol oynar. Uyarıyla birlikte çok güçlü tedbirlerin de alınması gerekir. Çünkü, önümüzdeki dönemde bir bozguncunun bir birimle oynaması, birimin gerçekten imhasına yol açar. Çünkü savaş en sert biçimde yürütülmek zorunda olunan bir mücadele biçimidir.

Geçmişte savaş pratiğimiz içinde çok ağır ihlaller yaşandı ve çok ağır yetmezlikler içine düşüldü. Bundan kaynaklanan önemli kayıplarımız oldu. Demek ki, disiplin yönetmeliğinin geliştirilmesine büyük önem vermemiz gerekiyor ve bu yararlıdır. Bir birliğin hayatıyla oynama özellikle çok iyi kurallara bağlanmalı ve çok iyi bir eğitimle herkese özümsetilmelidir. Çünkü, bazen bu sızmalar en değerli arkadaşlarımızın yaşamına mal olmuştur ve birçok birimin dağılmasına yol açmıştır. O halde tüm gücümüzle üzerinde durmamız gerekir. Her birimimizin, hiçbir ihmale yer vermeden disiplinimizi işletmesi sorunu vardır. Hiçbirimiz, kendi kendimizle ve çevremizle oynama hakkına sahip değiliz. Eğer oynama olursa önce uyarır, devamı halinde disiplin yönetmeliğimizi işletiriz. Bu durum tartışmaya gerek olmayacak kadar açıktır. Çünkü, eğer bir kişi hazır değilse bu işe girmez, ama girdikten sonra da savaşı tüm yönleriyle yaşamak zorundadır. Bu durum, zannedildiğinden daha fazla ordulaşmamız için bize lazımdır. Bütün halk ordularının, hatta burjuva ordularının pratiğinde bunu görmek mümkündür ve nasıl davrandıkları çok iyi bilinir. Biz de bir ordu kuruyoruz ve bu öyle basit bir olay değildir. Buna yönelirken yapıyı ciddi olarak eğitmek gerekiyor. Ordu kurmak, gerçekten hayatın hem en yaman mücadelesi ve en görkemli görevidir

Institut kurde de paris

ve hem de çok sıkı disiplin isteyen biricik işidir. Kürdistan'da bu konuda ortaya çıkaracağımız her gelişme tarihe bir katkıdır. İlk defa tarihimizde ulusal bir ordu kurmaya, halk ordusunun inşasına yöneliyoruz, bunu küçümsememek gerekiyor. Geliştireceğimiz beş-on birlik, bir halkın binlerce yıllık tarihinin ve bugün güncel siyasi gelişmelerin muazzam bir motoru olacaktır.

Gerçek durum bu iken, bizim kendi zayıflıklarımıza ve düşkünlüklerimize bağlı olarak bunu engeller konuma düşmemiz, en sert cezalara da uğrasak aslında yine de karşılığını bulmamış olacaktır; en azından insan kendi kendini affetmemelidir. Bizim kişiliğimiz halkın kurtuluşu içindir; halkın kurtuluşu da madem böyle bir araçla sağlanabilecektir, o halde bu aracı yaşamamak ve temsil etmemek için hiçbir kişisel özellik netice tayin edici olamaz. Tayin edici olacağına ben inanmıyorum. Yani, eğer bu kadar yüklü amaçların varsa, bu kadar bilinçle dopdoluysan, o zaman sergileyemeyeceğin hangi olumlu özellik olabilir, gideremeyeceğin hangi olumsuzluktan bahsedilebilir? Eğer böyleleri varsa, bunlar ya çılgındır, ya dengesizdir, ya da artniyetlidir. Çünkü, bu kadar yüce bir gelecek karşısında insan yüksek bir disiplin ve yoldaşlıktan başka yüreğine basit bir şey bile indirgeyemez. Bunlar, bütün dünya pratiklerinden çıkarılmış sonuçlardır. Halk savaşının, hatta bütün burjuva ordularının savaş pratiği incelenirse, bunun böyle olduğu görülür.

Bu konuda bazıları her türlü kural dışılığı bize dayatırken, aslında kendilerinin ne duruma düştükleri ortadadır. Biz, ne zorluklardan bahsediyoruz, ne de hiç kimseye "neden bir ordu kurmadın" diyoruz. Burada bahsedilenler bunlar değildir. İmkanlar var iken bile bile bunlarla oynamak, bile bile yoldaşlarının ölümüne yol açmak, bile bile onları koruyup geliştirmemek, işte sözü edilen hususlar olmaktadır. Böyle çok sayıda örnek var ve işte bunu kesinlikle engelleyecek her türlü önlemi almalıyız diyorum. Arkadaşların bu konu üzerinde muazzam bir itinayla durmaları gerekir. Birçok alana gidiyorlar, ama buralarda gözlerinin önünde her türlü bozgunculuk yapılırken birisi "dur" bile diyemiyor, bu konuda gereken bilgiyi partiye bile ulaştırmıyor. Çizginin savunuculuğunu yapamadığı gibi, alet bile oluyor. Bunlar büyük zayıflıklardır. Bu durumun savaş pratiği

Institut Kurde de Paris

içindeki etkisi çok ağır olur, eğer bu durumlar savaş içinde yaşatılırsa bir bölge boydan boya işlemez duruma gelir. Nitekim, halen bu tür durumlar vardır. Bunları tümüyle bertaraf edecek bir yetkinleşmeyi yaşamamız mümkündür. Bu nedenle üzerinde sıkı duruyoruz, arkadaşlar da aynı özeni gösterirlerse bu tür olumsuzlukları tamamen ortadan kaldırabiliriz. Silah elimizdedir, güç elimizdedir, yetki elimizdedir; daha kim taptaze umutlarımızla ve bu kadar gelişmiş görevlerimizle oynayabilir? Böyleleri nefes bile alamamalıdırlar. Arkadaşlar rollerinin adamıysalar, bu nefes aldırmama işini rahatlıkla ve hem de güleryüzle hiç kendilerini sıkmadan hallederler, çaresini bulurlar. Bütün olumlu özellikler yanımızdadır, tüm halk bu temelde yanımızdadır ve dolayısıyla güçlü olan biziz. Bunun sonuçlarını somut pratikte de yaratıcı bir tarzda göstermeliyiz.

Institut Kurde de Paris

Gerillanın hareket tarzı

Birliklerimizin hacmi, günlük hareket kuralları, eylem anlayışı ve kapasitesi gibi hususlar üzerinde de kısaca durabiliriz. Birliklerimizin büyüklük sorununda geçmişte bireysel suikastlerden tutalım zaman zaman da geçen yıl olduğu gibi ayaklanmacı gruplara kadar gittik. Geçen dönemde çok küçültülmüş grupların önemli kayıpların nedeni olduğu ortaya çıktı. Grupların yerinde ve zamanında büyütülmesinin önemli gelişmelere yol açtığı da biliniyor. Yani, kısaca hacim sorunu da önem taşıyor. Birliklerin bileşiminin ve sayısının doğru belirlenmesi birçok gelişmeyi olumlu yönde etkilediği gibi, sayının içinde bulunulan koşullara uygun olarak tutturulmaması da bazen kayıpların nedeni olabiliyor.

Hacim meselesi, önümüzdeki dönemde şüphesiz bazı yerlerde bireysel suikastleri denemekten tutalım en gelişkin birliklerin yaratılmasına kadar ele alınmalıdır. Silahlı savaşçılarımızın bireysel eylemlerinde de hedefler geniş tutulabilir. Mesela, bu bir kent eylemi olabilir, bir hainin-işbirlikçinin malı, dükkanı, evine yönelik ustaca bir sızma eylemi olabilir. Özellikle köylerde böyle suikastçiler çok çok kullanılabilir, işbirlikçiliğe karşı mücadelede bu bir araçtır. Yani,

önümüzdeki dönemde de suikast yöntemlerini kullanabiliriz. Yine bir mıntıkaya bir manga yerleştirilebilir. Bazı alanlarda takım düzeyinde birlikler düzenlenebilir. Bugün bile takım düzeyinde yaşayan birçok birimimiz vardır. Hatta bazen sayı elli-altmışa kadar, yani bir bölük düzeyine de yükselmiştir, bu da yaratılmıştır. O halde önümüzdeki dönemde de, tek kesin bir biçim vermek yerine, bu karmaşık düzeni yere ve zamana uygun olarak kullanacağız. Bir yandan orta önemdeki dağlık alanları, yani orta boy bölgeleri takım düzeyindeki birliklerle yetkinleştirirken, öte yandan özellikle ovalık alanlarda ve köylerde manga düzeyinde savaşım birimlerimizi yerleştirebiliriz. Beş-yedi kişilik bu birlikler, hemen hemen ülkenin her tarafında iş yapabilirler. Yeraltı sığınaklarını geliştirebilirler, bu durum daha da büyütülerek koşullara göre takım düzeyine bile gelinebilir. Bu takım düzeyindeki birlikler köy ve kent işgallerinde kullanılabilirler. Fakat sadece eylem zamanında böyle olabilir, diğer zamanlarda bölünmek ve yeraltına çekilmek gerekir. Ovalık alanlarda böyle büyük birlikleri uzun süre devam ettirmek zordur. Kentlerde gizlilik temelinde kent gerillacılığı düşünülebilir. Yani gizlilik sığınaklarla sağlanır, bu temelde suikast birimleri ve şehir gerillası geliştirilebilir. Zaman zaman da şehir işgalleri yapabiliriz. Bunlar kırsal alanlardaki daha büyük birliklerle yapılır. Dağlık alanlara yakın şehirler için, dağdan hazırlık yapılarak şehirlere girilir ve çıkılır. Köylere zaten bol bol girilebilir. Özellikle en stratejik noktalarda, ovalık yerlerinde uygun zeminlerde eylemlerin hazırlıkları yapılabilir. Eyleme takım olarak girilebilir, fakat eylemlerden sonra da birbirleriyle koordineli mangalar biçiminde yaşamak mümkündür. Buna uygun birçok dağlık alanımız vardır, bir-iki mıntıkanın birleştiği alanlar olabilir. Botan ve Kuzey alanları orta kesimdeki yerlerdir; buralarda eğer üslenme geliştirilirse bölük düzeyine çıkılabilir. Böyle hareket, daha etkili darbe vurmaya, düşmanın önünü kesmeye, pusuya düşürmeye, onun bazı birimlerini tümüyle imha etmeye kadar elveren bir durumdur. Bu birimlerin önemli işler görmesi mümkündür, özellikle şehir işgalleri, kırsal alan işgalleri bu birlikler tarafından yapılabilir. Tabii üslenmeye de ulaşmış olduklarından, üslerinden kalkıp eylem yerlerine giderken daha küçük birimler halinde hareket ederler, eylemde ise birleşmiş

Institut Kurde de Paris

olarak yer alırlar.

Bunlar, yerinde ve zamanında kararlaştırılacak günlük taktik uygulama sorunlarıdır. Bizim burada fazla işlememize gerek yoktur, belki doğru da değildir. Bölgelerde ele alınırken bu tip birliklerin oluşumu ve hareket tarzı değerlendirilir. Elbette bunlar için de bir hareketlilikten sözetmek gerekir, çünkü kalıcı üs olayını fazla sürdüremeyiz. Yani kalıcı üs yerine, gizli ve yarı-hareketli üs sistemi daha uygundur. Aslında bu konuda kesin reçeteler ileri sürülemez, kalıcı olabilir de, olmaz da; yani bunlar düşmanın durumu, hareket tarzı, bizim örgütlülük ve gelişme durumumuz gibi etkenler tarafından belirlenir. Fakat, mevcut durumda hareketlilik, her zaman başvurmamız gereken bir kuraldır. Temel yaşamımız olan, nerede, ne zaman ve ne kadar olduğumuzun bilinmemesi, yani gizliliğin sonderece kullanılması gerekir. Üslenmede de bu böyledir. Sağlam yerlere ulaştık diye gizlilik ihlal edilemez. Üsler, önümüzdeki dönemde her zaman gizli ve hareketli vasfını taşıyacaktır. Uzun süre daha bunun böyle olacağı anlaşılmaktadır. Çünkü sürekli kesin denetimimiz altında olan alanlar yoktur. Böyle alanlar olmayınca da, gizlilik ve hareketlilik hep gündemde olacaktır. Hareketlilik bölge çapında olabilir, eyalet çapında olabilir. Belki mıntıkalarda biraz yerleşik çalışılabilir, ama bölge çapında hareketli bir birlik çoğu bölge için geçerli bir yöntemdir. Yani yarı-yerleşik birliklerle sürekli hareketli birlikler biraz farklı olabilir, bu ayrım biraz gelişme gösterebilir.

Arkadaşlar sürekli savaş içindedirler ve yoğun olarak eğitim görüyorlar, mücadele biçimlerini, çarpışma biçimlerini daha iyi bilmeleri gerekir. Günlük hareket kurallarını, düşmanı boşa çıkartacak ve bizi etkili hale getirecek tarzda yetkinleştirmeleri gerekir. Bunlar tamamen pratik mücadele içinden çıkan ve bizi başarılı kılmayı amaçlayan hususlardır. Örneğin, bir pusu meselesi var; tamamen bizim uygulayacağımız bir yöntem olmasına rağmen, özellikle düşman en çok bu yöntemi kullanıyor. Bu durum nasıl gelişti? Hangi eksikliğimizden yararlanarak düşman, bizim yöntemimizi bize karşı kullanıyor? Bizim yaygınca pusuya düşmemiz neden ve nasıl sözkonusu oluyor? Belli ki bu durum bizim ciddi bir eksikliğimizi gösteriyor. Pusu sistemi sorunu yeniden incelenebilir. Düşmanın bunu

Institut Kurde de Paris

niye bu kadar kullandığı, hangi zayıflıklarımızdan yararlanarak kullandığı ortaya çıkartılabilir. Şehirlere ve köylere yönelik baskın yöntemi üzerinde çeşitli yönleriyle durulabilir, bu tür eylemler sıkça geliştirilebilir. Fakat karakollara ve birliklere yönelik baskınlara daha az başvurulabilir, çünkü bunlar baskını karşılayabilecek her türlü donanıma sahipler. Bu boş ve etkisiz karakol saldırıları fazla anlam ifade etmemektedir. Onun yerine, onları daha çok yanıltan pusu eylemi tercih edilebilir. Belirttiğimiz gibi, işgal ve baskınlar olabilir, sabotaj en çok başvurulacak bir taktiktir. Önümüzdeki dönemde özellikle ekonomik hedeflere yönelik sabotajları gündemimize koyacağız. Temel ihracat-ithalat bağlantılarını oluşturan yolları kesmek, yani ticareti önlemek bizi madden güçlü konuma getirecek ve birçok kesimi de bize bağlı kılabilecektir. Fakat yollar da kolay kolay denetim altına alınamaz, bunun yöntemini geliştirmek ve bu yol ağı sistemini düşmana pahalıya ödetmek gerekiyor. Demiryolları havaya uçurularak bu sistem tümüyle işlemez hale getirilebilir. Karayolları ise bazı alanlarda tıkatılarak işlemez kılınabilir, en azından sık sık başvurarak bunu sağlayabiliriz. Hainlerin, işbirlikçilerin ve devletin kurumlarına ve ekonomik varlıklarına yönelik eylemler geliştirilebilir. Acentalar, mağazalar, genel zenginliklerin işletildiği yerler böyle hedefler olabilir. Oralara sızmak ve sabotaj yapmak tamamen mümkündür ve hiçbir kayıp verilmeden de bunlar yapılabilir. Bunlar hedefler programında işlenecek ve genişçe yer alacaktır. Bunlar geliştirilmesi gereken taktiklerdir ve taktiklerimizin daha da geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Özellikle patlayıcıları bol bol kullanmak gerekecektir, yani zor ele geçireceğimiz silahlara değil, basit biçimde imal edebileceğimiz sabotaj malzemelerine ağırlık vereceğiz. Kolay bulunur ve kolay kullanılır malzemeler üzerinde yoğun olarak durmakta yarar vardır.

Bütün bunlar, gerillanın çalışma tarzı ve çarpışma düzenine ilişkin hususlardır. Bunların daha ayrıntılı ele alınması gerekiyor ve arkadaşlar bunun daha iyisini yapabilirler. Bu konuda sonuna kadar yaratıcı olarak ve yoğunca tartışarak en çok kullanacağımız taktikler, birlikler ve çarpışma düzenleri hususunda önemli sonuçlara ulaşabilirler. Örneğin, bir çarpışma anını bol bol sahnelemeliyiz. Çarpışma

Institut Kurde de Paris

anında birim nasıl hareket etmeli, kişiler rolünü nasıl oynamalı, çarpışma öncesi ve sonrası neler yapılmalı ve benzer hususlar üzerinde tartışmalar olabilmelidir. Bu konuda çok yaygın eksikliklerimiz vardır. Bunlar, aslında üzerinde en çok durmamız gereken konulardır. Bunu sabotajların en uygunu, pusuların en uygunu, suikastlerin en basit biçimde nasıl yapılabileceği konuları izler. Biz bazen kocaman bir birimi bir hain için kullandık, halbuki zamanında biraz hazırlığımız olsaydı bir kişimizin burnu bile kanamadan onu temizleyebilirdik. Ama sonra bunlar birçok birimlerimizin imhasına yol açtılar. Demek ki, bütün bu meselelere planlı yaklaşım önem taşıyor.

Örneğin, bir de köylere giriş meselemiz var, eğer kurallı hareket edilseydi bu iş çok başarılı olabilir ve önemli sonuçlara yol açabilirdi. Fakat habersiz, istihbaratsız, plansız girişler oldu, hatta biz gittik onların pususuna düştük ve birçok arkadaşı bu yüzden kaybettik. Oysa bu, basit bir düzenleme işiydi. Ama yapılan, önceden hiçbir hazırlık olmadan hareket etme oldu; hatta bazıları "emirdir yürü" dediler ve birimleri mahvettiler. Demek ki, tüm bu hususları sağlam yönetmeliklere kavuşturmak gerekir. Belirttiğimiz gibi, zaten gerilla kurmaylarının en çok üzerinde duracağı hususlar bunlardır. Fakat, arkadaşlar bazen bunlara ilgi bile duymuyorlar, o zaman başarılı olacaklarına nasıl inanacağız? Nasıl yüksek işler başarabilirler diyeceğiz? Bu konuda ayrıntılı planları kafasına koyan adam, bunu pratik içinde de gösterir. Demek ki, pratiğimizi bu temelde geliştirmemiz gerekiyor. Bütün eğitim faaliyetlerimiz bu konularda yoğunlaştırılmalı, bütün arkadaşlar bu çalışmalarımızın hem ruhuna, hem de biçimine ulaşmalıdır. Önümüzdeki dönemde silahlı mücadelemizin üzerine ancak bu temelde yürünebilir ve bu ruhla başarı kazanılabilir.

Institut Kurde de Paris

KURALLI DEVRİMCİLİK ZAFERİN GÜVENCESİDİR(*)

Institut Kurde de Paris

Gerillanın yaşamına ilişkin olarak yapılan tahliller, belirlenen kural ve kaideler, esas olarak somut yaşamda dile gelecektir. Fakat burada da bunun üzerinde yoğunlaşmak, bunu düşünce ve davranışın odağı haline getirmek, tasavvur ve plan gücünü geliştirmek gerekiyor. Eleştiri ve özeleştiri sürekli bunu sağlamayı amaçlamalıdır. İçine girilecek ortam ve tempo bunu gerektirmektedir. Çünkü günlerin neler getireceği belli değildir. Biz işlerimizi ne kadar sağlam ele alır, günlerimizin değerlendirmesini ne kadar keskin yaparsak, yıllardır harcadığımız çabalar da o ölçüde ürün verir. Yani bağımsızlık doğrultusunda geliştirdiğimiz çabalar filiz verir, sürgü verir ve çiçek açar. Hepinizin dört gözle beklediği de budur. Eğer özgürlük davasında çok samimiyseniz ve gerçekten kendinizi buna verirseniz bu böyledir. Bu kadar yılın çabası böylesi günleri gerçekleştirmek içindir. Zeten bir devrimcinin de bundan başka amaçları olamaz; o, yaşamı, bu amaçlar etrafında birleşen ve savaşan grupta gerçekleştirir. Zaten bizde her türlü yaşam burada yoğunlaşmıştır. Yaşam burada sürdürülmezse, yaşam burada

(*)Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Mahsum Korkmaz Akademisi Şubat-Mart 1988 eğitim devresi öğrencilerine yönelik olarak yaptığı bu konuşma Serxwebûn'un Temmuz 1988 tarihli sayısında da yayınlanmıştır.

yeniden kendini şekillendiremezse her şey boştur. Biz de, bunu önlemek için, kendimizi tüm gücümüzle yeniden yaratıyoruz, yeniden tamamlıyoruz. Artık bizde hiç kimse yaşamını sıradan kılamaz. Bütün kesinliğiyle söylemek gerekir ki, bu kadar altüst oluştan sonra kimse kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Bu uğurda dökülen bunca şehit kanı ve direniş vardır. Bunun karşısında düşman bile büyük bir korkuyu yaşarken, bu değerler karşısında mücadele saflarında olup da kendine çeki düzen vermeyecek bir kişi düşünülebilir mi? Düşmanda bu konuda korku yaratan ve şimdiden bir yığın gelişmeye yol açan bu gerçekliğimiz bizim için çok daha güçlü etkilere sahiptir.

Gerçeğimiz bu olmasına rağmen, birçok ögemiz, soruna bir gerilla yaşamı tarzı ile yaklaşmıyor, adeta bu yaşamla oynayabilecek bir gözle yaklaşıyor. Bunlar, bu savaşın kural ve kaidesini pratikte bilmelerine rağmen, pratik uygulamada kendilerini yeterince sorumlu hissetmeyen bir davranış içerisine giriyorlar. Bu ise, ortaya çıkan yetersizliklerin kaynağını oluşturan bir tutumdur. Gerek örgütlemeye ve gerekse de silahlı mücadeleye ilişkin kuralların yeterince işletilmemesi, birçok alanda bunlara hiç uyulmaması ortaya çıkan kayıplarımızın nedeni olmaktadır. Bazıları, örgütlenmeden adeta vebadan kaçar gibi kaçıyorlar. Yine, bunlar değerlerin üzerine adeta bir karabasan misali çöküyorlar; parti silahı ile oynuyorlar. Tabii bu değerlerle oynamanın, kuralları yeterince işletmemenin ağır bedelini de, hiçbir şey elde etmeden, bu tip yaklaşımların sonucu olarak ödüyorlar. İşlenen bir hata, kuralsızlık ve gizliliğe uymama sonucunda birliklerimiz kayıp veriyorlar.

Institut Kurde de Paris

Kayıplarımızın nedenleri

Kayıplarımızın nedenleri biliniyor. Bu nedenleri gidermek için neden kurallara yeterince riayet edilmiyor? Bilinmesine rağmen uygulamama, kurallarla oynama, gerilla yaşamına üstün bir değer biçmeme biçiminde ortaya çıkan eksikliklerin nedenlerine daha köklü bir yaklaşım göstermek gerekiyor. İlk başta, hemen şu soruları

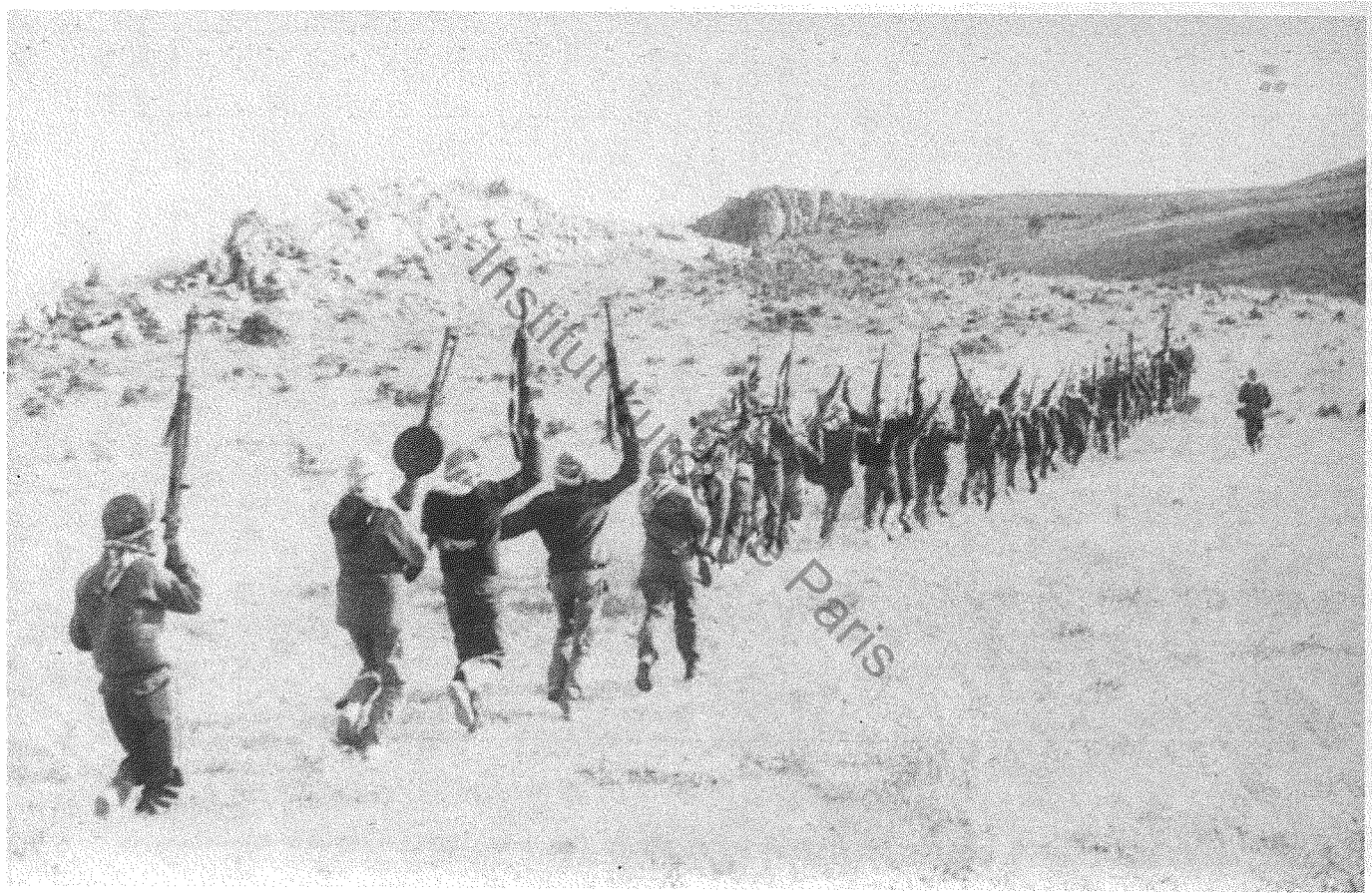
sormak gerekir: Burada tutarlı yurtseverlik var mıdır? Özgürlük meselesi esas alınıyor mu? Belirttiğimiz bütün hususlar da anlamını son tahlilde bu noktada bulur. Yine burada parti çizgisi esas alınmış mıdır?

İşte burada bir de sınıf önyargıları devreye girince kaybediyorlar. Burada hizipçi bir çıkış sözkonusu olabilir mi? Zaten buna da güç yetiremiyorlar. Yaptıkları tümüyle bir tepki olayı oluyor ve savaşı geliştiremiyorlar. Biz bu tip anlayışları ve engelleri bu kez kırmak durumundayız. Bazılarına düzelmeleri için pratik bir şans daha tanısak da, bu tip adamları bundan sonra görevlendirmeyeceğiz. Bu konuda kendilerini kesin bir şekilde düzeltmeleri şarttır.

Dönemin nazikliği gözönüne getirildiğinde, bunlar kendileriyle birlikte birçok şeyi de götürüyorlar; ve bu konuda partiye, gerilla hattına karşı son derece hesaplı davranışlar içerisine giriyorlar. Zaten her zaman bütün çalışmalarda kendiliğindenlik ve bu konuda tamamen işleri oluruna bırakma, bu hatalı anlayışların hayat kaynağını oluşturur. Parti ortamına böyle geliyor, partiyi böyle yaşamak istiyorlar. Baştan itibaren bunlar, yoldaşlık ortamına girişi önemli yetmezliklerle ele aldılar. Zor ve önemli alanlarda ulusal ve sınıfsal çıkarlara uygun dönüşümlere sıra geldi mi, burada da yan çiziyorlar.

Disiplin önemlidir. Burada disiplini yaratıcı bir biçimde uygulamak bir çare olabilir; ama ondan daha fazla kendi kurallarımızı uygulamak önem taşıyor. Yani çalışma tarzı çok yetkince hayata geçirilmelidir. Buradaki faaliyetlerimiz gözönüne getirilirse görülecektir ki, bunlarla savaşım hem nitelik ve hem de nicelikçe daha güçlü çalışma tarzına ulaşmakla bütünleştirilmiş; eğer bunlar biraz geriletilmişse, bu böyle mümkün olmuştur. Mesela, onlar her şeyi kendileriyle birlikte götürmek isterler, bunlar "benden sonrası tufan" denen anlayışın sahipleridirler. Biz bunu çok net olarak gördük. Biz adamı sağ tasfiyeci anlayışlardan çekmeye çalışırken, o kendisiyle birlikte elinin ulaşabildiği herkesi de çekmeye çalıştı, başkalarını da kendisine suç ortağı yapmak istedi. İşte burada bu çelişkinin karakterini anlayamayan ve nereye götürmek istediğini bilmeyen, savaş kurallarına hakim olmayan, kesinlikle parti hattını esas almayan, bu konuda tutarlı ve kesin davranamayanlar sürüklenip gittiler. Hem de bunun

Institut Kurde de Paris

Institut de Paris

farkına bile varmadan. Biz bunları çok net gördük. "Ben giderim, her şey de benimle birlikte bitsin" anlayışının sonucuydu bu. Birçok kayıplarımızda bu tutumu görmek mümkündür. Bazı yerlerde bir yoldaş kendini can siperane feda ederek birçok değerin kurtulmasına yol açarken, bazıları da kendisiyle birlikte çok şeyi gömmek isterler. Bu da, o anlayışın bir ürünüdür. Yani mezara girerken bile böyle girerler. Bunlar tutucu anlayışlardır. Gerillayı niçin geliştiremediğimiz, çok önemli imkanları niçin değerlendiremediğimiz sorusunun cevabı da bu gerçekte saklıdır.

TC, bizden 1984 sonrasında çok büyük bir gelişme bekliyordu. Yani hazırlıklarımızın sonucundan çok ürküyordu. Değerlendirmelerinde de bunu ifade etmekte ve PKK en azından o bölgede bir halk ayaklanmasını yaratmaktaki amacına tam ulaşamadı demektedir. Yani, potansiyel olarak bir ayaklanmayı mümkün görüyor ve tedbirlerini ona göre alıyor. Ve bütün bunlar karşısında kendisine göre bizi başarısız kabul ediyor. Bunda doğruluk payının hiç olmadığı söylenemez. Bu konuda biz de, ilişkilere dayatılan tasfiyeciliği ve çalışmaların önünün nasıl tıkandığını biliyoruz. Halen bu anlayışın sahipleri en alçakça tutumlar içindedirler. O halde bunlar işin başında bulundukları ve diğerleri de bunlara koyun gibi boyun eğdikleri müddetçe elbette ki, gerilla gelişmeyecektir. Bu aşamada bizim, birkaç kendine sevdalı ve sonderece kendiliğindenci anlayışın sahiplerine parti faaliyetini ve onun en önemli çalışmasını terketmemiz, bütün partiyi ve de halkı, mutlaka başarılması gereken bir dönemde acı bir yenilgiyle karşı karşıya bırakmamız anlamına gelirdi. Hiçbir biçimde kabul edilemez olan bu durum, açık ki hiçbir izaha da sığamazdı. Bu konuda görev, bu konuda yetkinleşme, bu konuda açılım, bu konuda gerilla komutanlığına ve gerilla kuruluşuna yönelme çok önemlidir. Bugün Kürdistan sathında bu savaşın geliştirilebileceği çok saha var, çok geniş olanaklar ortaya çıkmış, eğer buna en ters tutumlarla tasfiye dayatılırsa, o zaman orada düşmanın bile yapmaya cesaret edemeyeceği şeyler ortaya çıkar. Bu kamp ortamında bile tasfiyeci, provokatif faaliyetler kendini nasıl gösterdi? Bunlar, ne kadar kritik bir durumdan geçtiğimizi inceleme zahmetine bile girmediler. Bunlar yüzde bir ihtimal dürüst olsalardı,

Institut kurde de Paris

bu kadar amansız koşullardaki çalışmanın özü nedir, ona neler katılabilir demeleri gerekiyordu. Halen duyarsız, halen yetersiz olanlara da sormak gerekiyor: Dönemin olanca hassaslığı ortadayken, görevlerin niteliği, hataları çok pahalıya ödettirirken neyle uğraşılıyor?

Teoride bilinenler pratiğe aktarılmıyor

"**Kürdistan'da Zorun Rolü**" kitabının hazırlanışında bazıları bize yardımcı oldu ve biz aylarca onun üzerinde eğitim yürüttük, ama sonra şaşırtıcı bir biçimde gerillanın asgari kuralları bile uygulanmadı. Bir kitabın yazılmasında, kelime kelime dizilmesinde göznuru dökenlerin pratikleri nasıl böyle olabilirdi? Burada ya bir artniyetlilik, ya da tam bir oportünizm örneği ile karşı karşıya idik. İşte bizim burada bu çabaları bu denli derin ele almamızın nedeni budur. Belirttiğimiz gibi, gerekirse kulaklara küpe takmamızın nedeni budur. Ya böyle anlayıp uygulayacaksınız ya da hesaplamayı tam yapmanız gerekir. Herkes başka bir anlayış içindeymiş de haberimiz yokmuş! Oysa bu anlayışlar sahiplerini bile kurtaramıyor, onlara en ufak bir onur vermiyor; tümüyle yaramazlık ve çocukluk hastalıklarıdır bunlar. Zaten oportünizm öyle bir hastalıktır ki, bir defa kendine sevdalandın mı, ne yapsa bu hastalıktan onu kurtaramıyorsun. Lakin yine de savaş kararlılığımız var, savaşı ilerletme var. Bunlarla savaşmaya devam edeceğiz.

O halde, her şeyden önce burada gerillanın kuruluşu sorunu üzerinde durmak gerekiyor. Acaba, bu konuda hiç kimse en sıradan bir çabayı bile gösterebildi mi? Çok sayıda birliğin bu konudaki pratikleri buna olumlu bir yanıt vermiyor. Acaba bunlar birbirlerine mi bakıyorlar? Ellerine verileni en kötü tarzda kullanma, beğenmeme, tüketip geri çekilme hala yoğunca yaşanıyor. Adamın niyetinde savaş yok, fakat öte yandan ölse de mevkiyi bırakmıyor. Tükeniş dönemindeki Osmanlı paşalarına benziyorlar. Ordu dağılmış, ama o hala kendisini "paşa" zannediyor. Oysa böyle bir şey olamaz. Bunların iliklerine kadar kariyerizme battıkları söylenebilir. Fakat kariyer bir kurum dışında olamaz, yani onun da belli basamakları olur.

Institut Kurde de Paris

İşte işin garibi de burada; bunlar mevki ve kurumları bizzat yok ediyor ve bunun üzerinde ucuz generallik sevdasına düşüyorlar. Türkiye sol ortamında veya Kürdistan'da o sahte reislik, ağalık olayında bu durum çokça karşımıza çıkarıldı. Bunlar mevki yarışı için gözü dönmüşçesine hesap yaparlar ve buna da politika derler. Bu konuda çok sinsidirler ve göstermeyecekleri düşkünlük yoktur. Fakat bir kurum yaratma, bunu esas alma onların sorunu değildir. Onlar bunu sadece manevi kuvvetlere havale ederler. İşte bu noktada da Parti Önderliğini en kötü tarzda kullanma gündeme gelir. Parti Önderliğinin, bu konuda gerçekten hiçbir örgütte rastlanmayacak bir sorumsuzlukla değerlendirildiğini belirtebiliriz. Adam bir defa kendi dünyasına dalmış, PKK'de azıcık sorumluluk duyanların bile yerine getirmesi gereken mutlak görevler onun nazarında bir hiçtir. Biraz demagojiyle her şeyi halledeceğini zannetmektedir. Açık ki bir insan kendini aldattığında, o artık her türlü sahtekarlığı da yapabilir. Fakat bu en tehlikeli olanıdır. Diğer hırsızlar fazla zarar vermeden biraz çalıp çırparlar; ama buradaki çalma, bir halkın tüm umutlarının ve sayısız emek sahiplerinin zorbela bir araya getirdikleri değerlerin çaktırılmadan tüketilmesi oluyor. Onun için sorumsuzluk burada tehlikelidir. Çünkü, bu adamlar böyle davrandılar, bu savaşın geliştirilmeyişinin müsebbipleri olarak ortaya çıktılar. Tabii ki diğerleri de önemli oranda bundan etkilenerek, sorumsuzluğu geliştirdi, yaygınlaştırdı. Yaygın bir sorumsuzluk yaşandı. İnsan hayret ve nefret ediyor; ki, bunlar bırakalım her türlü mücadele kurallarını, yaşam kurallarını da bir tarafa atmışlar. Normal toplumsal yaşam kurallarını da önemli oranda ihlal eden o adi mahkumlaşma konumlarına kadar girebilmişler.

Institut Kurde de Paris

Gerillanın prestijiyle oynandı

Birliklerimizin bazen yemek peşinde koşan birliklere dönüştüğünü biliyorsunuz, söylüyorsunuz. Bu durumlar gerillanın şanını, şöhretini beş paraya düşürür. Oysa bizde gelişen savaşçılık, bugün her bakımdan sonuçlar doğuran bir savaşçılıktır. Şimdi, burada sergilenen halkla ve gelişmeyle oynama pratiğidir ve bu tip ögelerin dayandıkları

ise temel değerlerimize yabancılık ve inançsızlıktan başka bir şey değildir. Fakat bunlar, diğer yandan da partinin yükselen prestijini kolay kolay bırakmak istemiyor, kendilerini hak ve yetki sahibi görüyorlar. Ve işte burada diğer sınıf anlayışlarının dayatmaları ve koşullandırmaları devreye giriyor. "Eğer bize yaşam hakkı yoksa, size de tanımayacağız, benim kişiliğim budur, bütün parti kişiliğini de buna indirgeyeceğiz" diyorlar. Bunu adeta bir nolu mesele haline getiriyorlar. Yenilgiyle karşı karşıya mı gelmişiz, tıkanmış mıyız, bu hiç umurunda değil; hatta savaşın geliştirilmeyişine içten içe seviniyor. En ileri düzeyde birçok ögede gördüğümüz şu ki, aslında nihai bir yenilgiden zevk alacaklar ve özellikle de benim bu yenilgiyi kesin yaşamımı kendi kurtuluşları için çok önemli bir aşama, önemli bir ihtiyaç olarak görmüşler. Provokatif ögelerin bu konudaki beklentileri biliniyor. Ama utangaç sağcıların durumu da bundan pek farklı değil, açık olmasa da içten içe bir beklentiyi yaşamışlar. İtiraf etmeseler de gerçek böyledir.

Bu tipler parti taktiğinden rahatsızdırlar. Bu taktiğin başa bela olduğu düşüncesindedirler. Elbette bu tipler, mevcut imkanları sonderece yerinde kullanarak savaşı geliştirmezler. Nitekim öyle olmuştur. Bunlar, 1982'lerde ve özellikle de yurda dönüş konusunda tahmin etmediğimiz düzeyde, özellikle provokasyonun açığa çıkmasıyla birlikte gittikçe kendini etkili bir biçimde dışta ve içte hissettiren gelişmeler oldu. Ve biz bunu o zaman hayretle müşahade etmiştik. Bunlar, kadro ve savaşçıların dörte-üçünün aslında provokatif eğilimin altında olduğunu söylüyorlardı. O dönemde bunların isyan çağrılarımızdan kesin etkileneceklerini sanıyorduk. Fakat adam iç yapıyı iyi gözetlemiş, iyi etkilemiş ve nitekim hayat biraz da bunları zorladığından dolayı provokatif yaklaşım önemli oranda ögeleri etkilemişti. Zindanda da öyleymiş. Başlangıçta dayatılan ihanet, yüzlerce kişiyi etkileyebilecek duruma geliyor. Bu konuda özel olarak çalışma yapmışlar. Ellerinde imkan var. Savaşın amansızlığı karşısında güdülere hitap edip onları geriye çekme olanakları vardır. Bunlarla boğuşmanın nelere mal olduğu biliniyor. Bunlara karşı savaşı geliştirme yönündeki değerlendirmeleri gördünüz, okudunuz. TC'den daha fazla öfkeli oldukları açıktır. "Ne diye savaş gelişti" diye feryat

Institut kurde de Paris

ediyorlardı. Halbuki şu anda, TC'nin Genelkurmayı bile, "PKK ile yaşamaya kendimizi alıştırmalıyız" diyor. Ama bizim baylar bu konuda öfkeliler; "PKK niye çıktı, niye gelişiyor" diyorlar. Bunlar belgelerde çokça ifadesini bulmuştur. Bunların çoğu da savaşın yönetim kademesi içinde yer alıyorlardı, yani birçok gelişmeyi yakınen etkileyebilecek durumdaydılar. Bu nedenle de önemli oranda kendiliğindenliği yaşayan ögeleri etkilediler. Hiçbirisi bunlara karşı başını kaldırmadı. Bütün birimlerde bunlara karşı gereken duyarlılık gösterilse ve taktiğe hükmedilseydi bunların zararı çok aza indirgenebilirdi. Ama bu yapılmadı. "Hep dışarıdan adam gelsin, kadro gerekiyor" denildi. Halbuki dışarıdan gelecek adam sizden farklı değildir. Belki sizden de geridir. Ama yıllarca bu tarzda beklenildi. Hep kurtarıcı beklendi. Toplumda yukarıdan kurtarıcı bekleme anlayışı güçlüdür. Yaşanan, bu anlayışın bir kalıntısından başka bir şey değil. Halbuki kişinin kendi yetenekleri var, bir yığın olanağı var. Özgücüyle gelişme de budur. Zaten halk açısından da böyle bir durum vardır. Bu özgüç ayaklandırılmadıkça dışarıdan gelecek hiçbir güç bizi kurtaramaz.

Biz, tüm bu durumları yaygınca yaşadık ve çeşitli değerlendirmelerde genişçe ortaya koyduk. Başlangıçta birçokları bunu derinden farkedemedi. Ki, gelişmenin önündeki en temel engellerdi bunlar ve halen de aşıldığı konusunda emin değiliz. Acaba gerillaya dayatılan tasfiyeciliğin tasfiye edilme anlayışı ve tutumları geliştirilebilmiş midir? Kendi içimizde ve çevrenizde olabilecek bu konudaki olası tehlikeler karşısında ne yapacaksınız? Veya bu tehlikelerle yüzyüze gelme durumunda acaba güçlü bir mücadele ile bunları aşma kabiliyetiniz, yeteneğiniz ve duyarlılığınız gelişmiş midir? İşte tüm bu nedenlerle soruna önemle yaklaşıyoruz.

Institut kurde de Paris

Gerekli atılganlık gösterilmiyor

Arkadaşların gelişim seviyelerine baktığımızda ciddi yetersizlikler görüyoruz. Çoğu kişi sıradan bir yaşamla bu işlerin kurtarılabileceğini sanıyor. "Eğitimsizliktir, fazla üzerine gitmemek gerekir" diyoruz.

Geçmişte de böyle yaklaştık, ama daha sonra baktık ki, yıllarca parti ortamında yaşayanlarda bile, gelişme yerine sığ bir duyarsızlık oluşuyor. Yoksa hızla kabaran kitle desteğine ya da gerilla savaşının gelişimine bakıp durumumuz hakkında yanılmamalıyız. Örneğin, bir kontralar, çok az kitle destekleri olduğu halde güçlenebildiler. Afganistan kontralarının, Nikaragua kontralarının durumları böyledir. Ki, bunlar devletlere, devrimci hükümetlere karşı ortaya çıkan güçlerdir. Yine Tamiller denilen hareket, hiç de öyle güçlü sınıflaşma temeline, örgüt gücüne de sahip değildir, ama atılganlar ve hakim olabiliyorlar. Çok sıradan basit bir eğitimle kitlesel güçlerini ve sayılarını çoğaltabiliyorlar. Sihlerin durumu böyledir. Dağları da yok, hep şehirlere, düz araziye dayanarak bir sürü gelişme sağlayabiliyorlar. Hindistan içinde nüfusları 10-15 milyon kadar az bir sayı ve çok az bir desteğe sahip olmalarına rağmen bunu başarabiliyorlar. Yine Peru'nun durumu da böyle, çok küçük bir ülkedir ve (bizden bile sonra) burada çok acemice kurulan Aydınlık Yol hareketi bile kısa bir sürede gerillayı binlerce kişiye çıkarabilmiştir. Daha önceki örnekler de böyledir. Vietnam'da, Küba'da, Cezayir'de vd. birçok ülkede durum böyledir; dağları da yoktur, düz arazide ve güçlü bir destekten yoksun oldukları halde çığ gibi bir gelişme sağlayabilmişlerdir.

Bizim durumumuz ise bütün bunlarla çelişiyor. Bunun nedeni de açıktır. Tahlilini yaptığımızda görüyoruz ki, partiye kendini dayatan orta ve küçük-burjuva anlayışlardır. Ki bu da önemli oranda tasfiyeci-sekter anlayıştır. Bu anlayışlar damgalarını ağır biçimde vurmak istemiştir ve yıllarca tüm gücünü bunun için harcamıştır. Proletarya çekirdeğinin, sorumluluk anlayışında, yetenekleri konuşturmada ve dönemin görevlerine hakim olmada gösterilen zayıflıktan ötürü, ortayolculuk önemli oranda gelişmeleri engelleyebilmiştir. Bizde katılımın önemli bir kesimi faaliyetleri geliştirme, ona güç getirme tarzında değil, özellikle trafik ayarlamasını yapar gibi kimine geç, kimine geçme dercesine kendini ayarlama tutumu içinde gözükmüştür. "Ne zaman adım atayım, ne zaman durdurayım?" Bizdeki önemli bir yekün bu tutumların sahibidir ve tasfiyeciler bunu çok daha açık yapmışlardır. Görevlere ellerini bile uzatmamışlardır. Bugün bazı gruplar var, bunlar savaşın içinde bir adım bile

Institut Kurde de Paris

atamamışlar.

Türkiye'de de durum böyledir. Hemen belirtelim ki, Türkiye'de proletarya sorumluluğunu esas alan bir devrimcilik çok azdır. Tamamen küçük-burjuva kökene dayalı ve sınıf hareketleriyle sürekli oynayan, ileri açılımları kendiliğindenliğe hapseden, faşizm bastırdığında hep teslim olan bir karakteri vardır. Ortaya çıkan budur. Şimdi daha iyi anlıyoruz ki, bizde de aslında bu tarz bir durum vardır. Hangi kökenli ve hangi özellikleri olursa olsun, ister Türk soluna benzesin, isterse ilkel-milliyetçi tarzda olsun, çekirdeğin duyarsızlığı, sorumluluğuna bir türlü sahip çıkamayışı ve bunların birleşik etkisi gerillayla böyle oynamaya götürmüştür.

Bahsettiğimiz dünyanın diğer alanlarında gelişen ve konumları bizden çok daha geri olan, koşulları daha elverişsiz olanların savaşçılığıyla bizimkilerin durumları karşılaştırıldığında bu rahatlıkla görülebilir. Zaten orta kesim her zaman işleri ağzına gözüne bulaştırır; birçok işi bırakır ve kendi bencil çıkarlarına, tutkularına kurban ettirir. Bu pratikte de gerçekleşmiştir. Hiçbir ulusal kurtuluş hareketi, partimiz gibi bini aşkın kadro ve savaşçıyı yurtdışında eğitip silah ve diğer şeylerle donatmamıştır. Bunun bir başka örneği yoktur. Cezayir'in pratiği biliniyor. Çok sayıda Arap devletleri vardır, ama dışarıda eğitilenlerin sayısı yüzü geçmemiştir. Yine Angolalıların sayıları 50 civarındadır. Vietnam'da bile ilk silahlı propaganda grubu 20-30 kişi civarındadır. Böyle dıştan hazırlanıp gönderilirler. Çin'de de böyledir. Komünist partilerin ilk savaş çekirdekleri böyledir. Doğu Avrupa ülkelerindeki partizan savaşlarında da durum aynıdır. Az sayıda insan Moskova'da, şurada burada eğitilip gönderilmiştir. Latin Amerika'da bu daha da düşük düzeydedir. O halde her şeyin hakkını vermek gerekiyor. Kendiliğindenlik varsa, dürüst olup da sonuna kadar savaşı geliştirmek için kendini sıkmayan, yoğunlaştırmayan, bu işin kural ve kaidelerine etle-tırnak gibi yapışmayanlar varsa, bu tutumlarını terketmelidirler. Mademki hayatlarını ortaya koymuşlar, o zaman buna yüksek değer biçerek görev adamı olduklarını, gerilla çalışma tarzının amansız uygulayıcıları olduklarını bir an bile unutmayacaklar, öyle çalışmasını bileceklerdir. Bu şart yerine getirildiğinde, dayatılan anlayışlarla, ister üst düzeyde ister alt

Institut Kurde de Paris

düzeyde olsun, kararlı bir mücadele içine girilebilecektir. Uygulanacak doğru çalışma tarzı bunu açığa çıkaracaktır ve bunlar her an tasfiye edilebilecektir. Burada da gördüğümüz gibi, bu anlayış dayatılmıştı. Olumlu çalışmalar ilerletildikçe, bu platformu sabote etmek isteyenler her zaman etkisiz duruma gelmişlerdir. Bunun anlamı ise, baştan da belirttiğimiz gibi, bir gerilla ve eğitim birliğinin oluşumudur. Ancak buna, devrimci anlayışımızla çelişen bir yığın tutum dayatılmıştır. Burada duyarsızlık vardır, fakat bizim de buna karşı ısrarlı bir şekilde eğitimle, mücadeleyle cevap verme ve önlemeye yönelik çabamız vardır. Bu örnekten bile yola çıkıldığında gelişmeler anlaşılabiliyor.

Ülkede daha az imkan yoktur. Böyle bir toparlanmayı birçok alanda gerçekleştirmek için sıradan bir faaliyetlilik bile bugün yolu açmıştır. Biz 1983 sonrasında bu saptamayı yapamadık, gönderirken "gidin gerilla okulları kurun, orada hızlı bir gerillalaşmayı yapın" demedik. Böyle bir saptama yoktu. İlk saptamamız ülkeye sızma, bazı üs noktaları tutma tarzındaydı. Ama şimdi bununla yetinmek demek, felaketin kapısını sonuna kadar açmak demektir. O bir dönem için geçerliydi. Biz o dönemi de bir eksikliğin telafisi olarak değerlendirdik. Siverek silahlı mücadelesi sonrasında gerillaya dönüş sağlanmalıydı. Bunu "Politik Rapor"da açıkladık. Siverek'te yaşananlara, "savaşçılığın yozlaştırılması, köylü anlayışlarına terkedilmesi" dedik. Silahlı savaşımın çok tehlikeli bir yenilgiyle karşı karşıya gelmesi durumu yaşandı. Eğer çıkış başarılamasaydı tamamen böyle olacaktı. Bundan çıkardığımız derslerle bu sefer silahlı savaşımın gelişimini garantileyen bütün tedbirleri elden bırakmadan gerekli hazırlıkları yaptık. Sınırlı amaçların başarısına bile ileri bir adımdır dedik. Bunu bu sefer yeni gelişmelerin başlangıcı yapacağız. Ama bunu derken, bu tehlikeleri görmemek, bu savaşla oynamaları affetmek anlamına gelmiyor. Böylesi durumlar ortaya çıktığında herkesin, kendi çabalarına sevdalanmak şurda kalsın, sıkça yüzünün kızarması, bıkkınlık getirmesi gerekiyor; savaşın geliştirilememesine neden olan bu konudaki tutum ve davranışlarından nefret etmesi gerekiyor. Bazıları, bu konuda, aslında kendilerini biraz gizlemek için delilik alametlerini göstermekten tutalım kendini alabildiğine çocuklaştırmaya, nasıl kocaman çocuklar olduklarını kanıtlamaya kadar

Institut Kurde de Paris

işi vardırdılar. Sonderece tepkici kişilikler bu temelde ortaya çıktı. Silahlı savaşımıza karşı görevlerini yerine getiremeyenlerin görülmemiş bir tepkiciliği ortaya çıktı. Bazılarıyla temas ettiğimizde, suratından düşenin bin parça olduğunu gördük. Burada bile görevler her gün dürüst ve özveriyle yerine getirilmezse mutlaka yapıyla kendinizi karşı karşıya bulursunuz. Yoğun bir biçimde adım adım ilerlemeyi sağlayamazsanız kendinizi şu veya bu noktada yapıyla karşı karşıya bulursunuz. Çünkü görevler affetmez. Yerine getirilmesi gereken sorumluluklar yerine getirilmedi mi, buna mukabil tepki gelişir ve bu da kişiyi olumsuz konumlara sürükler. Partimiz canlı ve diri bir biçimde yaşıyor. İşte burada kişilerin neden tepkiye yöneldikleri ve neden tutuculuğu görülmemiş boyutlarda geliştirdikleri açıktır. Adam kendini kurtarmak için bunu göstermek zorundadır. Yani görevleri yerine getiremeyenler, gelişen çalışmalara karşı kendilerini savunmak için tepki hareketine girişeceklerdir, demagoji bu temelde gelişecektir. Neden demagoji gelişecektir? Çünkü, olmayan bir şeyin örtbas edilmesi için dilin dönmesine ihtiyaç vardır, dilin boş laf üretmeye ihtiyacı vardır. Hele bir de ortam bu laflara iyi kanabilecek ve bu lafların anlamını çözemeyecek durumdaysa, bunlar demagojiye sarıldıkça sarılırlar. Tarihte demagojinin adının bu kadar çıkması bu nedenledir. Bu kimin üslubu olmuştur? Ciddi bir pratiğin sahibi olmayanların, devrimci eylem şurda kalsın, boş işlerle uğraşanların bir sanatı olmuştur. Ve toplumumuzdaki demagoglar, eski çağ Yunanistan'ını fersah fersah geride bırakan sayıda ve niteliktedirler. Öyle ki herkeste belli bir demagojik ustalık vardır. Çevir dilini söyle! Aslında hedefi nişanlıyor mu, bu fazla belli değil. Hayal ve yalan mı üretirsin, rüyadan mı bahsedersin, düşmanlık mı yaparsın, gerçekle yüzseksen derece zıtlık arzeden saptırmayı mı yapmak istersin, dilin dönüyorsa yap! Bunun temelleri tarihtedir, toplumsal koşullarımızdadır. Ama devrimin bir görevi vardır ki, bu da sözkonusu tehlikeli yöntemle mücadele etmektir.

Demagoglarla mücadele etmek çok önemlidir. Eğer ortam demagoglara bırakılırsa, orada saygı ve değer adına çok az şey kalır. İşte faaliyetlerimizde silahlı direniş, silahlı devrimci gelişmenin olmadığı yerde iş lafa boğuluyor. İş birbirlerini karalamaya götürülüyor.

Institut Kurde de Paris

Bunların hepsi gerillanın demagojik örnekleri oldu. Savaşçılığı geliştirmekte kararlı olan ögeler, yalnız gerilla için değil, bütün parti çalışmalarının yerine getirilmesi için buna olanca ağırlığıyla yüklenmeliler. Bu yılların ihmalkarlığı ciddidir. Eğer gerillanın elemanları olmak istiyorsak, içinde bulunduğumuz koşullar ne olursa olsun yapılması gerekenler ortadadır. Aksi halde ortam demagoglara terkedilir, ortayolcular birçok şeyin canına okuyabilirler.

Görevlere ve sorumluluğa tam sahip çıkılmıyor

Tarihimizde görevlere sahip çıkmama, sorumluluk duymama hadsafhadadır. Bunun alışkanlığı, etkisi az değildir. Herkes sorumsuzluk dünyasında kulaç atmayı kurtuluşun yolu olarak biliyor. Köşeyi dönmeyi, kendisini kurtarmayı bir nolu faaliyet biçimi olarak almıştır. Elbette bu, devrimci faaliyetler dünyasına da yansıyacak ve orada kişisel endişelerle kendini biraz kurtaran kişi gerisini de demagojiyle tamamladı mı, bu onun için doyurucu gelecektir. Onun için eskinin hortlatılması, saflara her türlü kölelik ve yenilgili yaşamın etkilerinin yansıtılması normaldir. Belki biraz gözyaşı, biraz özeleştiriyle bunu dile getirerek mahkumiyetini gösterir. Ama bu hiçbir şeyi değiştiremez. Çünkü o önemli bir şeyin canına okumuştur aslında. Bunun silinmesi gerekiyor. Çok çeşitli biçimlerde kendisini gösteren bu tip etkilerin bertaraf edilmesi gerekiyor. Kürdistan'da niye çok az sayıda insan doğru tutumda ısrar ediyor? Niye kalıpçılık çok güçlü? Hep kusur dökme, hep gelişmelerin önüne engel dikmekten başka neler sergilendi? Haydi birisi hatalı, hatta iki-üçü hatalı, ama hiç mi bir akıllı ortaya çıkmadı? Toparlayıcılık, yürütücülük nerede, hiç mi objektif koşullar yok? Gelişmeler çok olgun, hazırlıklar epey ilerlemiş diyorsunuz. O halde sonuç nerede? İşte bu çelişkidir. Bu çelişkiyi ise, esas çelişkiye dayandırmak mümkündür. Yani sömürgecilikle, onun gelişimiyle ve ona karşı geliştirilen ulusal kurtuluş savaşımıyla yakından bağlantılıdır. Ulusal kurtuluşun derinden kavranılması, inanılması, yine bu temelde halk önderliğinin derinden kavranılması, azimle, çesaretle savunulması, bunun yine her türlü

Institut Kurde de Paris

yanılgılardan kurtularak benimsenmesi, karar verilmesi ve bu kararın en az olanaklarla hayata geçirilmesi için pratiğin yine adım adım geliştirilmesi ve bu konuda tavizsiz davranılması gerekmektedir. Bir sonuç olarak karşımıza çıkan, hepimizi ürküten, özellikle de sahiplerini ürküten bu pratik veya pratiksizlik çelişkisi böyle giderilir. Bu sadece gerillada değil, bütün örgüt faaliyetlerinde böyledir. Yine de "ille biz eski stilde yürüyeceğiz" denirse, bu, sömürgeciliğe karşı teslimiyete, ezik, yenilgili, köle kişiliğin devamına evet; kararlı, devrimci tutuma dönüşe hayır; ortayolculukta ısrar ve bunun yine çeşitli biçimlerini parti saflarında savunmaya evet; özlü, açık davranıp gerçekçi tutuma girmeye hayır anlamına gelir. Halk savaşını dar bir savaşçılık ve bir isyancılıktan öteye ele alan, onu profesyonel devrimcilerin bir eylemi biçiminde benimseyen, kavrayan ve bu temelde görevleri üstlenenler, böyle savaşmayı bilirlerse, bütün bu engelleri görüp yine bunlarla mücadeleyi yerine getirmesini bilirlerse sonuç alabilirler. İşte birçoklarımızın faaliyetinde gözükmeyen şey budur. Halen de önemli oranda gözükmeyen tavır budur.

Dikkat edilirse, bizim bu uzun süre içindeki bütün açıklamalarımız, tartışmalarımız (ki mücadele biçiminde geçmiştir bunlar), bu gerçeği açığa vurmakla kalmayıp gereklerini parti ortamına tam hakim kılmaya, parti çekirdeğine ve onun temel taktik hattına yaklaşımı tam gerçekleştirmeye, bu konuda tam kanaat getirmeye, örgüt üyeliğini ve savaşçılık sanatını bu biçimde sağlattırmaya, birliğimizin kesinleşmesini bu biçimde gerçekleştirmeye hizmet ediyor. Yapılan çalışmalar adım adım buna ulaşmayı mümkün kılıyor. Bu, dikkat edilirse, diğer faaliyetlerden farklı, sizin geliştirmek istediğiniz birçok anlayıştan, birçok tutumdan farklı ve önemlidir. Bu kadar zor koşullarda bir araya gelmemize, bu kadar faaliyetlerin tartışmasını yapmamıza rağmen, halen en sığ, en bayat, en yüzeysel tutumlarda ısrar etmek olmaz. Bunu aşmak gerekir. Bizim burada işleri idare etmemiz kesinlikle bir rahatlama nedeni olamaz. "Ne de olsa işler sağlam ellerdedir" gibi bir anlayışa götürmemelidir. Hiçbir zaman buna fazla güvenilemez. Çünkü yarının neler getireceği belli değildir. Örgüt çekirdeği sağlamlaştığında ve savaşçılar her düzeyde görevlerini yerine getirdiklerinde, herkes "iyi gidiyoruz" diyebilir, "işler

Institut Kurde de Paris

sağlam gelişiyor" diyebilir. Fakat böyle olmakla birlikte görülüyor ki, halen çalışma tarzımızın önü engellerle doludur. Yine de arkadaşlarımız birçok alandaki kendiliğindenliğin yaşam tarzına kapılıp teslim oluyorlar. Bu böyle bir dönemdir. Bu dönemin de yine böyle kayıplarla yürümesi mümkündür. Ama öyle inanıyoruz ki, bu dönemi geçmişte olduğundan çok daha az bir kayıpla karşılayabileceğiz. Çalışmalar üzerinde bu kadar hassasiyetle durmamız etkisini mutlaka gösterecektir. Burada, ülkede, her tarafta etkisini gösterecektir. Bazı anlayışların kesin sonucunu, iflasını getirirken; doğru tutuma da başarı yolunu açacaktır. Bu konuda harcadığımız büyük çabalar bunu tam bir yürüme aşamasına getirmiştir. Buna karşı kimlerin direndiği de açığa çıkacaktır. Hayat bu konuda kimin ne olduğunu gösterebilecektir, gösteriyor da.

Halkımızın bağrından yeni ve atak genç üyeler çıkacaktır

Taktikler konusu üzerinde duruldu. Çalışma tarzı konusu üzerinde de duruluyor. Geçmişte temel gerilla taktiklerinin başına neler getirildiğini ortaya koyduk. Bu kadar kitap okuyanlarımızın, halk savaşını bu kadar inceleyenlerimizin doğru bir toparlanmayı, üslenmeyi ve yürüyüşü ne hale getirdiklerini biliyorsunuz. "Gerilla için halk, balık için su" deyimini çok iyi biliyorsunuz. Halkla ilişkilerimizi ne hale getirdiler? Devrimci birlik, birlikte sadelik ve yoldaşlığın ne biçimde gelişmesi gerektiği çok okundu. Bizim birliklerimizde gerçekleştirilen tutumlar neydi? Kendini o kadar beğenenler, kendilerini böyle kara taş gibi partinin midesine oturtup öylece kalmak isteyenler az çıkmadı. Peki bunlar, sınıfdışı ögeler değil de nedir? Bunlar er geç yerle bir olmayı bekleyen mahluklar değil de nedir? Halkın savaşımı gelişirken, partiye karşı böyle durulur mu, parti içinde böyle yaşanır mı? Halen sağdan soldan epey rapor alıyoruz. Bunlara karşı biz de kendi işlerimizin güvenceli gelişimi için tedbir alacağız. Tedbirler öyle lafta tedbirler değildir. Bu, ne onları tehdit anlamında söylenen şeydir, ne de işte "bak sizin yardımınız olmazsa

Institut Kurde de Paris

gerisi zayıftır" türünden... Bu, doğru-devrimci görevlerimize sahip çıkmaktır. Geçmişte bunu hep birlikte yürütelim dedik. Ama bunca yıllara rağmen, halen adam öyle duruyorsa, halkın yeni güçlerine elbette ki yol göstermek, onları eğitmek çok önemli yöntemdir ve bu yalnız bizde ortaya çıkan bir durum değildir. Bolşevik Partisi'nde bile hep böyle önemli aşamalarda eskimiş, eskimişten de öteye oportünizme yatkın ögelerin tasfiyesi süreci yaşanmıştır. Güçlü, yeni, atak, genç üyeler ve savaşçılar geliştirilerek, sorunlar öyle halledilir. Bu taktiğin bizde de katbekat uygulanması mümkündür. Bu, yalnız bir taktik değil, uygulanması gereken bir yöntemdir de. Bizde halk bugün uyanıyor, birçok taze gücü ortaya çıkarabilecek durumdadır. Bazı ögelerimiz, ısrarla kendini partiye dayatanlar, parti çalışma tarzına varamayanlar bunu görmelidirler.

Yaşamdan umut kesilmemelidir. Devrimci yaşam, çokça benimsenen en yüce yaşamdır. İşte buna ilerde halel getirmemek açısından bunlar hesapta tutulmalı, iyi ayarlanmalı, her şeyin dökümü yapılmalıdır. Ve kişi yarın halkın huzurunda, parti huzurunda hesap vermeye çağrıldığında bunu net, açık ve kendini hiç duygusallığa kaptırmadan verebilmelidir. Parti bu doğrultuda ilerliyor. Bütün yaşamı bu temelde etkiliyor. Buna katılmaktan insan gurur duyar. Biz her zaman da bunu söyledik. Lakin bunlar esas öncü gücümüz için geçerlidir. Bu noktada yine diğer sınıfların durumuna değinme ihtiyacı ortaya çıkıyor. Ne de olsa kendi örgütlerini yaratmamışlar, kendi önderliklerini de yaratmamışlar, işin kolayını bulmuşlar: PKK'nin sırtına dayan yaşa! Onların durumunu böyle tarif edebiliriz. Önderlik meselesine yaklaşımları çok gariptir. Bu işi serkeş-sarhoş durumlarıyla çokça yapıyorlar. Biliyorsunuz yıllardan beri ciddi devrimci görevleri ortaya çıkarma durumları olmamıştır. Bu işlerle hiç uğraşmazlar bile. Biz onların hesabını gördük aslında. Fakat yenileri veya bizim ortamımızda ortaya çıkma emareleri gösterenler var. Bunlar, parti ortamına girip, diğer sınıfların eğilim ve tutkularını PKK'lilik maskesi altında yaşamak istiyorlar. O halde işi ağırlaştıranların önemli bir kesimi böyledir ve nedeni bunlardır. Partimiz içinde sınıf etkilerinin bu kadar süreci ağırlaştırması bu izahattadır. Dışımızda dayanma güçleri yok, varlıklarını sürdürmeleri sonderece zor. Geriye neresi kalıyor? Parti

Institut Kurde de Paris

ortamı. Burada her türlü bayağılığı, liberalizmi, basitliği yaşamakta ve yaşatmaktadırlar. Böylesi tutumlar çoktur. Bunlar şunu çok iyi görüyorlar; sonderece cansiperane bir faaliyet ve sonderece sancılı bir gelişme sözkonusudur. Bunların, bunun karşısındaki tüm hünerleri, kendilerini koruyup kollamadır. Grupçulukları böyle, sözün dile getirilişi böyle, her adım atışları böyledir.

Cephe silahını daha fazla kullanacağız

Şimdi bizim cephe silahını buna biraz dayatıp kullanmak istediğimizi biliyorsunuz. Öncüyü böyle bulandıran, önücüyü böyle ağırlaştıran ögeler cephe koşullarında acaba çalıştırılabilirler mi diyoruz. Tabii orada da kendi problemlerini daha hadsafhada sürdürüyorlar. Sıradan savaşçılık diyoruz, sıradan savaşçılığın başına nelerin getirileceği de belli değil. Bu bir problemdir. Çünkü bizde mevcut sınıfsal zemin işleri ağırlaştırmakla uğraşıyor. Zaten umudu, inancı yok. Zemin böyle; parti bir çıkış yaptırıyor, biraz yeni imkanlar sağladığını gördüğü için partiye yapışıyor aslında. Partiye güç vermek, kan vermek, can vermek için değil, partinin bazı kazanımlarına ortak olmak için yapıyor bunu. Sınıf eğiliminin özü budur. Devrimci faaliyetin olumlu yönüne karşı duyarsızdır, ağadır, edilgendir, pasiftir; olumlu kazanımlarına ortak olmak için ise sonderece hesapçı, sonderece kemirici, özellikle kariyeristtir. Kariyerizm niye bu kadar gelişiyor, kök salıyor? Adamın dünyası kayıyor ayağının altından da onun için. Bazılarını gördünüz, çılgınlığa kapılıyorlar. Hatta bazı arkadaşlarım var benim; görüyorum aynen böyleler. Sözümona beni taklit ediyorlar, ama taklit de değil bu. Benim çalışmamın özünü farketseydi, "can kurban" derdik bu adamımıza; ama adam kendi sınıfsal eğilimini önderlik maskesi altında ve biçimde uyum sağlayarak sürdürüyor. Taklit yeteneğiyle aslında bizi uğraştırıyor. Herhalde bu konuda pek bilinçli de değildir. Bu sınıf etkilerinin yeteneksiz ögesi, durumu böyle kurtaracağını sanıyor ve bu ona yetiyor. Biz ne yapıyorsak o da öyle yapmaya çalışıyor. Demagoji burada da imdatlarına geliyor. Sadece taklit ediyor ve bazı insanları

Institut Kurde de Paris

da aldatıyorlar. Nasıl bizi temsil ettiklerini, çalışmalarda nasıl pay sahibi olduklarını söyleyip bazı saf, zavallı, bilinçsiz kesimleri bu konuda kullanabiliyorlar. Halbuki öyle değildir. Karşımızda iki söz edemeyecek, dilini bile kıpırdatamayacak kadar zayıf kişilerdir bunlar. Ama başka zeminlerde kast kesiliyorlar. Mevcut toplumsal gerçekliğimiz karşısında bu sürecin böyle acılı, ağır geçeceğini düşünüyoruz. Ama buna rağmen yine diyoruz ki, biz de öncünün netleşmesi için, öncünün kendini bu tip ayak bağlarından kurtarması hususunda kararlıyız. Bunun ulusal kurtuluş sürecine bir katkısı olacaksa, ona orada yer verebiliriz. Bu anlamda da bize bu aşamada çekirdek üyeliğiyle cephe üyeliğini, hatta gerilla, sıradan savaşçı üyeliğiyle parti üyeliğini ayırdetmeliyiz. Bunlara gereken yer, rol verilmeli, açıklığa kavuşturulmalıdır. İşler karışmasın. Partinin öncü çekirdeğine, hatta öncü çekirdeğinin merkezine biz, en sağ ve kendini sürekli aldatmış olan ögeleri, bu konuda ısrarla kendilerini düzeltmeyenleri oturtursak, (ki çoğunlukla gerçekleşen şeyler oldu) partiyi baştan itibaren feshetmiş olacağız. Çekirdeğin içerisine, tüm tutum ve davranışlarıyla bu işin erbabı olmak şurda kalsın, sadece onu ifşaat etmekle, onu bozmakla, parçalamakla uğraşan ögeleri doldurursak, yine epey şey yitirilmiş olur. Öyleyse bu sefer bu hataları yapmamak gerekiyor. Uzun süreden beri parti çekirdeğinin netçe ele alınması hususunu biz boşuna işlemiyoruz. Farkettik ki işler biraz da bu yüzden ağırlaşıyor.

Cephe silahını yetkince kullanalım diyoruz. Ve bu dönemde bu, çok önem arzetmektedir. Cephe silahını iyi çalıştırmalıyız. Boşuna bunu söylemiyoruz. Bu silah iyi kullanıldığında işler biraz daha gelişecektir. Yine gerilla devreye girmeli diyoruz. Ortaya çıkan çok sayıda savaşçı ögeyi partileştiremiyor, sıradan kitle faaliyetleri içinde de tutamıyorsunuz. Bunlar ateşli, savaşkan duygularla geliyorlar, (ki bu çalışmaların doğal bir sonucudur) işte bunların eğitim ve ordu yaşamı içine alınmaları gerekir.

Bu araçlara, yerine ve zeminine göre gereken rolü vermezsek, işleri karmakarışık hale getirirsek, savaşı geliştiremeyiz. Gerilla çalışma tarzı tutturulamaz. Bu konuda ciddi zayıflıkların üzerinde de epey durduk. Nasıl aşılması gerektiği bilince epey çıkarıldı, tedbirler

Institut Kurde de Paris

alındı. Artık bunun da uygulama aşamasına gelinmiştir. Bu sefer daha yerli yerinde gerçekleştireceğiz, yapacağız.

En fazla ağırlık vermemiz gereken görev gerillanın geliştirilmesidir

Şüphesiz tüm görevler içinde bizi en çok ilgilendiren veya birincil derecede ağırlık vermemiz gereken bu faaliyetlerimiz; yani gerillanın işlerliğe kavuşturulması, gerillanın hayata geçirilmesidir. Bu, parti çalışmalarını ve cephenin gelişimini çok etkiler. Gerillayı geliştirmeden, mevcut tüm ilişkilerin fazla ürün vermeyeceğini, uzun ömürlü gelişemeyeceğini, içeriğe kavuşamayacağını belirtmek gerekiyor. Dolayısıyla bizim bu aracı yetkinleştirmemiz, doğru çalışma tarzı ve doğru savaş taktikleriyle işlerliğe kavuşturmamız hayati öneme sahiptir. Taktikler üzerinde çokça durulabilirdi. Özellikle bu, pratik görev içindeki militanların vazgeçilmez göreviydi. Siz hiçbir yerde bir parti önderliğinin, parti taktiğine ilişkin bu kadar çaba sarfettiğini gösteremezsiniz. Dünyanın her alanında sıradan savaşçılar bile, okul düzenini kurma, birçok gerillayı eğitme ve onlara tabur düzeyinde komutanlık etmeyi önderliklerinden habersiz gerçekleştirmişlerdir. Ve diğer örgüt faaliyetlerinde de bu böyledir. Niye bizde bu böyle olmuyor? "Koşullarımız böyle, ülkemizin durumu bellidir, yeni uyanan bir halk gerçekliğimiz var ve biz de bu halkın çocuklarıyız, mazur görülmeli" diyeceksiniz. Fakat bu ne zamana kadar, nereye kadar böyle olacak?

Dünya halklarından bazı farklarımız var, ama ne de olsa biz de insanız. Hem de dayanıklı, cesaretli insanlarız. Kendimize çocukluğu uzun süre yakıştırmamızın ne anlamı var? Bunda ısrar etmenin sonu ne getirir? Bu durum bizi, son tahlilde eskinin meşrulaşmasına, kabulüne götürür. Bu yanılgıya düşmek de ölümdür diyoruz. Bu nedenle savaşın önünü açma, savaşı geliştirecek taktikleri konuşturma, hepinizin gündeminin en önemli konusudur. Çocukların çocukları olmaya hiç niyetimiz olmamalı, çünkü büyüdük. Partimiz, çocukluk aşamasını geride bıraktı. İnanıyoruz ki halkımız da çocukluk

Institut Kurde de Paris

aşamasını geride bırakıyor, gerilla da. O zaman çocukluk aşamasını geride bırakmak gerekiyor. Gerilla ve silahlı mücadelede de sonderece çocukça yaklaşımlar oldu, kendiliğindenlik oldu. Bol sayıda amatörlük yapıldı; o dediğiniz duygusallık, yanılgılı yaklaşım, kurallarla oynama vb. yaygın amatörlük belirtileriydi. Bunlar bir dönemin çocukluk hastalıklarıydı. O halde bunlara da nihai olarak son vermek gerekir. Düşman eskiden çocuklara "teslim olun, pişman olun" derdi. Şimdi ise kanun çıkardı. Yani artık "vur" uygulaması var. Kesinlikle sonuna kadar imha ediyor. Yani hiçbir şekilde sağ ele geçirmeyi bile kabul etmiyor. TC'nin yürürlükteki savaş anlayışı budur. Düşman, eskiden "bunlar çocuk, hatta bazıları da oyuna getirilmişlerdir, biraz müsamaha edelim, belki de teslimiyete zorlarız, oyuna getirilmişlerdir, belki onu aşarlar" diyordu. Ama şimdi o da biliyor ki, savaş pek de çocukların oyununa benzemedi. Gelişme istidadı gösterdi. O da bunun için sert, acımasız özel savaşı dayattı. O halde bütün bunları gözönüne getirerek bizim savaşa gereken hakkı vermemiz, bu sanatı en yetkince icra etmemiz, sorumluluk alanında eskisiyle kıyaslanamaz tarzda yenilikçi tutum ve davranışları göstermemiz yaşamın bir kuralıdır. Bunlara niye bu kadar ağırlık verdik? Çünkü işin esası çözümlenemezse, halledilemezse diğer hiçbir sorun da halledilemez. Bu sağlanamazsa hangi sabotaj taktiklerinden bahsedeceğiz? Hangi pusudan bahsedeceğiz? Örneğin, pusu taktiğini kedine temel almayanlar, düşmana azami zarar vermeyi kendisine erek almayanlar, elbette sabotajlar üzerinde fazla durmayacaklardır. Savaşı doğru-dürüst, kural-kaidesiyle uygulamayanlar hangi halk savaşının temel özelliklerini kendilerine problem yapabilirler? Zaten bizde çok bilinmesine rağmen, gereklerinin yerine getirilmemesinin nedeni bu anlayışların etkin olmalarından ileri geliyor. Yoksa savaş konusunda anlayış, bilinç kıtlığından, halk savaşının teorisinin bilinmemesinden değildir. Bu, bize hakim olan anlayışların, tutumların, teorik konuda bilincimizi bastırması, bunun yerine kendi tutucu, dar, tasfiyeci eğilimimizi hakim kılmamızdan kaynaklandı. Yani burada zayıf kişilik, oportünist tutum, savaş teorisinin bilincine galebe çaldı, onu unutturdu. Bu da unutulunca tabii ki, temel taktiklere yönelme, onların özlü uygulanması, koşullarımıza uyarlanması düşünülemezdi.

Institut kurde de Paris

Zaten düşünülmemesinin ve hepimizin hayretle bunu karşılamamızın izahı da burada yatmaktadır. Oportünizm bir yere, bir kişiye damgasını vurdu mu, elbette ki o, temel doğru mücadeleye yanaşmaz bile. Bilmemesinden ötürü değil, çıkarı ona elverdiği, öyle gerekli kıldığı için bunu yapar. Gerçekleşen de budur. Eğer bunlar aşılmışsa ve doğru tutumda karar kılınmışsa ve biz özellikle duyarlılık dediğimiz; partinin ezici çoğunluğunun göstermesi gereken yüksek sorumluluk, duyarlılık noktasına gelmişsek, o zaman bu işlerin planlanmasına geçilebilir. Bu işleri planlayabiliriz. Neden? Çünkü, üstün sorumluluk, duyarlılık, bilinçlilikle işlere yanaşacağız. Mevcut gücümüzü bu biçimde değerlendiriyoruz. Bu, planın üzerinde durulmasını gerektirir. Bu, temel taktiklerimizi sık sık gözden geçirmemize, bunları nasıl kullanmamız gerektiğine dair bizi bir sonuca götürür ve sanıyoruz şimdi işler bizde bu noktaya getirilmiştir.

Ortayolculuğa ve tasfiyeciliğe karşı sağlam militanlar haline gelinmelidir

Bu arada gerilla yaşamına da değinmek gerekir. Gerilla yaşamından da öteye, devrimci militanın yaşamına değinmek gerekiyor. Daha önceden de militanın özellikleri değerlendirmesini yapmıştık. 1983'ün sonlarında veya içinde ve yaygın olarak da o tarihten sonraki faaliyetimizde hep dile getirdiğimiz, başvurduğumuz bir çalışmamız olmuştur. Biz devrimci militanın tanımına neden yöneldik? Neden daha önce değil de, bu tarihten itibaren bu konudaki duyarlılığımız arttı? Şundan: Devrimci vasıflarla önemli oranda oynanmaya başlandığı ortaya çıktı. Devrimcilik yerine bambaşka sıfatlarla yaşanılmaya, temel ölçülerle oynanmaya, çok çeşitli sınıfların eğilimleri, tutkuları, proletarya devrimciliğidir diye yutturulmaya çalışılıyordu. Türkiye ortamında bu zaten çok yaygınca gerçekleştirilmiş, yüzde yüz burjuva kökenli karakterdeki oluşumlar saf proleter yaklaşım diye yutturulmuş ve kabul de görmüştü. Bu tehlike bizi de sonderece ilgilendiriyordu. Yine sıradan köylü yurtseverliği bizde en has devrimcilik diye adeta sevdalanılır bir biçimde yükseltiliyor; en geri, en kaba davranışlar,

Institut Kurde de Paris

özgün ve yüceltilmesi gereken, hatta uyulması gereken önderlik usulü diye yutturulmaya çalışılıyordu. Tamamen yenilgi ve teslimiyet kokan kişilik, çok saygı gören, çok sayıda ahbap-çavuşluğa götüren bir ağırlık noktası oluyordu. Hatta provokatif yöntemlerle çalışan bazı ögeler, "partinin en gözde militanları-önderleri" diye çıkmaya başladı ve çok yüzeysel adamlarımız da bunların hayranı oldular. Ve sanıyorum düşmanın bu konuda bir de uzmanlaştırma faaliyetleri var. İnsanları etkileme ögelerini hazırlıyorlar. Birtakım etkileyici karakterlerle onları silahlandırıyorlar ve savıyorlar. Bunlar çok rahatlıkla insanları avlıyorlar. Kafalarıyla, ruhlarıyla oynuyorlar. Ve onları bir defa özüne ters düşürdükten, temel parti doğrultusuna karşı çıkarttıktan sonra onu bir daha kazanmak çok zor oluyor. Bunlar da epey arz-ı endam ettiler. Provokasyon demagojiye, sükseli davranışlarla epey ağırlık verdi. Ve sonuç da alıyordu. Parti içinde de bu biçimde kendine sevdalanmalar geliştikçe gelişti. Ortaçağ kokan, sonderece yüzeysel, derinlikten uzak çok çeşitli davranışlar, özgün davranışlar diye dayatıldı ve hatta en sorumlu olması gereken ögeler bizden daha fazla, çok çok daha fazla önderlik sevdalarına tutuldular. Biz olanca ağırlığıyla ve dehşetiyle işlerin önderliğini yapmaya çalışırken, bunlar önderlik için hayati görevlerini yerine getirmeden sadece merkez üyeliği değil, onun çok çok ötesinde kendini merkez, önderlik yerine koyma, bu konuda önünü bırakırsak belki de kendini kral yerine koyacak kadar sapık davranışlara gireceklerdi. Ortaya çıkan bu tip örnekler gittikçe de yaygınlaşıyordu. Bu nedenledir ki, devrimci militanın özellikleri üzerinde durduk. Bunun da ötesinde bunca sapıklığın ve hastalığın kaynağına inmek için, onun toplumsal zeminine inmeye çalıştık. Sorunu, kişi bozukluklarına kadar ele alıp inceledik. Elbette ki, bu sorunları biz ortaya çıkarmadık. Ama bu hastalıklar gittikçe artan bir biçimde ortaya çıktığında, çare bulmak için problemi daha yakından görmek zorunda kaldık. Onca zorluklarımıza rağmen kişilik problemini ortaya çıkarmak aklımıza bile gelmezdi. Ama sergilenen davranışlar, hastalığın kaynağını kesinlikle bulmak için toplumsal zemini yoklamak gereğini ortaya çıkardı. Kişilik problemi ardından, militan nasıl olmalıdır sorusu karşımıza çıktı. Devrimci militan Kürdistan koşullarında ne tip özelliklere

Institut Kurde de Paris

tekabül etmeli, kendini nasıl dışa vurmalı idi. Bunun üzerinde çok durduk. En çok da bu konuda direnişçi değerlerimizin özelliklerini adeta teorileştirmeye çalıştık. Neden? Çünkü özellikle anılara bağlılığın gereği olarak da hakim kılmamız gereken bu kanıtlanmış değerlerimizden başkası olamazdı. Özellikle düşmana karşı ayakta kalmayı becerenlerin özelliklerine güvenilebilir. Bunlar 1982'lerde yoğunca ve daha netçe ortaya çıkmışlardı. Bunlara da gereken anlamı vermek gerekir dedik. Demek ki bir yandan hastalıklar, bir yandan da görkemli militan örnekler ortaya çıkarken, işte bunlardan da bu değerlendirme zorunluluğu ortaya çıktı.

Şimdi bu değerlendirmelerin hepsi ve daha da geliştirilmiş şekliyle elinizdedir. Bütün parti militanları, bu değerlendirmelerin gereğini bizzat pratikte yerine getirmelidir. Baştan beri izah ettiğimiz hususlarda da görüleceği gibi, bizim temel meselemiz uygulamadır. Bilinenlerin gerektiği biçimde pratiğe aktarılmaması ve pratiğe yönelince birçok ögenin oportünizme, ortayolculuğa düşmesi, bilinen kayıplarımızın da nedeni oluyor. Gerilla silahını yetkin bir şekilde kullanmak ve bu temelde cephe silahını geliştirmek için teori ve pratiğin bütünselliği sağlanmalı ve uygulamada gerçek militan ölçüler tutturulmalıdır. Bu aynı zamanda PKK gerçeğinin dile gelmesi ve pratik karşılığını bulması demektir. Buna ulaşıldığında ise, Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı temelinde cephe ve parti silahlarının yetkinleşmesi gerçekleşecek ve bu da zaferimizi yakınlaştıracaktır.

Institut kurde de Paris

GERİLLA SAVAŞI ÜZERİNE(*)

(Mart 1988)

Institut kurde de Paris

Halk savaşı, gerek sömürgeciliğin ve gerekse faşist diktatörlüklerin pençesi altındaki halkların çağımızda sıkça başvurduğu ve esas olarak halkın geniş kesimlerinin katıldığı bir savaş biçimidir. Bu halklar, başlangıçta düzenli ordular kurma ve bu biçimde savaşma imkanına sahip değildirler. Aynı zamanda, emperyalizmin günümüzde ayaklanma tipi hareketleri çoğunlukla kolayca ezip bastırma gücüne ulaşmış olmasından ötürü, bu durumdaki halkların, kısa soluklu ayaklanmalarla da zafere ulaşma imkanı olmadığı için, içine girecekleri savaşım halk savaşı ve özellikle de gerilla savaşıdır. Biliniyor ki, gerilla savaşının ileri aşamalarında da düzenli ordunun teşkilatlanmasına ve ayaklanmalara kadar gidilebilir. Fakat bu durumda da savaşın ana karakteri, halkın geniş kesimlerinin katıldığı ve çok çeşitli biçim ve yöntemlerin denendiği uzun vadeli bir savaş olmasıdır.

Evrenselliği olan bu gerçeği Kürdistan koşullarına indirgediğimizde, bu niteliğinin daha büyük bir ağırlık taşıdığı görülmektedir. Kürdistan'ın yakın tarihi dönemindeki ayaklanmaların feci bir biçimde

(*)Bu yazı, Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 1988 Mart'ında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde savaş üzerine verdiği derslerin notlarından düzenlenmiştir. (W.S.)

ezilmiş olması, halkın düzenli orduya sahip olması şurda kalsın, kimliğini bile ileri süremeyecek kadar silahlı savaşım araçlarından yoksun bırakılması, hatta ekonomik, siyasal, kültürel ve öz kimlik temelinde örgütlenmesinin bile zorla bastırılması nedenleriyle, Kürdistan'da halk savaşından başka hiçbir şeyle bir milim bile ileri gidilemez. Biz, daha yola çıkışımızın başından itibaren bunu böyle belirledik, ancak bu konuda farklı birçok dayatmaya da tanık olduk. Diplomatik kurtuluş yolları önerenlerden, zamanı ve koşulları bile belli olmayan dış desteklerle kurtulunabileceğini söyleyenlere, otonomiyi önerenlere, Kürdistan'ın Güney ve Doğu parçalarında otonomi olmadan Kuzey-Batı parçasında hiçbir gelişmenin sağlanamayacağını söyleyenlere ve yine Kürdistan'ın kurtuluşunun ancak Türkiye'de devrimin zaferi sonrasında gerçekleşebileceğini iddia edenlere kadar, birçok güç tarafından çok çeşitli dayatmalarda bulunuldu. Onbeş yıl önce "sizi ancak Türkiye devrimi kurtuluşa götürür" diyenlerin bugün emaresi bile ortada yoktur. Yine kırk yıl önce "Güney Kürdistan'ın kurtuluşu sonrasında sıra size gelir" diyenler, bugün kabilelerinden başka bir şey düşünemez durumdadırlar. O halde bütün açıklığıyla ortadadır ki, eğer bir ulusal kimlik iddiası, toplumsal ve sınıfsal özgürlük iddiası varsa, burada yapılacak tek şey halkın öz gücüne dayanmaktır. Kürdistan'da bunun dışında hiçbir şeye bel bağlanamaz. Bu açıdan, gelişim seyri ve gelişme olanakları ne olursa olsun, halkı içinde toplamamız ve eğitmemiz gereken biricik yaşam tarzı halk savaşı tarzıdır.

Halk savaşı, Kürdistan'da ulusal kimliğin kazanılması, her türlü toplumsal özgürlüğe gitme, hatta en basit ekonomik ve kültürel ihtiyaçları özgürce ifade etme, gaspı ve talanı durdurma, manevi yaşama yabancılığı gidermede bile başvurulması gereken bir araç oluyor. Bu, birçok sömürge ülke için böyle değildir, ancak bizdeki somut koşullardan ötürü böyledir. O halde, Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğin yapılanışından, halk savaşının bizdeki özgün yapılanışı çıkar. Buna günümüzde özel savaşın geliştiği boyut da eklenirse, buradan da halk savaşının bu aşamada sağlam bir gerilla kuruluşuna dayanılarak götürülmesi gerektiği sonucu ortaya çıkar. Şimdi burada, bunun hangi ortamda ve hangi olanaklarla geliştirileceği, hangi kısa

Institut kurde de Paris

vadeli amaçların bizi hangi uzun vadeli sonuçlara yaklaştıracağı, bu savaşımın hangi yaşam tarzıyla, hangi temeller üzerinde ve özelliklerle verilmesi gerektiği, yani taktiğin belli başlı özelliklerinin ne olması gerektiği konuları üzerinde tartışacağız.

I- PKK TARİHİNDE TAKTİĞİN ELE ALINIŞI

Halk savaşı, yola çıktığımızdan beri kendimize şiar edindiğimiz ve temel mücadele tarzımız olarak ele aldığımız bir konumda olmasına rağmen, günümüzde gerekleri en az yerine getirilen mücadele biçimidir. Elbette bunun çeşitli nedenleri vardır. Halk savaşı sanatında gelişme parti gerçeğini yakalamakla sıkı sıkıya bağlı bir durumdur. Yine ulusal kurtuluş sürecini güçlü yakalamaya, ona devrimci stratejiyi dayatmaya ve doğru taktiklerle hayata geçirmeye bağlıdır ve bunun için güçlü bir bilinç, kararlılık ve inanç gereklidir. Uygulamadaki bütün hata ve yetersizlikler, parti siyasetimiz olan ulusal kurtuluş çizgisinin yetkince özümsenmemesinden, parti siyasetinden fazla bir şey anlamamadan, anlaşılsa bile onu yetkince ve çok güçlü bir biçimde benimsememeden, parti kadrosu olmayı sağlayamamadan ileri gelir. Bunlar birbirine bağlıdır ve tabii ki etkisini temel mücadele biçimimiz olan halk savaşını geliştirme olgusunda da gösterir. Halk savaşı teorisi üzerine çok yoğunlaşılması ve bilinmesine rağmen, bunun hayata güçlü bir biçimde geçirilişini sağlayamamak, aslında diğer etkenlerin, parti gerçeğinin kişiliğimizde tam somutlaşmamasından kaynaklanıyor. Sağlam bir partililik, ancak parti çizgisini çok güçlü bir duyarlılık ve kararlılık düzeyinde hayata geçirmekle mümkündür. Böyle olunursa, temel savaşım biçimimiz olan halk savaşında en az hatayla sonderece başarılı çıkışlar ve gelişmeler sağlanabilir.

Belirttiğimiz gibi, halk savaşı, ilk sloganlarımızdan birisidir. Biz, çağdaş dünya halklarının denenen bu silahının birçok halkı zafere götürdüğünü çok iyi bildiğimiz için, kendi halkımızı da böyle bir silahla savaştırmanın kurtuluş için esas olduğunu görme ve tüm gücümüzle buna yüklenme çabası içine girdik. Daha resmen parti

Institut Kurde de Paris

örgütlülüğümüz ortaya çıkmadan bu şiarı ortaya çıkardık. Özellikle halkın kurtuluşu sorununa reformist ve inkarcı yaklaşan tüm güçlere karşı savaşımımızda teorik olarak bu silah epeyce işe yaradı. Biliniyor ki, Türkiye ortamında da yine bu slogan altında epey çaba harcandı. Birçok örgüt bu temelde ortaya çıktı ve temel savaş biçimi halk savaşıdır dedi. Hatta THKO, TİKKO, THKP-C gibi kuruluşlar, kendileriyle diğer sol güçler arasındaki ayrımın temel farklarından birisini bu aracı esas alma ve örgütlenip eyleme geçirme noktasında ortaya çıkardılar; klasik oportünist yaklaşımları bu araçla aşmaya çalıştılar ve bazı başarılar da sağladılar. Pasifizmi yıkarak belli bir hareketlilik yarattılar. Fakat onlar da slogan düzeyinden fazla ileri gidemediler; ileri gidebilmek için gereken doğru ideolojik, politik ve örgütsel anlayışları tam sınıf ölçülerine uygun olarak gerçekleştiremediler ve bu nedenle yenilgiye uğradılar. Doğru olan bir şiar doğru örgüt çalışmasıyla hayata geçirilemediği için, sadece o düzeyde kaldı. Bizim bu konudaki yaklaşımımız teorik ve pratik bakımdan önemli ölçüde farkıdır. Bu nedenle başarı sağlama ve gelişme imkanı bulmuştur.

Institut kurde de Paris

Ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele

Bizim halk savaşı sloganını ele alışımız, şüphesiz Türkiye'deki gelişmelerden etkilenmiş olmakla birlikte, onu gerçekten halkın uygulanır bir savaş aracı haline getirmek için bunları katbekat aşan çabalarımız, bunun partisini doğru oluşturma, bu konuda çok yönlü ideolojik-politik faaliyet yürütme, bunları kitlelere taşırma ve büyütme çabamız olmuştur. Bu, onların yerine getiremedikleri birçok gelişmeyi sağlayabilme doğrultusunda harcanan bir çabadır. Tutarlılık burada ortaya çıkmaktadır. Tabii ki, bu tutarlılığı sürdürmek için alabildiğine bir teorik açılım gerekliydi ve bu daha fazla azim gerektiriyordu. En azından karşımızdaki zoru doğru tahlil etmek gerekiyordu. Dayatılan zor hangi tarihi temellere dayanıyor, hangi ekonomik ve siyasi koşulların ihtiyaçlarını karşılıyordu, bunların çok iyi bilinmesi ve

ortaya konması gerekiyordu. Bu konularda harcadığımız çok yoğun bir çaba vardır. Ve bu, "**Kürdistan'da Zorun Rolü**" kitabında dile getirilen görüşlerimiz biçiminde ortaya çıkmıştır.

Bu konuda daha önceki çalışmalarımızı nasıl değerlendirebiliriz? Manifesto neyi ifade eder? Manifesto, temel tahlillerimizi ve mevcut yapıyı en genel anlamıyla hangi temel araçla çözümlemeye uğratacağımızı ilan etme anlamına geliyordu. Biz, 1980'lere kadar Manifesto'nun bayrağı altında bir ideolojik mücadele yürüttük. Dikkat edilirse, oradan ne tip örgüt geliştireceğimiz anlayışına yer verilmemiştir. Ve yine ne tip bir zor teorimizin olacağı da fazla işlenmemiştir. Daha çok ülke ve halk tarihine ve gerçekliğine uzun uzun değinilmiştir; güncel olarak sömürgeciliğin durumu yine halk tabakalarının durumu derinliğine ele alınmıştır. Bir program açımlanması olarak da amaçlarımız ortaya konmuştur. Ve birkaç paragrafla da bunlara hangi temel mücadeleyle ulaşacağımız belirtilmiştir. Hangi çağda yaşadığımız yine çerçeve olarak verilmiştir. Taktik olarak da, bir paragrafla, her türlü ajanlaşmış yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele denmiştir ve bu doğrudur. Dikkat edilirse, o zaman bu taktiğimiz doğrultusunda günlük bir pratiğimiz de olmuştur. Ajanlaşmış kişi ve kurumlara yönelik olarak sürdürülen ideolojik ve sınırlı pratik saldırılar, Manifesto'nun ilanının geniş kesimler tarafından kabulünü beraberinde getirmiştir. Bu, 1980'lere kadar olan faaliyetlerimizdir.

Bir halkın gerçeğinin dile getirilişi, bu gerçeğin savunulması, özellikle yanlış anlayışlara karşı, daha o aşamada doğru görüşlerin yayılmasının önünde baraj teşkil eden, engel teşkil eden ve hatta saldırı konumunda olan çeşitli güçlere ve akımlara karşı zaman zaman şiddete varan savunma durumlarına girmemiz ve kendimizi savunmamız epeyce fırtına da koparmıştır. PKK'nin ideolojik mücadeleye şiddet ögesini kattığı görüşü yıllarca önümüze sürülen bir sorun olmuştur. Bugün uzaktan bu döneme daha iyi baktığımızda görülecektir ki, burada aslında bir halkın temel gerçekliğinin en kıt olanaklarla ve en zor koşullarda savunulması ve korunması görevi biçiminde bir şiddet sözkonusudur ve doğrudur. İyi biliniyor ki, karşımızdakilerin doğru görüşlerimizi tartışmaya bile tahammülleri

Institut Kurde de Paris

yoktu ve bu konuda tümüyle inkarcı bir yaklaşımları sözkonusudur. Örgütsel saldırılarından tutalım politik saldırılarına kadar şiddete başvuran pratikleri vardır. Bilindiği gibi, ilk şehitlerimizi biz bu akımların saldırılarında verdik. Ama tüm bu komplo ve saldırılara rağmen, gerçekleşen bu sloganımızın tutması, bir halk gerçeğinin, bu halkın ayağa kalkış gerçeğinin önemli bir görev olarak başarılması oldu. Bu, doğru sloganların altında ideolojik mücadele yürütmek, kitleler üzerinde etki yaratmak, daha kuruluşunun ilk aşamasındaki bir parti için bir dönem olarak değerlendirilir. Ve çokça değerlendirildiği gibi, bizim açımızdan da bu dönem başarı olarak kaydedilmiştir.

Hilvan-Siverek pratiğinde görüldüğü gibi, o dönemde de biraz halk savaşının uygulanmasını amaçlamıştık. Burada bir gerilla biriminin denemesine girişilmiştir. 1979 yılının başlarında, sadece teorik düzeyde değil, tüzük ve yönetmelik düzeyinde de böyle bir birliğin kuruluşuna gitmenin uygun olduğu belirlenmiştir. Bilindiği gibi bu daha örgütlü bir şiddettir; öyle sadece bir ideolojiyi savunma ve kendimizi koruma değil, ajanlaşmış kişi ve kurumlara, ağalığa, hatta gerekirse polis ve jandarmaya karşı da savunmayı ve şiddet uygulamayı içeren bir yaklaşımdı. Bunu 1979'da uygulamaya çalıştık ve biraz da genişçe uygulandı. Ama orada ne zor teorisinin fazla derinliğine ele alınması, ne de uygulanması için yeterince eğitim ve hazırlık sözkonusuydu. Yaşanan önemli bir dönemeçteki bir girişimdi. Buna rağmen çok önemli etkiler bırakmıştır. Sloganlarımızı sadece sözde bırakmayacağımızı, gerekleri uğruna ölümü göze alarak ayağa kalkabileceğimizi, partimizi bu temelde ilan edebileceğimizi göstermiştir ve "**Kuruluş Bildirgesi**"nin ilanı bu eylemlerle olmuştur. İlanın bu biçimde yapılması bir tutarlılık ölçütü olmuş, diğer bütün partilerden farkımızın bu olduğunu ortaya koymuştur. Yıllarca gizlilik adı altında en derin bir pasifizmi ve sloganlarına ihaneti yaşayan bu güçler, örgütlerinin adını söylemeye bile korkularından yanaşmıyorlardı. Hatta bırakalım örgüt adını, ülke adını, halk adını bile ağızlarına almıyorlardı. Bu ortamda ülke ve halk adına geliştirdiğimiz pratik, elbette sadece bunların ilan edilmesi değil, karşı-devrimci zora karşı bizzat halkın devrimci zorunu çok sınırlı bir

Institut Kurde de Paris

biçimde de olsa gündeme getirmemiz çok fedakarane, cesurane ve yerinde tarihi bir adım, bir atılım olmuştur. Daha sonra gerçekleşen de bunun sonuçlarının başarılı olmasıdır.

Bu ilk pratik adımımızın şüphesiz birçok olumlu sonucu ortaya çıkmıştır. Halkın böylesine cesur davranan bir örgütün etrafında örgütlenebileceğini ve ona büyük bir sempati duyabileceğini pratik göstermiştir. Devrimci propaganda görevi çok iyi yerine getirilmiştir. Yine örgütlenmeye hizmet edilmiştir. Ve tabii ki tam örgütlenilmediği için giderek sorunlarla yüzyüze gelinmiştir. Belirttiğimiz gibi, imkanlarımız çok kıttır, anlayış düzeyinde de bir kıtlık vardır, her şeyden önce parti örgütlenmesi çok zayıftır, bu durumda belli bir süreçten sonra savaşım içine köylülük ve gençlik kesimlerinden biraz daha eğitimsiz ve geri ögeler alındığında başlangıçtaki seviyenin düşeceği, onların durumuna indirgeneceği ve hatta köylü-mahkum savaşımına kayabileceği ortaya çıkmıştır. Yeterince eğitimle halk savaşı yöntemlerine bağlı kalma, bunları derinleştirme ve böyle kişiler haline gelme sağlanamadı mı, doğal olarak savaşım seviyesi düşer. Kürdistan'da sıkça görülen köylü isyancılığı ve saptırılmış mahkum tarzı ile bizde de karşılaşılmıştır. Başlangıçta bilinçli ve biraz da siyasi yanı ağır basan bir hamle olmasına rağmen, süreç içinde gereken seviyeye ulaşılamadığı için, başta Siverek olmak üzere diğer zeminlerdeki silahlı mücadelemiz gençliğin ve köylülüğün sonderece inançlı ve cesaretli adımlarına karşın öfke ve kinle yürütülen bir savaş olmaktan ileri gidememiştir. Sorumlu yoldaşlar bu konuda gereken önderlik gücünü gösterememişlerdir; sıradan bir savaşçı konumunu aşamamışlar ve savaşan gruba aştıramamışlardır. Elbette bu durum da, partinin örgütlenmesinin de daha sağlam temelleri atılmadan tasfiye ile yüzyüze gelmesi, örgütün bırakalım savaşı geliştirmeyi, kendi varlığının korunmasının bile çok ciddi bir sorun olarak gündemimize getirilmesi ortaya çıkmıştır.

Institut Kurde de Paris

Silahlı propaganda

Bilindiği gibi, partiyi yeni temellerde eğitip donatarak yeniden

hazırlamak için yurtdışına çıkışımız ve orada çok köklü olarak partiyi ele almamız, kadro yapımızı bu biçimde bir yandan koruyup geliştirirken, diğer yandan doğru bir örgüt anlayışı ışığında donatmak ve yetkinleştirmek durumu yaşandı. 1981-82 yıllarında bu iki faaliyet içiçe geliştirildi. Dikkat edilirse, "**Politik Rapor**", daha önceki değerlendirmelerimizin en ilerisinde bir değerlendirmedir. "**Politik Rapor**"da örgüt sorunları işlenmiştir. Örgüt sorunlarımız nelerdir, ne tür engeller vardır ve doğru atılım için neler yapılmaldır? Bunlar ortaya konmuştur. Bununla da yetinilmemiş, savaşın ele alınışındaki hatalar ortaya konmuştur. Ve bundan çıkışın yolları da gösterilmiştir. Tarihini biliyorsunuz, 1981'in başlarından itibaren geliştirilen bir rapordur. Daha çok ülke içi pratiğimizin sonuçlarını dile getirmekte, geleceğe nasıl yönelebileceğimizi ortaya koymaktadır. Bu temelde daha sonra geliştirdiğimiz görüşler zor teorisine ilişkindir ve sonderece kapsamlıdır. Bu konudaki gelişme düzeyimizi yansıtmaktadır. Yine örgütsel düzeyi ortaya koymaktadır. "**Kürdistan'da Zorun Rolü**" ve "**Örgütlenme Üzerine**" adlı kitaplarımız bu konularda oldukça kapsamlı açılımlardır. Bunlar, örgüt çekirdeğinin nasıl geliştirilmesi gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Dikkat edilirse zor, "**Örgütlenme Üzerine**" adlı değerlendirmemizde daha iyi ortaya çıktı. Neden? Çünkü, temel siyasetimizin bir parçası olan bu olguyu aydınlığa kavuşturmadan, onu hangi örgütle geliştireceğimiz de pek belirginlik arzetmeyecektir. Bu dönemde bir yandan pratik için eğitim faaliyetini yoğun olarak sürdürürken, diğer yandan sömürgeci zora karşı devrimci zoru nasıl geliştireceğimiz ve daha çok da hangi örgütle hareket edebileceğimiz üzerinde çokça durduk. Parti çekirdeğinin geliştirilmesi, korunması, doğru örgüt anlayışına kavuşturulması, ulusal kurtuluş siyaseti ve pratiğiyle uyumlu hale getirilmesi için tüm gücümüzü örgütlenme sorununa verdik. Örgüt olayı üzerinde yoğunlaştık, Kürdistan'da devrimci bir örgütlenmenin dayanacağı koşulları tahlil edip doğru devrimci örgüt ilkelerini, parti anlayışını ortaya koyduk. Bunlar 1980-82 döneminde üzerinde yoğunlaştığımız çalışmalardır ve tesadüfi olarak ortaya çıkmamışlardır. O dönemde bu sorunlar çözümlememiz gereken temel sorunlarımız olarak gündemimize gelmiştir. Ve 1982'nin

Institut Kurde de Paris

sonlarına kadar bunlar üzerinde yoğunlaşmamız sözkonusudur.

Yapılan eğitim sonunda ve belli pratik donanımların da sağlanmasıyla birlikte, 1982 sonlarından itibaren ülkeye dönüş ve taktiğimizi daha da yetkince hayata geçirme doğrultusunda yeni bir girişim başlattık. Biz, halk savaşına giden yolu açmak açısından bir silahlı propaganda evresine tekrar ihtiyaç olduğunu, gruplarımızın bu temelde ve karakterde yola çıkmaları gerektiğini belirledik. Hatta bu hususun belli bir yönetmeliğe kavuşturulmasına kadar yöneldik. Bu temelde eğitimli, sonderece donanımlı ve epey politik ilişkiye sahip olarak üçyüze yakın kadronun ülkeye taşırılması sözkonusu olmuştur. Zaten ülkeden hiçbir zaman tam anlamıyla kopmamıştık, sınırlı da olsa ilişki ve çalışmalarımızı sürekli korumuştuk. Bu biçimde 1983 yılında ülkenin her tarafına yayılma sürecine girilmiştir. Bunun karakteri silahlı propaganda durumudur. Gerilla için gereken ilişkileri, çeşitli bölge ve çevre noktalarına ulaşmayı, üslenmeyi sağlama durumudur. Silahlı propaganda grupları biçiminde parti çekirdeklerini ülkenin uygun yerlerine yerleştirmedir. Bu, aynı zamanda gerillanın yolunu açacak olan şiddet örgütlenmesidir.

Bu temelde geliştirdiğimiz faaliyetler silahlı propaganda faaliyetleri idi. Silahlı propagandanın parti mücadelemizdeki yeri 1983-84-85 dönemidir. Bizim buna yüklediğimiz görevler bellidir. Bunlar, bir yandan parti çekirdeğinin denenmesi ve sağlamlaştırılması, diğer yandan ise kitle etkisinin yaratılmasıdır. Yani cephesel bir atılımın temellerinin atılması, uygun coğrafik noktaları tanıma, bilme ve onlara üslenmenin koşullarının hazırlanmasıdır. Bu anlamda küçümsenmeyecek başarılar sağlanmıştır. Çeşitli olumsuzluklara rağmen, atılan adım esas itibarıyla görevini görmüştür. Ancak silahlı propagandanın daha gerillaya ulaşmadan tasfiyesine kadar götüren yanlış anlayışlar ve yetmezlikler ortaya çıkmış, bu nedenle kayıplarımız sözkonusu olmuştur. Partimizin silahlı savaşımının bu evresinin kritik bir noktasında, yani 1985'lerin sonlarından itibaren tam bir darboğazla yüzyüze kalındı. Özellikle militanların inanç, istek ve bilinç yönüyle savaşı ilerletebilme gücüne ulaşmamaları, bu gücü göstermemeleri, alabildiğine bir kendiliğindenliğin ve dar köylü anlayışların gırtlağına kadar hakim olması, bu konuda partinin

Institut Kurde de Paris

cizgisini yürütmekten sorumlu kişilerin daha da inançsız ve kararsız bir duruma düşmeleri ortaya çıktı. Atılan bu adımın içinde aslında öncünün tamamen tıkandığını, bunun üzerine gelen ordu gücü veya diğer zorluklar nedeniyle değil, tam tersine iç nedenle yaşandığını çok iyi biliyoruz. Burada bazı arkadaşların gösterdiği çabalar çok önemlidir. Özellikle savaşın geliştirilmesine derinden inanan ve bunun güçlü uygulaması içinde olanlar var; ama hakim değil, örgütlenmiş değil, temelleri atılmış değil. Yine birçok ögenin partiye inançları var, fakat bunlar işlerin önünü açmak için gereken tutuma ulaşma gücünden yoksunlar. Dolayısıyla, halk savaşının bu ön evresindeki ciddi tıkanıklık eğer aşılmasaydı, tedbirler bunu mümkün kılmasaydı, Siverek deneyinin de çok üzerinde bir darboğazla karşılaşma ve savaşı daha bu aşamadayken kaybetme olasıydı.

Bu dönem, üzerinde hayli tartıştığımız bir dönemdir, üzerinde hayli eleştiriler ve özeleştiriler gerçekleştirilen bir dönemdir. Görevler ve yetkiler yerine getirilmemiştir. Çok çeşitli düzeylerde farklı sınıf eğilimleri ortaya çıkmıştır. Baştan sona kadar son iki yılımız bu durumları açığa çıkarma savaşımıyla geçti ve bunlar önemli oranda açığa çıkarılmıştır. PKK tarihinde taktiğe yanlış yaklaşımları, savaşımın gelişimi içinde tutucu eğilimleri, kendiliğindenci eğilimleri, sağ tasfiyeci eğilimleri gerek anlayış düzeyinde ve gerekse kişisel düzeyde ortaya koymak çok önemli bir görevdi. Ve bugün ileri boyutlarda bu gerçekleşiyor. Bunun gerçekleşmesiyle birlikte, daha çok silahlı savaşımımızın üçüncü dönemi de diyebileceğimiz bir evresine ulaşma, onu yaşama durumu ortaya çıkıyor.

Institut Kurde de Paris

Gerilla

Silahlı savaşımımızın bu dönemi ilk iki dönemden farklıdır, onları aşıyor. Ayrıca düşmanın geliştirdiği özel savaş yöntemleri de bunu kanıtlıyor. Özel savaş yöntemleri, gerillanın gelişme istidadı gösterdiği durumlarda ortaya çıkar. Ve TC tarihinde de bu yepyeni bir evredir. Bu, dost güçlerin de epeyce farkettikleri mücadele tarihimizin yeni bir evresidir. 1986-87 pratiği, PKK'nin kendini yenileyebildiğini,

yenilemeyi gerçekleştirdiğini göstermiştir. Ancak bunu mükemmel ve mutlak anlamda söylemiyorum. Halen parti üzerinde amansız bir küçük-burjuva anlayış ve etkileri var, bu durumu derinden yaşayanlar var, belli ki bu savaşım daha da şiddetlenerek devam edecektir. Fakat esas itibarıyla yön gösterilmiş, yol açılmış, yürüyüş başlamıştır. Böyle olunca da savaşım gelişme itidali gösteriyor. Kısaca, halk savaşının önemli evrelerinden birisi olan gerillayı geliştirme durumu ortaya çıkmıştır.

Gerillanın diğer iki dönemden farkı nedir? Belirttiğimiz gibi, ilk dönem Manifesto'nun ilanı çerçevesinde gelişen bir eylemliliktir; Manifesto'yu kitlelere taşırma, onu gençliğin elinde bir ayağa kalkma ve halkı etkileme silahı olarak değerlendirme, buna bir örgütsel ilan ve propaganda gücü vermedir. Bu nedenle eylemlerimiz anlam taşımıştır, önemlidir ve yerindedir. Ayrıca, PKK'nin sözüne ne kadar bağlı kalacağını düşmana ilan etmiş, ajanlara, hainlere, işbirlikçilere ilan etmiş ve neye dayanacağını ortaya koymuştur. Silahı propaganda dönemi ise, sadece gençliği ayağa kaldırmayı değil, bütün halkı ayağa kaldırmayı, yine sadece amaçlarımızın ilanı olmaktan öteye doğru savaşım tarzını güçlü bir biçimde ortaya çıkarma ve uygulama niyetini ifade eder. Halk savaşına cesaret edebileceğimizi, silahların bu temelde kullanılacağını, esas olarak da sadece ajanlaşmış kişi ve kurumlara karşı değil, devletin kendisine açık ve birinci planda yöneltildiğini ifade eder ki, bu anlamda hem kapsam ve hem de amaç-araç itibarıyla ilk dönemden çok ilerde bir dönemdir. Fakat belirtildiği gibi, gereken örgütlülüğün oturtulamaması açısından hayli eksiklikleri ve sorunları olan bir dönemdi. Bu dönemin sorunlarının çözümü eleştiriler temelinde üçüncü döneme bırakılmıştır. Silahlı mücadelemizin üçüncü dönemi, ilk dönemdeki gibi sloganların başarısı için olmaktan öte, yine ikinci dönemdeki gibi sadece öncünün savaşı olmaktan öte bir savaşım dönemi olacak, halkı daha geniş ve etkili katmasıyla ayırtedilecektir. Ve nitekim daha şimdiden savaşın temel gücü olan köylü kesime daha fazla dayandırılması, yine gençlik ögelerine daha fazla dayandırılması hayati bir çıkış faaliyetimiz oluyor. Diyoruz ki, böyle olmadan gerilla gelişemez.

Belli ki bunun üzerinde boşuna durmuyoruz. Bazı arkadaşlar,

Institut Kurde de Paris

önceki dönemlerin savaş tarzlarına bağlı kalarak yeni dönemin görevlerini gerçekleştirebileceklerini sanıyorlar. Hatta bazıları, bizim en ileri düzeyde eğittiğimiz ve güvendiğimiz bazı ögelerimiz bile, "kimin görüşü doğrudur" biçiminde ideolojik mücadele döneminin savaşım tarzlarına ve kalıplarına (ki, günümüzde onu tam kalıpçılık biçiminde savunuyorlar) sarılarak, bu kalıpları bütün toplantılara ve bütün faaliyetlere dayatarak (ki, bu tamamen dogmatizm oluyor), böylelikle günümüz için iyi PKK'cilik yapılacağını sanıyorlar. Tıpkı Türk solunun ideolojik kalıpları kıramama, bu kalıplarla bir devrimci politik güce yönelmeme gibi durumların bizde de yaşandığını çokça söyledik. Buna Türk solunun etkileri ve olumsuzluklarıdır dedik. Ama esas itibarıyla bu durum, onların, ideolojik mücadelenin içeriğini ve bu içeriğin örgütlenmesini aşamadıklarını, ideolojik bir grup olmaktan öteye gidemediklerini, bir örgüt davalarının olmadığını ortaya koyuyor. Bu durum, yani çok önceden aşılması gereken bir aşamanın halk savaşının bu yeni aşamasına olduğu gibi dayatılması, en tehlikeli oportünist yaklaşımlardan birisidir.

Şimdi o dönemin içeriği olarak grup pratiği o zaman için ileri bir adımdı. O dönemde sözcülük yapmak bazı işlerin başarılması için yeterliydi ve yapılan da buydu. O dönemde, kimisi uzun vadeli, kimisi kısa vadeli olmak üzere çok çeşitli kişiler rol oynadı ve parti tarihimize geçen bir dönem olarak geride kaldı. O dönemi olduğu gibi halen günümüzde de yaşamak, bir ideolojik grup sözcüsü olmaktan öteye gitmemek, örgüt ve faaliyetlerin ileri düzeydeki temsilinde bunu aşmamak, en tehlikeli ilkelliklerde çakılıp kalmaktır. Bunda ısrar ve sürdürme de oportünizm oluyor. Var mı partimizde bu tip adamlar? Açık ki var. Halen bu durumda olma çabalarını ve konumlarını aşmış değiller. İddia ettikleri şudur: "Belirttiğimiz görüşler doğru değil midir, bu görüşler PKK görüşleridir, geçmişte bu görüşlerle yaşanmıştır, yine öyle olacaktır." Çok yanılgılı bir şeydir bu. O dönemin görevleriyle ve örgütlenmesiyle şimdiki arasında çok farklar vardır. İşte bunu görmek istemiyorlar; bilmediklerinden değil, kişi olarak buna hazır değiller. Çünkü, kişi olarak hazır olmak için, bir defa sınıf örgütlenmesini çok derin kavramak ve anlamak gerekir. Neden bazıları örgüt ilişkilerine girmiyor ve hep genel birtakım

Institut kurde de Paris

doğruları söylüyorlar? Bunlar ideolojik grup döneminin rahatlıklarına sevdalanan tiplerdir. Onunla kendilerini yaşatabileceklerine inanan tiplerdir. Halbuki, mesela kendi çabalarımı gösterirsem, örgüt ilişkilerini yaratmak için uğraşmadığımız güç, çevre ve harcamadığımız hiçbir çaba kalmadı. Çoğu bunu görmek bile istemiyor. Bu kadar örgüt ilişkisi geliştiriliyor, bunların anlamı nedir? PKK'ye neler kattı? PKK'yi hangi aşamaya getirdi? Bunlar gerekli miydi? Bu en eski arkadaşlarımız, uzun süredir saflarımızda bulunan bu kesimler, işte bunları düşünemiyorlar bile. Onları bu tür şeyler ilgilendirmez; onlara gerekli olan örgüt ilişkileri değil, kafalarındaki bazı ideolojik dogmalardır. Bilindiği gibi, bu yapı Türkiye'de sol tarikatçılığa dönüşmüştür. Bir-iki slogan atar ve yuh çekerler, onlar için bu yeterlidir. Ha ideolojik grup elemanı olmuş, ha tarikat elemanı olmuş, ha zikretmiş, ha birkaç ideolojik şemayı ağzına alıp söylemiş, bunların pek az farkı vardır. Devrimci örgütlenmeye ve politikaya yönelmedi mi, bu yapı tarikat üyesi olmaktan öteye fazla gidemez. İşte bizdeki bazı kişilerde kendini gösteren anlayış ve uygulamalar böyledir.

Kendilerini bu duruma getirenler, politikada da gözlerini gelişmelere kesin olarak kapatmışlardır. Üzerinde derinliğine durulur ve işlenirse geliştirdiğimiz politik ilişkilerin epeyce gelişmelere yol açacağı ortadayken, sonderece ilgisizlik, politik ilişkileri değerlendirememe, hatta onları tahrip etme, yaygınca içine girdikleri bir durum olmuştur. Politik mücadeleyi biçimde uyguladıkları için ve bunları en zor koşullarda geliştirme gereği duymadıklarından, en zor koşullarda yaşama ve mücadele etmenin zor ama o denli de bizim için zorunlu olduğunu ortaya koyduğumuzda, onlar sıkkınlık, bıkkınlık göstermişlerdir. Bir an önce kurtulma telaşına kapılmışlardır. Hatta bu dönemi ve böyle bir çabayı gereksiz görmüşlerdir. Neden? Çünkü onların tüm istediği şey, Türkiye'de solun başına getirileni aynen bizim de yaşamamız gerektiğiydi. Onların sıkıldıkları şey mücadelemizin gelişme sorunları değildir, onların sıkıldıkları nokta PKK'nin niye geliştiği noktasıdır. Biz, partiye karşı zaman zaman ortaya çıkan direnmelerden bahsettik. Partinin siyasal ve örgütsel gelişmesini özümseyemeyenlerin, hatta objektif veya subjektif konumuyla buna

Institut Kurde de Paris

karşı tepki durumunu yaşayanların çok olduğunu söyledik. İşte bunlar neyi hatırlatıyor? Açık ki ortaçağdan kalma mahalli tarikatları. Böylesi tarikatlar resmi düzene karşıdırlar, ama sadece manevi yönden kendilerini tatmin ederler, politikaya, isyana, ihtilale yönelmezler. İşte Lübnan'da da bazı mezhepler, tarikatlar şiddete başvuruyorlar, ama onların esas amaçları iktidar değildir, sadece bazı kişiler onları harekete geçiyorlar. Yine Türkiye solunun bu biçimde bir geleneği vardır. Bu sol, gerçekten iktidara yönelmez, iktidar için devrimci örgütlenmeye ve şiddete başvurmaz. Bilmediğinden veya olanaklarının az olduğundan değil, solculuğu adeta o yüzyıllık geleneklerin bir devamı biçiminde tekerrür ettirdiği için. Şüphesiz bunda devletçilik geleneği vardır. Türk devlet geleneği, bu tür yapıları ya ezerek sindirir, ya da uzlaştırır. Bu tür yapılar, gerçek anlamda kendi devletlerini esas düşman olarak görmezler. Devletin daha da gelişmesini esas alırlar. Bu nedenle bu tür solculuk güçlü devrimci örgüt ve politik eyleme girmez. İşte bu gelenekten yetişen, hatta sosyo-ekonomik ve kültürel koşulların ürünü olan bazıları, Türkiye koşullarından kaynaklanan aydınlanmayı, bilinçlenmeyi aynen bize de yansıtma durumuna girdiler. Belli bir adımı bizimle birlikte attılar, ama bu adımdan sonra ikinci, üçüncü adımları atmaya sıra geldi mi çivi gibi çakıldılar. Hatta bütün güçleriyle partileşmeyi durdurmaya çabaladılar. Bunlarla az mücadele edilmemiştir, halen kalıntı düzeyindeki varlıklarıyla yoğun bir mücadele yürütülüyor. Ve bu mücadele sonderece önemlidir.

Institut Kurde de Paris

Demek ki, partimizin politik-örgütsel gelişimini bir türlü içlerine sindiremeyenler, kabul edemeyenler, gerek ilk dönemde olsun, gerekse silahlı propaganda döneminde olsun bunun etkilerini hayli tahripkar bir biçimde göstermişlerdir. İlkel-milliyetçilikle bu tür solculuk arasında çok az fark vardır. Hatta bunlar sık sık aynı noktada buluşurlar ki, bu tesadüf değildir. İlkel-milliyetçiliğin işbirlikçiliği, bu tip anlayışların sosyal-şoven karakterinde birleşim gösterir. Yol ayrımının ortak noktasında bunlar sık sık birleşir ve danışırlar. Demek ki silahlı propaganda içinde yaşanan tıkanmanın bu anlayışlarla ilişkisi çok sıkıydı. Bu anlayışların aşılmasıyla birlikte mücadelemiz bugün Türkiye rejimini böyle sarsabilecek noktalara doğru geliyor.

Dikkat edelim, bu anlayışların aşılmaması halinde TC'nin zaferi sözkonusu iken, bunların içten biraz geriletilmesi savaşın gelişmesine imkan sağlıyor. Burada şu hususu çok iyi görmek gerekir: Parti çekirdeği bünyesinde doğru ideolojik, politik ve örgütsel faaliyet sağlam yürütülürse ve bu durumun temel mücadeleye yansıtılması için de yaratıcı çabalar sürdürülürse, bu husus savaşın gelişimi açısından hayati bir rol oynuyor. Bu, çok önemli bir sonuç oluyor. Bu olmadan savaşın geliştirilemeyeceğini çok iyi biliyoruz. Ancak, yukarda belirttiğimiz eğilimlerin sahipleri buna bir türlü yanaşmak istemiyorlar ve çok tehlikeli bir şeyi sürdürmeye bile cesaret edebiliyorlar.

Silahlı mücadelemizin içine girilen yeni aşaması, partimizin baştan beri temel mücadele biçimi olarak gündemine almak istediği halk savaşı sürecine ilk defa derli toplu adım atıştır denebilir. Bu aşama uygulama şansına kavuşmaktadır. Harcadığımız muazzam ideolojik, politik ve örgütsel faaliyetten ve bir yığın deneyimden sonra bugün zorla halkın temel savaşını uygulama durumuna kadar getirdik. Bu, çok önemlidir. Şüphesiz teorik düzeyde bu araca çok bel bağladık, apayrı bir alan olan pratikte çok çaba harcadık, çeşitli denemeler yaptık ve bunların hepsi yararlı oldu. Tarihi gelişim gösteriyor ki, ciddi her halk hareketi için birkaç deneme gereklidir. Fakat, sıkça görüldüğü gibi acı yenilgilerle de sonuçlanabilir. Hatta marksizm de, proletaryanın çıkışında birkaç dönemin gerekli olduğunu ve her birisinde proletarya hareketinin sendeleyip sırtüstü düşebileceğini söyler. Ama üçüncü çıkıştan itibaren savaş meydanında daha sağlam durup sonuç alabileceğine dair bir gözlemini de belirtir. Bu, doğru bir gözlemdir ve halk hareketlerinde de çokça ortaya çıkan bir durumdur. Bu anlamda, bizde de ilk iki dönemin tarihi bir değeri vardır. Eğer bu aracı ortaya koymasaydık ve denemeseydik, bırakalım halk savaşını geliştirmeyi, onu asgari koşullarına bile ulaşamazdık. Denemeler eğer yeni yürümeye başlayan birçoğunun sendelemesine ve ardından daha düzgün ve hızlı yürümesine vesile teşkil eden bir ayağa kalkışsa, buna bağlanılır; yok eğer denemeler, yürümesini bildiği halde sıkça ve ufak bir engellemeyle küt diye kendini yere oturtmaysa ve sonu getirmeyse, o zaman bu kötüdür, buna denemecilik, politikada sağ denemecilik

Institut Kurde de Paris

denir. Sağ denemecilik içinde kalan arkadaşlar yok mudur? Vardır. Bunlar halen savaşımızın bir deneme olayından ibaret olduğunu sanıyorlar ve böyle yaşıyorlar. Denemecilik bilindiği gibi dar pratikçiliktir ve bizde bu durum çok geliştirilmiştir. Eğer bu durumu aşamazlarsa, belli ki onların sonunu getirecektir. İlk iki savaşım döneminde çakılma, bunları aşma gereği duymama, aşmak için çaba harcayamama dar deneyimciliktir ve bu durumun geleceği yoktur.

Sadece deneme olsun diye deneme yapmak da dar pratikçiliktir; bu durum anlamsız ve amaçsızdır ve yenilgiye götürür. İşte gruplarımızın önemli bir bölümü de bu dar pratikçiliği yaşıyor. Buna boş pratikçilik veya pratiksizlik demek daha doğrudur. Mevcut durum bunların bu aşamayı geçemediklerini ve savaşı daha da ileri bir düzeye götürmeyi başaramadıklarını ortaya koyuyor. Açık ki bu durumda bunalım başlar, kayıplar daha da yaygınlaşır ve ardından yanlış anlayışların türemesi gelir. Demek ki, dar pratikçiliği yaşayanlar da, eğer bu işi ileri yönde ele alıp aşama gücünü gösteremezlerse, birçok grubumuzun şahsında gerçekleşeceği gibi, bu aşamada tıkanır, dağılır ve ezilip gidebilirler. O halde, nasıl ki hareketi sağ tasfiyeci yaklaşımlardan (bunda devrimci politika ve örgütlenmeye özünde inanmama yatıyor, ona girmemeye ve o sahaya yanaşmamaya dayanıyor) arındırmak gerekiyorsa, savaşı yoğunlaştırırken bunun önünde engel olan ve fazla gelişme imkanı vermeyen dar pratikçilikten de kurtarmak gerekiyor. Demek ki, günümüzde bu iki yaklaşımın mahkum edilmesi temelinde doğru devrimci deneyimlerimizi bu sefer daha güçlü bir biçimde ve bizzat halkın inanıp katıldığı bir aşamaya getirmek sözkonusudur.

Bu dönemin deneme yönü çok tali planda olan ve halkın bizzat katılarak geliştireceği mücadele aşamasına neden gerilla aşaması diyoruz? Biliyorsunuz ki, gerilla savaşı temel halk güçlerinin katıldığı bir savaştır. Halk savaşı, bir anlamda halkın katıldığı ve yürüttüğü bir savaştır. Dolayısıyla bu döneme damgasını vuracak olan tutum, halk güçlerini bu savaşa ne kadar kattığımızdır. Eğer biz, ilk dönemde olduğu gibi, ağırlıklı yönüyle yürüttüğümüz savaşı bir avuç öncünün savaşı olmaktan yıllarca çıkaramazsak, o zaman bu temel görevi başarmamış ve kötü bir denemecilikten öteye gitmemiş olacağız.

Institut Kurde de Paris

Daha önceki dönemlerin tekrarından ileri gitmemiş olacağız. Şüphesiz yine gelişmeler olacak, önemli kazanımlar sağlanacak, fakat tarihin bu döneminde gerçekleştirmemiz gereken halkın savaşını geliştirme rolümüzü oynayamayacağız. Tabii ki bu çok ciddi bir kayıptır, ciddi bir eksikliktir.

Şimdiye kadar olanca gücümüzle döneme açıklık getirmemiz, dönemi nasıl kazanabileceğimizi göstermemiz, dönemi kazanmak için nelerin yapılması ve nelerin yapılmaması gerektiğini söylememiz boşuna değildir. Size bu konuda bunca imkan verildi, bunu söylemek istiyorum. Mademki bu savaşı kabul ediyorsunuz ve buna önderlik rolüyle yaklaşıyorsunuz, o zaman kesinlikle ilk iki dönemdeki benzer alışkanlıklarla girmemeniz gerektiğini açıkça söylüyorum. Bu dönemin onbeş yıllık görülmemiş faaliyetlerle hazırlandığını belirtiyorum. Halk önderliğinin, parti militanlığından farklı ve geniş kapsamlı bir önderlik olduğunu ileri sürüyorum. Her türlü insan kesimiyle çalışma becerisini ve her türlü savaşım biçimini uygulama gücünü gösterebilmek gerektiğini söylüyorum. Eğer bu dönemde bunlar olmazsa, döneme böyle yaklaşılmazsa, o zaman daha kapsamlı yenilgilere götürecek olan olumsuzluklar ortaya çıkacaktır. İki yıllık hazırlıklarımızı bu yıla aktarmamız ve bu son hazırlıklarımız, tamamen bu döneme güçlü başlangıcı gerçekleştirmek içindir. Eğer gerilla adı kağıt üzerinde kalmayacaksa, eğer bu savaşa gerçekten gereken ağırlığı vereceksek ve bunu gerçekleştireceksek, o zaman bütün bu hazırlıklarımızı tekrar gözden geçirmek, yeni ve esas olanı ayıklamak, gerilla için nasıl bir örgüt çekirdeğinin, nasıl bir halk temelinin, hangi siyasal önlemlerin, nasıl bir iç ilişki ve işleyişin, nasıl bir coğrafya ve donanımın gerektiğini ortaya koymak, bunların nasıl sağlandığını ve yönetildiğini bütün sorumluluklarıyla birlikte görüp değerlendirmek gerekiyor. Bunları doğru bir biçimde görüp anlamadan önümüzdeki dönemi kazanmak mümkün değildir. Elbette ki bu da eski kafanın, eski alışkanlıkların, eski yaşam tarzının kökünden atılmasını gerektirir. Bazıları kendi konumlarını rahat ve yeterli görme durumuna sıkça düşüyorlar. Burada siz bilirsiniz diyeceğiz, yarın herkes birçok ilişki içine girer, bu ilişkilerde ihanet de çıkabilir, zafer de çıkabilir, yıkım da çıkabilir, belli ki sonuç kişinin durumuna göre gelişecek ve tercihi

İnstitut kurde de Paris

herkesin kendisi yapacaktır. Ancak bütün içtenliğimle söyleyeyim ki, samimi ve dürüst olanlar savaşımın bundan sonraki aşamasını hem bilinç düzeyinde ve hem de uygulama düzeyinde kendilerini yenileyerek karşılamak zorundadırlar.

Dikkat edelim, ilk iki dönemde görevlerin gereğini yerine getirmeyen en ileri düzeydeki ögelerimizin durumu nasıldır? Çoğunluğu şehit oldular, büyük saygı duyuyorum. Ama şehit olmak durumu kurtarmış mıdır? Böyle olmadığını ve çok yetersiz kalındığını bizzat şehitlerin kendileri söylüyorlar. Görevler yerine getirilmemiştir diyorlar. İşte bu, kendileri de dahil bir eleştiri konusudur. Peki sağ olanlarımızın durumu nedir? Görüyorsunuz ki, özeleştiri üzerine özeleştiri veriyorlar. Kendilerini tam katmadıklarından ötürü kurtulmuşlar mıdır? Açık ki değil. Ne zaman kurtulacakları da belli değildir. Devrimci siyasal mücadele, ya adamı oportünist olarak açığa çıkartır, ya militan olarak açığa çıkartır, ya da hain olarak yerine oturtur. Bunların dışında başka bir seçeneğe yol bırakmaz. Özellikle içinde bulunduğumuz aşamada bu durum böyledir. Ve yalnız öncü için bu böyle değildir; halk için de, hatta halkın da ötesinde ulusun bünyesi içinde yer alan tüm güçler açısından da durum böyledir. Sınıflar maddi durumlarına, siyasal ve kültürel konumlarına bağlı olarak, ya işbirlikçi ve hain olarak karşımıza çıkarlar, ya ortayolcu konum içine girerler (ki bu oportünizme tekabül eder), ya da en aktif direnen kesimler olarak ortaya çıkarlar. Bu durum, her dönemden daha fazla önümüzdeki dönemde böyle ortaya çıkacaktır. Ve bu eğilimler olduğu gibi partiye de yansıyacaktır. Kimi sınıf olumsuz yönde, kimisi kısmen olumsuz kısmen olumlu, kimisi de olumlu yönde etkilerini gösterecektir. Bu nedenle, zaten örgüt içinde sınıf mücadelesinin sürekliliğinden bahsediyoruz. Ayrıca halkın direniş cephesi içine de çeşitli işbirlikçi kesimlerden sürekli savrulma olacaktır. Bazıları gerçekten direnişe katılırken, bazıları da daha sinsi işbirlikçiliği sürdürmek için katılacak, orta kesimler de sallantılı durumlarını sürdürmeye, bizimle de ilişki içinde olurken, sömürgecilikle de ilişkilerini ustaca götürmeye çalışacaklardır. Fakat en çok ezilen kesimler ise direnişe daha köklü sarılacaklar ve katılacaklardır.

Institut Kurde de Paris

Bütün bunları önümüzdeki dönemde çok daha yaygınca göreceğiz. Demek ki bu dönem, gerek öncü içinde savaşımın yoğunlaşması, gerekse ulusal kurtuluş cephesinde savaşın yoğunlaşması ve temellerinin genişlemesi açısından diğer dönemlerden ayırıcı özelliklere sahiptir. Savaş, her zamankinden daha fazla bu dönemde halk güçlerine dayanacak ve her zamankinden daha güçlü bir öncüyü gerekli kılacaktır.

II- GERİLLANIN TEMEL GELİŞME ETKENLERİ

Bugün devrimci savaşımızın nasıl geliştirilebileceği, gerillanın geliştirilmesinin temel etkenlerinin neler olduğu konusunu tartışacağız. Denebilir ki, gerillamızın gelişme sorunlarının çözümü, her şeyden önce direnişçi yapımızın özelliklerini yakından algılamaya ve özümsemeye bağlıdır. Bu nedenle en çok önderlik sorunu ve öncünün yapısı üzerinde duracağız. Yine, kısaca da olsa gerillanın içinde gelişeceği objektif koşullara bakacağız. Ayrıca kitle ilişkileri, teknik donanım ve dış ilişkiler çerçevesi gibi konuları da kısaca irdeleyeceğiz.

Institut Kurde de Paris

Gerillanın gelişeceği objektif koşullar

Objektif koşulları iki yönlü ele almak gerekir. Birincisi, mevcut sosyo-ekonomik ve siyasal düzenin objektif durumu; ikincisi ise, sınıf hareketliliğinin, ulusal akımın objektif durumu.

Biz, objektif koşulların birinci yönünü, yani sosyo-ekonomik koşulları ve rejimin içinde bulunduğu durumu çeşitli değerlendirmelerimizde genişçe ortaya koymuş durumdayız. Rejimin ekonomik temelinin gittikçe derinleşen bir bunalımı yaşadığını, çeşitli göstergelerde ve de düzen partilerinin sözcülerinin (ki, bunlar en sağda yer alan güçlerdir) ifadelerinde bulmak mümkündür. Bu durumu ortaya koyan birçok gösterge vardır. İşsizlik, hayat pahalılığı, dış borçlar, yatırım yapamama bunlardan bazılarıdır. Yatırımların durması, işsizli-

ğin çığ gibi artması demektir. Hayat pahalılığı yüzde yüzün üzerine çıkmıştır. Faiz oranları hayat pahalılığının daha yüksek noktalara ulaşacağını göstermektedir. Dış ve iç borçlanmalardaki çığ gibi artış, gelir dağılımındaki büyük dengesizlik ortadadır. Bütün bunların birleşik etkisi tam bir ekonomik buhrandır. Bu durumun yol açtığı sonuçlar olarak, sosyal ve ahlaki çöküntü hadsafhadadır, sınıflar bir altüst oluşu yaşamaktadır. Halk kesimleri her türlü haktan uzak düşürülmüşlerdir. Sosyal yaşam, eğitim ve sağlık koşullarında düzelme değil, giderek daha da olumsuzlaşma vardır. Moral değerleri hızla aşınmış, çürüme gelişmiştir.

Rejimin mevcut siyasal yapılanması sonderece yapaydır. Sözümona daha dört yıllık iktidar ömrü olan parti, henüz bir parti olarak bile oturmuş yapıya sahip değildir. Bunların askeri rejimle olan ilişkileri, tümüyle birbirlerini idare etme temelindeki bir blok biçimindedir. Yani mevcut birlikleri, "aman bölünmeyelim, parçalanmayalım" endişesiyle bir araya toplanan Lübnan'daki "Selamet Cephesi" gibi bir şeydir. Sözde siviller askerleri, askerler de sivilleri idare etmekte ve hepsi de günlük olarak bir şeyleri kurtarmanın peşinde koşmaktadırlar. Buna resmi muhalefetin durumunu da eklemek gerekir. Onlar da, "kritik dönemden geçiyoruz, geçiş aşamasındayız, vatanın birliği ve bütünlüğü tehlikededir" gerekçesiyle, askeri rejim ve iktidar partisiyle her konumda uzaklaşma gereğini haftalık ve aylık toplantılarla cumhurbaşkanlığı ve hükümet düzeyinde gerçekleştirerek, günlük olarak bu işleri birlikte götürmeye çalışıyorlar. Bu kadar ağır bir bunalım ortamında bu tür tedbirlerin fazla bir ciddiyeti yoktur. Ekonomik ve sosyal bunalım yoğunlaştıkça sivil-asker dayanışmasının fazla tutturulamayacağı açıktır. Ve nitekim asker-sivil klik çekişmesini, Evren bile itiraflarında açığa vurmak durumunda kalmıştır. Parlamento sonderece ağır sorunlar altında ezilmektedir, bir şey üretemez duruma gelmiştir. Hükümet çözümsüzdür, her gün yeni soru önergeleriyle bütün bakanlıkların prestiji tartışılmaktadır. Aslında hiçbir şey yerine sağlam oturmamıştır. 12 Eylül anayasası tartışmalıdır, oluşturmak istediği kurumların hiçbiri kararlı bir konuma girmemiştir. Cumhurbaşkanlığı üzerinde tartışma sürmektedir; yetkileri ne olmalı, nasıl seçilmeli gibi konular sürekli tartışılmaktadır.

Institut kurde de Paris

Hükümette yeni bazı devlet bakanlıkları oluşturulmuştur, fakat kendileri yoktur. Yani nasıl bir hükümet kurulacağı bile daha belirlenmiş olmaktan uzaktır. Parlamento sadece rejimin ayıplarını örtbas etmeye yarayan bir asma yaprağı gibidir. Temel kurumlar bu durumda olduktan sonra, diğer kurumların halinin ne olacağı da açıktır. Ordu iyice eleştiri altına alınmıştır. Ordunun kokuşmuşluğunu toplumun derinden duyması ve ondan bıkması, temel baskı ve sömürü kaynağı olarak onu görmesi, devletin bu esas organının hiçbir dönemde görülmedik bir biçimde teşhir olması sözkonusudur. Bürokrasinin halk üzerindeki olumsuz rolü ve bıktırıcı konumunun ortaya çıkması en ileri düzeydedir. İşbirlikçi sendikalar da etkilerini hızla kaybetmektedirler.

Bütün bunlar, resmi düzenin hızla çözülüşünü göstermekte, 12 Eylül'ün tekrar kurumlaştırarak kalıcı kılmak istediği cumhuriyetin güçlü bir biçimde tutturulamadığını ortaya koymaktadır. 1970'lerin sonlarında tıkanan 1. Cumhuriyetin, daha güçlü ve daha sağlam bir anayasa ile oturtulamayacağı ve hatta ondan daha da kötü bir seyri yaşayacağı artık açığa çıkmıştır. Öncekinin hiç olmazsa elli yıllık bir ömrü vardı. İkincisi ise, daha sekiz yıl bile geçmeden sarsıntılı, çalkantılı, kararsız, kimsenin kimseye inanmadığı bir bozgun rejimi oldu. Herkes korkunç bir ahlaki ve moral çöküntü içindedir. Rüşvetçilik, parlamento ve orduya kadar bile sızıyor. Genelkurmay başkanlığının mafya ile ilişkileri, bakanların rüşvet iddialarıyla bakanlıktan ayrılmaları, Özal hanedanının marifetleri ve diğer bir sürü bakanlığın her gün soruşturma dosyalarının yayınlanması, bu cumhuriyetin uzun süreli olması bir yana, kendini doğru dürüst bir kuruluşa bile götüremeyeceğini gösteriyor.

Nasıl ki, 1. Cumhuriyet Osmanlı İmparatorluğunun kalıntılarını esas alarak kurulduysa, 12 Eylül de 1. Cumhuriyeti temel alarak kurulmaya çalışıldı. İşte bu kuruluşun, günümüzde alt ve üst yapısıyla böyle bunalımlı, sonderece kararsız, inançsız, moral vermeyen, kimsenin kimseye güvenmediği, bütün toplumsal değerlerin çözüldüğü bir aşamanın içinde olduğunu görüyoruz. Karşı-devrimin dayattığı düzen kurumlarının içinde bulunduğu bu durum, bir halk muhalefeti, bu muhalefetin en gelişmiş biçimi olan halk savaşı ve

Institut Kurde de Paris

onun da en yaratıcı ve en sonuç alıcı evresi olan gerilla aşaması için objektif koşulların elverişli olduğunu gösteriyor. Düzenin temel kurumlarının içinde bulunduğu mevcut durum, gerillanın uygun koşulları yakalayacağını kesinlikle ortaya koyuyor. Kısaca, halk muhalefeti, halk direnişi ve gerilla, düzenin yaşadığı böylesi derin bir bunalımda en uygun objektif koşula sahip olmaktadır.

Bunlara bir de halkın içinde bulunduğu durumu eklemek gerekir. Mevcut bunalımdan en olumsuz bir tarzda etkilenen kesim halktır. Gelir dağılımındaki bozukluk halk sınıflarının aleyhindedir. 1987'e göre ücretler yüzde otuzbeş değer kaybetmiştir. Bu, memur kesimi için de böyledir. Yeni yatırımlar yoktur ve bu işsizliği çığ gibi büyütecektir. Sürekli dış ve iç borç ödemeleri ücret artışına imkan bırakmayacak, var olan değerler de emekçilerin elinden alınıp satılacak, bunun sonucunda yine sosyal dengeler altüst olacaktır. Bu koşullarda halkın hiçbir şeye inanması mümkün değildir. Halk, düzen partilerine ve düzen kurumlarına karşı alabildiğine bir inançsızlık içindedir. Onlara yönelik en ufak bir güveni ve umudu yoktur. Halkın içinde bulunduğu psikolojik ve moral durumdan, köklü bir dönüşümü yaşadığını görüyoruz. Halkın ekonomik, sosyal, psikolojik ve moral değerleri üzerindeki bu büyük aşınma, devrimci ideoloji ve politika için çok güçlü bir zemin hazırlıyor. Bu durum, özellikle halkın temel savaşım biçimi olan ve onun koşullarına denk gelen bir gerilla savaşının adeta bir kurtarıcı gibi devreye gireceğini çok açıkça ortaya koyuyor. Mademki Türkiye ve Kürdistan halkı tarihin hiçbir döneminde böyle bir altüst oluşu yaşamadı, mademki değerlerden bu kadar hiç soyutlanmadı, o halde bu durum, Osmanlılar da dahil hiçbir dönemle kıyaslanamayacak bir biçimde halk muhalefetlerinin en gelişmişinin bu dönemde ortaya çıkacağını göstermektedir. En azından objektif koşulların, halkın içinde bulunduğu koşulların buna sonderece ivme kazandırdığı, halkı direnişe zorlama etkeni olduğu ortaya çıkıyor. Gerillanın gelişimi açısından bu ciddi bir durum ve etkendir.

Bugün objektif koşulların halk sınıfları açısından dayanılmaz bir boyuta geldiği açıktır. Gerçekten dünyanın bütün ülkelerine bakalım, hayat pahalılığının ve halka karşı işlenen suçların büyüklüğü

Institut Kurde de Paris

Türkiye'deki kadar değildir. Buna rağmen, diğer ülkelerdeki halk muhalefetleri Türkiye'dekine göre oldukça güçlüdür. Gariplik de zaten buradadır. Aleyhine bu kadar gelişmenin olmasına karşın halkın bir şey yapamaması, halk üzerindeki baskının ve pasifikasyonun gücünü gösterir. İşte düzen kurumlarının aşındırılması sonucunda etkilerinin zayıflaması, pasifikasyon politikasının boşa çıkartılmasını da birlikte getiriyor. Bu konuda Diyarbakır zindan direnişçiliğinin büyük tarihi önemi burada ortaya çıkıyor. Halkın bu direnişe girişi, katılımı, sahip çıkması, bütün muhalefetin de buna sahip çıkması, aslında halkın dayanılmaz koşullardaki muhalefetinin daha sonraki geleceğinin bir ön belirtisi ve biçimi olmaktadır. Bu noktada zindan direnişçileri halkın sözcüleridirler, halk adına bu direnişi geliştirdiler. Halk buna sınırlı, fakat sonderece anlamlı bir destek gösterdi. Bu daha da geliştirilirse, elbette ki büyük bir halk ayaklanmasına kadar götürebilecek bir direniştir. İşte bu nedenle, bu bir kıvılcım olabilir dedik. Bu kıvılcımın etkisi gittikçe derinleşecektir. Gerilla bunu iyi değerlendirip kendi çerçevesinde daha iyi somutlaştırırsa, halkı kendi etrafında daha iyi ve güçlü örgütlerse, belli ki daha büyük bir gelişmeyi yaşayacaktır.

Kısaca, mevcut objektif gelişmeler, kendiliğinden gelişmeler, halkın tepkileri, öfke düzeyinde de olsa halkın isyanı, zindan direnişinin muazzam etkileri, bütün bunlar gerilla için sonderece olumlu bir zeminin oluştuğunu göstermektedir.

Institut kurde de Paris

Gerillanın geliştirilmesinde parti öncülüğü

Kürdistan'da devrimci silahlı mücadeleye başvurulması ve onun gelişimi, partinin ortaya çıkışına ve gelişimine kopmaz bir biçimde bağlıdır. Silahlı mücadelenin gelişimi tamamen parti öncülüğü ile mümkün olmuştur. Gerillanın gelişimi açısından da aynı durum hem de daha çok geçerlidir. Gerillanın gelişimi için gerekli olan öncü parti faaliyetinin bizdeki düzeyi bellidir. Biz, PKK'nin direniş temelinde baştan günümüze kadarki gelişimini ortaya koyduk. PKK'nin en zor koşullarda varlığını imhadan koruması, gittikçe mevzilerini ge-

nişletmesi, bunun için gerekli olan teorik-siyasi açılımı sağlaması, ideolojik hattı pratiğe aktaracak kadro gücüne ulaştırması, doğru bir kadro politikasının hazırlanması ve eğitimle bunların işler duruma getirilmesi küçümsenmeyecek boyutlarda gerçekleştirilmiştir. Bugün silahlı savaşıma ve onun gerilla aşamasına yol gösteren partinin ideolojik-siyasi gelişimidir. Bunun da en belirgin boyutu parti çekirdeğinin netleştirilmesi ve savaşabilir düzeye getirilmesidir. Çok iyi bilmek durumundayız ki, parti çekirdeğinin bu kadar netleştirilmesi ve yetkinleştirilmesi sağlanmasaydı, bırakalım dış engeller ve düşman saldırıları karşısında dayanmayı, iç provokasyonlar bile çoktan PKK'yi yıkımın eşiğine getirmişti. O zaman, gerillayı görmeden önce, bunu mümkün kılacak siyasi örgütün, yani partinin ve kadrolarının nasıl ayakta tutulduğuna bakmak gerekir. Savaşı doğru ele almanın en önemli koşulu budur.

Parti çekirdeği üzerinde yürütülen çalışmalar, savaşın geliştirilmesinin temel koşulunu hazırlamak anlamına geliyor. Çekirdek içinse, öncelikle doğru ideolojik-politik çizgi gereklidir. Grup döneminin yoğun teorik faaliyetleri, teorik tespitlerin ideolojik mücadeleyle gruplaştırılması, daha sonra kitleleri etkisi altına alan bir politik akıma dönüştürülmesi, kısaca bir siyasal çizgiye doğru yoğunlaştırılması ve bu temeldeki geniş pratik hareketlilik, partileşmek açısından önemli bir aşamadır. Ve bu, gerillanın da temelidir. Bu aşamada kimlerle nasıl mücadele edildi, kazanımlar ve kayıplar neydi, bunlar biliniyor. Yine iç eksiklik ve olumsuzluklardan ötürü çekirdekleşememenin özellikle 1970'lerin sonlarında bizi nasıl bir krizin içine götürdüğü, doğru teorik-siyasi belirlemelerin sağlam kadrolarla hayata geçirilemeyişinin feci sonuçlarının ne olabileceği bütün tehlikeleriyle görülmüştür. Bizim bu konudaki duyarlılığımızın ne olduğu ve duyarsızların kimler olduğu ortaya çıkmıştır. Parti varlığını sürdürme savaşımızın bütün anlamıyla günbegün, saatbesaat nasıl ele alındığını, bu savaşımın nasıl bir varlık-yokluk savaşı olduğunu, sadece partinin gelişmesi için değil, ulusal uyanışın ve direnişin kesintiye uğratılmaması açısından da nasıl bir anlama sahip bulunduğunu, parti çekirdeğinin yetkinleştirilmesi uğruna dış sahalarda yürütülen faaliyetlerin neden önemli olduğunu kapsamlı

Institut Kurde de Paris

değerlendirmelerle ortaya koyduk. Bu konuda Parti I. Konferansının anlamını ve oradaki toparlanmanın neye karşı gerçekleştirildiğini izah etmeye çalıştık. 12 Eylül rejiminin geliştirdiği kaçkınlık ve yozlaşmanın etkisi altından kurtulanları (ki, kılıç artıkları deniliyordu) yeniden yoğunlaştırmak, kaçışı ve yozlaşmayı durdurmak ve onları tekrar doğru olduğuna inandığımız teorik-siyasal belirlemelerimiz temelinde yetkinleştirmek, bunun için eğitmek çabası idi bu. Yeniden toparlanmayı ve yoğunlaşmayı bu toplantılar sağladı. Bu toplantılarda, tekrar parti bayrağı altında yoğunlaşmak, iç muhasebeyi yapmak, geçmişte olup biteni değerlendirmek ve geleceğin üzerine nasıl doğru yürüneceğini programlamak durumuna girdik. Bu süreç önemli bir savaşım evresiydi. Alan belirlemeden tutalım fiziki ihtiyaçlarımızın giderilmesine ve bu temelde ideolojik eğitim imkanlarının yakalanmasına kadar hepsi çok zor koşullarda sağlandı.

Hemen belirtelim ki, bir toplantıyı gerçekleştirmek bile o zaman için çok önemli bir kazanım olarak görülmelidir. Sürekli böyle daha geniş toplantılara ulaşmaya çalıştık. Sanıyorum, 1982 Mayıs'ında gerçekleştirdiğimiz bu düzeyde gelişmiş bir günlük toplantıyı bile çok büyük bir şey olarak görüyorduk. Koşullar ancak buna elveriyordu. Konferans günlerimiz sürekli büyük bir heyecan ve "acaba ne olur" endişesi içinde geçiyordu. Bu, nefes nefese bir gelişmedir. Mesela siz burada toplantılarınıza ara veriyorsunuz. Ama ben, onbeş yıldır çalışmalarda doğru-dürüst ara vermiyorum. Ara vermek, toplantıları dinlenerek yapmak belki iyi bir şeydir. Fakat onbeş yıldır ben, bütün toplantılarda üç saat, dört saat, beş saatten aşağı düşmemişimdir. Elbette bunun nedenleri var, Kürdistan devriminin temposuyla ilişkileri vardır. Onun zorunlu bir gereğidir. Belki sizin için daha gelişmiş fırsatlar yaratılmıştır, bu nedenle ara vermenizi fazla yadırgamıyorum, ama bunun nasıl bir yoğunlukla ve nasıl bir önderlikle gerçekleştirildiğini çok iyi bilmek gerekir. Bu temelde yanılgılı tutumlar içine düşmemek gerekir.

Evet, o koşullarda böyle bir tempoyla yeniden yoğunlaşmayı sağlamaya çalıştık. Kaçış eğilimini ve dağınıklığı önleme o zaman ciddi bir sorundu. Sürekli yozlaşma alametleri beliriyordu. Yurtdışına çıkan bir hareketin başına bela olacak bir şey de bu yozlaşmadır.

Institut Kurde de Paris

Yozlaşma grupların bünyesini kemiriyordu, kaçışı düşmanın provokatif ögeleri körüklüyor, Avrupa'daki ilişkilerimizi dağıtıyorlardı. "Parti size en iyi yaşamı sunmalıdır" denerek güdülere hitap ediliyor, insanlar kışkırtılıyor, yaşam zorlukları bahane edilerek yozlaşma ve kaçış körükleniyordu. Ve bütün bunlar başımıza bela kesiliyordu. Biz partiyi bir adım ilerletmek isterken, bunlar birkaç adım geriye çekmek istiyorlardı. Biz yoğunlaştıralım derken, bunlar kafaları karmakarışık ediyorlardı. Biz devrimci tutku ve irade yaratalım derken, bunlar güdülerin partiye karşı ayaklanmasını gerçekleştiriyorlardı. Böylesine bir kargaşa içinde yapılan toplantılar kısmi bir düzenlemeyi ancak getiriyordu. Daha sonra geliştirilen eğitim ve II. Kongre sürecimiz bu düzenlemeyi daha da geliştirdi.

Bizim bu çabalarımıza karşın bahane dayatanlar ve çabalarımızı boşa çıkarmanın tutkusuyla yaşayanlar da az değildi. İçten inanmak şurda kalsın, fırsat bulup gelişmeleri provoke etmenin çabası içinde olan çok çeşitli ögeler vardı. Burada çok düşkünce bireysel çıkar ve yaşam endişeleri sözkonusudur ve üstelik bu durumdakiler ileri düzeydeki ögelerdir. Ülkeyi kaprakanlık bir zindan alanı olarak görüp buna yüzünü bile çevirmeyen bu ögeler, bizim için her türlü gelişmeme ve eğitilmeme unsuru olmuşlar, birkaç tane ahbap-çavuşu varsa onları bir araya getirip partiye karşı çıkartma tutumları içine girmişlerdir. Ayrıca provokatörlerin de bilinçli tahribatları sözkonusudur. Avrupa'da provokasyonun devreye sokulması ve böylece devrime inanç ve iradeyle bağdaşmayacak her türlü yaşamın dayatılmasıyla yaratılan tahribatların yanısıra, bir de ilgisiz, özsüz ve ortada kalanların durumuna değinmek gerekmektedir. Bunlar hep sallantılı konumdadırlar, sürekli kararsız ve ikirciklidirler, "hele dur bakalım ne olacak, hangi taraf bastıracak, acaba parti bunların altından kalkacak mı, yoksa karşı-devrim mi başarı sağlayacak" ikilemi ve beklentisi içerisindedirler. Yani böyle bir denge içinde kalıyorlar, biraz bizimle, biraz provokasyonla ilişkilerini ayarlıyorlar. Böyle davranan azımsanmayacak sayıdaki bir kesim, daha da tahrip edici bir yapı oldu. Bunlar direnişe içten inanmıyorlar, bireysel kurtuluş yolları arayıp yaşamlarını güvence altına almak istiyorlar, fakat direniş buna imkan tanımıyor. Dolayısıyla böyle bir "bekle-gör"

Institut Kurde de Paris

havası, politikası içine giriyorlar. Böyleleri sonderece zararlı oluyor. Her birisi kendisini maskelemek için sahte birtakım gruplaşmalar, ahbap-çavuş ilişkileri geliştiriyor. Bu durum da elbette ki eğitimi ve yoğunlaşmayı epeyce frenliyor.

İşte bu dönemde gelişen zindan direnişçiliği, çok derin anlamı olan bir parti direnişidir. Orada da çok büyük ihanet ve provokasyona karşı, çok büyük direnişler geliştirildi. Dört yıla yakın bir süre devam eden bu direnişler, korkunç koşullarda ve kıyasıya bir mücadele içinde yükseltildi. Bu direnişin büyük şehitleri, derin acıları, yakma-yakılma olayları, ama her ne pahasına olursa olsun devrimci bağlılıktan ve onurdan asla vazgeçmemeyi başarma durumu vardır. Orada yaşanan dayatmalar dışarda da aynen görülmüştür. Buna rağmen direniş hattını görme, onu ülkeye taşırma ve ilk şehitleri verebilme gücünü gösterdik. Zindanda, dağlarda ve hatta yurtdışında direniş ve direnişte şahadete ulaşma çok büyük bir aşamayı ifade eder. Buradaki fiziksel kayıpları siyasal ve moral açıdan büyük kazanımlar olarak görmek, buna ulaşan bir partiyi kazanan bir parti olarak görmek gerekiyor. İşte bu yıllarda parti uğruna böyle savaşım verildi ve bu savaşım silahlı direnişimiz için temel teşkil etti.

İkinci kez parti çekirdeğinin doğru bir siyaset etrafında yoğunlaşması uğruna harcadığımız bu büyük çaba, daha güçlü sonuçlara ulaşabilirdi, 15 Ağustos silahlı atılımı çok daha güçlü gelişebilirdi. Bu noktayı sık sık vurguluyoruz. Ama her şeye rağmen, 15 Ağustos atılımı çekirdeksel gelişmeyi mümkün kılmış, yürütülen çabalar kadroları cesarete kavuşturmuştur. Cesaret için bilinç, bilinç içinse araştırma-inceleme ve siyaset belirleme gereklidir. Bunlar için de yer, yiyecek ve toplantılar lazımdır. Bu ihtiyaçlar giderilmeden hangi yürüyüşten ve direnişten bahsedilebilir? Daha sonra silah gereklidir, silahın geçişi için devlet düzenlerinin çeşitli yollarla aşılması gerekir. Bunlar için hudutlarda ilişkiler, para gerekir. Elbette bunları başka güçlere dayanmadan, kendi öz gücünle yapabilmen önemlidir. Bu da halk kitleleriyle ilişkileri ve kitlelerin eğiliminin sana yönelik olmasını gerektirir. Bunların hepsi birleşiktir ve birisi olmadan diğeri olmaz. İşte bütün bunların içiçe hazırlanması ve bu noktaya kadar getirilmesi sağlanmıştır.

Institut kurde de Paris

Faaliyetleri gözden geçirir ve kendinizi yorumlarken, başta direniş olmak üzere bütün bu birleşik emek ve çabaları görmeniz gerekir. Hiçbirimizin, kendi çabamızın eseri olarak burada olmadığımızı bilmemiz gerekiyor. Biz bu gelişmeleri, sayısız insanın kahramanlığı ve direnişçilerin emeklerinin karşılığı olarak sağlamışız. Buna katılmak için elbette ki temelde inanç gerekiyor; doğru bir çizgide yürümenin esasıdır bu. Silahlı savaşım çok cesaret isteyen bir eylem biçimidir. Eldeki silah bir düşmana doğrultulacaktır. İnsanlar, Donkişot'un yel değirmenine saldırması gibi saldıramazlar. O, eski bir savaşçılık tarzıdır, başarı şansı olmayan bir savaşçılıktır. Başarı şansı olan bir savaşçılığı yaratmak için, düşman cephesinin durumunu açıkça sergilemek gerekir. Anlatımlar onun yenilebileceğini, devrimin gelişme sağlayabileceğini göstermelidir. Yine silahı eline alacak olan adamın beyni kazanılmalıdır, yüreği kazanılmalıdır. Bunun için çalışmak, silahı ele almadan önce onu gereken bilince ve cesarete ulaştırmak gerekiyor. İşte bu, parti çekirdeğinin hazırlanması için yürütülen çalışmadır.

Diğer güçler neden silahlı savaşıma, cesarete ve devrimci iradeye saldırdılar, neden bunun yerine kaçış ve yoz irade belirtileri için çaba yürüttüler? İşte bunu, yani parti çekirdeğinin hazırlanmasını engellemek için. Dolayısıyla parti çekirdeği için yürütülen savaşım, o açık saldırı, provokasyon, ortayolcular ve eğitimsizler denilen engellerden kurtulmak içindir. Başarılı olmak için işte bunların yapılması gerekir. Şimdi çoğunuza göre bunlar kendi kendine olması gereken işlerdir. Hayır! Özellikle yurtdışında bunların hepsi, en basit ihtiyaçların karşılanması bile, basit bir günlük yiyecekten tutalım bir battaniyeye kadar, bir mermiden tutalım küçük bir hudut geçişini yaratmaya kadar her şey, çok bilinçli, fedakar ve cesaretli çabalara ihtiyaç gösterir. Bunlar hepsi de önderlik ve yönetim ister. İnsanlar çalışacak, onları yöneteceksin, belli ki insanları zorla yürütemezsin, hepsini gönüllü bir biçimde yöneteceksin. Bütün bu çabaların birleşik gücü, işte bizim hareketimizi sağlıyor. Bu durum çoğunuzun unuttuğu bir şeydir. Şimdi varsayalım ki bunlar fazla mesele değildir, kendiliğinden oluyor. Ama daha sonra insanların beyninin kazanılması gerekiyor; beynin ve yüreğin kazanılması ise çok daha zor bir

Institut Kurde de Paris

iştir. Burada daha çok sayıda etken devreye girer. Parti içinde bile çok sayıda etken güdülere ve ucuz kurtulma yollarına hitap ederken ve çoğunuzun eğitimsizliği buna sonderece prim verirken, en zor davalara sonuna kadar bağlı kalacak ve kendini verecekler nasıl ortaya çıkartılacak? Demek ki her türlü gelişmenin esası budur, parti çekirdeğinin korunması ve geliştirilmesi uğruna savaşımdır. Ve bu savaşım gerçekleştirildiği, başarıldığı oranda diğer alanlara adım atılabilecek, silahlı mücadeleye ve kitlelerin örgütlenmesine geçilebilecektir. Bunlar sağlandığı, "savaşıma varım" diyebilenler ortaya çıkarıldığında, silahlı mücadelenin iç koşulları veya subjektif koşulları hazırlanmış demektir.

Parti tarihimizin bu süreçlerini çoğunuz yaşadınız, fakat yorumunu derinliğine yapamadınız ve bunların bütün anlamını yerli yerine oturtmayı başaramadığınız için, başta kendi rolünüzü iyi oynayamadığınız gibi, yoğunlaşmayan bir ilgi ve irade gücü sizleri silahlı savaşımla adeta oynamaya kadar götürebildi. Demek ki, subjektif koşulun iyi hazırlanması gerillayı geliştirebileceği gibi, bunun tersinin işleri ne kadar engelleyebileceği de buradan açıkça görülmektedir. Zaten bu kadar eğitimin amacı da, bu kez koşulları daha yetkince sağlamaktır. Dikkat edilirse, bu devrenin eğitimine bizzat çok kapsamlı bir biçimde katıldık. Süre ve olanak açısından en fazlasını vermeye çalıştık. Geçmişin değerlendirmesi ve geleceğin kestirilmesi açısından harcadığımız bütün çabalar, işte bu koşulları en yetkin bir biçimde hazırlamak içindir.

Institut Kurde de Paris

O halde, parti çekirdeğinin varlığının korunması ve netleştirilmesi, birçok konu arasında sık sık buna eğilmemiz boşuna değildir. Halen bazıları çeşitli PKK'lilik anlayışları içinde bulunuyorlar; "neyimiz eksik" diyorlar, "biz de PKK için tahlil yapıyoruz, teoriyi biliyoruz, istesek elimize silah da alıp savaşırız!" Hayır, bu eksik ve yanılgılı PKK'ciliktir. PKK'liliği böyle kabul etmemek gerekir. Sen parti çekirdeğinin korunması için yerinde ve zamanında neler yaptın? Bundaki yerin rolü nedir? İşte işin burası çok önemlidir. Şimdi herkes, ucuz bir silahlı devrimcilik yapabilecek duruma gelmiş. Hayır! Buna imkan hazırlayan çekirdek savaşımı nasıl yapıldı ve sen bu savaşımın neresindesin? Özellikle bu konuda, netleştirme ve yetkinleştirme

çabalarında sorumlu olmaları gerekenlerin durumunu sık sık ortaya koymak gerekiyor. Bunlar her zaman bu çabalarımızın, subjektif koşullarımızın önünde engel oldukları için bunları belirtiyoruz. Biz, ülkede buna pratik önderlik düzeyinde sağ tasfiyeci yönelim, eğilim dedik. Eğer onların durumu değerlendirilecekse, onlar çekirdeğin korunması, netleştirilmesi ve yetkinleştirilmesinde doğru, tayin edici ve sonderece bağlı çabaların sahibi olmadıkları için bu yaklaşımın sahibi olmuşlardır. Onlar, değerlerin nasıl kazanıldığının ve nasıl korunduğunun farkında bile değiller. Bu konu onların umurunda bile değildir. Daha sonraki yönetimlerin de dayattıkları şey, parti çekirdeğinin korunması ve savaştırılması değil, şu ya da bu düzeyde sağ veya sol sekter tasfiyeci yaklaşımlardır. Bu, ortak çıkmıştır. Bizim sorunu bu kadar yoğunlaştırmamızın, bunların üzerine bu kadar eğilmemizin nedeni budur. Bunlar, halen de bu savaşın niye bu kadar şiddetle ve yoğunlukla verildiğini belki de anlamak istemiyorlar. İşte böylelerine çok iyi anlatmak gerekiyor. Her şey şunu gösteriyor ki, partimizin gelişimi, kadroların birleşik direnişi ve sonderece sorumlu ve duyarlı bir önderlikle sağlanıyor. Bütün bağlı ögelerimiz böyle yaşıyor, bütün kitlelerimiz değer vererek yardım yapıyor ve PKK böyle oluşuyor. PKK'nin başka türlü gelişimi mümkün değildir. Pehlivan gibi ortaya çıkmakla, bireysel güç gösterileri içine girmekle PKK'nin aşama ve gelişme kaydetmesi mümkün değildir. Tersine bu tür tutum sahiplerinin ikide bir kırıldıkları, sağa sola savruldukları, başa bela oldukları birçok örneğiyle ortadadır. O halde şunu bir kez daha iyi anlamak zorunludur ki, parti çekirdeğinin korunması savaşında yeterli duyarlılığı ve sorumluluğu gösteremeyenler, onun uğruna her türlü fedakarlığı sergileyemeyenler, bugün partinin savaşımı konusunda bırakalım söz sahibi olmayı, yetkin bir militan bile olamazlar.

Böyleleri, eğer parti davamızı çeşitli subjektif niyetleriyle değişik yorumlardan geçirerek kendilerini halen kamufle edebileceklerini sanıyorlarsa, bu kadar büyük ve apaçık gelişmelerimiz karşısında sadece kör olan veya daha yerinde bir tabirle oportünist ve onun çeşitli biçimlerini dile getiren kayıcı tiplerdir diyoruz. Biz, böyle PKK'liye onay verebilir miyiz? Partinin temel taktik önderliğini hayata

Institut Kurde de Paris

geçiremeyenlere, onunla oynayanlara partiyi emanet edebilir miyiz? Bunların elinde partinin gelişme kaydetmesi mümkün müdür? İşte uzun süreden beri çekirdeğin doğru yorumunu ve doğru belirlenmesini yapmamız bu nedenle çok önemlidir. Çünkü bunlar, çekirdek üzerinde belli bir süre daha dururlarsa, kesinlikle onu heba ederler, dağıtırlar. Partimizin şu veya bu kademesinde halen kişisel sevdadan vazgeçmeyenler, aslında haksızlığa uğradığını sananlar, hep parti içinde ve parti için yaşadığını ve fakat değer görmediğini düşünenler, yine bizim bu konudaki çabalarımıza aslında ortak olduğunu sanarak kendini sonderece aşırı söz ve yetki sahibi olarak görenler var. Ama onlara, siz savaşımı nasıl verdiniz, savaşım verilirken sizler neler yaptınız diye sormak gerekir. Bunlarda insanlarla ilgilenme yoktur, bir saygı, bir kitle ilişkisi yoktur. Maddi donanım nasıl sağlanır, bir silah nasıl elde edilir, bu konulardaki bir görüşmeye bile tenezzül etmezler, ama hep iyi PKK'lidirler! O zaman bunları bir masaya davet etmek ve açık bir tartışmaya girmek gerekir. Bu sefer, o maskeli ve demagojik yapılara "kendinizi netleştirin, neyseniz öyle ortaya koyun" demek gerekiyor. Bu savaşın gelişmesine gerçekten ne kadar inanıyorsunuz, bu kişiliğiniz kocaman bir demagojik laftan başka bir şey mi diye sormak gerekiyor. Bunlara, bir alanı ne kadar genişletiyorsun, kaç insanı yetkinleştiriyorsun, kulağını sağasola verip parti aleyhine birtakım dümenler içine girmekten veya yerinde oturup bireysel eğilimini ve çıkarını koşullandırmaktan başka ne yaptın, hangi özlü faaliyetin var diye sormak gerekiyor. Zaman zaman PKK demagojisi yapmakla önder olmak mümkün değildir. Bazıları gaflet içindedirler, kendi gerçekliklerini kendileri de göremiyorlar. Sanıyorum kendileri göremedikleri gibi, başkalarının da göremeyeceğini sanıyorlar. Bu açıdan çok daha tehlikeli bir durum arzediyorlar. Eğer bunlar fırsat bulurlarsa, bunlara olduğu gibi izin verilirse, yine eminim ki, her türlü sağ tasfiyeci eğilimi ve sol sekter dayatıcı etkiyi rahatlıkla ve yoğun bir biçimde dayatırlar. Onun için bu konuda savaşımın ilkeli, yerinde ve yoğun olması büyük önem taşıyor. Hazırlıklarımızın sabote edilmemesi ve bu kadar gelişmenin nasıl hazırlandığının başka türlü bir yoruma konu olmaması için sonderece uyanık, duyarlı, taviz vermeyen ve ilkeli yaşamayı bilmek gerekiyor.

Institut kurde de Paris

Bilindiği gibi, bu tipler eliyle şimdiye kadar silahlı mücadele ve gerillayla en tehlikeli bir biçimde çokça oynanmıştır. Zaten birçoklarının hal ve hareketleri bunu ortaya koymuştur. Böylelerinin parti varlığının gelişimi konusunda sağlıklı bir yorumu, sağlıklı bir değerlendirmesi yoktur. Bilinci vardır, ama katkısı yoktur. Bu, demagojik bir yöntem geliştirmeye götürür onu. Emeği geçmediği şeye lafta ne kadar emek verdiğini ve ne kadar sahip çıktığını düşünmeye götürür. Bu konuda kurnaz davranır, yapmadığı şeyleri kendisine bağlar. İşte bu durumlara fırsat vermemek gerekiyor. Tabii ki çizgiye inanmayan, çizginin oluşumuna candan katılmayan savaşımı geliştiremez. Savaşımın yönetimi bu tip ögelere verilemez. Bunların etkisi altındaki bir savaşım, şu veya bu düzeyde yenilgiye uğrar. Hem de bunlar, yenilginin nedenlerini kendilerine değil, başkalarına yüklerler. İşin içinden yine hep kendilerini güçlendirerek çıkarmaya çalışırlar. Bizim bunca eleştirilerimizin bir nedeni de, bunların bu kadar saptırıcı, örtbas edici konumlarını gerçekten yerli yerine oturtmak içindir. Ve bu, sadece bazı kişiler için değil, tarihin bu döneminde çokça gelişebilecek bu tip ögelere karşı ilkeli kalmayı, partinin bu konuda silahlı olmasını sağlayabilmek içindir.

Bunlar halen bu savaşımın niye böyle verildiğini yadırgarlar. Çünkü, yoldaşlığı bir ortaklık, bir şirket gibi ele alırlar, ona anlam veremezler. Belki böyleleri kapitalist şirketlerde dümen çevirerek kazanç sağlayabilirler, ama proletaryanın çekirdeğinde bunların olmayacağını artık daha iyi anlayacaklardır. Bugünlerde yoğun olarak bunu anlatmaya çalışıyoruz. Proletaryanın çekirdeği üzerinde tavizcilik, uzlaşma politikasının yürütülemeyeceğini, bunun partiye hakaret olacağını ortaya koyuyoruz. Bunların yaklaşımları, bazı çalışmalarını ikide bir mesele haline getirip, "benimki bu kadardır, seninki de bu kadardır, gel alış veriş yapalım" tarzındadır. Bu, küçük-burjuvazinin ticaret kafası, kapitalist şirket mantığıdır. Eğer proletaryanın çekirdeği üzerinde biz şimdiden bu anlayışa prim verirsek, yarın bunlar parsel parsel böler, parçalarlar. Önce parti çekirdeğini böyle yaparlar, ardından da vatanı ve halkın saflarını. "Şu bölge senin bu bölge benim, şu kültür senin bu kültür benim, şu yaşam alışkanlığı senin bu yaşam alışkanlığı benim" derler. Böylece de her türlü mahalli özellik

Institut kurde de Paris

ve bölgecilik, her türlü bireysel çıkar, her türlü haneden kavgası hortlatılır. Ve tabii ki, buna adım atmak bile, daha zor bela tutturulan ulusal kurtuluş mücadelesini provoke etmektir. Bu, içten hançerlenmektir. Bunların hepsi de sicilli ajan filan değildir, kendiliğinden objektif olarak bunu yapmaktadırlar ve bu durum çok daha tehlikelidir. Çünkü bunlar hızlı gruplaşmalara giderler; kültürel ve sosyal şekillenmelerine, kendi geriliklerine sevdalanırlar. Yüceleşmeyi, birleşmeyi, dayanışmayı, direnişi fazla düşünmezler. Onlar için mühim olan, o gün kendilerini rahatlatacak şey neyse odur. Kendilerini rahatlatacak çevre neresi? Kendilerini alıkoyacak dalkavuk takımı kim? Etraflarında yoğunlaşacak çevreler kimler? İşte hep bunlara bakar, bunların içinde rahat olurlar. Parti içinde kim kendileriyle uzlaşıyorsa ona kulak verirler, kim kendilerine karşıysa hep onu geri plana atarlar; işte bu da parti çekirdeğinin tasfiye edilmesidir. Şimdiye kadar yaptıkları ve izin verilirse hızla yapmaktan çekinmeyecekleri şeyler bunlardır.

O halde, partiye sonuna kadar bağlı, dürüst, sosyalist, kolektivizmi esas alan ögelerin parti gerçeğine sahip çıkmaları gerekir. Her türlü mahalli kültürel ve sosyal gelişme farkını, hatta farklı uluslardan olmayı kesinlikle partimizin marksist-leninist ölçeğiyle çelişir gören, bu tür farklılıkları sorun kabul etmeyen, tam tersine derin bir yurtseverliği ve aynı biçimde enternasyonalizmi esas alan, ülke içindeki sosyal gelişme farkı bir yana, uluslar arasındaki farkı bile partinin birliği önünde engel olarak gören ve bunu güçlü bir parti olmanın gerekçesi haline dönüştüren bir anlayış içinde olduğumuz açıktır. Ancak bazıları bunu özde bilmiyorlar veya uygulamıyorlar. Tabii ki böylelerine karşı sonderece ilkeli olmalıyız. Ahbap-çavuşluk yapmak, yurtseverlik ilkesini tamamen reddetmek demektir. Partide "ulusal, sosyal özelliklerim vardır" demek, enternasyonalizmi inkardır. "Farklı sosyal gelişme içindeyiz" demek, farklı sınıfların sözcülüğüne kapıları ardına kadar açmaktır. Eğer proletaryanın önderlik iddiasında samimiysek, kesinlikle böyle yapmamak, onun yurtseverlik ve enternasyonalizm kavgasında ilkeli olmak gerekiyor. Demek ki sorun böyle ele alınıp yorumlandığında ve gerekleri yerine getirildiğinde, o zaman mahalli özellikmiş, ahbap-çavuş gruplarıymış, bireysel etki-

Institut kurde de Paris

lermiş, hatta ulusal ve sosyal koşulların farklılığının getirdiği ayrıcalıklarmış vs. bunlar kesinlikle sorumlu ve tutarlı bir devrimcinin, bir proleter devrimcinin ağzına bile alamayacağı şeylerdir. Eğer özümüz böyle ise, kararımız böyle ise, o halde bu sözlerin anlamını iyi yorumlayalım ve bu sözlerden asla vazgeçmeyelim. Parti varlığını ve parti önderlik hattını hiçbir koşulda tehdit etmeyelim ve edilmesine de izin vermeyelim. Çok iyi bilelim ki, parti varlığının korunması ve parti çekirdeğinin bütün bu iç engellere karşı savunulması, baştan günümüze kadar çok büyük bir öneme haizdir. Bunu çok net ve kesin olarak görmek gerekiyor. Silahlı savaşıma yönelirken parti varlığının hayati öncülüğünü esas almak ve bunu her koşulda savunmak gerekiyor. Özellikle bunu saptırabilecek ve muğlaklaştırabilecek her şeye karşı savaşmak, gerilla öncüsünün, örgütleyicisinin, komutanının bu özelliğini başa almak gerekiyor. Eğer partimizin bu konudaki kavgası esas alınır ve tam uygulanırsa, o zaman önümüzdeki dönem için gerillanın geliştirilmesinin temel bir koşulunu, subjektif koşulunu oluşturmuş olduğumuzu söyleyebiliriz.

Parti savaşımız, gerilla savaşımız için gereken ideolojik-politik zemini yaratmakta, ona sürekli kadro kaynağı olmaktadır. Yaşadığı yoğun netleşme ile savaşımı nasıl yürüteceğine dair aydınlık bir yol çizmektedir. Tabii ki bu da, en önemli bir koşulun sağlanmış olması anlamına geliyor. Burada yürüttüğümüz çalışmalar, doğru atılımlar için önemli bir görevi yerine getirmiştir. Şüphesiz parti çekirdeğinin kazanılması uğruna yürütülen faaliyetler, belli silahlı savaşımları gerektirmiştir. Grup aşamasında çekirdeğin oluşumu için harcanan çabalar, düşmanın provokatif faaliyetlerine ve çevrelerine, MHP'ye ve sosyal-şoven partilere karşı mücadele içinde gelişmiştir. Daha sonraki hazırlıklarımız, çekirdeğin daha da geliştirilmesi uğruna yürüttüğümüz savaş, bizi 15 Ağustos eylemliliğine götürebilmiştir. Ve tabii ki bütün bunlar, yine sosyal-şovenizm ve onun iç dayanaklarıyla, partimiz içine yansıyan mahalli gerilik ve feodal duyarsızlıkla, onların partiyi karıştırma durumlarıyla yoğun bir savaşım içinde gerçekleştirilmiştir. Bunlardan, parti içi mücadeleyi böylesine yetkin, yeterli ve bütün yönleriyle görmeden bizim gerillada tıkanacağımız sonucu ortaya çıkıyor. Hilvan-Siverek pratiğindeki tıkanmaların

İstituti kurde de Paris

nedenini burada aramak, çekirdekleşmedeki zayıflığa bağlamak gerekir. Yine 15 Ağustos dönemindeki tıkanmaları, 1980-83 döneminde çekirdeğin yetkinleştirilmesindeki zayıflıklara bağlamak gerekiyor. Tabii bütün bu aşamaların en önemli iç engeli de eğitim düzeyini tutturamama, verilen eğitimi tüm yönleriyle kavrayamama, yani partiye özde bağlı ve dürüst olma ama gereken sorumluluk ve duyarlılık düzeyini tutturamama, partiyi her zaman iyi çalışır bir silah olarak görmeme, parti silahını iyi kullanmama, partiyi tüm iç ve dış çevrelere karşı başarıyla uygulayamamadır. İşte böyle edilgen, tembel, duyarsız, fazla sorumluluğunun farkında olmayan "aptal herif" tipi adamlarımızın sayılarının az olmaması da, diğerlerinin zararlı etkisini epey ağırlaştırmıştır. Bu yapıyı bildiği için düşman daha fazla saldırmıştır, provokasyon bunlardan epey cesaret almıştır. Ortayolcular, böylelerinin edilgenliğini, tembelliğini ve duyarsızlığını görerek partiye bindirmişlerdir. Yetkince bilinçlenmeme, dürüstlüğünü güçlü bir bilinçlenme ve irade keskinliğine kavuşturamama, her türlü olumsuzluğun maddi dayanağıdır. Biz, işte bununla da epey savaştık; hatta en büyük savaşımlardan birisini, derin tarihi ve toplumsal nedenleri olan bu duruma karşı verdik. Yaygın köylü özellikleri, feodal ara tabaka özellikleridir bunlar, hepsi de ortaçağ kalıntılarının etkisi altındadır. TC'nin bilinçli köreltme politikasının etkisini yaşıyorlar. İşte buradan kaynaklanan duyarsızlık, göreve sahip çıkmama, irade gevşekliği, kafa karışıklığı, doğru dürüst kendini toparlayamama, iki sözü bir araya getirememe, yerinde ve zamanında tavır koyamama, boyuneğme, uzlaşma, bir ahbap-çavuş ortamı doğdu mu hemen ona yaslanma gibi özellikleri yaşayanlar az değildir. Bunlar, çoğunuzun yaygınca yaşadığı etkilerdir. Eğer bu etkiler zamanında önlenseydi, dürüst ögeler durumlarını bu biçimde tutmasalardı, uzun süre böyle yaşamasalardı, belli ki biz şimdiye kadar çok yüksek bir kadrolaşmaya, dolayısıyla da silahlı savaşımın yüksek komutasına ulaşacaktık.

O halde, bugün en çok öfke duyduğumuz ve en çok bertaraf etmek durumunda olduğumuz bir husus da budur. Yüzyılların o yenilmiş, sinmiş, köle kişiliği bazılarında bir yaşam alışkanlığı halindedir. Ama aynı zamanda da dürüsttürler. Toplumumuz böylesi tiplerle doludur.

Institut Kurde de Paris

Aptal dürüstler; salak dürüstler, bu durumu yaşayan halk tabakaları, köleliğin her türlüsünü yaşarlar, her türlü baskı, sömürü ve alay konusudurlar, her türlü oyuna getirilirler. Bunlar, üzerinde her türlü olumsuzluğun denendiği unsurlardır. İşte partimize de buradan geliyor, buradan yansıyorlar. Bunların eğitimlerini ihmal etmeleri, yüksek duyarlılığa ulaşamamaları, sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşımlarından önderliğe ulaşma şurda kalsın, sıradan bir takibi bile gerçekleştirememeleri durumu vardır. Çoğu alıngan ve edilgen olan, nasıl yürüyeceğini ve mevcut görevleri nasıl kaldıracağını kestiremeyen bu tip adamlar, elbette ki iç ve dış aleyhte faktörlere en büyük malzemeyi sunacaklar ve bu da parti savaşımızı ağırlaştıracaktır, partinin savaşım hızını ve düzeyini düşürecektir. Sonuç ise, işte yenilgiler, kayıplar olmaktadır. Parti için savaşmak isteyen ve gerektiğinde de savaşan, fakat bu tür olumsuzlukları yaşayan bu tip unsurlar, görevlere getirildiklerinde gereken duyarlılığı, çalışkanlığı, bilinçliliği, planlılığı gösteremedikleri için, kendiliğinden bir savaşla yetindikleri için ve her türlü kariyerist, provokatif ögelere imkan hazırladıkları için, gerilla savaşımızın gelişmeyişinin, tıkanmasının en önemli bir nedeni olmaktadırlar.

Böyleleri, bu halleriyle her zaman dürüst olduklarını söylerler, biz de bunlara her zaman "dürüst aptallar" olduklarını söyleyeceğiz. Bunlar her zaman "işte halk için canımızı vermiyor muyuz" diyorlar, biz de onlar için her zaman "halkın ayakbağısınız" diyeceğiz. Bunlar sık sık "kusur mu ettim" diyorlar, biz de her zaman onların "aptal direnişçiler" olduğunu söylüyoruz. Çünkü savaş, ancak bütün kurallarıyla mükemmel uygulandığı zaman başarı sağlayan, üretken, her şeyi belirleyen bir mücadele biçimi haline gelebilir. İşte bunlar, savaş sanatının gereklerini yerine getiremedikleri, bir çobanın sürüsünü yönlendirirken gösterdiği dikkati ve duyarlılığı bile gösteremedikleri için sonderece tehlikeli durumdadırlar. Bunlar, gerçekten hem kendilerine, hem de partinin genel gelişimine çok büyük zarar vermişlerdir. Biz eğer gerillayı geliştirmek istiyorsak, geçmiş dönemlerde çokça gördüğümüz ve zararlarıyla partiye çok şey yitirten bu durumları kesinlikle bertaraf etmemiz gerekiyor. Dürüst ögelerimizin eğitimle ve tecrübeyle bu durumlarını kesinlikle aşmaları

Institut Kurde de Paris

gerekiyor. Bu durum aşılmadıkça, roller, yetkiler ve görevler layıkıyla değerlendirilemeyecek, dolayısıyla iç olumsuz etkenler, sağ tasfiyeci, provokatif yönelimler ve düşmanın komploları engellenemeyecektir. Çok basit biçimlerde grupların imha olması devam edecektir. Görüyorsunuz, kimi zaman gruplarımız imha oluyor ve provokasyon her gün partiyi tehdit ediyor. İşte burada da gördünüz, bir provokatör, bütün kadroların geriliğini bahane ederek onlar üzerinde hakim olma hayallerini kurabiliyor. Yine düşman, bu özelliklere hitap eden özel kanun çıkarabiliyor. O zaman bunun çok tehlikeli bir zemin olduğunu görmek durumundayız. Bunu aşmak için, herkes kendinden beklenen ayaklanmayı, uyanışı, yetkinleşmeyi, düzenlemeyi gerçekleştirmelidir. Hayat bize bunu defalarca öğretti, her gün yaşanan gelişmeler bizden bunu yüz defa, bin defa istiyor. O halde yapmak, gelişmeyi ve yetkinleşmeyi sağlamak gerekiyor.

Demek ki parti çekirdeğinin bu temelde yetkinleştirilmesi, yani temel güçlerinin bu biçimde donanımlarını güçlendirmeleri hayati önemdedir. Bu konuda geçmişe sevdalanmamak gerekir. Hiç kimsenin kendisine sevdalanmaması, köleliği fazilet olarak bilmemesi, dürüst aptallığı kesinlikle aşması gerekir. Elbette bundan sol sekter bir tip çıkmamalıdır. Edilgenlik, sağın zemini olma yerine, bu kez de sol sekterizmin zemini olmamalıdır. Burada tamamen partinin emrettiği ölçüler esas alınmalıdır. Bunlar eğitimle sunulduğu gibi, hayatın engin tecrübeleri de nasıl hareket etmemiz gerektiğini ortaya koymaktadır. Halk önderliğine işte böyle ulaşılır. Ve bunun en önemli aşaması olan gerilla önderliğine, gerilla savaşının gelişmesine ancak bu kadrolarla ulaşılır. Gelişmenin başka türlü mümkün olmadığını sürekli vurguluyoruz. Bunu hem görmeli ve kabul etmeliyiz, hem de başarmalıyız.

Institut Kurde de Paris

Gerillanın geliştirilmesinde kitle ilişkileri

Parti öncülüğü, öncünün durumu ve hazırlanmasından sonra, gerillanın geliştirilmesinin subjektif etkenlerinden ikincisi ise kitle ilişkileridir. Bizim bugünkü mevcut durumumuzda halk desteği,

gerilla için düşünülmeyecek kadar güçlüdür. Çok iyi biliniyor ki, bugün ilişkimizin olmadığı, sempati kazanmadığımız hiçbir kent ve köy yoktur. Hem de sıradan bir ilgi ve eğitimle onlardan hızla gerilla derleyebileceğimiz bir konumdadırlar. O halde kitle desteğini bir problem olarak koymamak gerekir.

Burada eğer problem diye bir şeyden bahsedeceksek, bu, kitlelere doğru yaklaşım konusudur, kitlelere bir gerilla önderliği gibi, gerilla savaşçılığı gibi yaklaşılıp yaklaşılmadığı sorunudur. Kitlelere sol sekter ve kuyrukçu yaklaşım, geçmiş pratikte çokça görülen durumlardır. Kitlelere "gerilla gibi olun" demek, olmadı mı onları suçlamak, sonderece legal çalışmak, kitleleri kaldıramayacakları yükün altına sokmak, onları ölümle karşı karşıya getirmek demektir. Kitleleri donanımsız, örgütsüz ve dağınık tutmak onları paramparça etmektir ki, elbette bu da bir provokasyondur.

Çok iyi biliniyor ki, kitleleri eğitip örgütleme gereği duymadan ve onları cephe örgütlülüğü ve milis düzeni içine almadan hep kahramanlarını seyreden bir yığın halinde tutmak, irili ufaklı bir yığın görevler etrafında örgütlemeyi bilmemek, sıradan gerçekleştirebilecekleri istihbarat ve bilgilendirme faaliyetlerinden gösterilere kadar birçok görev içine alıp bunun için örgütlemeden, hep "bakın kahramanlarınız nasıl savaşıyor, sizler de bize yemek hazırlayın, arasıra biz sizi ziyaret edeceğiz" demek, dolayısıyla bir mahkum anlayışının ötesine geçmemek doğru bir kitle ilişkisi yaratamaz. Kitlelerin doğru eğitimi ve doğru örgütlendirilmesi, yapabilecekleri işler çerçevesinde mutlaka bu halde tutulması, gerillanın gelişmesinin ikinci önemli vazgeçilmez şartıdır. Gerilla için parti şartı kadar bir de bu şart gerekiyor.

Geçmişte bu konuda büyük hataların, hem de provokatif nitelikli hataların işlendiği bilinmektedir. Yediden yetmişe ne kadar ögemiz varsa çoğu kendisini küçük ağa yerine koymaktan tutalım kitlelere küfür yağdırmaya, kitlelerin sunduğu desteği tersyüz etmeye, bu destek üzerinde oturmaya ve üzerinde ağalık ve jandarmalık yapmaya kadar gittiler. Bu konuda da sayısız örnek vardır ve bunlar incelenip tartışılmıştır. İyi biliyoruz ki, gerillada bunlar bir suçtur, hem de en ağır cezayı gerektiren bir suçtur. Gerillanın bu alanını sabote etmek

Institut Kurde de Paris

demek, gerillayı ölüme mahkum etmek demektir. Gerillayı kitle bağından sınırlı da olsa kopartmak demek, onu düşmana yem ettirmek demektir. İşte bu nitelikteki bir suç çok yaygınca işlenmiştir. O halde gerillanın gelişimi sağlama alınmak isteniyorsa, o zaman gerillanın kitle temeli, kitle ilişkisi, kitle desteği doğru ele alınmalıdır. Bunun için kitlelerin doğru eğitimi ve doğru görevlendirilmesi yapılmalıdır.

Bu, en başta milistir, milis örgütlenmesine gereken duyarlılığı göstermedir. Bu, diğer cephe örgütlerini geliştirmedir, yani çok çeşitli halk birliklerini kentte ve köyde gerçekleştirmedir. Bu konuda birliklerin adı ve programları vardır, sorun bunların uygulanmasını bilmektir. En azından kitleye gereken ulusal kurtuluş örgütlülüğünü vermek için onların cephe birliklerinin geliştirilmesine gözkulak olmak, onların gelişmesine yardımcı olmak ve böylelikle gerilla için onları sağlam bir siyasi ordu haline getirmek gerekiyor. Bunun için kitlelerin ilgi ve desteği var, ilişkilerimiz de var; o halde bu ilişkileri doğru ele almak, doğru örgütlemek ve böylelikle gerillanın siyasi temelini hazırlamak gerekiyor.

Gerilla bütün bunların gelişmesi için savaşmak durumundadır. İyi biliniyor ki, bu konuda silahlı propaganda aşamasında çok şeyler yaptık. Silâhlı propaganda aşamasında geniş bir kitle desteğine yol açılmıştır. O halde bunları siyasal örgütlülüğe kavuşturmak gerekiyor. Unutmayalım ki, gerillanın gelişmesi için böyle bir silahlı örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Biz, silahlı propaganda evresini niçin ayrı bir evre olarak koyduk? İşte bu siyasal desteği yaratan bir evre olduğu için. Ona niçin gerilla demedik? Çünkü gerillanın siyasal bir zemine dayanması gerekiyor. Bu zeminin yaratılması için de, geçmişte olduğu gibi boydan boya ülkeyi dolaşan gruplara ihtiyaç vardı. Silahlı savaşımı ilan etmek ve bunun için taraftar toplamak; işte birkaç yılımızı, birçok değerli çabamızı ve önemli bir dönemi buna harcadık. Bu temelde ilgi ve destek yarattık ve geliştirdik.

Ancak biliyorsunuz ki, bu dönemde maalesef kitlelerin desteği sabote edildi. Daha sonra düşman buna pişmanlık yasasını dayatarak bu desteği aleyhimizde kullanmaya çalıştı. Pişmanlık yasası ve köy koruculuğu, silahlı propagandanın uyandırdığı kitleyi, uyanan bir ilgiyi tamamen partiye karşı kullanmayı amaçlayan karşı-devrimci bir

Institut Kurde de Paris

taktiktir. Bu taktiğin bize ne kadar zarar verdiğini çok iyi biliyoruz. Neden bu kadar zarar verdi? Biz uyanan kitleye sahip çıkmadık, ona doğru örgütlenmeyi ve gerillayı veremedik, onu gerillanın siyasi temeli haline getiremedik de ondan. O halde, önümüzdeki dönemde geçmişin bu olumsuzluğunu gidermek gerekmektedir. Düşmanın geçmişte özellikle yararlandığını ve bugün de özel valinin en çok körüklemek istediği alet budur. Düşman buradaki hatamızı, bizim gerillanın savaş kurallarıyla sonderece çelişen bir konumda yaşadığımızı tesbit etti, kitle politikamızın yeterince örgütlenemediğini gördü ve sonuna kadar pişmanlık yasası ile koruculuğu dayattı. Pişmanlık yasası parti çekirdeğini çözmek içindir. Köy koruculuğu ise, uyanan kitleyi bize karşı kullanmak içindir. Evet, en üst düzeyde bu tip bir uygulamaya girdiler ve bunu geliştirdiler. Bugün özel vali bunları daha da silahlandırmaya, maddi imkanlara kavuşturmaya, çuval dolusu paralar dağıtmaya kadar götürüyor. Çünkü düşman bunun biraz yararını görmüştür.

O halde, buna son vermek ve bu konudaki kayıpları telafi etmek için, sıradan kitle ilişkilerine büyük değer vereceğiz. Köylerin ve bazı bölgelerin iyi bir siyasal zemin haline getirilmesi çok sayıda şehidin kanı pahasına elde edilmiştir. Buna çok yüksek bir değer biçeceğiz. Kitle çalışmalarımızı geçmiş hatalardan tamamen arındıracağız. Ne sağ tasfiyeci, ne de sol sekter bastırmacı yaklaşımlarla asla kitleye gitmeyeceğiz. Kitlenin örgütlülük ve eylemliliğinin kaldırılabileceği işleri önlerine koyacağız. Onları duyacağız, onların sesini alacağız, onlara ses olup ulaşacağız. Bu konuda duyarlı olacak ve bu görevi kesin sağlayacağız ki, gerillanın gelişmesi bu konuda da sağlam bir temele kavuşmuş olsun. İşte gerillanın geliştirilmesinin olmazsa olmaz koşullarından birisi de budur. Bu konudaki görevlerin ihmal edilmezliği ve her koşul altında yerine getirilmesi gerektiği açıktır. Bunu sürekli sabote etmek suçtur; hem de en ağır suçtur ve gerilla açısından da çözülmenin, yenilginin temel nedenlerinden birisi olacaktır. Bu konudaki gerilla disiplinini buna göre geliştirmek, suçlara bu temelde gereken karşılığı vermek, daha çok da kitleleri örgütleme görevini sağlıklı bir biçimde gerçekleştirmek, sağlam bir gerilla yönetiminin hiçbir koşulda vazgeçemeyeceği bir görevdir.

Institut Kurde de Paris

Gerillanın geliştirilmesinde teknik donanım ve dış ilişkiler çerçevesi

Teknik donanım meselesi fazla tartışma götürmez. Ne kadar zor koşullarda bulunursak bulunalım, yakın dönemde dünyada hiçbir gerilla hareketiyle kıyaslanmayacak kadar bir donanım gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Bu konuda da geçmişin kıymeti bilinmelidir. Hazırladığımız teknik imkanlar uğruna nasıl büyük bir savaşım verdiğimizin, başta bizzat kendim olarak ufak donanımları sağlamak için neleri göze aldığımızın bilinmesi gerektiğini söylüyoruz.

Bu konuda verilen büyük bir savaşım vardır. Silahsız gerilla olmaz, diğer teknik araç-gereç sağlanmadan sopalarla savaşılamaz. Evet parti gerekli, halkın desteği gerekli, ama teknik donanım olmazsa sopaları savurarak mı savaşacağız? Bıçak çekilerek belki biraz savaşılabilir, fakat ne soplarla ne de bıçak çekmelerle savaş fazla geliştirilemez. Özellikle ilk birimlerin donanımı meselesi bu konuda hayatidir. İşte bu vazgeçilmez sorumluluk anlayışı gereğiyle biz donanım için başta bu kadarını sağladık, bu konuda sıradan dostluk ilişkilerine çok yüksek bir değer biçtik ve yıllarımızı bu konuda ufak birkaç dostluğu değerlendirmek için harcadık. Neden? Çünkü, bu da olmazsa olmaz bir koşuldur, önderlik bu konuda da çözümlemek, sağlamak zorundadır. Bu konuda görevini başarmak durumundadır. Onun için de her türlü rolü göze alacaksın, en basit dostluğu değerlendirebileceksin.

Bizim bazı baylar, hem de gerilla önderliğine soyunan bazı baylarımız, geçmişte maalesef bırakalım bu çabamızın anlamını biçmeyi, gırtlağına kadar onları donattığımız halde, yaratılanları başa bela gördüler. Daha sonra bunlara şunu sorduk; siz, bir silah bulabilir misiniz? Eğer bulamazsanız, o halde silah sevdasından vazgeçmelisiniz. Nedir bu sizdeki gurur? Nedir bu sizdeki benlik? Tabii cevap yok. Yani bu konuda inkarcı yaklaşım, değerlerin kıymetini bilmeme, dolayısıyla değerlerin çarçur edilmesi büyük bir tehlikedir.

Bugün bütün ulusal kurtuluş savaşlarını incelediğimizde, hepsinin kıtkanaat yola çıktıklarını ve biri on yapmak için ilke koyduklarını

Institut Kurde de Paris

görüyoruz. Bir silah, on silah getirebilir. Bir silahla on hain iyi cezalandırılabilir. Bunlar da güçlü siyasal etkinin yaratılması demektir. Silah ve siyaset arasındaki ilişki üzerine, yine silahlı savaşçı ile silahsız savaşçı arasındaki fark üzerine biz epey değerlendirme yaptık; bunlar arasındaki farkı ortaya koyduk. O halde silahsız olma ve silahları sağlama arasındaki ilişkiyi de iyi koymak gerekir. Silah sağlamanın partiyle ve Kürdistan gerçeğiyle ilişkisini görmek gerekir. Çünkü, Kürdistan silahsızlandırılan bir ülkedir. Kürdistan halkı, yüzyıllardan beri düşman tarafından silahlanması engellenen bir halktır. Böyle bir halkın eline, böyle bir ülkeye silah taşırmak çok büyük bir eylemdir. Hele bir de partinin önderliğinde yüksek devrim amaçlarıyla donanmış kişilerin eline silah vermek dünyanın en zor işlerinden birisidir. Hangi ülke için ve bu ülkede hangi halk için bunları yapıyorsun? İşte buna bakarak değerlendirmeyi yapmak gerekir. Buradan da ortaya şu çıkar ki, elinize verilen değerlerin önemi çok büyüktür. Burada herhangi bir halk sözkonusu değildir, dört taraftan çevrilmiş bir halktır sözkonusu olan. Bu halkın öyle fazla destekleyeni de yoktur, tersine herkesin üzerinde oyun oynaması gibi bir durum vardır. İşte böyle bir ortamda ve böyle bir halkın öncülerine silah taşırma, öyle her babayiğidin gerçekleştireceği bir iş değildir.

Ama biliyoruz ki, bu silahları mağaralara atanlar oldu, bazıları yerin altında çürüttü. Bu, büyük gaflet, büyük suçtur aslında. Yine sonderece teknik patlayıcı malzemesi verdik, çoğunu düşmana kaptırdılar. Halbuki bir parça patlayıcı büyük bir mevzi kazanmadır. Bugün bir düşman karakoluna bir bomba çoktur. Güzel, iyi ve yerinde kullanılsaydı, bunlar bize sayısız kazanımlar sağlayabilecekti. Biz, bu tür binlerce malzeme ulaştırdık. İşte gerillanın dar uygulayıcısı o aptal ve inançsız zayıf öge, bunun kıymetini bilemedi, birçok yenilgiye ve birçok zarara yol açtı. Bunu sadece teknik donanım açısından belirtmiyorum. Doğru-dürüst bir ilişki kanalı nedir, bu nasıl geliştirilir, bu malzeme ne amansız çabalar pahasına kendine ulaştırılmıştır? Geri adam, bunu da bilmiyor, çünkü bir şey görmemiş. O nedenle, eline silah aldığında adeta deli oluyor, "ağa oldum" diyor. Hemen kendisini etki sahibi görmeye başlıyor. Bunlar hep tehlikeli yanılgılardır; silahın değerini bilememe, silahla oynamadır. Bizde çokça ortaya

Institut Kurde de Paris

çıkan bir durum da budur. O halde, önümüzdeki dönemde silahın değerini bilmek, her türlü teknik imkan ve donanımın nasıl kazanıldığını bilmek çok büyük öneme haizdir. Sağlam bir gerilla yönetimi, bu konuda sonderece ilkeli, değerleri çok iyi bilen, elde edilmesinin büyük anlamını ölçüp biçen, donanımını sürekli yeterli kılmayı sağlayan bir güç olmak zorundadır. Ve bunu sallantıya bırakmayan, elindekini sonderece kıtkanaat kullanan bir konumda olmak zorundadır. Bu da, hangi ülkede ve hangi halk için bunun yapıldığını hiçbir zaman gözardı etmeden bu soruna bakıp çözüm getiren bir konumda olmakla mümkündür.

Geçmişte bu değerler çok hovardaca, çarçur edilerek kullanıldı. Halen silahlar var, kullanılmıyor; tonlarca insan silah istiyor, bizimkiler vermiyor. Neden? Çünkü, adam eğitmemişler. Çünkü, eline silah vermek için insana inanmak gerekiyor, insana inanmak için onu eğitmek ve de devrime inanmak gerekiyor. İşte bunlar yapılmamış. O zaman fazla malzemeyi at! Bu nedir? Gerillayı sabote etmektir. Bu nedir? Gerillanın gelişimine inanmamaktır, onu engellemektir. İşte bunun da sayısız örnekleri ortaya çıkmıştır. O zaman durum bu iken, birçoklarının yaşadığı gerçek bu iken, daha hangi gerilla savaşımının geliştirilmesinden bahsedilebilir? Kendimize çeşitli komutanlık sıfatı da yakıştırmış olsak, hangi tip komutanlıklardan bahsedilebilir? Bu işler ciddidir, silah çok ciddi bir alettir, silahlı adam çok güçlü bir adamdır. Eğer bir de o ideolojik-siyasi donanımlıysa ve silahını eline almışsa, eğer kendini biraz iyi örgütlerse, büyük bir kuvvet kaynağıdır, güç merkezidir. Bu, herhangi bir adamdan yüz kat daha fazla güç sahibidir. Silahsız adama göre ideoloji, politik ve örgütsel çalışmayı zirvelere kadar tırmandırır. O halde, silahla insan arasındaki, ideoloji ve örgütlülük ile silah arasındaki ilişkiyi, bileşimi iyi bilmek gerekiyor. Şimdiye kadar bilinemedi; çoğunun elindeki silah mıdır yoksa sopa mıdır, cebinde taşıdığı bomba mıdır, yoksa portakal mıdır, farketmeden öyle yaşadılar. Ama öyle anlamak ve yaşamak kabul edilemez. Bu durumda onlar, en azından bırakıp gitmelidirler. Elinizdeki silahların, uğraştığınız patlayıcıların anlamını bilmek zorundasınız. Yarın görev alanlarına gittiğinizde elinizdeki silah ve patlayıcıları nasıl kullanacaksınız? İnsan bunlarla kendisini de

İnstitut Kurde de Paris

patlatabilir, iyi bir mevzi de kazanabilir. Biz hangisini yapacağız? Geçmişte mermilerin nasıl harcandığına dair örnekler var. "Birisiyle tehlikeli bir haini cezalandırdık, birisiyle de elli tane hayvan telef ettik" diyorlar. Ciddi bir gerilla elli tane hayvanı ne diye mermilerle telef etsin? Böyle sayısız çocukça hatalardan bahsedebiliriz. Çoğu sudan geçerken birçok aletini suya düşürüyor; "paslandı, kullanılamaz hale geldi" deniliyor. Koruyamamaktan onu yük olarak görmeye kadar birçok olay yaşadık. O halde, gerillacılıktan sorumlu olanların, bu işi geliştirmek isteyenlerin halletmeleri gereken esaslı sorunlardan birisi de budur.

Bu konuda geçmişte içine düşülen durumları lanetlemek ve bir daha tekrar ettirmemek için sık sık disiplin tedbirlerini almak ve araç-gerece gözkulak olmak gerekir. Bu işi geliştirmek isteyenler, bu konuda ve genelde savaşın gerçekleştirilmesi konusunda tutarlı belirleme ve uygulama görevlerinden bir an bile vazgeçmezlerse, gerillanın gelişmesi için önemli bir koşulu gerçekleştirmiş olacaklardır. Bunlar da gerillanın gelişiminin diğer bir etkeni olur.

Yaptığımız bu belirlemelere bazı dış koşullar da eklenebilir. Dış koşullar için daha önce de bazı değerlendirmeler yapılmıştı. Bunlar, en başta bölgedeki gelişmelerdir. Bölgede temel çelişkiler vardır. Biz, bu çelişkilerin etkilerini partiye ve silahlı savaşıma çekmiş durumdayız. Dış çelişkilerden İran-Irak savaşının sonuçlarını parti değerlendiriyor. Silahlı savaşımımız, bölgedeki ulusal kurtuluş hareketleriyle olan ilişkilerinden yararlanıyor. Yine Türkiye'nin sınıfsal savaşımından ve sosyal çelişkilerinden de yararlanıyor. Bunlar tüm değerlendirmelerimizde ortaya konulmuştur.

Şunu iyi biliyoruz ki, bazıları bu imkanlar üzerinde kişiliklerini yaşatmaya çalışırken, bazıları da bunları gerillanın gelişimine taşırmak isterler. Bu konuda İran-Irak savaşının sağ yorumlanması, taktik olması gereken bu ilişkinin temel umut veya dayanak haline getirilmesini ortaya çıkardı. Bu ise sağ tasfiyeciliği geliştirdi. Yine ilkel-milliyetçi işbirlikçi güçlerle ilişkilerin sağ yorumlanması, gerillaya inançsızlık, ona kendini verememe, Kürdistan'ın büyük parçasında bağımsız üs oluşturmama ve gerillayı geliştirememeye kadar götürdü. Sonuç ise, bozgun ve yenilgi oldu. Türkiye'nin

Institut Kurde de Paris

devrimci-demokratik hareketine çeşitli biçimlerde eksik ve yanılgılı yaklaşım, hatta onların etkisini yaşama durumu, bizde yine örgütlenmeye ve eyleme karşı bir demagojik yaklaşımı doğurdu. O da örgütlenmeyi büyütmemeyi ve ilişkileri geliştirmemeyi beraberinde getirdi. Bunlara karşı mücadelemiz, sağlıklı enternasyonalist ilişkiyi, sağlıklı güç aktarma ilişkisini, sağlıklı etkilenme ilişkisini yaratıyor.

Bu dönemde eğer bu alandaki çalışmalarımız daha da yetkinleştirilirse ve devrimci-demokratik mücadele konusundaki taktiklerimiz bu alanlarda da uygulanırsa, stratejik ilişkiye gereken ağırlık verilirse ve taktikler buna uygunluk arzederse, yine taktik bir ilişki stratejik bir ilişki durumuna çıkarılmazsa, taktik ilişkilerden ne vazgeçme ne de temel bir umut kaynağı olarak görme, ama bu ilişkilere ağırlığını da vererek idare etme ve yönetme doğru bir biçimde sürdürülürse, bütün bunlar işlerin gelişmesine yol açar. Aksi halde geçmişte olduğu gibi bir yığın tıkanmayı, gerilemeyi ortaya çıkarır. Bu konularda gereken çözümlemeler vardır.

Şimdiye kadar sürdürdüğümüz ilişkiler kendiliğinden kurulmuş değildir. Biz, böyle bir ilişkinin tutturulması için yıllardır çaba harcıyoruz. Taktik bir ilişki bazen önemli bir gerilla grubunun bir alana sağlıklı ulaşmasını sağlar. Bu da savaşım için hayati önemdedir. Taktik bir ilişki bazen teşhir-tecrit çemberini kırabilir ve bu da gerilla için önemli bir güç aktarımına yol açabilir. Ve biz bütün bunları yaşadık. Burada geliştirdiğimiz ilişki şimdi taktik ilişkidir. Bunu böyle değerlendirmek gerekiyor. Yani öyle stratejik düzeye ulaşmış bir ilişki değildir. Bunu stratejik düzeye yükseltme niyeti vardır, ama somut olarak bu duruma gelmiş değildir. Ancak bu ilişki, bir taktik ilişkinin bir halkın direniş tarihine neler katabileceğini ortaya koymuştur. Bir taktik ilişkiye gereken ağırlık verilirse, sonuna kadar ona kıymet verilip değerlendirilirse, hiç de öyle "taktik bir ilişkidir, fazla önem vermeye gerek yoktur" denilemeyeceği, bilakis çok hayati bir dönem için çok belirleyici sonuçların çıkarılabileceği anlaşılmıştır. Bu nedenle ilişkilere ve sıradan dostluklara bile büyük kıymet vermek gerekiyor. Burada sıradan kitle dostlukları kuruldu ve bu dostlukların ne kadar yararlı olduğu ortaya çıktı. O halde, "komşudur, bize fazla gerekli olmaz" deyip boştalamamak gerekiyor.

Institut kurde de Paris

Bütün ilişkilere işte bu espriyle yaklaşmak gerekir. Yurtdışında da olsa, çok sınırlı ve yüzeysel de olsa, gelecek vaadetmese de, ısrarla o ilişkinin üzerinde durmak, ısrarla onun üzerinde çalışmak, bazen bizi çok önemli gelişmelerin kaydedilmesine götürebilir. İşte bunlar pratikte sağlanmıştır. Bunları her arkadaş yaşıyor ve biliyor. O halde, kendi pratiklerinde de bunları gözardı etmeden yaklaşmasını bilmelidirler. Başta da söyledik, buraya gelirken başkaları tarafından bize verilmiş bir görev ve yetki yoktu, herhangi bir ilişki ve imkan yoktu. Biz devrimci sorumluluk anlayışı ile bu imkanları yarattık. Başlangıçta her şey kapalı idi, biz kapıları aşındıra aşındıra, küçük kapıları ve küçük gedikleri aça aça büyük kapılara, büyük olanaklara ulaşmayı bildik. O halde bu yaklaşım bütün arkadaşların esas alacağı yaklaşım olmalıdır.

Dış ilişkilerin ve taktik ilişkilerin değerlendirmesini doğru yapmak gerekiyor. Dış alanlarda görevli olanlar, gerillaya ilişki, güç, silah, kadro aktarmakla yükümlü, bizzat kendilerini bu konuda yetkinleştirmekle görevli elemanlardır. İster bu sahada, isterse Avrupa'da olsun bu çalışmalar gerçekleştirilmek durumundadır. Ve buralardan partinin temel taktiğine insan, ilişki ve imkan taşırılmalıdır. Yoksa buralarda oturup gününü gün etme kabul edilmez. Bu konuda gerekli tüm yaşantıyı ben sergiledim. Burada sonuna kadar gerillayı destekleyen çabalar olmasaydı, benim buradaki faaliyetlerime müsaade edilemezdi. Bu, bütün alanlar için geçerlidir. Herkes her yerde temel parti taktiğine güç aktaramazsa o zaman parti taktiğiyle çelişiyordur ve çelişenleri de tasfiye etmek gerekir. Biliyorsunuz, Avrupa'da sadece taktikle oynama da değil, apayrı bir taktik ve yaşam içine girilerek ülke unutuldu. Ülkedeki genel gelişmenin temposunun dışında bir yaşam alışkanlığına gidildi. Partiye karşı böylece dikilenler oldu, provokasyonun temeli böyle atıldı, daha sonra bunları incelterek devam ettirenler çıktı. Nereye götüreceklerdi? Avrupa'nın şu veya bu emperyalist gücünün kanadı altına girecekler, daha sonra zor bela elde ettiğimiz değerleri pazarlayacaklar ve utanmazca bir yaşantının üzerine oturacaklardı. İşte bunun adına da ilişki ve yaşam diyorlar. Tabii bizim bunlara karşı önemli bir cevabımız ve mücadelemiz gelişti ve bu halen de devam ediyor. Bunlar, aslında PKK'nin adını ve

Institut Kurde de Paris

etkisini kullanan, fakat günlük ilişki olarak, örgütlenme ve yönelme olarak PKK'nin taktiğinden uzaklaşma, hatta bu taktiğe karşı çıkmanın çabası içinde idiler. Geçmişte yoğunca bunların üzerine gittik. Fakat halen de objektif olarak bu konumları yaşayanlar az değildir. O halde bunlara da görevleri tekrar hatırlatmak gerekiyor.

Biz, insanları bu alanlara taşırırken ve geniş imkanlar tanırken, bunu ucuz bir yaşantı kurmaları için yapmıyoruz. Verilen imkanlar üzerinde ucuz bir yaşantı kurmak demek, en hayati değerlerimize ihanet etmek anlamına gelir. Fakat partimizin kendilerine verdiği görev ve yetkileri kim böyle yozlaştırabilir? Bu durumda olanlar kendilerini partiyle savaş halinde bulurlar, o zaman savaş halinde olmanın sonuçlarına da katlanırlar. Açık söylüyorum, biz savaş örgütüyüz ve savaşı ülkemizde büyük bir zahmetle ve acıyla geliştiriyoruz. Her zaman zindan direnişçiliğinin ölçülerinden bahsediyoruz, o halde kimse bundan farklı olamaz. En zor koşullarda gerçekleştirilenleri kimse orada bir pazarlık konusu haline getiremez, içsel tutkularının yerine gelmesi için harcayamaz. İşte buralarda bile ortaya çıkan bazı engeller oldu, parti adına apayrı yaşam, üslup, hatta ilişki geliştirmek istediler. Böylelerine "sen kimsin" denilecek, bunu ne Avrupa'da ne de burada yaşayabilirsin. Benim yaşamım didik didik edilmeli, her gün, her saat parti çekirdeğinin yoğunlaşması, gerillanın dış ilişkilerinin geliştirilmesi, kitle ilişkilerinin geliştirilmesi için hangi çabaların harcandığı görülmelidir. Aynı ölçüler, dış alanlarda yaşayanların hepsi için de geçerlidir. İlişki örgütleyeceksin, geliştireceksin, canla başla ülkeye yönelteceksin, bu konuda tam bir savaşım yürüteceksin. Haddini bilerek yaşayacaksın, günü geldi mi, koşullar ve olanaklar elverdi mi sen de temel savaşım cephesinde yerini alacaksın.

İşte dışarda PKK'nin ilişkilerinin özü bu idi. Bu ilişkiye epey provokasyon dayatıldı, epey partiyi bitirtecek ve partiyi parti olmaktan çıkartacak anlayış ve uygulama dayatıldı. Parti bu anlayışların üzerine gitti ve onları engelleyerek boşa çıkardı. Fazla verimli olmasa ve birçok güç kaybına mal olsa da partiyi o zeminlerden yararlandırmayı başardı.

Biz, şimdi de bu etkinin olumlu bir biçimde gerillayı geliştirmesi

Institut Kurde de Paris

için her türlü tedbiri alıyoruz. Bu noktada sonuna kadar ısrarlı davranacağız ve böylelikle dış ilişkilerden, dış gelişmelerden mücadelemizi yararlandırmayı sağlayacağız. Bu da bir savaşımdır. Bu savaşımın da tüm yönleriyle bilinmesi ve de uygulanması gerekir. Ülke içindeki mücadelemizin buna gözkulak olması, ülke dışındaki sorumlu devrimcilerin de görevlerini bu biçimde kavrayıp milim saptırmadan yerine getirmesi gerekir. PKK'ye bağlılığın temel ölçütü budur. Bunun dışında ölçü, anlayış, eğilim ve yaşama kesinlikle el sürmemek gerekir. Aylarca yaşa, yıllarca yaşa, ama kalbin hep ülkedeki savaş için atsın. Küçük imkanların oldu mu bunu oraya taşıracaksın, küçük ilişkilerinden basit mektup ve duygularına kadar hepsinden ülkedeki mücadeleyi yararlandıracaksın. Bunun dışında hiçbir biçimde yurtdışında devrimcilik yapılamayacağını, yurtseverlik görevinin yerine getirilemeyeceğini bilmek gerekiyor.

Belli ki, dış çalışmalarımız bazı dost güçlerin katkılarını da geliştirmiştir. Mücadelemize hayranlık duymalarını ve dostluk gösterilerinde bulunmalarını sağlamıştır. Bunlar devletler, partiler, kişiler düzeyinde olabilir. Biliyorsunuz ki, bu yıllarda bu tip dış ilişkilerin geliştirilmesi için de büyük çaba harcanmıştır. Bunlar gerekli ve zorunlu ilişkilerdir. Bu olmadan dışarıya açılma olmaz. Ama dışarıya açılma olmadan da içeriyi uygun halde geliştiremeyiz. Şu anda bu ilişkilerden taktik düzeyde yararlanıyoruz. İlerde savaşımız gelişirse, şüphesiz stratejik düzeyde, yani tam bir dostluk düzeyinde de yararlanmak mümkündür. Belli ki üzerinde durmak ve çalışmak gerekiyor. Ne bu ilişkilere bel bağlayarak partiyi ona yaslayıp sağa çekmek, ne de bu ilişkileri inkar etmek doğru değildir.

Bugün çeşitli ülkelere yönelik ne tam sosyalisttir, ne tam kapitalisttir, demokrattır vb. tartışmalarından ziyade, her birini somut konumuna göre değerlendirmek gerekir. Bir ulusal kurtuluş hareketinin dolaylı ve genel müttefikleri haline getirmek için çaba harcamak gerekiyor. İdeolojik-politik durumları bu çerçevede ele alınır, yani bunlarla ilişkimiz ideolojik kalıplar içinde ele alınamaz. Ama bu demek değildir ki doğru marksist-leninist anlayışı dayatmayacağız, tersine sonuna kadar dayatıyoruz. Fakat onların da, bizim de politik gerçeklerimiz vardır, ideolojik bir yakınlaşma, bağlaşma olmazsa bile

Institut kurde de Paris

politik yakınlaşma olabilir. Bu, hem sosyal-demokratlarla, hem de sosyalist ülkelerin resmi güçleriyle böyledir. Politik ilişki ile ideolojik teslim alma ilişkisini ayırdetmek gerekir. Sıradan politik ilişkiler olabilir, ama ideolojik olarak ne sosyal-demokratlara ve ne de bugünkü resmi sosyalizme teslim olmak olmaz. Yakınlıklar vardır, uzaklıklar vardır; bu konuda da dostluğu doğru uygulamak gerekiyor. Partimiz bu konuda da büyük bir kavga yürütmüş ve çaba harcamıştır. Halen bunun üzerinde ısrarla duruyor ve partinin bu konuda fazla yara almadan gitmesine çaba harcıyoruz. Gerilla çizgisinin tasfiyesi için hem sosyal-demokratların, hem de resmi komünist partilerin çok büyük tasfiyeci çabaları vardır. Bunu çok iyi görmek gerekiyor. Biz, bunlarla hem mücadele ettik, hem de bunlardan yararlandık. Yani ideolojik katılıkla politik esnekliğin doğru uygulanması konusunda partimiz bir tecrübe kazanmıştır. Bu tecrübeyi de iyi değerlendirmek ve iyi uygulamak gerekiyor.

Demek ki, içinde bulunduğumuz koşullarda gerillanın temel gelişme etkenleri bunlardır. Görüldüğü gibi, bu etkenler, birinci düzeyde partidir, ikinci düzeyde kitle temelidir, üçüncü düzeyde teknik donanım ve dış ilişki çerçevesidir. Bugün bunların hepsi de başarıyla sağlanmış durumdadır. Yoğun bir mücadeleyle bu konuda belli bir seviye kazanılmıştır. Bu da gerillanın gelişmesi için gereken temelin sağlam atılmış olması demektir. Gerilla bu etkenlere dayanarak önümüzdeki dönemde hızla gelişebilecektir.

İnstitut Kurde de Paris

III- PARTİ VE GERİLLA YAŞAMI

Yaşadığımız pratik gösteriyor ki, Kürdistan'da parti olmazsa gerilla da olmaz. Günümüzde gerillayı, gerilla yaşamını var etmek, ancak parti ile, parti yaşamı ile mümkündür. Gerillanın sağlıklı ve hızlı gelişimi de, ancak parti yaşamını geliştirmekle olur. Bu nedenle, gerilla üzerine yaptığımız değerlendirmenin bu bölümünde, parti yaşamının önemi, askerileşme ve askeri yaşam, öncü militan olarak gerilla ve gerilla yaşamında moral etkeni konularını inceleyeceğiz.

Parti yaşamının önemi

Parti yaşamı herhangi bir yaşam değildir. Parti yaşamı dışında militanlık olamaz. Herhangi bir yaşamı biz kabul edemeyiz. "Direnişçidir, iyidir, görev de yapar, fakat bir türlü parti yaşamına gelmez" demek ciddi bir eksikliktir. Bize gerekli olan parti yaşamıdır. Parti yaşamına uymayı bilmezsek, bütün özelliklerimiz boşa gidebilir. Parti yaşamını bir gelenek haline getirmek zorundayız. Ne kadar tekrarlayıcı, biçimci gözükürse gözüksün, bu yaşama bir defa alışacağız. Kürdistan halkının tarihinde en ciddi olay, devrimci parti yaşamına kendimizi alıştırmaktır. Bugün kişilerin bu yaşama kendilerini alıştırmalarının anlamı örgüt işleyiş kurallarına derinden ve gönüllülükle uymak, temel parti görevlerine ve üyelik şartlarına sürekli bağlı kalmaktır, kazanılacak olan büyük bir örgütlülüktür.

Biliniyor ki, bir örgüt içinde yaşam, üyeliğin temel şartı olarak parti programının tahlil ve amaçlar sistematiğini benimseyip, buna uygun ilişkiler içerisinde bulunmaktır. Leninizmin çağımızda proletarya devrimciliği için uğruna en çok savaşım verdiği ve onu başarıya götürdüğü esas nokta ise bu üyelik koşullarıdır. Yani burada sözkonusu olan örgütlü üyeliktir, kendi başına üyelik değil. Bunu şunun için söylüyoruz; "herkes kendini parti yerine, merkez yerine, önderlik yerine koydu" diyorsunuz. Bu ne demektir? Örgüt içinde yaşamayı kabul etmemek demektir. Örgüt içinde yaşamayı kabul etmemek de, kapıyı ardına kadar örgütsüzlüğe açık tutmak demektir. Bugün kocaman bir reel sosyalist sistem doğmuşsa, birçok bağımsız halk oluşmuşsa, bu, örgüt üyeliğinin sağlam uygulanışına bağlıdır. Bu durum bize çok basit gibi gelebilir. "Ha örgüt içinde çalışmışım, ha serbest çalışmışım, farkeder mi" diye düşünenler olabilir. Evet, bunların aralarında müthiş bir fark vardır. Örgütlü yaşamayı bilmek, zaferin temel şartıdır; başına buyruk yaşamak ise, ne kadar marifeti olursa olsun o ögenin şahsında mutlaka yenilgiye götüren bir yaşamdır. İşte bunun önemini çok iyi bildiğimizden ötürü, parti yaşamına, örgütlü yaşama mutlak gereksinim vardır dedik.

Buna karşı çok direnildi ve halen de yaygınca direnilen bir husustur.

Institut kurde de Paris

Örgüt yaşamı yerine benlik yaşamı, yüzyılların bir geleneği dayatılıyor. Belki bir grup, bir komite içindedir, ama bu o kişinin örgütlü yaşadığını gösterir mi? Bilakis, eğer kendini olduğu gibi oraya oturtuyor, her türlü gericiliği orada dayatıyor, orada yaşatıyorsa, o aslında komite maskesi altında görülmemiş bir örgütsüz yaşamı uyguluyordur ve hem de bunu kendisiyle sınırlı olmayan bir biçimde bütün bir birime dayatıyordur. Bu, örgütü sabote etmedir, parti yaşamını tasfiye etmedir. Bunun hiç de az olmayan çok ciddi örnekleri ortaya çıktı. Parti adına en üst düzeyde görev alanların ciddi bir komite faaliyetine yönelmeme, ciddi parti toplantılarını geliştirmeme, karar sürecini işletmeme, altüst ilişkilerini doğru işletmeme, önderliği başka türlü yorumlayıp uygulama, alt örgütler veya ögeler üzerine her türlü yetki dışı uygulamaları dayatma, bazen canına okuma, hakaret etme, hatta tehlikeli ortamlar içine itme vb. türünden örgütlü yaşama gelmeme ve örgütün denetimini kabul etmeme durumları hep görüldü. Ve bunlar da, bütünüyle partinin örgütlü yaşamının ihlalidir. Bu kadar ihlalin olduğu yerde ise, bırakın başarının sağlanmasını, normal bir yaşantı bile sürdürülemez. Bu durumda, eğer biz örgütsel işleyişi biraz uygulamazsak, hemen bu birikim dağılabilir. Mevcut çok güçlü öze rağmen bu öyle olabilir. İşte bunu önlemek için örgütlü yaşamanın büyük önemine inanacağız. İnanmaktan öteye vazgeçilmez bir ihtiyaç olarak benimseyeceğiz. Gerilla birlikleri ve gerilla yaşamına başka hiçbir biçimde ulaşılamaz.

Köylülerle sağlıklı bir ilişki geliştiremeyişinizin, birçok yoldaşla sağlıklı bir birlik-komite oluşturamayışınızın nedeni nedir? Bu, parti yaşamına kendinizi alıştıramadığınız, örgütlü yaşamı bir türlü benimseyemediğiniz içindir. Ve bu da sınıf etkilerinin hortlatılmasıdır. Özellikle küçük-burjuva, yarı-feodal özelliklerin alabildiğine savunulmasıdır. Örgütlü yaşama girmemek ve örgütlü yaşamdan rahatsızlık duymak kimin tutumudur? Proletaryanın örgüt disiplinine giren, proletaryanın çıkarları doğrultusunda çalışır. Proletarya örgütünün yaşamına coşkuyla katılan, bu sınıfın önderliğine inanan, başarıyı bunda görendir. Fakat buna tepki duyan, bunda duyarsız davranan, bu konuda alabildiğine bir bireyciliği ve bununla içiçe liberalizmi, sekterliği dayatan ise, bilinçli veya bilinçsiz sabotörlük konumunda

Institut Kurde de Paris

olan kişi demektir.

Eski birçok adamımızın bir merkezi komiteleşme faaliyetinin başına neler getirmek istediğini sıkça açıklamaya çalıştık. Birçok alan komiteleri ve temsilcilikleri bu konuda nasıl işlemezliğe götürüldü, küçük-burjuvalar bu konuda nasıl direndi, benlik tutkuları nasıl ayaklandırıldı ve tabii ki bizim de bunlara karşı mücadelemiz nasıl sürekli kesintisiz sürdürüldü, bütün bunları doğru kavramak önemlidir. Dürüst ve samimi parti çekirdeği, buna tüm gücüyle yüklenmelidir. Çünkü, başarının en temel koşulu budur.

Şimdi bunlar bilinçsiz ve örgütsel yaşamın anlamını bilmiyorlar mı; biliyorlar ama, örgüt disiplinine girdiler mi bütün küçük-burjuva dünyaları altüst oluyor. Biz aptal değiliz ve elbette durumu anlıyoruz. Onu proletaryanın bir dişlisi haline getirmek demek, onun tüm ortaçağ kalıntısı dürtülerini, hayallerini yerle bir etmek demektir. Onun tüm teslimiyetçi, yenilgili yaşama alışmış kişiliğini tasfiye etmektir. "Bunun tasfiyesi benim ölümüm demektir, öyle olacağıma yok olurum" diyor. Yani proletaryanın, halkın çıkarları doğrultusunda bir eleman olacaklarına, bunlar teslimiyeti, ihaneti dayatıyorlar, yapıyorlar. Yalnız bu da değil, düşmanın en çok partinin örgütlü yaşamına uymamayı körüklediği bilinmektedir. Kaldı ki bu yalnız TC'nin değil, emperyalizm ve karşı-devrimin istihbarat örgütlerinin dayattığı bir yöntemdir. Daha dün ABD'nin Dışilişkiler Bakanı Shultz, "dünya çapında devrimci hareketlere karşı en iyi mücadele yöntemi, onların içine sızma yöntemidir" diyordu. Tabii ki, bunu bize karşı yaygın biçimde uygulayan ABD ile birlikte TC'dir. Örgüte sızdırılan unsur, elbette ki bozgunculuk yapacak, örgütlü yaşamı tehdit edecektir. Örgütlü yaşamda iflas edildi mi, orada kapılar ardına kadar yenilgiye, tasfiyeye aralanmış olur. İşte bunları çok iyi bildiğimiz ve acı sonuçlarını hep birlikte yaşadığımız için, örgütlü yaşama her türlü değeri ve bütün yaşam safhalarımızda gereken ağırlığı vermek zorundayız.

Parti yaşamını bugün halkımıza sunabileceğimiz en değerli yaşam ve yine bağlı olduğumuz dünya görüşünün somutlanışı olarak görmek, onun en sağlam kriter-ölçü olduğunu göstermemiz için kendimizden kaynaklanan hiçbir engel, bahane ileri sürmemek ve

Institut kurde de Paris

yine bize karşı dıştan dayatılan engelleri tanımamak, bu yaşamı benimsemek gerekiyor. Bu konuda bilinen değerlendirmemiz ana hatlarıyla böyle ortaya çıktı. "Kişilik problemi, militanın özellikleri, parti yaşamı", son yıllarımızın ağırlıklı sorunları olmuştur. Giderilmesi için yaygın faaliyetlerimiz olmuş ve eğer bugüne kadar gelebilmişsek bir talimat niteliğinde anlaşılması gereken bu değerlendirmelerin sınırlı da olsa hayata geçirilmesi sayesinde olmuştur. Kaldı ki biz bunları çok önce, ciddi bir militan pratik faaliyet içine girmeden hazırlayıp sunmuştuk. Eğer ısrarla üzerinde durulup uygulansaydı, savaşımı ve örgütlü yaşamı geliştirebilecek sonderece özlü tespitlerdi. Ama, mevcut tutumlar, bu yönlendirme aracını da, rolünü oynamaktan alıkoydu. Kendiliğindenlik, tasfiyecilik, bu konuda kendini biraz daha yürütmek için gereken ağırlığı vermedi. Sistemlice üzerinde durmadı. Belki sıradan okutmuştur ama, ne gibi sonuçlar çıkarılması gerekir, nasıl uygulamaya dönüştürülmesi gerekir, nasıl bir tutkuyla sarılınması gerekir; bunların üzerinde durulmadı bile. Ne ülke içinde, ne ülke dışında doğru temelde yaklaşılmadı. Bunun yerine kendini dayatma, örgütsüz yaşamı dayatma, bireye bağlı faaliyetleri dayatma gündeme getirildi. İşte bu yüzden de, örgütlü yaşamdan uzak birçok militan, bu özelliklerin inkarını yaşadı. Bu deminden beri açmaya çalıştığım tıkanmalara yol açtı. Yani savaşın gelişmeyişine, bir yığın acılı kayıplarımıza ve sonuçta da bunca çabaların boşa gitmesine yol açıyor.

Institut Kurde de Paris

O halde, partili yaşamı neden esas alacağımız ve her koşul altında bu yaşamdan neden vazgeçmeyeceğimiz anlaşılıyordur. Bunun özellikleri vardır, kuralları vardır. Buna sonuna kadar bağlı kalmamız gerekir. İşte eğitim imkanları, işte bu konuda temel yönlendirmeler, açıklık getiren parti değerlendirmeleri ve talimatları, yani doğru kavrayıp uygulamak için ihtiyaç duyulan her şey mevcuttur. Eğer tercihimizi PKK'nin sınıf karakterine uygun yapmışsak, sınıf dışı etkilere karşı kararlıca durabileceğimiz, durmamız gerektiği sonderece açıktır ve bu göreve sıkı sıkıya bağlı isek somutta bu kendini mutlaka gösterir. Hiçbir kişisel kalıntı, özellik, engel olamaz; tersine bütün özelliklerimiz örgütsel yaşam potasında erir ve bu da sadece bizim militanı güçlendirdikçe güçlendirir.

Gerilla yaşamını sabote eden tutumlar

Gerilla yaşamı nasıl olmalıdır? Bu soruyu sormamız ve öngörü halinde de olsa değerlendirmemiz yararlı olacaktır. Madem ki yoğun bir gerilla faaliyetliliği içine girilecektir; o halde gerilla yaşamı, o kitaplarda yazıldığından daha somut olarak, kendi ülke koşullarımızdan ulusal kültürel özelliklere bağlı, yine partimizin temel yaşam ölçülerine bağlı olarak nasıl geliştirilebilir? Bu konudaki özellikler gerilla yaşamına nasıl yansır? Gerilla yaşamı, partili yaşam özelliklerimizle çelişmez, ama bunu daha da yoğunlaştırır, daha da keskinleştirir. Buna değinmeye çalışacağız.

Döneme dayattığımız taktik eylem hattımızın üzerine yürüyoruz, nitel bir dönüşüm sağlamak istiyoruz. Geçmiş faaliyetlerimiz içindeki bir yığın yanlışlığı ve eksikliği gidermek istiyoruz. Yine en ileri sorumlulukla bunları yapmak durumundayız. Bizde halk savaşı geliştirilemeyecek bir olay değil, tersine yılların küçümsenmeyecek çabası bizi en yakıcı bir dönemine kadar getirmiştir. Sorunun üzerinde yaptığımız incelemelerde ortaya çıkan bütün gerçekler, bizim bu konudaki rolümüzü inanılmaz ölçüde sınırlandırdığımızı, gereklerine göre hareket edemediğimizi gösteriyor. Halbuki bütün gelişmeler, bu tarz savaşa vereceğimiz hızlı gerçekleştirme ve yönetme gücünü göstermemize bağlıdır.

Şimdi çoğunuz, bu savaşın sahipleri, bu savaşın geliştirilmesinden birincil derecede sorumlu kişiler olarak değil de, sonderece edilgen, hatta bazen de seyircisi, taraftarları durumunda yaklaşıyorsunuz. Kendilerini böyle bir savaşı geliştirmekten sorumlu tutanların yaşam tarzı, olayları ele alış tarzı, kendi mücadelelerini ortaya koyuş tarzı çok farklı olur. Bu kadar fırsatı, imkanı ele alanların, küçücük imkanlardan sonderece ileri gelişmeler kaydetmesi işten bile değildir. Biz şimdi bu faaliyetleri ülke somutunda yapmış olsaydık, buna güç getirmiş, imkan ve olanak yaratmış olsaydık, geliştirilemeyecek bir savaş değildi. Biliyorsunuz en zoru, yabancı ülke koşullarında bu tür faaliyetleri mümkün kılabilmektir. Sıcağı sıcağına, düşmanla içiçe,

Institut Kurde de Paris

halkın bağrında bir savaşımı yaşayanlar, çok daha yaratıcı düşünür, çareyi çok daha gerçekçi bulurlar ve uygularlar, sonuç alırlar. Kendi kaderleri konusunda, kendi asıl savaşları konusunda bu biçimde bir edilgenlik, yaratıcılıktan yoksun, hatta güdülen koyun gibi kendini yaşatma affedilir bir husus değildir. Ancak bu yaşanıyor. Şimdi bütün ideolojik, politik mücadelemizin düğümlendiği nokta da, bu biçimdeki bir yaşantıyı biz kökünden halletmek durumundayız. Bu iş eğer ilerleyecekse bu temelde ilerleyebilecektir. Eğer halk öncüleri, halkın temel kurtuluş kuvvetleri, kurumları oluşacaksa, bu çabayla ortaya çıkabilir. Özlenen birçok amaçlarımıza hayat hakkı vermek istiyorsak, yine bu çabalar bunu getirebilir.

Düşmanın, çok iyi biliyorsunuz ki, faaliyetlerinin merkezine oturttuğu, bizim sınırlı çabalarımızla belli bir gelişme durumuna getirdiğimiz savaşımımızı toptan tasfiye etmedir. Şimdi durum en yakıcı tarzda böyle gündemimizdeyken, bizim halk savaşı taktiklerine çok az bir ilgiyle, yine az bir sorumlulukla yaklaşmamız, çare üretmeyen, sıcak savaşımın gerektirdiği hız ve yoğunlukta olmayan tutumumuz, aslında yaşamın reddidir. Devrimci yaşamın özgürlük doğrultusundaki çabalarının reddidir. Maalesef yakın pratiğimizde savaş gruplarımız kesinlikle bu biçimdeki rollerine sahip çıkamadıkları için genişleme, yer altına çekilme, büyüme olaylarını yaşayamamışlardır. Neden böyle oldu? Çokça değinildiği gibi, bunlar her düzeyde görevlerine dört elle sarılmadıkları için, kendilerine verilen ve kazandırılan devrimci özellikler üzerinde ısrarla durmadıkları için, kendi darlıklarında ısrar ettikleri için, bu duruma girdiler. Bunlar, son tahlilde, zaferin gelişebileceğine dair hangi çarelerle inanç ve düşünce gücüne ulaşabileceklerini görev bellemedikleri için, bu daralmayı, büyüyememeyi yaşadılar. Bunları kabul etmek, bunların böyle sürüp gitmesine göz yummak demek, bundan sonraki birçok gelişmenin daha şimdiden önünü tıkamak ve gelişmelerin yenilgilerle karşılaşmasına zemin hazırlamaktır. Yine nereden bakılırsa bakılsın, bu çabaların içinde yüksek bir halk savaşı öncüsü gibi değil, esnaf anlayışından da öteye, bir lümpenin isyancılığından da öteye bazı tutumlar yaşatılmak isteniyor. Bu tür şeylerle, bırak halk savaşını geliştirmek, kimse karnını bile doyuramaz. Lenin'in, Rus devriminin

Institut Kurde de Paris

en önemli alanlarında nefretle ve öfkeyle bahsettiği bir tutum vardır. Devrimcilerin her türlü duyarsız, ilgisiz, amatörlükte ısrarlı tutumlarının ortaya çıkardığı bir öfkedir bu. Kendi profesyonel birliklerini geliştirme konularındaki isteksizlik, özellikle bu konuda her an olası kendiliğindenlik ve o zamanki koşullarda sonderece bireysel terörizm vb. tutumlardır bunlar. Bizde bireysel terörizm daha dar bir şeydir; bunun bilinen örnekleri, sonu imha ile sonuçlanabilecek girişimlere ardına kadar kapıyı açık bırakan çalışmadır. Ve yine alabildiğine pasifizm, kendiliğindenlik de bizde budur, bunu yaşamaktır. Bunlara daha fazla öfke duymak gerekiyor. Çünkü, bizde bu savaşım silahla yürütülüyor, dolayısıyla da ısrarın felaketli sonuçları ağırdır.

Niye bazıları bunu ısrarla günümüze kadar getirdiler? Bunlar, partimizin yenilgilerini aslında için için bekleyenler de değil, partinin sınıf doğrultusunu kendi sınıf çıkarlarının ezilmesi olarak görenlerdir. Bunlar hangi renge bürünürlerse bürünsünler, gelişme böyle olacaktır. Özgürlük doğrultusunu, halkın kendi kimliğine sahip çıkışını kesinlikle içlerine sindirmemişlerdir. Bu, çok net olarak son zamanlarda açıkça ortaya da çıkıyor. Biraz daha bunların üzerlerini kazırsak, bunlar tümüyle kendilerini ele vereceklerdir. İstedikleri kadar kişisel çekişme durumları yaratsınlar, istedikleri kadar "şu veya bu kişiyle anlaşmazlıklarımız çıktı" desinler, istedikleri kadar bireysel özelliklerini bir maske gibi kullansınlar, bunların tüm gerçekliklerini açığa çıkaracağız. Tabii ki düşmanın himayesine sığınmazlarsa bu böyle olacaktır. Mücadelemiz, bizim en çok bu temelde halk savaşımını yoğunlaştırabileceğimizi göstermektedir. Dediğimiz gibi, bu konuda sorumlu devrimci role girilmelidir; başka gündemler, başka platformlar ve başka anlayışların, bundan sonra bizde özellikle ülke somutunda bir disiplin konusu olarak gelişeceğini, savaş kurallarının işleyeceğini çok iyi bilmek ve uygulamak durumundasınız.

Savaşla oynamamak gerektiğini hep söylüyoruz ve bu doğrudur. Savaşla oynamamanın birinci kuralı, kendi kurallarını acımasız uygulamaktır. Uygularken, aynı zamanda sonderece adil davranmaktır. İdeolojik-siyasi davranmasını bilmektir, bütün parti ölçülerine hakim olmayı becerebilmektir. Bu konuda kararı çok güçlü sonuçlar

Institut kurde de Paris

doğurabilecek bir biçimde vermektir. Kesinlikle provokasyona gelmek değil, onun tam tersi olan bir gelişme zeminine dönüştürmektir. Bu biçimdeki bir gelişim sonuç alabilir. Savaş kurallarının bu biçimdeki bir uygulanışı, bizi önemli ve geçmişte sıkça içine düşülen durumlardan da kurtarabilir. Burada altyapıymış, üstyapıymış, şundan veya bundan kaynaklanmış, bunlar önemli değildir. Profesyonel savaşçılık sanatında ilerlemek gerekir ve bu iyi bir şeydir, yücelmek iyi bir şeydir. Kendini değişikliğe uğratmak çok önemlidir; bırakalım yadırganmasını, sonderece tercih edilmesi gereken bir durumdur. Hepinizin durumunda halk savaşı kurmaylarının çok uzağında özellikler var. Bu özelliklere ne kadar sevdalanılabilir, insan bunlara ne kadar müsaade edebilir? Eksikliklere müsaade etmek, açık ki doğru değildir. Gelişkin özellikler, düşünce ve karar düzeyinde gelişkinlik, yine keskin bir pratik yürütme, bütün sadece kişinin kapsamlı gelişmesini beraberinde getirir ve tercih edilecek olan da budur. Edilmezse ne olur? Bunlar bu biçimde kendilerine bir gelecek hazırlarlar veya bu şekildeki bir hareket tarzıyla zafer kazanarak diğerlerini ezerler. Günümüzde moda olmuştur. Sovyet deneyimi bile bugün yine olur olmadık eleştirilere alınmak isteniyor, "aşırılıklar var" deniliyor. Bir dönem için tarihin en önemli bir toplumsal dönüşümünü en geri koşullarda yaratmak isteyen bir önderliğe aydın hafifliğiyle yaklaşmak, bunu içinden geçilen aşamanın özelliklerini, örgütten ne istediğini bilmeden, rastgele uluorta birtakım şeylerle eleştirmek yaygın olarak geliştiriliyor. Halbuki o dönemde bir dönüşüm olayı yaşanıyor ve ana hatlarıyla doğru bir dönüşümdür. O dönem için gereklidir. İşte bu dönemlere katılmayı güçlü yapmayanlar adı ve ünü ne olursa olsun, en acımasız sonuçlarla karşılaşmaktan kurtulamıyorlar. Haklı veya haksız olmaları da o kadar anlam taşımıyor. Burada önemli bir dönemeç sözkonusudur. Bu dönemeç kazanılmazsa, bütün sosyalizmin kazanımları gerileyebilir. Faşizmin saldırıları vardır, tasfiye edebilir. Zaman çok önemli burada, zamanın senden istediği şeyi yapacaksın, yapmazsan gidersin. İtibar bugün iade ediliyor ama, o dönem için önemli olan dönemeçlerin yaşanmasıdır.

Bizde bu konuda az mı hata yapılıyor. Zamandan habersiz,

Institut Kurde de Paris

koşullardan habersiz, her türlü hafifliği, kararsızlığı, ikircikliği sonuna kadar dayatma var. Bütün köylü aymazlığı, aydın hafifliği devrime dayatılıyor, öyle yaşanıyor. Yine bunun sonuçlarının ne olabileceğini iyi kestirmek gerekir. Sizler, keskin bir savaş içinde yol almak istiyorsunuz. Akıllı olanlar bu dersleri iyi alırlar. Bizde, ağır hataların içine girenler belki hakkettikleri cezalara çarptırılmadılar, ama bunların aslında hükümden kurtuldukları anlamına gelmez. Sadece hükümün kendileri için ertelendiği anlamına geliyor. Bu dönemlerde aslında birçokları için hüküm verilmiştir. Gelişmeler hüküm vermiştir, tarih hüküm vermiştir, siyasi düzeyde de hüküm verilmiştir, ama sadece ertelenmiştir. Bu önemli değil, yani fiziksel olarak yaşamışız, hatta örgüt saflarında bir şeyler yapar görünmüşüz bu o kadar önemli değildir. Hüküm şudur; önemli siyasal görevleri ne pahasına olursa olsun yerine getirmeden önce sen onunla oynarsan, onu ağır başarısızlıklara uğratırsan, kendi kararını kendin vermelisin. Bunu yapmayacaklar, yıllarca örgüt üzerinde oynamayı ve ağır başarısızlıklara götürmeyi sürdürecekler, kendini bile idare edemeyecekler, hatta iki insanı dahi kazanamayacaklar, parti karşısında da bir yığın kişilik numaralarıyla, kişilik sevdalarıyla çıkacaklardır! Defalarca söyledik, bunlar gaflet içindeler. Bunlara bazı uygulamalar yapılmadı değil, istiyorlar ki, çok açık bir mahkeme kurulsun. Buna biz girmek istemiyoruz. Sovyet örneğinden bahsettim. Onu biz şimdi gündeme sokmak istemiyoruz. Ama akıllı olanlar, bu durumlara değil düşmeyi, bunları aşmayı, bunların bizden daha uzak olmasını, başarı üstüne başarıyı mümkün kılacak çabaları geliştirirler. Ve tarihten ders böyle alınır.

Yıllardır çok şeyler yapıldı, benim emeklerim var ve bu emeklerimi savaşçı yoldaşlarımla paylaşabilirim: Tüm yaşamını benimle birlikte paylaşmak isteyenlerle ideolojik, politik ve eylemsel yaşamı istendiği biçimde paylaşırım. Yönetiyorum, çalıştırıyorum, paylaşıyorum. Böyle doğru bir katılımı ve de sahte miras sahiplerini özce açmaya çalıştım. Kendileri çeşitli biçimlerde kalıntı halindeler, belki de farkında değiller. Mirasın sahipleri gibi oturuyorlar karşımıza. Eğer bizde büyük hedef duygusu olmasa, aslında bunlara tekme bile fazladır. Ve bilmiyorlar, siyasi hedef nedir, siyasal doğrultu, emek

Institut Kurde de Paris

nedir? Bunlar eski küçük-burjuva mal-mülk anlayışlarıyla donanmışlar. Dükkancılık, küçük tarlalar vb. ile aslında koşullandırılmışlar ve örgüt içinde de onu esas alan bir yaşantıları vardır. Utanmadan, sıkılmadan bunu zaman zaman hortlatmaya çalışıyorlar; işte gaflet dediğimiz husus burası. PKK'nin gelişim olayında bunların pay sahipliği yoktur. PKK'ye kan verenler, can verenler bu biçimde bir mirası kimseye bırakmamışlardır. Tam tersine, sonuna kadar kendilerine doğru temellerde sahip çıkılması vasiyet edilmiştir. O halde, bu temelde herkes kendi durumunu nasıl ele alıyor? Savaş sahipleri, savaşı geliştirmekten sorumlu olanlar, bu konuda hangi kişiliği sunuyorlar? Ben her zaman söyledim, benim bütün yaptıklarım bazı yan hizmetleri karşılamak ve bu konuda çerçeveler çizmek, ortamı gündeme hazırlamak, sağlıklı karar vermek ve süreçleri ortaya çıkarmaktır. Militanların, bırakalım bunun gereklerini yerine getirmeyi, çok çok sağda ve geri bir biçimde, sanki bir mihsafirhanedeymiş gibi gelip oturup birçok savaş sorunlarından adeta kendilerini soyut kılmaları, onların nasıl bir gaflet içinde olduklarını ortaya koyar. Savaşçıların büyümesi bu temelde olmaz. Adam yıllardır sırtta yaşıyor, pislikle uğraşıyor ve bazen de acayip sesler çıkararak hak arıyor! Neden bizde savaşın büyük kurmayları, yöneticileri çıkmıyor? Bunları biraz görmek gerekir.

Böyleleri halkımıza büyüme şansı vermek istemeyenlerdir veya halkların nasıl büyümesi gerektiğini bilmiyorlar. Halkların nelere kadir olduklarına aslında inanmamış, fosilleşmiş, nerede ve nasıl koşullandırıldıkları belli olmayan kafa ve ruh yapısıyla sersemleşmiş yaratıklar ve savrulmuş kişiliklerdir. Bunlar savaşın gidişatı üzerinde kötü rol oynadılar. Kürdistan halkının kurtuluş savaşının gelişmesinde, aslında ordular sağlıklı kurulamadıkları için, disiplin kuralları da sağlıklı bir biçimde geliştirilemedi. Suç ve ceza yerli-yerine oturtulamadı. Bu yüzden de, tabii ki güçlü özellikler, onurlandırılması gereken özellikler nelerdir, mahkum edilmesi ve aniden cezalandırılması gereken özellikler nelerdir, bu konularda yargı olayımız, sorgu olayımız fazla gelişme imkanı bulamadı. Diğer sorunlar yığılı durduğu, sorunlar gerekli çözüme kavuşturulmadığı için bu böyle oldu. Ama yine belirtelim ki, bu yanlış anlayışlardan kurtulma, tarihin

Institut Kurde de Paris

hükmünden, örgütün siyasi hükmünden kurtulma anlamına gelmiyor. Sadece bir ertelenme anlamına geliyor. Bunları söylerken, fırsat düşerse infaz ederiz demiyorum. Mesele bu değildir. Zaten siyasal gelişmelerin doğal mantığı bunları yargılar. Tarihin ilerici çarkları hızla dönmeye başladığında bunları çok acımasızca ezer. Devrimciler odur ki, bu tip talihsizliklere kendilerini uğratmamak için dişi tırnağa takarlar ve bu doğrultunun hızlanmasına katkı sunarlar. Gördüğümüz gibi, buralarda ve birçok alanlarda acemice de olsa bir şeyler gelişiyor. Kürdistan devriminin yargı sistemi gelişiyor ve yarın çığ gibi gelişecektir. Bu halkın bin yıllık haklarını istemede, haklarını elde etmede belli bir yetkinleşme sağlandığında, bununla oynayanlar ve kuralları işletmeyenler şaşıracaktır, çok şey yeniden dirilecek ve birçok şey gömülecektir, büyük bir devrim ve altüst oluşlar yaşanacaktır.

Bizim bu konuda partiyi güçlü eğitmeye dair görevlerimiz var. Bu görevlerimizi sonuna kadar yerine getireceğiz. Ben, değil insan hayatı, diğer canlıların hayatına yaklaşımda bile sonderece sorumluluk içindeyim ve duyarlıyım. Bir halkın devrim yapma hakkı ortaya çıktığında, bir halkın özgürlüğünü elde etmede, neden devrimin acımasız davranmak zorunda kaldığını daha iyi anlıyorum. Bizde de neden arzulanmayan birçok şeyin, tasfiye edilemeyen birçok durumun ortaya çıktığı burada daha iyi anlaşılıyor. Bunlardan ders çıkarılacaktır. Yani mevcut olumsuzlukları daha da azaltma görevi ortaya çıkıyor. Biliyorsunuz, biraz maskeler düştü mü, bazıları ya kaçıyor ya da geçekten kendilerini kaybediyorlar. Kendi sonlarını kendileri getiriyorlar. Bu önemlidir ve PKK'nin geldiği aşamayı gösteriyor. Militan da bunu görmek ve kendi duyarlılığını bu temelde geliştirmek durumundadır.

Institut Kurde de Paris

Askerileşme ve taktik yaşam

Savaş arkadaşlığı iyi uygulansaydı aslında bu kadar değerlendirmelere gerek olmayacaktı. Düşman özel savaş amaçlarına bağlı ve kitleleri gerillaya katılmaktan alıkoyan taktiklerine bizim tümüyle

dayatacağımız gerilla taktiklerimizin en öne alınması gerekenin, bizi daha çok kitlelere yaklaştıran, kitleleri biraz daha çeken, hem cephe örgütlenmesini, hem de savaşçı çıkarmayı mümkün kılan taktikler olacağı açıktır. Bunun için neler gereklidir? Eylem biçimleri öncelik sıralamasına tabi tutulabilir. Elbette gizlilik esas alınır. En çok önem vermek durumunda olduğumuz, yeraltı sisteminin geliştirilmesidir. Yeraltı sistemi konusundaki eksiklikler biliniyor. Dağda, ovada adeta bir halkın önemli bir savaşçı kesimini gizli savaştıracak ustalığa ulaşmak zorundayız. Kürdistan'da bunun koşulları sonderece fazladır ve değerlendirmek gerekiyor. Yeraltı sistemini güçlü bir eğitime dönüştürmeliyiz. Yeraltında güçlü okullar geliştirilecektir. Halkın eğitimi bile burada gerçekleştirilecektir. Düşmanın baskısının artması, bizi bu araca daha fazla yöneltecektir. İnsanoğlu yüzyıllardan beri ülkemizde uçsuz bucaksız mağaralar açmıştır. Mağaralarda yüzlerce yıl yaşanmıştır. Onların bile insanlıklarına bağlılıklarını yaşamak için bunu yaptıklarını gözönüne getirdiğimizde, bizim de tekrardan bu tip sistemlere başvurmamız kaçınılmazdır. Düşmanın insanlarımızı dağdan indirme, düzlüğe ve şehre çekme politikası, bir anlamda orada sömürgeciliği rahat uygulamak içindir. Halen de bu yöntemler uygulanmaktadır. Bu kesinlikle var olan gelenekten, ulusal özden, toplumsal direniş değerlerinden koparmak içindir. O halde yapabileceğimiz, yeniden derinliğine bir yeraltı faaliyetiyken, yığınla oluşturduğu suni kentlerde de kitle hareketliliğini geliştirmektir. Yeraltını ne kadar geliştirirsek, kitle hareketliliğini, özellikle kent yığınlarının gösterilerini geliştirmek o kadar gerekecektir. Yeraltı, çekirdeğin korunma yatağındayken, kent kitle yığınının olduğu her yer de geniş faaliyetimizin açık olduğu sahalar olacaktır. Taktik önderlik her zaman bu konudaki görevini iyi yerine getirmelidir. Bu görevler, geniş eylem imkanını ortaya çıkarır, derinliğine gizlenme ve muazzam eylemlilik demektir. Ordu güçlerine karşı olsun, işbirlikçilerine karşı olsun, bu durum böyledir. Kentlerdeki eylemlilik bütün işbirlikçilerin kaçırtılması demektir. Bizdeki köylülük yapısı geniş milis için iyi bir zemindir. Milis, özellikle gerillanın yapması hem sakıncalı ve hem de gereksiz olan birçok çalışmayı yapabilir. Eylemi, örgütlemeyi, bağlantıları, istihbaratı gerçekleştirebilir ve mutlaka bunlara da bu rol

Institut kurde de Paris

verdirilmek zorundadır. Taktiğimizin gelişiminin diğer bir yönü de budur.

Yığınların nitelikleri biliniyor. Gençlik, işsiz ve işçi yığınlarının hareketliliği ve eylemliliği her türlü yol denenerek sağlanmalıdır. Bugün çeşitli torpil, rüşvet ve baştan çıkarılmalarla bu çözülmek isteniyor. Bizim bunları çekme yöntemlerini bulmamız zor değildir ve gelişmek için de esastır. Hain, işbirlikçi yapı, özellikle sabotajlarla rahatlıkla dağıtılır. Biz, bunları planlamada biraz daha işleyeceğiz, ama ana özelliklerini biraz yakalamak gerekiyor. Hareket tarzımızın, bunu yöneten çekirdeğin yeraltı sistemi çok önemlidir ve rastgele hareket, açık hareket belki de suçtur. Bu, fedakarlık değil, yiğitlik de değildir. Açıkça namertliktir ve suçtur. Kuralların en açık ihlalidir. Halk savaşımını yürütmede neredeyse düşman bizi yanıltıyor. Bu, kendi taktiğimizden ne kadar uzak yaşadığımızın bir göstergesidir. Bugün gizlilerin hareketi gerçekten de muazzam sonuç alabilir. Düşman legaldir, işbirlikçiler legaldir, açıktır. Biz, her bakımdan gizliyiz ve gizlilik muazzam bir kuvvettir. Düşmanda ürküntü yaratır; dağdan, taştan, ağaçtan, kısaca her şeyden korkarlar. Sıradan bir hareketlilik, bir bölgede gölgemizin görünmesi bile çok önemli etkidir. Bu eğer iyi kullanılırsa, daha canlarına yönelmeden çoğu teslim olur. Bunları güce dönüştürmeliyiz. Politika, bu konuda nerede, ne zaman ve neyin alınması gerektiğini bilmektir. Bu konuda maddi-manevi desteği, gerillanın harekatını ve gerilla pratiğinin sonuçlarını günlük olarak değerlendirmek gerekiyor. Bir birimin sıradan bir hareketliliği bile çoğunun farkedemediği birçok etkiye yol açabiliyor. Yine bir yığın başka bölgelerdeki hareketlilik muazzam etki yaratabiliyor. Bunları mühendis inceliğiyle incelemek ve hangi siyasi sonuçları, örgüt sonuçlarını çıkardığını bilmek savaşı geliştirir. Ancak bunlardan ne kadar habersiz yaşandığı pratiklerimizde çokça görülüyor. Halbuki pusuya düşüremeyeceğimiz hiçbir düşman kuvveti, gücü yoktur. Yeraltını geliştirerek ulaşamayacağımız hiçbir düşman kanalı yoktur. Siz bu hareketleri en ücra yönetim merkezlerine kadar geliştirebilirsiniz. Savaşı işte böyle geliştirmeliyiz, taktiği işte böyle uygulamalıyız.

Taktik, temel komite rolü oynaması gereken bir birimin en tehlikeli

Institut Kurde de Paris

biçimlere sokulması değildir. Aynı zamanda savaştırılması da eylemlilik değildir. Çeşitli yerlerde değinildiği gibi, fedailiktir bu. Son tahlilde gerilla taktiği değil, bireysel terörizmdir. Bu da yenilgiye uğramaya mahkum demektir. Burada, taktiğe hakimiyet, taktik yönetime hakimiyet büyük önem taşıyor. Mesela hepiniz, bakıyorum çoğu bölgelerde sorumluluk talebinde bile bulunuyorsunuz. Yürüyüşünde kırk türlü yenilgi kokan adam nasıl bu sözleri sarfeder, hayret ediyorum. Biz sana kuvvet verelim, kitle desteği verelim, ama gereklerini yerine getirme! Belirttiğim gibi, sonderece sorumsuz bir şeye alışılmış. Ancak savaşa böyle yaklaşmak mümkün mü? Burada ulaşılması gereken savaşçılık boyutunu iyi bilmek zorunludur. Her zaman söylüyorum, buraya kimseyi zorla çağırmıyoruz; biz burada kahramanların birliğini yaratmaya çalışıyoruz, eğer namus meselesi olmasaydı yarısını atardık. "Bizi bıraktılar, attılar" demesinler diye, yurtdışına çıkan bazı kişileri, daha doğrusu savaştan kaçanları, savaşı örgütlemek için değil, sırf bunun için tuttuk. Bu demek değildir ki, biz bu işleri bilmiyoruz, biz kişilikleri tanımıyoruz. Çok iyi biliyoruz; kimin vatansever, kimin ne tür olduğunu iyi biliyoruz. Ama şu şansı da onlara tanıyoruz: Eğitim ve gelişme imkanı varsa örgüt buna imkan verebilir. Biz, savaşın yaman adamlar tarafından örgütlenecek bir iş olduğunun bilincindeyiz. Böyle adamların mutlaka ortaya çıkması gerektiğini kimse inkar edemez. Böyle adamları arayıp bulmak, bunlarla derin yoldaşlık bağlarını geliştirmek, her türlü degerlendirmenin üstündedir.

Biz, yüzyıllardır ezilmiş bir halkı, kimliğinin dünyada görülmemiş bir biçimde yitirilişini yaşayan bir halkı nasıl kurtaracağız? Bu halde mi bırakacağız? Çoklarının yaşadığı gibi kendini bile doğru dürüst ayakta tutamayanlara bu halkı terkedemeyiz. Bizim harcadığımız çabalar, aslında sizleri yurtdışının tahripkar etkilerine fazla uğramadan (ki bunlar çok tahripkar etkilerdir), çok düşürücü etkilere sizleri temas ettirmeden, sağlıklı düşünebilmeyi, büyümeyi sağlamanız içindir. Terkedilseydiniz ne olurdu? Burada, Avrupa'da iken ne haldeydiniz? Acaba bunları düşünüyor musunuz? Baştan sona bir yönetim olmasaydı, bir düşünün, ne olurdu? Ama bazıları bunları hiç düşünmüyor. Tam tersine, hakkının biraz daha yenildiği, çok daha

Institut kurde de Paris

marifet sahibiyken örgüt tarafından kendine değer verilmediği gibi şeyler söylüyorlar. Açıkça söylüyorum, bazılarını bırakabiliriz, fakat benim emeğimi gaspetmesinler. Ben, emeğimi ve gece-gündüz yaşamımı buna adamışım. Bakın görmüyor musunuz, düşünüyorum, konuşuyorum, soruyorum; bu bir emektir, devrim emeğidir. Peki siz, insanlarla ilgilendiniz mi, dostlar kazandınız mı, saygılı davranabildiniz mi, halka ve birbirlerinize karşı tüm bunları yapabildiniz mi? Yok! O zaman hangi haktan bahsedebiliriz? Yarın ülke somutunda da bu böyledir. Kendinizi kitle karşısında pare pare edemezseniz, lime lime edemezseniz, o zaman hangi haktan bahsedebilirsiniz, hangi çekicilikten bahsebilirsiniz? Belli ki böyle olamaz. "PKK vardır, böyle asar, şöyle keser" deyip yetki sahibi olmak da suçtur. Halkın önder örgütü, halkına böyle bakamaz. Bu jandarmaların bakış açısıdır ve bilindiği gibi jandarmalar da sadece kitlelerin sinmesine yol açarlar. Yine birlik içinde, sadece yetkilerine dayanarak mı onları susturacaksın, yöneteceksin? Bu, birlikle oynamadır ve bu da suçtur. Ve alınacak tedbirlerle bunlar anında yargılanır.

Benim kendi örneğimde çok açıktır. Burada bütün ilişkilere en üstün değeri vererek, sıradan bir dostluğu kazanmak için bile boğazımı yırtıyorum. Ama bazılarını gönderiyoruz, aylarca bir ilişkiye tenezzül bile etmiyorlar. Bu baylara-bayanlara soralım; nasıl yaşamı idare edecekler, devrimciliği ve halk savaşçılığını ne sanıyorlar? Ayıp, hem de çok ayıp! Çoğunuzun durumuna bakıyorum, biriniz diğerine bir şey sorduğunda, diğeri cevap bile vermiyor. Siz birlikte hayatınızı bir ton şeye adıyorsunuz, fakat doğru-dürüst temsil edemiyorsunuz. O zaman kendinizden utanmanız gerekiyor. Yoldaşlarını büyütmek için, savaş arkadaşlığını derinleştirmek için neler yapıyorsunuz? İşte bunu sorun kendinize. Bizde neden savaş büyüyemiyor, aynı şekilde savaşçı da neden büyüyemiyor? Bunlar sorulara verilecek cevaplara çok yakından bağlıdır. Ondan sonra da "hak-hukuk, yetki-sorumluluk" deniliyor. Biz kuralları biraz daha geliştireceğiz ve yine dikkatli olalım diyeceğiz. Bütün bu hareketler kuralların ihlalidir.

Daha önce söylediğim gibi, halen bazıları, ideolojik grup döneminin alışkanlıklarından geliyorlar ve ordu kuruluşunun temellerine bir

Institut Kurde de Paris

dinamit gibi bu alışkanlıklarını yerleştiriyorlar. "Particilik, savaşçılık budur" diye bunu partiye dayatıyorlar. Bu büyük bir gaflettir. Daha doğru-dürüst kafasını çözümleyememiş, uygun adım atışını daha belirleyememiş, ama adam sonderece etkili-yetkili konumda ısrar ediyor. Etkili-yetkili konumlarda olmak için güçlü olmayı bilmek gerekir. Güçlü olmak için eğer egemen sınıflara mensupsanız, kendi sınıflarınızın belli bir örgütlülüğüne, donanımına sahip olmak zorundasınız; emekçileri temsil ediyorsanız, emekçilerle derin bağlarınızın olması gerekli ve yine örgüt içinde derin sempati, saygı ve sevginizin olması gerekir. Bunlar olmadan, neye dayanarak ileri atılacaksınız? Güç oranında söz söylemesini bilmek gerekir. Sizin gücünüz kitleler ve örgüt tarafından onaylanıyor mu, ondan mı kaynaklanıyor, buna bakarak gücünüzü konuşturmalısınız. Yine burada, birçokları halen örgüte karşı direnme durumundadırlar. Bunlar, bu gücü nereden alıyorlar? Gerçekte ise bu tipleri savunacak bir-iki dostları bile yoktur. O zaman bu etki ve yetkiden daha ne anladık! Biz eskiden de bazılarına söyledik; örgüt üzerinde o kadar etkili, yetkili görünmeye çalışıyorsunuz, iyi bir şey, saygı duyuyorum, ama bunun anlamını bilip, ona göre hareket etmek zorundasınız. Bu nedir? Bu da sonuna kadar birliğimizi geliştirmek, sonuna kadar birliğimizin sağlam komutanı, önderi olduğunuzu tam kanıtlamaktır. Etkinliğin başka kaynağı yoktur. İsmin değeri nedir, bizde isme dayanmak, eski aşiret kültürünün bir kalıntısıdır. Yetkiye dayanarak yaşamak da jandarma anlayışının kalıntısıdır. Tabii tüm bunlar yanlıştır.

Bunların yanısıra, bir de kendini çok etkisiz ve yetkisiz görme vardır. Bu kadar çaba harcıyorlar, mücadele ediyorlar, fakat ne kadar söz sahibi olduklarının farkında bile değiller. Bu da köleliğin davranış tarzıdır. Çaba harcamışsın, hayatını koymuşsun; görüyorsun ki, bu işte yanlışlıklar var ve bunlar gözünün önünde olup bitiyor, o halde durdur. Görevler var ama bunlar yapılmıyor. O zaman müdahale et; olumsuzluklar varsa müdahale et. Bütün pisliklerin üzerinden akmasına müsaade etmeme gücün ve bu konuda görev ve sorumluluğun vardır, o halde bunları yerine getir. Ama böyleleri, bunları yapmaya ve güç yetirmeye yanaşmazlar, bunu görmezler. Böylelerinin

Institut kurde de Paris

de köleden farkı yoktur ve bunlar da diğerlerinden daha beterdirler.

Biz savaşın kalitesini yükseltmek istiyoruz, savaşı bir adım daha ileri götürmek istiyoruz. Bunda hepiniz isteklisiniz ve görev talebinde bulunuyorsunuz. İşte yaklaşımın kendisi böyle gelişmek zorundadır. Bunu tekrar söylüyorum ki, talepte bulunanların durumları buna pek uygun düşmüyor. Yıllar kötü harcanmış, yıllara gereken anlam verilememiş! Benim sürekli, süreci doğru değerlendirmek gerektiğini vurgulamam bu nedenledir. Tüm bunlar bizim için fırsattır; halk savaşını bugün bu aşamada yürütmek, bunda rol sahibi olmak büyük bir şanstır. Bu kadar çalışma azmi göstermemiz, sürece yüksek bir değer biçmemizden ötürüdür. Tüm diğer yaşam kanallarını tıkayıp bunu tek yaşam kanalı olarak görmemiz, dayatmamız, büyüklüğüne derinden inanmaya ve kurtuluşumuzda oynayacağı büyük rolü görmeye yakından bağlıdır. Ve eğer böyleyse, o zaman bizim savaşımımızın yürümemesi için bu konuda hiçbir engel yoktur. Yine insan anlayışımızın bir sınıf temeli de vardır. Bundan dolayı, öyle derin yanılgılarla yaşamayı, sürekli bozulan bir silah gibi işlememeyi kabul etmiyoruz. Halk savaşının en güçlü silahı insan ögesi olduğundan, onun sonderece üretken olabileceğini düşündürüyor, olması gerektiğini açıkça gösteriyor. Bu konuda, insanın en büyük yetenek olduğunu ortaya koyuyor. Kendi emeğim, bu konuda büyük gelişmelerin yaratılabileceğini kanıtlıyor. Kendime mi inanacağım, kendi pratiğime mi inanacağım, yoksa başarısızlığı en açık ortada olanların kuruntularına mı inanacağım? Yürüttüğümüz faaliyet, halkın onurunu yücelten bir hareket oluyor. Ona tarihi özlemlerini, hayati çıkarlarını yüceltme imkanı veriyor, mensuplarını bilinçlendiriyor, örgütlendiriyor. Bunlar kesin doğrulardır. Kaçış eylemleri, karşı-tarz, karşı-üslup, karşı-oturuş, konumlanış nedir? Tüm bunların zıddıdır. Elbette ki kazanan gerçeğin yanında olan başarılı olacaktır ve diğerlerinin elbette ki canına okuyacaktır, onları tasfiye edecektir. İşte dönemin üzerine yürüyüşte sorumluluk alma, dönemde büyümeyi sağlama böyledir.

Biz dedik ki, baştan günümüze kadar devrimci yaşamımız bir savaşçı yaşamıdır. PKK'nin gelişimi, bir mücadele örgütünün, günümüze doğru bir savaş örgütünün gelişmesidir. Bir savaş

Institut kurde de Paris

örgütünün gelişimiyle, sosyal, kültürel, siyasal örgütün gelişimi arasındaki farkı görmek gerekir. Bir savaşçının yaşamının gelişmesiyle, normal savaş dışı kurumlarda insanın gelişimini ayırt etmek gerekir. Bugün kendim, PKK'yi bir savaş örgütü durumuna getirmek için, fikren, ruhen ve karakter olarak çeşitli dönüşümleri, yine birçok toplumsal bakış açısını geliştirmek gerektiğini görüyorum. Savaşçının gelişimini basit bir olay olarak kesinlikle ele almıyoruz. Savaşta kararlılık, keskinlik, savaşta üslup güçlülüğü, savaşçılıkta zamanında davranma güçlülüğü çok önemlidir. Biz kararsızlıktan, zamanında karar vermemekten, tarih olarak ne kadar çok kaybettik. Bunu biliyoruz. Zamanında ideolojik çalışma yapmama, zamanında siyasi doğrultuya kendini koymama, zamanında yapılması gereken hazırlıklara yönelmeme, yaygınca yaşanılmıştır ve bu saflarda böyle şeyler vardır. Sizler fazla bilmiyorsunuz veya çok rahat karşılıyorsunuz da demiyorum. Ama bu konuda şiddetli öfke yaratmayı ve ardından mutlaka olumlu ögeleri ortaya çıkararak bunların canına okumayı bilmek durumundasınız. Yarın ülkeye gideceksiniz. Acaba orada sergilenmesi gereken yaşamın her yönüyle nasıl hazırlanması gerektiğini kendimize yedirebiliyor muyuz? Tasavvur gücünüz nedir? Biz burada sıcak savaşımı yaşamadığımız halde, her gün onun sorunlarıyla dopdoluyuz. Çünkü çok sorumluluk isteyen bir işin, sorumluluğundan kaçınmak kişiyi kurtarmıyor. Bugün gerilla yaşamı diyoruz, gerilla yaşamına geçiyoruz diyoruz. Yapılan değerlendirmeler gerilla yaşamının tam yaşanamadığını, çok yanılgılı yaklaşıldığını ve oynandığını ortaya koyuyor. Bu kamp sahasında bile, bir gerillacıya has yaşamı zorbela tutturuyoruz.

Savaşımızın bu evresine bayram coşkusuyla girilmeli derken, biz yine bir gerçeği ifade ediyoruz. Eğer halklar bayram denen olayı önemli kurtuluş dönemlerine denk getirmişlerse, zulümden kurtulmanın ve bir adım daha ileri gitmenin anılarının hatırlandığı günler olarak değerlendiriyorlarsa, bizim için sadece bir anı değil, bütün yüzyılların sonrasına bir anı olarak yansıyacak olan canlı yaşamın ta kendisidir. Bunun için de bayramların en önemli olanıdır. Diğer yaşamı da deneyin bakın, ne var Kürdistan'da? Kürdistan halkı içine gidin, nefes alın, göreceksiniz ki karanlık, çürüme, dedikodu, her

Institut kurde de Paris

türlü iftira, açlık, yoksulluk ve insan yerine konulmama vardır. İnsan soyunun doğal ileri gelişmesinin sonucu bu olabilir mi? Buna katlanılabilir mi? O halde, gerilla bunun amansız tepkisi olarak ortaya çıktığına göre, panzehiri olarak ortaya çıktığına göre, gerillaya dört elle sarılmak gerekir.

Siyasi mücadele askeri mücadeleye göre daha ılımlıdır ve şiddet ögelerine istisnai olarak başvurma durumu sözkonusudur. Esas itibarıyla da şiddet dışı amaçlardır, ama işin içine şiddet girdi mi oradaki siyasi mücadele askeri mücadele olarak karşımıza çıkar.

Partimizin baştan itibaren yürüttüğü ideolojik mücadelesini ve siyasi mücadelesini askeri yanıyla içiçe geliştirdiğini biliyoruz. Ama, uzun dönemler daha çok teorik faaliyetlerle ve ideolojik mücadeleyle uğraştığımız evrenin ağır basan yönü, ideolojik mücadele, tartışma, propaganda ve çok sınırlı istisnai bazı savunma amaçlı şiddet araçlarına başvurmak tarzında oldu.

Politik mücadele dönemimiz, yine propaganda, örgütleme, miting, biraz daha gelişmiş şiddet, daha sonraki aşaması silahlı mücadele yönü biraz daha gelişmiş olarak ve aynı zamanda ideolojik mücadelesi de devam eden ve yine politik faaliyetliliği artan (ki bundan daha fazla içiçe giriyorlar, daha fazla birbirlerini koşullandırıyorlar) ama, giderek askeri yönü ön plana çıkan bir dönem oluyor.

Demek ki, bizde partinin askerileşmesi, belli bir düzen altında gittikçe gelişerek günümüze kadar gelmiştir. Partimizin askerileşmesini iyi değerlendirmek ve süreç içindeki gelişimini iyi bilmek gerekiyor. Askerileşme yanı ağır bastığında militan yapıya nasıl etkide bulunacağını, nasıl yansıyacağını iyi kestirmek gerekiyor. Onun için, daha önce belirttiğimiz gibi, bizde silahlı mücadele sorumluluğunu üzerine alan bazı sorumlularımız eski dönemin kalıplarıyla bu sorumluluğu karıştırdılar. O dönemdeki biraz iş yapabilme kabiliyetlerini, yazma, çizme, konuşma kabiliyetlerini, silahlarla oynama biçiminde yansıttılar, hortlattılar. Tabii ki bu felaketli sonuçlar doğurdu. Ve onların sonderece büzülmelerine ve savaşla oynamalarına, gürülmedik demagojik-oportünist tutumlara girmelerine yol açtı. Demek ki adamımız askeri kişiliğe ulaşmadı, hatta belli bir politik kişiliğe de ulaşmamış. Politik yoğunlaşmayı

Institut Kurde de Paris

yaşamayan adam, dar ideolojik kalıplarla (ki biz buna şematizm, doğmatizim dedik), bu şemalarla savaşı ne kadar geliştirebilecekti? Savaşı ruhen yaşamıyor, düşüncesi askerileşmemiş, bir üniversite öğretim üyesinin savaşı ele alıp değerlendirme tarzını aşmamış. Akademisyenlerin savaş teorisi üzerinde çalışmaları, bizim savaş örgütümüzün kurucuları olması gerekenlerin incelemesine benzemez. Onlar kendi koşullarında savaş teorisini, savaş düşüncelerini geliştirebilirler, bu da dar bir çalışmadır, ama akademik çalışmadır. Fakat bir partinin askeri çizgisini uygulamakla sorumlu olan adam, çok değişik bir adamdır.

Demek ki, geçmişte bizim askeri yaşam çizgimizi kendisinde, askeri çizgimizi kendi yaşamında somutlaştırması gerekenler, en dar dönemin en gevşek ilişkileriyle (ideolojik dönemin ilişkileri görülür, gevşek ilişkilerdir ve askeri nitelikleri yok denecek kadar azdır) ve buna bir de politik yoğunlaşmayı ve politika dünyasını bilmemeyle girerse veya hiç yaşamadan bu dönemleri atlatarak birisini askeri sorumlu kılarsak, elbette ki felaketler peşpeşe gelişebilir. Askerileşme, askeri sorumluluk ve askeri kişilik şurda kalsın, görülmemiş saptırmalar, işi lafla kurtarma, örgüte kafa tutma ve altüst etme ortaya çıkar. Örgütün düzeni işte bu tarzda idi. Ve bizde bu ortaya çıktı. Halbuki yapımız partileşiyor, militanlarımızın savaş yetenekleri gelişiyor ve kararlılıkları gelişiyor. İşte orada sorumluluk alanların bilmek ve duymak istemedikleri bir gerçek de buydu. Biz PKK'yi aslında askerileştiriyorduk. PKK'nin askerileşmesinin önemli siyasi sonuçları vardı. Askeri yaşam PKK'nin ana çekirdeği tarafından kavranılıyor, ideolojik-politik faaliyetimiz askerileşme doğrultusunda önemli etkiler yaratıyordu. Geçmişte bu da görülmedi. Bazıları yine bunun üzerinden atladılar. Çekirdek bu temelde hazırlanıyor, yönetim de bu temelde hazırlanmak zorundaydı. Fakat öyle olmadı, onlar yine bu işin zorbalıkla idare edilebileceğini sandılar. Tabii böyle olunca da pratik savaşçılar bir yana, savaş sorunu duymayanlar ama savaş üzerinde ahkam kesenler bir yana oldu. Açık ki bu bir çelişkiydi. Ve bu biçimde bir yaşam savaşçı kişiliğe ulaştıramayacaktı, bunları askeri komutanlar durumuna getirmeyecekti. Yaşadığımız gelişmeler de bunu göstermiştir. Demek ki askeri kişiliğin günümüze doğru

Institut Kurde de Paris

gittikçe hızlanan bir gelişmesi sözkonusudur. Biz bunun tarihini fazla ayrıntılarıyla ele almak durumunda değiliz. Ama komutanlara yaraşır gibi savaşanlarımız vardır, bu konuda zengin örnekler vardır. Onların yaşamının bu doğrultuda yaygınlaştırılması, sonuçlar çıkarılması ve örgütü bu kişilikler etrafında askerileştirme dönemimiz vardır. Biz elden geldiğince bunu yapmaya çalıştık. Şimdi ise bunu daha gelişkin bir savaşçı yaşamına dönüştürmek istiyoruz.

Gerillacı öncü militandır

Geliştirmek istediğimiz gerilla yaşamı, partimizin ideolojik-politik yoğunlaşmasının bir diğer aşaması ve zirvesi oluyor. Burada ideolojik mücadeleyi bilmemek, politik ilişkilerin önemini kavramamak şurda kalsın, tam tersine bunların yoğunlaşması ve askerliğin niteliklerini de buna katarak zenginleştirilmesi sözkonusudur. Demek ki, askeri yaşam, gerilla yaşamı, günümüzde parti politikasına hakimiyeti, partinin bu doğrultudaki askerileşmesine bağlı kalmayı ve bu birikimi esas almayı şart kılıyor. Bir de gerillanın bizzat kendinde gerçekleştirmek zorunda olduğu özellikleri yaşamayı şart kılıyor. Şekillenen savaşçi kişilik, işte bu etmenler tarafından belirlenecektir.

Nedir bu etmenler? Parti siyaseti dediğimizde, ulusal kurtuluş çizgisidir bu. Ulusal kurtuluş çizgisinin açımlanmasını yaptık. Derin tarihi temelleri olan ve barbar bir düşman tarafından uygulanan, ülke ve toplumsal yapıyı dumura uğratmayı, onu kimliksiz bırakmayı, halkın her türlü toplumsal gelişme imkanını tanımama ve imha etmeyi, görülmemiş baskıyı, kendi ulusal kimliği içinde eritmeyi, günümüzde bunu en gerici-faşist bir tarzda sürdürmeyi ve yakın gelecekte de toptan bir halkı imha etmeyi amaçlayan tehlikeli bir siyasete karşı, bu siyasetin cayır cayır uygulanmasına karşı, bir halkın ulusal kurtuluşuna ve onunla içiçe özgürlüğüne kavuşmasına, onun bu temelde ve bu biçimde siyaset bulmasına, bir siyasete sahip olmasına, bunun için bir partisinin oluşumuna yönelmek ve bunu geliştirmektir. İşte bunun, bu aşamada parti siyaseti altında halkın savaşımının bir biçimi olan gerilla tarafından daha da derinleştirilmesi,

Institut kurde de Paris

siyasi amaçlarına ulaştırılması için bağlı kalınması gereken esas doğrultudur. Yani stratejik halkayı sürekli gözönüne getirmektir. Demek ki gerilla sürekli bu hattı gözönüne getirecektir. Gerilla yaşamı, bu hatla, bu stratejik yaklaşımla sıkı bir bağlantı içindedir ve onu bir an bile olsun gözardı edemez. Gerillacı kesin bir siyasi anlayışın sahibidir. Bütün faaliyetlerini, örgütlülüğünü, eylemini, yaşamının tüm inceliklerini bu siyasetin başarısına hasreder. Siyasetin gereklerini gözönüne getirmeyen, siyaset dışı gerillacılık, hemen eşkıyalaşır, köylüleşir, soysuzlaşır ve tasfiye olur.

Geçmişte bu konuda içine düşülen durumlar biliniyor. Parti siyasetine sıkı sıkıya bağlı kalınmadığı, siyasi doğrultu gözardı edildiği, dolayısıyla siyasetten kopma yaşandığı için, başıboş avare bir topluluğa dönüşülmüş, bunun sonucunda da amaçtan yoksunluğa, daralmaya, büzülmeye, hatta halkın bile acıdığı zavallı bir konuma düşülmüştür. Düşmanın bile "çetedirler, eşkıyadırlar" deme cesaretini gösterebileceği konumlar sergilenmiştir. Bu birliklerin sonu dağılma biçimine bürünmüştür. Demek ki, bunun en önemli nedeni, siyasete bağlılığın ikinci plana düşürülmesi, derin düşünülmemesi veya çok eklektik, çok yetersiz düşünülmesidir. O halde, önümüzdeki dönemde bu olumsuzluklardan çıkarılacak en önemli ders şudur: Gerillacı, siyaseti en yaman özümseyen, parti siyaseti için savaş yaptığını bilen, tüm faaliyetlerini buna bağlayan savaşçılığı ve partiliği bununla bağlantılı olarak ele alan ve partisinin yakın bir savaşımının geleneğiyle kendisini geliştirendir. Partimizin ideolojik-politik ve silahlı bir geleneği, bu geleneğin dayandığı uluslararası birikimler vardır; gerillacı bunu kendisine esas alır. Demek ki, gerillacı her şeyi kendisinden başlatmıyor, partinin bu konudaki muazzam birikimini gözardı etmiyor, sıkı sıkıya bu birikime dayanıyor ve bunun kendisine verdiği muazzam bir güçle hareket ediyor. Peki nedir bunlar? Bu mücadele muazzam şehit kanıyla yüklüdür, halkın muazzam beklentilerinin birikimidir, milyonlarca insanımızın emeklerinin somutlaşmış ifadesidir. Bütün partimizin kararlı çalışmalarının ürünüdür. İşte bu değerlerin etkisi gerillaya yansıyor. O, onları esas alıyor ve muazzam bir güçlülüğe ulaşıyor. Demek ki, partinin birikiminden kopuk gerillacılık, sorumsuzluğun ikinci halkasına düşmüş olur. Ki

Institut kurde de Paris

bu da sadece ve sadece partinin örgütlenmesinden, örgüt anlayışından, onun birikimlerinden uzak kalmayı ifade eder. Bu duruma düşmüş gerillada inanç azalır, bağlılık azalır, büyüme denen olay durur ve sonuçta yine büzülme, daralma ve tasfiye olayı gerçekleşir. O halde partinin tecrübesine ve birikimlerine sıkı sıkıya bağlılık, gerilla yaşamı için vazgeçilmez diğer bir koşuldur.

Peki bu ana koşullara bağlı olarak, gerillacının üreteceği, yaratacağı ilişkiler ve özellikler yok mudur? Yeni bir aşama olması da zaten bu nedenledir. Gerilla yaşamının sıradan bir yaşama benzemeyeceği, hatta geçmiş dönemdeki partili militan yaşama da benzemeyeceği bu nedenledir. Bu koşullar tarafından belirlenen gerillacı yaşam, aslında en sağlam, en korkusuz, en yaratıcı bir yaşamdır. Kısaca, parti yaşamında militanın özellikleri için sergilediğimiz her şeyin en yoğunlaşmışı burada bir kez daha dile getirilip, bir kez daha militanda somutlaşıp ve onun ideolojik-siyasal niteliklerine gelişkin askeri niteliklerin eklenmesi anlamına gelir. Ve bu, gerçekten partinin en güçlü savaşçısı biçiminde karşımıza çıkar. Gerillacı sadece silah konuşturan bir savaşçı değildir. Savaşın bütün yöntemlerine hem teoride, hem de pratikte hakim olan adamdır. Savaşımı ideolojik cephede, siyasi cephede yürütmesini bilir. Bu konuda, özellikle askeri yönteme de, şiddet ögesine de sık sık başvurduğu için, muazzam gelişmelere yol açar. Silahlı devrimci, silahsız devrimciden bazen yüz kat daha güçlüdür, Tabii, eğer anlamı bilinirse. Kürdistan koşullarında silahlı adam, silahlı parti militanı, hele hele birimin sayısı beş kişiyse, gerçekten beş bin kişinin rolünü rahatlıkla icra edebilir. Böylesi bir birim üyelerinin kafa kafaya verip ideoloji ve siyaset üzerinde yoğunlaşmaları, bunu partinin cephe siyasetine ve onun en sert örgütü olan askeri örgütlenmesine dönüştürmeleri, dünya halklarının birçoğunda gördüğümüz gibi ordu kuruluşu olmuştur. Bununla da güç ve egemenlik gerçekleştirilmiştir. Aynı şekilde düzenli orduların paramparça edilmeleri de gündeme gelmiştir. O halde, gerillacının yaşamına çok değer atfetmek gerekiyor. Peki bizde bu değerler nasıl atfedilir? Bilindiği gibi, şimdiye kadar silahın cazibesine kapıldık ve onun her şeye kadir olabileceğini düşündük. Onu tek boyutlu olarak ele aldık, temel bağlantılarından, koşullarından kopardık ve sonuçta

Institut Kurde de Paris

silah başımıza bela oldu. Zaten silah etkin ve yerinde kullanılmazsa her zaman başa böyle bela olur. O halde doğru kullanmayı önemli görüyoruz ve gerilla yaşamına hakkını vermek gerekir diyoruz.

Gerilla yaşamı, günümüzde en çok siyasi sonuç alabilecek bir yaşamdır. Bunun önemini koyduk. Dayatılan özel savaşın ne denli tehlikeli, kısa vadede azami sonuçları almak isteyen bir savaş olduğu açıktır. Devrimcilerin buna dayattığı gerilla savaşı da, o denli yoğunluk, olağanüstü çaba, incelik, ayrıntı, kurnazlık, gizliliğinden ve yeraltından tutalım kitle gösterilerine kadar birçok açılım-düzenlenişi isteyen, çok kıt teknik donanımlarla düşmanın gelişkin kurumlarını, savaşım yöntemlerini, taktiklerini boşa çıkartan bir savaştır. Bu savaş, çok güçlü bir taktik planlamayı yapabilen, zamanı, zemini, olanakları gerçekten öncelikler sırasına göre en iyi biçimde kullanan adamın savaşıdır. İşte gerillacının savaşımı böyle bir savaşımdır ve gerillacı da böyle bir adamdır. Tabii ki buna layık olmak istiyorsak, bunun gelişimi işte böyledir. Gerillanın çok uzağında ve belki de bir mahkum olarak adlandırılacak birisi "ben PKK'liyim" diye kendini ilan ediyorsa, biz buna asla gerillacı diyemeyiz. Gerillacının yerine getireceği işlerin çok önemli olduğunu söyledik. Bu, bir askeri görev, eylemcilik dönemi gözüküyor ama, bu sürecin iyi değerlendirilmesi halinde tarihin en kritik bir anını çok güçlü bir özgürlük kabarışına da götürebiliyor. Bu da halkın ayaklanmasına, halkın cephesinin gelişimine, halkın hareketliliğine, halkımızın tarihinin bu döneminde dayatılan en tehlikeli bir özel savaşıma karşı bizim savaşımızın geliştirilmesine, yakın dönemde de küçümsenmeyecek siyasi başarılara, dostların sayısını azamileştirirken düşmanı alabildiğine tecrit etmeye götüren bir tarzda olmalıdır.

Ayrıca kısa sürede ulaşılabilecek siyasi amaçlardan ötürü de gerillanın oluşumu ve savaşımı çok yüksek bir değeri ifade ediyor. Daha uzun vadeli bakabilirsek, tarihin bu dönemini başarıyla atlatması halinde gerillacı bağımsızlık ve özgürlük doğrultusunu yaratıyor. Bir halkın bu aşamayı başarılı atlatması, ardından gerçekten eyleme kalkmışsa, bu araçlarla kurumlaşmış ve kendi öz savunma düzenini kurmuşsa, bu durum zaferin kazanılmasını kaçınılmaz kılan bir halk gerçekliğine ulaşmayı ifade ediyor. Bu, az bir gerçekleşme

Institut Kurde de Paris

değildir. Savaşan bir halka ulaşmak demek, aslında her şeyin kazanılması demektir. İşte gerillanın bu aşamasının başarıyla sağlanması, halkımızın böylesine savaşan, savaş içinde kurumlaşan, ekonomisini, kültürünü yeniden yaratan, kendini bulan, tanımlayan ve tanıyan, dostlarını yaratan ve onurunu kazanan, savaşçı bir halk olarak aslında bütün yitirdiklerini her düzeyde tekrar tekrar bulan kimlikli ve kişilikli bir halk konumuna ulaşmasını ifade eder ki, bunun da az bir kazanım olmadığı çok açıktır. O halde, bu kadar önemli sonuçları doğuracak olan bir savaşım her türlü değerlendirmenin üstündedir.

Eğer bilimsel olarak bunlar doğruysa, eğer savaşımız ana hatlarıyla bu sonuçları doğurmaya adaysa, o zaman bu statünün gereklerini biz ne diye yerine getirmeyelim? Yücelmek, büyümek ve destansı sonuçlara ulaşmak niye bizi rahatsız etsin? Ölüm er veya geç herkesin yakasını bulabilir, ama böyle bir savaşımın ateşi içinde yaşamak ölümsüzlük demektir. Demek ki bu konuda korkunun korkusuzluğa dönüştürülmesi sözkonusudur. İşte dünyanın birçok örneğinde görülen coşkulu gerilla gelişmesi ifadesini bu tanımda buluyor. Gerillanın gerçekten benimsenmesi, onun yaşanması, bırakalım içine düşülen yetersizliği, bilmem şöyle yanılgılı, şöyle kuralları ihlal eden bir yaşamı, tam tersine bütün yaşama kabiliyeti olan yeteneklerin bir araya gelmelerine, en hayatiyet arzeden özelliklerimizin konuşturulmasına ve komutan, yönlendiren dediğimiz adamın şekillenmesine yol açıyor. Kim bunu arzu etmez, kim bu konuda eksikliklerine, yanılgılarına sevdalanabilir? Madem bu yaşam kabul görüyor ve böyle onaylanıyor, o halde bu işe kendimizi niye tümüyle katmayalım?

Yakın pratikte gerillayla oynamanın, onu kendine yakıştıramamanın ibretle anılacak örnekleri yaşandı. Bu kadar sonuç doğurabilecek, hüküm icra edebilecek, onur bahşedebilecek bir yaşam niye tercih edilmiyor? Bizim, bu yaşama ulaşmak için ta 1970'te bir özlemimiz vardı: Ah diyorduk, elde silah Kürdistan dağlarında özgürlük için savaş imkanını yakalayabilsek! Bunu daha dün gibi anımsarım ve o zaman kimse bizi mücadeleye zorlamıyordu, ama güzel bir özlem olarak bu belleklerdeydi. Şimdi güzelliklerden bahsediyoruz; haktan-hukuktan ve gelişmelerden bahsediyoruz. Bu konuda yine bir

Institut Kurde de Paris

gariplik doğmuştur. İşin ismini söylemekle, sanki kendisi yerine gelmiş gibi bir alışkanlığa da kendimizi kaptırıyoruz. Gerilla üzerine çok söz söylemekle, isim yapmakla, çoğu kişi, kendisini çoktan gerillacı olmuş, hatta savaşmış ve işi bitmiş emekli komutanlar olarak görüyor. Ve emekli komutanların emekli yaşamına yönelik talepleriyle karşımıza çıkıyor. Halbuki biz, amansız yıllara sığdırdığımız faaliyetle bugün buna ulaşılabilecek bir durum, bir gelişme imkanı yakalamışız. Şimdi gidin zindandakilere sorun, onlar ve biraz bu durumu yaşayanlar bunu çok iyi bilir. Bir saat özgür yaşama ve özgür mücadele çok büyük bir istek ve özlemdir. Hele elde silahla gerillacının savaşımı çok büyük bir istektir. Türkiye'de bu konuda Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın bir özlemi vardı. Tabii yaşı yetmişe gelmiş ve boşa ölecekti. O da bunu biliyor ve böyle ölmek istemiyordu. Onun aklına gelen şey, "ah benim de elimde bir gerilla silahı olsaydı ve savaşsaydım da öyle ölseydim" olmuştur. Yani eski savaşçının da, yepyeni ortaya çıkan savaşçının da özlemi budur. Onun için bunun gerçekleştirilmesine önem vermek gerekiyor. Çoğunuz hazıra geldiniz, fazla bu süreçleri yaşamadınız, onun için de değerini idrak edemiyorsunuz. Özgürlük olayını, amansız sınıf savaşımı koşullarında yaşamadınız. Bazı yaşayanlarımız var, onlar da burada değil. Zaten bundan dolayı süreçlerin hakkını verememe, hatta bir de yurtdışındaki biraz da sorumsuz yaşamın verdiği alışkanlıkla bu rolü kendinize layıkıyla yakıştıramama, gereklerini yerine getirememe gafletine düşebiliyor. Ama nedenler böyle sıralanıyor diye de biz bunu kabul edemeyiz. Bugün yapabileceğimiz en büyük kötülük, bu noktaya getirebildiğimiz bir mücadeleyi bu tip ögelerle yozlaştırmak ve sekteye uğratmaktır. Onun için eğitimin sıkılığı, onun için bu işte tüm yönleriyle hazırlanmanın büyük önemi ortadadır.

Bütün bunları belirlerken olgulara bilimsel temellerde yaklaşıyoruz. Öyle duygusal, coşturucu yaklaşımlar sözkonusu değildir. Bütün devrimci siyasal bilim, askeri bilim ne kadar incelenirse incelensin, bizi götüreceği sonuç budur. İşte bunun bizde yoğunlaşması, bu yaşamı meslek olarak benimsememize bizi götürür. Ve bunu bizim meslek olarak benimsememiz, kurallarına bağlı kalmamız, demek ki bir hayat sorunudur, bir alışkanlıktır. Bırakalım pratiksiz gerilla

Institut kurde de Paris

olmayı, her anına altın kıymetinde bir değer biçmek, bırakalım kitle politikasını yeterince temsil edememe ve uygulayamamayı, ona hayat kaynaklarından biri olarak bakmak gerektiği çok açıktır. Yine o omuzdaki silahın hakkını vermeme şurda kalsın, sıradan bir teknik araca en uygun işlevi gördürüp, bütün bunların kıymetini sonderece iyi bilmek ve en başta da savaşçı arkadaşlara en yüksek değeri biçmek birkaç köylü dostluğunu savaşın en kritik döneminde vazgeçilmez bir ilişki olarak görmek gerekir. Bu konuda Che Guevara'nın yaşantısı incelendiğinde, birkaç ilişkiye sahip olamayışının onları ne kadar zor durumlara düşürdüğü görülüyor. Yine çok izole olmuş grupların ne kadar zorluklar yaşadığı biliniyor. O halde, burada ilişkilerin kıymetini çok iyi bilmek gerektiği sonucu ortaya çıkıyor. Bir-iki yoldaşla birarada bulunmanın bir komite, bir komitenin de muazzam bir güç kaynağı olduğunu bilmek gerekiyor. Gerillacı bu anlamda nedir? Gerillacı, gerillacıların birliği, bir parti komitesidir dedik. Aynı zamanda bir cephe komitesi rolünü görebilir. Özellikle başlangıçta henüz bu görevler ayrışmamış iken böyledir. Bunlar katbekat onun sorumluluğunu artırıyor. Partimizin çizgisi ve hayata geçirilmesi, bu görevlerin belli bir ayrışmaya kadar birlikte götürülmesini zorunlu kılmaktadır. Demek ki, içine girdiğimiz bu evrenin savaşçılığının özellikleri esas itibarıyla böyle olmalıdır.

Institut Kurde de Paris

Gerillacının yaşamında moral etkeni

Burada gerillacının morali üzerinde durmamız gerekiyor. Morali en üstün olan adam gerillacıdır. Neden? Çünkü o, ilk defa düşmanıyla istediği tarzda ve en özgürlükçü sonuçları yaratabilecek ereklerle savaşıyor da ondan. İnsan için en büyük moral kaynağı budur. Moralin temeli araştırılırsa görülecektir ki, halkların, kurumların, kişilerin gelişiminde böylesine önemli hayati çıkarların yerine getirilmesi gereken görevlerde zora dayanıldığında, öne geçildiğinde ve bu konuda başarı sağlandığında, bunun temsilcilerindeki moral ve ahlak, en üstün moral ve ahlaktır. Çünkü, en fedakar, en cesur ve en hayati sonuçları elde etmek, bunlar tarafından gerçekleştiriliyor. Bu,

kendi başına bir büyüklük, kendi başına olgun kişilik ve kendi başına hayatı ilerletme, büyütme olgusu demektir. İşte moral, kaynağını burada buluyor ve bu bizim mücadelemizde çok daha fazla öneme sahiptir.

Her şeyden önce, burada ulusal-toplumsal kurtuluş doğrultusunda her şeyin kazanılması, hem de en yetkin bir savaşçı tarafından ve savaş tarzıyla kazanılması sözkonusudur. Bunun doğuracağı moral, gerçekten bütünüyle belirleyici olan, damla damla herkese hakim olması gereken moraldir. Bilimsel olarak da bu böyledir. Başka bir morali, iyimserliği nereden bulabiliriz? Düşkünlüklerimize sevdalanmakta bulabilir miyiz? Düşkünlüğü, hainliği ve özgürlük değerlerinden her türlü boş vermişliği moral kaynağı olarak görebilir miyiz? Buna hiçbir değer verilebilir mi? Yok! Bunlar insanı batak içinde tutan, sürekli karamsarlık, sürekli "yarın sonumuz ne olacak" korkusu içinde tutan, bizi böyle nefes alamaz hale getiren ve her gün sömürgeciliğin, faşizmin üzerine yılgınlık aşıladığı, "adam olamazsınız, dirilemezsiniz, böyle gelmiş böyle gider" diye körüklediği, ahlak değil ahlaksızlık, moral değil moralsizlik, güçlü değil güçsüzlük ve iyimserlik değil hep karamsarlık gibi yaşama etkenleridirler. Böylesi yaşamı kim tercih edebilir ve kaç paralık değeri vardır? Ama bizim gerilla yaşamımızın, sırf bu nedenden ötürüdür ki, hiçbir pahayla elde edilemeyecek üstün bir yanı vardır.

Arkadaşlar bence yaşamı doğru ele almalıdır. Gençseniz, biraz hayatın acı çemberinden geçenlere sorun; düşürülmüşlük ne kadar kötüdür, sefalet ve karamsarlık ne kadar kötüdür, her türlü baskıyı, sömürüyü yaşamak ne kadar kötüdür görün. Aslında siz, biraz haksız yere dayak yeseydiniz, her gün inim inim açlıktan ve düşkünlükten payınızı alsaydınız, tüm bunları daha iyi bilirdiniz. Fakat, yine de biz, yaşamadık diye bilmeme durumunda olamayız. Kısaca, gerillacı yaşamının üstün erdemlerine sevdalanmamak olmaz. Birçok birimimizdeki ruh halini biliyorsunuz. Hatta en ileri düzeydeki bazı ögelerimizin karamsar, inançsız, birbirlerine sövgüyle hitap edebilen durumları yaşadıklarını gördüm. Bunun gerillacılıkla, militanlıkla ne alakası var? Biz bu sahalarda bile, bu kadar yıldır, bu kadar halktan uzak, ülkeden uzak yaşamamıza rağmen, aslında bir savaşçıya

Institut Kurde de Paris

gösterilmesi gereken iyimserlikten, ahlaktan bir an bile uzak durmadık. Neden? Çünkü, savaşın yaşamı kesin bunu ister ve bunu doğurur da ondan.

Burada ülke koşullarımıza da değinmek gerekiyor. Orada sergilenen gerillacılığa, sağlam bir gerilla mıdır, değil midir yönüyle bakacağız. Yaşama yaklaşımı nasıldır, yaşamı üstün bir değer olarak ele alıyor mu, onu doğru ve güzel kılmak için çabası sürekli mi, onu bireyci olmaktan çıkarıp kolektif bir yaşamın parçası haline getirmek için çabası nedir? Kendi yaşamını bir yığın yanılgılardan, o geçmişin olumsuzluklarından sıyırmak için neler yapıyor? Bunlara bakacağız. Gerilla yaşamı yeni bir yaşamdır ve çekicidir. Sonderece saygıyı taşıyan ve moralin üstün olduğu bir yaşamdır. Gerillacıda bunlar gözetilir, eğer yoksa o aslında bırakalım gerillacı olmayı, gerillanın ayakbağıdır. Yanınızda bu konuda birçok olumsuzluk boy verdiğinde, hem de kendinizi sonderece iyi silahçılar olarak değerlendirirken, bunlar aklınıza bile gelmez. Hayır, buna müsaade etmek demek, o birliğin yaşamından, değerinden çok şey yitirmesi demektir. Biz dedik ki, buna siyasi komiserlik izin vermez ve o bunu sürekli düzeltip geliştirir. Yüksek morali sürekli kılmak onun vazgeçemeyeceği, mutlaka başaracağı görevidir. Bu, gerillacının yaşamında kanıtlanmak durumundadır. Gerillacının morali kesinlikle böyledir ve bu, "bütün dünyada gerillacılar böyle olduğu için siz de böyle olmalısınız" diye bir kuruntudan ileri gelmiyor. Gerçekten ülkemizdeki yaşantıya, aile koşullarımıza ve toplum koşullarımıza bakın, bundan nefet edersiniz. Ve gerilladaki muazzam kurtuluşçu, özgürleştirici yanı görürsünüz, coşa gelirsiniz. Biraz daha kendinizi yoklamanız ve geri koşullara, düşkünlüklere sevdalanmamanız durumunda göreceksiniz ki, özgürlüğe dönük yaşam, her gün özgürlüğün üretimiyle uğraşan yaşam gerillada en yoğundur ve bu özgürlük üretimidir. Gerilla yaşamında kural ve kaidelere bağlı kalınırsa büyümenin sınırı yoktur. Burada şehitlik erken gelmiş, geç gelmiş, o kadar da önemli değildir. Böyle yaşayan adamlar yaratırlar, kısa vadede çok şey yaratırlar ve uzun vadede zafere ulaşırlar.

Gerillacının toprak sevgisi bir başka türlüdür. Çoğunuz çeşitli bağlılıkla sevdalar içindesiniz. Bence gerillanın yaşamı başlı başına

Institut Kurde de Paris

bir sevdadır. Eğer bu kadar güçlü olmasaydı, bizi yıllarca arkasından bu kadar çekebilir miydi? Hayatın hiçbir amacı, kaba güç, para, şöhret asla bu kadar zorlukları göğüsleyerek bu biçimde yaşamamıza yetmezdi. Ama yüksek kurtuluş amaçlarımız, savaş birliğimizin bu amaçların yerine getirilmesindeki hayati rolü, burada gerillanın ifade ettiği yer o kadar çekiciydi ki, bizi bu kadar sürükleyebildi, bütün çalışmalarımızı koşullandırdı ve bugün Kürdistan'da en yüce bir otorite, kurum-kuruluş düzeyine getirebildi. O zaman bundan daha büyük bağlılık, daha büyük bir çekicilik mümkün değildir. O halde, bu tip bir yaşama bağlılık aşk düzeyindedir ve en yüksek sevgi düzeyindedir. Neden? Çünkü, bununla vatan yeniden kazanılıyor, özgürlük yeniden kazanılıyor, yeni yaşam tüm yönleriyle yeniden kazanılıyor. Elbette ki, bu kadar kazanımların kaynaklandığı bir araca tutkuyla yaklaşılır. Ama geçmişte birçok ögelerimizin bu araca ve bu yaşama yaklaşımlarını değerlendirdiğimizde, bundan çok uzak olunduğu görülecektir. Neden büyüyemedikleri, yanılgılarla dolu yaşadıkları, neden yoğun bir eleştiri içine girdikleri ve sonderece kötü konumlara düştükleri de burada çok iyi anlaşılıyor. Yani o, en değerli araca böyle hor bakarsa, gereken bağlılığı göstermezse, elbette o çok kötü durumlara düşecektir. Yani aracın, yöntemin büyüklüğü, senden de büyüklük ve büyük yaklaşım ister. Sen buna sonderece onursuz ve küçük yaklaşırsan, sadece ve sadece kendi küçüklüğünü kanıtlamış olursun. Demek ki biz, bu biçimdeki yaşama yönelirken, bunun en güçlü siyasi faaliyet yapma anlamına geldiğini, partimizin en güçlü örgütlülüğünün temsili demek olduğunu, uzun ve kısa vadeli halkın siyasal amaçlarını gerçekleştirmesinin temel biçimi olduğunu, en güçlü ahlak-moral kaynağımızın bu olduğunu, engin saygı ve sevgi kaynağının yine burada ortaya çıktığını, inancın burada pekiştiğini göreceğiz ve bulacağız. Evet, gerçekler de bunu böyle gösteriyor. Çok iyi savaşanların yaşamlarını incelediğimizde, onların en değerli yoldaşlar olduğu ortaya çıkıyor. O halde, bu aracın hakkını veren, üzerinde düşünen ve yaratan adamlar, bizde en saygıdeğer adamlardır. Dünyada bunun ustaları var. Mesela Kastro, yine Giap bu nedenle saygıyla anılırlar. Çünkü, bu araca en yetkin katkıları sunan, hakkını veren kişilerdir de ondan. Bizim halkımızın tarihinde de, bu yöntemle

Institut Kurde de Paris

en iyi savaşanlar, bu yönteme hakkını verenler, elbette en yüce olarak anılacaklardır. Bu, sonderece açık ve anlaşılır bir şeydir. Çünkü, halkı geniş örgütlülüğe götürüyor, halkı her türlü işbirlikçi hainden kurtarıyor, halka (ki bu binlerce yıllık köle bir halktır) her türlü uyanışı ve bilinçlenmeyi veriyor, en güçlü kişileri ortaya çıkarabiliyor, kimlik veriyor ve dost kazandırıyor. Bu kadar kazanım sahiplerinin, elbette ki en güçlü, en saygıdeğer, toplumumuzun kaderini belirleyen kişiler olacakları açıktır. İşte iş, üretim ve yaşam; ve sizlere de "buyrun" diyoruz.

Diğer yandan da denilebilir ki, herkes kendi yolunu biraz kendisi seçer. Ama biz de kendi yolumuzu, gerilla yolumuzu öyle seçiyoruz. Burada üretim var, burada yalnız ekonomik üretim değil, hayatın her yönden yeniden üretimi var, maddi ve manevi yönden doyurma var. Dedik ki, gerilla, bir anlamda bizde yoksulluğa da çaredir, işsizliğe ve her türlü düşkünlüğe de çaredir ve adam olmanın biricik yoludur. Yine bu araca ulaşırken rastlayabileceğiniz tehlikeler, normal hayatta rastlayabileceklerimizden daha fazla değildir. Bu araç etrafında geliştireceğimiz korkusuzluk, bu aracın dışında her gün karşılaşacağımız korkuların çok çok üstünde bir güçlenmeyi bizde yaratır. Bir yığın endişe korkudan olur, bütün bunlar da kazanım değildir. Bizler aslında yaşamı çoktan şaşırmışız, yaşam diye bir yığın sahte yollara saptırılmışız, sürünüp gidiyoruz. İşte biz, insanlık biliminin en gelişmişi olan bilimsel sosyalizmi kendi gerçekliğimize uyguladığımızda, bu nedenle gidişata dur demeyi ve ısrarla dayanma hakkını ve meşruiyetini geliştirmeyi gerekli görüyoruz.

Aslında bu da anlaşılıyor. Gerilla, bu hükmün topyekün bir halka dayatılmasıdır. Doğru hükmün gereklerinin yerine getirilmesi için herkesin ayağa kaldırılması hareketidir. Ve bunlar da iyi hesaplaşma, geçmişin hesabını sorma, geleceğin doğru kestirilmesinin yalın ve vazgeçilmez yöntemini bulmadır. Bizde yaşamın yüceliği nasıl savunulur diyerek kendimizi yorumlar, gözden geçirirsek, göreceğiz ki, aslında biricik kurtuluş yolu budur. Hem bireysel, hem toplumsal yanılgıların kurbanı olup, çok çeşitli önyargılarla kendimizi tutsak yapmayalım. Ülke koşulları belli, toplum koşulları bellidir, böyle bazı hayaller bizi oralara çekmesin. Çok sonradan akıllar başa yine

Institut Kurde de Paris

gelebilir. Ama adam olan odur ki, tercihini en doğru yapabilir ve kısa sürede yaşamını en iyi bir biçimde değerlendirir. Böyle adamlar haline gelmekle aslında kayıp yoktur. Düşman her gün propagandayla bir gerilla yaşamının nasıl felaketli olduğunu kanıtlamak istiyor. Yıldırtarak, korkutarak, perişan göstererek, yoğun bir propagandayla bize böyle seslenerek rahatsız etmek istiyor. Halbuki, çok iyi biliyor ki, aslında gerçek olan tersidir. Kendisi için belki öyledir, ama bizim için bu canalıcı bir noktaya geldiğimizin işaretidir. Bütün bunlar da o yaşama girmenin ve kararlılığın doğru olduğunu ortaya koyuyor.

Bu kararı yürütenlerin başlı başına bir şans içinde olduğunu ortaya koyduk. Bugünkü darlıklara bakmayalım, yaşamın çeşitli zorluklarına aldanmayalım, mühim olan belirleyici yaşamdır ve yeniden örgütlenmeyi, en özgül koşullarda toplumun örgütlendirilmesini mümkün kılacak olan yaşamdır. Karanlıklara girip gömüldükten sonra, birçok şey elden gittikten sonra veya sürüm sürüm süründükten sonra ah-vah etmenin hiçbir anlamı yoktur. Bu biçimi önermek, bu biçimi insanımıza dayatmak, her türlü bilimsel ifadenin dışında ahlaksızlıktır. Tüm gücümüzle şimdiye kadar savunduğumuz ve pratikte de gerçekleştirilmesini istediğimiz çabaların yoğunlaşması, bu aşamanın şekillenmesinde, somutluk kazanmasında ifadesini bulacaktır. Buna ulaşmayı bir şans olarak değerlendirmeli ve onur olarak kabul etmeliyiz. Ama bunun hakkını vermek bunda yaşamın bütün zenginliğiyle yaşamak gerekir. Eğer burada ısrar edilirse hayatın en verimlisi yaratılabilecektir.

Gerillanın dünyası, ülke koşullarında böylesine açılmaya hazır bir dünyadır. Neden böyledir? Yine belirtiyorum, çünkü o öyle bir çekirdektir ki, o çekirdeğin serpilip gelişmesi ve büyütülmesi yeni olan her şeyi temsil ediyor, eski olan her şeyin canına okuyor. Bizde eski olanların da ne tür olumsuzlukların, kötülüklerin kaynağı olduğu unutulmazsa, işte bu yaşamın zenginliği ve bu yaşamdan vazgeçilemeyeceği o denli açıkça ortaya çıkıyor. Bu temelde diyoruz ki, sosyal yaşamı yeniden örgütleyelim, hatta ekonomiyi, kültürü yeniden örgütleyelim, kazanalım. Bu şartı dayatmak, sadece ve sadece halka derinden bağlılığın bir gereğidir. Halkı kölece koşullarda tutmamak ve onu mutlaka bu koşulların üstüne çıkarmak isteyen bir anlayışın

İnstitutürde ile Paris

gereğidir. Bu tutarlı yurtseverliktir ve insanlığa da bu temelde yaklaşmayı, bunun dışında yaklaşmanın her bakımdan alçaltıcı, boyuneğmeci olduğunu bilerek, çağa yansımayı bu açıdan da onurlu bir yaklaşım olarak gören anlayışın ta kendisidir. İşte hepimizin içine girmesi gereken yaşam budur.

Bugün çekirdek düzeyinde gerçekleşen bu yaşamın, daha şimdiden tüm halkı etki altına alması, dostların dikkatini, düşmanın da moral bozukluğunu sonuna kadar geliştiren bir özde olması boşuna değildir. Sınırlı birliklerimizin bugün yarattığı coşkuyu görüyorsunuz. Bu birliklerimizin yarattığı güven ve sevgi kadar başka hiçbir şey halkımızdan destek görmüyor. Neden? Büyüklüğünden ötürü, en çok sözü dinlenen hareket olduğundan. Bu birlikler bir yere girdi mi, kestiremediğiniz kadar büyük olumlu sonuçlar ortaya çıkarıyor. Neden? Çünkü onun anlamının taşıdığı çerçeveden kaynaklandığı gibi, büyüklüğünden de ileri geliyor. Bundan dolayı, bu yaşamın içine girmek başlı başına büyük bir şanstır diyoruz. İşte bu araca layık olduğu yeri veremeyen, bu nedenle lanetlenecektir, ezilecektir. Biz görkemliyiz, güçlüyüz. Neden? Çünkü, kapsamımız sonderece zengindir. Biz kimseye dayanmıyoruz. Neden? Çünkü, en büyük adaleti, doğruyu temsil ediyoruz da ondan. PKK gelişti, görülmemiş zorluklara rağmen bu konuma ulaştı. Bu, temel doğruyu ve adaleti temsil ettiği içindir. Halka layık olduğu en yüce şeyi sunmaya cesaret edip, ona içerik, yöntem, araç-gereç kazandırdığı içindir. Böylesine bir yapıyı, üzerinize yüklenilen bir külfet veya dayanılamayacak, kaldırılamayacak bir yük değil ve öyle hemen harcanacak bir olanak da değil, en değerli nesnemiz, gözbebeğimiz gibi kullanacağız. Çünkü zor kazanılmıştır; çünkü muazzam emeklerin birikmiş ürünüdür. Buna layık olmak ve görevleri değerlere saygı temelinde istemek gerekiyor. Buna köylü darlığı ve basit küçük-burjuva aymazlığıyla yaklaşmamak gerekiyor. Bizde savaşma talebinde bulunanlar, bu konuda yetkin imkan isteyenler, değerlerimize, değerlerimizin kapsamına ve amaçlarına sonuna kadar bağlı olmalılar. Bizim savaş kurmaylığımız, tamamen bu biçimde gelişecektir.

Biz dedik ki, bu araçla oynandı, bizi çok sıkıntıya, öfkeye boğacak tarzda bunlarla oynandı. Buna hakları var mıydı? Hayır! Biz bütün

Institut Kurde de Paris

içtenliğimizle bu aracı geliştirmek için çalışmadık mı? Çalıştık. Peki bunlar, ne hakla bu kadar önemli olan bir dönemin savaşımına kendilerini olumsuz dayattılar ve halen dayatıyorlar? İşte burada gerillanın disiplini ortaya çıkar. Gerillanın muazzam bir yargısı, bir adaletli ölçü uygulama durumu ortaya çıkar. Çünkü temsil ettiği değerleri temsilde gecikirse, zayıflık gösterirse, bunun doğuracağı zararlar çok yüksek olduğu için, bu yapının kurallarına uymak sonderece hayatidir. Ve bununla oynandığında göz yummamak, ona kesin yargıyla, disiplinle cevap vemek, sadece işin özü gereğidir.

Bunları bu kadar açıklığa kavuştururken, yine güçlü bir tartışma ortamında yapıyoruz. Katılanların özgür katılımını tekrar tekrar savunuyoruz. İyi bir şeydir bu. Yani savaş yoldaşlığını bu temelde geliştirmek, çağrıları sağlıklı yapmak, buna gereken hakkı vermek iyidir. Şimdi bunlar bu kadar açık iken, halen her gün eleştirisini yaptığımız şeylerin yine hortlatılmasının, yine dayatılmasının ne anlamı olabilir? Belli ki böyleleri ne olduğu belirsiz tiplerdir, aymaz gafil adamlardır, bunlardan aslında yakayı kurtarmak gerekiyor. Ülke koşullarında özellikle bu konuda gerillanın büyüklüğüne toz kondurtmamak için inceliği sonuna kadar gösterelim. Halkın yaşamına çok derinden bir ilgi ve sevgiyle yaklaşıp bilinçlendirerek, onu kendimize çekelim. Yoldaşlar topluluğunda, sadece ve sadece coşkunun estiği, güçlü değerlendirmelerin, kararların, ilanların geliştirildiği çok seçkin ve yerinde görevlendirmelerin yapıldığı bir ortam hakim olmalıdır. Birliğimizin karakteri, yaşamı, kesinlikle bu biçimde geliştirilmelidir. Hiçbir gerekçeyle ve geçmişin hiçbir olumsuzluğuna sığınmadan, bunları bu sefer böyle sağlamalıyız. Birliklerimizi oluştururken, yeniden üretirken, genişletirken, bu esasları bir an olsun gözardı edemeyiz. Sorumluluk almışız, sorumluluklarımızın gerekleri bu denli açık, o halde niye gözümüzden birçok olumsuzluk kaçsın ve işleri bozsun? Gereken dikkat ve duyarlılığımız bunu yakalamaya elvermiyor mu? Açık ki elveriyor. O halde sorumlulukların gereği tam yerine getirilmiyor. Hemen aceleden işler yapılsın istiyoruz. Hayır, gerekli olan inadına ve sabırlı bir çalışmanın yürütülmesidir. Adamlarınızı inadına eğitebilirsiniz, yeraltı eğitim sistemine üstün moral ve bilinci vermek için kendinizi katbekat

Institut kurde de Paris

çalıştırın. Çoğu arkadaş, kendi birliğinde hain mi var, teslimiyetçi mi var, farketmiyor. "Bilmem şöyle gitti, böyle gitti" diyor. Bu adamlarımızın üzerinde durmanın ve eğitimin ne kadar hafife alındığını gösteriyor. Gerillanın yaşamında bu tür yaşama yer yoktur. Bu yaşam, en yüce yaşam olduğu için, sadece istenir. Ekmek-su kadar istenilir. Ve biz, özgürlük biliminin gereklerini bu biçimde somutlaştırdığımızda, halkımızın saflarına bunu dayattığımızda, bu yine cesaret işi değil, en vazgeçilmez, hayati ihtiyacı ona götürdüğümüzü bilerek yapıyoruz. Yaşam bu, yeniden yaşam budur. Bu temelde herkes bir anlamda gayesine ulaşmış ve devrimciler de görevlerini yerine getirmiş olur.

Bu silahlarla çok sayıda arkadaşımızın iyi savaşacağına inanıyoruz. Yılların faaliyetleri bizi bu noktaya getirmiştir. Kürdistan halkı bu tür çalışma tarzını yürütenlerle güçlü kazanımlara ulaşacaktır. Beklenmedik durumlar olmazsa, parti bu konuda gereken yürütme gücünü gösterecektir. Halkımızın içinden geçtiği bu dönemde, böylesine bir yaşamı gerçekleştirmek, bunu çok önemli bir aşamaya getirmeyi bilmek, ciddi bir kazanımdır. Bunda rol oynuyoruz. Bizim için, gerçekten her şeyin, yaşamın bütün zorluklarına katlanmak, bütün bu faaliyetlerimizin ana eksenidir. Yoldaşlık, yine bu temelde yoğunlaşıyor, İlişkilerimiz yeniden içerik kazanıyor, zenginlik kazanıyor, güç kazanıyor. Sizlerin de zaten bu tip eğitimlerden alabileceği en önemli sonuç budur. Davanızın adamıysanız, emeklerinize gereken saygıyı göstereceksiniz, verdiğiniz o bütün kararlılık sözlerinin sahibiyseniz, bunlar sadece kişiyi güçlendirir. Devrim için verdiği sözü yerine getirmesi için olanak olarak anlaşılır. Dürüst olanlara da, bundan daha iyi ve değerli bir kazanım bulunamaz. Daha iyi, daha fazla bir şey isteyen, bunu nasıl kullanacağını, bununla nasıl büyüyeceğini çok iyi bilir. Evet, biz bu konuda gereken sorumluluğu gösteriyoruz. Sorumluluk gösterilirken, dediğim gibi, amaçlar bellidir, geliştirilmek istenilen ilişkiler bellidir. Bu sözlerden anlayanlar, sanırım yürür, gelişir; bu işlerde çok çok önemli aşamalar kateder.

Bu savaşımda düşman tuzaklarından tutalım dostların yanılgılı yaklaşımlarına kadar, hatta yanıbaşınızdakilerin sizleri yanıltmalarına kadar birçok ayak bağı ortaya çıkabilir. Onun için, buradaki

Institut kurde de Paris

tecrübenizi sık sık kullanma durumundasınız. Bir gerillacı için, dikkat, duyarlılık, sezgi, hesap çok önemlidir. Biliyorsunuz meşhurdur, Amerikalıların bile bu konuda yaptığı tanım vardır. Bütün özelliklerini bilemiyoruz, yani bunda tavşan duyarlılığından, dikkatliliğinden bahsedilir. Bilmem, kurdun en gelişkin özelliğini temsil etmesinden bahsedilir, şahin tarzı süzülüp avı vurmasından bahsedilir. Bütün bunları gerillanın özellikleri olarak koyarlar. Elbette, bizde de gelişecek olan özellikler bunlardır. Bütün bu özelliklerle kendimizi büyüttüğümüzde göreceğiz ki, bu işler biricik yaşam yolu olarak anlam bulacaktır. Bu, geçmişte zor idi, bunlara ulaşmak zor idi, zaten şehitliğin ve bunca direnişlerin anlamı vardır. Birçok yoldaş, bugün görülmemiş direnişleri yaşıyor. Niçin? İşte bizi bir adım daha bu yaşama yaklaştırmak içindir. Bir zindan direnişi, onun şehitlerinin büyüklüğünün anlamında yatıyor. Yine silahlı savaşımızın şehitleri, zor anlarda savaşmışlardır, amansız koşullarda savaşmışlardır, yetkinliğe ulaşmadan savaşmışlardır. Bizi işte böylesine bir dönemecin içine getirmekle görevlerini görmüş oluyorlar. Demek ki, tüm bu nedenler, bizim sorumluluğumuzun eskinin çok çok üstünde olduğunu gösteriyor. Bu konuda vereceklerimizin de, eskinin çok çok üstünde olması gerektiğini ortaya koyuyor. Bununla çelişmek en büyük ahlaksızlıktır. Tekrar ve tenezzül edilmemelidir. Sadece bize karşı değil, tek başınıza kaldığınızda kendinize de asla saygısızlık yapmamalısınız. En kötü saygısızlığın, insanın kendine karşı yaptığı saygısızlık olduğu açıktır. Bana karşı yapılacak her türlü saygısızlığı bir yerde kabul etmek gerekiyor, ama kendinize karşı asla saygısızlık yapmayın. Çünkü kendine karşı yapılan saygısızlıklar, birike birike o kişiyi tanınmaz hale getirir. Bize yapılsa biz karşı koyarız, belki onu biraz geliştirebiliriz. Ama sürekli saatbesaat, anbean bir kişi kendisine karşı saygısızlığı, sevgisizliği yaparsa, o bir canavar olur, bir kanser uru olur. Onun için böyle yapmamak gerekiyor. Tek bile kaldığınızda sahte yollara sapmayın, kendi kendinize sahte hükümleri, sahte dayatmaları bir alışkanlık haline getirmeyin. İnsanoğlu kendi beynine güvenir, yüreğine güvenir ve iş yaratır. Bu dönemlerde böyle kişilikler sonuç alabilir. Böyle yaşamı kabul edenler, kendisiyle her gün iyi hesaplaşarak yaşar, zorlukları her zaman güçlü sonuçlara dönüştürerek

Institut kurde de Paris

bunlarla büyür. Başka tür şey yok! Bu ne parayla olur, ne pohpohlamayla olur, ne dış destekle olur, ne bilmem düşmanın gel al sana bağımsızlık-özgürlük demesiyle olur. Kazanan tek yolun söylendiği gibi olduğu açıktır.

Bu yaşam, dediğim gibi, en mutlu yaşamın başında geliyor. Nereden bakarsak bakalım, bugün halkımızın biraz onurlu bir yaşamın içine adım atması için hangi çabaları harcarsak harcayalım, bu çabaların en başında bu geliyor. Bunun birinci derecede şimdiye kadarki bütün sorumluluğunu üstlenerek belirtiyorum ki, biraz hayatiyet rolü olan, biraz ilerlemek isteyen ve bir şeyler yaratmak isteyen adam buna erişmekle ne kadar şanslı olduğunu görür. Yaşamayı çok çeşitli yönlerden yeterince kavrayamıyorsanız inceleme yapın. Ulusların tarihini, örgütlerin tarihini, hatta önemli gelişmeler sağlamış kişilerin tarihini inceleyip, bunun en önemli bir gelişme imkanı olduğu yine görülecektir. Başta da belirttiğim gibi, çok önceleri bu sürece gelmeyi çok büyük bir rüya olarak görüyorduk. Lenin, bir ara Rusya için "büyük rüya görmeliyiz" der. Büyük rüya, bizim için aslında devrim kadar zordu. Rüyalar eğer halkların temel kurtuluş gerçeklikleri doğrultusunda görülürse anlamı vardır. Ve bizde de en gerçekçi, ama onun kadar da çekici bir rüya insanı etkisi altına alır, sürükleyicidir. Bunları şunun için söylüyorum: Çok çeşitli ögeler faaliyetlerimize katılırken sanki çok şeyini yitiriyor, sanki zincirlerinden boşalmıyor da çok ağır ve kaldıramayacağı yükün altına giriyor gibi bir anlayışın içindedir. Bu, kesinlikle özgürlük denen olayı kavrayamamış veya ondan kendisi için yeterli sonucu çıkaramamış olan, kölelikte gözü olan, özgürlükten ürken ve bunda kendi yaşamı için fazla şans görmeyen tutumların kendisidir. Daha da eşelersen, arkasında bir yığın sınıf dışı etki, beklenti çıkar. Aynı zamanda eski olup da partinin bütün devrimci özünü kendisinde yoğunlaştırmayanlar var. Onlara defalarca gerçeği vurgulamamızın nedeni budur. Biz, niye bu kadar eksikliklere ve anlayışsızlıklara katlantık? Niye her biriniz için bu kadar değerli çaba sarfettik? Bu, amaçlarımızın büyüklüğünden ötürüdür. Yoksa geldiğiniz koşullar veya çok üstün niteliklerle yola çıkmanızdan ötürü değil. Bu yaşamın büyüklüğünü çok iyi bildiğimiz için, buna sıradan bir niyet

Institut Kurde de Paris

gösterenlerin bile yüksek bir anlamda değerlendirilmesini ve çalışmalar içine alınmasını gerekli gördük. Tabii o kişilere de düşen, gerçeklerimizi olduğu gibi kavrayıp, ona bütün yetenekleriyle katılmalarıdır.

İnsan şundan çok çekiniyor: Bu yaşam tarzı yine çok çeşitli kişisel hastalıklarla, yetmezliklerle zedelenebilir. Çünkü biz, bu silahla geliştireceğimiz mücadele ile yeni insanı yaygın bir biçimde yaratacağız. Düşünelim, mesela bütün dinlerin doğuşunda olsun, eski toplumdan yeni toplumun doğuşunda ve yine eski milliyetlerden yeni ulusların çıkışında olsun, geliştirilen tüm hareketlerde yeni sonderece güçlü gelişiyor. Sonderece sancılı doğar. Fakat o denli de hayatiyet doludur. O denli karakter ve moral sahibidir; bütün davranışlarına yeni içerikler, biçimler kazandırır. Bizde de böyledir. Kürdistan'da bir devrim olayı vardır. Bu devrim olayı, şimdiye kadar ideolojik-politik faaliyetlerle belli bir aşamaya gelmekle birlikte, şimdi en güçlü bir dönemine giriyor, en temel mücadele yöntemiyle ve yaygın bir biçimde devrimci gelişmeleri mümkün kılacak bir araçla gündeme geliyor. O halde bu aşama için eğitim-örgütleme çabalarımızın ne kadar yoğun olacağı bundan ileri derecede sorumlu olanların yeni ulusun ve toplumun, yeni bireyin doğuşunda kendilerini ne kadar sorumlu hissedecekleri çok açıktır. Yine eskiye ne kadar tepki duyulacağı, eskiyi aşmak için nasıl olağanüstü çaba harcanması gerektiği ortaya çıkıyor. Eğer devrim teorisinin ülkemiz koşullarına bu biçimde doğru indirgendiğinden eminsek, bu böyledir.

Niye devrimimizin temel özelliklerini yeterince inceleyemediniz? İnceleyip de niye temsilini güçlü bir biçimde başaramadınız? İşte burada da, bugün mevcut zayıf kişiliklerimizin, zayıf yaklaşımlarımızın bir diğer izahı ortaya çıkıyor. Biz bu olguya gereken ağırlığı vermedik ve sınırlı bilgilerle yetinmeye çalıştık. Sıradan ideolojik çalışmaların devrimi mümkün kılacağını sandık. Yılların anlamının karşı-devrim açısından, bizim açımızdan neyi ifade etmek istediğini, zincirleme direnişimizin bizi hangi aşamaya getirdiğini tüm yönleriyle anlamak şurda kalsın, bundan rahatsızlık duymaktan tutalım, bunu sonderece yanılgılı, bireysel, subjektif yorumlara tabi tutmaya kadar bir yığın tutum ortaya çıktı. Tabii ki bunun da sonucu, devrimimizin

Institut kurde de Paris

bugün geldiği aşamaya bir yığın eksiklikle yaklaşmak, böylesine sonderece arzu edilen ve çoktan rüyası görülen bir çabaya tarihe yaraşır bir giriş yapamamak biçiminde ortaya çıkıyor. Vurgulayarak söylüyoruz ki, tarihin bu tip dönemlerine sonderece yiğitçe girilir. Tarihin önemli tüm altüst oluş dönemlerine bakın, orada insan hangi coşkuyla saldırıyor ve ayağa kaldırıyor, neyi nasıl yaratıyor? Şimdi bizim için bunlar gereksiz midir? Çok iyi biliyoruz ki, hepinizin yaşadığı yaşam sonderece bitiktir. Hepinizin öyle hayırla yadedilecek, onurla anılacak yönleri yok denecek kadar azdır. Bazıları bunun derin bilinçsizliğini de yaşıyorlar. Biz biraz bilinçlenmişiz. O halde bunun eyleme yansıması, devrimci yürütüşün çok mertçe olması gerekir. Dönemlere hakkını vermek böyle olur.

Biz bütün süreçlere candan katılımı yaparken, kişisel bir özelliği konuşturmadık. Asla! Kişinin o anki özgül durumuna kalsaydı, nefes almamak gerekiyordu. Bu basit, dar çıkarlar, baskılar ortamında çok basit bir yarını kurtarma, birkaç günün maddi imkanını elde etme, bir işi bulmak için tüm yeteneklerini harcama, çok geçersiz veya geçici bazı ilişkiler ve dostluklar kurma, bunun üzerinde gününü gün etme gibi tutumlar işte kişinin kendisine kalsaydı ve günlük çıkarları esas alınsaydı, böyle dönemlerin böyle yaşanması sözkonusu olacaktı. Hele biraz daha baskı kendini gösterince, derhal çekilip dünyasına bakacaktı. Ama biraz toplumsallaşma, biraz toplumun sorunlarını esas alma, bu konuda gereken bilinci biraz edinme, bizi olağanüstü donanımsızlığa rağmen, (güç dengesizliği de demeyelim), güçsüzlüğe rağmen, belli bir çaba içine atılmaya götürdü. Doğru söz uğruna nelere, nasıl girdiğimiz biliniyor. Bu konuda hareketimizin daha ilk aşamasında inanç dolu olan ögelerimizin nasıl sözü büyük bir silah haline getirip kendilerini sarfettikleri biliniyor. Ve hızından hiçbir şey yitirmedi bu çabalar. Ama, işte bu çabaları böyle anlamayıp, öncünün ruhuna batan, hızına ve onun giderek yoğunlaşmasına kulak kabartmayan kişiler de ortaya çıktı. Mücadele geliştikçe çok çeşitli hata ve eksiklikle, çeşitli istemle katılıyor çoğu kişi. Bu istemler, biraz ad yapmaktır, biraz "ben de varım" demektir, mahallede otorite olmaktır, biraz komşusundan baskı görmüş ondan kurtulmaktır. Ağadan baskı görmüş ondan kurtulmaktır. Sıradan yurtseverlik

Institut Kurde de Paris

duygularına bir tatmin aramaktır. Çeşitli solculuk anlayışlarına bir çıkış aramaktır. Çoğu işte böyle katılmıştı. Fakat bunlar ya hemen yaptıkları geriye dönüşlerde, ihanetlerde ya da daha sonra kalmışlarsa örgüt işlerini tümüyle durdurma, gelişmeme için her türlü engeli, bozgunculuğu yapma biçiminde etkilerini göstermiş oldular. Tabii ki bunlar öncünün vasıfları, öncünün yürüyüşü olamaz. Hareketimiz bu konuda birçok örnekle gerçekleri iyi ortaya çıkarmıştır. Şimdi yine böyle bir döneme girerken, bütün bu geçmişten de ders çıkarıyoruz. Hayatınızı ortaya koyuyorsunuz. O zaman bunun bedelini çıkarmak, bunu tümüyle yaşama yansıtmak ve hakim kılmak için, sonuna kadar güç ve kudretimiz neye yetiyorsa onun yerine getirilmesi için sarfedemeyeceğimiz, harcayamayacağımız bir şeyimizin olamayacağı ortaya çıkıyor. Ve bu temelde eğer birliklerimiz harekete geçer ve çalışmaya koyulurlarsa; o zaman düşman ve hainlerden başka kim bizi reddedebilir? Açık ki halkın hiçbir kesimi reddetmez.

Zaten bizi reddeden kimse başta da yoktu. Reddedmiş, benimsemeyiş, geri çekilme olayı nasıl meydana geldi? İşleri ağırlaştıran, kendi güdülerini sınıfın doğru devrimci politikası yerine koyan, kişisel çıkarlara tabi tutulan tutumları ısrarla dayatma, fırsat buldukça onu derinleştirme, bizi biraz halktan uzaklaştırdı. Ve halkla ilişkilerimizin özünün yoğunlaşmasının istenilen düzeyde olmaması zaman zaman da tecrite yol açtı. Ne idüğü belirsiz bazı tutum ve davranışlar, devrimin en tehlikeli sabotörleri olarak işlev gördüler; halk hareketimizin sadece çok güçlü gelişmesini engellemekle kalmadılar, birçok umutsuzluğun kaynağını oluşturdular, saflarda her türlü dalgalanma ve yalpalanmaların nedeni oldular. Bunlar, gözlerimizin önünde epey cereyan etti. Aşmak gerekiyor, kabul edilmez dedik. Kimseye zorla davetiye çıkarılmıyor gelin katılın diye. Ama katıldıktan sonra bunun bütün doğal sonuçlarını böyle somutlaştırmak isteyeceğimiz de ortadadır. Zaten disiplin de burada ortaya çıkıyor. Parti disiplinine, gerilla disiplinine uyma, bu özü olduğu gibi özümsemek ve bu özü bütün çalışmalara yaymaktır. Bunun gösterilememesi durumunda disiplinsizlik, onun da temeli açılırsa işte düşman etkilerinden tutalım, direkt veya dolaylı olarak diğer sınıfların kendilerini mücadelemize dayatma ve pay çıkarma durumu ortaya çıkar. Bu, parti

Institut Kurde de Paris

disiplinine terstir. Gerillanın da disiplinine terstir. Ve burada tabii ki disiplin kuralları hayata geçer. Biz bütün bunları geçmişte unuttuk, iyisi de, kötüsü de yanyana yaşadı. Soylu davranış da, düşürücü davranış da ve hatta bir kişinin içinde bunlar yanyana böyle yaşadılar. Tabii ki bununla fazla kazanma mümkün değildir. Bütün bunları gözönüne getirerek dönemin hakkını veriyoruz.

Biz, geçmiş dönemlerde niye bu kadar yoğunca kişilerin üzerinde durmadık, bazı arkadaşların kerametine fazla bel bağladık? Dedik, hepsi yaman marksisttir, marksistler de güçlü çözümleme yeteneklerine sahipler. Hayat onların karşısına ne tür sorunlar çıkarırsa çıkarsın, bizimkiler iyi çözüm getirirler ve başarırlar. Bir de o geçmiş PKK deneyimi hep gelişmeler sağlıyor, bunlar da böyle sağlarlar diye düşündük. Tabii ki bu tür inanç ve güven yetmiyor. Biz, bundan çıkardığımız sonuçla faaliyetlerin özü konusundaki aydınlanmaya, aydınlanmayla birlikte onun hareket, kural tarzlarını oluşturmaya, sıkı bir eğitimle bunların temsilini baştan güçlü kılmaya ve çalışma planlarına bunu yansıtmaya bu nedenle ağırlık verdik. Bu ağırlık, işte bugün bizim karşımıza bu biçimde görev üstlenilmesi gereğini ortaya çıkarıyor. Dikkat edilirse, çok açık ve çok yüksek bir sorumluluktur, ayrıca yol ve yöntemi bellidir. Katılıştan bahsediyoruz. Bu temelde bir görev alma gereğine çok açık inanıyoruz. Bu geçmiştekinden biraz farklıdır ve gelişkin olan durum da budur.

Umarım ki, bunlar yaygın bir biçimde değerlendirilir ve bütün ögelerimiz bunu yapar. Biz bunun yeni yaşam olduğunu iddia ediyoruz. Israrla üzerine düşülürse, kişinin kesinlikle büyüyeceğini söylüyoruz. Bunun doğru olmadığını düşünen, farklı düşünceleri ve inançları olanlar varsa açıkça ortaya çıkmalı ve kendi düşüncelerini savunmalılar. Eğer böyle yapmaz da içimizde gizli olarak kalırlarsa, bu ajanlık olur. Temelde bizim yanlış olduğumuzu içinde tutma, eksik, inançsız ve buna kastı olma, bunu sözleriyle açıkça ortaya koymaktan çekinme, fakat bütün hal ve hareketleriyle ve davranışlarıyla fırsat buldukça bile bile veya bilmeyerek işleri bozma, bu yaşamı tehdit etme, bu yaşamı geriye itme ajanlıktır. Objektif veya subjektif, bilinçli veya bilinçsiz, açık düşmanın veya işbirlikçilerin ajanıdır. Neden? Çünkü, bizim temelimizi kabul etmek şurda kalsın, o bunu

Institut Kurde de Paris

bozmaya çalışıyor. Bozguncu faaliyet düşman faaliyetidir. Burada niyetler de o kadar önemli değildir. Baştan beri söyledim, ajanlık bizde yüzde doksan objektif kökenlidir. Yani ajanlaşmış kişi ve kurumların Kürdistan tarihindeki yeri bellidir. Onun partide yansıtılışı ve temsili de o nedenle yoğundur. Yine bu nedenle objektif kökenli ajanlık tavırlarına, faaliyetlerine sonderece dikkat edilmesi gerekiyor. Bunda eğitimin gerektiğine inanırız. Israrı halinde dıştalarız, eğer azgın bir biçimde yakamızı bırakmazsa, onunla savaşırız. Demek ki, yaşantımızı bir de bu yönüyle görmek, bu yaşama kimler kastediyor, nasıl kastediyorlar, nasıl bunu güçten düşürüyorlar bilmek çok önemlidir. Bu yaşamı bu kadar zorluklara katlanarak geliştiriyoruz. Bu yaşama değer biçiyoruz, buna gençliğimizi bütünüyle adamışız ve halkımızın birçok imkanlarını katmışız. O halde bununla kimsenin oynamasına müsaade etmeyeceğimiz çok açıktır. Ama dikkat edin, azgın bir anti-partici ve bu yaşama düşman biri serbest bırakılsa, belki de yapıyı önemli oranda baştan çıkarabilir. Bu durum, bizim, düşmanın direkt veya dolaylı faaliyetleri konusunda ne kadar duyarsız ve aramızdaki ayrımı koymakta ne kadar beceriksiz olduğumuzu ortaya çıkarır. Yakın dönemde yaşanan örnekleri biliyorsunuz. Bırak buna karşı koymayı, alet olmaktan bile kendinizi ne kadar alıkoyduğunuz iyi düşünülmelidir. Bunlar ciddi bir eksikliği ortaya çıkarıyor. Arkadaşlar bazen dürüstçe yola çıktıklarını söylüyorlar. Yaşamımızın bütün özellikleri üzerine düşünme imkanları var. Doğru ve yanlış nedir, bunu tartışma imkanları var. O halde niye ayırdetme, seçme gücünü göstermediniz? Çoğunuzun bu konudaki pratikleri ortadadır. İşte burada da çok ciddi bir eksiklik sözkonusudur. Yetersiz mücadele, mücadele gereğini duymama, sık sık alet olma durumları ne anlama gelir? Diğerlerinin temsil ettiği yaşamın aslında bizi de biraz çektiği ortaya çıkar. Bu ruhen ve pratik gelişmede partiden uzak olmayı açıkça gösteriyor. Partiye önderlik konusunda zayıf olduğumuzu ortaya çıkarıyor. Şimdi demek ki, bir de bizim yaşamımızla düşmanın dayattığı yaşam arasındaki farkı, çelişkiyi çok iyi görmek gerekiyor. Düşmanın moral değerlerinin, kendi moral değerlerimizle ayrımını çok açık koymak gerekiyor. Bu farkı sürekli netleştirmek gerekiyor. Bu konuda kimseye böyle hatalı tutumların

Institut kurde de Paris

içinde uzun vadeli ve karmaşık yaşama olanağı vermemek gerekiyor.

Eski yaşamdan koparıp alırken ve yeni yaşamı gittikçe daha da somutlaştırırken yapılması gerekenler bunlardır. Şimdi birçok birliğin yaşam tarzı nasıldır, düşmanın dayattığı moralle mi çalışıyor, özgürlükle dopdolu mudur, bu konuda doğru-dürüst bir değinme gereği bile duyulmuyor. Soruyorum, yani bu kadar yıl niye böyle boşa harcandı? Yeni bir yaşam için yola çıkmadık mı? Bu yaşam konusunda çok şeyimizi ortaya koymadık mı? O halde bununla çelişen bir yığın gelişme çıktığında, yetersizlik çıktığında girilen zayıflıklar neyin nesidir? O zaman şu çıkar: Biz aslında ciddi boyun eğme durumu içindeyiz. Zaten bu tutumda ısrarın daha sonra fiilen de bir boyun eğmeyi içinde taşıdığı, yıkılmayı ve dağılmayı getirdiği biliniyor. Bu yaşamın gerekleri yerine getirilmediği içindir ki, bu böyledir. Nedensiz değildir. "Moralim bozuldu, birisi beni etkiledi, oyuna geldim veya yanıltıldım, sorumlu kötü davrandı, koşullar çok zordu" demek doğru değildir, bu tip faraziyeler geçersizdir. Yani görevler yapılmamış, o kadar. Yeni yaşam konusuna yeterince ağırlık verilememiştir. Bunun biricik izahı budur. Bu kadar konuyu işlememizin nedeni, inanılmaz ölçüde devrimci yaşamla çelişen çok sayıda tutumlar olduğu içindir. Niye bu kadar yaygınca yaşandı, hala anlam veremiyoruz. Olmaması gerekirdi diyoruz. Zayıflıklar kişiyi etkiler ama bu kadar olmamalıydı. Bozguncular her zaman faaliyette olur ama, devrimcilerin de onlarla mücadele diye bir görevleri vardır. Tabii ki yine de kazanan doğrultu bu oluyor. Dikkat edilirse en güçlü tutum, bugün bizim bu tutumumuz oluyor. O zaman akıllı olanlar veya partiden ve parti yaşamından yana olanlar bunu bir nimet bilirler. Bu tip gelişmeleri şükranla karşılamak gerekir. Dikkat ederseniz halkımız da böyle karşılıyor. Bu biçimde bir yaşantıyı önlerine koyduğumuzda her şeyini veriyor. Dikkat edelim, yani kolay kolay veremeyeceği tutumu, desteği sunabiliyor. Bu, halkın ne kadar önem verdiğini açıkça gösteriyor.

Mevcut tutuculuk, bu konuda aslında derin bir yanılgıdan, partinin aydınlanmış ortamında, devrimci yaşamın göz kamaştırıcı ortamında işte o kendine sevdalanma dediğimiz, kendini yeniden keşfetmiş ama bu yüzden de bu keşfin ne kadar önemli olduğunu sanan zavallılıktan

Institut Kurde de Paris

ibaret oluyor. Bütün devrimci çıkışlarda bu tip ögeler ortaya çıkar. Özellikle orta kesimlerden gelmeler böyle olur. Yani bilinmeyen bir husus değildir bu şeyler. Biz bu konudaki görevleri tümüyle yaptık, fakat bu mücadeleyi sürüklemek isteyenler aslında kendilerini güdümlendiren bu tip kişilere ve davranışlarına gereken ağırlıkla yönelmediler. Onlar kendileri üzerindeki oyunlarını göremediler. Dolayısıyla da beklemedikleri durumlarla karşı karşıya kaldılar. Bu sefer bunu tekerrür ettirmemek gerekiyor, bu sefer ham davranmamak gerekiyor. Bu sefer bunlar kim olursa olsun, eski-yeni, ünlü-ünsüz, devrimci yaşamı tehdit eden neleri varsa anında tavır koymak gerekiyor. Onların hepsini doğru yaşam içine çekmek gerekiyor. Hem de ezici bir biçimde çekmek gerekiyor. Bu görev bu dönemde ihmal edilmemelidir diyoruz. Çünkü böylesine bir yaşam içinde yanyana bunlarla yaşamak ve hele bir de sürekli bunlarla yaşamak mümkün değildir. Doğru ile yanlış uzun süre yanyana yaşayamaz. Özellikle önümüzdeki dönemde, bu kadar yoğun bir devrimci yaşamın içinde bozukluklar ve bu yaşamı tehdit eden birçok alışkanlık yaşam alanı bulursa, biz buna müsaade edersek, yine birçok şeyin sonunu başından itibaren hazırlamış oluruz. Bu konuda sınıfın bakış açısına kesinkes uyma ve onu bütün yaşama egemen kılma geçerlidir; hiçbir kişisel endişe, subjektif niyet, mahalli özelliklere (bu konuda hayli güçlü) yatma sözkonusu olmamalıdır. Bunların etkisi altında olunmamalı, etkisi altına girilmemelidir. Çünkü birlik ve mücadeleci yaşamın bunun dışında başka bir yolla kazanılması mümkün değildir. Kişisel duygusallığa bizde bolca kapılırlar. Mahalli, hatta ailesel özelliklere çok kolay sevdalanırlar. Bunlar çok tehlikeli şeylerdir. Öğretimize doğru bağlı kalmanın gerekleri tartışmasızdır ve bunlar dünya çapında kazananların pratiğinde ortaya çıkan gerçeklerdir.

Böylece önümüzdeki dönemin devrimci yaşam tarzı karşımıza çıkıyor. Gerillacının yaşamı destansı bir yaşamdır. Tarihimizde olumlu miras olarak bakılan her şeyi gerilla yaşamına yansıtmak gerekir. Yiğitlik, mertlik üzerine söylenilen her türkü, anlatılan her hikaye ve hatta onu temsil eden karakter özellikleri gerillanın tarihten alacağı en önemli mirastır. Gerilla adeta onların kendisinde somutlaşmış kişisi demektir de. Halkımızın bağrında ne kadar böyle

Institut Kurde de Paris

direnme kokan tutum ve davranış varsa, ne kadar saygı duyulacak yücelikler varsa onların da esas temsilcisidir. Bunu da eklemek gerekiyor. Halkımızın bağrında gerçekten gerillaya çağrı niteliğinde olabilecek çok husus vardır. Onları görmek, onları yakalamak gerekir. Bu, gerillayı halkla birleştirecek tarihsel temeldir de. Bu konuda kültürel değerler vardır. Halkın manevi yaşamında sonderece değer biçtiği hususlardır bunlar. Onları görmek, yakalamak gerekiyor. Gerilla yaşamı, bu anlamda halkın ulusal nitelikli direnmeci tüm yoğunlaşmasını da mutlaka becermelidir. Sadece siyasetimizin, sadece partimizin bilinçliliğinin ve örgütlülüğünün bir ifadesi olmamalı, ulusal değerlerin bir bileşkesi de olmalıdır. Yine ezilen sınıfın değerlerinin bir bileşkesi de olabilmelidir.

Gerillanın enternasyonalist bir karakteri de vardır. Bu, çağdaş bütün halk kurtuluş hareketlerinin, seçkin gerilla değerlerinin, önderlerinin ülkemizdeki temsilcisidir de. O gerillanın yaşamını gözönüne getirdiğinde ve kendi yaşamında somutlaştırdığında uluslararası yoldaşlığında seçkin bir temsilcisi olduğunu görmekle kıvanç duyar, gücüne güç katar. Gerilladaki enternasyonalizm en yüce enternasyonalizmdir. Çünkü, doğrulanmıştır; çünkü sadece ideolojik ve siyasi uygunluk içinde değildir, pratik yaşamıyla da tam bir uygunluk içindedir ve bunu her gün, her saat kanıtlamaktadır. Bu konuda, Küba devriminin gerilla önderi Castro'nun, gerilla savaşını yürüttüğü dönemde söylediği "devrim için savaşmayana komünist denmez" sözünün anlamı tamıtamına böyledir. Savaşmayana, yani gerillacı olmayana komünist denmez, bu anlama geliyor. O halde, böylesine derin uluslararası enternasyonalist içerikle kendini güçlendiren gerilla, gerçekten niye başarmasın! Ve sizler bunu önemli oranda da biliyorsunuz ama, bilmek ayrı, yaşamak ayrıdır. Diyeceksiniz ki, "şimdiye kadar koşullar, olanaksızlıklar bizi şöyle kırdı, böyle ezdi." Buyrun, biz bu konuda size gereken yardımı yapalım. Kendim, seçkin gerilla komutanı olmak isteyen ne kadar kişi varsa onları bulma, onları çeşitli imkanlarla temel bir eğitim sahasına alma ve ülkenin doruk noktalarına çıkarma imkanlarımı sunacağım. Bunu yaratmışım ve sanmayın ki kendiliğinden oluyor. Türkiye'de olsun, Kürdistan'da olsun hiç kimsenin böyle bir olanağı yoktur. Biz bu olanağı emekle

Institut kurde de Paris

sağlamışız. Öyle hiç kimseye bu tür olanaklar verilmez, kuş bile uçurtmazlar. Dikkat edilirse, bu tip olanakları biz elde etmişiz. Neden? Bizim gerilla yaşamına duyduğumuz derin özlemden ötürüdür. Yine ülkemizin özgürleştirilmesinde silahlı mücadeleye, gerilla savaşına duyduğumuz büyük istek, büyük özlemle bu kadar çabayı harcadık. Çoğu arkadaş sanıyor ki, kendiliğinden bu gelişiyor. Hayır! Bu gerilla yaşamını mümkün kılan adımları tek tek görmek durumundasınız. Evet, yürüyen siz, bunun için cesaret gösteren, fedakarlık yapan siz, ama o yolları hazırlayan sadece siz değilsiniz. Belki de hiçbir katkınız yoktur. O yolların hazırlanmasında kanlar dökülmüştür. O yolların hazırlanmasında sayısız adsız kahramanların emeği vardır. Bugün biz, bunları tüm gücümüzle temsil etmeye çalışıyoruz ve elbette siz de gereken en büyük değeri vereceksiniz.

Geçmişte içine düşülen yanılgıdan ötürü, sanki hiç kimse yardımcı olmamış gibi; bazıları gittiler, temel emek sahiplerini unuttular, unutmakla da kalmadılar, ölçüsüz ve soysuz tutumlar içine girebildiler. Zaten inkarcının, bu konuda kendi emeğine bile saygılı olamayanların başka türlü davranacağını beklemek de mümkün değildir. Biz bile burada en azından faaliyetlerimize zarar vermeme, ona engel olmama çabasındayız, sahiplerine her zaman derin minnetle, şükranla doluyuz. Eğer halkımızın yaşamında bu yaşamın yeri büyükse, işte bu büyüklüğün esaslı bir biçimde sağlanmasında rolü olan herkese, bütün gruplara yine şükran doluyuz. Gerilla aynı zamanda minnettarlık duygusunu da iyi temsil edecektir. Böylesine bir yaşamı, bu yaşamın üzerinde yükseldiği tüm değerleri bilimsel olarak böyle koymak, gördüğünüz gibi gereklidir ve açıktır. Bunları bütünüyle böyle kavrayanlar, kendilerinden de bir şeyler katarlar. Kendi yaşamlarını örnek bir yaşam durumuna getirebilirler. Bizim başka bir şeye zorumuz yoktur. Bu kadar bilinçle, bu kadar birleşik emeğin ürünü olarak eğer biz temsil imkanını buluyorsak, ne diye başka şey bizde bitsin, kötü nesneler bizde bitsin? Bunlar davranışlardır, düşüncelerdir, her türlü yaşam anlayışlarıdır. Bunların çıkmaması gerekiyor. Uyumun, birliğin, coşkunun en büyüğü bu yaşamda gerçekleşir.

Uyum nerede sağlanır? Uyum, temel çıkarlarda, anlayış birliği

Institut Kurde de Paris

içinde ortaya çıkar. Birlik nerede güçlenir? Güce gereksinme duyduğumuz, birbirimize yaslanarak birçok şeyi kurtaracağımıza inandığımız noktalarda birlikler gelişir. Coşku nerede kabarır? Kaybettiğimiz birçok değeri kazanmaya yüz tuttuğumuzda bu, büyük heyecana yol açar. Coşku böyle doğar. Düşünce netliği, berrak, aydınlıklı ortam nerede vücut bulabilir? Halkın temel çıkarlarının en çok dile getirildiği alanlarda, zeminlerde gerçekleşir. Bu tip kişiliklerin oluşumunda artık geçmişin hangi kalıntısından, hangi olumsuz etkisinden bahsedilebilir? Yine "oyuna geldim, şöyle kullanıldım" diyebilir miyiz? Görülüyor ki, bu dönemin yaşam tarzını böyle tercih edenler, ölüm gerçekten nereden gelirse gelsin, eğer bu temelde savaşıyorlarsa, tümüyle yaşamlarında devrimcidirler. Sonuç alıcıdırlar ve öyle ne iç engel ve ne dış engeller bu kişiliği, bu yaşamı durduramaz. Ama kişi kendisi bu yaşamla oynarsa hiçbir şey de onu kurtaramaz. Gerilla yaşamının acımasız koşulları bunlardır. Bu konuda hiç kimse çok çeşitli hayali ve yanılgılı yaklaşımlarla ne kendisini yorumlamalı ve aldatmalı, ne de yakın çevresini. Bilimin en yücesi burada somutluk kazanıyor, yaşama alanı bulabiliyor. Varsa sizde bir yetenek bunları çalıştırın. Bu kuralları çalıştırın.

Peki, bunun yerine, ürün vermeyen, sonuç vermeyen, sadece ve sadece geriliği tekrar tekrar üreten, bozgunculuğu, güçsüzlüğü, verimsizliği üreten davranışlara biz ne diye prim verelim? Ve sizler, yaşamınızda ne diye bunlara göz yumasınız? Akıl karı mı? Günlük olarak bütün yaşamınızda ne diye bununla çelişen sonuçlar üretesiniz? Aklınızdan zorunuz var mı, kendinizden şüpheleniyor musunuz? Eğer öyle değilse, o zaman sonuç, bu yaşamın her gün zenginleştirilerek, çeşitlendirilerek, yeniden yeniden üretilmesidir. Ve bu işte birliktir, uyumdur, coşkudur, direnmedir, örgüttür, eylemdir. Bu yaşamdan, başka bir sonuç çıkmaz. Bu temelde gelişen kural, kaide ve disipline bağlanan bir yaşam, hep bunları üretir. Ben böyle iddia ediyorum. Bunun başka türlüsünü iddia eden var mı? Açıktır, bilmem anlaşılıyor mu, başka türlü iddia böyle sözle olmayabilir, yaşamınızla başka iddialarınız olabilir diyorum. Yaşamınız, hal ve hareketleriniz başka iddiaların da olabileceğini hatırlatıyor. Olmaması gerekiyor. Dönüşüm denilen olay, gelişme denilen olay kendini böyle yetkinleş-

Institut Kurde de Paris

tirmedir.

Bu temelde ülke sahtına girdiğimizde hatalar ağır yapılmazsa, tedbirlerde gecikme olmazsa kazanamayacağınız hiçbir köy, kent emekçisi yoktur. Saflarınıza katamayacağınız, yaşam dolu hiçbir genç sözkonusu olamaz. Hepsi sıradan bir ilgilenmeyle, kısa süreli eğitimle devrimci birliğin bir savaşçısı haline gelir. Çünkü bizde insanların günlük yaşamda kazanacakları hiçbir şey yoktur. Gerilla yaşamı ise onlara her şeyi veriyor. Biz bunları hesaplamışız. Gerilla yaşamı neredeyse günümüzde açlığın bir çaresi, hatta yoksullaşan köylünün ekonomik kurtuluş yoludur da. Yeter ki, biz bu aracı iyice çalıştıralım. Bizde mademki her şey gasp ve talan edilerek elden alınıyor, ülke bu biçimde yağmalanıyor, o halde yoksullaşan kesim ekonomik olarak da kurtuluşunu savaş ekonomisinde bulacaktır. Aynı zamanda savaş yaşamı bir üretim yaşamıdır, asıl özü böyledir. Normal iş ve yaşam olanakları yok, mevcut tekelci kapitalizm her şeyi soyup soğana çeviriyor, gaspediyor, el koyuyor. Yoksullaşan kesimler de ancak böyle değerlere el koyarak üretimlerini, maddi olarak yeniden üretimlerini sağlayabilirler. Beklerlerse ne olur? İşsiz kalırlar, sağlıksız kalırlar, eğitimsiz kalırlar. Gerilla, bu anlamda onların eğitimini de sağlar, yoğun eğitimsizlik gerillada devrimci eğitime dönüşür. Gerilla halkın okuludur. Aynı zamanda gerillanın yaşamı, sağlıksızlığın hadsafhada olduğu, mevcut faşist-sömürgeci rejimin her türlü hastalığı yaygınlaştırdığı bugünkü koşullarda halkın bir sağlık aracıdır. Gerilla yaşamıyla bütünleşenler sağlığını yeniden kazanırlar, hem ruhsal, hem de bedensel. Demek ki, halkın derin eğitimsizliğini ve faşist ideolojinin onları ne kadar baştan çıkardığını, bizzat gerilla yaşamından koparmak için pasifikasyona tabi tuttuğunu gözönüne getirirsek, halkın eğitiminin vazgeçilmez aracının gerilla faaliyeti, gerillayla içiçe yaşam olduğunu görürüz. Bugün halk saflarında umutsuzluk, korku, geleceğe büyük güvensizlik vardır, yaşam adeta başa bela kesilmiştir; hiçbir çıkış yolu bulamayan insanlarımızın çürümeleri sözkonusudur ve bu yaygındır. İşte tüm bunlar için gerilla yaşamı tam bir kurtuluş aracı oluyor. Zaten gerilla yaşamının çekiciliği, vazgeçilmezliği bu durumları yaygın yaşayan halk kitlelerinin mevcudiyetinde kaynağını bulur. Gerilla öyle kendiliğinden,

Institut Kurde de Paris

gökten zembille düşen bir olgu değildir. O, dayanılmaz boyutlarda oluşmuş yaşam koşullarına mahkum edilen halk yığınlarının öfkesinin, özleminin, umudunun, direncinin, ayakta kalma savaşımının tek çaresidir.

Şimdi bu kadar beklentilerin temsilcisi olarak işe koyulduğunuzda katamayacağınız hiçbir şey olmaz. Gerçekten biraz çalışma tarzına ve biraz kitlelerle birleşmeye dikkat ederseniz, sizin arzu ettiğiniz birliklerin ilk kuvvetlerini kısa sürede ortaya çıkartırsınız. Biz, dediğimiz gibi, yurtdışında bu kadar kıt imkanlarla böylesine birlikleri oluşturabilirken, suyun kaynağının başında olanların dereyi kurutmaları anlaşılır bir husus değildir. Halkın en savaşçı kesimleri ile her gün içiçe yaşıyorlar ve bir grup insanı eğitememektedirler. Bu anlaşılır bir durum değildir. O halde bu yaşama yüksek değer biçerken, yapılması gerekenlerin, yanına bile yaklaşılmaması ve kabul edilmemesi gerekenlerin ne olduğu böylece ortaya çıkıyor. Başka seçeneğimiz olsaydı, rejim başka bir dolaylı gelişme yolunu ortaya çıkarsaydı, biz bu denli yoğunca çıkış yolu üzerinde durmazdık. Ama başka çıkış yollarımız yok; hayallere aldanmayalım, sahte çıkış yollarına kapılmayalım, bugün tek çıkış yolu ve bu çıkış yolunun tek sağlam aracı işte bu gerilla yaşamıdır. Biz bu araçtan kopuk olarak sadece parti yaşamını yaşarsak doğru davranmış olur muyuz? Hayır! Bu araçtan kopmuş bir parti yaşamı derhal bozulmaya yüz tutar, bir gevezeler kulübüne dönüşür ve diğer örgütlerin yaygınca yaşadığı kokuşmuşluğu yaşar. Böyleleri de çoktur. Bunlar, bugün Türkiye'de rejimin maşaları olmaktan öte bir konuma geçememişlerdir. Eğer bugün bizde biraz hayatiyet varsa, bu bizim temel mücadele aracımız konusunda ısrarlı çabalarımızın, faaliyetlerimizin bir sonucudur.

Bu silahı iyi kullanamamış, kullanmak isteyip de yenilmiş bir parti ortamına bizi sürüklemek istediler. İşte, partimizin bu taktik silahından neden vazgeçemeyeceğimizi, buna yanılgılı yaklaşımın ne olduğunu, bizi götürmek istedikleri sonuçların nelerden ibaret olduğunu yoğunca ortaya koymamımızın nedeni de budur. Bugün bu aracı kullanabilecek bir varlığımızın bulunması, partimizin kendisini her bakımdan yenilemesinin ve kitleselleştirmesinin birinci nedenidir. Böylesine savaşır bir konuma yükselmemiz ve bu konumu tekrar yakalamamız,

Institut kurde de Paris

partimizi saygınlıklı yerine oturtmanın ta kendisi olmuştur. Çoklarının anlamadığı da işte budur. Devrimci savaş umutlarından uzaklaşmış, devrimci savaş araçlarından kopmuş bir parti, (ister bireysel çıkışlar durumuna indirgenmiş, isterse sağ pasifist konumlara düşürülmüş olsun) devrimci savaşla kazanmanın umudu yıkılmış ve bu temelde gelişme inancı kitlelerde de sönmeye yüz tutmuşsa, ne kadar güçlü bir parti olursa olsun, dağılmaya mahkumdur. Yine ortada bireysel çabalar içinde bulunan ne kadar kişi olursa olsun, onların çabaları da yenilgiye mahkumdur. İşte biz, bu yenilgiyi, mahkumiyeti önlemek için ısrarla bu araca böyle yüklendik. Ülkedeki silahlı gruplarımızın eksik olmaması ve gittikçe keskinleşerek devam etmesi için onları sürekli takviye ederek, yurtdışında da devrimci parti faaliyetinin ancak bu temelde gelişebileceğini ve buna bağlı olmayan hiçbir faaliyete bizim devrimcilik yaftası vuramayacağımızı çok iyi bilerek, mücadeleyi bugünlere getirmeyi sağladık. Bu yaşamın, devrimciliğin en temel kriteri olduğunu söyledik. Bu temelde partileşenlerin, partiyi bu temelde tanıyan ve yorumlayanların devrimci, başka türlü yorum ve uygulamalarla yaşamak isteyenlerin ise ya tutucu, ortayolcu, ya da karşı-devrimci olduğunu ortaya koyduk. Ortaya çıkan bolca örnek bunun böyle olduğunu gösteriyor. Eğer bütün parti ve cephe faaliyetlerimiz bu araca hizmet etmez ve başka çalışmalara ağırlık verirse, burada partimizin taktiğiyle uyuşmayan bir sapma vardır. Özellikle Avrupa'da sık sık karşımıza çıkan, orayı kendi kendine yeterli, dar ve entellektüellerin düşkün yaşam alanına çevirmek isteyenlerin neden kabul görmeyeceklerini, ısrar ederlerse kendilerini partiyle karşı karşıya bulacaklarını, bu nedenle belirttik. Ülkedeki devrimci savaşa bağlanmayan hiçbir dış alan çalışması değerli değildir. Ve yine ülke içinde de gerillaya hizmet temelinde, onu güçlendirme temelinde sergilenmeyen hiçbir siyasal ve örgütsel faaliyet devrimci değer ifade etmez.

Kısaca, gerilla yaşamı, bugün bütün parti-cephe çalışmalarımızın merkezidir. Halkımızın bütün ilgisinin merkezidir. Bu, PKK taktiğinin en temel özelliğidir. PKK'li olmak isteyen birisi, bu silahı yetkince kullandığı oranda bu ada layık olabilir. İşte biz, yıllardır

Institut Kurde de Paris

yurtdışındayız; ama taktiği güçlendirmek, örgütlendirmek, planlamak biçimindeki amacımızdan bir saniye bile sapmadık. Bu, bizim taktiğe derinden bağlı olduğumuzu, yurtdışında da bulunulsa sonuna kadar yetkinleşmekten uzak durmadığımızı ortaya koyuyor. Doğru olan da budur. O halde PKK'lileşmek isteyen, nerede bulunursa bulunsun, taktiğe ve kurtuluşun ancak böyle sağlanabileceğine candan inanan kişidir. Bunun parti üyeliği şartlarının başında geldiğini ve diğer bütün yurtseverlik faaliyetlerinin de temel şartı olduğunu bilir. İşte bu, bizdeki yeni yaşamın her yönüyle savunulması, bununla uyuşmayan her türlü tutumun terkedilmesidir. Partimizin bünyesinde bu silahı yere düşüren, onu kullanılmaz duruma getiren ve bunu da bir yığın demagojiyle örtbas etmek isteyenlerin neden tehlikeli oldukları bu noktada çok açıkça ortaya çıkıyor. O halde bugün çok iyi görülüyor ki, böyle yaşamak savaşmaktır. Savaşımı bu biçimde geliştirmek, parti yaşamımızın en gelişmiş biçimine ulaşmaktır. Temsilciliğinin zor olmaması gereken bu yaşama, gösterdiğimiz yüksek çabalara rağmen, yüksek değerde destek olanlarımızın az çıkmasına insan şaşırıyor. Burada kastettiğimiz sıradan bir savaşçılık değildir. Bu savaşımın kurmayları olabilecek bir kesim ortaya çıkabilirdi. Bu konudaki gelişmelerin cılızlığı dikkat çekicidir. Bunun aşılması gerekiyor. Böylesine yüceliklerle dopdolu olan bir yaşamın organizatörleri olmak, yöneticileri olmak herkese nasip olmaz. Böylesi bir savaş arkadaşlığını oluşturmak ve geliştirmek, tarihimizin bu evresinde çok az sayıda insanın ulaşabileceği bir şanstır. Tabii ki bunlar, kişiliklerinde tarihi temsil ediyorlarsa ve bu konuda iddia sahipleriyseler bu böyledir. Sözümüz düşkünlere değildir. Onlar, şahıslarında ağır ağır yıkım, umutsuzluk ve karanlıklarla dolu geçmişi yaşıyorlar. Ve elbette ki böylesi bir geçmişi temsil edenlere bizim söyleyecek bir şeyimiz yoktur. Böyleleri yüceliklerle dolu bir yaşamı temsil edemezler.

İşte görev, bu ayrım temelinde talep edilebilir. Bu temelde olduğunda, görev alanının daha fazla bir önemi yoktur. Örneğin, yurtdışında benim bu görevi yürütmem, binlerce silahı gerillanın emrine sokmuştur. Yine binleri aşkın insanı bizzat hazırlayıp gerilla

Institut Kurde de Paris

ortamına kavuşturmuştur. Demek ki, görevin doğru yürütülüşü her alanda gelişme sağlayabiliyor, sonuç alıcı olabiliyor. Dışımızdaki bir yığın akım ve kendine sevdalı bir yığın tip, bu çalışmaların yanına bile yaklaşmadılar. Ama bugün gerçekleşenler, bu temeldeki yaklaşımın nelere kadir olduğunu ortaya koymuştur. Bu konuda umutsuzluğa düşüp, zorluklar karşısında yılanlara söylüyoruz; bu deneyimimiz çok şey öğretiyor. Burada gerçekleşenin, yurtdışının çeşitli zemininde ve daha çok da ülkenin elverişli zeminlerinde katbekat fazlasıyla gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. Kanıtlanmış bu gerçekler, ulaşılabilir gerçeklerdir. O halde karşıt tezler ileri sürülemez, böylesi tezler ciddi olarak savunulamaz ve ispatlanamaz. Devrim gerçekleri, her türlü karşı-devrimci dogmayı, tezi ve taktikleri yalanlıyor, PKK'nin Türkiye'de de devrimciliğin temel kıstası olarak kendini kabul ettirmesi ve bölgede yine bu konuda kendini hatırı sayılır bir konuma getirtmesi bu nedenledir; nelerin yaratılabileceğini, nelere kadir olunabileceğini ortaya çıkardığı içindir. PKK'nin temsil ettiği kişilik nam salmıştır. Dolayısıyla karşısına başka tip tezlerle, kişiliklerle çıkılması hükümsüzdür. Gerçek durum budur. Durumu bu temelde özden, derinden benimseyenler ve yaşayanlar, bu kanıtlanmış gerçeği tekrar tekrar ve daha da çeşitlendirip zenginleştirerek üretirler. Bunun ciddiyetine ve özüne tam inanmayanlar ve gereklerini tam yerine getirmeyenler de, elbette ki tasfiye olurlar.

O halde, her arkadaşın bütün tutum ve davranışlarıyla yaşamı yeniden gözden geçirmesinde yarar vardır. Gönül isterdi ki hepiniz, bu konuda temel yanılgıları ortaya koyasınız. Şimdiye kadar çeşitli nedenlerle dile getiremediğiniz, gerek görmediğiniz, "söylersem ayıp olur veya aslında pek önemli değildir" biçimindeki yaklaşımlarla geçiştirdiğiniz şeyleri köklü bir biçimde atın ortaya, kendinizden ve ortamdan söküp atın. İşte son ayak bağlarından kurtulmak böyle olur, böyle gerçekleşir. Öyle olmalı ki, elinize yetki-görev aldığınızda insan emin olsun, insan rahat olsun, kendinizin de endişesi olmasın. Zaten bizim üzerinde bu kadar durmamızın ve sürekli eleştirmemizin nedeni de sonucu böyle sağlattırmak içindir. Böyle olursa, biz burada kalmışız veya

Institut Kurde de Paris

kalmamışız fazla önemli değildir. Başka zemin bu imkanı vermediği için, burayı ısrarla kullanma zorunluluğunu duyuyoruz. Biz, diğer alanlarda yeniden devrimci gelişme imkanına kavuşmuş olsaydık, hiç de bu kadar tekrarlayıcılık gereğini duymazdık. Fakat dikkat edilirse gereklidir. Şimdi ortaya adam çıkması gerekiyor, halkın davasının sahiplerinin ortaya çıkması gerekiyor. Sıradan bir imkanın bile değeri çok önemlidir. Mevcut taktik ilişkilerin bu konuda hayati bir değeri vardır. Sizler için de, bu aynen geçerlidir. Küçük bağlantılarınızın, kısa bir süreyi kurtarmanızın ne anlama geldiğini bilemezseniz, bu işi yine kaldıramazsınız. Ne kadar iyi niyetli olursanız olun, eğer küçük olanakların değerini ve ondan kalkılarak ikinci adımın nasıl atılabileceğini yerinde ve zamanında bilemez ve bunu tutturamazsanız, yine kazanamazsınız. Yani, "birkaç ilişkidir, kendimi fazla zorlamaya ne gerek var", hep böyle "boş ver, boş ver, boş ver; sonra yaparım, sonra yaparım, sonra yaparım, durumu şöyle de olsa böyle de olsa kurtarırım" mantığıyla yaklaşım fazla kazanamaz. Bunu da altüst etmek gerekiyor. Gerillacı işe dalarken, bizim bile burada izah etmekte güçlük çektiğimiz daha birçok şeyi yaparak sonuç alabilir. Giriş tarzının, yeniden inşa faaliyetimizin fırtınalı karakteri kendiliğinden ortaya çıkıyor. Ve dayatılan özel savaşı ancak bizim fırtınalı savaş tarzımızın aşacağı ortaya çıkıyor. Düşmanın dayattığı savaş tarzı, onun tedbir sistemi, onun teknik sistemi, onun yönetim sistemi aşılmazsa, siz gerilla taktiklerini uygulamada başarı kaydedemezsiniz. Her düzeyde düşmanın alan ve an itibarıyla uyguladığı taktiklerin nelerden ibaret olduğunu ve nasıl aşılabileceğini bizzat tartışıp planlayamazsanız, gücünüzü buna göre mevzilendiremezseniz, kendiliğinden bir gerillacılık konumuna düşersiniz; gerilla da kendiliğindencilik ise imhanın başlangıcıdır. Demek ki, başka türlü kazanmak mümkün değildir. Onun için, buna "ayaklanan kişilik" diyoruz. Onun için bu savaşın olağanüstü kişilikle kazanılacağını söylüyoruz.

Düşmanın özel savaş aygıtı ne denli yetkinleştirilirse yetkinleştirilsin, yine de ağır çalışan bir aygıttır. Aslında bir kavgadır ve deşifre olmuştur. Diğer yandan birçok zayıf yönleri vardır. Halktan sürekli nefret topluyor, tepki topluyor; hiçbir zaman onun o hız,

Institut Kurde de Paris

hareketlilik, istihbarat dediği şeyleri tam sağlaması sözkonusu değildir. Onun tüm fırsatı bizim hatalarımızdır ve şimdiye kadar bu aygıt ancak birkaç hatamızdan yararlanıp bize birkaç darbe vurabilmiştir. Bu yakın süreç pratiği bile özel savaş aygıtının öyle bilinçli, planlı, kuşatmalı bir başarısının olmadığını ortaya koyuyor. Trilyonu aşan harcamaya, her türlü maddi-teknik donanıma ve yenileştirilmiş yönetime rağmen, ancak birkaç hatamız onlara kendiliğinden bazı başarı imkanı verdi. Demek ki, gerilla kendisini koşulların gerektirdiği kaidelerin ve yaşamın içinde bulursa, çalışırsa, kendi taktiklerini kullanırsa onu paramparça eder. Kendimizi burada biraz daha yoğunlaştıralım. Onun vurulacak çok yönü var. Bugün özel savaş aygıtları savunmasızdır; kuklaları ise tamamen savunmasızdır. Onun menfaat bağlarıyla kendisine bağlamak istediklerini biz kısa darbelerle parçalayabiliriz. Düşman ordusu için, daha çok önceden biz; "başlı başına bu ordu rejimin başına beladır" demiştik. Nitekim bu ordu Kürdistan'a sürüldüğünde, dağlık alanda çalıştırılmak istendiğinde kendi kendine mahvoldu. Eğer yarın tarih iyi açıklanırsa, bu geçen süreler içinde Türk ordusunun Yunanlarla olan savaşında verdiğinden daha fazla kayıp verdiği görülecektir. Yılgınlık ve masraf muazzam boyutlardadır; hiçbir sonuç alamamıştır; adeta gerilla görüntüleriyle sürdürdüğü savaşta yıpranmıştır. Biz aslında gerillayı fazla savaştırmadık. Gerillanın görüntüleriyle, gerillanın kokusuyla ve gerillanın geliyorum diyen endişesiyle savaştırarak böyle işlemez duruma getirdik. Daha sonra bu ordu sanki çok savaşmış gibi geri çekilmeye başladı. Aslında savaştı mı, savaşmadı mı belli değil; bu, garip bir savaştır. Fakat geri çekilişi, kaybedişi, önemli değer yitirişi kesindir. Bugün "özel ordu" bunu telafi etmek istemesine rağmen, eskisinden daha da beceriksizdir. Gerillanın görüntü haliyle değil bu sefer kendisiyle savaşırsak, başarı olanaklarımız sonderece yüksektir. Bir halk savaşının belirleyici yönü, o halk savaşının hangi koşullarda boy verdiğine çok yakından bağlıdır. Koşullar eğer biricik yaşamın böylesi bir çıkış olduğunu dayatıyorsa, bunun dışında pek geçerli bir çıkış yolunun kalmadığını ortaya koymuşsa, gerilla bu acımasız koşulun ürünü olarak ortaya çıkıyorsa, o zaman gerilla da bu denli

Institut Kurde de Paris

hızlı, şiddetli ve yaman olur. İşte bizdeki halk savaşı ve gerilla için başarı, kesinlikle böylesine temel koşullara bağlıdır. Böylesine bir koşulu esas alıp taktiğini de yaratıcı kılarsa, karşıdaki düşmanın sayısal gücü sadece düşman için engel durumuna getirilebilir. Sayı üstünlüğü kesinlikle gerillayı yıldıracak veya gerillanın başarısızlığını getirecek bir öge değildir. Bir defa gerilla, düşmanın düzenli ordusunun işlemez duruma getirilmesinin de adıdır. Gerilla, düşmanın resmi kuvvetlerinin işlemez duruma getirilmesi için bulunmuştur. Eğer koşullara göre iyi uygulanırsa, tüm bu araçları boş bir masraf küpü haline getiren savaşın adı olur. Halk savaşının özgül yanı koşullara uygun gelişimidir. Halk savaşı, düzenli kuvvetin işe yaramazlığını gösteren, bu kuvvetlerin sahiplerinin başına bela olmasını mümkün kılan savaş biçimidir. Eğer bizim savaş biçimimiz bunun böyle olduğunu kanıtlamıyorsa, o zaman bilin ki orada bir yanlışlık ve hatalı uygulama vardır. Çünkü, halk savaşı halkın aleyhine olan güç dengesizliğini halkın lehine çeviren savaşım tarzıdır. İşte gerilla, bunun en yakıcı biçimi ve aracıdır. Halkın savaş güçlerini ve savaşma kapasitesini en verimli bir biçimde harekete geçiren tarzıdır. Halk ordusunun yaratılışının temel aracı bu anlatım biçimiyle ifadesini buluyor. Eğer bu araç iyi çalıştırılırsa, görevler bu gerçeklerin derin etkisi altında yürütülürse ve bütün kıt imkanlar bu espri temelinde değerlendirilirse, dünya halklarının örneklerinde görüldüğü gibi, başarı ve zafer; tersi durumda ise yenilgi kaçınılmaz olur. Dikkat edilirse, burada yenilgi düşmanın muazzam üstünlüğünden ve halkın güçsüzlüğünden kaynaklanmıyor. Yenilgi burada halk savaşının temel aracının yetkince kullanılmamasından kaynaklanıyor.

Tabii ki bugün Avrupa ülkelerinde bir gerilla savaşından bahsedemeyiz, gerilla orada iktidarı değiştirme aracı olarak geliştirilemez. Bunun birçok nedeni vardır. Kaldı ki, bu ülkelerde de gerilla, burjuva devrimleri dönemlerinde, ulusal kurtuluş aşamalarında epey iş görmüştür. Sovyetler Birliği'nde gerilla epey iş görmüştür. Latin Amerika'da epey iş görmüştür. Afrika'da gerilla bütün kurtuluş hareketlerinin temel aracıdır. Büyük Asya kıtasındaki hemen hemen tüm ulusların kurtuluşunda temel işlev görmüştür. O

Institut Kurde de Paris

halde, bizim için de bu işlevi görmemesi, hem de dönemin tek çıkış aracı olarak rol ifa etmemesi düşünülemez. Eğer biz, bu mücadele biçimine bu temelde bakıyor ve rol oynuyorsak, o zaman büyüyebiliriz. Kendiliğinden armut bile ağaçtan ağzımıza düşmez. Öyleyse böylesine yaman bir savaşımın adamları yaman çalışır, fırtınalı karakterde çalışır.

Tesadüfi bir yaşantıya yaşantı denilemez. Tesadüflerle birikmiş bir yaşam sonderece güvensizdir, dolgun olmaktan, heybetli olmaktan, otoriter olmaktan, umut yaratmaktan uzaktır, ezik büzüktür, tıkayıcıdır. Halbuki bu yaşam gerçekten dolu kılınsaydı, o zaman otorite, yetki ve sorumluluk anlayışınız, işlere hakimiyetiniz, düzen vermeniz, yürütme gücü olmanız çok saygıdeğer bir konumda olurdu. Bu, ulaşılamayacak, tercih edilemeyecek bir durum değildir ve kesinlikle de gereklidir. İleride bu döneme ilişkin bütün hayatınızı hikayeler haline getirirseniz, bu hikayelerden dersler çıkarılabilir. Aslında çok acılı bir süreçtir ve bazı şehit yoldaşların bizzat son sözleri bu konuda bize epey dersler vermektedir. Bu dersleri sağlam almalıyız. Kürdistan halkının yarattığı ve bizim de ona verebileceğimiz tek tarihi fırsat budur. Yalnız Kürdistan halkına değil, bütün bölge halklarına çok ciddi bir çözüm yolu ortaya çıkarıyor. Şimdi bir de dağlarımızın görkemliliği var. Bugün o dağlarda, Ortadoğu'da ve hatta dünyada bile eşine ender rastlanan insanların direngenliği var. Bunların kaynaşımı başarılmış olsaydı, en azından kendiniz güvenlikli, onurlu bir yaşam içinde olacaktınız. Oradaki köylülükle kaynaşmak çok zor bir olay değildi. Oradaki dağları kendinize engin yataklar, yıllarca ve yüzyıllarca yaşatabilecek alanlar haline getirmek zor değildi. Bunlar hem mümkün, hem de sonderece çekici görevlerdi. Oysa o dağlara çok hor bakmışsınız; hatta bazıları bu dağlara ihanet ettiler. Halbuki bugün Avrupa'da bile o küçük dağ parçaları turistik saha haline getirilir. Bizim dağlarımız ve halkımız üstelik çok görkemlidir. Dört bin yıl önceki insanın saf, bozulmamış biçimlerine bile rastlanır. Kendilerinden öğrenilecek ve sevilecek muazzam yanları vardır. Siz, hiç bakmasını da bilmediniz. Bu durumda yurtseverlik duygularınız nasıl gelişecek? Bu dağları ve insanlarımızı değerlendiremezseniz, o zaman neyi yaratabilirsi-

Institut Kurde de Paris

niz? Birçok insanımız bugün dünyanın dört bir tarafına savruluyor. Bu insanlar asla mutlu olamaz; sen kendi en eski atalar toprağını böyle bırakırsan, kendini savurursun ve hem de gereksiz, en zor koşullarda çalıştırırsan hangi mutluluğu elde edebilirsin? Ama bizim insanımız yanılgılarla dolu; bizim insanımız hala memleketi bir harabe gibi görüyor; kaçan kaçana!.. İşte bizim gerillacımız da biraz dağlardan kaçtı aslında; dağlara yüklenmedi, insanlarımızdan kaçtı, insanlarımızla birleşmek istemedi. Başarısızlığın ana nedeni burada aranmalıdır. Düşman bunu kullanmaya çalıştı. Oysa düşman, değil üç ordu, dört ordu, on ordu daha inşa etse dahi, bir dağ silsilemizi bile kuşatmaya yetmez. O dağ silsilemizi biz yeraltı üslerine dönüştürürsek, düşman arkasına Amerika'yı da alıp gelse hiçbir şey yapamaz. Fakat biz, bu alanları kullanmak bir yana, buna niyet bile etmedik. Dört yıl az bir süre değildir. Çoğunuz böyle yıllarca kaldınız; alanlardan alan, insanlardan insan beğenebileceğiniz olanaklar içerisindeydiniz. Bunları suçlamak için söylemiyoruz, ama gerçekten çok köklü olarak ele alınması gereken hususlar olduğu için belirtmek gerekiyor. Çok zengin, çok görkemli gelişmelerin temsilcisi olmak dururken, böyle kendi kendini zor veya tesadüfen ayakta tutmak sevdalanılacak bir yaşantı değildir.

Hiçbirinizden fedailik yapmanızı istemiyoruz. Belki "ne de olsa yine de ayakta kaldık" diyebilirsiniz. Doğru ayakta kalmayı bile beceremeyenler var. Ama, sorun bu da değil. Biz, bunlardan gerekli dersleri çıkararak, ulaşmak zorunda olduğumuz bir tempo ile yürüyüşü gerçekleştirmek zorundayız. Bunun dışındaki hiçbir yaşama saygılı olmayacağız. Biz bu yaşamı biraz temsil ettik mi, bilin ki, köy, kent ve yurtdışı alanları en güçlü tarzda mücadelenin hizmetinde olacaktır. Yurtdışındakilerin akın akın mücadeleye katılmaktan başka yapacak hiçbir şeyleri yoktur. Bu savaş biraz tutturulur ve yaygınlaştırılırsa, aynı biçimde Türkiye üzerindeki etkileri de çok güçlü olacak, uyanan kesimlere ulaşabilmemiz TC'nin sonunu daha da yakınlaştıran devrimci gelişmelere yol açabilecektir. Gerillanın sıradan bir tutturulması bile, Türkiye'nin bu sömürgeciliği yürütmesine kesinlikle izin vermez. Nitekim bugün bile bunun telaşı ve boğuntusu içindeler. Oysa henüz üzerlerine

Institut kurde de Paris

düşen gerillanın gölgesidir. Sahip olunan büyük birikim ve olanaklar gerillaya yaraşır şekilde kullanıldığında yaratılacak gelişmeler sonderece açıktır. Bu sefer bunu halk savaşı kurmaylarına yaraşır şekilde değerlendireceğiz; geniş bir perspektif, ince bir ruhsal yaklaşım ve kendimize güvenle yaklaşacağız. Acelecilikten kaçınıldığı gibi, en sıradan olanaklara bile sonderece değer biçecek ve onu takip ederek kullanacak durumdayız. Yani burada kesin ve anında hareket etmekle aceleciliği birbirinden ayırdediyoruz. Dakikalar ve saniyelerin bile değerini biçerken, eğer bir iş beş yılda yapılacaksa onu alelacele yapmamaya da özen gösteriyoruz. Hız olayını da böyle ele alıyor; ne beş yılın işini beş güne sığdırma telaşına düşme, ne de bir haftada yerine getirilmesi gereken bir işi yedi yıla yayma durumuna düşme tutumlarını tasvip ediyoruz. Zaman olayını doğru ele almalı ve kullanılmasını doğru yapmalıyız.

Aynı şey zeminler için de geçerlidir. Zemin vardır sonderece üretkendir, emniyet sunar, orada çok kalınır, yeraltı sistemi başka türlü geliştirilir; zemin vardır sonderece tehlikelidir, değil aylarca, insan saatlerce bile kalamaz. Ülkede zemini değerlendirme müthiş gelişmek durumundadır. Yine insan vardır, birlikte birkaç saat geçirirsiniz, daha sonra sıradan bir iş verirsiniz; insan vardır bir gerilla kalesi yaparsınız. İnsan bilginizi müthiş değerlendirmelisiniz. En çok da yoldaşlar birliğinin, kendi birliğinizin esenliği için, onların anlık olumsuzluklardan, etkilerden kurtarılması için bunu yapmak durumundasınız. Bu sanat bizde yok denecek kadar az. Kendi savaş arkadaşlarınız üzerinde durduğunuz kadar hiçbir şey üzerinde durmayın. Savaş arkadaşlarınızın gelişkinlik ve moral düzeyi, yeteneklerin gelişimi ve emniyeti konusunda en yüksek duyarlılığı mutlaka gösterin. Bu konuda hiçbir zaman ertelemecilik içinde bulunmayın. Unutmayalım ki, birliğimizin sıradan bir zayıflığı kötüye ve yenilgiye gidişin temelidir. Gruplarımızın bünyesinde, yıllarca kendilerini kemiren hastalıklar yaşandı. Daha sonra bunlar birçok birliği tasfiye ettiler. Kaçışlar, ihanetler, ihbarlar bunun üzerinde gelişti. Çünkü, birlik sorumlusu birliğin siyasi ve moral düzeyinin farkında bile olmadı, onu yetkinleştirmedi. Halbuki biz, burada bile bu düzeyi yükseltmek için bunca çabayı gerilla

Institut Kurde de Paris

çalışmasının vazgeçilmez bir şartı olarak görüyoruz. Bunlar her yerde geçerlidir. Eğer buradaki ilgilenme durumunuz gibi birliğinize de yaklaşırsanız, o zaman büyük felaketlerle karşılaşmanız kesindir. Günlük olarak eğitimi, günlük olarak insanlarla ilgilenmeyi vazgeçilmez bir çaba olarak sürdürmelisiniz. Varsın o anlayışınız olsun, varsın o sevgisiz-saygısız olsun; siz onda umut yaratın, siz onda ilgi yaratın, siz en üstün insanlık örneği göstererek onu canlandırın. Kürdistan'da bunlara şiddetle ihtiyaç vardır. Yapmazsanız birlik yürümez. Birlik moralle yürür, birlik bilinçle yürür, birlik çok sıkı denetim ve işbölümüyle yürür.

Aslında bu konudaki olumsuzluklar çok köklüdür. Onları değil yeniden yaşamak, ulaşabildiğimiz her alanda söküp atmamız gerekiyor. Alınacak tedbirler, duruma göre değişebilir. Örneğin, eğer bir kişi her türlü uyarı, ikna ve eğitime rağmen olumsuzlukta ısrar ediyorsa karar buna göre geliştirilir. Bir kişi fazla tehlikeli değilse bir alanda sınamadan geçirilir, iyice güven duyulmadan birliklere alınmaz. Bu konuda önyargılı olunmaması gerekir; gerekirse birkaç elden sınamalar ve soruşturmalar yürütülebilir. İnsanlar pratik içinde görülmeli, ama bununla da yetinilmeyerek mutlaka partimizin yüceltici eğitiminden geçirilmeli, bu yapılmadan kesin hükme varılmamalıdır. Çünkü, bizde her şey ancak partimizin yüceltici etkisi altında bulunur; bu etki verilir ve özünün ne kadar sağlam olup olmadığı, düşüncelerinin ne kadar kuvvetli olup olmadığı ancak böyle ortaya çıkar. Onun için, yalnız dar pratikçilik insanlar hakkında sonuçlara varmanızda etken olmamalıdır. Biliyorsunuz, köylü ögeler geldi, onlar hakkında "çok iyi savaşçıdırlar, şöyle pratikçidirler" denildi; sonra bunlar çok büyük tehlikeler yarattılar ve çoğu kaçtı, başa bela oldu. Çünkü, sadece dar pratiklerine bakıldığı ve aslında kesinlikle onların partinin yüceltici etkisi altında eğitilmeleri gerçekleştirilmediği için, bu böyle oldu. Özellikle bunların hepsi de birlik yöneticilerimizin en yakınına geldi. Ne cesaretle geldiler, buna nasıl müsaade edildi? Bunun ağır etkisini daha çok bu arkadaşlar yaşadılar. Bunlar birlikleri tehdit ettiler. Demek ki, başlangıçta dar pratikçi bir yaklaşımla, "köylüdürler, yurtseverdirler" değelendirmesiyle ye-

Institut Kurde de Paris

tinmeseydik, gerilla birliğinin çekirdeğinin kesin partililerden oluşması gerektiği şartından hareket etseydik, ne bu erken kayıplarımız olurdu, ne de bu kaçışlar bize zarar verebilirdi. Bu konudaki dar davranışımız ve eğitimdeki ihmalkarlığımız birliği de çok zor duruma düşürdü.

Bunları artık çok daha iyi planlayacak durumdasınız, bunlar çok net olarak ortaya çıkmıştır. Ve sadece gerilla için değil, bütün parti çalışmalarında temel kural budur. Hiçbir kişisel özellik bu kuralın yerine getirilmesi önüne engel olarak dikilmesin. Partinin emri de, partinin üslubu da, çalışma tarzı da budur. Başka türlü insan üzerinde etkili olmak mümkün değil, başka türlü insanı savaş gibi en zor bir eyleme çekmek mümkün değildir. Yalnız bu konuda partinin etkinliğine güvenip de etkiyi eğitime dönüştüremeyen, yalnız ona sığınarak partiye ve kendimize zarar veren tutumlara da girmeyin. Etki sadece insana yaklaşmak için bir fırsat sunar ve ancak bilinçli bir eğitimle tamamlanırsa o zaman bize maddi bir güç verir. Bunlar geçmişte yapılmadı. En çok öfke duyduğumuz da, zaten bunun yapılmaması ve hatta üzerinde bile durulmamasıdır. İşte en büyük tehlikeler de bu noktada ortaya çıkmıştır. Bunu çalışmalara yakıştırmak ve bu biçimde yaşamayı kabul etmek demek, o kişilik ve devrimciliğin bitişi demektir. O halde, bir örgüt üslubu ve emri olarak doğru yaşama ulaşmak ve bu yaklaşımı bütün faaliyetlere egemen kılmak gerekiyor.

Kendinizi sonuna kadar yoklayıp güçlendirin. Gerilla savaşına teoride ve pratikte yönelmek görkemli bir olaydır ve büyük bir şanstır. Büyük ülküsü olanlar için bu böyledir. Hayatın çeşitli alanlarından ve çok çeşitli düzeylerden gelinmiştir. Bu yeniden yeniden yorumlanmayı ve yoğunlaşmayı gerektirir. Biz PKK olarak, partimizin bunca çabasını, fedakarlığını ancak böyle yansıtırsak rahat olabiliyoruz. Herkes de bunu almalı ve özümseme gücünü göstermelidir. Geçmişinden ötürü biz kimseyi suçlamıyoruz, "niye böylesiniz, şöylesiniz" demiyoruz; ama bugün bu ortama kavuşma imkanı olduktan sonra da her şeyi yapın diyoruz. Birbirinize yardımcı olmanız gerekir. Savaş arkadaşlığı kadar değerli bir arkadaşlık olmadığına göre, ele avuca sığmaz birlikler, önderler

Institut Kurde de Paris

çıkmalıdır. Hepiniz halk çocuklarısınız, halkın temel kurtuluş ülküsüne bağlısınız. O zaman bunun tekniği, bunun savaşım tarzının sağlam imkanları ortaya çıktığında sizi hiçbir güç durduramamalı, tutamamalıdır. Bu konuda istenebilecek her şey istenmeli ve verilmeli; roller de yerli yerinde oynanmalıdır. Kendinizi küçümsemeniz için hiçbir neden yoktur. Yani önemli başarıların ve gelişmelerin eşiğindesiniz. Kaldı ki, yiğitlik, zorluklar sürecinde ortaya çıkar. Halkın kurtuluşu yolunda zorluk ve engellerle çarpışarak adam çelikleşir. Dolayısıyla, bir devrimci zorluklardan asla yakınmaz, yakınmamalıdır. Kırılması gereken yanlarınız kırılır, dirilmesi gereken yanlarınız dirilir; yeni insan böyle ortaya çıkar. Böyle adamlar haline gelmedikten sonra ha yaşamış, ha yaşamamışsınız, hiçbir farkı yoktur. Mertlik, temel kurtuluş yolunda yürümeyi bilmektir. Zorluklarla karşı karşıya gelip çarpıştığımızda bunu aşma gücünü göstermişsek, sağlam adamız demektir; tersi durumda ise kırılma ve yıkılma vardır. Kendi hayati çıkarları için ayağa kalkamayan, kalktığında da hemen yere düşen adam nereye giderse gitsin; yaşama kabiliyeti olan ise yükselsin, nereye kadar çıkabilirse oraya kadar çıksın. Bizim savaş tarzımız böyledir. Eğer üzerinde durursanız ve isterseniz sonuç almamak diye bir şey yoktur. Tek başınıza bu olanakları elde etmeniz elbette ki çok zordur. Bugün Kürdistan gibi bir ülkede temel birlik etkeni olmak, sağlam insanlarla biraraya gelmek çok zordur. Bütün örgütleri deneyin, bütün mevcut birlikleri deneyin, hiçbirisinde sağlam yoldaşlık bağlarını göremezsiniz. Bunu bir nicelik sorunu olarak da görmeyin. Nicelik sorununun çok ötesinde birlik etkeni olmak, kurtuluş etkeni olmak PKK'de binbir çabanın sonucudur. Buradaki insanlar hayatlarını birbirlerine adayarak yola çıkabilirler; çünkü bunu mümkün kılacak temel değerler vardır, parti vardır ve kanıtlanmıştır. Sadece bireysel gücünüze güvenerek bir şeyler yapabileceğinizi sanmayın. Örgütsüz olduktan sonra, yıllarca uğraşsanız da küçük bir birlik bile oluşturamazsınız. Kısaca birlik ve birbirine sonuna kadar güvenen yoldaşlar topluluğu, Kürdistan için çok büyük bir olaydır. Bunun sayıca çokluğu veya azlığı o kadar önemli değildir. Özünün sağlam olması, temsilcilerinin

Institut kurde de Paris

güvenilir olması büyüme için en temel şarttır. İşte bu yüzden diyoruz ki, bu şans çok iyi kullanılmalı, öyle kolay ulaşılabilir bir sonuç olmadığı iyi görülmeli ve bundan çıkışla yaratabileceğimiz kadar yaratılmalıdır.

Her zaman söylüyoruz, dar fedailik, acele bazı şeyleri kurtarma çabasına girme biçiminde bir savaşçılık kabul edilmiyor. Hemen ülkeye gitme istemi veya ülke dışında kalma istemi de doğru değildir. İster ülkede isterse dışarda olsun, görevlere yaklaşım öyle basit olmamalıdır. Çok açık ki, önderlik yapma sorunu vardır. Hem de bu, "şöyle rahat görev aldım" ya da "zor görev aldım", "ben ileri görev aldım" ya da "geride kaldım" gibi ayrımlara olanak tanımayan bir önderlik görevidir. Önderlik bu konuda her türlü kişisel subjektif yorumları olanaksız kılan bir önderliktir. Birçok kişisel önyargıyı daha başından mahkum eden karakterdedir. Bu, çok önemlidir ve arkadaşların bunu mutlaka kavramaları gerekmektedir.

PKK'deki önderlik, kişilerin beklentilerine göre hüküm icra eden, kişilerin istemlerine göre kural, kaide inşa eden bir önderlik değildir. PKK önderliği, gerçekten kolektivizmin, ortak iradenin, bütün soylu anıların, halkın temel hayati beklentilerinin keskin bir ifadesidir. Bunu daha da yoğunlaştırmanın engin çabası içindedir. Böyle olunca da, iradenizi büyük bir güvenle parti iradesine tabi tutmak, bütün endişelerden sıyrılmak ve böylece çok rahat bir savaşçı kişiliğe ulaşmak doğrudur; ve mevcut önderlik gerçeği de tamıtamına buna imkan hazırlayacak konumdadır; bunu yürütecek durumdadır. Bu konulardaki yanılgılardan da uzaklaşma tam olmalıdır. Bu konuda yalnız kişilere takılı devrimcilik anlayışlarından kesin uzak durulmalıdır. Yani, zaferi veya yenilgiyi kişilerin şahsında gören anlayışlardan uzak durulmalıdır. Kesinlikle başarı etmenleri kadar olumsuzlukların izahı da önderlik gerçeğinde ve onun yürütülüşünde bulunmalıdır. Ve yine önderlik, bir şahsın kişiliğinden ziyade, bir kurum olarak düşünülmelidir. PKK'de gelişen bir önderlik kurumudur; bunun etkisi çok sonraları görülür ve çok geniş çevreleri etkiler. Bugün göremeyeceğiniz birçok şey de PKK önderliğinin kanun gücündeki kuvveti vardır. Bunu iyi icra etmek gerekiyor. Ben, bunu iyi temsil etmeliyim; ben oluşturdum,

Institut Kurde de Paris

geliştirdim, temsilini de çok iyi yapmalıyım. Ama, aynı zamanda bunu kurumlaştırmalıyım; kaidelerini, kurallarını, nerelere kadar evet ve nelere hayır denilecek ayrımlarını sağlam geliştirmeliyim ki, bir kişi gelip oynamasın; kendi şahsi heveslerine göre kullanmasın. Bu çok önemlidir ve hep dikkat ediliyor. Sizler de açık ki temsilini bu temelde yapabilirsiniz. Keyfe göre yorumlama ve bunun için kurnazlık yapma bir politikacılık değildir. Önderlik basamaklarından tırmanmak isteyenler, sonuna kadar özde ve biçimlenişte önderliksel gelişmeyi yaşamazlarsa, ondan bir an bile olsa koparak "biz de büyürüz" derlerse, sonlarını hazırlarlar. Önderliğe böyle yaklaşımın her koşul altında bir sapma olduğunu görmek istemiyorlar. Ancak bununla aptal olduklarını ortaya koyabilirler. Önderliksel gelişimi, bir partideki önderliğin gelişimini, bir halkın bağrında önderliğin gelişimini bütün yönleriyle, dönemleriyle ve değerleriyle kavrama, kavramadan da öteye benimsemeye ve onu adım adım bütün faaliyetine uyarlama biçiminde gerçekleştiğinde o kişinin önderliğe tabi olduğu, önderlik hattını, örgüt hattını yürüttüğü söylenebilir. Bunun dışındaki yaklaşımların, çok çeşitli bireysel nedenleri, özellikle kariyerist tutkulardan kaynaklanan ve birçok subjektif, demagojik yorumlarla gelişen özellikleri vardır. Tabii ki bunların hepsi de boştur. Bu temelde önderliği kötü kullanarak kendine kariyer yapan, önderlik imkanlarını ve alınan yetkiyi kendi şahsını şişirmek, balon yapmak için kullanan, günlük rahat yaşamaya dönüştürmek isteyen, onu basitçe bir idareci mantıkla ele alan birçok kişi vardır ve bunların hepsi de bugün açığa çıkmıştır ve yarın da çıkacaktır. Kesinlikle önderlik böyle icra edilmez; böyle önderlik yaşamaz ve yaşanmaz. Varsa faziletleriniz, büyük yanlarınız, ancak onları temel önderliksel gelişmeye tabi tutarak konuşturabilirsiniz, güçlendirebilirsiniz.

Bu konularda içine düşülen yetmezlik fazladır. Siz, önderliksel gelişmeyle bağlantınızı yeniden gözden geçirin; sağlam kurun, düşünün, taşının, tartışın, özeleştiri yapın ve böylece doğru temsile ulaşın. Bu, size çok gereklidir. Çünkü, ulusal kurtuluşta, bütün faaliyetlerimizde ancak önderlik hattına tabi olmakla kazanabiliriz. Bu unutulmamalıdır. PKK önderliğini bütün yetkinlik sahalarımızda

Institut Kurde de Paris

önder olarak yürütürsek, ancak bu temsili tam yapabiliriz ve bunlar da öyle kolay işler değildir. Bu konuda harcanan çabaları bilmiyorsanız araştırın. Biliyorsanız anlamını yeniden değerlendirin. Böylece gereken sonuca, düzeye ulaşın. PKK'nin önderliği bugün dost-düşman tarafından fazla tartışılamıyor. Bu konum önemlidir ve bu konumu sürdürmek çok daha önemlidir. Bu, kendiliğinden olmaz. Kendiliğinden bir aileye reislik bile yapılamıyor. En amansız koşullarda milyonlarca insanı sürükleyecek bir örgüt önderliği ise çok daha zordur. Bu, kafalara sığdırılmalıdır. Öyle basit duygulara, tutkulara indirgenmemelidir. Subjektif yaklaşımlara, niyete dayalı yaklaşımlara boğulmamalıdır. Bütün savaşım alanlarımızda önderliğe yaklaşım böyle olmak zorundadır. Gerilla yaşamında önderliğe yaklaşım böyle olmak durumundadır. Önderlikten kopuk bir gerilla yaşamı, rahatlıkla kendini asi kuvvetlerin durumuna düşürebilir. Asi kuvvet komutanı ise, Kürdistan'da ikinci gün yerle bir edilir; ya düşmana sığınır, ya da yozlaşıp gider.

Demek ki, parti önderliğine ve bir bütün olarak partiye bağlılık, gerillanın başarısı için en temel şartlardan birisi oluyor. Bütün parti faaliyetinde bu çok önemlidir. Halen birçok faaliyetlerimize bakıyoruz, önderliksel temsil sonderece zayıftır. Bunda ısrar ederseniz, bütün çabalarınız boşa gider. Bunu çok muhtaç olduğumuz için belirtmiyoruz. Bu, bizim için o kadar sorun değildir. PKK önderliği, bugün her düzeyde yeterince destek buluyor, bağlılık yaratıyor. Gelişmek durumunda olan kişilerin, yanılgılı yaklaşımları sonucunda kötü bir sonuçla karşılaşacağını ve böylesi bir durumun er-geç önlerine çıkacağını bildiğimiz için bunları söylüyoruz. Önderliksel gelişme tarihsel bir gelişmedir, bir otoriter kurum olayıdır. Onun kural ve kaideleri oluşum halindedir. Bu konuda yaratıcı olan ve gerçekten kendini sorumlu hissedenler, bu kuruma, bu otoriteye ulaşırlar; onu gaspetmez ve kişisel çıkara indirgemezler; bundan önemle sakınırlar. Bizde aç gözlü, oportünist yaklaşım nasıl ortaya çıktı? Belli bir etkinlik gördü ve hemen ona daldı. Yaşamın önderlik çerçevesi etrafında olduğunu görünce böylesi bir tutuma girdiler. Fakat, bu doğru değildir. Evet, yaşanılır; örgütten, önderlikten muazzam güç alınır. Fakat doğru temsili de

Institut kurde de Paris

yapılmalıdır. Alınan yetki, görev ve sorumluluk en değerli nesnedir. İnsan her şeye belki bir yere kadar gereken önemi vermeyebilir, ama bu konudaki yetkilerine asla halel getirmemelidir. Bizde yapılan en büyük sahtelik nedir? Almış olduğu görevi ve yetkiyi, sözümona biraz daha kurnazca gaspettikten sonra, kendi düşkünlüğü için kullanmaktır. Böyleleri kadar partimiz içinde düşkün adam ortaya çıkmadı. Önderlikten alınan göreve ve yetkiye kesinlikle böyle yaklaşmamak gerekiyor. Bu ruhtaki insanların bir hiç olduğunu, bir düşkün olduğunu pratik ortaya koymuştur. Bunlar siyasi anlamda da belki birkaç aylık süreyle de olsa kendilerini maskeleyebilirler, ama sınırlı bir işleyiş bile bunları açığa çıkarır. Bu konuda, hata da demeyelim, küstahlıklar içine girenler oldu; suistimal içine düşenler oldu. Ama kaybedenler kimlerdir? İşte bunlardan ders çıkarmak gerekiyor. Partiden görev alacaksınız, yetki alacaksınız. Bunlar, alabileceğiniz en değerli nesnedir. Bunların anlamını sürekli yücelterek, önemini sürekli göstererek, gerektiğinde kendinizi feda edip bu görev, yetki ve sorumluluklara halel getirmeyerek yaşarsanız, temsili doğru yapmış olursunuz. Gerilla yaşamında da, parti yaşamında da vazgeçilmez kural budur.

IV- GERİLLA SAVAŞININ GÜNCEL TAKTİK GÖREVLERİ

Biz, halk savaşını esas itibarıyla üç ana döneme ayırmıştık. Bunlar, stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı dönemleridir. Şimdi stratejik savunma döneminde bulunuyoruz ve stratejik savunmanın temel taktikleri de biliniyor. Ama bir de bunların uygulanmasına baktığımızda, işte burada işlerin teoride anlaşılıp da pratikte en tersinin yapıldığına ilişkin bol bol örnek karşımıza çıkıyor. Eğer stratejik savunma, baştan itibaren savaşı geliştirmekten sorumlu olan kadrolarımız tarafından özümsenmiş olsaydı, gelişmelerin seyri şüphesiz ki çok daha farklı olacaktı. Savunma, bir anlamda pusuya yatmak ve kendini tümüyle donatmaya çalışmak demektir. Bizde ise varlık-yokluk anlamında bir savunma yaşanmaktadır. Halk zaten

Institut kurde de Paris

nefes alamaz durumdadır, öz savunması yok denecek duruma düşürülmüştür. Halk adını söyleyemiyor, kimliğini savunamıyor, en basit ekonomik, sağlık, kültürel ve benzeri gereksinmesi için hiçbir şey yapamıyor. Kısaca öz savunması tarumar edilmiştir. Açık ki öncü, halkın içinde yaşadığı bu derin gerçekten hareket ederek savunma döneminde halkın öz savunmasını ortaya çıkarmanın yol ve yöntemlerini bulmakla mükelleftir. Burada amaçlanan, elimize geçen kıt olanaklarla halkı biraz direnmeye yaklaştırmaktır. Taktik, işte bu gerçeğin tabiatından ortaya çıkar. Her şeyden önce, burada halkı öz savunma konumuna getirme görevi vardır. Hatta bundan önce de savunma gereğine inandırmak gerekmektedir. Dayatılan baskı, sömürü ve kimliksizliğin kabul edilmezliğini ortaya koyarak, halka kendi kimliğini tanıtmak ve bu temelde kendi geleceğini belirleme şansını kazandırmak, yani öncelikle bilinçlenme ve uyanışına yol açarak bunu yavaş yavaş direnişle tamamlamak ve kendini savunmanın gereğine inanç duymasını sağlamak gerekir. Partimizin taktiği işte bu temelde ortaya çıkmış ve ilk iki taktik dönemde bu görevler önemli ölçüde yerine getirilerek halk belli bir direniş konumuna çekilmiştir. İçinde bulunduğumuz taktik dönemin görevi ise, halk direnişini ülkemizin her tarafına yetkin bir biçimde oturtmaktır. Değerlendirmemizin bu bölümünde de, bu temelde yerine getirilmesi gereken görevler ve bazı yanlış uygulamaların düzeltilmesi üzerinde duracağız.

Institut Kurde de Paris

Yanlış taktik uygulamaların düzeltilmesi

Biz bugün halkta bir umut ve uyanışı yaratmanın çok ötesinde bir gelişme noktasına, halkın en geniş katılımını sağlayacak bir savaş düzeyine ulaşmış durumdayız. Bu düzey, halkın öz savunmasına, bunun bilinç ve örgütlenmesine ulaşımı ifade eder. Bu, somutta milis teşkilatını örgütlemek demektir. Halkı, cesaretin ve örgütlenmenin daha zayıf olduğu koşullarda ve kendi üretim faaliyetlerine bağlılık temelinde örgütlenme içerisine almak, buradaki deneme ve sınamalardan güçlü çıkanları giderek üretimden koparıp gerillaya katmak, hatta bundan önce siyasi ordulaşma içine alarak mümkünse bazı

siyasi gösterilere katmak, bütün bunlarla dönemin gerektirdiği savaşımı geliştirmek gerekir. Yani siyasi gösteriler, üretime bağlı milis faaliyeti, profesyonel gerilla birlikleri, bütün bunlar halk savaşımızın bu aşamasında ülkemizin her tarafında geliştirilmesi gereken mücadele ve örgüt biçimleridir.

Halk savaşımızın stratejik savunma aşaması, öz savunmanın karakteri gereği, milis ve bunun bir adım ötesinde de gerilla özelliğini taşır. Milis gibi gerillanın da stratejik savunma döneminin taktik düzeni içinde olacağı açıktır. Bu aşamada gerilla, stratejik saldırı döneminin taktiklerine başvuramaz. Dikkat edelim, stratejik savunma döneminde de, denge döneminde de, saldırı döneminde de gerilla vardır; ama her dönemde gerillanın oynayacağı roller ayrıdır. Stratejik savunmanın üst aşamasında gerillanın sık sık saldırıları sözkonusu olabilir. Örneğin, günümüzde El Salvador'da, hatta Filipinler'de, orduları ve imkanları geliştirmiş olduğundan yaygın taktik saldırılar yapabilecek durumdadırlar. Bu, onların koşullarında doğrudur; ama, henüz kuruluş aşamasını yaşadığımız bizim koşullarımızda doğru değildir. Donanımları zayıf ve sayıları az olan birliklerimiz var, bunların doğru dürüst bir üslenmeleri bile yoktur. Buna rağmen, bu birliklerimiz güçlerini aşan birtakım saldırılar içine girmişlerdir. Son zamanlarda birçok alanda bu nitelikli gelişmeler yaşandı. Sonuçta ise, olması gerekenden fazla kayıplarımız oldu. İşte bu durum, stratejik savunma döneminin aktif savunma taktikleri yerine yanlış taktiklere başvurmak sonucunda ortaya çıktı. Halbuki yapılması gereken neydi? Özellikle köy işgalleri yapılabilirdi. Hatta zaman zaman şehirlere bile girilebilirdi. Ancak bunlarda başarılı olabilmek için, birliklerimizin yeterli olması, girilecek yerlerde belli bir örgütlenmemizin bulunması ve gizlilik kurallarının tam olarak uygulanması gerekirdi.

İyi biliyoruz ki, taktiklerimiz doğru uygulandığında bize karşı fazla direnecek güç olamaz. Girilecek köyle, sadece hainlerin olduğu köyler de değildir; yurtseverlerin hakim olduğu köylere de girilip, propaganda yapılır ve saflara katılacak savaşçı adayları alınabilir, hatta propagandayı güçlendirmek için gösteri bile yapılabilir. Fakat geçmiş pratikte arkadaşlarımız köylere girmişler, askerlik kanununu

Institut kurde de Paris

uygulama adı altında ve feryat figan içinde "senin şu oğlunu aldım" diyerek saflara savaşçı almışlardır. Burada yaşayan saldırı ruhuna bir diyeceğimiz yoktur, fakat çok amatör ve çok kaba bir uygulama vardır. Üstelik bunlar, düşmanın sürekli pusuya yattığı, korucu çetelerinin mevzide olduğu, hatta onların yerinin bilinmediği koşullarda, yer ve zamanda uygulanmıştır. Böylesi koşullarda uygulanan bu tür saldırı taktikleri belli ki felaket getirir. Ve bunlar asla doğru değildir. Örneğin saldırı düzenlenen bazı karakollar vardır ve kurşun sıkmaktan öteye bir şey yapılamamıştır. Biliniyor ki, bu tür yerlerde düşman kendini sonderece tahkim etmiştir. Top bile kullanılsa buralara fazla tesir etmez ama, arkadaşlarımız ellerindeki hafif silahlarla bu karakolları ele geçirmeye çalışıyorlar. Bu ise, elbette ki sonuç vermiyor. O halde, bu tip saldırı taktiklerinin bu dönemde yersiz olduğu kesinlikle ortadadır.

Dikkat edelim, saldırı yapılmaz demiyoruz; düşmanın beklemediği, sonderece elverişli fırsat ve imkanın olduğu yerlerde, sağlam istihbarat edinilerek ve gerekli güç toplanarak saldırı gerçekleştirilebilir. Yani mevcut koşulların bizim için elverişli durumda olması şarttır. Yine hainlerin yoğun olduğu bazı köylere de, gücümüze, donanımımıza, getireceği ve götüreceği sonuca bakarak yönelmek gerekir. Fakat geçmişte arkadaşların bu tür değerlendirmelere dayanmayan saldırılar içine girdiklerini biliyoruz ve bu konuda hata payının çok yüksek olduğunu söylüyoruz. Saldırı taktiğinin burada bir isyancı savaşına benzer tarzda geliştirildiği açıktır. Bu, iyi planlanmış bir profesyonel savaş değil, bir isyancının öfkesinin patlaması biçiminde karşımıza çıkıyor. Bunlar, yakın geçmişte yaşadığımız ve dönemin niteliğiyle bağdaşmayan biçimlerdir.

Bizim en çok kullanmamız gereken yanıltma ve pusu taktiği, son zamanlarda bizim bu yönlü zayıflıklarımızı iyi farkeden düşman tarafından bize karşı kullanılmıştır. Bu durum, en çok kullanmamız gereken bu silahı iyi kullanmadığımızdan ötürü yaşanmıştır. Halbuki uygun arazi koşullarında en temel taktiğimiz, düşmanı yanıltma, binbir kurnazlık geliştirme ve düşmanı pusuya düşürmedir. Düşman güçlerini ezmede bu taktikler rahatlıkla uygulanabilir ve başarılı sonuç verir. Kaldı ki bunlar dışında başvuracağımız taktikler de

Institut Kurde de Paris

vardır, küçük bir patlayıcı kullanacağımız bir sabotajla düşmana önemli zararlar verdirmek mümkündür. Birçok hedefe yönelik olarak bir gerilla birliğini tümüyle savaşa katmak yerine, biraz eğitip eline bir patlayıcı vereceğimiz bir milisle o hedefi vurabiliriz. Yani geniş sabotaj imkanları varken, bunu neredeyse hiç kullanmama gibi durumlar da doğru değildir. Özellikle köylerdeki elebaşı hainleri temizlemek bu biçimde kolaylıkla başarılabilir. Milis düzeni iyi örgütlenir ve eğitilirse, herkes kendi köyündeki haini, korucuyu, ajanı rahatlıkla temizleyebilir. Geçmişte birçok birimimiz korucular yüzünden imha oldu, çok sayıda değerli komuta özellikleri olan arkadaşımızı bir korucuyu cezalandırma eyleminde şehit verdik. Peki bu şart mıydı, gerekli miydi? Asla!.. Bu iş planlansaydı ve bunun için bazı küçük birimler teşkil edilseydi aynı darbeyi vurmak mümkündü. Ve belki de daha olumlu sonuçlar alınabilirdi. Ancak böyle yapılmadı, ilk dönemlerdeki gibi öncünün tüm gücünü ortaya koyması tarzında bir çalışma yürütüldü. Silahlı propaganda döneminde bu durum kesin gerekliydi. Fakat şimdi savaşmak isteyen bir yığın güç var. Birçok köylü yurtseverin görev istediğini bizzat çeşitli alanlardan gelenler söylemektedir. Bizzat yurtseverler, kadro gruplarının bu tip görevlere gitmesini ve zaman zaman da tehlikelere girmesini çok ciddi ve riskli bir iş olarak görüyorlar. Ve buna gerek olmadığını söylüyorlar. Demek ki, taktiğimizin hayata geçirilişinde çok bariz hatalı konumlar var. Dönemi kavrayamama ve dönemin gereklerini yerine getirememe vardır. Bugün her türlü eylemi gerçekleştirmenin olanakları artmıştır. Kitle sempatisi ve desteği yaratılmış, araç-gereç ve eğitim imkanları ortaya çıkmıştır. Bu durumda birçok kişiye iş yaptırılabilir ve bunu başarmak gerekir.

İlk iki taktik dönemin görevleri, o dönemlere aittir. Bu dönemde ise, daha çok sayıda insanı daha geniş imkanlarla ve mücadele biçimleriyle harekete geçirme görevi vardır. Geçmiş pratikte bu konuda planlama yapmak ve gereken örgütlülüğü yaratmak yerine eldeki beş-on kadroyla, eğitilmiş sağlam güçle eylemlere girişilmiş, bu biçimde köylere girilmiş, karakollar basılmış ve pusular kurulmuştur. Bu, doğru olmadığı gibi, gerekli de değildir. İşte bu durum bize son dönem kayıplarının izahını vermektedir. Bunu söylerken,

Institut Kurde de Paris

öncü savaşmaz demiyoruz. Belirtmek istediğimiz, eski gruplarımızın sürekli aynı durumda kalamayacakları, güç büyütmeleri ve dönemin taktiğine uygun yönelime girmeleri gerektiğidir. Her grubumuz, beş-on köylüye milislik yaptırabilir ve bununla da ajanları ve koruculari etkisiz duruma getirebilir. Bu, kesinlikle mümkündür. Gerilla silahıyla kente inemez, bu biçimde sabotaj eylemine gidemez; ama milis, cebine bombasını koyup normal elbisesini giyerek en ücra köşeye, hatta hainin evine kadar gidip eylemi yapabilir. Bu tür şeyler üzerinde hiç durulmadığı açıktır. Burada taşınan mantık şudur: Evde olanlar iş yapamaz. Eğer sürekli bu mantıkla hareket edilirse, arkamızda dünya olsa bile biz güç yetiremeyiz. Ve sonuç da alamayız. Bu, kesinlikle gidermemiz gereken yanlış bir yaklaşımdır. Eğitip yetiştirdiğimiz kadro bileşimlerini biz böyle kullanamayız. Burada eğittiğimiz bir avuç kadro, halk ordusunun temel çekirdeğini oluşturmak içindir; gerilla kurucularını, halk savaşının yaratıcılarını sağlamak içindir. Mesela ben de kalkıp sizlerle birlikte her yere gitsem ve faaliyet yürütsem, bu doğru bir yaklaşım olur mu? Bir komutan, "sağlam adamlarım var" diyerek altı ay bunlarla fırtına gibi estiğinde, bu gücün doğru kullanımı olabilir mi? Açık ki olmaz. Burada eğitilen insanların her birisi, ideolojik, siyasi ve teknik olarak bir yığın beceri sahibidir ve çok sayıda insanı uygun bir zeminde ve sürede hazırlayabilme gücündedir. O zaman niye böyle yapılmasın? Böyle yapılırsa, kısa sürede gücümüz bir orduya kadar büyütülür. Yapılmadığında ise, hepsi altı ay içinde imha olabilir. O halde halk savaşına derinden inanıldığı ve bunun taktiğine derinden bağlı kalındığında savaşçı gücün büyütülmesinin hem mümkün, hem de bunun tek doğru ve zorunlu yol olduğu görülmektedir.

Geçmiş pratikte ortaya çıktığı gibi, bir de bize ısrarla bir fedai anlayışı dayatılmaktadır. Hemen belirtelim ki, bunun arkasında muazzam bir pasifizm vardır. Doğru taktiğe girme yerine, iki yanlış arasında "ya öyle yaparız, ya böyle" deniliyor. Aslında böylelerinin yapabileceği fazla bir şey de yoktur. Bu durumdan kesin olarak kurtulmak gerekir. Burada söz veriliyor, "çok iyi savaşacağım" deniliyor. O halde sözün adamı olunmalıdır. Bu konuda teoriyle pratik arasında haddinden fazla bir kopukluk yaşanıyor. Arkadaşlar

Institut Kurde de Paris

böylesi bir konumu kendilerine yakıştırabiliyorlar. Böyleleri kendi durumlarını doğru ortaya koysalar, partimiz onlara bu denli yetki ve sorumluluk tanımaz. Ama esas olan, kişinin kendini bu durumdan kurtarmasıdır. Biz savaşıyoruz ve biliyoruz ki savaşta kayıplar olur. Her yerde, hatta burada da olabilir. Ben dahil hepimiz, her an her türlü tehlikeyle karşı karşıyayız. Sadece bu nedenle, azami düzeyde tedbiri alıp doğru bir anlayışla savaşırken ortaya çıkan kayıplara bir şey demiyoruz. Ancak olanaklar elimizde, mevziler tutmuş ve ilişkilere ulaşmış iken, kişi kendini asgari derecede biraz zorlasa birçok gelişmeye yol açabilir. Bunu yapmayıp da fedailiği dayatanları kabul edemeyiz. Böylelerini kesinlikle bayrağımız altında tutmayız. Bunları savaştan ve görevden almak, partinin kadro ve kitle yönetimi gibi görevleri kesinlikle vermemek zorundayız. Böyleleri kendilerini rahatlatmak için intiharvari eylemlere de girişebilirler. Ancak bizim buna ihtiyacımız yoktur. Yine böyleleri, bazen de alttan bir yığın pasifizmi dayatırlar. Belli ki bu da olmaz. Çünkü, hareketsiz gerilla ölen gerilladır, hareketsiz gerilla kurucusu en tehlikeli sağ sapma içindedir. Ve pratiksizlik ne kadar tehlikeli ise, yeri ve koşulları belirlemeden ve parti gücünü nasıl en iyi değerlendireceğinin hesabını yapmadan "şu eyleme, bu eyleme" diyen anlayış da o kadar tehlikelidir. Geçmişte bu iki yanlış da yaygınca yapılmıştır.

Hepimiz biliyoruz ki, bir kadronun yetişmesi yıllara bağlıdır. Silahlanmanın sağlanması çok şey pahasınadır ve bu yalnızca maddi değer açısından böyle değildir. Mevcut siyasal koşullarda devrime silah ulaştırmanın ne anlama geldiğini biraz değerlendirin. Eğer hem bunu değerlendirmeyecek ve hem de savaşçıyız diyecekseniz, bu ciddiyetten uzak bir durum olur. Bu konuda ciddi düşünmeli ve ciddi görev talebinde bulunmalısınız. Fakat birçoğu bu konuda her türlü tutkusu, heyecanı, hatta pasifizm ve tutuculuğuyla ortaya çıkıyor ve buna rağmen yine de "savaşta varım" diyor. Bu tutum ciddiyetten yoksundur ve buna gerek yoktur. Bizim savaşımızın özellikleri ortaya çıkmıştır ve bu savaşta doğruları uygulamanın mümkün olduğu görülmüştür. Aslında herkes teorik düzeyde bunları kabul ediyor, fakat iş pratiğe gelince "benim oğlum mektepte okur, döner döner tekrar okur" misali bir türlü pratiğin esaslarına girilmiyor. Belli ki

Institut Kurde de Paris

böyle olmaz. Önümüzdeki dönemin halk savaşçılığında ve gerillanın gelişmesinde bu tutumun kesinlikle aşılması gerekir. Bu konuda, belirlenen doğrultuda savaşı geliştirmeye ilkesel bir önem verme ve bundan her türlü sapmaya kesinlikle müsaade etmeme büyük rol oynayacaktır. Döneme bu temelde yönelmeyi bilmek gerekecektir.

O halde içinde bulunduğumuz dönemde gerillanın geliştirilmesi önünde bir engel teşkil eden ve stratejik savunma döneminin aktif savunma taktikleri yerine adeta saldırı döneminin taktiklerine benzeyen taktiklerle savaşmamız doğru ve uygun değildir. Elbette bu, öyle söylendiği gibi ezbere uygulanamaz, her yerin ve zamanın özelliklerinin dikkate alınmasını gerektirir. Her yerin koşullarına göre aktif savunma taktiklerimizin nasıl geliştirilmesi gerektiğini bu değerlendirmeler biraz açığa çıkartıyor. Halkın sıradan bir öz savunmasını geliştirmenin, onun sıradan bir gösterisini, hatta bir kahve toplantısını başlatmanın, bir cezaevi koşullarının protesto edilmesinin iyi bir savunma taktiği olduğunu bilelim. Yine milis örgütlemenin çok önemli bir taktik olduğunu unutmayalım. Bunlar yapılabilecek önemli işlerdir. Eğitilmiş hazır birimlerimizi öyle aylarca ve yıllarca bir arada tutmanın gerillayla bir alakasının olmadığını, bunun savunma taktiklerimizle pek bir ilişkisinin bulunmadığını bilmek gerekir. Yine gerilla taktiğini sonderece tehlikeli koşullara dayatmanın ve birimleri altında kalkamayacağı hedeflere yöneltmenin aktif savunma taktiğimizle bir ilişkisi yoktur. Aslında bunları belirtmek bile artık gelinen seviyeye uygun düşmemektedir. Kişi, nerede neyi yapması gerektiğini, gücünü nerede ve nasıl çoğaltması gerektiğini, nerede yeraltına sokması ve nerede açığa çıkartması gerektiğini çok iyi bilmek durumundadır. Başlı başına kendini açığa çıkartma biçiminde gelişen köylere girişin imhaya götürdüğü, mutlak gizli olunması gereken yerde sonderece gizliliğe aykırı hareket edildiği, bunlarınsa savunma taktiğiyle alakasının olmadığı ortadadır. Bu dönem en sıkı gizliliği gerektirmektedir ve gizlilik de nerede ve ne kadar olduğumuzun düşman tarafından bilinmemesini sağlamaktır. O halde, bunun bir gereği olarak, sürekli bir üsse bağlanmanın sakıncalı olacağı da hemen görülebilir. Bu dönemde savaşın geliştirilmesi, bütün bu hususlara dikkat etmeye

Institut Kurde de Paris

yakından bağlıdır. Bu durum, bilinçten de öteye vazgeçilmez bir duyu biçiminde içimizde yer etmek zorundadır. Halk savaşımızın bu döneminde taktik düzeyinde düzeltilmesi ve dikkat edilmesi gereken bazı hususlar bunlardır.

Ordu örgütlenmesinin geliştirilmesi

Önümüzdeki dönemin gerillası nasıl canlanacaktır? Denilebilir ki, bütün çalışmalarımızın başına gerillanın gelişmesini koyduk; bu, neden böyledir? İyi bilelim ki, gerek parti çekirdeğinin sağlam kalması için ve gerekse cephesel kuruluşlara gitmek için gerilla sağlam bir kaledir. Gerilla örgütlenmesini kurmadan ve faaliyetini geliştirmeden partinin örgütlenmesi gelişmez ve kitlelerin yanına bile yaklaşamayız. O halde gerillaya biçtiğimiz ağırlık yerindedir.

Zaten daha doğuşumuzdan itibaren silahlı mücadeleye ağırlık vermemiz ülkemizin derin bir özelliğinden ötürüydü. Çünkü, imha sürecini yaşayan bir halkın, üzerinde uygulanan karşı-devrimci şiddete karşı devrimci şiddeti göze alamayanların yanından bile geçmeyeceği, böylelerine ilgi bile duymayacağı açıktır. Kürdistan'da sayısız grup ve örgüt doğmasına rağmen, bunların bu kadar etkisiz kalmaları ve tasfiye olmaları da bu nedenledir. Ve bizim gelişmemizin de temel nedeni budur. Yani şiddete dayalı mücadele ve silahlı askeri örgüt anlayışımız, en hayati çıkış ilkelerimizden biridir. Bu ilkeye bağlılığımızın ve her dönemde ısrarlı uygulamamızın bir sonucu olarak, bugün bunu en üst bir aşamaya, yani gerillaya ulaştırdık. Gerillaya ulaşmak demek, büyük bir etki yaratmak demektir. Zaten yürüttüğümüz silahlı mücadele siyasal etkilememizin baş sebeplerinden birisidir. Gerillayı uzun vadeli ve sürekli kılmamız, siyasal açıdan daha da güçlenmemize yol açmıştır. Dikkat edilirse, bizde şiddetin sıradan kullanılışı bile muazzam siyasal sonuçlar doğurmaktadır. O halde, siyasi sonuçları bu kadar önemli olan, halkı örgütlenmeye çeken ve parti örgütlenmesinin sağlamlaştırılmasının önemli bir aracı olan bu mücadeleyi, önümüzdeki dönemde planlı bir biçimde geliştirmek, bunu faaliyetlerimizin temel biçimi olarak

Institut Kurde de Paris

almak yerindedir.

Önümüzdeki dönemde mevcut imkan ve fırsatları tüm gücümüzle kullanarak gerillaya çok daha büyük bir hız ve hareketlilik vereceğiz ve bununla elde edilmesi gereken sonuçları alacağız. Şimdiye kadar yürüttüğümüz faaliyetler, gerilla için bir hazırlık faaliyeti olarak ele alınmalıdır. Hatta yürüttüğümüz parti ve kitle faaliyetleri de bütünüyle daha sağlam bir gerilla kuruluşuna geçmek içindir. Ve bugün önemli oranda bu amaca ulaşılmıştır. Ülkede gerilla çekirdekleri olan gruplarımız vardır. Buradaki hazırlıklarımız gerilla ordusunu geliştirecek zenginlikte ve güçtedir. Demek ki gerillayı geliştireceğiz ve önemli siyasi gelişmeleri gerilla mücadelesiyle yaratacağız. O halde, bu durum bizi, gerillanın geliştirilmesi hangi genişlikte ve yaygınlıkta olabilir sorusuna getiriyor.

Biz, önümüzdeki dönemde geniş bir gerilla ordusuna ulaşmayı hedefimiz olarak görmeliyiz. Bu konuda, mevcut seviyeyi çok geri olarak görmeli, fakat geçen yıl önümüze koyup da ulaşamadığımız hedefi de bir abartma olarak değerlendirmeliyiz. Gerilla, özellikle bazı önemli bölgelerde gelişme kaydedebileceğini çok açık olarak göstermiştir. Hatta bütün temel bölgelerde gelişme gösterebileceğini ortaya koymuştur. Eğer geçen dönemde devrimci anlayışa ısrarla bağlı kalınsaydı, düşmanın bütün çabalarına rağmen, silahlı mücadelemizin ve gerilla ordumuzun ileri boyutlarda gelişmesi kaçınılmazdı. 1980 sonrasında doğru bir silahlı mücadele yönetimiyle ülkeye yürünseydi, onbinlerin üstünde bir gerilla ordusuna ulaşabilirdik. Ve bu güç ülkemizin uygun alanlarında yaşayabilirdi. Bundan da çıkardığımız bir sonuç olarak, önümüzdeki dönemde yaygınlık itibarıyla gerilla ordumuzu onbinlerin altında düşürmemeliyiz. Nasıl ki parti için binlerle ifade edilen kadrodan ve cephe için de yüzbinlere tırmanan bir güçten söz ediyorsak, gerillayı da onbinlerin üzerine çıkarabiliriz. Genel hatlarıyla böylesi bir belirleme gerçekçidir. Gerillanın etkisi altında savaştırılacak binlerce güç daha şimdiden sözkonusudur. Eğer yürüttüğümüz bu hazırlıklar da yetkince pratiğe aktarılırsa, açık ki bu hedefe ulaşırız.

Bu konuda temel bölgelerimizin durumu oldukça uygundur. Yalnız bir Botan bölgesi bile, sıkı bir çalışma sonucunda binlerle ifade

Institut kurde de Paris

edilecek bir gerillaya ulaşabilir. Yine Dersim alanı, eğer sağlam üslenilir ve harekete geçirilirse, bine yakın savaşçıyı şimdiden yaratabilir ve barındırabilir. Geniş Orta bölgemiz yine aynı rakamda bir gerillaya kendini ulaştırabilir. Hiçbir bölge birkaç yüz kişiden az olmamak üzere, bütün bölgeler gerilla birliklerine kavuşturulabilir. Belli ki bunlara şehirlerdeki silahlı grupları katmıyoruz. Buralarda da silahlı güçlerimiz oluşacak ve yaygınlaşacaktır. Ama, şimdiki belirlemelerimiz sadece kırsal alan ve özellikle de dağlık alan için geçerlidir. Bu konuda daha sağlıklı rakamsal hedefler bölge planlamalarında belirlenebilir.

Nereden bakarsak bakalım çok açık olarak görülüyor ki, bizim ülkenin her alanında bu aracı geliştirmemiz, gerilla kuruluşunu ve büyütülmesini sağlamamız gerekiyor. Tüm parti çekirdeğimizin örgütlenmesinin ve kitle faaliyetlerimizin amacı budur. Bütün çalışmalarımız ifadesini gerilla ordumuzun geliştirilmesinde ve yetkinleştirilmesinde bulmalı ve bizi buna götürmelidir. Zaten biliyoruz ki, bu yönlü gelişmeler de diğer bütün faaliyetlerimizin üzerinde katbekat güçlendirici ve büyütücü bir etki yapmaktadır. Şimdiye kadar yürüttüğümüz hazırlıklar bizi böyle bir gelişmeyi yaratmaya zorlamaktadır. Parti adına yürütülen onbeş yıllık bilinçli ve örgütlü faaliyet bu aşamada en verimli ürünlerini ortaya çıkarabilecek durumdadır. Bu da gerillalaşan bir halk, belki de tasavvur bile edemeyeceğimiz güç ve olanakları ortaya çıkaran bir halk olacaktır. Gerilla ile temas eden insanlarımız gizli güçlerinin büyük bir kısmını açığa çıkartacaklardır. Bu da en geniş siyasal kazanımlara sahip olmak demektir. Düşman karşısında ayakta ancak bununla kalınabilir. Ve her türlü değerin savunması ancak bununla yapılabilir. Bu anlamda gerilla, halkın ve ulusal değerlerin savunulmasıdır. Parti çekirdeğinin savunulması ve yetkinleştirilmesidir.

Gerillamızın bu biçimde gelişmesini Türk ordusunun önleme gücünün olmadığı ortaya çıkmıştır. Hatta özel ordunun temel amacının bile gerillayı tasfiye etmek olmadığı, en azından kısa vadede tasfiye edemeyeceğini bir düşünce ve doktrin olarak benimsediği söylenebilir. Yani Kürdistan'da gerillanın yaşayabileceğini düşman bile kabul etmiştir. O halde kendimizin dar hedeflerin içinde

Institut Kurde de Paris

kalmamızın anlaşılır yanı yoktur. Halk bunu istiyor, yüzlerce kişi akın ediyor, ülkemiz coğrafyası üslenmeye muazzam bir imkan veriyor, direniş mevzilerimiz önemli bir sıçrama yapabilecek duruma gelmiş bulunuyor, düşman bile bunu kabul etmek zorunda kalıyor, o halde bütün bunları kullanmak gerekiyor. Kullanmamak demek, devrimciliğin temel aracından yoksun kalmak, görevlerde başarısız kalmak, yenilgi ve tasfiyelerle dolu günlere tekrar dönmek olacaktır. Bizde bu, sadece parti faaliyetlerinin tasfiyesi değil, ulusal ve toplumsal düzeyde yeniden dirilmenin, direnmenin ve uyanmanın imhayla kaybedilmesi olacaktır. Bu nedenlerle her şeyimizle gerillaya yüklenmek gerekiyor. Partinin en önemli görevinin bu olduğu, bu göreve çok üstün bir sorumlulukla yaklaşılması gerektiği ortaya çıkıyor. Bu durum, gerilla birliklerinin oluşumunun hayatın en önemli görevlerinden ve işlerinden birisi olduğunu kesin bir biçimde gösteriyor.

Burada teknik düzenleniş açısından da kısa belirlemelerde bulunabiliriz. Daha şimdiden Botan alanında yüzlerce savaşçı üslenmiş durumdadır. Çok sayıda olumsuzluğa rağmen, yine de en güçlü bir direniş dönemini yaşıyorlar. Diğer bölgelerde de onlarca silahlı savaşçı bulunuyor. Şüphesiz bu durum yüzlerce köy ilişkisi, binlerce kitle ilişkisi demektir. Biz buradaki hazırlıklarımızla bunlara önemli takviyelerde bulunacağız. Başardığımızda bunun kesinlikle bir atılım, bir ivme yaratacağı açıktır. Çünkü, buradaki değerlendirmelerimiz, görev ve sorumluluk anlayışı çok üstün durumdadır. Bu gücümüz, kisa bir pratik eğitim ve yeniden örgütlenme ile hızlı gelişmelere yol açabilecektir. Bu temelde bölgeler için rol ifa eden birlikler kurulabilir. Yine bölgeler mıntıkalara ayrılarak yerel birlikler ortaya çıkarılabilir. Köylerde misil grupları oluşturulabilir. Bütün bu örgütlenmeler kesinlikle ve hızla yaygınlaşan bir tarzda gerçekleşebilir. Sayısal planda onlardan başlayıp bölgeye ve coğrafyaya göre ellilerin üzerine tırmanacak birliklere ulaşılabilir. Daha şimdiden bile zaman zaman bu düzeye ulaşılmıştır. Mıntıkalarda 5-7 kişilik gruplar rahatlıkla yaşayabiliyor, hareketli bölgesel birlik 20-30 civarındaki bir takım düzeyinde rahatlıkla çalışabiliyor. Zaman zaman bunların birkaçının birleşmesi büyük eylem imkanı verebiliyor. Eğer buradaki değerlerimizi ve doğru anlayış temelinde birliklerimizi büyütürsek, bölük

Institut kurde de Paris

düzeyine ve hatta tabur düzeyine ulaşmak olasıdır. Zaten bazı bölgelerde daha şimdiden bölük düzeyine ulaşılmıştır. Bir yıl içinde bunları rahatlıkla tabur düzeyine çıkarabiliriz. Elbette sürekli tabur düzeyinde hareket edilmez, ama ihtiyaç oldukça zaman zaman tabur düzeyinde birleşilerek daha büyük eylemler gerçekleştirilebilir. Bu konular daha çok somut eylemlilik içinde olanların çözümleyeceği sorunlardır, hepiniz bu noktada sonderece yoğunluk kazanmalısınız.

Gerillanın büyütülmesinde, gerilla ordusunun genişletilmesinde eğitim de çok önemlidir. Ülkenin her alanında temel hazırlık okulları çok sayıda geliştirilebilir. Özellikle gerillanın inşa aşamasında temel hazırlık ve eğitim okullarının yaygınca geliştirilmesi gerekir. Buranın geleneğine bağlı olarak, daha şimdiden birçok alanda küçük devreler halindeki eğitim okulları geliştirilmektedir. Elbette içinden geçtiğimiz dönemde bunları hem nitelik olarak geliştireceğiz, hem de sayısal olarak yaygınlaştıracağız. Özellikle temel yeraltı sığınaklarımızı ve uygun kış koşullarını bu açıdan değerlendireceğiz. Eylemliliğimizin bir sonucu olarak çok sayıda insanı buralara çeker ve eğitiriz. Bunlar hep gerilla içindir. Elbette köylerde de yaygın eğitim gruplarımız olacaktır. Sadece silahlı eğitim grupları değil, cephe örgütlenmesi içinde çok sayıda insanı yeraltına çekmeden eğitmek mümkündür. Kitle örgütleri de kendi eğitim okullarını uygun bir biçimde yaratırlar. Gerilla için yeraltı okulları, bölgeler düzeyinde ve hatta birkaç alanda kurulabilir. Eğitmenlerin sayısı onlarca da değil, en azından her bölgede yüzleri aşabilir. Bölgeler bir yılda birkaç yüz kişiyi gerillaya katmayı becerebilecek olanaklara sahiptirler. Bunları eğitme, silahlandırma, örgütleme ve yönetme durumundadırlar. İşte bütün bunlar yapıldığında, önümüzdeki dönemde gerilla örgütlenmemizin temel siyasi amaçlarımıza bizi ulaştıracak derecede gelişeceği açıktır. Ve bunun da bütün parti-cephe faaliyetlerimizin korunmasında ve yetkinleşmesinde belirgin rolünü yerine getireceği kesindir.

Institut Kurde de Paris

Döneme uygun çalışma ve vuruş tarzı

Gerillanın temel çalışma tarzı halk savaşı tezlerimize göre gelişiyor.

Stratejik savunma döneminin savaş biçimini yaşıyoruz. Onun da saldırı değil, aktif savunma döneminde bulunuyoruz. O zaman yapılan hataları tekrarlamamak, bu dönemin özgün savaş biçimlerine çok büyük dikkat göstermek gerekiyor. Aslında başka dönemlerde uygulanması gereken birçok taktik bu dönemde uygulanmış, şimdi uygulanması gereken birçok taktikten ise kaçınılmış veya fark bile edilmemiştir. Yaşanan örnekler de gösteriyor ki, hem kayıplarımızın azaltılmasında ve hem de kazançlarımızın çoğaltılmasında doğru taktiklere bağlılık hayati önemdedir. Gerillanın kuruluş ve genişleme aşamasında eylemliliğe çok dikkat etmek gerekir; ne eylemsiz ve hareketsiz kuruluş anlayışına göz yumulmalı, ne de tüm gücü kısa bir sürede sarfedecek tehlikeden tehlikeye atmaya müsaade edilmelidir. Bu iki yanlış anlayışın da bize önemli zararlar verdiğini biliyoruz.

Hiç kimse iddia edemez ki, hep hareketsiz kalınabilir ve bu iyi bir kuruluş sistemidir. Yine hiç kimse iddia edemez ki, gerilla çekirdeği olması gereken mevcut eğitilmiş güçlerimizin her türlü tehlikeli ortamda ısrarla dolaştırılmaları ve gereksiz bazı eylemlere ulaştırılmaları yerindedir. Hayır, tam tersine bunlar kayıplara neden olmuştur. Ve buna yönetim hataları denilmiştir. Bunların bize pahalıya mal olduğu açıktır. Bunun için, hareketsizliği kabul etmek kadar, gerilla kuruluşunda görev alması gerekenleri gereksiz, verimsiz ve tehlikeli eylemler içinde tutmak da doğru değildir. O halde doğru tutum nasıl olur? Bu, ifadesini doğru taktiklerde bulur. Taktikler, uygun örgütlülüğün ve eylemliliğin ne olduğunu somut koşullara göre karşımıza çıkarır. Bu dönemdeki eylemlerimiz, siyasal faaliyetlerimizin gelişip korunması için, en başta bize yöneltilmiş olan özel savaş birliklerine karşı, özellikle de korucu çete ve diğer ajan-muhbir kesimlerin tasfiyesine yöneltilebilir. Bunların tasfiyesi için silahlı mücadele biçimleri denenebilir. Bunun için, pusu, sabotaj, el koyma, yakma, yıkma gibi ne kadar etkili yol ve yöntem varsa uygulamak ve bunları en az kayıpla başarmak gerekir. Daha önce de belirttiğim gibi, bu işte de gerillayı inşa birliklerini kullanmak yerine, çok çeşitli kurnazca yöntemi kullanarak ve halk milisini harekete geçirerek sonuç almak mümkündür. Ağır silahlarımız da dahil olmak üzere tüm gücümüzle bir ajanın peşinden koşmak ve burada değerli

İnstitut Kurde de Paris

yoldaşları kaybetmek akıl karı değildir. Biraz zaman alabilir ama, yanıltıcı ve kurnazca yöntemlerle bunlar rahatlıkla düşürülebilir. Bunların çoğu zaten teslim oluyorlar ve etkisiz duruma geliyorlar. Onun için, mevcut etkimizle korkutma ve teslim almaktan tutalım en az kayıpla ve milis karakterindeki çalışmalarla bunları tasfiye etmeliyiz.

Geçmişte bazen içine düşülen ve aleyhimizde kullanılmak istenen ayrımsız cezalandırma doğru değildir. Bu konuda bazı aşırılıklar ortaya çıkmıştır. Korucular üzerimize gelirken ve bizi yok etmek isterken elbette biz onlarla savaşacağız; fakat bu konuda kadın ve çocukların zarar görmemesine azami dikkat etmek, bunu dikkate almayan eylemlere karşı olmak gerekir. Geçmişte buna dikkat etmeyen birkaç eylemden düşman da epeyce yararlanmış ve bol bol propaganda malzemesi yapmıştır. Ayrıca bu, doğru bir gerilla taktiği de değildir. Şüphesiz bu sonuçları sağlayan ve bu durumdan sorumlu olan düşmandır; korucuları kılavuz eden, üzerimize saldırtan, kadın ve çocuklar içinde gizlettiren düşmandır; ama, biz yine de gereken duyarlılığı göstermeliyiz. Tabii korucu olan kadınlar ve gençler vardır ve bunların durumu ayrıdır.

Diğer taraftan üzerimize sıkça gelen özel timler vardır. Bunlar için en uyun yöntem pusu ve yanıltmadır. Bunlar peşimize takıldıklarında ve bela olduklarında mutlaka üzerlerine gitmek gerekir. Bir de bunlarla karşılaşmalar olabilir, mümkün olduğu kadar açık çarpışmaya girmemek ve pusularına yakalanmamak önemlidir. Düşman, açık çarpışmalarda ve nokta operasyonlarında hızla çoğalabiliyor. Bunun için, gerillanın açık çarpışmayı kabul etmemesi, gizliliği sürekli koruması, düşmanı beklemediği yerde pusuya düşürmesi, özellikle dağlık alanlarda düşmanı yanıltarak ve gerekirse üzerine çekerek pusuya düşürmesi gerekiyor. Bunun dışında bu tür düşman güçleriyle karşılaşmak tehlikelidir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bazı pratik örnekleri görülen karakol saldırıları verimli ve doğru değildir; çünkü gereken tahkimat yapılmıştır; düşman bunları sağlamlaştırmıştır ve bizim de bunları düşürecek toplarımız ve roketlerimiz yoktur. Ayrıca karakolları düşürmenin zamanı da değildir. Daha çok karakolların çevrelerinde yanıltmalar yapılarak darbe vurulabilir. Bu kesimlere

Institut Kurde de Paris

yönelik eylemlerimiz esas olarak bizim silahlanmamız amacıyla olmalıdır. Biz, bu tür ordu birliklerinin silahlarına el koymak ve serbest dolaşmalarını engellemek amacıyla eylemler düzenleriz. Bu iki amaç da önemlidir, yerine ve zamanına göre bu tür eylemlere karar vermek ve gerçekleştirmek gerekir.

Daha büyük düşman birliklerine, karargahlarına saldırı düzenleyebilir miyiz? Örneğin, diyelim ki, gücümüz arttı, yüzlerce kişi önemli donanımla bir düşman bölüğünü, taburunu imha edecek düzeye geldi, yeterince istihbaratımız var ve düşmanı yanıltabilecek durumdayız; elbette bu koşullarda büyük eylemler de denenebilir, Botan ve Dersim gibi dağlık alanlarda bu tip eylem fırsatları ortaya çıktığında ve düşmanı habersiz yakaladığımızda tümünü ezebiliriz. Yani "bunlar sıradan askerdir, fazla kurşun sıkmamalıyız" anlayışı yanlıştır. Geniş bir siyasal prestije yol açacaksa ve bizi silahlanmaya götürecekse yapılabilir. Ama çok sayıda gücümüzün kaybına yol açacaksa yapılmaz. Bu konuda yöneltilecek en önemli taktik, bunları karargahlarından dışarı çekmek ve elverişli dağlık ve uçurumlu alanlarda en büyük darbeyi vurmaktır. Böyle yapılırsa düşman dağlarımıza adım bile atamaz ve bu alanlar tümüyle gerillanın denetimine geçer. Yaygın pusu ve yanıltma eylemleriyle bunu yapacağız ve bu kadar elverişli olan dağlık alanlarda düşman birliklerini hareket edemez duruma getireceğiz. Böyle etkinliğimizin geliştiği alanlara kolay kolay gelemeyecekler. Bu alanlarda kitle ve coğrafya üzerinde tam denetimimiz olacak ve buraları gerilla için daha gelişmiş eğitim alanları olarak kullanacağız. Bu durum otoritemizin görülmemiş düzeyde gelişmesine yol açacaktır. Onun için, bu tür alanlardaki düşman güçlerinin işlemez duruma getirilmesine büyük değer biçmeliyiz.

Ülkemizin geniş elverişli coğrafi alanlarını böyle bir gerillacılığın uygulandığı alanlar haline getirmek mümkündür. Mevcut birliklerimiz bu tip bir savaşı yürütmeye imkan veriyor. Bunun için çok uygun zeminler var. O halde savaş yönetimimizin en önemli bir sorunu da budur. Bu alanlara yükleneceğiz ve kendimizin birinci derecede üslerimiz haline gelmelerine önem vereceğiz. Zaten daha şimdiden etkinliğimizin olduğu ve düşmanın kolay kolay üzerimize gelemediği

Institut kurde de Paris

alanlar olduğuna göre, önümüzdeki dönem için bunları yaygınlaştırma, denetimimizi sağlamlaştırma ve yetkin gerilla eğitim alanlarına ulaşma görevlerini esas alacağız. Bu görevleri başarma olasılığı yüksektir. Buralardaki şehir ve köylere sık sık dalış yapılır, buralar partinin artık egemenlik sahalarıdır. Buralarda devrimci yasalar yürürlüğe konulur, direnen karşı-devrimci çevreler varsa bunlar cezalandırılır, hainler uzaklaştırılır ve mal varlıklarına el konulur. Böyle bölgelerimiz kesinlikle olmalı, karşı-devrimi ezici her türlü yöntem kullanılarak böyle bölgelere ulaşılmaya çalışılmalıdır. Diğer alanlarda da, daha yeni yeni gelişen gerilla bölgelerinde özellikle sabotaj eylemleri sonuç alıcı olur. Ekonomik, sosyal, siyasal, askeri karakterli hedeflere yönelik çeşitli sabotaj yöntemleri geliştirilebilir. Unutmayalım ki, bunlar ciddi bir siyasal etkiye yol açmaktadır.

Çeşitli işbirlikçi çevreler vardır. Bunlara yönelik tehdit ve uyarılar, iflah olmayanlara karşı çeşitli cezalandırmalar geliştirilebilir. Zaten daha şimdiden büyük bir kısmı teslim bayrağı çekmiştir. Eğer, taktiklerimiz belirttiğimiz temelde doğru uygulanırsa Kürdistan'daki işbirlikçilerin fazla dayanma gücü yoktur. Dolayısıyla bu noktaya da önem vermek gerekiyor. Ayrıca köylerdeki etkinliğimiz giderek daha çok gelişecektir. Bunu hep zora dayalı olarak da düşünmemek gerekir, köy işgali deyimi akla zoru getiriyor. Hayır, bizim köylerdeki ilişkilerimiz dostçadır. Ezici çoğunluktaki bir kesime dostça yaklaşır ve gideriz, hainlerin denetiminde olan çok az sayıdaki yere de zorla gideriz. Köylerin kesinlikle dostumuz ve köylerimiz olarak ele alınması gerekiyor. Dost köylerin ayrımı gittikçe gelişmelidir. Kent yığınlarının da partinin kitle temeli olarak ele alınması gerekir. Partiyi yaygınca tutan kesimler haline gelmeleri için çalışır ve böyle kalmalarına müsaade ederiz. Biliyoruz ki, bakkal, hademe, şu veya bu biçimde çoğu devlet kurumlarına hizmet ediyor. Elbette sıradan bir işçilik yapabilirler ve buna bir şey demiyoruz. Ama, bunu devlete işbirlikçiliğe kadar götürenlerin çeşitli biçimlerde cezalandırılmaları elbette ki gerekiyor. Bunlar düşkündür, evleri, arabaları, çeşitli basit mal-mülkleri vardır, bu tür şeylerine küçük bir zarar verme bunların çoğunun teslim olmasını getirir. Bu tür eylemler basittir ve her

Institut Kurde de Paris

koşulda kolaylıkla yapılabilir. O halde kentleri de düşürmede tekniği ve taktiği doğru uygulayacağız. Bu tür eylemlere kocaman birliklerimizi seferber edip kırmak yerine, sıradan milislerimizi sızdırır ve bu tip eylemlerimizi yaptırırız. Biliyorsunuz, kentleri işgal etme ve tamamen denetimimize alma döneminde değiliz, kent içinde etkinliğimizi geliştiriyoruz ve buna uygun eylemler yapacağız.

Bütün bu alanlarda eylem biçimleri sonsuz çeşitliliktedir. Eylem biçimlerini somut koşullara göre sonsuz çeşitlilikte kılmak yaratıcı gerillanın görevidir. Bu da onun somut koşulları değerlendirme gücüne bağlıdır. Bir uyarıyla yola gelecek olanı ne diye cezalandıralım, bir tokatla halledilebilecek bir işte ne diye silah kullanalım, basit bir sabotajla istenilen sonuca ulaşabileceksek ne diye koca bir birliği günlerce peşinden koşturalım. İyi düzenlenmiş bir pusuyla başaracağımız bir eylemi biz ne diye Donkişotvari bir saldırıya dönüştürelim. Demek ki bu konuda da iyi karar verici bir düzen içinde olmak gerekiyor. Her eylemin öncesi ve sonrası, zor ve kolay yanları, lehte ve alehte olabilecek hususları, öncelik sıralaması, gücümüzün neye yetip neye yetmeyeceği gibi konuları iyi değerlendirmek gerekiyor. Unutmayalım ki, bugünkü gücümüzle çok etkili eylemler yapabiliriz. Ama, ne yazık ki arkadaşlarımız bunu değerlendiremiyor. Çoğu arkadaş, halen "top yok mu, şunlar niye gelmiyor" diyor. Halbuki olsa bile şu anda biz topu kullanamayız, başımıza bela olur. Hatta mevcut silahları bile biraz lüks olarak görmeliyiz; örneğin bir roketatar lüks olarak görülmeli, çok değerli işlerde, önemli hedefleri düşürmede kullanılmalıdır. Yine hazır bir bomba yerine, rahatlıkla kendimizin hazırladığı bir patlayıcıyı kullanmalıyız. Çünkü bomba daha uygun yerlerde bize lazım olabilir. Bu tür durumlar çok daha ayrıntılı değerlendirilebilir. Bunları böyle belirtirken, eylem biçimlerinde ve öncelik sıralamasında gerillacının yaratıcı olması gerektiğini vurgulamak istiyoruz. Gücümüzün yerinde ve iyi kullanılması gerektiğinden sözediyoruz.

Bir askeri eylem düzenlenirken, onun siyasi sonucunun ne olacağı konusu üzerinde önceden mutlaka durmak gerekir. Yani, niçin eylem sorusu her zaman gündemde olmalıdır. Kime karşı eylem, neyle eylem, bunun kayıp ve kazançları iyice hesaplanmalıdır. Dikkat

Institut Kurde de Paris

edilirse, geçmişte bu sorular hiç sorulmadan ve cevapları verilmeden eylemler yapılmak istendi. Gerilla ile ne kadar oynadığımız buradan ortaya çıkıyor. Yani en acemi bir gerillacı bile böyle yapmaz. O halde bundan sonraki eylemlere doğru yaklaşmak gerekir. Biz, eylemlerimizi, sadece eylem olsun diye değil, sadece bir intikamcılık için değil, kesin bir siyasal planlamanın gereği olarak yapıyoruz. Önemli örgütsel ve siyasal sonuçlara ulaşmak amacıyla yapıyoruz. Yine eylemde gücümüzün kullanımına çok dikkat ediyoruz. Elimizdeki güç uzun vadeli ve kısa vadeli olarak neleri yapmalıdır? Bunu her zaman planlıyoruz ve ona göre hareket ediyoruz. Mesela bazen öyle bir noktaya gelinir ki, kesin kayıp göze alınarak eyleme girilir, ama bazen bu hiç gerekmez. Savaşta güç kullanımı belki de dünyanın en zor işidir. Bu durum gerilla yönetiminin canalıcı sorunu ve en çok dikkat etmesi gereken görevidir. Bu konuda sonsuz gelişme düzeyinde yoğunlaşmamız gerekiyor. Mademki bu işi kendimize meslek ediniyoruz, o halde eylemcilik sanatını çok iyi kullanmamız ve her zaman kafamızı çok iyi çalıştırmamız gerekiyor. Çalışma tarzımızı ve vuruş tarzımızı dönemin özelliklerine göre geliştirmemiz gerekiyor.

Daha önce, gerillacının yaşam tarzının nasıl olması gerektiği üzerine değerlendirme yaptık. Bu, vuruş tarzını da ortaya çıkarır. Örgütlenmeye ve eyleme hangi ruhla yaklaşılacağı yaşam tarzının en önemli yanıdır. Hepimizin çalışma ve vuruş tarzı, partimizin ve gerillanın doğru ve planlı çalışma tarzına kesinlikle bağlı olmalıdır. Vuruş tarzımız, geçmişte sergilenenin çok dışında ve ötesinde, mevcut bütün çözümlemelerimizin ruhuna uygun ve bütün özeleştirilerimizin gereklerini yerine getiren bir düzeye ulaşmalıdır. Mevcut planımızı hayata geçirirken üstünkörü bir yaklaşım ve çalışma sergilenemez. Çalışma tarzı, bir planın hayata geçirilmesinin yönetim tarzı, işleyiş tarzıdır. Ve tabii ki bu da gerillanın yaşamında ifadesini bulur. Parti, cephe ve gerilla silahları, çok sağlam ve güçlü bir biçimde birbirleriyle içiçe geçirilip alanlara uygun bir tarzda yerleştirildiğinde ve kullanıldığında ancak bizi planımızdaki hedeflerimize ulaştırır. Bu silahların uygun kullanımı, planlama dönemi için biçtiğimiz sonuçlara bizi götürür. Bu silahların uygun örgütlülüğü ve eylemliliği kendimize biçtiğimiz siyasal hedeflere ulaşmamızı sağlar.

Institut Kurde de Paris

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki, içinde olduğumuz dönem, ılımlı koşullarda uzun bir hazırlık dönemi değil, sıcak savaş dönemidir. Bu ayrımı çok iyi görmek gerekir. Olağanüstü dönemin ancak olağanüstü kişiliğinin sergilenmesiyle kazanılacağını kesinlikle unutmamalıyız. Özellikle, buralarda alıştığımız yaşam ve davranışlarla ülkede gelişim kaydedemeyeceğimizi bilmeliyiz. Gerçekten olağanüstü bir dönemin içine giriyoruz. Bu dönemin kazanacak vuruş tarzı bellidir. Aktif savunmanın hep kendini saklayan bir tarz olmadığı, gizlenme ve saklanma anlamına gelmediği bilinmelidir. Bizde gizlenme, sadece daha güçlü vurmak içindir. Daha güçlü vurmak, bizim hep düşmanın üzerine atılmamız demek değildir. İyi bir pusu da, iyi bir saldırı ve güçlü bir vuruştur. Yani aktif savunmanın ne anlama geldiğini çok iyi kavramak ve üzerinde bol bol tartışıp aydınlanmak gerekiyor. Bunlar bugüne kadar hep ters anlaşıldı. Saldırı denilince, hiç tedbir almadan açıktan düşmanın üzerine atlamak biçiminde algılandı. Bu konuda çalışma ve vuruş tarzı uygun hale getirilmelidir.

Derin yurtsever özelliklerden bahsettik. Dağ taş, köy kent, ülkemizin her tarafı harabe, her şeyin derin bir istekle kazanılması ve bu ruhun gösterilmesi gerekiyor. Büyük vatan sevgisi ve demokrasi özlemi bütün savaşçılarımıza mutlak anlamda hakim olmalıdır. Bu duyguları yitiren bir kişinin iyi vuruş yapamayacağını ve iyi çalışamayacağını kabul etmek gerekir. Bütün bu dönemlere yayılması gereken ruh hali, üstün bir kazanmanın ve cesaretle savaşmanın ruh hali olmalıdır. Kaybettiğimiz her şey, sömürgeciliğin ve feodal kalıntıların geriletilmesiyle kazanılır. Derin bir sınıfsal ve ulusal kurtuluş ruhuyla dopdolu olunmadıkça güçlü savaşılamaz. Zamanını bireysel endişelerle, karamsar bir ruh haliyle, "yarınım ne olacak" gibi sürekli kendini düşünmekle geçiren bir tip, bu savaşta kendi başına bela olur. Böylesi duyguların içine girmemek çok önemlidir. Kaldı ki bir fayda da vermez. Savaşa bir kez girildikten sonra, en kesin irade, en güçlü duygu, en keskin değerlendirme tarzı, yiğitliğin en anlamlısı sergilenir. Burada yanılgıya yer yoktur. Yanılgı ölüm demektir, durmak ölüm demektir, karamsarlık da öyledir.

Geçmişte bunların ne kadar yaygın yaşandığını gözönüne getirdiği-

Institut Kurde de Paris

mizde, kesinlikle artık bunlar yaşanmamalıdır diyoruz. Herhangi bir çalışma arkadaşımızda bu tip şeyler gelişiyorsa, bunun mutlaka çaresini bulmalıyız. Yoksa bu tip ruh halleri kesinlikle yıkıma götürür. Bir arkadaşınızın vuruş tarzında bir eksiklik gördüğünüzde onu uyarın, eğitin, bu temelde sürükleyin ve yönlendirin. Yönetimin özü işte bu olmalıdır. Bütün günü birlik üzerinde böyle geçirmek gerekir. Eylem öncesinde ve sonrasında, genelde bütün çalışmaların hazırlanmasında bu ruh hali var mı, yok mu sorusuna kesin olumlu cevap vermek gerekir. Sadece genel doğruları bilmek ve planlama yapmak yetmez, bunlar eğer böylesine bir özden yoksunsa, bu özle hayata geçirilemiyorsa çok sakıncalı bir durum var demektir. Siyasi sorumlu olanlar bunu halletmelidir. Askeri sorumlu, böylesi bir ruh ortamında hedeflerin üzerine fazla gidemeyeceğini bilmelidir.

Üslenme sorunu ve gerilla bölgeleri

Acaba elverişli alanlarda sağlam üs bölgeleri yaratabilir miyiz? Mevcut durumda kızıl bölgeler, beyaz bölgeler ve geçiş bölgeleri diye bir ayrıma gitmek mümkün müdür? Bizde bögelerin sınıflandırılması henüz fazla gelişmemiştir. Ancak mevcut planlama dönemimiz içinde bu sorun ortaya çıkabilir. Nitekim daha şimdiden, çok sınırlı da olsa, gerilla bölgesi diyebileceğimiz bazı bölgelerin geliştiğini görüyoruz. Üslenmemiz yeraltında ve çok gizli de olsa, düşmanın girmekten çok korktuğu, geceleri ve hatta gündüzleri bile girmekten çekindiği, denetimimizin sonderece açık ve hissedilir bir durumda olduğu bölgeler var. Bunlara biz, üs bölgelerinin başlangıç aşaması ve gerilla bölgeleri diyebiliriz. Gerçekten önümüzdeki dönemde bu bölgeler gelişim gösterecektir. Hem de bir yerde değil, çok geniş arazi parçaları üzerinde böylesi durumlar doğabilir. Bütünüyle Botan bölgesi, bu konuda sonderece uygunluk arzetmektedir. Hakeza Dersim bölgesi de böyledir ve Orta bölgede de böyle birçok alan vardır. Hatta yarı dağlık bölgelerde bile bu tip alanların gelişimi sözkonusu olabilir. Biz, şüphesiz her alanı eşit bir biçimde geliştiremeyiz. Temel birkaç bölgeye ağırlık vereceğiz ve buralarda gerilla

Institut kurde de Paris

bölgelerini yaratmayı zorlayacağız. Böyle bir yüklenmemiz sözkonusudur. Gerilla ordulaşmamız geliştikçe kızıl gerilla bölgelerinin oluşumu güçlenecek ve daha sağlam üslenmemiz sözkonusu olacaktır. Zaten daha şimdiden bu sorun ortaya çıkmıştır. Gerillanın örgütlülüğü geliştikten, yani uygun üslenme ve inşa sorunları belli bir aşamaya geldikten sonra, özellikle stratejik, üslenmeye en uygun olan ve denetimimizin gelişim gösterdiği alanları biraz daha sınırlayarak daha açık bir biçimde tahkim edip böylesi alanlar yaratmayı deneyeceğiz.

Bu tip alanlarda hainlerin hepsini söküp atar ve köylerin tümünü kesin olarak harekete bağlarız. Muhtemel bazı düşman garnizonları kalır ve onlar da arasıra operasyonlara çıkabilir. Ama biz de tuzaklarla bu operasyonları hep onların başına bela etmeye çalışırız. Bu durum gerilla bölgelerinin yaratılması demektir. Hatta açık üs bölgesi doğrultusunda gelişen gerilla bölgesi demektir. Bu bölgelerde birkaç düşman garnizonunun bulunması bu niteliği ortadan kaldıramaz. Zaten bu garnizonlar da olmazsa kurtarılmış bölge haline gelmiş demek olur. Belli ki bu duruma ulaşmadan önce böyle bir içiçelik yaşanacaktır. Bizdeki mevcut koşullarda düşmanı tümüyle ortadan kaldırmak gerçekçi değildir. Daha çok uygun arazi ve sağlam gerilla yapısıyla düşman yerinden hareket edemez hale getirilir. Ve bu temelde sağlayacağımız güç birikimi ve geliştireceğimiz çok çeşitli yöntemler karşısında zaten bu garnizonlar barınamaz hale gelir. En azından küçük birliklerini daha büyük bir merkeze toplamak zorunda kalır. Bazı bölgelerdeki koşulların bunun için sonderece elverişli olduğu açıktır. Bu konuda hayalci olmamak ve aşırıya kaçmamak şartıyla, gerillanın gelişimini gözönüne getirerek, bu plan döneminde bu tip bölgeler yaratacağız.

Bu durumdaki bölgeleri tabii erkenden tam bağımsız bir üs alanıymış gibi değerlendirmemek, bağımsız üs alanları denemek gerekiyor. Buralara düşman her an indirme yapabilir ve operasyon düzenleyebilir. Türk ordusunun durumu gözönüne getirildiğinde bunlar mümkündür. Ama alan çok uygun olduğu ve bizim tahkimatımız bulunduğu için, düşmanın bu tip harekatları bir gösteri olmaktan öteye gitmez ve hiçbir ciddi sonuç alamazlar. Tersine bu durumda daha fazla güç kaybederler. Bizde ise daha fazla teknik ve gelişme

Institut kurde de Paris

durumu ortaya çıkar. Bunları karşılamak üzere taktiklerimizi daha da geliştiririz. Ve bu tip düşman operasyonlarını önemli oranda iyi ve başarılı karşılarsak, o zaman geniş silahlanma, düşmanın prestijini yıkma, moralini bozma ve gerillayı yetkinleştirme gibi sonuçlar elde ederiz. Demek ki, bu dönemde bu tip bölgeler gelişebilme özelliğindedir.

Biz, gerilla ordusunun kuruluşunun temel alındığı alanlara yükleneceğiz. Muhtemelen birkaç yüz kişilik birliklerimizin gelişeceği bu alanlarda, eğer gücümüzü sürekli artırırsak, ekonomiden tutalım sosyal alana kadar tüm yaşamda devrimin düzenlenmesi gerekecektir. Savaş ekonomisini geliştirmek ve artık temelden devrimin ihtiyaçlarına göre örgütlemek durumunda kalacağız. Bu bölgelerde kitlelerin içine gireceği ruhi durum ve örgütlülük, diğer bölgelerden farklılık arzedecektir. Şüphesiz burada zorlamalar olacak ve belki de nüfusun bir kısmını bu bölgelerde tutmak mümkün olmayacaktır. Kaldı ki buralar savaş alanları olduğu için, normal bir düzen ve sosyal yaşantı buralarda sözkonusu olamaz. İhtiyarlar ve çocuklar başka bölgelerde, belki de düşmanın hazırlamak istediği stratejik bölgelerde toplanacaklardır. Elbette böyle bir durum devrimci gelişmenin bir işaretidir. Daha şimdiden bile bunun belirtileri vardır. Burada önemli olan, böylesi bölgelerde ortaya çıkacak sorunlara karşı hazırlıklı olmamız ve bu konuda çözümleyici gücü kendimizde bulmamızdır.

Dengesiz de olsa Kürdistan devriminde bu tip gelişmelerin olacağını ve bunların önemli roller oynayacağını kabul etmek gerekir. Kürdistan devrimi, sadece hazırlanan genel bir ayaklanmayla gerçekleştirilemez. Bir defa böyle bölgeler oluşmadan geniş kitlelerin hareketliliği ve eylemliliği ortaya çıkmaz. Oluşacak bu tip bölgelerin etkisiyle diğer bölgelerdeki kitleler de hareketlenecek ve örgütleneceklerdir. Bizde bazı değişiklikler olmakla birlikte, sömürgesel devrimlerin dengesiz gelişimi mümkün olacaktır. Burada dengesiz gelişmeden kastettiğimiz şey, bazı bölgelerin öne çıkması ve bazı bölgelerin de geride kalmasıdır. Fakat, bu demek değildir ki, ülke genelinde mücadeleyi örgütleme ve geliştirme durumumuz olmayacaktır. Hayır, ülke genelinde hazırlık ve mücadele zaten vardır ve sürecektir, cephe örgütlenmesinin önemli bir işlevi de zaten budur.

Institut kurde de Paris

Ülke genelinde gerillaya ağırlık verilecek bölgeler vardır, kitle örgütlenmesine ağırlık verilecek bölgeler vardır. Bugün Botan ve Dersim gibi bölgelerde gerilla birlikleri için elverişli gelişme imkanları varken, Mardin ve Diyarbakır gibi kısmen ovalık ve geniş nüfusun olduğu alanlarda ise cephe örgütlülüğü ve eylemliliği gelişir. Elbette bu konularda her şey bıçakla birbirinden ayrılmış değildir, fakat genel planda böyle bir ayrım yapmak mümkündür. Nerede gerilla bölgesi olur, nerede cephe-kitle faaliyetlerine öncelik vermek gerekir, şehir çalışmaları nasıl yürütülür, bütün bu konularda da artık biraz uzmanlaşmalıyız.

Demek ki, gerillanın etkisinin ve egemenliğinin kısmen geliştiği ve daha çok gelişmenin yaşanacağı bölgelere kızıl gerilla bölgeleri diyoruz. Düşmanın rahatlıkla her gün köylere girip çıkabildiği ovalık alanlara da beyaz bölgeler diyebiliriz. Buralar düşman denetiminin güçlü olduğu bölgelerdir. Elbette düşmanın sık sık giremediği, ancak arasıra girebildiği ve girerken de korktuğu ara bölgeler de olacaktır. Biz, mevcut durumda bölgeleri teorik olarak böyle üçe ayırabiliriz. Bu durum, daha iyi düşünmede ve anlamada kolaylık sağlayabilir. Devrimci çalışmalarımızın ana doğrultusunun gerilla bölgelerini daha çok geliştirmek ve daha iyi tahkim etmek, ara bölgeleri gerilla bölgeleri haline getirmek için çalışmak ve beyaz bölgelere sızarak düşmana buralarda da darbe vurmak biçiminde olacağı açıktır. Yani, bazen beyaz bölgelerde de çok güçlü devrimci gelişmeler yaşanabilir ve bu mümkündür. Bazen dağlık alanlara ulaşamayabiliriz, ama "her şey dağlık alanlarda olur" anlayışına kapılmamalıyız.

Örneğin, şehirler beyaz bölgelerdir, ama çok iyi örgütlülüğümüz gelişebilir. Buralarda büyük kitle gösterileri gerçekleştirilebilir ve dağdan daha fazla siyasi sonuç da alınabilir. Yani buralara da kesinlikle önem vermek gerekir. Yine bazen ara bölgelerde büyük askeri harekatlar düzenlenebilir. Hiç olmadığımız bölgelere birden girilip, çok ciddi eylemlerle büyük başarılar sağlanabilir. Yani, "dağdan çıkmayız, üsten çıkmayız" diye bir kanun yoktur ve bu doğru bir anlayış da değildir. Ara bölgelerde düşman daha hazırlıksız ve gafildir, belli bir hazırlıkla buralara girilip önemli eylemler gerçekleştirilebilir. Demek ki, coğrafya yapısı, partinin ve halkın örgütlülük

Institut kurde de Paris

durumu, gerillanın üslenme durumu dikkate alınarak bölgeler ayrımını yapmak, bölgelere uygun örgütlenmeleri ve eylem biçimlerini programlamak gerekir. Ancak böyle bir yaklaşım, artık bölgelere uygun, doğru ve etkin bir devrimci çalışmayı ortaya çıkarabilir.

Hedefler programımızın genel çerçevesi

Bölge planlamalarında hedeflerin ayrıntılı bir şekilde çizilmesi ve şahıslara kadar indirgenerek bir hainler listesi hazırlanması gerektiğini belirtmiştik. Bunun yanısıra askeri, ekonomik, sosyal ve siyasal hedefler listesi de hazırlanabilir. Bütün bu konularda kesin somutlaştırma yoluna gidilebilir. Hangi alanda hangi hedeflerin olduğu planlarda işlenebilir. Tabii bu hedefleri belirlerken öncelikler sırasına göre ele almamız gerekmektedir. Hangileri başa ve hangileri sona alınacak, bunların iyi bir sıralanması yapılmalıdır. Öyle bir hedefler listesi çıkarılmalı ki, çok zengin olmalı ve hainler bu listeden büyük bir korkuya kapılmalıdır.

Hedefler programımızı oluştururken, vuracağımız hedefleri çok net olarak belirlemeliyiz. Hedeflerimiz net olmalı ki, bunları vurduğumuzda doğru vuralım, yanlış yapmayalım. Hedefler net belirlenmediğinde vuruşumuzu da doğru tespit edemeyiz.

İnsanlara hakim olmada inisiyatif bizim elimizde ise, hiç kimse kurtulamaz. TC, bugün yoğun bir para ve silah dökerek ve otoritesine dayanarak insanlara hakim olmak ve denetimine almak istiyor. Biz de insanlara hakim olmak istiyoruz. TC'nin uyguladığı zora dayanılabilir, ama bizim zorumuza öyle kolay kolay dayanılamaz. Bizim zorumuz, köydeki haini bir an bile yaşatmayacak kadar kahredici bir özelliktir. Yeter ki bu zoru uygulamasını bilelim. Örneğin bir kent eşrafı, eğer sömürgecilerle işbirliği halinde ise, onu uykusuz bırakarak ve benzeri birçok yöntem uygulayarak kaçırtırız. Uyguladığımız zor ile hainleri kaçırtırken, halkı ise bir bütün olarak mücadelemize bağlayabiliriz. Yani zor iyi kullanılırsa, sözlü propagandanın birkaç katı daha fazla etkili bir işlev görür. Şunu her zaman söyledik: Bizde zor, herhangi bir toplumda olduğundan daha fazla propagandacı ve örgütleyici bir

Institut Kurde de Paris

niteliğe sahiptir. Diğer bir deyişle, bizde zor, cennetten çıkmış denilen sopanın ta kendisidir. Demek ki, eğer zoru iyi ve doğru kullanırsak, o zaman hain kaçar ve kazanılması gerekenler de kazanılabilir.

Bugün devrimimizin karşısına aldığı hedeflere yönelirken, sayımızın azlığı fazla bir sorun oluşturmamaktadır. Şimdi biz, hemen bir ordu kurup, iki ordunun karşı karşıya gelmesi ve çarpışması biçimindeki bir cephe savaşına giremeyiz ve girmeyeceğiz. Bu aşamada böyle bir ordunun kurulmasına zaten gerek de yoktur. Ama, küçük birimlerimizi hainlerin üzerine her zaman saldırtabiliriz. Örneğin, bir birimimizle küçük bir alanı kuşatır, burayı bir gün veya üç gün kurtarırız. Bu da bir kurtarma hareketidir. Örneğin, kasabaların ve şehirlerin işgalini geliştireceğiz, fakat buralara hemen hakim olalım demeyeceğiz. Kısa bir süre işgal edip tekrar geriye çekebiliriz. Yani, bizde şehirlerin işgali başka herhangi bir yerin işgaline benzemeyecektir. Bizdeki işgal daha değişik gelişecektir. Bu işgalleri bir saatten tutalım günlere, haftalara, aylara ve yıllara kadar götüreceğiz. Cezalandırma yöntemlerimiz de böyledir, hedeflerimize küçükten büyüğe doğru yöneleceğiz. Bu konuda da hedeflerimizin sayısı bir hayli çoktur.

Halk savaşımız, zor uygulanarak kötü bir duruma düşürülen halkımızın, öncüsüyle birlikte, düşmana karşı her türlü zoru uygulayarak gelişecektir. Böylesi bir hak ve meşruiyet, halk savaşımızın kendisinde mevcuttur. İşte halk savaşı yöntemiyle zoru uygulayacak ve sonuç alacağız. Bugün bizde uygulanan biçimiyle zor, ne Almanya'da, ne Amerika'da ve ne de benzeri başka bir ülkede fazla sonuç alır. Bu ülkelerde sonuç alamamasının nedeni, buralardaki mücadelenin seviyesinin farklı olmasından dolayıdır. Buralardaki insan haklarının ve sınıf mücadelesinin düzeyi farklıdır. Zorun, bizde olduğu biçimiyle buralarda da uygulanması felaket getirir. İşte buralarda da küçük gerilla gruplarından bahsediliyor, ama bunların fazla bir sonuç alamayacağı açıktır. Bizde ise, tam tersidir. Zor, gerçekten yeninin ebesi olmada, yani onu doğurtmada en temel araç oluyor.

Diğer önemli bir husus ise, hedeflere vuruş tarzımızdır. Bu konuyu daha önce değerlendirdik ve geçmiş dönemin hatalarını belirttik.

Institut kurde de Paris

Gerçekten bize ağır kayıplar verdiren ve hiçbir sonuç kazandırmayan eski tarzı kesin aşmak gerekir. Vuruş tarzımızın netleştirilmesini, düşmana daha büyük darbeler vurmak ve etkinliğimizi geliştirmek için yapıyoruz. Düşman, halkımız ve yoldaşlarımız üzerinde katliamlar gerçekleştiriyor, biz de aynı tarzda bir karşılıkla düşmana cevap verebiliriz. Subay lojmanları, çok sayıda yönetici var, bunlara darbe vurabiliriz.

Ayrıca hedeflerimizi genişletebilir ve eylemlerimizi zenginleştirebiliriz. Bu konuda, burada genel çerçevede bazı örnekler verebiliriz. Örneğin, para, silah vb. maddi ihtiyaçların temini için çok çeşitli soygunlar gerçekleştirilebilir. Bu konuda önemli olan bunların yerlerinin tespit edilmesidir, bu yapıldıktan sonra uygun yöntemlerle eylemler gerçekleştirilebilir. Ayrıca sömürgeci yöntemi oluşturan kapsamlı siyasal hedeflerimiz var. Bu konuda ANAP birinci sırada ele alınıp, diğer burjuva partileri de önem derecesine göre bir sıralamaya tabi tutulmalıdır. Bu çerçevede il ve ilçe yönetimleri, köy temsilcilikleri, belediye başkanlıkları etkisiz kılmamız ve tasfiye etmemiz gereken güçlerdir. Hangisini nerede, ne zaman ve hangi yöntemle etkisiz kılacağız, işte bunların tespitini iyi yapmak gerekir. Bunlara yönelik siyasal mücadeleden askeri mücadeleye kadar, denetim altına almaktan tasfiyeye kadar çok geniş çerçevede bir mücadeleyi yürütebiliriz.

Institut kurde de Paris

Mücadelemizin ekonomik kaynaklı hedefleri de oldukça geniştir. Örneğin yollar, ulaşım hatları vb. var, bunları nasıl düşmana hizmet etmez hale getirebiliriz. Yolları nasıl kesebiliriz? Yolları kestiğimizde hangi araçlara el koyabilir, neler yapabiliriz? Devlet araçlarından, acentalarından, işletmelerinden hangilerini hedefleyeceğiz? Bütün bunları iyi bir sıralamaya tabi tutacağız. Bunlara yönelik eylemler geliştirmek mevcut koşullarda hiç de zor değildir. Bazılarına sabotaj düzenleriz, bazılarına el koyarız, bazılarını vergiye bağlarız. Ulaşımı biraz aksattık mı önemli sonuçlar alırız. Her tarafta çok sayıda otobüs işletmesi var, bunların bir kısmı zaten bize destek verir, düşmana işbirlikçilik yapanlara da biraz zarar verdik mi hemen bize teslim olur ve itaat ederler. Kaldı ki bu tür eylemler çok basittir, bizdeki kentlerden Ankara'ya kadar her tarafta, yollarda bile yapılabilir. Yine

kamyon ve benzeri araçlarla taşımacılık yapan yığınla güç vardır, yollarda etkinliğimizin biraz gelişmesi bunların binlercesinin bize vergi vermesini sağlar. Demek ki bu ulaşım alanına ilişkin hedeflerimizin planlanması çok önemlidir. Ayrıca bu alanda basit yöntemlerle çok hızlı bir gelişme de sağlanabilir. Birçok alanda eyleme kalkışıyor, haddinden fazla kayıp veriyoruz. Bu alanda basit ve kayıpsız yöntemlerle önemli kazançları rahatlıkla elde edebiliriz. Bugün Basklılar, İrlandalılar ve diğer güçlerin hepsi böyle yapıyorlar. Biz, bunu çok daha fazla geliştirebiliriz. Çünkü, onlarda polis denetimi güçlüdür, bizde ise böyle bir denetim yok denecek kadar zayıftır; bu tür güçlerin hepsi ve araçları boşluktadır. Öyle anlaşılıyor ki, bu husus üzerinde daha da önemle durmak gerekir.

Buradan, ekonomiyle bağlantılı olarak sosyal içerikli hedeflerimize, Kürdistan'daki sosyal güçlere ilişkin politikalarımıza geliyoruz. Kürdistan burjuvazisi çoğunlukla ulaşım alanında yoğunlaşıyor. Ulaşım alanındaki burjuvaziye yönelik politikamızı yetkinleştirmeliyiz, önemli bir kısmını vergiye bağlarken, çok tehlikeli olanları da karşımıza almalı ve tasfiye etmeliyiz. Zengin toprak sahiplerine yönelik de aynı muamele yapılabilir. Düşmanla işbirliği içinde olanların mallarına yönelik çeşitli sabotaj biçimleri geliştirebiliriz ve bu yöntem onları bize bağlar. Bu durumda köylerine serbestçe girmemize izin verecekler ve devletle olan ilişkilerini sınırlandıracaklardır. Bu konuda eylem, önemli bir mücadele biçimidir. Demek ki, hem şehir burjuvazisi için, hem de kır burjuvazisi için ve feodaller için, mevcut mücadele ve eylem yöntemlerimizi biraz daha yetkinleştirmeye ihtiyacımız vardır. Sömürgeciliğin sosyal dayanakları kimlerdir? Devletin etkinliğini, ideolojisini, kültürünü en açık ve somut olarak temsil eden kimdir? Bunları tespit edip, her çevrede etkili birkaç tanesini cezalandırmak gerekir. Yani adam kapıkuludur, halk üzerinde sürekli gericiliğin ve sömürgeciliğin etkisini geliştirmeye çalışmaktadır; bunda ısrarlı olanları ve vazgeçmeyenleri cezalandırmakta yarar vardır. Bunlar belki belediye başkanı, milletvekili, hatta memur bile olmayabilirler, fakat düşmanın ajanlarıdırlar ve tehlikeli tiplerdir. Sosyal ajanlaşmayı durdurmak amacıyla ve ibret olması açısından her alanda bu tiplere yönelik eylemler geliştirilebilir.

Institut Kurde de Paris

Aşiret reisleri, eşraftan ve etkili şahıslardan bazıları, hatta muhtarlara kadar, bunların arasında zararlı olan tipler hedeflenebilir. Bu biçimdeki işbirlikçi ve ajan kesim yaygın olduğundan, bu alanda dolgun hedefler programı oluşturmak ve bu eylem programlarını kesinlikle uygulamak gerekir. Kentlerdeki esnaf, dükkan sahibi, serbest meslekte çalışanlar gibi kesimlere gelince, bunları daha çok boykot gibi eylemlere sürüklemeliyiz. Kentlerde boykotçuluk önemli bir eylem biçimi olarak gelişebilir. Önemli günlerde ve yıldönümlerinde kentlerde boykotları dayatmak, buna uymayanların işyerlerine zarar vermek gerekir. Böyle birkaç eylem gerçekleşirse hepsi etkimiz altına kolaylıkla girer. Kısaca, kasaba ve kentlerde geniş olan bu kesimi, kendi mücadelemiz doğrultusunda boykot ve grevlere çekmek ve bu temelde onların da örgütlenmesini yaratmak en doğru olanıdır.

Önemli bir eylem alanımız da sömürgeci kültür kurumlarıdır. Biz, bu yıllarda üniversite, lise ve dengi okulları mutlaka boykot, işgal, gösteri gibi eylemlere kaldıracağız. Elbette bunun da çeşitli yolları vardır. Örneğin, yapılacak bir örgütsel çalışmayla gençlik hızla böyle bir eylemlilik içine çekilebilir. Hatta, olmazsa bir birimimiz bir okula girerek engel olan güçlere karşı zor kullanıp gençliği eyleme kaldırabilir. Bu konuda çeşitli yöntemler geliştirilebilir ve en uygun yöntemleri bulup uygulamak gerekir. Hazır gençlik potansiyeli içine dalmak ve onları sömürgeci eğitim düzenini altüst edecek ihtilalci bir ortam içine çekmek çok önemlidir. Hatta sömürgeciliğe ideolojik merkezlik yapan bazı okullar var, onları tamamen tahrip ederek bu doğrultuda çalışanlarını çalışamaz hale getirerek tümüyle işlevsiz kılacağız. Gerekirse bu konuda en ağır darbeleri vurmaktan çekinmeyeceğiz. Örneğin, Diyarbakır, Van ve Erzurum üniversiteleri kesinlikle sömürgeciliğin ideolojik örgütlenme merkezleridir ve bunları tahrip etmekte yarar vardır. Başka illerden gelen bazı tehlikeli tiplere karşı eylemler geliştirmeye ihtiyaç vardır. Kısaca, bu üniversite ve okullara hem sızıp gençliği örgütleyerek, hem de gerektiğinde zor kullanarak buralardaki gençliği boykota ve işgale kaldırmanın ihtilalci etkisi çok büyük olur. Bunları denemek, gençliği örgütleyip boykota kaldırmak, özellikle gerici ve faşist olanları, bunlar öğretim üyesi de olsalar, cezalandırmak gerekir ve böyle bir çalışma

Institut Kurde de Paris

isabetlidir.

Bunlara bizzat sömürgeci devlete ait olan ekonomik kurumları da eklemek gerekir. Bankaları, KİT'lerin acentalarını ve bürolarını, diğer devlet kuruluşlarını, durumlarına göre belli bir sıralamaya tabi tutarak ve gücümüz oranında sabotajlarla tahrip edebiliriz. Örneğin kamulaştırmalar yapılabilir; Sümerbank mağazlarını, Toprak Mahsulleri Ofisi ve Et-Balık Kurumu gibi yerleri toptan kamulaştırabiliriz. Bu konuda fırsatları iyi değerlendirmek ve uygun olanları seçmek önemlidir. Bu kurumlar zaten devletin başını tutanlar tarafından gasp ve talan ediliyor, bunları bol bol kamulaştırmak ve maddi varlıklarına el koymak, hatta uygun ortamlarda halka dağıtıp kitleleri de buna teşvik etmek yerindedir. Yine maden ocakları vardır, bunlar Kürdistan'ın zenginlik kaynaklarını talan ettiklerine göre tamamen tahrip etmek gerekir. Özellikle ormanların kesimini çok ağır biçimlerde cezalandırabiliriz. TC, günümüzde bu işe oldukça hız veriyor, biz de buralara sıkça girdiğimize göre çeşitli cezalandırmalarla sömürgeciliğin bu çabalarını işlemez kılmamız ve kesimi durdurmamız mümkündür. Ayrıca Orman İşletmelerine yönelik eylemleri geliştirerek bu işi tümden ortadan kaldırabiliriz. Yine petrol kuyuları, boruları ve büyük fabrikalar var, eğer halka zarar vermeyecekse, işçileri ve halkı bizden uzaklaştırmayacaksa, bunlara yönelik de sabotajlar düzenleyebiliriz. Özellikle çok zararlı olan bazılarını kesinlikle bombalamalı ve işlemez kılmalıyız. Bu konuda da her bölgeye ilişkin kapsamlı bir hedefler programı çıkarmak gerekiyor.

Askeri hedeflere gelince, bu konuda özel timler var, korucular var, polisler var ve düpedüz ordu birlikleri vardır. Bunlara karşı, silahlanmamızı sağlamak, onları prestij kaybına uğratmak, tedirgin etmek ve yıpratmak amacıyla sık sık eylemler düzenlenir. Bu eylemlerde, özellikle pusu, bir yığın şaşıtma, sabotaj ve mayınlama taktiklerini bol bol kullanmak gerekir. Yani bu dönemde amacımız daha çok sayıda silah alma, orduyu yıpratma, rahatlıkla üzerimize gelişini engelleme ve korkutma olmalıdır. Bunun için belirttiğimiz eylem biçimleri sonderece uygundur, bazen de uygun fırsatlarda baskın düzenlenir. Bu biçimde, düşman güçlerin halkın üzerine gitmesini ve üzerimize gelmesini engellemek için, her tarafı onlar için

Institut Kurde de Paris

mayınlı saha haline getireceğiz. "Her yerde gerilla var ve nereye basarsanız patlar" korkusunu onlar üzerinde egemen kılmalıyız. Elbette fırsat buldukça ağır darbeler vurmaktan ve büyük kayıplar verdirtmekten çekinmeyeceğiz. Özellikle gerillayı imhaya yönelen birliklere en ağır kayıpları verdirtmek gerekir. Uygun dağlık alanlarda bu tür birlikler tuzağa düşürüldüğünde tümüyle imha edilebilir. Yine operasyon dönemlerinde bunlar güçlerini dağıttıklarında feci darbeler vurabilir ve çok sayıda silah elde edebiliriz. Bu konuda kesinlikle şaşırtma yöntemlerini esas almamız, düzenli bir savaşa, karşılıklı mevzilerde süren bir savaşa kesinlikle girmememiz gerekir. Bunu esas almayan her türlü anlayış yanlıştır. Bizim yöntemimiz, mümkün olduğu kadar mevzi savaşından kaçınmak ve beklemedikleri yerde ve zamanda onlara vurmaktır. Biz, bunun üzerinde önemle duruyoruz ama, arkadaşlarımızın pratiği buna uygun gelişmiyor. Demek ki bu planlama döneminde bunun üzerinde yoğun olarak durulmalı ve bizde bunun nasıl uygulanacağına somut olarak açıklık kazandırılmalıdır.

Daha başka eylem biçimlerini, örneğin bir ayaklanmayı geliştirebilir miyiz? Biz, buna, yerel bazı ayaklanmaların olası olduğu cevabını verebiliriz. Kentlerde işgal ve yürüyüş yapmak, gösteri yapmak mümkündür. Fırsat buldukça bizzat bunların içine girer ve daha geniş alanlara yayabiliriz. Olasıdır ki, bazı bölgesel ayaklanmalar olabilir, hatta biz silahlı ayaklanmayı aslında geliştirebiliriz. Nitekim şimdiki çalışmalarımızla bunun bütün ön koşullarını hazırlamaktayız. O halde şimdiki hareket doğrultumuzu şöyle belirleyebiliriz: Ayaklanma gibi geniş çaplı eylemlere hazır olmak, koşullar elverdiğinde planlı ve örgütlü olarak bunu gerçekleştirmekten çekinmemek, çok zorunlu kalmadıkça orduyla uzun süreli çarpışmalara girmemek, pusu, şaşırtma ve vur-kaç taktiğini esas alıp pratikte uygulamak. Eylem biçimleri ve çalışma tarzı üzerinde daha önce durmuştuk. Bu konulardaki parti anlayışımızı tam olarak uygulamak gerekir. Her zaman eylemlerimizin içeriğini ve biçimini güçlendirebiliriz. Eğer uyguladığımız bir yöntem başarılı olmazsa, en iyi hangi yöntemle sonuca gidebileceksek onu belirleriz. Programladığımız hedeflerimize uygun bir vuruş tarzıyla yönelmek başlı başına bir konudur. Bölge planlama gruplarımızın bu konuda daha ayrıntılı planlamalara

Institut Kurde de Paris

gitmeleri gerekmektedir. Böylesi bir planlamayı geliştirmek, hedeflerimizi somutlaştıracağı ve zenginleştireceği gibi, pratik mücadeleye de epeyce yarar sağlayacaktır. Çünkü, şimdiye kadar en zayıf olan ve netleştiremediğimiz yanlarımızdan birisi de budur. Bu devrede bu yönlü gereken gelişmeyi de mutlaka sağlamalıyız.

Taktik önderliğin günümüzdeki anlamı

Başta da belirttiğimiz gibi, en önemli sorunumuz, dönemin taktik anlayışına sağlam ulaşmak ve onu sağlam uygulamaktır. Şimdiye kadar ele alıp işlediğimiz bütün hususlar, eğer döneme uygun güçlü bir uygulama anlayışına kavuşturulmaz ve adım adım pratikte gerçekleştirilmezse hepsi boşa gider. Sıkça belirttiğimiz gibi, bütün faaliyetlerimizde kendini en çok hissettiren tehlike budur. İdeolojik, örgütsel ve eylemsel faaliyetlerde yaşanan bu durumu biz derin bir ulusal ve toplumsal özelliğe bağladık. Bizde herkes çok çaba harcar, ama çabasının sonuçlarını, ürünlerini derlemeye geldi mi, bunu yapamaz. Çünkü ürünleri almak, yüzyıllardan beri sömürgecilerin ve işbirlikçilerin bir mesleği olmuştur. Yani, ürünün oluşumuna giden bütün süreçlerdeki emeği köle durumundaki halk harcar, ürünleri ise usta bir hırsızlıkla onlar alır. İşte partimize ve gerillamıza yansıyan da budur. Büyük çabalar harcanıyor, her türlü zorluk aşılıyor, tam ürün alınacağı bir aşamada bir de bakıyoruz ki gerillamız tıkanmış. Bu, sadece sonuç almayı bilmemenin değil, aynı zamanda kişiliği yaratan derin bir özelliğin de sonucudur. Bu durum, kişilik çözümlemelerinde tam başarıya ulaşamamanın bir ifadesi olmaktadır. Yani bu durum, politikada, örgütlenmede ve savaşı sonuna kadar götürmede yeterli olmamış ve çözümlenmemiş kişiliğe takılı kaldığımızı gösteriyor. Bu da, toplum içindeki çok çalışan, ancak sıradan bir yevmiye almayı hakkı olarak gören anlayışın ve kişiliğin bir yansıması olarak karşımıza çıkıyor. Yani bu, çok çalışıp çok üretmesine rağmen, verilen yevmiyeye itiraz bile edemeyen bir insanın durumuna benzemektedir. Bu kişide hak anlayışı aslında fazla gelişmemiştir. İşte parti ortamında da çabalarımızın ürününü tam

Institut kurde de Paris

alamama, tam sonuca gidememe ve ürünü başkasına bırakma böyle bir durumu ifade eder ve bu kaybetme, kendi sonumuzu getirmedir. O halde, bu konuda bir aşamayı tamamlamak gerekiyor. Bu durum, bizi, savaşın ürünlerini toplamaya, hazırlıklarımızı kazanmaya kadar götürme anlayışını uygulamaya, uygulamayı adım adım hazırlayıp sonuçlandırmaya ve bu konuda kendimizi yetkinleştirmeye zorunlu kılıyor. Bu, gerillanın doğru yönetiminin en belirgin özelliğidir. Gerillanın doğru inşası ve yönetimi bu koşulun sağlanmasına yakından bağlıdır.

Elbette uygulamanın bir yığın güçlülüğü vardır. Fakat şimdiye kadar aştığımız güçlüklerle kıyaslarsak, bu güçlük çok sıradan kalır. Burada mesele kendini yetiştirememe ve güç getirememe değildir, mesele toplumun yaşadığı derin bir özelliği devrim içinde de olduğu gibi yaşatmadır. Bunda da fazla sözden ziyade uygulama süreci çok önemlidir. Bugün hepimizin yeniyi yakalama ve gelişmeyi sağlamada temel meselemiz artık uygulamadır. Mesela ben, çok iyi hazırlanmış ve gelişme kaydetmişim, ama daha da gelişme kaydetmem, dönem açıp dönem kapatmam; böylesi bir uygulamanın içine girmeme bağlıdır. Hepinizin döneme yaşamınızı adadığınız bir gerçektir, fakat bu konuda üstün bir dikkat gösterilmez ve gidilen yerde eskiyi hatırlatan çalışmalar içine girilirse bunun bir anlamı kalmamış demektir. Burada sorun bu gerçeklerin ne kadar bilinip bilinmediği de değildir. Eğer kişi, bildiği halde çok çeşitli bahanelerle kaçınıyorsa, o en kabul edilmez bir durumu ifade eder. Bunlar sadece gerilla için de değil, bütün faaliyet alanlarımız için geçerli olan gerçeklerdir.

Bunlar biliniyor olmasına rağmen, yine de parti taktiğinin zorlanabileceği endişesi ortaya çıkıyor. Militanlığımızdaki kendiliğindenlik, militanlarımızın özellikle yönetime tırmandığında "başkaları çalışsın, ben sadece şahsi yaşamımı güvenceye alayım" anlayışına saplanması, yani kendini ayakta tutacak kadar bile çabanın sahibi olmaması, bu konuda ciddi bir tehlike oluşturuyor. Halbuki yöneticilik, taktiğin yönetimi, kişinin bütün gücünü ortaya koymasını gerektirir. Bu konuda bizim pratiğimiz doğru incelenmelidir. Öte yandan tersi örnekler de var, yöneticilik erkine ulaşan bazıları "ihtiyaçlarımı karşılayın, bir dediğimi iki etmeyin" anlayışıyla

Institut Kurde de Paris

hareket ediyor, bütün çabasını kendini popülize etmeye ve kendini sağlama almaya harcıyor. Bu biçimde önderliği sağ tasfiyeci bir yoruma uğratıyor. Bu geçmişte içine çokça düşülen ve silahlı mücadeleye ciddi zararlar veren bir anlayıştır. Daha alt düzeyde ise, grupların her türlü taktik dışılığı kendilerine layık görmeleri çok yaygınca ortaya çıkan bir durumdur. Yönetici bu biçimde görevine ters düşerken, daha alt düzeydeki grup sorumluları da "o böyle yaparsa bizde en dar pratik içinde kendimizi tutar, zamanımızı boşa geçiririz" anlayışından hareket ediyorlar. Tabii ki bunun sonucunda da hazırlıklarımız ve milyonlarca insanın birleşik çabaları heder oluyor. Bu durum rolünü gerçek anlamda oynamayan yönetim ve militanlık yüzünden ortaya çıkıyor. Eğer önümüzdeki dönemin gerilla inşacıları ve gerilla yöneticileri de böyle hareket eder ve bundan rahatlık duyarlarsa, belli ki gelişme kaydedilemez. Bu nedenle, bu sefer doğru ve yetkin uygulamaya ulaşmak için her türlü önlemi almalı ve tüm gücümüzle kendimizi doğru uygulamaya vermeliyiz.

Bu konuda her türlü gücü alacağımız çok güçlü özelliklerimiz ve değerlerimiz vardır. PKK, ulusal kurtuluş hareketinin ve devrimci sosyalizmin kendi içerisindeki birikiminin sahibidir. Yine PKK, Kürdistan'daki tüm ayaklanmaların, direnişlerin, bunların bıraktığı mirasın olumlu bir biçimde temsil edilmesinin sahibidir. Hatta Türkiye'deki devrimci direnişçiliğin de bugünkü sürdürücüsüdür. Bu nedenle, mevcut sorumluluk düzeyimiz, dar veya yetersiz olmayı bir yana bırakalım, çok derin bir sorumluluk ve duyarlılık içinde görevlere sahip çıkmamızı gerektirir. Bunun için gerekli olan bilinç ve olanak mevcuttur, o halde görevler de gerçekleştirilmelidir. Ama, arkadaşlarımız yeterince fedakarlık yapmak istemiyorlar, işte mesele buradadır. Daha önce belirttiğimiz geri toplumsal koşulların ürünü olan özelliklerle yaşamayı kendileri için doğru ve yeterli görüyorlar; ama bu, partimiz tarafından kabul edilmiyor. Çünkü, bunun hiçbir gereği ve hiçbir yararı yoktur. Bu nedenle, partinin bu alandaki savaşı kesindir ve hiçbir taviz sözkonusu olamaz. Bu konuda bir tartışma olamaz ve kişiler bir beklenti içine giremez. Burada olması gereken, sadece ve sadece yürütme görevidir; yani bir sosyalist yarış biçiminde görevleri daha ileriye götürmektir.

Institut Kurde de Paris

Gündemimizde olan ve yoğunca yaşadığımız halk savaşımızın bu tarihi aşamasında anlayışımız budur. Bu anlayışa büyük çabalar sonucunda ulaştığımız bilinmektedir. Bu süreçte sağ ve sol anlayışların anlamsızlığı ve hatta yenilgisi ortaya çıkarılmıştır. Başta militanlar üzerinde olmak üzere, doğru anlayış temelinde güçlü bir birikim sağlanmıştır. Her militanımızın küçümsenemeyecek donanımı vardır ve bu durum çok yönlü olarak belgelendirilmiştir. Bunlar, partimizin güçlü bir kararlılığı ve yürüyüş gücünü elde etmesi anlamına gelmektedir. Üstlenilecek görevler, bu gerçeklere sıkı sıkıya bağlı olarak ele alınmalıdır. Buna uygun olmayan başka her türlü görev anlayışı, yine görevlerle oynama anlamına gelir. Bu noktada, her şeyimizle belki oynanabilir, ama bununla oynanmaz diyoruz. Görev üstlenmek üstün bir meziyettir, ama görevlere sıkı sıkıya bağlı olmak ve her koşulda bunları yürütmek de bir devrimcinin vazgeçilmez özelliğidir. Görev, işte bu şartla alınır. Demek ki soruna çocukça yaklaşmamak gerekir. Bu konuda anlamsız bir telaş içine de düşülmemelidir. Geçmişte o çok sayıda arkadaşta bu tip telaşlılık görüldü, "söz verdik, hemen yerine getirelim" anlayışıyla acele edildi ve olumsuz sonuçlara yol açıldı. Mesele hemen silaha sarılma meselesi de değildir; silah yine elimizde olabilir, ama bu silahla nelerin nasıl hazırlanması gerektiği hep bu göreve yaklaşım tarzına bağlıdır. Aslında çok veri sunulmuş, görev ve kazanma koşulları belirtilmiştir. O halde bundan sonra çok yüksek bir azimle ve gerçek bir komutana yakışır biçimde görev üstlenilmeli ve yürünmelidir.

Elbette yine kayıplarımız ve yine hatalar olabilecektir; ama, eğer savaşı çok iyi geliştirebilirsek, başarılar sonderece yüksek olacak ve bu aşamayı yüksek bir kazanımla sonuçlandırabileceğiz. Fakat hata ve yanılgılarımız fazla olursa, o zaman da aşırı kayıplarla karşı karşıya geleceğiz. Bu durumda başarılarımız olacak, ama istediğimiz gelişmeler olmayacaktır. Yani, yürüttüğümüz mücadelede tek yönlü bir sonuç mümkün değildir; mutlak başarı beklenemeyeceği gibi, öyle ölümcül bir yenilgi almak da sözkonusu olmayacaktır. Çünkü, halk savaşının teori ve taktiğine bağlı yaşamak bizi ortalama bir başarının içinde tutacaktır. Mevcut koşullarda bunun garantisi vardır. Bu durumda insan, rolünü biraz daha akıllıca oynayabilirse, adına

Institut Kurde de Paris

komutanlık ve önderlik denilen sanata tam hakkını verirse, bunlarla ortalama bir başarıyı üstün başarıya dönüştürebilir. Tabii ortalama bir komutanlığın altında bir düşkünlük sergilenirse, böyleleri de başarısızlar olarak adlandırılırlar ve bunlar derhal görevden uzaklaştırılırlar. Önümüzdeki dönemde savaşımızın başarı grafiği, komutanların şahsında işte böyle ifade edilebilir.

Biz, başarı oranı yüksek gerilla komutanlarımızın olmasına her zaman büyük özen gösteriyoruz. Sıradan başarılarla yetinmememiz gerektiğini esas alıyoruz. Ama böyle olmadı diye kimseyi aşırı biçimde suçlamak da aklımızdan geçmiyor. Fakat yine de biz, üstün olanı elde etmek için tüm gücümüzü ortaya koyarız. Israrla bizi geriye çeken, rahatlıkla ulaşabileceğimiz başarıların çok gerisinde bizi başarısızlıklara uğratanlardan da hesap sorarız. Özellikle bütün faaliyetlerin yönetiminden sorumlu olan, ama devrimci görevleri ısrarla geriye çeken ve sıradan bir başarıyı mümkün kılmayanları görevden almak, sıradan bir savaşçılığa indirmek, daha da ısrar ederse askeri kanunlara uygun olarak yargılamak gerekir. Bu dönemde disiplin anlayışı bu biçimde geliştirilmeli ve pratikte uygulanmalıdır. Görevleri sabote edenler ve bozgunculuk yapanlar disiplin kurallarımıza göre cezalandırılırken, kendine verilen cezalar karşısında olumlu yönde gelişme gösterenler ve sıradan bir savaşçılık konumundan hızla başarılı çıkış yapanlar terfi ettirilmelidir. Bu dönemdeki disiplin ve terfi anlayışımız böyledir.

Gerçekleştirilebilir görevler içinde bulunuyoruz. Bu işleri sıradan bir eğitim görenler bile yürütebilir. Ama, bize dayatılan bazı anlayışlar karşısında öfke duymamak mümkün değildir. Bizim bunlara müsaade etmediğimiz ve edemeyeceğimiz açıktır. Çünkü, yürüttüğümüz bir ölüm-kalım savaşıdır. Partimiz saflarında hiç kimse köylü isyancılığını hortlatamaz. Yine sıradan bir liberal gibi yaşayamaz. Eline silah verip bu kadar donattığımız kişilerin, bir fedai grubu gibi eylemlerin içine girmeleri sonucunda kendilerini ve olanaklarımızı erkenden yok etmeleri doğru değildir, bu tür anlayış ve davranışlar tehlikelidir. Savaşı doğru biçimde geliştirmek gerekir. Arkadaşlar "her göreve hazırız" diyorlar, ama pratikte durum farklı oluyor. Bizim içinse pratik önemlidir. Bu, sadece ülkede değil, her

Institut Kurde de Paris

faaliyet alanında böyledir. Devrim yapma işine girişenler, bir yığın hazır ilişkiye zarar veriyorlar. Peki, bunlara ne demek gerekir? Bu konuda ögelerimiz mi çok zayıftır, kişilikler bu denli ham mıdır, yoksa tedbir mi almak gerekiyor? Eğer zayıflıktan ileri geliyorsa, sonuna kadar eğitim ve yücelme imkanı vardır. Buna davet ediyoruz ve bunu yapmaları gerekir. Fakat çoğunlukla görüldüğü gibi arkadaşlar meseleye bir tarikat üyesi biçiminde yaklaşıyorlar ki, bu da doğru değildir.

Halk savaşı okulu sistemi, bu dönemde ihtiyaç duyulanı hızlı bir biçimde vermektedir. Örneğin, bu konuda Vietnamlıların pratiği biliniyor. Yine günümüzde Filipinler'de, Seylan'da ve daha birçok alanda bu okul sistemiyle altı ayda yüzlerce gerillacıyı ortaya çıkarıyorlar. Bu durum, onların gelişkin, güçlü ve kudretli olduğunu mu gösterir, yoksa bizim kendimizi çok yanlışlar ve yanılgılar içinde tuttuğumuzu mu gösterir? Onların durumu bir yana, bizim durumumuzun bu tarzda olduğu doğrudur. Biz aslında rahatlıkla geliştirilebilecek olanı, adı geçen anlayışlardan ötürü gerçekleştiremedik. Bu, aslında bütünüyle bir oportünist belirti olarak ortaya çıkıyor. Savaşı kabul etme ve ona kendini tümden verme yerine, çok yetersiz bir yaklaşımı ve öyle yaşamayı ifade ediyor. İlkel-milliyetçi yaklaşımların ve isyancılığın nasıl olduğu ve yine Türk toplumunun içinde bulunduğu yaşam biliniyor. Devrimci olmak için bunların kesinlikle aşılması gerekiyor. Bu konuda değerlendirmeler vardır, okunup tartışılmalıdır. Arkadaşlarımızın yüzde onu pratikte çizgiyi doğru uygulasa, mücadelemizin gelişimine önemli oranda katkı yapar.

Arkadaşlarımız gerçekten de büyük fedakarlıklara katlanmış, hayatları zorluklar içinde yoğrulmuştur. O halde bu işe sarılmak ve iyi talip olmak gerekir. Bu ise, savaşçılarımızın pek az dikkat ettikleri bir husustur. Bu konuda adeta önlerini perdeler gibi bir durum var. Kendilerine mi güvenemiyorlar, ilerleme gücünden yoksun olduklarını mı sanıyorlar? Eğer böyle bir şey varsa, sömürgeciliğin yarattığı bir yanılgıdır bu. Büyüyeceğimize ve halkın özgürleşebileceğine güven duyulmalıdır. Bunda korku ve endişe olmaz, çünkü bu endişe kesinlikle sömürgeciliğin yarattığı bir şeydir. Düşünce kabiliyetine ve düşünen insanın çok şey yapacağına inanılmalıdır. Arkadaşlarımızın

Institut kurde de Paris

düşünme ve fedakarlık yetenekleri çoktur ve bunlar da geliştirilebilir. Bu nedenle, her arkadaşımızın üstün görevlerle yola çıkmasını istiyoruz. Eskiden taşınan bir yığın yanılgının aşılmasını istiyoruz. Biz, devrimciler birliğini, halkın savaş kurmayını hazırlamaya çalışıyoruz. O halde bu işe kendimizi layık görmeliyiz. Bunun için ne lazımsa yapılmalıdır. Buradaki platformdan, adeta bizim savaş konseyimizmiş gibi sonuçlar çıkarılmalıdır. Halkımızın kaderi üzerinde en üstün söz ve eylem sahibi biziz. O halde bu doğrultuya sağlam bir biçimde girilmelidir. Devrimci bağlar, savaş bağları önemli bağlardır, savaş yoldaşlığı çok önemli yoldaşlıktır. Bunda geriliklerin ve zayıflıkların yaşanmış olduğu bir gerçektir. Ama, artık bu zayıflıkları kökten aşmak ve bu bağların yüceliğininden tam sahibi olmak gerekir.

Savaş konseyimiz bir kurum olarak ne kadar gelişiyor? Yoksa yine geçmişte olduğu biçimde halkın arasında Allahın zavallıları gibi mi dolaşılacak? Eğer böyle yapılırsa birçok şey heba edilmiş olacak. Biz, bu konuda çok hassas ve çok inatçı davranıyoruz. Bunu da yüzyılların geriliğine takılmayalım diye yapıyoruz. Sömürgecilik bizim için bir seviye belirlemiş, "bu seviyeyi aşamazsınız" diyor. Ancak dikkat edilmelidir, PKK bunları aşma ve sürekli yenileme hareketidir. Halkımıza dayatılan seviyeleri yeterli görmüyor, en kişiliksiz yapıyı özgürlüğe, bağımsız bir halk erkine kadar götürmeyi hedefliyor. Bunda küçümsenmeyecek adımlar atılmıştır. Eğer önümüzdeki tutuculuk engeli aşılırsa bir kat daha ileri gidilecektir. Bu nedenle yürüttüğümüz çalışmaların üzerinde ısrarla duruşumuzun anlamını iyi kavramalı ve doğru temsil etmeliyiz. Bu yapılırsa, mutlaka daha ileri bir evreye geçilecek, ülke ve özgürlük daha çok bizim olacaktır. Düşman ise daha çok yenilecektir. Bunlar yaşamımızın gayesidir ve bütün bunlarda derinleşme, ilerleme gerekiyor. Süreç içinde arkadaşlarda belli gelişmeler oluyor, ilerleme sağlanıyor, ama bu arzu edilen seviyede değildir. Hatta bazılarında epeyce acınacak durumlar da ortaya çıkıyor. Özgürlük hareketi pratik koşullara bağlı olarak gelişir, ama yükseltme tutkusu ve azmi sonsuzdur. Hiç kimse bunu eksik yorumdan geçirmemelidir. Çünkü bu, yoldaşlığı zedeler. Yoldaşlığı, savaş arkadaşlığını, savaş örgütünü geliştirmek çok

Institut Kurde de Paris

önemli bir görevdir. Bunu sağlayamamada çeşitli nedenler rol oynayabilir, ama bu nedenler ne olursa olsun kabul edilemez. Birçok olumlu özellik gelişme halindedir ve birçok kazanım vücut bulmuştur. Bunu tam anlamlı, yetkin ve kırılmaz bir yapıya dönüştürmek gerekir. Eğer başkaldırmışsak tam kaldıralım, yürüyorsak tam yürüyüş yapalım.

Bir yığın düzeltilmesi gereken şey var, bunları düzeltmek ve geliştirmek gerekiyor. Yıllardır kendini ikiye katlayamayan gerillacı iflas etmiştir, bu durumu mutlaka aşmamız gerekiyor. Bu, gericiliğin şekillendirdiği ezeli kişiliğin kırılmasıdır. Burada biz, her gün daha ileri bir gelişmeyi sağlayamazsak, o zaman eski yazgının tekrarını yaşamış oluruz. Böyle bir durumdan rahatsız olmuyorsanız çok geri bir konumdasınız demektir. Gençsiniz, enerjiksiniz ve yıpranmamışsınız, o zaman ne diye öyle sıradan şeylerle yetineceksiniz? Geçmişte de çeşitli beklentilerden ve yanılgılardan söz edildi, fakat bunlar sahiplerine ne kazandırdı? Biz de burada kendimizi kötü bir yanılgıya terketseydik ortada ne kalırdı? İşte diğer örgütlerin durumu ortadadır. Bizi de aynı duruma düşürebilmek için düşman her şeyi denemiştir. Fakat PKK, dünyanın en zor ve acımasız pratiğini yaşayarak bunları boşa çıkarmıştır. Biz, her şeyden sorumluluk duyarak bunu yönettik. Bu sorumluluğu duymak için, aslında kişiliğin çok olağanüstü konumda seyretmesi gerekir. Belli ki böyle bir sorumluluğu duymak ve tanışmak hepimizin görevidir. Bu göreve sahip çıkılamayacaksa, o zaman burada ne diye biraraya geliyoruz. Burada sorun bir kasıt aramak da değildir, ondan ziyade bir gerilik ve saplanma olayı vardır. İşte bu yapı, anlayış ve tutumlar mutlaka aşılmalıdır diyoruz. Burada kesinlikle tartışma özgürlüğü var, hiçbir korku ve endişeye kapılmadan bu durumları ve sorunlarımızı tartışmak gerekir. Parti bu konuda bu kadar çaba harcıyor, bunun gereğini mutlaka yerine getirmek gerekir. Parti, kendi gerçeğini kadrosunda yansıtmak ister; bu, bir ilke ve yaşam tarzıdır. Buna ulaşamama durumundan insan dehşet duyar, parti içinde ve bu biçimde yaşamak çok tehlikelidir. Geçmiş pratikte bunun çokça örneği görüldü. Önümüzdeki dönemde de aynı pratik yapılırsa, bununla hiçbir şey kazanılamaz. Böyle kendi başına bile bela olma

Institut kurde de Paris

durumu yaşanmamalıdır. İlerlemek ve yükselmek iyi bir şeydir, insana güçlülük, yücelik ve yetkinlik verir. Sizleri de yaşamda tatmin edecek ölçü budur. Yanındakinin omuzuna basmak veya ona basamak olmak küçüklüktür. Partiye derinden ulaşmak ve ona kendini vermek ise büyüklüktür. Göklere çıkılsın demiyorum, fakat durumu kurtarmak ve işleri ilerletmek için bu gereklidir.

Eğer duruma dayanamayan ve işleri götüremeyen arkadaşlar varsa, "biz bu konularda her ne kadar çok şey söylediysek de bu işi götüremeyiz" desinler, biz bunları anlayışla karşılarız. Fakat bu da kişinin bile bile kendini düşürmesi tarzında olmamak durumundadır. Böyle olursa daha yakın destek, yardım ve tartışma olanakları sunabiliriz. Yeter ki açık olunsun, net olunsun. Ama bizde bu tür şeyleri söyleyen hiç yoktur. Koşullarımızın elverişli olduğu açığa çıkmıştır. Bütün belirtiler, bizim bu işleri geliştirebileceğimizi gösteriyor. Bunlardan çıkarılacak sonuç ise, bu tutuculuk çemberini yıkacağımızdır. Yani bu döneme ilişkin görevleri başarıyla gerçekleştireceğiz. Öyle tutuculuktur, yanılgıdır, anlayış yanlışlığıdır deyip işin içinden çıkmak olmaz. Görevi başarmak için çaba gerekir ve harcayacağımız çabalar bizi sonuca götürür. Doğru olanda ısrar etmek, planlı ve tasarılı olmak faydalıdır. Bizim gibi güçlü bir disiplini yaşamamış olan halklar ve hareketler için bu, özellikle gereklidir. Aslında hiç unutulmaması için, bu dönemde her arkadaşın kulağına "yaşa" demek gerekiyor. Tarihte komutanlar kulaklarına böyle küpe takarlarmış. Savaşa çıktığında Yavuz Selim'in kulağında üç kelimenin yazılı olduğu bir küpe bulunurmuş: İstihbarat, güvenlik ve irtibat. Bizim de kulağımıza küpe olması gereken çok şey var. Böylesi bir küpeyi tam da bizim takmamız gerekiyor. Osmanlı sultanı böyle yaparken, halk adına yola çıkanların yapmamaları düşünülemez.

Özgür kişilik, hak, hukuk, onur, şeref diyoruz, o halde bunların vazgeçilmez gereklerine de uymak gerekiyor. PKK'de yoldaşlık bu biçimde gelişiyor. PKK bu vasıflarıyla halkın özgürlük davasını kazanacak ve uluslararası üne sahip olacaktır. Hepimiz buna ulaşmaya çalışmalı ve başkasını suçlamamalıyız. Şüphesiz ki bu çabalarımızı etkileyen koşullar vardır, sürekli bu koşulların tahlilini yapıyor, çıkarlarımızla çelişen ve düşman lehine olan yönlerini ortaya

Institut Kurde de Paris

koyuyoruz. Doğru olan yönlerini de açıkça gösteriyoruz. İnsanoğlu gözlerini daima ileriye ve yüceliğe dikerek ilerlemiştir. Gelişmeyi sağlamış olan bütün halklar ve partiler, bunu bu biçimde kazanmışlardır. O halde bizim de bunu dayatmamız gereklidir ve bu birinci görevimizdir. Geri koşullarda kalmaya rıza göstermemiz mümkün değildir. Bütün yaklaşımımızın özü, "bir adım daha ileri" sloganınında somutlaştırılabilir. Bütün partiye verdiğimiz komut budur.

Halk savaşçısı olunabilir mi, olunamaz mı? Bu soruyu yarın daha yaygın olarak soracağız. Bu işler bir "ana kuzusu" gibi yürütülemez. Eğer kişi kendini işe vermezse, onu ne diye faaliyet içine alalım. Geçmişte bu tür durumlardan çok sıkıntı duyduk. Demek ki halk savaşı doğrultusunda her şeyin yapılması gerekiyor. Biz, Kürdistan'a böyle bir savaşçılığı nasıl dayatabiliriz? Bu sorunun doğru cevabını bulmak ve buna gereken cevabı vermek hepimizin görevidir. Belli ki bu iş çocukça olmaz ve bu kabul edilemez. Çoçukça tutumları Kürdistan'da komutanlık olarak düşünmek ve yaşamak, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Halk savaşı bir kişide böyle düğümlendirilirse, bu işte bir bityeniği var demektir. Kendimizi denetleyemezsek o zaman çok ciddi tehlikeler ortaya çıkar. Burada sorunlarımızı birlikte tartışıyor ve halletmeye çalışıyoruz. Ama durumlar işte böyledir. Bu arada kendi zorluklarımı da belirtebilirim. Mesela dokuz yıldır ben buradayım ve parti adına ana çalışma yerim burasıdır. Burada askeri çizgi ve onun hayata geçirilişi için, dış ilişkiler için, başka bir yığın iş için çalışıyorum. Dikkat edilirse, eğer ben bu çalışmaları sonuçlarıyla birlikte kanıtlamazsam, dost güçler bile fazla değer vermezler. Görevlerimizin başarısı konusunda dost ve düşmana bir şeyler hissetirmeseydik, bu çalışmaları yürütmek mümkün değildi. Aynı şey sizler için de geçerlidir. Devrimciliğin ve dürüstlüğün kanıtlanması gerekir. Bizimle yıllardır deneme-sınama yaptılar ve halen de yapanlar var. Ama buna rağmen, 1983'e göre şimdi daha uzun vadeli, daha yetkin ve daha olumlu bir haldeyiz. Bunlar hep çabanın ürünüdür. Aynı şeyi hekeş kendi pratiğine uygulamalıdır. Partiye karşı sorumluluk budur. Bazı arkadaşlar çeşitli alanlardan geliyorlar ki, lime lime olmuşlar. Yadırgamıyorum bunu, acımasız

Institut Kurde de Paris

sömürgecilik koşullarında bunlar mümkündür. Ama burada gözümüzü açalım, burada bin yılların hesabını, kitabını yapıyoruz. Kendimizi özgürlük doğrultusuna sokma imkanı burada mevcuttur ve bunlar da az şey değildir. "Tartışma güzel şeydir" deyip sorumsuz bir adam gibi yaklaşmamak ve davranmamak gerekir. Burada her türlü yanılgı, hastalık, yetersizlik biter, her şey tek bir amaç doğrultusunda yoğunlaşır. Böyle bir yoğunluğu kazanalım, önümüze koyduğumuz büyük hedeflerimize çok büyük bir iradeyle yürüyelim.

Halk savaşı adına yola çıkmış olan, ama halk savaşını anlayış ve uygulamada yaşatmakta zorlanan, sık sık uygulanma dışına çıkan bazı yapılar var. Bunların şahsında her ne kadar mahalli ve kültürel özelliklerden söz edilse de, bugün halk savaşımızın genel prensipleri ve bağlı kalınması gereken genel kuralları da vardır. Hiçbir mahalli özelliğin bu genel prensipleri ikinci plana düşüreceğini sanmamak gerekiyor. Bu eksiklikler ve kurala-kaideye duyarlı yaşayamama kabul edilir bir durum değildir. Sanıyorum biraz da o geleneksel ilkel tepki kültürü var. Bunlar eleştirildi ve doğrular ortaya kondu. Yani bir isyancılık bakımından iyidir, ama kurallı bir gerillacılık anlamında yetmemektedir. Halklar niye gerilla savaşını icat ettiler? Vahşi emperyalizmin ve sömürgeciliğin karşı-devrimine, yok etme politikasına, sınır tanımayan faşist baskı ve sömürüsüne karşı ayakta kalmak için sistemleştirilmiş gerilladan başka yol yok da ondan. Yani eski isyancı gelenek hiçbir şey kurtaramıyor. Bu durum sonderece açıktır. O halde eski geleneksel davranışlarımızı aşmamız ve modern gerillaya ulaşmamız gerekiyor.

Biz halkımızın evlatlarıyız, halkımızın acımasız yaşam koşullarına ilişkin yüreğimizde sıradan bir duygu bile varsa işleri birlikte yapabiliriz. Vatan sevgisi ve özgürlük tutkusunun sıradan bir mevcudiyeti bile bizi birçok işin sorumlusu haline getirebilir. Geçmiş için de kimseye niye zafer kazanmadın demiyoruz. Ama, en azından dürüstçe bir çabayla kazanılacak şeyler vardı, onlar kazanılmalıydı diyoruz. Sorumluluk işte burada mutlaka gösterilmelidir. Açık ki partiye, şehitlere ve yoldaşlara söz vermeyi doğru yapmalıyız. Hem söz verip, hem de pratikte bundan çok uzak konumda yaşamak kabul edilemez. Ama geçmişte çoğu böyle yaptı. Mesela 1982 Kongresini

Institut Kurde de Paris

tamamladığımızda arkadaşların az sorumlulukla yola çıkacaklarını bilseydik, o zaman da süreyi uzatırdık, üzerinde daha yoğun dururduk. Sorumluluk anlayışımıza göre diyorduk ki, merkezde görev alan arkadaşlar her şeylerini ortaya koyarlar, bu nedenle laf bile söylememek gerekir. Dikkat edilirse orada eleştiri yok denecek kadar azdır. Bu, bizim nasıl baktığımızı, kişilere nasıl güvendiğimizi, görev ve sorumluluk anlayışımızı gösterir. Fakat daha sonraki gelişmeler bu konuda yanıldığımızı ortaya çıkardı. O dönemde, başta müdahale etmemizi gerektiren bir belirti yoktu, ancak şimdi burada belirtiler ortaya çıkıyor. Bu nedenle gidermek için de çok çaba harcıyoruz. Planlı çabalarımızın en önemli özelliği budur. Daha önceki çalışmalarda planlama yönümüz zayıftı, şimdi ise çok güçlüdür. Yine bu konulardaki tartışmalarımızı ve netleşmeyi açık sözlülükle yapmak gerekiyor diyoruz. Geçmiş örnekler üzerinde dururken, arkadaşların harcadığı çabaları görüyoruz, ama buna rağmen endişeye sevkeden yönleri de ortaya çıkıyor. Bunlar giderilmeli ve bu uygulama dönemine ilişkin görevlerin gerçekleştirileceğine olan inancınız tam olmalıdır.

Omuzumuzda tarihi bir yükü kaldırma hissini sürekli taşımalıyız. Eğer biraz tarih düşkünüyseniz, olumsuzlukların intikamını alma sağduyusuna biraz sahipseniz, bu durum bir fırsattır. Halk arasında "söz dinlemez" diye bir deyim kullanılır, her türlü düşmanca sözü dinlememe anlamında durdurulamaz bir halk savaşçılığını sergilemek gerekir. Bu, elbette partiye çok güçlü bir kulak kabartma ile sağlanabilecek bir durumdur. Bu temelde, sömürgeciliğe karşı çok güçlü bir başkaldırıyla tarihin bu dönemine yaraşır bir devrimciliği sergilemek önümüzdeki bir görev ve en büyük şansımızdır. Dönemi aşmak, düşmanın özel savaşını boşa çıkarmak ve halk savaşının bu evresini başarıyla kapatmak için bu şansı çok iyi kullanmak zorundayız.

Muhtemelen savaşın bu evresi birkaç yıl sürebilir. Eğer gelişim normal olursa, biz iki yılda düşmanın özel savaşını geriletir ve Kürdistan'a gerillayı oturturuz. Bu ise, TC'yi uzlaşmalar politikasını gündemine sokmaya zorlayacak ve bizi Kürdistan'da yarı bağımsız alanlar elde etmeye kadar götürecektir. Dönem, bu açıdan çok önemlidir. Döneme bu biçimde yaklaşıp uygulamayı böyle geliştirerek düşmanın özel savaşını başarısızlığa uğratırsak, bunun sonucunda

Institut kurde de Paris

bağımsız bir erke ulaşamazsak bile, oturmuş bir halk savaşı, sağlam ve kapsamlı bir örgütlenme ve yaygın bir eylemlilik ve kendini savunma ortaya çıkarırız ki, bu da başlı başına bir zaferdir. Hem de en önemli zaferlerden biridir. Diğer yandan bu durum, Türkiye'ye demokrasiyi ardına kadar getirebilecek bir gelişme olur. Türkiye'deki hiçbir iktidar böylesi bir hareketliliğe dayanamaz, dayanma gücünü gösteremez. Aynı zamanda bu gelişme, Türkiye'deki emekçi sınıf hareketinin ve domokratikleşme çabalarının görülmemiş bir düzeyde ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Elbette bu gelişme üzerimizdeki yükü biraz azaltacaktır. Ve bu durum, çok şeyin kazanılması anlamına gelecektir. Türkiye ve Kürdistan mücadelesi böyle içiçe geliştirilirse, bunun Kürdistan'ın diğer parçaları ve bölge üzerindeki etkileri yoğunlaşacak, uluslararası alana kadar her tarafta olanak yaratma ve olanakları mücadeleye taşırma sonderece genişlemiş olacaktır. İşte bunlar, zafer kazanmak kadar önemlidir. Kürdistan'a gerillayı bu biçimde oturtma, aslında bir anlamda devrimdir.

Görülüyor ki, bu durumda bir stratejik denge veya saldırı dönemine ulaşmadan önemli siyasi kazanımlar elde etmek, bu kazanımlar üzerinde bir parlamento ve hükümet faaliyetini geliştirmek, halkın öz organlarını çok çeşitli düzeylerde oluşturabilmek mümkündür. Özellikle öz savunma çok ileri düzeylerde geliştirilebilir. Geriye bunun, dünyaca tanınan bir devlet olmak gibi bir tek eksiği kalır. Bu da o kadar önemli değildir, önemli olan böyle büyük devrimci değişikliği beraberinde getirecek olan ve Türkiye'yi de önemli oranda etkileyecek konumda bulunan bir durumun yaratılmasıdır. O halde, bu kısa vadeli amaçlar doğrultusunda bile baktığımızda, özel savaşın bu dönemde geriletilmesi ve halk savaşının bu aşamasının başarılması hayati öneme sahip tarihi bir gelişmedir. Bu halklara ekmek ve su kadar gerekli olan aracı vermek, onları kendileri için savaşır hale getirmek ve kaderlerini tayin ettirmektir. Kazanılacak gelişmenin düzeyi ve önemi böyle olduğuna göre, savaşçının da bu sorumlulukla hareket etmesi ve rolünü böyle oynaması gerekir. Önümüzdeki dönemde taktik önderliğin görev ve sorumluluğundan çıkan anlam böyledir. Bu dönemin üzerine işte bu anlayışla yürüyeceğiz ve dönemi böyle kazanacağız.

Institut Kurde de Paris

PARTİMİZİN SİLAHLI MÜCADELE FAALİYETİ VE GELİŞİM SORUNLARI(*)

(Ocak 1989)

Institut Kurde de Paris

Partimizin temel taktik çalışması, bilindiği gibi, silahlı mücadele faaliyetidir. Biz burada silahlı mücadeleyi, şimdiye kadar olduğu gibi ele almamalıyız. Çok iyi biliniyor ki, partimiz, doğuşundan günümüze kadar silahlı mücadele sorunuyla uğraşmaktadır. Daha doğru bir ifadeyle, askeri yaklaşım bizde daha başından beri ilkesel bir yaklaşımdır. Onsuz Kürdistan'da devrimci gelişmenin bir adım bile ileri gidemeyeceğini, doğru ideolojik-siyasi faaliyetin anlam ifade edebilmesi için askeri faaliyetin bunlarla bağlantılı olarak ele alınması gereğini biz her zaman söyledik. Bunun bütünüyle bir halkın ulusal, toplumsal yaşamına kasteden ve hedefi imha etmekten ibaret olan bir düşmanın yaklaşımına karşı bir varlık-yokluk meselesi olarak ortaya çıktığı, yine başından beri sıradan bir ideolojik gelişmenin bile kendisini ancak şiddetle savunması halinde güvenceye alabileceği, daha gruplaşma pratiğimizde karşımıza çıkan ve kendisini dayatan net bir gerçektir. Hele hele kitleleri ideolojik faaliyetimizin ışığında eğitmeye çalıştığımızda, onların uyanışına yol açtığımızda, kendimizi düşmanın amansız zoruyla kuşatılmış olarak gördük ve bu gelişmeleri ezdirmemenin biricik doğru

(*)Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 1989 yılının Ocak ayında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde silahlı mücadele üzerine verdiği derslerde yaptığı konuşmaları üç ayrı yazı halinde buraya alıyoruz. (W.S.)

yolunun halkın devrimci şiddetine yönelmekten geçtiğini, bunun herhangi bir çareyle sağlanamayacağını biliyorduk. Dolayısıyla askeri faaliyetin, onun bir gereği olarak da silahlı mücadelenin ele alınması zorunluluğunun bilincindeydik.

PKK sıcak savaşım içinde doğmuş ve gelişmiştir

Şüphesiz başlangıçta soruna teorik bir hazırlıkla başlayacaktık. Teorik yaklaşım, askeri teorinin öğrenilmeye çalışılması, bunun somut koşullarımıza uygulanması olacaktı. Daha ülkeye ilk el attığımızda bizim vermemiz gereken savaşın halk savaşı olacağını belirlemiştik. Dolayısıyla daha grup aşamamızda halk savaşı şiarını yükseltmemiz sözkonusudur. Partinin resmi ilanına geldiğimizde biz çoktan silaha başvurmuştuk. Gerilla savaşı vermemiz gerektiğini yazılarımızda işliyorduk. Ama bunun bir parti önderliğinde verilmesi gerektiğini, yine halkın siyasal örgütlenmesine dayalı olarak, cephesine dayalı olarak verilmesi gerektiğini de işliyorduk. Hilvan-Siverek deneyimi, silahlı savaşıma pratikte de iddialı bir biçimde yaklaştığımızı ortaya koyuyordu. Başlangıçta yine bireysel suikastler vardı. Faşistlere ve ajanlara karşı geliştirdik ve daha sonra bunu mahalli gerici güçlere karşı bir halk hareketine dönüştürmeye kadar ilerledik. Zaten partimizin ilanı da tam da böylesine bir çatışma ortamında gerçekleşmişti. Dikkat edelim, partinin ilanı salt ideolojik faaliyetimizin bir ürünü değildi. Her taraftan kitlelere yönelik bir propaganda da değildi. Daha çok bu faaliyetlerimiz en sıcak bir alanda, yerli gericiliğe karşı ve onların emrindeki polis, jandarma, ağa vb. uşak çetelere karşı bir adım daha ileri gitmenin vazgeçilmez bir gereği olarak yoğunlaştı. Mücadele vermenin zorunluluğu ortaya çıktığında ve bizim de bunu göğüslememiz gerektiğini kabul edip buna karar verdiğimizde ve bizzat pratiğe yöneldiğimizde PKK kendisini hayata geçirdi. Devrimci bir parti ilanının böyle olması gerektiğini kabul edip gerçekleştirdik. Bu, herhangi bir türden parti ilanı değildir. Devlete ve onun işbirlikçilerine karşı, sıcak savaşım içinde bir ilandır bu.

Institut Kurde de Paris

Düşmanın, daha ilk ortaya çıkışında partimize böyle azgınca saldırmasının nedeni, onun devrimci halk şiddetine bağlı doğuşunu kanıtlayan bu özelliğidir. Ve bu, baştan beri ilkesel anlamda bir yaklaşımdır. Öyle keyfi, sadece karşı-devrim şiddetine karşı bir savunma değil, baştan beri ideolojik-pratik faaliyetliliğimizde ifadesini bulan, ülkemizin derin çelişkilerinin hadsafhada olduğu bir alanda uygulama gücü haline gelen, hazırlanmış, karar verilmiş, biraz da hazırlıkları yapılmış bir ilan ediliştir. Biliyoruz ki, bu çıkışın ardından silahlı savaşım genişletilerek ülkemizin her tarafında verilmeye çalışılmıştır.

Düşmanın buna, partimizin etkin olduğu bütün bölgelerde sıkıyönetim ilanıyla karşılık vermesi ve sıkıyönetimin yetmezliğe düşmesiyle birlikte rejimin bütünüyle askeri-faşist bir diktatörlüğe dönüştürülmesi sözkonusudur. Bilindiği gibi, çok sınırlı ve çok az bir tecrübeyle işe başladığımız bu aşamada biz, tamamen tasfiye olmayı önlemek için, daha derinliğine bir hazırlık için, uygun bir savaş alanı olan Ortadoğu'da yeniden üslenmeye çalıştık. Ve burada esas itibarıyla parti faaliyetlerini yeniden organize etmek, özellikle de askeri yönümüzü güçlendirmek için eğitime ağırlık verdik. Belli bir hazırlıktan sonra tekrar ülkeye yönelip silahlı savaşımı geliştirmenin zorunluluğunu bir an bile gündemimizden uzaklaştırmadık ve uyguladık. Şüphesiz bu yıllarda yapılan en önemli işlerden birisi de, askeri teoriyi ülkemiz koşullarına en iyi adapte etmenin teorik çalışmasını geliştirmektir. "**Kürdistan'da Zorun Rolü**" ile bu görev daha 1982'lerde başarılmaya çalışılmıştır. Yine bir gerilla savaşımının verilmesini mümkün kılacak pratik hazırlıklar için bir-iki yıl hasredilmiş, bu kadar uzun bir süreyle hazırlıklar üzerinde durulmuş ve geniş bir grubun her türlü donanımı da sağlanarak, daha ülkede ve bazı bölgelerde direnişlerin sürmeye devam ettiği bir sırada, ülkemizin en uygun alanlarına silahlı propaganda tarzıyla girilmiş, bütünüyle silahlı gruplar ülkemizin her tarafına yollanmaya çalışılmış ve bildiğimiz gibi bir eylemlilik dönemine de girilmiştir. Bu dönemin sorunları kapsamlı değerlendirmelerde ifadesini bulmuştur.

1980'ler öncesinde ve sonrasında sorun, silahlı mücadeleye cesaret etmekti. Öncesinde faşist unsurlar ve işbirlikçileri silahla bizi tehdit

Institut kurde de Paris

ettiklerinde bireysel suikastler biçiminde de olsa kendimizi savunmamız o dönemin yerine getirilmesi gereken göreviydi ve buna cesaret edilerek gücümüz oranında yerine getirilmiştir. Mahalli yerel gericilik çalışmalarımızı engellemeye çalıştığında yapılması gereken buna karşı direnmeydi. Ve buna da cesaret edilip silahlı olarak direnilmiştir. Hiç şüphesiz 1980'ler öncesi parti ilanı döneminde, bir gerillayı geliştirme yönündeki isteğimiz çok güçlü olmasına rağmen, gerek kadro ve donanım açısından olsun, gerekse halkın böylesine bir mücadeleye hazırlığı açısından olsun sınırlı bir durum yaşanıyordu. Biz, bunu değiştirmek için çok çaba harcadık. Silahlı ögelerimizi bir gerilla birliğine dönüştürmek için daha 1978'de, o zaman sorumlu bir yoldaşa görev verdik. Tüzük anlamında çalışma ilkelerini belirleyen nizamname hazırlıklarına da girişildi.

Biz, aynı zamanda, oluşturmamız gereken birliğin bir gerilla birliği olması gerektiğini defalarca tekrarladık. Basit mahalli bir köylü kavgasına benzer bir kavga içerisinde olmamak gerekir diyorduk. Gittikçe silahlı savaşımı gerillalaştırmak tek çıkış yoludur ve partimizin giderek kendisini dayatan sıkıyönetime karşı da ayakta kalması buna bağlıdır dedik ve bu bizde derin bir endişeydi. Ve çözüm için de bunları öngörüyorduk. Bildiğimiz gibi, Hilvan-Siverek pratiği bu konuda kendisini fazla aşamadı, gerilla haline getiremedi; dar bir köylü savaşımı biçiminde kaldı ve düşmanın kuşatması altında rahatlıkla boğulabileceği koşulları parçalayamadı. Bir iki yıl burada süren silahlı bir mücadele, şüphesiz sembolik anlamda büyük bir cesaret örneği sunmasına karşılık ve PKK'nin ününü, itibarını ilk defa halk yığınlarına taşırarak doğru bir ilanın yapılmasının sağlanmasına karşılık, teknik düzenlenişi ve gerillanın uygun gelişimini sağlama yönünde başarısız kalmıştır. Biz, bu adımın tam bir başarıya dönüşmesi için, yurtdışında bile çok yoğun bir ilgiyle, bir yandan kadro eğitimini, diğer yandan araç-gereç teminini karşılamaya çalıştık. Ve pratikte buna ulaşabilecek kadar yoğun bir faaliyetlilik içinde olduk. Müdahale etme imkanı doğru, fakat müdahalenin alanda savaşımı geliştirme yeteneğinde ve gücünde olmadığı da ortaya çıkıyordu, sorunlar epey ağırlaşmıştı.

Bu konuda **Kemal PİR**'in, özellikle sorunun en çok ağırlaştığı bir

Institut kurde de Paris

dönemde alana ulaşması ve orada gördüklerini son bir mektupla bize iletmesi de sözkonusuydu. Ve mektubunda aynen şunu söylüyordu: "Bu işin sorumlularını bulmak istiyorum. Bunlar silahlı mücadeleyle nasıl oynayabilmişlerdir, iki elimle bunların yakasına yapışacağım." Aynen böyle bir değerlendirmesi vardır ve bunu düzeltmenin uğraşı içinde bulunuyor. Zaten çok kısa bir süre, bir iki ay sonra da, bu işin derin arayışı içindeyken, bildiğimiz gibi düşmana esir düştü ve bu amacına ulaşamadı.

Demek istediğimiz, o zamanki mücadelenin sorunları görülüyor, el atılıyor ve çözümü için de büyük uğraş gösteriliyordu. Ama 1980 yılında tam da bu aşamadayken, 12 Eylül faşizmi gelişmemize karşı, savaşın olası gelişmelerine karşı bütün yönleriyle üzerimize geliyordu. Artık sorunları kısa vadeli çözme imkanı ortadan kalktığına göre yapılması gereken daha derin, daha kapsamlı yaklaşım idi. Bunun için de 1981'de yurtdışına daha çok sayıda güç çıkararak, bunları kapsamlı bir eğitime tabii tutmaya ve öncelikle bunların sağlam bir örgüt gücünün çekirdeği haline gelmesine çalıştık. Bunların sağlanması, bildiğimiz gibi, I. Konferans ve II. Kongre çalışmalarının gerçekleştirilmesi, bu temelde teorik-pratik donanımların yetkinleştirilmesi ve ülkeye yeniden dönüş süreci biçiminde olmuştur.

Bir dönemin sorunları böyle halledilmeye çalışıldı. Ülkeye 300'e yakın silahlı militanın girmesi, aslında büyük bir çözüm gücü olması anlamına gelir. Eğer bu güç üzerinde partinin askeri çizgisi doğru uygulansaydı ve gittikçe etkili olan sağ, dogmatik yaklaşım yerine devrimci yaratıcı yaklaşım, hem yönetim düzeyinde ve hem de bütün uygulayıcılar açısından uygulanma imkanı bulsaydı, bu güç, kesinlikle gerillayı daha 1983'lerden itibaren, kısa süreli deneme eylemlerinden sonra hayata geçirebilecekti. 1984-85 yılları gerillanın iyi gelişeceği yıllar olacaktı. Bu yılların değerlendirilmesi üzerinde sağlam durmak gerekir, gerçekçi olmak gerekiyor. Partinin hazırlıklarını, partinin silahlandırdığı militanların niceliksel ve niteliksel konumunu dikkate alarak, yine ülkenin coğrafyasını, dış koşulları, halkın durumunu tamıtamına yerli yerine oturtarak, burada şu soruya cevap vermek gerekir: Silahlı mücadele ne kadar gelişebilirdi ve biz ne kadar geliştirdik? Niçin arzulanan ve mümkün olan tam gelişmeyi yaşaya-

Institut Kurde de Paris

madık? İşte burada silahlı mücadeleye dayatılan oportünizm neydi? Buna yol açan tasfiyecilik, silahlı mücadeleye inanmama, buna teğet geçme ve yine militanların dar bir askerlikten öteye gidemeyen bir gerilla kuruculuğu ve görevine ulaşmayan, sıradan bir savaşçılıktan öteye kendisini hazırlamayan bir konumla bağlantısı iyi görülmelidir. Bu dönemde özellikle birincil derecede sorumlu olması gerekenler, savaşı teorik olarak çok iyi ifade ettikleri halde ve koşullar da çok elverişli olduğu halde neden pratikte savaşın gelişmesini sağlayamadılar? Bu konuda hiç şüphesiz 1986'daki kongre çalışmalarında kapsamlı eleştiriler ve özeleştiriler yapılmıştır ve bunlar geçerliliğini korumaktadır. Ama yine de, kongre sonuca bağladı diye değerlendirme yapmamazlık durumunda olmamalıyız.

Gerçekten biz bu yıllarda gerillayı geliştirebilirdik. Ne iç ihanet, ne sızmalar, ne şu, ne bu; hayır hiçbir şey buna engel olamazdı. Koşullar birçok yönden uygundu. Kitleler ilgisizdi denilemez; çünkü kitlelerin büyük bir coşkuyla karşılaması sözkonusuydu. Dış koşullar ve destek, en verimli ve en uygun bir durumu arzediyordu ve dıştan sürekli beslenme devam ediyordu. Sorunun canalıcı yönü, bu işten birincil derecede sorumlu olması gereken militan yapının ve özellikle de önderlik konumunda olanların bu işe nüfuz etmemeleri ve bazılarının giderek bir tasfiyeci konumuna düşmekten kurtulamamalarıdır. Halk savaşımını bir varlık-yokluk meselesi olarak iliklerine kadar yaşama yerine, ödlek yaklaşım, korkak yaklaşım, küçük-burjuva aceleci ve dar bir köylü savaşımdan öteye gitmeyen yaklaşım içerisinde olmalarıdır. Olgunluk isteyen, sabır isteyen ve büyük bir yurtseverlik isteyen bir yaklaşım yerine, militanca bir yaklaşıma ulaşmayan, adeta baştan savmacı ve en çok da bu konuda kitleye karşı bir ağanın, bir jandarmanın yaklaşımları içinde olmalarıdır. Eldeki malzemeyi doğru değerlendirmeyen, savaşçı eğitimi denilen bir görevi aklına bile getirmeyen, dolayısıyla karmakarışık, plansız ve giderek kendi içinde yozlaşan, dağılmaktan kurtulmayan bir yapı içinde ısrar etmeleri ve tamamen tasfiyeye yol açacak bir konumda olmalarıdır.

Esasta düşmanın ordu gücü bu gelişmeyi önleyememiştir. Düşmanın etkisi çok sınırlıdır. Teknik donanım, kitle desteği ve coğrafya

Institut kurde de Paris

mükemmeldir. Bu koşullarda verilecek bir savaşım, bir avuç sağlam önderin bir gerilla kuruluşçuluğuna yakışır önderlik savaşımıdır. Ve nitekim bazıları bu konuya ciddiyetle yaklaştıklarında ve bütün yönleriyle kendilerini verdiklerinde gelişmelerin iyi yürüdüğü ortaya çıkmıştır. Bu işe sıradan inançlı bir yaklaşım, işin özüne inerek yaklaşım sonuç almıştır. Ama tam tersine sağ tasfiyeci yaklaşım, bütün güçlerimizin başarı oranını müthiş düşürmüştür. Gücü dışta tutma, savaşa bir türlü cesaret etmeme ve dolayısıyla kaçış, teğet geçme, birçok stratejik alana girme gereğini bile duyamama gibi olumsuzluklar yaşanmıştır. Elbette gerilla savaşı bu durumda gelişecek değildir. Savaşçı gruplar şurada, burada rastgele yaşamaya çalışacaklardır. Elbette düşman bu durumu iyi değerlendirecek, elbette bizim vermemiz gereken savaş tarzını o bize kontr-gerilla biçiminde uygulayacak, büyük darbeler vuracak ve gerekli tedbirler alınmazsa elbette ki bu atılım tamamen boşa çıkarılacaktır.

İşte biz, bunları daha 1985'lerde görmeye başladık. Savaşa yaklaşımın ciddi sağ tasfiyeci (ki bu pratik önderlik açısından böyledir, yine militanların muazzam duyarsızlığı ve kendiliğindenciliği açısından bu böyledir) olması nedeniyle bir kez daha köklü yaklaşma gereğini duyduk. Siverek-Hilvan deneyiminden yeterince derslerin çıkarılmadığını, yine Ortadoğu sahasında yürütülen eğitimin layıkıyla örgütlendirilemediğini, savaşa ve parti gerçeğimize olduğu kadar, daha çok da onun silahlı savaşım çizgisine devrimci bir tarzda yaklaşımın değil, reformcu, giderek tasfiyeci bir yaklaşımın etkili olmaya başladığını ve savaşa sonderece dar, örgütsüz bir yaklaşımın bütün militanları etkilediğini gördük. Ve bu durumun tekrar gözden geçirilmesi, daha kapsamlı çözümlere ulaşılması, bunun için eğitimin daha da derinleştirilmesi, başta partinin yeniden bir özeleştirisel konumdan geçirilmesi, özellikle bu pratikten sorumlu olanların eleştirisinin gerektiği sonucuna vardık. Bu, en kapsamlı toplantılarda bir kongre düzeyinde ele alındı ve gerçekler bütün yönleriyle ortaya konuldu. Her düzeyde parti faaliyetini ve silahlı mücadeleyi köstekleyen sorumluluklar ortaya çıkarıldı. Zaman da alsa, bu temelde yeniden bir hazırlık ve tekrar gerillayı geliştirmek amacıyla ülkeye yönelme sonucunda bildiğimiz 1987-88 faaliyetliliğine ulaşıldı.

Institut Kurde de Paris

Bu yılların halen sıcağı sıcağına yaşandığı biliniyor. Bazı gelişmeler sözkonusudur. Silahlı savaşım gruplarımız, bir nevi gerilla savaşımını eskiye kıyasla daha oturmuş olarak yürütmektedir. Bu konuda gerek iç eğitim, gerek örgütlenme ve eylemlilik biraz daha çizgi gereklerine uygun olarak yerine getirilmeye çalışılıyor. Gücümüz arzulanan bir gelişmeye ulaşmamışsa da, düşmanın sağlamak istediği, başarmak istediği kadar da geriletilememiştir. Birçok gelişmeyi mümkün kılabilecek, savaşımı geliştirebilecek koşulların olgunlaştırılması sürecindedir. Biz, bu dönemin mevcut kazanımlarını açmak yerine, arzulanan gelişmeye neden ulaşılmıyor, gerillanın geliştirilmesi tamamen mümkün olduğu halde bunun sağlanamaması niçindir sorusunu esas problem olarak gündeme koyacağız ve önümüzde esas başarılması gerekenin bu olduğunu belirleyeceğiz. Sorunu, ne çok önceleri konulmuş olan biçimiyle koymak isabetlidir, ne de sanki işler tam yoluna girmiş gibi es geçmek doğrudur.

Bu dönemin yakıcı sorunu, halk savaşımızda gerillayı yaygınlaştırmak, bütün siyasi gelişmelerin temeli haline getirmek, hem nicelik, hem de nitelik yönünden bu araçla savaşımı çok çok ilerletmektir. Bunu yapmak elimizde iken ve bunu bir görev olarak hedeflemişken, niye tam yönelmeyelim? Mevcut savaşı geliştirmekten sorumlu yapımız, öğelerimiz neden bu konuda rahatlıkla icra edebilecekleri halk savaşçılığını geliştiremiyorlar? Bu sorun, şüphesiz geçen bir-birbuçuk yıllık sürede en çok tartışılan bir sorundur. Gerillaya, hiçbir zaman, bu geçen süre içinde yaklaştığımız kadar yoğun yaklaşmadık. Teorik yaklaşımı derinleştirme, teknik düzenlenişin çok yönlü yapılması, bu konuda yoğun bir pratiği yaşama sürekli gündemde tutuldu. Tek bir alanda değil, birçok alanda sorun olgunlaştırılmaya çalışılmıştır. Yapılması gereken çalışmaların en önemlisi de, bu sorunu daha da yakınen tartışıp çözüme bağlamaktır.

Silahlı mücadele tarihimizde bu, üçüncü kapsamlı yaklaşımımızdır. Daha 1978'de biz soruna yaklaştık. 1982-83'te de yaklaştık. Halen içinden geçtiğimiz süreçte de yaklaşıyoruz. Hiç şüphesiz, her dönemin belli bir gelişmesi olmuştur. Hilvan-Siverek silahlı savaşım deneyimi küçümsenemez; kabul ama, içine düştüğü çıkmazı da hiç kimse gözardı edemez. Eğer bu çıkmazın aşılması doğrultusunda biz,

Institut kurde de Paris

bitmez tükenmez çabaları burada sergilemeseydik, PKK'nin doğuşu daha 1978-80 döneminde tasfiye ile sonuçlanacaktı. Belki de zindan direnişçiliği bir boğuntuya getirilip, bu işler, birçok örgütün başına geldiği gibi, bizde de bazı kırıntıların kalmasından öteye sonuç vermeyecekti. Dolayısıyla çıkmazı görmek gerekir. Çıkmazın nasıl aşıldığını, özellikle bu savaşımı geliştirmekle sorumlu olanların didik didik etmeleri gerekir.

Daha yüksek düzeyde bir çözüm için 1983-84 deneyimi ortaya çıkarıldı. Bu dönemin de 1985'te büyük bir çıkmaz ile karşı karşıya kaldığı biliniyor. 1985'in neredeyse bu savaşım içinde yer alan bütün ögelerimizde bir yenilginin derin endişesi biçiminde yansıdığı, özellikle de en baştaki ögelerimizin yeni bir 12 Eylül'ü yaşamaları, bu adımın başarı şansının kalmadığına kendilerini inandırmaları ve dolayısıyla kendilerinin tekrar bir çıkmazla karşı karşıya bulunmaları sözkonusudur. Bu çıkmazın aşılması için ve gerçekten olası bir yenilgiyi önlemek için, biz, iliklerimize kadar sorumluluk duyduk ve çözümü için de 12 Eylül'e karşı yürüttüğümüz faaliyetlerden daha derinliğine bir faaliyete yöneldik.

1986 kongre hazırlıkları, gerçekten 1981-82'deki konferans ve kongre hazırlıklarına göre daha çok yoğundu. Süreç kapsamlı çözümlemelerle karşılandı. Bütün pratik didik didik edildi. Sorumluluklar tek tek ortaya konulmak istendi. Bu işlerle kimler oynuyor? Kim sağ, dogmatik, tasfiyeci yaklaşmıştır? Bütün bunlar açığa çıkarılmaya çalışıldı. Ve aynı zamanda daha geniş bir eğitim yapılmaya çalışıldı. Bu yılları, özellikle bu savaşım içinde yer alanlarımız ve bütün partimiz yaman değerlendirmelidir. Unutmamak gerekir ki, bu işte birinci derecede kendilerini sorumlu kılması gerekenler, sadece kendilerini düşürmekle kalmıyorlar, aynı zamanda kendilerinin bu yetmez ve yenilmiş tutumlarını bütün partiye dayatarak, partiye ödetmek istiyorlar. Çıkmazdan yalnız kendileri yenilmiş olarak çıkmıyorlar; bütün partiyi bu çıkmazda yenilgili göstererek, her şeyi kendilerine benzeştirerek işin içinden çıkmak istiyorlar. Bunlar, bütün bu tutum ve davranışlarını bize dayattılar. O zaman açıkça olmasa da, utangaçca veya imalı bir biçimde dile getirilen, "silahlı mücadelenin tutmayacağı, köylüler çok yenidir,

Institut Kurde de Paris

kadrolar her türlü küfürü hakkedecek kadar kötüdür, bu işler fazla gelişmez" tutumudur. Dayatılan tutum budur. Tabii onuru kurtarmak için de "bireysel fedailik yapmaya da varız" diyorlar. Tamıtamına böyle. Bu, kötü bir dayatmadır; partinin silahlı mücadelesine, devrimci şiddet ilkesine kökünden ters gelen, onu boşa çıkaran bir yaklaşımdır.

Bunun yerine geçirilmek istenen de, ilkel-milliyetçilik ile, defalardır gruplaşmak isteyen, şimdi de "Tevger" vb. isimler alan (ileride daha değişik isimlerle de karşımıza çıkabilecek olan) silahlı mücadeleden eletek çekmiş, otonomici, kültürel özerklikçi güçlerin benzeri anlayışlardır. (Kozakçıoğlu da bugün herkes Kürtçe konuşabilir diyor.) Bütün bunlar, özel savaşımın bir parçası olarak geliştirilmek istenen ve partimizi sahte Kürtçülüğün içine yuvarlayıp bir sağ tasfiyeye götürecek kadar tehlikeli ipuçlarını barındıran gelişmelerdir. Hiç şüphesiz, bu rolü sonuna kadar oynamalarına fırsat verilmedi. Partinin devrimci şiddet ilkesinin hayata geçirilmesinin esas olduğunu, parti adına bizim bundan daha gerisini kabul etmeyeceğimizi, bizim ilkemizin ve de pratiğimizin bu olduğunu bütün gücümüzle ortaya koyduk. Ve bildiğiniz gibi, 3. Kongre parti çizgisinin yeniden derinliğine somutlaştırılması, kararlaştırılması ve belli bir hazırlıkla hayata geçirilmesinin doruğu oldu.

Şimdi, iki yıldır uygulamalar bu çizgi temelinde oluyor. Bu uygulamalara yine sağ yaklaşanlar olmadı mı? Oldu; hem de ülkenin sıcak savaşım alanlarında, 1985 öncesi yaklaşımlarından katbekat daha fazla tehlikeli bir biçimde ortaya çıktı. Çizginin uygulanması için daha ilk adımı atar atmaz, bütün hazırlıkları boşa çıkarmak için gözükara bir tasfiyecilik, hem de bizim adımıza, Parti Önderliği adına dayatıldı. Ve yine birçok öge, eskiden verdikleri özeleştirinin gereklerine göre bir çalışma yerine, eskiyi daha da derinleştirerek sürdürmeyi dayattı. Çizginin gerekleri çok az uygulandı, hazırlıkların kıymeti çok az bilindi, ama yine de çözümlemeler sınırlı da olsa etkili oldu. Ve bildiğiniz gibi, günümüze doğru geldiğimizde, silahlı savaşın bırakalım tasfiyesini, TC'nin bütün özel savaşım dayatmalarına karşı ayakta durmasını, kendini biraz nicelikçe de geliştirmesini ve nitelikçe de daha bir oturmasını mümkün kıldı. Ama bu,

Institut kurde de Paris

hedeflenenin ve de ulaşılması mümkün olanın çok gerisinde olan bir gelişmedir. Hedefe ancak onda bir oranında ulaşmadır. İç nedenlerden ötürü, hedeflenen gelişmeye ulaşılamamıştır. Gerilla savaşımında belirlenen ve karar haline getirilen, kararların da uygulamayla rahatlıkla hayata geçirilmesini mümkün kılan bir durum sözkonusu iken, esasta çizgiye tam ulaşmama, çizgiyi özellikle de örgütsel yönetime kavuşturmama, gerillanın yönetimini geliştirememe, yönetimin açılımını sağlayamama, tutuculuğa, sekterliğe düşmekten ve sık sık didişmekten kendini kurtaramama, daha çok elde olanı koruma, dolayısıyla gerillada kendiliğindenliği ve amatörlüğü aşamama gibi nedenler, bu sınırlı gelişme ile yetinmemizi doğurmuştur.

Her sorumlu ögemizin, bu konuda kendisine daha da yönelerek bu sınırlı gelişmenin izahını yapması, dünyada birçok gerilla savaşı örneğini de iyi inceleyerek, mümkün olana ve hedeflenene neden ulaşılamadığını, kendinden başlayarak bütün gerilla yönetiminin bundan ne kadar sorumlu olduğunu ortaya koyması, olası yeni görevlendirmeler sözkonusu olduğunda bu dönemde eskiyi aşması, gelişimi bütün yönleriyle kararlaştırması, pratik yürüyüşü ve çalışmayı bu tarzda yapma seviyesine kendini tamemen ulaştırabilmesi gerekir.

Bu çözümlemelerle biz, daha çok bu gelişmeyi sağlamaya çalışıyoruz. Bu bileşimimizin bile bir konferans olma özelliği buradan ileri gelmektedir. Çok önemli sorunları, özellikle de gerillanın geliştirilme sorununu yetkili bir biçimde tartıştığımıza göre, gerilla savaşımının gelişiminden sorumlu olabilecek ögeler, buna katılmak ve hem de üstün bir görev anlayışıyla katılmak durumundan olanlar vardır. Dolayısıyla bunların soruna yaklaşımı, güçlü bir temsil kabiliyetinde ve kararlaştırıcı niteliktedir. İşbölümüne kendilerini tabi tutacak kadar yeterli bir bileşimi ifade ediyorlar. O halde, önümüzdeki dönemde gerillanın gelişimini, silahlı savaşımın ve askeri çizgimizin hayata geçirilmesinin en parlak bir dönemini şimdiden öngörmemiz yerindedir. Bu, tamamen pratik tecrübemizin doğal bir sonucu olacaktır.

Sorunu bu yönüyle ele alırken ve içeriğine giriş yaparken çok şey söylenebilir. Konuya çeşitli belgelerimizde de ifadesini bulan üslenme sorunlarımızdan tutalım lojistiğe, komutanın özelliklerinden tutalım

Institut Kurde de Paris

asker ve gerilla devşirmeye kadar, hareketli yaşamdan tutalım eylem alanındaki eylem öncesi ve sonrası durumların ele alınmasına kadar, temel gerilla taktiklerinden ve buna taktik önderler gibi yaklaşmaktan tutalım savaşımımızın stratejik sorunlarını ele almaya kadar kapsamlı yaklaşıyoruz. Bunlar, sizlerin de, eğitim faaliyetlerinizde üzerinde durarak, sorunu teorik olarak ele alınışından birçok uygulama ve taktik deneyimlere kadar çok kapsamlı bir eğitimle ulaşmaya çalıştığınız ve hiç olmazsa tasarı düzeyinde çözmeye çalıştığınız sorunlardır. Bir yandan parti tecrübesini iyi özetleyebilecek ögelerimiz olduğu gibi, diğer yandan uzun bir hazırlıktan geçen ve savaşı geliştirmekte iddialı olanlarımızın da, bu sorunları iyi ortaya koyup çözmeye çalışmaları sözkonusudur.

Nereden bakarsak bakalım, gerilla savaşı, önümüzdeki dönemde gerçek rolünü icra edecek olan halk savaşımımızın temelidir. Biz, baştan bu aracı tasarlamakla doğru yolda hareket ettiğimizi şimdi çok daha iyi görüyoruz. Partimizin ortaya çıkardığı bütün gelişmelerin temelinde haklı olarak silahlı savaşımın yer alması tesadüfi değildir. Bunun boş olmadığı ortaya çıkmıştır. Diğer bütün güçlerin savrulmaları, ne ideolojik-politik olarak ve ne de pratik olarak böyle bir savaşıma yaklaşma gücünde, cesaretinde, fedakarlığında olmamalarından kaynaklanır. Yine partimizin, başlangıçtaki bütün noksanlıklarına rağmen ilkede soruna çözüm getirmesi ve giderek pratikte kendisini yetkinleştirmesi, her dönemin önemli gelişmelerle dolu geçmesinin de esasıdır. Bu konudaki her türlü inançsızlık, tasfiyecilik, kendiliğinden amatörce yaklaşımların bizi bu gelişmeden alıkoyamayacağı ve bizim bu olumsuzlukları tasfiye edecek güçte olduğumuz da ortaya çıkmıştır. Parti çizgimizin her düzeyde uygulanışının, temel mücadele biçimimiz olan silahlı savaşıma hizmet etmesi sağlanmıştır.

Bu konuda bütün kitle ilişkileri, kadrolaştırma, kadroların bütünüyle formasyon kazanması, silahlı savaşıma ve onun günümüzde ulaştığı gerillaya hizmet temelinde olmuştur. Dikkat edilirse, Parti Önderliğinin çizgiye bu biçimde yaklaşımı ve onun oluşumundan tutalım her aşamadaki başarılı taktiklerine kadar her şeyde silahlı mücadeleye hizmet temelini esas alması, bundan taviz vermemesi sözkonusudur. Bütün çalışanları ideolojik-pratik olarak buna hazırla-

Institut Kurde de Paris

ması, kadro politikasının da özüdür, kitle faaliyetlerinin de özüdür, yönetiminin de özüdür. Tabii ki, aynı zamanda partinin önderliksel gelişimine karşı çıkan bütün dayatmalar, son tahlilde devrimci silahlı mücadelenin parti çizgimizin bir gereği olarak geliştirilmesine karşı gösterdikleri yetersizliklerden dogmatik, niyetler düzeyindeki yaklaşımlarından, inançsızlık, giderek lafta kabul edip pratikte gereklerini yerine getirmemeye kadar bu tip yaklaşım, tutum ve davranışlar içinde bulunmalarından kaynaklanmaktadır. Onlar aslında silahlı savaşımdan rahat değillerdi; onun gelişmesi için değil, bütün olanaklar elde iken onu en kötü biçimde kullanarak bir an önce kendilerine hakim olan anlayışın gereği içinde kalmak için çalıştılar.

En yakıcı dönemlerde ve en yetkili-etkili oldukları koşullarda çok şeyler yapabilecekleri halde buna yanaşmamaları, son tahlilde yaşadıkları oportünizmin bir gereğidir. Belgelerde epey ifadesini bulmuştur. Bu çalışmaya özde katılınmazsa, elbette ki pratik çok noksan ortaya çıkacak ve çoğunlukla tasfiyecilik biçiminde gelişecekti. Elbette ki savaşı kazanma özünde olmayanlar, kitlelerle sağlam ilişkiler içinde olmayacak, yine savaşçıları eğitici ve örgütleyici çabalar içinde olmayacak, bunlar savaşımızı kendi özüne yöneltilmiş bir yaklaşım olarak ele alacak ve dolayısıyla kendilerini partinin doğru devrimci gelişimiyle karşı karşıya bulacaktı. Ki, olan da budur. Dolayısıyla savaşımımızın, silahlı savaşımımızın önündeki en ciddi engellerden birisini de, ideolojik-politik gelişmeye ve örgütsel gelişmeye olduğu kadar silahlı savaşıma da kendisini böyle dayatan tutumlarda aramak gerekir. Gerillanın gelişmeyişinin en önemli iç etkenini burada görmek gerekir.

Dolayısıyla bunları böylesine can alıcı savaşım görev ve yetkilerinden almak gerekir. Kadro ve militanlara savaşın geliştirilmesi görevi verilirken, bu durumda olanların savaşımı geliştirememe konumlarını da gözönüne getirerek, görevi gerçekten bu işe özde ve bütün gücüyle katılacak olanlara verme gereği karşımıza çıkıyor. Buna da çözüm bulunmaya çalışılmıştır. Bu konuda parti içinde yürütülen mücadele ve geniş bir kadrolaşma faaliyeti için bütün olanakların zorlanması, işte bu tutum sahiplerine karşı ve onların savaşın geliştirilmeyeceğine yönelik bekletilerini boşa çıkarmak ve

Institut Kurde de Paris

her konuda partimizin bütün temel özelliklerine dayattıkları oportünizme (giderek bu bizde tasfiyeciliktir), başarıya karşı koymak için geliştirilmiştir. Ve günümüze kadar da olumlu sonuçları ortaya çıkmıştır. Bütün bu mücadeleler, temel dönemlerin çıkmazlarını aşmak kadar, güncel olarak kendini dayatan yeni sorunlara çözüm getirmek için de daha yaratıcı bir gelişmeyi hedeflemiştir. Dönemler, başka türlü dolu karşılanamaz ve yeni gelişmelerle aşılamaz.

Parti tarihimizi bütün yönleriyle değerlendirirken, bunun bir özelliği de, hep atılımsal bir gelişme içinde olması demek gerekir. Gelişimimiz, gerçekten, her atılım döneminin ardından düşmanın ve iç etkenlerin engelleriyle karşımıza çıkan bir çıkmaz, bu çıkmaza çözüm bulmak için yeniden büyük bir çözümleme gücü dayatma ve büyük bir pratik faaliyet ardından yine bir atılıma yol açma, bu atılımın daha ileri seviyede yeniden düşmanın özel savaşımı ve iç engelleriyle bir çıkmaza düşürülmeye çalışılması, buna da daha üst seviyede bir çözüm gücü olma ve bunun büyük pratik hazırlığını ve uygulanmasını yapma ve daha üst evrede bir atılımın koşulunu hazırlama biçimindedir.

Şimdi hazırlanmaya çalışılan atılım da böylesine bir atılımdır. Bir-iki yıldır daha ileri düzeyde yürütülen savaşım derin çıkmaz içindedir demesek de, özellikle gerillanın gelişmesine, ulusal kurtuluş cephesinin örgütlenmesine ve şehirlerdeki faaliyete bir sıçrama yaptırılmasında olumsuzluklar ve yetmezlikler yaşanmaktadır. Tüm bu hususlardaki sorunları çözmek için hazırlıklarımız derinliğine yürütülüyor. Bu atılım öyle kendiliğinden ve normal bir çalışmayla kazanılamaz. Bir atılım, ancak yaşanılan pratiğin çok sıkı bir irdelenmesi ve çözümlenmesiyle, ondaki noksanlığın ve yanlışlığın atılmasıyla, başarılmayan görevlerin başarısı için koşulların hazırlanmasıyla, bunların dakik bir biçimde planlanmasıyla ve bir de pratikte adımların büyük bir dikkatlilik temelinde atılmasıyla, dönemin sorunlarına böylesine gerçekçi yaklaşıp çözüm bulunmasıyla gerçekleşir.

Kürdistan devriminin zaten temel bir özelliği de, böyle aşamalı ve atılımsal gelişmesidir. Düz bir çizgide sapasağlam yürüyüş mümkün olmuyor. Ülkenin objektif durumu ve partinin gelişimi, bu konuda

Institut kurde de Paris

aşamalı-atılımlı hareket etmemizi gerektiriyor. Her ne kadar biz, giderek hızlanan ve dümdüz yolda ilerleyen bir savaşım vermek istiyorsak da, bunun gerçeklerle fazla bağdaşmadığını belirtmek gerekir. Ki, bizim de "gelişme dümdüz olur" diye bir anlayışımızın olmadığını belirtmek gerekir. Ama, giderek asırlık gerilik, inançsızlık ve tutuculuktan kurtulmuş, halk savaşım güçlerinin açığa çıktığı, daha fazla örgütlülüğe ve doğru savaşım tarzına ulaşmamız gerektiği açıktır. Her zaman tökezlemeyi ve bu tökezlemenin bazen başaşağı düşmeye yol açmasını artık bir kader olarak görmemek, bir yenilgiyi de her şeyin bittiği anlamında kabul etmeden ve yenilgiden sağlam dersler çıkararak, daha hızlı bir gelişmeye, dolayısıyla bir yengiye ve başarıya ulaşılabileceğine inanmak ve bunun Kürdistan devriminin bir gelişme mantığı olduğunu kavramak gerekiyor. Giderek hatalarından, yenilgilerinden ders çıkaran bir hareketin de artık sık sık tehlikeli çıkmazları yaşamayacağını, artık çıkmazlar ve ağır yenilgilerle değil, gelişme sorunlarıyla karşılaşması gerektiğini de kabul etmek gerekiyor.

Biz, bu konuda Hilvan-Siverek pratiğinin çıkmazına bir dereceye kadar anlam verebiliriz. Hatta 1984-85 pratiğinin çıkmazlarını da bir dereceye kadar anlamlandırabiliriz. Ama şimdi, o dönemlere has bir çıkmazı kendi kendimize dayatmamız tasfiyeciliğin ta kendisi olur. Normal gelişme sorunları değil, parti çizgisiyle oynamak anlamına gelir ki, bu da kabul görmez. Sorunlar ne denli ağır olursa olsun, günümüzde çözüm olanakları artmıştır. Neden? Çünkü, her şeyden önce, düşman cephesi ve onun özel savaşımı en azından sınırlandırılmıştır. İç engeller, partinin büyük tecrübesiyle önemli oranda tasfiye edilmiştir. Çıkmazlar bu iki sorundan kaynaklanmıyor muydu? Evet. İkisi de böyle sınırlandırılıp tasfiye edildiklerine göre, geriye ne kalır? Geriye, fazla çıkmazlara düşmeden, bütün parti çizgisi açısından olduğu kadar bireysel militan savaşçılığın da, normal gelişme sorunlarını somut koşullara bağlı olarak çözüp, gelişmeyi daha kesintisiz, daha az zikzaklı, daha az kayıplı sürdürmesi ve daha yüksek gelişmelerle dolu kılması kalır.

Partinin günümüzdeki sorunları bu karakterdedir. Dolayısıyla sorunların bu karakterli olduğunu kavramayanlar, kendi kişiliklerine

Institut kurde de Paris

halen ağır bir yenilgiyi ve çıkmazı yakıştıranlardır. Partimizi bazı çıkmazlar öncesi durumda yaşayanlar, hatta düşmanın körüklediği ve provokasyonların harekete geçirmek istediği yanılgılı, bozguncu konumda yaşayanlar, asla günümüze doğru ve yetkin yaklaşamazlar. Ve yine bu, asla doğru bir yaklaşım değildir. Doğru olan pratikte gerçekleşendir. Gerçekten özel savaşa karşı devrimci savaşımızın geliştiği boyut, buna yol açan partimizin iç gelişmesinin ulaştığı boyuttur. İşte en yakıcı bir biçimde bu durumu ortaya koyuyoruz. Başta bu bileşim olmak üzere bütün partimizin gerçekçi güncel gelişme durumu budur. Ve onun çizgisinin en önemli özelliği olan gerilla savaşımı da, bu durumla bağlantılı olarak ele alınıyor.

Biz, gerilla savaşımının gelişme sorunlarını bir kez daha tartışacağız. Bütün bu çerçeveyi, daha sağlıklı bir tartışma için çizdik. Bu tartışmayı, tecrübemiz kadar, ortaya çıkan yeni koşulların gözden geçirilmesiyle de daha güçlü kılacağız. Bunu yaparken, partinin kitleler nezdinde sağladığı gelişmeyi, parti çekirdeğinin örgütsel düzeyini ve pratik silahlı mücadele gruplarının içinde bulunduğu düzeyi, yine dış koşullardaki gelişmeyi esas alacağız. Bütün bunlar, önümüzdeki gerilla savaşının planlanmasında bizi daha gerçekçi kılacaktır. Aynı zamanda, harekete geçireceğimiz diğer silahlı mücadele biçimlerini ve kitle savaşım biçimini, özellikle kentlerde geliştirilecek olanlarını da ortaya koyacağız, planlayacağız. Ve tüm bunlar yapıldığında görülecektir ki, önümüzdeki dönemin silahlı savaşımı gerçekten gelişme sağlayacaktır, arzuladığımız gerilla savaşımı gelişebilecektir. Önümüze bazı hedefler koyacağız. Bu hedeflere önemli oranda (örneğin daha önceleri onda bir ulaşırken, bu sefer en azından yarı yarıya) ulaşmayı sağlama bağlayacağız.

İçinde yaşadığımız günler, bu açıdan hayatidir. Özellikle önümüzdeki dönemin planlanmasında, görev alınmasında sorumlu olabilecek epey ögemiz bu günleri yaşıyor. Dolayısıyla en kapsamlı yaklaşımın sahipleri de bu arkadaşlar olacaktır. Şüphesiz yalnız gerilla için değil, partimizin bir nevi genel karargahı durumunda olan burası, diğer bütün çalışmalar için de gereken doğru perspektifi, planlamayı ve görevlendirmeyi yapabilecek durumdadır. Dolayısıyla önümüzdeki dönemi kazanmanın etkili bir çalışmasını yürütmekteyiz.

Institut Kurde de Paris

Bu çerçevede bazı sorunları daha da yakından ele alabiliriz. Özellikle de ülkedeki grupların gelişim sorunlarına nasıl yaklaşmalıyız? Bu grupların, bu grupları takviye edecek yeni görevlendirmelerin gelişmelere nasıl yol açacağı sorusu çok yakıcıdır. Bunu yaparken biraz tartışma olmalıdır. Genel esasları tartışmaktan öteye, daha çok pratik yöne ilişkin ve özellikle de çözüme doğru giden yaklaşımlar geliştirilmelidir. Alanlardan gelenler var. Şüphesiz gerçekleri daha iyi ortaya koyabilecek, dolayısıyla tartışmanın somutluğunu sağlayabilecek durumdadırlar. Özellikle tekrar üslenme, yayılma, hareketlilik, yönetim, komutanlık kurumu, halkı savaşa katma, özellikle de halktan yeni savaşçılar derleme, eğitim, kritik yeni alanların tespiti ve bu yeni alanlara taşırılma, yine disiplin ve en önemlisi de bütün bu konulara dayatılması gereken çalışma tarzı didik didik edilmelidir. Bunları yeniden ele almamızın nedeni, bütün bu konularla çok kötü oynanmış olmasıdır.

Üslenme, hareketlilik ve yönetim tarzı

Ne tür sağlam bir üs anlayışımızın olması gerektiği halen netleşmiş değildir. Üs geçici mi, kalıcı mı, ne kadar geçici, ne kadar süreyle kalıcı olmalıdır? Yine en stratejik üsler, ana ve tali üsler konusu; daha da ötesi, üsler ne kadar bize gerekli? Üs sorunuyla hareketlilik sorunu arasındaki ilişki ne olmalıdır? Savaşı ve silahlı ordulaşmayı biz ne tür bir hareketlilik içinde sağlayabiliriz? Kalıcı üslenmenin tehlikeleriyle, tamamen üsden yoksun olmanın sakıncaları nelerdir? Hareketliliğin düzeni nasıl olmalıdır? Aşırı hareketlilik, gerçekçi olmayan bir hareketlilik nedir? Yerinde, gerçekçi bir hareketlilik nedir? Sorunu bütün bu yönleriyle değerlendirmeliyiz. Tabii ki bu yeni üslerden, yeni hareket alanlarına taşırılmaya kadar bir değerlendirmeyi içerir.

Komutanın özelliklerinden başlarsak, komutanın askeri-siyasi görevleri, icrası nasıl olmalıdır? Her şeyden önce, komutanlıkla ne kadar oynanmıştır? Komutanlığı salt bir emir vermekten ibaret gören anlayıştan tutalım, kendini her türlü eğitim görevinden ve kitlelere doğru yaklaşımdan uzak tutan, neredeyse emrindeki birliği "kendine

Institut kurde de Paris

hizmet etme birliği"ne dönüştüren çarpık anlayışa kadar ve yine komutanlığın sağlam uygulanışına kadar ele almalıyız. Yani tamamen komutanlığı bir hizmet gibi gören, gerek emrindeki birliği, gerek yeniden derleyeceği ve mutlaka genişleteceği birliklerin siyasi eğitimini, askeri eğitimini, onların her türlü hareketini ince eleyip sıkı dokuyan, gerçekten onların, düşmanın bütün özel savaşımına karşı korunmasını olduğu kadar, bütün iç örgütlenişini, birliğin harekete geçirilişini, eyleme sokuluşunu, eylem öncesi ve sonrasının hazırlanmasını ve iç eğitimin sağlanmasını ele almalıyız. Komutanın sergileyeceği kişilik, takınacağı üslup önemlidir. Komutan, birliğini her yönüyle doyurmaya elveren bir yapıyı, kendisinden başlayarak ve başta yönetim çekirdeği olmak üzere, giderek bütün birliğe özümsetmeye kadar nasıl görevlerle karşı karşıyadır? Bunları bir kez daha ortaya koyup somutlaştırmamız gerekir.

Yine, bir savaşçı nasıl alınır? Onun ilk değerlendirmesi, ilk özellik tespitleri nasıl yapılır? Alınan savaşçı, dürüst müdür değil midir sorusundan başlayıp, ne tür bir eğitimle, hangi sürede ve ne kadar gelişebilir? Bu ve benzer bazı sorulara başlangıçta cevap bulunabilmelidir. Köylüdür, dağınıktır, her an kaçabilir. Bu kaçışını önlemek için ilk bir ayda kendisine gösterilmesi gereken yaklaşım biraz savaşa alıştırılması olabilir; savaşçı buna neyle alıştırılacak? Onun siyasi yönetimi bu canalıcı dönemde nasıl sağlanacak, nasıl moral kaynağı olunacak? Onu en çok çekecek hususlar nedir? Bu sorulara cevap bulmak ve ona savaşımımızın gayesini anlatmaktan tutalım, savaşçı yaşamın neden vazgeçilmez bir yaşam olduğunu, onu kurtaracak en yüce bir yaşam olduğunu anlatmaya kadar, onu bir düzen içine almak gerekir. Bu, bir eğitim düzenidir, onu yavaş yavaş savaşa alıştırma düzenidir. Bu soruna çok kapsamlı yaklaşmak gerekir.

Yine, bunları çözerken, bir komutanın aylarca, yıllarca aynı seviyede kalmaması gerektiği çok açıktır. Bir mangayla işe başlamışsa, hangi gerçekçi süre içinde bir takıma, bir bölüğe ulaşılabilir? Bu da koşullarımıza denk gelen bir biçimde çözüme kavuşturulmalıdır. Bazıları dört-beş yıldır bir manga gücü bile yaratamamışlardır. Neden bu böyledir, niçin? Bu sorulara mutlaka cevap verilmesi gerekir. Şartlar mı buna imkan vermiyor? Yetenekler mi konuşturulamamıştır?

Institut Kurde de Paris

Olanaklarımız mı iyi kullanılmamıştır? Bunları değerlendirmek gerekir. Birçok ülke pratiğine bakıyoruz. Gerillaya üçyüz kişiyle başlamışlardır, iki yıl içinde onbin kişiye çıkmışlardır. Biz de başlangıçta üçyüz kişiyle başladık. Ama, halen yetersiz sayıda kişiyiz, neden? Bu soruya gerçekçi cevap verilmelidir. Yani genişleme sorununa, geliştirme sorununa niye çözüm olunamamıştır? Bu konuda komutan gelişmeyi nasıl sağlamıştır? Bir birlik eğer yıllarca sonra aynı sayıdaysa, bunun neden kabul edilmemesi gerektiğini herkes görmelidir. Özellikle komutan görmelidir ve bunun izahını yapabilmelidir. Gelişme sorununa mutlaka cevap verebilmelidir.

Gerçekçi bir gelişme modeli ortaya çıkarılmalıdır. Bir takımdan bölük yaratma sorunu gerçekçi ve tam cevabını bulmalıdır. Etkili bir komutanın bir birliği hangi sürede bir tabura ulaştırabileceği tartışılıp çözüme bağlanmalıdır. Sağlam bir siyasi eğiticinin, birliğinin eğitim bölümü ve ilk savaşçılar derlemesi nasıl olmalıdır? Birliği genişletmeyi nasıl sağlamalıdır? Bu konular çok dikkatle ele alınmalıdır. Unutmamalıyız ki, ilk savaşçı derlemesinde çok sızmalar oluyor ve bu sızmalar savaşı müthiş darbeliyor. Çünkü ilk savaşçı öge ele alındığında dikkat bile gösterilmemiştir. Ve hatta gözleri önünde bozgunculuğu icra ediyorlar, gözleri önünde kontralık yapıyorlar ama, komutan bunun farkında bile değildir! Gerçekten çok açıkça işi-gücü savaşı sabote etmektir ama, komutan gidip yalvarıyor! Kural, disiplin bir tarafa itilmiş, bu nasıl komutanlık oluyor? Ve tabii ki kaçan kaçana bir durum yaşanıyor ve arkadan hançerlemeye kadar gidiyor. Burada yerine getirilmeyen görev vardır, burada saflarımıza aldığımızı teşhiş etmeme, rastgele alma, eğitmeme ve bir de en stratejik konuma getirme durumu sözkonusudur. Bunlar savaşı geliştirmenin değil, boşa çıkarmanın davranışlarıdır. İnanılmaz hatalar yapılmıştır, yetersizlikler gösterilmiştir. Savaş, şüphesiz böyle komutanlarla gelişemez.

O halde, yeniden savaşçı devşirmeyi sağlam bir biçimde yapmak gerekir. Kontrollü bir biçimde önce eğitme, sonra deneme, giderek güven verdiği oranda ve kendisini kanıtladığı oranda onu komutanlaştırma sürecine ve giderek daha etkili görevlere almaya kadar, tüm bu sorunları incelemek önem taşır.

Institut Kurde de Paris

İaşe sorunu giderek daha fazla kendini dayatan bir sorundur ve bugün halkımız bütün olanaklarını bize sunuyor. Bunu gerçekçi bir biçimde değerlendirmek önem taşır. Unutmayalım ki, halen birçok birliğimizin imhası köylere amatörce bağlanmalarından ileri gelmektedir.

Yine, disiplin uygulanmıyor ve savaşla oynanıyor. Savaşçı kişilik defalarca aşılıyor, ama hesap sorulmuyor. Ordu, aynı zamanda bir disiplin düzenidir. Disiplin bu kadar çiğnenirse, orada ancak kargaşa doğar, ordu doğmaz. Dolayısıyla gerçekçi bir disiplin anlayışı, öncelikle gönüllü ve (zorlamaya değil, korkutmaya değil) yürekten katılmaya dayalı bir disiplin anlayışı mutlaka uygulanmalıdır.

İç işleyiş, toplantı sistemi, karar, hedef belirleme, görevlendirmeler, savaşçının görevi ve hakları sağlam yönetmeliklere bağlanmalıdır. Kesinlikle ağavari yaklaşım, kulvari yaklaşımlar yaşanmamalıdır. Geleneksel yönetim-yönetilme anlayışı, oluşacak birliklerimizde yansımamalıdır. Üst düzeyde bir askeri merkezimiz gelişiyor. Bu merkezimizin toplantısı, bu merkezimizin yetkileri, görevleri özenle belirlenmeli, toplantıları gerçekçi yapılmalı, gerçekten savaşı geliştirecek karar toplantıları olmalıdır. Danışma ve görüş alışverişi için değil (ki bunların daha değişik yolları vardır), daha çok kararlaştırılması gereken hedefler için yapılmalı ve bu somut hedefler daha sonra uygulanmalıdır. Birlikler, istedikleri zaman hareketsizlikten hareketliliğe geçmemeli ve canları savaş istediği zaman savaşmamalıdırlar. Tamamen bu tür amatörlükten kurtulunmalı ve profesyonel birlikler, yani savaşan gerilla birlikleri olunmalıdır. Unutmayalım ki, en sakıncalı ve en kabul edilemez bir yaklaşım da bizdeki birliklerin amatör niteliğidir, savaşı başındakinin isteğine göre yürütme durumudur. Bu, gerillada tamıtamına amatörlüktür. Profesyonel gerilla birlikleri, sağlam bir tartışmadan geçen, yani düşmanın özel savaşımıyla halkımızın durumunu, araziyi, birlikleri her yönüyle gözden geçiren ve buna dayalı kararlar geliştirip pratiğe geçirebilen birlikler, profesyonel birliklerdir. Birliklerimizin niteliğini bu hale getirmek gerekiyor. Birliklerin bu niteliğe ulaşmasında askeri merkezin birincil görevi vardır. Yine, bu merkezi oluşturanların teşkil ettikleri veya onların denetimi

İnstitut Kurde de Paris

altında oluşan birliklerin bu biçimde hareket etmesinin zorunluluğu vardır. Böyle olmalı ki, bunlar profesyonel savaş birlikleri olabilsinler, keyfine göre istediği zaman eylem koyan ve canları istediği zaman kaçınan birlikler olmaktan çıksınlar, bahanelerle ve çok küçük engellenmelerle hayati görevler ertelenmesin. Bu konuda gerçekten büyük bir amatörlük yaşanıyor. Ne engeller önleyici niteliktedir, ne de düşman. Bilakis düşmanın son durumunda ortaya çıkan şu: Gerillanın gelişeceği bölgeye adım bile atmıyor. Eğer etkili birkaç darbe vurulursa, alabildiğine geniş alanlar bize bırakılıyor ve zaten gerilla savaşımı da bunu yaratmaya kadirdir.

Bu, ne demektir? Yakın dönemde düşmanın kontralığının ne kadar geliştiğini gözönüne getirirsek, bizde keyfe göre bir savaşın yürütüldüğü ortaya çıkar. Biraz gerilla savaştırılmak istendiğinde, ne kadar gelişebilme durumu olduğu ortaya çıkar. O halde en önemli bir sorunumuz, amatör yaklaşımdan kurtulup profesyonel yaklaşımı bütün birliklere egemen kılmaktır. Bu konuda gerekirse bir sürü değişiklik yapmaktır. Savaşa amatörlüğü ve keyfiliği dayatanları görevden alıp, bu işi profesyonelce yürütebilecek komutaya kavuşturmaktır. Yeniden örgütlenme, düzenleniş nasıl geliştirilmelidir sorusuna verilecek cevabı da yetkince tartışmalıyız. Ve dikkat edilirse, adı geçen bütün konularda yaşanan kendiliğindenciliği aştığımız oranda, savaşa profesyonel karakteri, planlılığı, emredicili ği dayattığımızda gerilla gelişecektir.

Savaşı yıllarca yaşayan arkadaşlarımızın, değil bu sorunları cevaplandırmak, sorunlara yaklaşma gücünü bile göstermemeleri büyük bir geriliktir. Komutanlara has olan, yakışır olan, sorunları kendine mal etmek, çözümün en önde gelen gücü olmak, bu konuda iç ve dış bahanelere, engellemelere meydan vermemektir. İşte savaşımımızın gelişme gücü budur ve bu gücün sahipleri de ancak böyle olur. Şüphesiz ortaya konulan ve daha da çoğaltılabilecek bu sorunların yetkin cevabı, belirtildiği gibi, tartışmayı gerektiriyor. Bir toplantıya sığdırmak pek yararlı da değildir, gerekli de değildir. Ama genel çerçeve ve belli başlı sorunlar bunlardır. Parti Önderliği olarak bu sorunların tam cevabını bulmak için biz de tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz ve gelişmenin ancak bu sorunların yetkin

Institut Kurde de Paris

cevaplarıyla mümkün olduğunu hiçbirimiz kulak ardı etmemeliyiz. Özellikle planlamaya yöneldiğimizde tamamen buna ağırlık vermek büyük önem taşır.

Belli bir hazırlık, eğitimle sağlanmış durumdadır. Sorunların bu biçimde ele alınmasına yapı epey hazır hale gelmiştir. Ve gerçekten eğer bu belirlemelerin ışığında pratiğe yönelirsek, çok yüksek bir gelişmeyi (eğer bazı talihsizlikler olmazsa) sağlamamız kaçınılmazdır. Dışımızdaki koşullardan kaynaklanan ve önlemeye olanaklarımızın yetmediği büyük talihsizlikler olmazsa bu çalışmaların başarı şansı yüksektir. Hepimiz bu savaşımı, gerilla savaşımını bütün yönleriyle görebilmeliyiz. Kesinlikle amatör yaklaşımlardan, duygusal yaklaşımlardan uzak durmalıyız. Parti mücadelemizin en etkili, en temel ve bizi halkla bütünleştirecek, halkı ayağa kaldıracak en yetkin mücadelesi olan gerilla savaşını, yalnız düşüncede değil, ruhumuzda ve psikolojimizde de yaşatarak ve savaşın bir sanat olduğunu bilerek, bu sanatın inceliklerine ulaşmak için yeteneklerimizi hayata geçirmeliyiz. Özellikle yakın geçmişte ve halen sıkça yaşanan ve kendini dayatan, savaşçılığa karşı çok çocukça, çok duyarsız, resmiyetten uzak, isteğe bağlı yaklaşımları daha şimdiden mahkum etmeliyiz. Bizim yaklaşımımızın özgünlüğünün buradan kaynaklanacağını ve bunda da sonderece ısrarlı olamamız gerektiğini bilmeliyiz.

Savaş, toplumsal mücadelede en gözüpek, en kararlı, en fırtınalı bir kişilik ister. Her ne kadar toplumsal mücadelemizde biz bu özelliklerin çok çok dışında tutulmuşsak da, partimizin adım adım yaklaştırdığı, gündemleştirdiği savaşçılığımızı hatırı sayılır bir biçimde bizi savaşı böyle kavrayıp özümsetmeye götürüyor. Gerek kavrayış olarak, gerek pratik ustalık düzeyi olarak, buna hayli yaklaşmış durumdayız. Bu şansımızı elden geldiğince mükemmel kullanmasını bilmeliyiz.

Gerilla yaşamı

Devrimci yaşamın nasıl gelişmesi gerektiğini hemen bütün konulara girdiğimizde anlatmaya çalışıyoruz. Gerilla yaşamı da devrimci

Institut Kurde de Paris

yaşamın en anlamlı parçasıdır. Bir devrimcinin kendisini yoğunlaştırdığı, esas olarak da parti siyasetinin en çok yoğunlaştığı, somutlaştığı, yurtseverliğin, halk özgürlüğüne bağlılığın militanda dışa vurduğu, hayata geçirdiği, dolayısıyla parti yaşamı karşısında kimin hangi yetenekte olduğunu ortaya çıkardığı bir yaşamdır. Bir devrimcinin bütün ideolojik-politik özü, bu yaşamda kendisini ele verir. Çizgiden ne kavrandığı, çizgiyi uygulama gücünün ne olduğu burada somutluk kazanır. Militan yaşamın kendini örtbas etmeye ihtiyaç duymadığı, hiçbir sahteliğin kendini gizleyemeyeceği, öz neyse biçimin de öyle ortaya çıkmaya zorlandığı bir yaşam, dolayısıyla partimizin yakalamak istediği bir yaşamdır. Bu, yurtsever, sürekli halkın özgürlüğü peşinde koşan, bunu tüm yaşamında sergileyen, yeniyi her düzeyde temsil eden, eskiyi her düzeyde gerileten, geriliğe karşı verilen savaşımı kazanan, sapmalara izin vermeyen ve ulusal-toplumsal kurtuluşun her düzeyde yükselişine önderlik eden tipin şekillenmesi anlamına da gelir.

Kürdistan devriminde gerillayı partimizin çizgisi doğrultusunda geliştirmek, bu denli derin bir anlama sahiptir. Aynı zamanda, halk savaşında halkın yaşamını özgürleştiren ve bağımsızlığın içine almayı mümkün kılan bir yaşamdır. Halkın özgür yaşamının bir ifadesi olan gerilla savaşımında halkın kişiliği de kanıtlanır. Bizde, halkın ulusal ve toplumsal özgürlük kimliğine kavuşması ancak gerilla yaşamıyla mümkündür. Daha şimdiden dikkat edilirse görülecektir ki, gerilla yaşamı halkın ulusal kimliğine kavuşması, kendi özgürlüğünün anlamını kavraması ve bunun içinde bütün inkarcı, saptırıcı yaklaşımlardan sıyrılması anlamına geliyor. Parti çizgimize küçümsenmeyecek ilgi ve desteğini sunması anlamına geliyor ve partimize gösterilen ilgi de bunu gösteriyor.

Bu, halkımızın tarih sahnesine kendi öz kimliğiyle çıkışının bir ifadesidir. Tarihe çıkışı tamamen halkımızın özgür kimliğiyle gerçekleştirmenin adı oluyor. Halk savaşımımızda gerilla, herhangi bir askeri çözümleyici araç değil, ulusal ve toplumsal sorunun çözülüşünün vazgeçilmez temel aracıdır. Herhangi bir halk kurtuluş hareketinden çok daha belirleyici, zorlayıcı öneme sahiptir. Bizde gerilla savaşımı demek, halkımızın onsuz nefes bile alamayacağı,

Institut Kurde de Paris

dolayısıyla bir yaşam sorunu olarak gündeme getirmesi gereken, bütünüyle kendini yenileme, özgür kılma savaşımının ilk ciddi ve mutlaka atılması gereken adımı demektir.

Bu adım dışında tarih sahnesine çıkmak, uluslararası insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olmak mümkün değildir. Ancak bu adımla savaşma yeteneğini gösterdiğinde, yaşam isteğini kanıtladığında, özgür yaşam için gerektiğinde en büyük zorluklara katlanabilecek yüreklilikte olduğunu ortaya koyduğunda, böylesine bir halk kimliği ciddiye alınacaktır, dost-düşman ayrımını gerçekleştirecektir. Bu kendi çıkarlarının derin bilinci içinde olmayı, bir siyaset sahibi olmayı ifade eder. Kendi öz savaşımıyla tanışma, onun kendi siyasetine nasıl bağlı olduğunu da kanıtlar. Böylesi bir sürece giren bir halk, kendi önüne koyduğu ve çıkarlarının ifadesinden başka bir şey olmayan amaçlarına bu savaşla ulaşacaktır.

Bizde düşman, özellikle diğer yöntemlerle kendimizi ifade etmemize fazla imkan bırakmadığı için, bize dayatılan politika baskı ve imhayı içerdiği için, en yalınkat bir zoru içerdiği için, bütün yönleriyle halkın kendi öz savaşımına yaklaşmaktan başka bir seçeneği de yoktur. Bu araca herhangi bir öznel istekle değil, kurtuluşun başka çaresinin kalmaması, buna imkan bırakılmaması nedeniyle başvurduğumuz, dolayısıyla bütün yönlerden verilmesi ve içine girilmesi gereken bir savaşım olduğu açıktır.

Halkımız, şimdiye kadar kendi öz savaşımını verme imkanını tanımamıştır. Her ne kadar bazı ayaklanmalar ortaya çıkmışsa da, bunlar ulusal önderliği, uygun örgütlülüğü ve halkın kendi savaşım niteliğini vermesini imkan dahiline sokmamıştır. Dolayısıyla bu durum, isyanlarda büyük kırımları yaşamasına ve daha da büzülmesine, geri bir toplumsal konumda tutulmasına yol açmıştır.

Egemen işbirlikçiler ve Kürdistan'daki yerli işbirlikçilik yapısı, hiçbir zaman halk savaşımına ne imkan verir, ne de kendisinin böyle bir savaş yürütmesi sözkonusudur. Bırakalım böyle bir ulusal kurtuluş savaşımına önderlik etmesini, olası kurtuluşçu adımları bile çoğunlukla düşman adına içinden ve dışından saptırma, tasfiye etme konumunu sürekli yaşatır. Geçmiş isyanların irdelenmesi de egemen işbirlikçiliğin bu konumunu çok iyi kanıtlar. Halkın ulusal özellikle-

Institut Kurde de Paris

rini konuşturmada, kurtuluşunu sağlamada bu kadar geri kalmasının en önemli iç nedeninin bu olduğunu iyi biliyoruz. Dolayısıyla bizim, tarihin gündemine çıkardığımız halk savaşımı, öyle sıradan, sık sık ortaya çıkan bir ulusal kurtuluşçuluk değildir. Düşmanın kimliğini tamamen kazırcasına sildiği, buna alet olmada yerli işbirlikçiliğin eşi görülmemiş bir inkarcılığı kendi gerçeğine ve bütün bir halka yaymakta beis görmediği, her düzeyde koyu bir inkarın yaşandığı bir ortamda, bu savaşa yol açmak için ortaya konulan olağanüstü çabaların sonucudur.

Doğru birkaç sözcükle işe başlamaktan tutalım, bir bireyi bu savaşımın bir dostu haline getirmek için aylarca çaba harcamaya kadar başka çarenin olmadığı, yine bırakalım ulusal kurtuluşa hazır sınıfları ve bunların sözcülerini, bizzat bu sınıfların (emekçiler de dahil) bir defa sınıflaşmanın en çarpık biçimini yaşadıkları, aynı zamanda kendi öncülerini ortaya çıkarmak şurda kalsın, her düzeyde düşmanı yaşamaktan kurtulamadıkları ortadayken, elbette ki hazır bir ulusal kurtuluşçu güç sözkonusu olamazdı. Dolayısıyla sınıflar üzerinde değil, adeta bireyler üzerinde bir yurtseverleştirme hareketi yürütmek, ulusal kurtuluşun gelişimini daha da ağırlaştırıyor, daha özgün bir çalışmayı zorunlu kılıyor. Bütün bu konularda her şey halkın savaşımına göre düzenlenirken, büyük bir sabırla ve ilişkilerin kurulmasına her bakımdan büyük bir değer biçilerek ilişkiler sağlanabiliyor.

Bir öz kimlik itirafından tutalım biraz cesaret kazandırmaya kadar, bir sıradan öfke belirtisinden bir haine kurşun sıkmaya kadar, bir basit tüfek ele geçirmekten tutalım bir düşman birliğine saldıracak güce ulaşmaya kadar, çok büyük bir çaba sergilenmiştir. Yine benzer ülkelerden çok farklı bir çalışma tarzıyla işe koşturulduğu iyi bilinmektedir. Her şeyin halk savaşımı için olması gerektiği ilkesi kolay hayata geçirilmemiştir. Bütün çalışmamızın amaçladığı, şüphesiz halkı temel mücadele biçimine hazırlamaktır. Ama buna fikir düzeyinde, ideolojik düzeyde hazırlıktan tutalım, teknik donanıma kadar nelerin sağlanması gerektiğini her zaman iyi düşünmeliyiz. Bu konularda da eksik bir değerlendirmeyi yapmamalıyız. Bu konularda içine girilecek her türlü eksiklik, eldeki araç, gerecin kıymetini iyi

Institut Kurde de Paris

bilmemeye, gelişen ilişkinin iyi kullanılmamasına, özellikle kitle ilişkisinin, kadronun ve teknik donanımının sanki kolay kazanılmış gibi değerlendirilmesine yol açar ki, bu değerlendirme içinde bulunanlar, hiç de hakları olmadığı halde yapabilecekleri en büyük kötülüğü yaparlar, oynayabilecekleri en kötü rollerden birisini oynarlar. Bizde çoğunlukla yaşanan bu oluyor. Halk savaşımına böyle rastgele yaklaşan birisi, partinin gerçek bir militanı değil, onunla oynayan birisi olur.

Parti gerçeklerimizin bütün yönleriyle çözümlemesini yapmamızın, sizi en son ulaştırması arzulanan bir sonucu da budur. Hepiniz halk savaşımında yer almak istiyorsunuz ve çoğunuz da yer almışsınız. Ama bırakalım Kürdistan halkının gerçeklerine uygun bir yer alışı, devleti olanların bile, zafere ulaşmak durumunda olanların bile içine düşmeyecekleri bir durum yaşanıyor. Kendini, yoldaşlarını, olanaklarını kötü harcayan, kötü kaybeden ve onlara değerini vermeyen bir yaklaşım sözkonusudur. Bunları aşmak zorundayız. Halk savaşında yer almak iyi, güzel ama, sadece istemek yeterli değildir. Kaldı ki, bu istemin yaratılması için bile partinin yürüttüğü savaş az değildir. Çoğunuza hakim olan yaklaşımlarla halk savaşımı içinde yer almak, bir defa bu işin karikatürünü yaşamak anlamına gelir. Bu iş görkemli bir iştir ve bunun komutanı olmak büyük bir yüceliktir. Ama bu yaşanmıyor. Bazıları bu işle bir yaramaz gibi uğraşıyor. Bu iş yüce bir iş, kutsal bir iştir. Bu işle uğraşırken el attığımız her şey, adım attığımız her vatan köşesi, dağ parçası, elimizin uzandığı her ilişki çok yönlü bir anlama sahiptir, sahip olmalıdır.

Elbette ki siyasi seviyenin geriliği ve kendini devrimcileştirememe durumu, silaha el atıldığında çok kötü bir silah tutuşa dönüşüyor. Haliyle silahın nasıl kullanıldığına, ilişkinin nasıl sağlandığına (sergilenen kötü örnekler karşısında) isyan etmemek, sorumlularını yargılamamak elde değildir. İşin kutsallığına ulaşmak gereği vardır. Bunun büyük komutanı olmanın yüceliğini yaşamak gerekir. Yarı-kemalist, yarı-ağa tipin bu savaşımda yeri yoktur. Partimizin saflarında bunu kabul etmiyoruz. Defalarca da uyardık. Böyle yaklaşımlar, zaferi getirmek şurda kalsın, kişinin kendini kurtarmasına bile yetmez. Ama şimdi, her biriniz tamamen bizim emeklerimizin sonucu

Institut Kurde de Paris

olarak bu silaha ulaştığınız halde, bu silahla oynandığını görüyoruz. Çoğunlukla bu silah yozlaştırılıyor. Bunları aşmamız gerekiyor.

Böylesine yüce bir olayın içine girerken, yetki alırken, bir insanın bütünüyle kendini harekete geçirmesi, tüm adımlarına yücelik derecesinde önem atfetmesinin gereği çok açıktır. Özellikle bundan sorumlu olanlar, yaşanan olumsuzluklar karşısında kıyamet koparırlar, durumun yetkin biçimde gelişmesini sağlamak için kıyameti koparmaları gerekir. Halka bağlılık, yurtseverlik, parti çizgisini yüksek bir uygulama gücüne dönüştürmekle görevi olanlar, bundan aşağısını kendilerine nasıl kabul ettirebilirler? Kaç kişinizde bu böyle gelişti? Çok açık konuşuyoruz, neden bu biçimde gelişilmiyor? Bu konularda düzeltme dememiz, noksanlıkları aşmak gerekir dememiz bunun içindir. Ne yazık ki faaliyetler, yaşam bu tarzda yoğunlaşmamıştır. Kafalar başka türlü çalışıyor veya hiç çalışmıyor. Savaş gibi en yüksek yoğunluğu isteyen bir mücadele biçiminde böyleleri yaratıcı rol oynayamazlar. Neden büyük komutan çıkmıyor? Elbette ki böyle küçük kafadan komutan çıkmaz! Neden yücelik arzeden ve büyük çekim-cazibe noktası olabilen bir karargah, bir önderlik bu savaşın içinde gelişemiyor? Çünkü, bu sığlıkla gelişmesi mümkün değildir. Çok eğitim görüyorsunuz, bu işlerle çok çok uğraşıyorsunuz. Ama, somutlaşmaya bakalım, ne kadar somutluk var? Kişiliğinizin oluşumu halk savaşçılığı doğrultusunda olsa, bunun kaya gibi sağlam bir kişilik olacağı açıktır. Eğer ulaşılamıyorsa, nedenini yaklaşımın kendisinde aramak gerekir. Bu, halen bizim için yine en önemli sorunlardan birisidir. Tarihimizde bu kadar büyük bir anlam ifade ettiği halde, burada partimiz tarafından bu kadar yetkince sahip çıkıldığı halde, bu kadar yoğun bir mücadeleyle yakınlaştırdığımız halde, bu büyük rol niye bu kadar kötü icra ediliyor? Yetenekli halk savaşçılarımız niye elde olanı bile koruyamıyorlar? Hatta kendilerini bile koruyamıyorlar? Halk kahramanlığı ve halk yiğitliği nerede kaldı? Nedir peki devrimcilik? Yıllarımızı harcıyoruz. Bu çalışmaların sonucu nasıl bir gelişmeyle kendini belli etmeliydi? Kaç militan, savaşı her düzeyde ele alıp yetkinleştirme gücünde olduğunu, bu konuda partiden kendisine yetki ve fırsat tanınmasını istediğini söyleyebilir? Bazıları, hiç de hakketmediği halde, halen komutanlık

Institut Kurde de Paris

maskesi altında partinin büyük otoritesini kendi basit kişiliğini yaşatmanın aracı olarak değerlendiriyor? Biz, bunları bilmiyor değiliz; ama, sizlerle ilgilenirken şüphesiz sabırla hareket ediyoruz. Yoldaşlığı zedeleyecek tutumlar içine girmeyiz; ama bu demek değildir ki, biz bir şey bilmiyoruz. Bu, savaşa hakkını vermeyeni anlayamama, kavrayamama durumundayız anlamına gelmez. Yine "bu kurnazdır, bu bazı yetkileri ele geçirmiştir, istediği gibi oynayabilir" anlamına da gelmez. Bu anlamda yorumlayanlar çıkmadı değil. Fakat çıkanların sonları hazin oldu. Bu anlayış sahipleri, ne düşmana kapıkulu olmakla kurtulabilirler, ne de Kürdistan'ın neresinde olursa olsun bir savaş ağası olarak kendilerini kurtarabilirler. En büyük savaş ağaları ne yaptılar da, bunlar ne yapacaklar?

Düşman da bu eğilime hitap ediyor; savaşı geliştiremeyen, savaşın sorunları altından çıkamayan, savaşçı yaşamın yüceliğini, yiğitliğini, hayat fışkırtan özelliğini görmeyen aptal militanı teslim olmaya çağırıyor. Bu militan, deyim yerindeyse serserinin biridir. Bu militan, halkın ve partinin baş belasıdır. Savaşı geliştirecek insan, partinin sınırlı olanaklarından azami sonuç almasını bilendir. Partimizin sınırlı olanaklarından azami sonuç almasını bilendir. Partimizin tarihinde böyle militanlar da vardır. Ama söz söylendiği halde anlamayan, söz verdikleri halde sözlerine bağlı kalmayanlar da vardır. Biz, bunu aşmanın savaşımını veriyoruz. Biz, halkımızda çok çok güçlü olduğuna inandığımız yiğitliği modern bir yorumla yeniden ele alıyoruz, örgütlendiriyoruz, kolektif bir halk iradesi halinde savaştırıyoruz. Biz, faşizmin ve yüzyıllardan beri hep bağımlı, uşak ruhlu işbirlikçiliğin toplumu etkilemesinin (onların her düzeyde hakimiyetinin) bir sonucu olarak karşımıza çıkan bireysel özellikleri de kabul etmiyoruz. Onların tutumuna benzer bir tutumla savaşılamayacağını sık sık söylüyoruz.

Ulaşmamız gereken yiğitlik ölçüleri var. Partimizin büyük bir çabayla ortaya çıkardığı yiğitlik, bir yandan onun ideolojik-politik gelişiminde ve çizgisinde aranırken, diğer yandan halkımızın tarihsel yiğitlik özelliklerine dayandırılması gerektiğini çok açık belirttik. Baştan günümüze kadar bunu söylediğimiz halde, parti çizgisinin bu temelde yorumlanmasını ve hayata geçirilmesini ne kadar başarıyla

Institut kurde de Paris

yaptık? Yapılmadıysa, neden yapılmadı? Herhalde kimse "yapılamaz", "olanak yoktur" diyemez. Bizim pratiğimiz, yeterli çaba gösterilirse, yapılabileceğinin örnekleriyle doludur. Eline bazı yetkileri alıp onlarla oynamak yiğitlik değildir. Kürdistan halkının yaşadığı süreci tüm yönleriyle görmek gerektiğini söylüyoruz. Herkesin kendini basit bir maaşla satmaya çoktan razı olduğu ve bunun için çırpındığı bir ortamdan çıkarak bu hareketi günümüzde böylesine silahlı bir kurtuluş hareketi aşamasına kadar getirmenin anlamı üzerinde herkes iyi durmalıdır. Bir de kendini öznel niyetleriyle, subjektif yaklaşımlarla boğarak gerçeklerin örtbas edilmesine sebep olmamalıdır.

Partinin bütün gelişim sorunlarında olduğu gibi, bu sorunda da rolümüzün gerçek sahibi olmak gerekir. Partiyi boşa çıkarmak, Parti Önderliğinin çabalarını felç etmek iyi bir politikacılık değildir. Bu konuda ayarsız, duyarsız olmak, kendini fazla kamufle etmeye de gerek duymadan yaşamak yiğitlik de değildir, edepli olmak da değildir. Yani adına ne denilirse denilsin, bunun anlamı, en yavan ve en olumsuz bir kişiliğin kendini düzeltme gereği duymadan, bu konuda köleliği en berbat bir biçimde yaşamasıdır.

Partimizin baştan beri bütün gelişimine kutsallık derecesinde yaklaştığımızı kimse reddedemez. Bu konuda her şeyimizi ortaya koyduğumuzu kimse görmemezlikten gelemez. Bu tutumun bir gereği olarak, hareketimizin de temelde bu durumda olduğunu kimse inkar edemez. Silahlı direniş savaşımızda ve zindan direnişinde bütün şehitlerimiz, partimizin bu özelliğini kanlarıyla çizmişlerdir. Ve bunlar, öyle bir iki sözcükle es geçilecek gerçekler değildir. Sizler belki insan yaşamını layıkıyla değerlendirememe sığlığını, hatta hiçliğini yaşayabilirsiniz, ama her zaman şunu hatırlatıyoruz: Aileniz içinde küçük bir problem uğruna bile olmadık kavgalar yaparsınız. Bu ailenin bini aşkın en güzide evladı ilkeleri uğruna baş vermişlerdir. Tarihte tanık olmadık işkencelere göğüs germişlerdir. PKK budur. Başka türlü bir kişiliği, kim cesaret edip de bize dayatabilir? Bizim anlam veremediğimiz nokta şu; niye şimdiye kadar böyle kaldınız? Bunu kendinize nasıl yedirdiniz? Halk savaşımımız ele alınırken, rol üstlenilirken neden bu kadar çarpık ve cüce kaldınız?

Halk savaşı bizde fışkıran yaşamdır, filizlenen bitkidir, çimlenen

Institut kurde de Paris

çimendir. Bizde insanlığa gözünü açmadır, onura ulaşmadır. Halk savaşımı bizde, yitirilen her şeyin kazanılmasıdır. Her an, her saat eğitimle, bütün çalışmalarımızla birbirimize aşılayacağımız ve bizi hastalıktan kurtararak kendimize getirecek olan hayatın öz suyudur. Kuruyan her şeye, çürüyen her şeye karşılık bizi tekrar yaşama çekecek olan sihirli folmüldür, araçtır. Bunu daha fazla açmaya gerek yok. Bütün bilimsel değerlendirmeler bunu kanıtlıyor. Bu kadar direnmeler bunun içindir. Bunlar eskiden sözle, teoriyle söylenirdi, bugün pratikte de defalarca kanıtlanmıştır. Dolayısıyla biz, gerçeğimize böyle yaklaşacağız. Birçok alanda devrimci yaşamımıza ve savaşı geliştirme görevlerine yönelmede bu gerçeklerimizi dıştalayan, bu yaklaşımı bir tarafa bırakan, kendini en geri ölçüleriyle bozuk para gibi harcayan tutumlarla bu yaşam içinde yer almak, kumar oynayan ve hem de hep kaybeden birisinin durumuna düşmek demektir.

Bazı alanlarda yapılan hataları, dolayısıyla kayıpları ortaya koyduğumuzda göreceğiz ki, büyük emeklerin ürünü olan bu değerler üzerinde en kötüsünden bir kumar oynanmıştır. Halkımızın tarihi gündemine koyduğumuz bir kurtuluş savaşımına kendimizi böyle dayatmak ne haddimize!? Düşünüyoruz da kim, neye sığınarak bunu böyle yapabilir? Ama ne yazık ki, PKK içinde böyleleri var! Silahına en az saygı gösteren, yanındaki yoldaşına en az saygı gösteren, halkına saygısız yaklaşan, görkemli dağlarına sıradan bir yurtseverin bile çok gerisinde bir tutkuyla yaklaşım gösterenler var. Partiye, onun gerçeğinin her yönüyle kavranması bir yana, sıradan bir ilgi bile göstermekten aciz bir yaklaşım var. Evet, çoğunlukla ortaya çıkan durum bu oluyor. Niçin? Bunlar yanıbaşımızda bittiğinde niye tam karşı koyamıyoruz? Bunlar saflarımızın seviyesini düşürüyorlar, olanaklarımızı boşa harcıyorlar! Siz ki, en basit çıkarlarınız sarsıldığında hemen kavgaya tutuşurdunuz da, yanıbaşınızda hayati değerlerle oynandığı halde niçin kılınızı bile kıpırdatmıyorsunuz? Çizgiyle oynanıyor, birlikle oynanıyor, silahlar sopa gibi kullanılıyor! Düşmana bir vuruş imkanı ortaya çıkıyor ve bu hiç kullanılmıyor! Eğer ortada bir militan, halk kahramanı varsa nasıl bunları kabul edebilir? Bizim bütün kurtuluş öğretilerinden çıkardığımız sonuçlar var, bu tutumlar kesinlikle kurtuluşçulukla bağdaşmıyor. Bize de büyük halk önderleri

Institut Kurde de Paris

lazımdır. Bunu büyük bir tutkuyla istemeliyiz. Ona ulaşanı, en az bir aziz, bir kutsallık derecesinde değerlendirmeliyiz. Bunların ortaya çıkışını sağlamak için yaptığım büyük hizmetleri bile yeterli görmüyorum. Çünkü onlar, halkımızın en değerli evlatları olacaklar. Hem bu rollere soyunacaksınız, hem de bu rolünüzü en kötü bir biçimde oynayacaksınız! Bu, hem ruhumuzdan, hem davranışlarımızdan tamamen silinmesi gereken, en kötüsünden kölelik ve düşman kokan tutumdur.

Somut durumun değerlendirmesine, eleştirisine geçmiyorum. Bunu sizler yapacaksınız. Mesele sadece bu konudaki olumsuzlukları belirtmek de değildir. Mesele bunların ortaya çıkmamasını sağlamaktır. Unutmayalım ki, ufak bir olumsuzluğa yol açmak, yüce bir ortamı bulandırır, bir orduyu dağıtmaya götürür. Gerilla demek, su sızmayan devrimci demektir! Nerede böyle insanlar!? Hepiniz, tutkuyla buna ulaşmak için yarış halinde olacaksınız. Bir gerilla birliğinin, küçük bir olanağı kullanarak bunu çatlamış topraklarımız için bir kaynağa dönüştürmenin ta kendisi olduğunu göreceksiniz. Ben, gerillaya daha adım atmadım ama, üzerinde bu kadar çabayla ve yılların faaliyetiyle buna hazırlığı yürütüyorum ve bu bana büyük bir yaşama kuvveti veriyor. Çoğunuz bunun içinde olduğu halde yorumlayamıyorsanız, bu geri bir konumu ifade eder. Gerillada çocukluğu, amatörlüğü anlarız, fakat bu bir süre için olur. Bazı nedenlerden ötürü olur. Fakat burada da cüceliği yaşamak, burada da amatörlüğü bir hastalık haline getirmek, amansız bir savaşım içinde olduğundan gerilla için imha olmak sonucunu verir.

Gerilla, bizde bütün yaşama hükmeden, bütün yaşamı kendisine bağlayan güçtür. Yeni ahlakın özelliklerini temsil etmekten tutalım, yeni yaşam felsefesini halka aşılamaya kadar bütün güzelliklerin temsil edildiği bir olaydır, olgudur. Bunu, düzene karşı mahkum duruma düşmüşlerin yaşantısına dönüştürmek, bu araca karşı yapılabilecek en büyük kötülüktür.

Institut Kurde de Paris

Gerillada vuruş tarzı

PKK savaşçılığı ve bunun günümüzdeki şekillenişi olan gerilla, girdiği yerden sonuç alır; akıllılığı, örgütlülüğü ve silahıyla buna muktedirdir. Bu, güçlü araca sahip olanın önünde herkesin "ben geri durumdayım, bu yüzden savaşamam, bu nedenle destekleyemem, şu nedenle katılamam" gibi sözler söyleme hakkında olmaması, bu tür taleplerde bulunmaması, tam tersine gerilla savaşımının emrinde olması demektir. PKK'de vuruş tarzının bu biçimde olmasını, parti gerçeğimizin ifadesi olarak değerlendiriyoruz.

Şüphesiz, ulusal-toplumsal koşulların gelişmişlik seviyesine uygun olarak, çoğu ülkelerin partileri bizim tartıştığımız türden sorunları tartışmazlar. Onlar için işler, bir düzenlemeyle çok başarılı bir savaşı geliştirmedir. Ama biz de, "koşullar çok geridir", "düşman şöyledir", ya da "gerilik bizi ne kadar etkiliyor" diye kendimize ve savaşımımıza böylesine geri yaklaşmayı da düşkünlük addederiz. Aksine bu durum, kurtuluşun daha kolayca sağlandığı ülkelerin tersine, bizim, daha keskin, daha belirleyici, militana rolünü azami ölçüde oynatan, gerillaya rolünü herhangi bir benzerinden daha keskince oynatan bir konumda olmamızı gerekli kılar. Seviyesizlik ancak bu temelde aşılır. Koşulların olumsuzluğundan dolayı savaşa yetmez yaklaşım değil, en yetkin yaklaşım gereklidir.

Düşmanın ordu gücü, savaşım tarzı, uğruna savaş verilen halkın içinde bulunduğu durum gözönüne getirildiğinde, bizde bu araca özellikle militan düzeyde azami rolünü verdirtmek için her şeyi ortaya koymak gerekir. Bu sıradan bir olanaktan tutalım, her durumun en sonuç alıcı bir tarzda değerlendirilmesine kadar, her çabaya anlamını tamıtamına vermeyi ve gereklerini yerine getirmeyi içerir. Kürdistan'da kurtuluşun dili budur. Başarı istiyorsanız, bu dille konuşarak sağlayacaksınız; yürüyüşü bu tutumun sahibi haline gelerek başarırsınız.

Gerilla, halkımızın saflarında çok belirgin olan ve halkımızın onun emrine girmek için daha şimdiden hiçbir halkta görülmeyecek bir biçimde kendini ona yakın hissettiği, üzerine düşen rolü oynamak için

Institut Kurde de Paris

(sağlıklı bir örgüt çalışmamız bile olmadığı halde) kendisini buna yönelttiği bir silahtır. Dolayısıyla pratiğimiz, emredici özelliğini hakkıyla konuşturduğumuzda gerekli olan sonucu alacağımızı çok açıkça ortaya koyuyor. Bunu kaç militan böyle anladı, ele aldı ve uyguladı? İçine en çok düşülen yanılgılardan birisi de burasıdır. Halkın ilgisi değerlendirilemedi. Bilakis, onun üzerinde en ağavari, jandarmavari tutumlarla yaşandı. Peki bunlar nasıl tipler? Ama aramızda da vardırlar. Bazı arkadaşlar lütfen bu kişiliklerini değiştirsinler. Bir daha raporlarında halka kötü davrandıkları ortaya çıkarsa, böyle davranan olursa, bundan sonra tavrımız, göz yaşlarına bakmadan bunları ezmek olacaktır. Biz, kurallarımızı burada açıkça konuşmalıyız. Dürüst birkaç ögemizi yola çıkarmalıyız ve onlara bunu uygulatmalıyız. Biraz kendi kendini tatmin etmek için insanımızla nasıl böyle oynuyorsunuz? Caniliğe kadar varan bazı tutumların takınıldığı biliniyor. Bu, savaşı sabote etmektir. Bizim özenle hazırladığımız halk savaşımımızda bunların esamesi bile olmamalıdır. Bazı ağalara, ağavari tutum sahiplerine, bir günlük ağalık yaptırmak için biz bu hareketi inşa etmedik. Uyduruk emirler, uyduruk tutumlar empoze etmeleri için bu dev çabalar sergilenmiyor. Küçük bazı eylemcikler yapmak için de biz halk savaşıyla uğraşmıyoruz. Bu silaha böyle ucuz yaklaşılmaz, yetkiler böyle kullanılmaz. Bu savaşı ne sanıyorsunuz? Bu silahı, ben kendime dahi layık göremiyorum. Oysa on yıldır burada yalnız başına, tek başına, her türlü zorluklara karşı bu aracı yetkinleştirmek için bulunuyorum. Herhalde bazılarına, "serserilik" yapsınlar diye, biz bu silahı teslim etmiyoruz. Kaldı ki bu, kişiye yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bu araçla oynamak insanı yakar.

Anlayamadığımız nokta, bizde niye böyleleri ortaya çıkıyor? Savaşı geliştirmek istiyorsunuz. Savaşın büyük ustaları, bu araç için, "halk ile gerilla ilişkisi, balık ile su arasındaki ilişkiye benzer" dediler. Yani balık nasıl susuz yaşayamazsa, gerilla da halksız yaşayamaz. Biz, halksız yaşamak için niye bu kadar düşmanca çalışıyoruz, düşmana hizmet ediyoruz veya yanımızda buna göz yumuyoruz? Unutmayalım, yalnız yaşamak suçlu olmak anlamına gelmez; ama ulaşabileceğimiz, giderebileceğimiz halde gidermemek suça ortaklık-

Institut Kurde de Paris

tır, görevi yerine getirmemektir. Bütün parti çalışanlarında böyle suçlar ortaya çıkıyor. Bunlara hayret etmemek mümkün değildir. Neden bunlar ortaya çıkıyor? Değerlerimizle niye oynanıyor? Bir silah için biz, burada en büyük zorlukları göze aldık, ülkeye ulaştırmak için görülmedik (aslında yaklaşılmaması gereken) tutumlara girmeyi de kendimize yedirerek bu silahları ulaştırdık. Bunca zahmetle ulaştırdığımız bu silahları bazı beyefendiler yer altına gömüyorlar. Bugün bir roketatar, Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul surlarını topla dövmesi kadar TC'ye zarar verebilecek teknik bir araçtır. Siyasetimizin emrinde onun anlamı budur. Ama bu silahlar bir tarafa atılıyor. Bir bomba, düşmanın bir mevzisine atılırsa, bir düşman grubunu tasfiye eder. Cebindeki bir elma kadar bile buna değer gösterilemiyor, düşürülüyor! Halbuki bir tanesini bile ulaştırmak için neler gerekiyor, işte bunu iyi anlamak gerekiyor.

Biz, bir dostluk ilişkisi için nasıl koşturduğumuzu söylüyoruz. Arkadaşlardan bazıları, bir çırpıda bir bölgeyi partinin denetiminden çıkarabilecek tutumu sergilemekten kendilerini alıkoyamıyorlar. Yanıbaşlarında rahatlıkla düşmana hizmet ettiği anlaşılan birçok husus ortaya çıkıyor, öge ortaya çıkıyor; bir sorumlu bunlara "dur" diyemiyor. Parti taktiğinin uygulanmamasından tutalım yanlış uygulanmasına kadar, birçok tutum ve davranış sergileniyor. Bu, gerilla savaşımımızda ölüm-kalımdır. Bununla oynandıkça oynanıyor, ama sorumlu militanımız kendini sıkmıyor bile! Açıkça söyleyelim; bu tutumla biz, halk savaşını nereye kadar geliştirebiliriz? Onun temelinde yer alması gereken örgütlülüğü böyle ele alırsak, bu, başlı başına örgütsüzlüğü körüklemek anlamına gelir. Bu tutumu sergilersek hangi halk savaşına ulaşırız? Benzerlerine bakalım; bu işe kırma tüfekleriyle başlayanların nasıl silahlandığı ortadayken; bizim, işe başlarken hangi silahla başladığımızın ve gelişebileceğimizin tersine nasıl silahsızlandığımızı iyi değerlendirmelisiniz.

Burada bireylerden ve bazı gruplardan kaynaklanan sorunların vahameti açıkça ortadadır. Partimizin bütün yönleriyle ortaya çıkardığı, olanaklı kıldığı savaşımı tasfiye etmenin tehlikelerinin neler olduğunu ortaya koyduk. Parti içinde bu tip tutumları temsil edenlerin güçlü bir sınıf temeli yoktur. Kendilerini bile ifade etmekten

Institut Kurde de Paris

uzaktırlar. Fakat kimileri kendilerini eğitmediler; partinin militan devrimciliğine ulaşmayı bir türlü o kireçleşmiş kafalarına, taşlaşmış kafalarına sokamadıkları için, yani eski körkötürüm yaşam ve hastalıkları için, böyle oldular. Savaşamayışımızın, gelişemeyişimizin en önemli nedenleri bunlardır. Yıllardır saflarımızda işi-gücü sabotörlük olan bazıları var. Bunları kendilerine getirmek için biri "ya allah" demiyor, "sen kim oluyorsun burada böyle yaşıyorsun" demiyor. Diyelim ki, burası bir eğitim alanıdır, buralarda biz fazla disiplini dayatmıyoruz; ya savaşın içinde yaşayanlara, işi-gücü savaş olanlara ne demeli? Böylesi tutumlar yüzünden arkadan hançerlendiler, gruplar halinde imha oldular ve her türlü kaçış olayları yaşandı. Ağavari yönetim, ilgisizlik, denetimsizlik, pasif yöneticilik ve militanlık bizzat bu konumda olanları imhaya götürür.

Bu, bir kader değildir. Bunu bize layık görenler açığa çıkarıldı. Bazıları, bazı yanılgılarıyla tekrar öncellerini izlemesinler. Bu tutumlarından hiçbir hayırlı sonuç çıkmaz; tamamen kandırmacadır, kendi kendilerini imhadır. Tekrar belirtelim ki, bizde halk savaşçılığı sıfatına ulaşmak demek, halkımızın en kutsal ve en nitelikli bir değeri olmak demektir. Hani bazı müminler vardır; bunlara, halk arasında "melake gibi adamdır" denir. İşte bizdeki yeni yaşam da, böyle bir rolün sahibi olmak demektir. Sözün en doğrusu, eylemin en canalıcısı bunlar tarafından yapılır. Bunlar, sadece halkına yararlı olmak, ona değer vermekle yetinmez; aynı zamanda onun uzmanıdırlar, onun beyni ve ruhudurlar. Halkımızın içinde bulunduğu acımasız yaşamın telafi edilmesi için, kendilerinde derinliği, bu telafiyi mümkün kılacak düzeyde gerçekleştirenlerdir. Kahramanlık budur. Halk ölçüleriyle bu noktaya ulaşmadan, savaşı kazanamayız. İşte burada kendimizi yargılayalım. Derinleşmemiz, halk yolunda kahramanca yürüyüşümüz bu denli değilse, neden? Neden başka şeyler yaşandı? Bu, bir değer kazandırır mı bize? Unutmamak gerekir ki, atacağımız yerinde birkaç adım, günümüzde düşmanın özel savaşın en çirkinini dayatarak almak istediği sonuçtan yüz-geri olmasını sağlayacaktır.

Bugün biz, halk savaşıyla, düşmanın özel savaşını biraz daha sınırlayıp boşa çıkarmayı başarırsak, ortaya insanlığın çok büyük bir kazanımı çıkar. Sadece Kürdistan'da değil, bölgemizde de özgürlüğün

Institut kurde de Paris

en görkemli şafağı atar. Rollerini bu temelde ele alanlar hiçbir zaman küçük oynamazlar. Hangi kötü ruhlular saflarımızda böyle oynadılar da sizleri bu duruma getirdiler. Tabii bilinmeyen kötü ruhlular değil bunlar.

Olumsuzlukların izahını yaparken, bunları da tanıtmaya çalışıyoruz. Yine her devrimin önemli bir görevi de bu kötülerle mücadele etmektir. Halk arasında "dinde zorlama yoktur" denir, devrimde bu daha fazla böyledir. Bilimsel sosyalizmin klavuzluğunda gelişen devrimci harekette zorlama olmadığı gibi, en doğru yoldan en sağlam adımlarla yürüyenin, savaşımını bütün yetenekleriyle geliştirmesi sözkonusudur. Bizim saflarımız tamıtamına böyle derlenmiştir. Dinsel izahlara, hatta geçmiş burjuva çözüm yollarına da sapmadan, kendi bilimsel doğrultumuzu konuşturarak yüceliğimizi sürekli yaşamalıyız. Düzenimizi iyi kurmalı, iyi savunmalıyız. Bunda herkes iyi bir rol sahibi olmalıdır. Bunu büyük bir şeref kabul ederek, buna ulaşmak için her şeyimizi ortaya koymalıyız Yaşamımızın en anlamlı ifadesi budur. Böylesine bir toplumun içinden komutan olarak çıkanlar unutmamalıdırlar ki, bu topluluğun en yiğitleri olarak onun adına yol alıyorlar, biraz daha yüceliğe doğru seyrediyorlar. Halkın bütün geleneğinin anlamı budur. Partinin, bütün belirlemelerinde göstermek istediği budur. Her görev alanında bir işe yöneldiğimizde ancak bu vasıfla yürünür.

Görülüyor ki, bunlar hepimizin bilincindedir, nettir, üstündür. Amaçlananın da bununla kazanılacağı açıktır. O zaman eski dini hortlatmak, köleliği hortlatmak, sülaleyi, ata erkilliği hortlatmak ve düşmanın etkilerini taşımak, örgütsel işleyiş açısından bile bir disiplinsizlik anlamına gelir; aynı zamanda bu, ahlaksızlıktır ve disiplinsizliktir. Siyasi açıdan sapmadır, savaşımda savaş suçudur.

Bir kurmay olmak isteyen biz değil miyiz? Halkımızın ordu gücü ne kadar dağınık olursa olsun, ona layık bir öncü olmak yaşamımızda en başa aldığımız bir görev değil midir? Bütün bunlara "evet" diyorsunuz! O halde, buyrun yapalım. Biz, sözümüzün gereklerini yerine getirmeyecek kadar zavallı mıyız? Dinmeyen bir intikamın (bizdeki intikamın da çok açık bir siyasi anlamı ve insani anlamı vardır) sadece yoksullaştırmaya değil, her şeyin yitirilmesine bir

Institut Kurde de Paris

cevap olduğunu bilmeyenimiz var mı? Eğer kişiliğiniz buna ulaşmışsa, o zaman bu kişilik, görevlerine, sakatlıklarla, her türlü sapmaya açık yaklaşımlarla, kendini aldatıcı tutumlarla nasıl yaklaşabilir, bunu kim kendine yakıştırabilir?

Bizim hiçbir zaman vazgeçemeyeceğimiz bir özellik var. Bu, PKK'nin yürüyüşünde, şehitlerimizin emir telakki edilmesi gereken davranışları ve sözlerine bağlılıktır. Onlar, partimizin her şeyidirler. Sizler, onların dışında hiçbir şeyi temel almak durumunda değilsiniz. Öznellik, burada içine girilecek en büyük saygısızlıktır. Öznelliğin lafının bile edilmemesi gerekir. Şehitlerimizin son sözlerini hatırlayalım: Hanginiz bunlara karşı duyarsız davranabilirsiniz? Bunu, bize nasıl kabul ettirebilirsiniz? Çılgınlar bile bunu yapamaz. Ama soralım; içinizde son sözlerin gereklerine göre yaşayan kaç kişi vardır? Devrimci ahlak, şehitlerin son sözlerinin gereklerine göre yaşamasını bilmektir. Hanginiz, bize başka şeyler kabul ettirebilirsiniz? Bu kabul edilir mi? Kaldı ki onlar son sözlerini bize bahşetmişlerdir. Biz, nasıl onların gerisinde kalacağız? Ve sizin bambaşka dayatmalarınıza nasıl boyun eğeceğiz? Biz, kendimiz için bunları emir olarak telakki ediyoruz. Bir **Kemal PİR,** "Bu çizgide zaferi görüyorum; bu halk, savaşı geliştirecektir! Ama bu, on yılda olur, yirmi yılda olur" demiştir. Elbette ki bu bir emirdir ve elbette bu savaş on yıl da sürse, yirmi yıl da sürse kazanılacaktır. Ve elbette örgütsel görevlerine karşı yetmezliğini son sözünde bir "borç" olarak vasiyet bırakan **Mehmet Hayri DURMUŞ** yoldaşın borçluluğu hepimiz için geçerlidir. Ve bu borç ödenecektir. Bundan daha gerisini biz nasıl kabul edeceğiz? Yani, "öldüler, birkaç yıl geçti, biz de unuttuk" diyebilir miyiz? Kim böyle düşünebilir? Örgütü böyle yaşayan kim? Ve yine kendimizi yorumlayalım; bu temel ve asli görevlerde kaç kişi kendisini eğitti? Onlar yenilmediler, ölmediler; onlar en yüce bir emrin temel kazıyıcılarıdırlar. Onların eyleminin başka bir yorumu yapılamaz. Belki biraz zaman alabilir ama, kavranışı tamıtamına böyledir. Bizde bir büyük şehidin son nefesleri bir emir olarak, son sözleri bir emir olarak telakki edilirse, PKK'nin emir düzeni de ortaya çıkar. Başka türlü bir değerlendirme yapma hakkımız var mı? Zindan direnişçiliği diyorsak, bunu direniş şehitleri

Institut Kurde de Paris

kazandılar. Anlamı böyle kavranıp böyle bağlı kalınırsa, bu zaferdir. Yoksa onlar zamanında direndiler ama, ardılları da kendilerine her türlü düşkünlüğü yakıştırırlarsa, bu, zaferi kazanma değil, felakettir, soysuzluktur. Onun için, kendinizi ince eleyip sıkı dokumanızın gereği çok anlaşılırdır. Benim şimdiye kadar bütünüyle manevra alanı yaratmak isteyişim, yaşamı bir zincir gibi örmek isteyişim niçindir? Bu emir düzenine imkan hazırlamak içindir. Daha basit alışkanlıklarınızdan bile sıyrılmayacaksınız, kesin ciddiye alınacak bir üsluba yöneimeyeceksiniz ve ondan sonra da "biz bu emrin uygulayıcılarıyız, sahipleriyiz" diyeceksiniz! Bu, bir aldanmadır, aldatmacadır.

Biz, silahlı gerilla savaşımımızın direniş şehitlerinden **Agit** yoldaşın anısına bir değerlendirme geliştirdik. Kaldı ki sözü ve eylemiyle yaşanması gereken savaş, bu yoldaş tarafından ortaya konulmuştur ve çoğumuz buna bağlılık yemini yaptık. Aynı zamanda ben de bu yemini yaptım ve yüklendim 1986'ya, 87'ye, 88'e. Ve bildiğiniz gibi savaş birliklerimizin nicelik ve nitelikçe "onun temsil ettiği düzeyden geri kalmayacağız" sözüne bağlı olunması sağlandı. Bu, bir bağlılıktır. Ama yine soralım; kaç kişi, bu konuda, "bunu böyle anladık, böyle uyguladık" diyebilir? Daha böyle birçok emir vardır. Hepsini dile getirirsek bir destan olur. Partimizin bu emir düzeniyle oynanmaması gerektiği için bunları açıklamaya çalıştık. Bununla oynanmamasını, aşağısının dayatılmamasını, bütün yaşamımızın anlamının burada özetlendiğini belirtiyorum. Bununla savaş kazanılır. Zindanda kazanılan ve bir militanın şahadetinde kazanılan, ancak bu temelde ardılları tarafından sürdürülürse, gerçekten bu bir zafere dönüşebilir. Onlar, sembolik zaferi kazandılar. Biz, gerçek zaferi ancak böyle bir tutumla kazanabiliriz.

Savaşçı topluluğumuzun, bütün parti çalışanlarımızın, militanlarımızın devrimci savaşıma, gerilla savaşımına bu temelde katılmaları için ve kendilerini bundan alıkoyabilecek (kendilerinden ve çevrelerinden kaynaklanan) ne varsa tamamen bunları bertaraf ederek bu gelişme aşamasında artık bir ordulaşmanın seçkin komutanları olmaları için çok şeyin hem oluştuğu, hem de emrettiği bir konumu başka türlü değerlendirmemeliyiz. Doğru yaşamı, görevlerimizin başarılmasının esası olarak görmeliyiz. Geçmişte eleştirilen ve birçok

Institut Kurde de Paris

kayıplara yol açan ne varsa hepsini bu temelde aşmayı bilmeliyiz. Gerçekten, yalnız kendi savaşçılık isteğimizin değil, bütün çalışma alanlarında yükselen ve kendilerine sağlam bir önderlik için taleplerini ve desteklerini gösteren halkımıza bundan sonra layık olmanın bütün gereklerini yerine getirebilecek bir yaklaşımı sağlamalıyız.

Buna imkan hazırlayacağız. Bütün partinin işleyişini, özellikle örgütsel yönetim ve önderlik esaslarını yetkin bir uygulamaya kavuşturmak için, her zaman ve her yerde tam bir görev bilinci içinde hareket edilmeli ve bu başarılmalıdır. Bütün bunlar yapıldığında gelişecek olan, anlamı bütün yönleriyle bilinen ve korunan devrimci savaşımımız olacaktır. Bu sefer yakladığımız savaş fırsatını bir kez daha böylesine bir tartışmaya uğratmamalıyız. Şüphesiz yine sorunlarımız olacaktır. Ama bu sorunlar, bugünkü gibi olmayacaktır.

Unutmayalım ki, olumlu yöndeki gelişmelerin başka türlü halk savaşına kanalize edilmesi mümkün olmadığı gibi, olası ve her an beklenilmesi gereken dış dayatmaların ve iç dayatmaların boşa çıkarılması da tüm gücümüzle bu tutumu sağlamaktan ve savunmaktan geçer. Tecrübesiz olabilirsiniz; ama parti, size çok sayıdaki parti çalışanlarının (özellikle de saflarımızda bugün savaşmak imkanından mahrum olanların) o çok özlediği, savaşmak için bir ömrü bedel gördüğü bir savaşçılığı mümkün kılacak her şeyi sunmuştur. Tüm tecrübeyi en uygun bir biçimde özümsemek için önünüze sunmuşuz. Bunu büyük bir şans olarak telakki etmeniz ve bu şansı tamamen değerlendirmeniz, hem defalarca verdiğiniz sözlerin en iyi ifası olacaktır ve hem de her tarafta partinin büyük ihtiyaç duyduğu, artık halkın onsuz yaşamak istemediği kurtuluşunun tek çaresi olacaktır. Görüyorsunuz ki, başarmak için ben kendim yine tüm gücümü kullanıyorum. Bütün dürüst ögelerimizin de burada olsun, başka alanlarda olsun, göz yummamalarını, yetkilerini doğru uygulamak için çok özen göstermelerini bekleyeceğiz. Yoldaşlıkla bağdaşmayacak tutumlara girmek istemeyiz. Yüce yoldaşlık değerlerinin, ilişkilerinin gelişmesi için, inanıyoruz ki, elimizden gelen her şey yapılmıştır. Siz de buna tam bir karşılık vermelisiniz. Partiye, parti değerlerine verilen sözün bundan daha anlamlı bir uygulanması olamaz. Böyle yapmalıyız ve bu temelde başarmalıyız.

Institut kurde de Paris

GERİLLA SAVAŞINI YENİDEN ELE ALMAK, DÜZENLEMEK VE HALK ORDUSUNU GELİŞTİRMEK DÖNEMİN TEMEL GÖREVİDİR

(Ocak 1989)

Institut Kurde de Paris

Üç temel silahımızdan biri olan halk ordusu veya gerilla gerçeğimizi ele alacağız.

Partimizin hazırladığı ve yetkinleştirdiği, halkımızın en savaşçı ögelerini bağrında toplayan temel mücadele biçimimiz olarak kurtuluşumuzda mutlaka rolünü oynaması gereken gerillayı her yönüyle geliştirmek ve gereklerini yerine getirmek, parti siyasetinin hayata geçirilmesinde ona oynaması gereken temel rolünü oynatmak kurtuluşumuzda tayin edici bir konuma gelmiş olan halk savaşımızın bu aşamasında gerilla savaşımını her yönüyle geliştirmek, taktik önderliğin bu evrede üzerinde en çok yoğunlaşıp gerçekleştireceği görevlerdir.

Konuya yabancı değiliz. Partimizin, Kürdistan devrimindeki zorun rolünü her yönüyle ortaya çıkarması eskidir. Devrimimizde, amansız karşı-devrimci şiddete karşı halkın devrimci şiddetini geliştirme gereği, zorunluluğu tüm tarihsel dayanaklarıyla, bilimsel sosyalizmdeki yeriyle ortaya konulmuştur. Özellikle bunu yeni yeni kavramak durumunda olanlar, yeni öğrenmek isteyenler, partinin savaşa ilişkin teorik tespitlerine gereken ağırlığı verebilirler. Yine çeşitli dönemlerde silahlı savaşımın nasıl geliştirilmek istendiği de ayrıntılı bir biçimde işlenmiştir. Son yıllarda en çok çözümlemeye tabi tutmak istediğimiz sorun, askeri faaliyetler ve onun her

düzeydeki sorunları, özellikle de pratik sorunlardır. Bu konuda büyük çabalar harcanmıştır. Bütün partinin tüm olanakları ve halkın tüm desteği buna seferber edilmiştir. Faaliyetlerimizin özü, silahlı devrimci bir halk kuvvetini ortaya çıkarmaktır. Bu silahı yetkince kullanmamızın önüne engel olarak çıkan yanlış yaklaşım, yersiz kullanım ve rolünü oynatmama tutumları da tüm dayanakları ile birlikte ortaya konulmuştur. Gerilla savaşımına yanlış yaklaşımın, partiye yaklaşımdaki her türlü yetersiz, yanlış tutumlardan kaynaklandığı ve bunun gerilla savaşımında daha tutucu olduğu, işlerliğin önüne bir engel olarak çıkarıldığı gösterilmiştir.

Parti silahını layıkıyla kullanamayanların, gerilla silahını yetkince kavrayıp kullanacakları düşünülemez. Gerilla, ancak partileşmiş militanların önderliğinde, eşi görülmemiş fedakar ve cesur çabalarında ve ustalığında yaşam olanağı bulur. Devrimci mücadelemizin temel aracı olarak tüm yönleriyle bu denli önem verdiğimiz ve tanımını yaptığımız gerillaya karşı sergilenen, ama bir o kadar da onunla çelişen, onunla oynamaya kadar varan tutumları, yeni değerlendirmelerimizde de ortaya koymaya çalıştık. Ve bazı somut örneklerle ortaya koyduk ki, bu aracın gelişip yetkinleşmesini istememekten tutalım, onu bir geçim aracı gibi kullanmaya kadar, sıradan bir çabayla ciddi gelişmeleri yaşamak mümkün iken, buna bile sıradan bir ilgi göstermemekten tutalım, eldeki değerleri hakketmediğimiz kayıplarla çarçur etmeye kadar, hiçbir biçimde kabul edilemez ve doğal karşılanamaz olan yaklaşımlar sözkonusudur. Burada bireycilik, öznellik, kendini bir kez daha dayatıyor; birçok gelişmeyi kendi şahsında tıkatıyor; büyük çabaların ürünü olan kazanımlarımızı tüketiyor, yitiriyor. Geçmiş dönemlerin arzulanan hedeflerine ulaşılamaması nasıl bu silahın yetkince kullanılamamasına bağlıysa, yine rahatlıkla önlenebilecek olan yersiz kayıplarımızın fazla olması da bu alandaki görevlerin büyük ihmalinden kaynaklanıyor.

Bu savaşı vereceğiz. Bu savaşla halkı ayağa kaldırıp savaştıracağız. Dolayısıyla, buna bütün yönleriyle ve dönemin emrettiği ölçülerle katılmamız gerekiyor. Bu görevi yerine getirmek, çekinmememiz gereken, kendimize yakıştırmamız gereken bir roldür. Birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da kendi kendimizi aldatmak, sanki çocuk

Institut Kurde de Paris

oyunlarını oynuyormuş gibi, çocukça bir oyun düzeniymiş gibi buna yaklaşmak, en hafif deyimle kendisiyle en kötü bir tarzda oynamak, siyasetten ve yaşamdan hiçbir şey anlamamak, sıradan bir kişi konumuna düşmek ve kör bir kişiliğin ta kendisi olmak demektir. Silahlı adam kimdir? Hangi siyasetin emrindedir? Bunun ruhunu bile yaşamama durumu, pratikte ortaya çıkmıştır. Bunlar, bu savaşımımızın gelişimini engellemektedirler. Buna hakları olmadığı halde, bunu yapmaktadırlar. Çözümlemelerimiz ve bu konuda bütün sorumlu devrimci yoğunlaşma, ancak bu silaha hakkını verdiğinde, bunu konuşturduğunda sonuca ulaşabilir. Ancak bunu yapan kişi, layık bir devrimciliği sergileyebilir.

Bu konuda çok olanak hazırlandı. Afrika'nın en geri kurtuluş mücadelesinden tutalım, en gelişkin ulusal kurtuluş hareketlerine kadar hiçbir ulusal kurtuluş hareketine nasip olmayan (bazılarının arkasında devletler olduğu halde) bir donanımı, biz, en zor koşullarda, görünen ve görünmeyen birçok eli ve etkiyi bir tarafa iterek, akla hayale gelmeyecek yolları zorlayarak hazırlamaya çalıştık. Bütün bunlar bilinmeden, öyle rastgele o silahla oynamanın alçaklıktan başka hiçbir şeyle izah edilemeyeceğini bilmek gerekir. Burada, "toplum geri kültürlüdür, biz de bu geri kültürden geliyoruz, dolayısıyla böyle yapıyoruz" demek küstahlıktır. Bu küstahlığı terketmek gerekir. Kişinin kendisiyle böyle oynamaması gerekir. Biz burada, ordu savaşımı ve onun devrimci eğitimi deyince yine sosyalizmi uyguluyoruz. Sadece kuru emirlerle, burjuva anlayıştaki gibi zapt-ü rapt altına alma yöntemleriyle, cezalandırmalarla bu inşayı yürütmek istemiyoruz. Yöntemimiz bu değildir. Ama bu böyledir diye, eline bir sopa bile verilmemesi gereken Allahın zavallısı gibi birisine parti silahını teslim etmek, en değerli parti silahımızı böyle kötü bir biçimde kullanmak hiç kimsenin hakkı değildir.

Toplumumuzdan birine bir silah verilse kırk defa ona sarılır, onu saklar, onu kutsal bir değer olarak gelecek için hep hissinde tutar. Bir parti savaşanının bu konuda bütün ölçüleri bir tarafa bırakıp, "nasıl olsa bedavadan gelmiştir, elimize verilmiştir, değer versek de vermesek de o kadar önemli değildir; nasıl olsa hayatımızı ortaya koyduk, görevlerin de hiç önemi yoktur, bütün bunlarla istediğimiz

Institut Kurde de Paris

gibi oynarız" demesi küstahlıktır. Böyle küstahlık, böyle serserilik olmaz. İnsanlık kavgasında böyle ilerleme olmaz. Biz PKK'yi, özenle, bu hafifliklerden, affedilmemesi gereken bataklıktan arındırmak istiyoruz. Devrimci silahlarımıza tümüyle böyle yaklaşıyoruz.

Gerilla savaşını tanımladık; kutsaldır, yaşamın en soylusu, en çok umut vaadedeni ve en coşkulusudur. Her şeyimizi bununla kazanacağımızı, köleliğimizin hesabının bununla görüldüğü ve bütünüyle kaybettiklerimizi ancak bu araçla kazanmaya başladığımızı belirttik. Bununla varlığımızı yeniden kanıtladığımızı söylerken, dolayısıyla her bakımdan böylesine bir silaha gereken değeri vermemiz gerektiğini tartışılmaz bir biçimde belirtiyoruz. Bundan da, gerilla savaşımının ne kadar hayati olduğu ortaya çıkıyor.

Parti ve ulusal kurtuluş tarihimizde, insanlık ailesi içinde yer bulmamızda bu kadar vazgeçilmez bir rolü olan bu savaşın bu kadar hayati rolüne karşın, çoğunlukla bu silah kullanım amacından başka her şeye benzetiliyor. Böyle bir silahı geliştirmekle, partinin, sorumlu bir devrimcinin önüne yeterli bir olanağı sunduğu açıkça ortadadır. Onun taktik planlamasını yapmış, her düzeyde anlayışının nasıl olması gerektiğini detaylarına kadar çözümlemiştir. O zaman, bu silahı yetkince kullanmada sorumluluk militana düşer. Mert adamsa, sözünün eriyse, kendi gerçekliğini konuşturması gerekir. Eskiden çoğunlukla kendisini ortaya çıkaran gerçeklik, savaşımla ve yiğitlikle çelişen ne kadar hafifmeşreplik varsa hepsini, hem de bu yüce silah altına sığınılarak, onun adına sergilemektir. Bu, yapılabilecek en büyük kötülüklerden birisidir. Birçoğu farkında bile olmadan böyle bir silaha kavuşmuştur. Bunun gölgesine sığınarak yaşamak en büyük şerefsizliktir. O silah, çok büyük yüceliklerin ve çok büyük amaçların kazanımı içindir. Ben halen böylesi bir aracı temin etmek için olmadık durumları yaşamak zorunda kalıyorum. Söyler misiniz, bizsiz, her biriniz, hem de çok olanaklı olduğu halde kaç silah elde ettiniz? Ben doğru dürüst silah kullanmadım ama, binlerce silahı bizzat kendi sorumluluğumda elde etmek için büyük bir çaba harcadım. Hiç de böyle bir görevimiz yoktu ama, vazgeçilmez bir değer olduğunu bildiğimiz için yaptık.

Silah derken, yalnız teknik silahtan bahsetmiyoruz. Silahlı müca-

Institut kurde de Paris

delemiz için gerekli olan teoriden tutalım basit adımların taktik planlanmasına kadar her şeyi hazırlamak sizlerin göreviydi. Beyniniz vardı, onu çalıştırıp görevlerinizi başaracaktınız. Halen bu silahı ne kadar kavradığınızı bilemiyorum. Sürekli "şöyle ederiz, böyle ederiz, böyle yaparız" deniliyor ve canalıcı görevler için yola çıkılıyor, daha sonra da bunların adı bile duyulmuyor. Militan böyle değildir, bunun kahramanlıkla da hiçbir alakası yoktur. Kendi yaşamınıza en başta kendinizin saygılı olmanız gerekir, bunun yolu düşmana karşı onu korumaktan geçiyor. Bunun için de gerekli olan, düşmanı püskürtecek olan bu araca gereken yeri ve önemi vermektir. Yaşam nedir? Yaşadıklarımız mıdır? Ne yapıyorsunuz ve neyi geliştirdiniz? Hiç sormuyorsunuz bile, yaşamınıza karşı ne kadar saygılı olabildiniz? Bizde yaşama karşı saygı, bu yaşamdan bizi yoksun kılmak isteyen düşmana karşı yaptıklarımızın ölçüsü olabilir. Peki ne yaptınız? Yalnız başınıza yapamadıysanız, bunca desteğe rağmen, niye yetkince yapmadınız, görevleri yerine getirmek istemediniz? Burada hiçbir gerekçe ile kabul edilmeyen tutum ve davranışlar vardır. Ancak bunlar da aşılırsa, yaşam kavgasında, onur kavgasında, namus duygusunda bir şeylerden bahsedebilirsiniz. Aksi tutumlar sahtekarlıktır. Basit bir köylünün kendi kendisine verdiği kuruntudur. Gerilla savaşçısı böyle değildir.

Biz, gerillayı kavram ve uygulama olarak mutlaka yaşamak ve yaşatmak zorundayız. Bu kadar yıldır bu araçla uğraşıyorsunuz. Ama gerillacı kimdir? Nasıl yaşar? Hangi kararın sahibidir? Hangi uygulamanın takipçisidir? Bunlar henüz ortaya çıkmamıştır. Gerilla komutanlığı bizde hala teşekkül etmemiştir. Bunlarla çoğunlukla oynanıyor. Ben hayret ediyorum, inanamıyorum; bu kadar yıldır ülkede (sınırlı da olsa) bazı olanaklar elinizde olsun, bunu da amansız bir biçimde kullanmayın! Düşmanın bütün gücüyle üzerimize gelmesini bizim ancak bu silahı ona karşı dayatarak gerileteceğimiz ve ayakta durabileceğimiz ortada iken, onu tüm gücünüzle kullanmamaya akıl erdiremiyorum. Biz burada bile ancak ve ancak silahlı savaşımımızı bir adım ileri götürebilirsek yaşayabiliriz diyorum; bundan başka bir davranış, bir düşünce bizde kabul göremez. Peki siz orada başka bir yaşama nasıl rıza gösterebilirsiniz? Bu sami-

Institut kurde de Paris

miyetsizliktir, dürüstlüğü tutturamamadır, kişiliğin kofluğudur. Büyük kararın sahibi olan ve tüm gücünü buna veren kişi, başarır. Buna ulaşın diyoruz. Ulaşamama, enerjiniz olmadığı için değil, bilinciniz olmadığı için de değil, kendinizi vermediğiniz içindir. Buna tam yiğitliğe yaraşırcasına yönelmemeniz var, oportünistçe girişim vardır. Buna karşı bu silahı ısrarlıca ve amacına uygun olarak dayatmamız olmasaydı, gerilla savaşını şimdi düşman birçok alandan söküp atmış, paramparça bir düzeye getirmiş olurdu. Bunun hikayesi anlatılmıştır. Bu işin sorumluluğunu üst düzeyde üstlenenlerin silahlı savaşıma özde inanmadıkları ortaya çıkmıştır. Sahtekar durumları anlaşılmıştır. Biz, böylesi tiplerden arınmak istiyoruz. Bunlar, devrimci gelişmemiz önünde görülmeyen, ama bir o kadar da tehlikeli olan engellerdir. Düşman çok güçlü ve planlı hareket ettiği için biz bu aracı geliştirememe durumuna düşmedik, bilakis alanlar emrimizdeydi. Biz, kendi kendimize çekingenliği, ikircikliği, her türlü bireyselliği yakıştırmak ve harcanması gereken olağanüstü çabanın sahibi olmamak yüzünden savaşı geliştiremedik. Gerilla savaşı, çok daha önceden ileri bir aşamaya ulaşabilirdi. Ne objektif koşullar, ne subjektif koşullar buna engeldi. Bundan sorumlu olması gerekenler, biraz kendilerini vererek, sorumluluk duygusunu geliştirerek ve yanlışın üzerine giderek bunu başarabilirlerdi. Bu konuda her şeyini ortaya koyarak kazanması gerekenlerin, gerek bir gerilla komutanına yakışır bir düzeni tutturmamak gibi bir tavrı sergilemeleri yüzünden gerillayı geliştiremedik. Yoksa her şey hazırdı; düşman bile bunu olanaklı görüyor ve bekliyordu. Büyük talihsizliğimiz, buna kesin çözüm getirmesi gerekenlerin tam da bu noktada oportünizmi yaşamaları oldu. Birçok şey hazırdı, haydi dense ilerletilecekti. Ama yapılmadı ve bu bizi geliştirmedi.

Önümüzdeki dönem, bu temelde gerilla silahıyla kazanılacaktır. Düşmanın yürüttüğü özel savaşın da esas itibarıyla tasfiye etmek istediği şey, gerilla örgütlenmesi ve savaşıdır. Düşman çok iyi biliyor ki, bunu tasfiye ederse, diğer her şeyi çok rahatlıkla tasfiye edebilir. Biz de çok iyi biliyoruz ki, devrimci savaşımızın gerilla aşamasını sağlıklı bir biçimde oturttuğumuzda, diğer işler peşisıra çorap söküğü gibi halledilecektir. Bütün değerlendirmeler şunu ortaya koyuyor; bu

Institut Kurde de Paris

araca rolünü oynatmak mümkündür. Tecrübe, eğitim, teknik donanım, halihazırdaki silahlı savaşım grupları, eşsiz coğrafya, uluslararası ve bölgesel durum, her taraftan delik deşik edilen düşmanın siyasi otoritesi ve bu konuda halkın yüksek desteği ve savaşım isteği gibi gelişmeler, bir patlamanın gelişeceğini ortaya koymaktadır. Bu da, görev adamlarının görevlere koşmasıyla mümkündür. Hiçbir göreve sahip çıkılmadan, asgari gerekleri yerine getirilmeden görev başarılamaz. Hiç kimse, kendini hiç sıkmadan ve hiçbir göreve sahip çıkmadan gerilla savaşının gelişmesinden bahsedemez. Önderin rolü sıradan bir köylüye oynattırılmak istenirse, eğitim görevleri yerine getirilmezse, bir turistin dağdaki dolaşım ilgisi kadar bir ilgi dağlara gösterilmezse, aydının özgürlük anlayışına bile sahip olunmazsa, elbette ki orada çürüme kaçınılmaz olur. Bu aracın geliştirilmesi, bunu planlayıp geliştirmekten sorumlu olanların tarihe yaraşırcasına bu görevlerin üzerine yürümeleriyle mümkündür.

Bunun için olanaklarımız yeterlidir. Bu işin üzerinde yoğunlaşmak ve kendini vermek gerekir. Bu konuda bir gariplik yaşanıyor ve işler bu gariplikle götürülmek isteniyor. Çoğu grubumuzun geçmişteki durumu, sanki turistlik koşullarda yaşamaya benziyordu. Böyle olmamalıydı. PKK'nin tarihi bu muydu? Hayır, bu değildi; bir silahlı savaşçının, görevini yapması gereken birinin durumu böyle olamazdı. Bir zavallı gibi kendini ortaya atmak, komutanlıkla oynamaktır. Toplantılara bakın, kararlara bakın, disiplinle bu kadar oynandığı halde kılını bile kıpırdatmama durumu yaşanıyor. Bu savaşım içinde böyle davrananlara yer yoktur. Bazı gruplarımız çoğu zaman boş pratikçilik içinde yaşıyorlar ama, bunun nedeni bile sorulmuyor. Düşmanı yerle bir edecek bir konuma ulaşılmıştır, ama düşmanın üzerine yeterince yürünmüyor. Böylesi adamın ne kadar değeri olabilir? 50 kişilik gruplarımız böyle boş dolaştırılıyor. Ne ile uğraştığı bilinmiyor, plan mı çiziyor, hazırlık mı yapıyor, yoksa gerici bazı hülyaların peşinde midir, belli değildir. Belki de kendi gericiliğini yaşıyor. Bu kör kaderi değiştirmek gerekir. 50 kişi ile bir halkın kurtuluşu planlanır ve zafere götürülür. Ama bizde ise, 50 adam neredeyse dünyanın en gariban grubu durumundadır. İaşe konusunda oldukça zorlanıyorlar. Bu ruh atmosferi, amaçlarımızın kavranamayı-

Institut Kurde de Paris

şına, sözkonusu birimlerin şahsında tarihsel çıkışımızın gerçekleşememesine yol açıyor. Yoksa bir düşman dayatması sonucunda değildir. Kadrolardan bazıları bunu bilinçli yapar, çoğu bilinçsiz yapar; ama, tarih bunun böyle olduğunu ayırtederek hüküm vermez. Tarih, ancak görevlerin gerekleri layıkıyla yerine getirildiğinde "geçin" der. Tersi durumda ise, tarih kendi hükmü altında ezdirir. Partimizin temel hazırlıklarının amacı, komutanlık hattını tutturmak ve çizginin gereklerine ulaşmak içindir. Bundan başka hiçbir şey bu yaşamı kaldıramaz. Bunu mutlaka kendinize layık göreceksiniz. Kesinlikle, zaptedecek olan kimdir ve ona nasıl ulaşılır sorusunu cevaplandıracağız. Başka türlü bir çıkışın, başka türlü bir yaşamın ipuçları yoktur. Saptırmamak gerekir, düşmemek gerekir.

Tarihsel roller, ancak ve ancak kahramanca yürüyüşlerle ifa edilebilir. Öyle olmaya özen göstermek gerekir. İşte bu yapılamadığı için arzulanana ulaşamadık. Yapılması gereken budur. Bu, bizi amaçlarımıza ulaştıracaktır. Gerilla yaşamı yüce bir yaşamdır. Bütün yönleriyle bakıldığında, eğer bu halkın sıradan bir evladıysak, bu gerilla birlikleri içinde yer almak en büyük mutluluktur. Aksini düşündüğümüzde bir hiçiz. Halkımızın bir evladına bundan daha değerli bir yaşam sunulamaz. Bu, hem maddi ve hem de manevi olarak en yüksek değeri insanımıza vermektir. Bunun teorik olarak incelenmesi, bizi bu sonuca götürür. Bu yaşamın içinden gelenlerin, gururu ve namusu kurtarmak isteyenlerin gelip dayandıkları husus budur. Yanılmamak gerekir. Boş hayaller peşinde koşmamak gerekir. Toplumumuzda çokça yaşanan o anlamsız yitirilişi kendine yakıştırmamak gerekir. Biz inanıyoruz ki, halkımız da böyle bir yarışın ve yaşamın peşindedir.

Önümüzdeki dönemin gerilla planlaması, bu temelde daha gerçekçi kılınabilir; anlamına tam ulaşılabilir ve gerekleri yerine getirilebilir. Planlamamızın temel sorunu, bu işe sıfırdan başlamak değildir. Planlamanın temel amacı, ne bunun teorik temellerini atmaktır, ne de birtakım altyapısını hazırlamaktır. Planlama işleri daha ileri düzeyde ele alınıyor. Gerillanın Kürdistan'daki gelişimi özenle hazırlanmıştır. Hiçbir ülke halkına nasip olmayacak kadar yoğunlukta bir çalışma sözkonusudur. Tekrar sıralayalım: Bir gerillanın dayanacağı ve esas

Institut kurde de Paris

alacağı Parti Önderliği layıkıyla kendi rolünü oynamaktadır; kitle temeli her bakımdan bu araca can ve kan verecektir; halkımız küçümsenmeyecek yoğunlukta güç ve destek verecek durumdadır, halk cephesine yönelecek kadar bu desteği gelişkindir; Kürdistan coğrafyası, dünyada eşine ender rastlanan coğrafyalardan birisidir, dünyanın en donanımlı ve en kalabalık ordularını bile eritecek kadar imkan sunuyor; teknik donanım ve hazırlık, hiçbir ulusal kurtuluş hareketine nasip olmayacak kadar gelişkindir. Bütün bunlar yalnızca teorik belirlemeler olmayıp bizzat pratikte gerçekleştirilen, hazırlanan olanaklardır. Ayrıca silahlı gerilla gruplarımız bütün önemli alanlarda vücut bulmuşlardır, deney ve tecrübe kazanmışlardır. Bu konuda en önemli sorun, bütün bu olanaklara rağmen, önderlik ve yönetimden kaynaklanan sorundur; bütün bu olanakları gerçekçi bir planlamayla değerlendirip beklenen gelişmeye yönelmemek ve dolayısıyla silahlı savaşım birliklerimizi savaştırmamaktır; gerilla birliklerini çok tehlikeli bir tasfiye konumunda tutmaktır. Sorunumuz budur ve bu da ciddi bir sorundur. Bu, parti yaşamında örgütlenmeye yönelmemenin gerillada kendisini göstermesidir; ideolojik-politik hattımızın öznel niyetlerle tıkanmasıdır; subjektif niyetlerle kötü kullanılması ve gözardı edilmesidir. Bu tutumun kendisi, bu sorunun çözümünde bir engel olarak ortaya çıkıyor ve dürüst olmamaktan tutalım, toplumun geriliğini yaşamaktan zevk duymaya ve sadistliğe kadar, bilinçli sabotörlükten tutalım, daha çok da dolaylı bir biçimde her iyi ve doğru olan değerle oynamayı marifet bilmeye kadar, kişinin böylesi yaramaz rolleri kendisine yakıştırmasından ileri geliyor. Yani aslında bir hiç olan, hiç de saflarımıza layık olmayan bir özelliğin en son temsili oluyor bu. Büyük çabaların sahibi olmayanların, büyük insanlık kavgasında kendisine yer görmeyenlerin, kendisine özgürlüğü yakıştıramayanların, en çok kendilerini ele verdikleri ve kendilerini hortlattıkları nokta budur. Bu, partimiz tarafından çok iyi anlaşılıyor. Kesinlikle hiçbir biçimde kabul edilmiyor. Bu nokta, Kürdistan gericiliğinin kendisini en kötü bir tarzda açığa vurduğu yerdir, sömürgeciliğin tahrik ettiği noktadır. Özel savaşı yürütenlerin, bu zayıflığın etkisini çok iyi kullandıkları ve kendi planlarını dayatıp uyguladıkları yerdir. Bu, nereden ve nasıl bakılırsa bakılsın, kabul

Institut Kurde de Paris

edilemez bir oportünist yaklaşımdır. Bu durum, açıkça yapıyı çekiştire çekiştire yaşatılmak isteniyor. Bu anlayış ve tutumların sahiplerini kesinlikle tasfiye edeceğiz. O zaman, bir kaynaktan suların fışkırması gibi, her taraftan gelişme fışkıracaktır.

Eğer önümüzdeki dönemin en temel görevine böylesine bir tutumla yaklaşırsak sorun çözümlenebilecektir. Gelişmenin birçok ögesini biliyoruz. Gerillayı dayandıracağımız üslenmelerden, yayılışına ve hareket tarzına kadar, lojistiğinden tutalım kitle ilişkisine, eylem anındaki durumundan yeni ögelerin katılmasına, eğitimden sıcak savaşıma kadar, ortaya çıkabilecek sorunları karşılamakta zorluk çekilmeyecek bir konuma gelinmiştir. Bunlar üzerinde ahkam kesmenin de fazla anlamı yoktur; fakat bu alanda öyle ters durumlar görülüyor ki, öfkelenmemek elde değildir. Partimize en çok zarar veren tutum, bu temel savaşımın taktik ögeleri ile oynamaktır. Uygun alanlarda üslenmek mi gerekiyor, ondan vazgeçiliyor; hareketlilik mi gerekiyor, en elverişsiz bir yerde konumlanılıyor; sağlıklı bir kitle ilişkisi mi gerekiyor, halka yanlış yaklaşımlar sergileniyor; ihtiyaçların önceden hazırlanması mı gerekiyor, her gün köylere rastgele girilip çıkılıyor; yeni alanlar mı gerekiyor, buna boş veriliyor ve elde olanla tutunmaya çalışılıyor; bir olanak mı doğdu, bununla ilgilenilmiyor; düşmanı sindirtecek bir eylem imkanı mı doğdu, bu önemsenmiyor; düşmanın istediği bir çatışmaya girmemek mi gerekiyor, tam da düşmanın istediği çatışma düzeni alma ve yersiz kayıplara yol açma vb. tarzındaki yetmezlikler yaşanıyor. Geçmiş pratikte bunlar ortaya çıkmıştır. En önemlisi, yeni savaşçı mı gerekiyor, mevcut olanlar bile doğru dürüst idare edilmiyor. Yüksek bir ilgi ile, sevgi-saygıyla safları beslemek mi gerekiyor; sekter tutumlara giriliyor. Burası engin bir yaşam alanı mıdır, bu yaşam anlamsızlaştırılmaya çalışılıyor. Buna benzer, değme bir düşman ajanının, bir provokatörün bile yürütemediği, başvurmaya cesaret edemediği tutumlar sergileniyor. Maalesef pratiğimizde bu tür tutumlar ortaya çıkmıştır. O görkemli dağlarda konumlanma yerine, köylerin hemen yanında konumlanmayı tercih eden, savaşı geliştirmekten çekinen, savaşı geliştirmeye cesaret bile etmeyen, "birlikler çoğaldı mı, büyüdü mü savaş gelişir, sorumluluk artar, oysa

Institut Kurde de Paris

biz mahkum gibi yaşamaya alışmışız" diyen anlayışlar da ortaya çıkabilmiştir. Parti çizgisinin gereklerine göre hareket edilirse, tüm bunları aşmak mümkündür. Ama maalesef bunlar bize dayatıldı ve birçok kayba yol açtığı halde bu yapıldı. Bu tutumlar geriliktir, sefalettir, kendini yitirmedir. Düşman bile bunu beklemiyordu. Düşman gelişimimiz karşısında büyük bir korkuyu yaşıyor, nefes bile alamıyor olmasına rağmen, saflarımızda bu tür şeyler yaşandı. Partimiz bu tür tutumları kesinlikle tasfiye edecektir. Önümüzdeki dönemde görevlere varız diyenler görev talep edenler, kesinlikle bu tür tutumları yaşamamayı ve yaşatmamayı esas almak durumundadırlar ve görevlendirmeler de bu esasa göre olmak zorundadır. Tersi durumda, kendilerine de, partiye de, halkımıza da çok büyük zararlar verilmiş olur. Bütün bunları görmek ve aşmak gerekiyor. Bu işin doğrusu da budur. Başlangıçta böyleydi; dün de, bugün de, yarın da bu böyle olacaktır. Hiçbir araç, özellikle de gerilla gibi temel ve soylu araç, asgari gerekleri bir yana bırakılarak rolünü oynayamaz. Halkımıza ve tarihimize yapılacak en büyük kötülük, bu olumsuzlukları yaşatmaktır. Buna hakkımız yok, ihtiyacımız da yok. Biz, en doğrusuna, en iyisine, en anlamlısına layık bir halk ve partiyiz. Bunun peşindeyiz; amansız takipçisiyiz ve karar sahibiyiz.

Gerilla örgütlenmesi askeri örgütlenmedir. Askeri örgütlenme, siyasi örgütlenmenin en yoğunlaşmış biçimidir; en sert, en kurallı, en disiplinli örgütlenmesidir. Bu yoğunlaşan savaşıma hazır insanların örgütlenmesidir. Bunu kendimize yakıştıralım ve yaşayalım! İşte öncü gerilla savaşçısının büyüklüğü de buradadır. Böyle bir tarzda kendisini disipline eden ve böylesine örgütlenenler ancak tarihte büyük rol oynayabilirler. Eğer herkes bunu rastgele davranışlarla değil de, böyle doğru tarzda yapmış olsaydı, gerilla savaşımı bu kadar zor gelişmezdi ve biz de bu konuya bu kadar önem atfetmezdik. Bu kadar yanılgıyla bu araca yaklaşılamaz. Bu görev diğer görevlere yaklaşmaya benzemez. Bu, imhaya götürür. Bir kural hatası bile, kazanımları yok edebileceği gibi, birimi de imha edebilir. Her türlü oportünist etki azami zararlara yol açar. Ayrıca bir başlangıç aşamasında olduğumuz gibi, bütünüyle geleceğimizi belirleyen bir çalışmanın da içindeyiz. Bütün çalışmaları hem emrinde koşturan,

Institut kurde de Paris

hem de o çalışmaları etkileyen ve koruyan bir faaliyetin özünü temsil ediyoruz. Tüm bunlar, duyarlılığın ve ihtimamın en ileri bir sorumluluk anlayışıyla yerine getirilmesini ister.

Gerillanın alttan üste doğru örgütlendirilmesi ve çeşitli alanlara yaygınlaştırılmasının halledilmesi, zorluk çekilmemesi gereken bir çalışmadır. Nereye, ne kadar örgüt ve birlik lazım; bunlar bazen 24 saat içinde bile belirlenebilir. Bu konuda da şemalara sığınarak ve bazı kalıplarla sorunlar çözülemez. Gerilla alanı taktiğin en değişken alanıdır. Lenin, 24 saatte taktik değişikliğinden bahseder. İşte bu, en çok gerillada sözkonusudur. Hızlı bir biçimde, saldırı halindeyken savunmaya geçilebilir, hareketsizken harekete geçilir, doğuda bulunurken batıda gözükür, bir savaşım biçiminden diğerine geçilir... Yani tamamen taktikler alanıdır. Kalıplar, şemalar burada kesinlikle yenilgiye götürür.

Gerilla savaşımının devrimci savaşımız içindeki yeri ve rolü hayatidir. Bu savaşım, henüz kurtarılmış bölge savaşımı aşamasına ulaşmamıştır. Sabit bir merkeze bağlı bir cephe savaşı değil, hareketlidir. Bütün gücünü hareketlilikten alır, ayakta kalması hareketli olmasının bir sonucudur. Bir yere fazla bağlı kalmaz. Düşmanın düzenli ordusunu en daracık yollara, patikalara sokarak, onun o ağır gövdesini orada işlemez duruma getirmek mümkündür ve böyle yapmak gerekiyor. Bu, hareketlilik, pusu, baskın vb. taktiklerle sağlanır. Ona dezavantaj teşkil eden konumları yaratarak yapılır. Burada gerillanın sayısı değil, savaşım tarzı ve gerilla ustalığı sonuç yaratır. Küçük bir birlik, hem kendisini büyütebilir, hem de düşmanı püskürtebilir. Gelişkin bir tekniğin de fazla halledeceği bir durum değildir. Bu konuda başarılı olmak, tamamen gerillanın ustalığı ile mümkündür. Daha fazla, daha güçlü bir tekniğe ve daha kalabalık sayıya sığınmak, taktiği geliştirmemenin bir sonucudur. Bu duruma düşülmüştür. Buna sığınılırsa, savaş kazanılmaz, kaybedilir. Gerillanın savaşım tarzı, sonderece hareketli ve değişken bir savaşım tarzıdır. "Zorlanıyoruz" diye sonuçta bizi yenilgiye götürecek yollara sapmamak, burada birçok yolu düşünmek gerekir. Taktik üstüne taktik geliştirmek gerekir. Bazen bir dağdan diğer dağa, dağın bir yönünden diğer yönüne kaymaya gerek vardır, bir stilden diğer bir

Institut Kurde de Paris

stile geçmek çok şeyi değiştirir. Coğrafyaya en büyük anlamı vermek tamamen bir ustalık işidir. Sayı nerede, ne kadar olmalıdır? Sayının azlığı veya çokluğu bir yerde başa bela olur, bir yerde gelişmenin vazgeçilmez bir gereğidir. Sayı ve arazi ilişkisinde, bir araziyi en iyi gerilla alanı haline getirmenin sayı ile ilişkisi vardır. O sayıyı nereye ne kadar dağıtmak gerekiyorsa, bunu en uygun bir biçimde yapmak, taktik önderliğin asli bir görevidir. Düşman, bu ilişkiyi tespit edemediğimizi bildiği için, bizden önce davranıp dağa yerleşti; en kritik noktaları kontrol altına aldı ve kendi gücünü uygun bir biçimde çeşitli alanlara serpti. Türkiye'de kontr-gerilla böyle ortaya çıktı. Yani gerilla rolünü oynayamadığı için kontr-gerilla böyle cesaret aldı. Kendisinin nefes bile almaması gereken dağları neredeyse bizim elimizden alacaktı. Bunun nedeni dağa gereken rolü verdirmediğimizdir. Halbuki düşmana bunun çok pahallıya ödettirileceği kesindir.

Bu konularda ne yapmalıyız diye kendi kendimize düşünmemiz gerekir. Görevleri de şuraya-buraya, çeşitli yerlere postalar gibi havale etmemek gerekir. Bu savaşıma böyle yaklaşılamaz. Ayrıca başlangıç kuvveti çok önemlidir. Başlangıç için elinde küçük bir kuvvet varsa, onun üzerine bin kez düşüneceksin, bir kez yapacaksın. Bazen de çok yapacaksın, az düşüneceksin. Çünkü, o kuvvet çok önemlidir. Bununla da yeterince ilgilenilmedi. Bu birlikle ne yapılabilir? Çoğaltıldı nasıl olur? Eldeki silahlarla ne yapılır? Bir köy mü basılır, bir pusu mu kurulur, çok önemli bir eylem mi gerçekleştirilir? Bunları düşünmüyoruz bile. Birlik yeterince donanımlıdır, istesek her tarafı zaptedebiliriz. Hayatını avucuna koyan, yaşamın çemberinden geçmiş 50 kişiyle girilen her yer altüst edilebilir. Bununla ilgilenilmemiştir. Bununla kötü oynanmıştır. Oysa kendilerine büyük bir bilinç verilmiştir; ama bazıları kılını bile kıpırdatmamayı yaşam diye öğrenmişlerse, buna sorumsuzluk denir. Mao bile bu kadar teorik eğitim ile işe başlamadı; ama onlar sorumlu ve namusludur, düşkün değil. Öğrenilenlerin yüzde biri bile hayata geçirilmeyecek, gereken bile yapılmayacak; buna müsaade etmeyeceğiz. Bu kadar eğitimin, bilincin amacı bu muydu? Öyle komutanlar çıkıyor ki, 3-4 köylüyle bile ilgilenmiyor ve tutup bize gönderiyorlar. Yıllardır orada birlikte yaşıyor ama, ağzını açıp konuşmuyor. Gelin

Institut Kurde de Paris

de ucubeyi seyredelim! O, bir ağadır, bu onun kofluğundandır. Böyle gerilla komutanı olmaz. Ne elindekini geliştiriyor, ne de başkalarına geliştirme şansını veriyor. Çok önemli bir alandadır, kendini biraz sıkabilse bir eğitim ocağı geliştirebilir; ama yapmıyor. Yanına çok değerli halk evlatları geliyor, ilgi bile göstermiyor. Böylesi adamların kendisi savaşın önündeki en büyük engeldir. Gerçek bir gerilla geliştiricisi, savaşçısı, bu tip tutumları elinin tersiyle bir tarafa iter. Eldeki mevcut güçle birçok şeyi kurtarabilir, çok şey kurulabilir. Gerçekler kendisini dayattı mı, bu kez de böyleleri intiharvari bir pratiğe yöneliyorlar. İntiharvari ve düşkünce bir yaşam, onun karakteridir. Böyleleri hiçbir zaman devrimcileşmemiş olan ögelerdir. Onlar gelişmeyi ve özgür yaşamayı beceremezler. Bunlar bizim gelişmemizi engelliyorlar. Gerilla savaşımızın gelişmeyişinin en önemli nedeni budur.

Önümüzdeki dönemde savaşın geliştirilmesinin önemli bir etkeni de, bu konudaki görevin başarılmasıdır. Komutanlık görevimizi yürütüyorsun; her şeyden önce birliğin esenliği için elden gelen her şeyi yapacaksın, birliğin savaşçı ruhunu azamiye yükselteceksin. Birliğin esenliğini, saygınlığını, inanç ve kararlılık düzeyini pekiştireceksin. Çevreye bakıp ne yapacağını kestireceksin. Birliği çoğaltmak ve yaymak görevleri, el yordamıyla halledilecek işler değildir. Bütün bunlarla ilgilenmemezlik kabul edilemez. Tilki ininde gerillacılık yapılamaz. Dağların en cesur yaratıkları bile hareketli yaşarlar. Bir kuşun, bir sırtlanın ve diğerlerinin yuvaları bellidir ve hep orada yaşarlar. Bizde bazıları sırtlanlara benzer bir komutanlık yaptılar. Bu olmaz. Sıradan bir savaş romanı okuyan, hayata bakan, savaşçılar topluluğuna bakar, onlardaki saygıyı, birbirlerine olan bağlılığı görür ve binlerce ders çıkarır.

Bu konuda hazır reçete yoktur. Kürdistan halkının her şeyini sunduğunu bilmek gerekir. Kürdistan dağları her şeyi veriyor. Bunların değerlendirilmesi bilinmezse, artık bunun bilinç ögesi ile de alakası yoktur. Lojistik sorunlar için bütün birliği tehlikeye sokmanın hiçbir şeyle alakası yoktur. Bu, görülmemiş bir sorumsuzluk örneğidir. Gerillanın hareket tarzı için kullanılmaması gereken yollar kullanılıyor; oysa uygun yolların kullanılması gerekirken, bunun yapılma-

Institut Kurde de Paris

ması, düşmanın bildiği yolların kullanılması sonucunda birçok kaybımız gündeme geldi. Gerilla birliği askeri düzen içinde büyük bir disiplin ile yaşar; ama sabotörlük konumunu yaşayanlardan tutalım, işi-gücü gerillanın morali ile oynamak olan duruma kadar olumsuzluklar yaşandı. Böyle olanların durumuna, uyarıyla ve gerillanın disiplin kurallarıyla son vermek gerekirken, bu yapılmadığı için, bu ögeler bir yara gibi varlığını sürdürebiliyorlar. Durum böyle olursa, elbette ki bu durum kayıplara yol açacaktır. Doğrusu bunların tersidir. O halde önümüzdeki dönemde yapılması gereken de bu doğrusu olmalıdır.

Gerilla örgütlenmesinin dayanacağı üs olayı, bu aşamada geçici ve hareketlidir, bir alanı tamamen savunma durumu yoktur. Düşmanı çektiğimizde çok daha iyi darbe vurabileceğimiz, pusuya düşürebileceğimiz ve bizi de çok iyi koruyabilecek olan geniş alanlardan bahsedebilir. Gerilla bölgeleri ile düşman bölgeleri henüz içiçedir. Şurası düşman bölgesi, burası gerilla bölgesi, düşman giremez veya biz giremeyiz gibi bir durum henüz yoktur. Bizde savaşım içiçedir. Düşmanın genel olarak girmekten çekindiği, bizim girmekten çekindiğimiz alanlar, karışık bölgeler, ovalar, dağlar sözkonusudur.

Partinin sağlam militanları, gerillanın yönetim çekirdeğidirler; partinin askeri çizgisinin hayata geçirilmesinden sorumludurlar; planlama ve örgütlenmenin, yürütme ve denetimin sorumlusudurlar. Kendilerine partiliyim diyenler, ideolojik-politik ve örgütsel formasyonları yeterince gelişkin olanlardır. Dolayısıyla gerillanın yönetiminde görev aldıklarında, öncelikle çizgiyi uygulama esasları ve plan vardır; bunun süresi bellidir. Uygun bir işbölümü temelinde ve belirlenen süre zarfında çizgiyi ve buna bağlı olan planı hayata geçirmek durumundadırlar. Çizginin uygulanması için gerekli olan disiplin-otorite ve çok kararlı tutumların sorumlusudurlar.

Halkla ilişkiler, gerillanın içinde yüzeceği denizdir. Oradan çok şey alınacaktır. Aynı zamanda halk korunacaktır. Halk adım adım halk savaşına çekilecektir. Cepheleştirilecektir. Halk zor durumlara sokulmayacaktır, altından kalkamayacağı görevler içine itilmeyecektir. Bu konuda ilkemiz vardır. Hazırlanmamış, kendini iyi koruyamamış bir konumdaki halka düşmanın verdiği zararlar vardır.

Institut kurde de Paris

Düşman katliamlara başvuruyor. Diğer bir amacımız da bunu olanaksız kılmaktır. Bunun için de gerilla, halkın zamansız çıkışları kadar, onun muazzam pasifliğini de kabul etmez. Ani bir ayaklanma bizim çıkarımıza değildir. Ama müthiş bir durgunluğu da kabul edemeyiz. Bizim amacımız, halkın, düşmanı en çok uğraştıran bir hareketlilik içine itilmesidir. Halkın, tam da düşmanın önleyemeyeceği bir savaş birimi içine getirilmesidir. Bu, halkın örgütlenmesidir. Halkın yavaştan bir savaşa atılmasıdır. Yani yavaştan hızlılığa doğru estirilmesidir. Gerillaya alçakgönüllüce katkısının yapılmasıdır. Birçok bakımdan gerillanın destek gücü haline getirilmesidir. Bunun şeklini koşullar belirler, alanların durumu belirler. Her alana aynı ağırlığı vermek uygun olmaz. Halkı gerilla savaşımının en uygun bir destekçisi, bir kaynağı durumuna dönüştürmek her zaman bir ilkedir. Gerillanın da onu koruması, görevine bağlı kalması, bunları iyi halletmesi, gelişmenin vazgeçilmez diğer bir esasıdır.

Savaşçı alıyoruz dedik, askerlik kanununu uyguluyoruz dedik, ama işlere çat-pat diye giriştik, bu olmaz. Biraz ikna gerekir. Kanun bile olsa böyle uygulanmaz. Ön hazırlıkları olur, iknası olur, propagandası olur. Aşiret ve kabile düzenleri vardır, bunlar dikkate alınır. Dengeli güç alınmaya çalışılır. Hedef olanlar, yine belli bir yöntem temelinde alınır. Bunlar bir tarafa itilmez. Böyle yapılmayınca daha sonra halk korkmaya başladı, destek azaldı ve bu da birliği imhaya götürüyor. Dolayısıyla halka yaklaşımın düzeltilmesi, önümüzdeki dönemde en önemli görevlerden birisidir. Gerçekten gerilla ile halk ilişkisi doğru geliştirilirse, halkın katkıları savaşçı vermekten tutalım, her türlü donanımı, istihbaratı sağlamaya kadar muazzam bir gelişme nedeni olur. Yapılmayan görevleri bu defa mutlaka omuzlamak gerekir. Unutmamak gerekir ki, gerillanın kendisi, halkın en çok cesaret aldığı, güven duyduğu, korunmak istediği kendi öz öncü birliğidir. Biz ona bu niteliğini, halka karşı en yaraşır tutumu takınmakla gösterebiliriz. Halkın üstünde bir güç, halkın sempatisiyle oynayan bir güç, kendini bir ağa gibi dayatan güçdurumları belli ki suçtur. Bunlar halk savaşımızın bütün teori ve taktiğine, partinin bütün belirlemelerine zıttır. Yani bunların tasfiye edilmesi yaşatılmaması ve de yaşanmaması gerekir. Halkın özgürlük hareketi bizde yeni

Institut kurde de Paris

gelişiyor. Gerilla bunun en önemli öncü güçlerinden birisidir. İlk defa halkın özgürlük hareketi tarihin sahnesine çıkıyor. Çok hassas olmak gerekiyor. Ağavari yaklaşımlarla, jandarmavari yaklaşımlarla kesinlikle yaklaşmamak, bilakis halkın kıvanç duyacağı, tam da istediği ve "her şeyimizi vereceğimiz öncülerimiz, önderlerimiz, komutanlarımız bunlardır" diyebileceği bir konumu yaşamak ve yaşatmak gerekiyor.

Teknik donanım, önemli oranda düşmandan sağlanmalıdır. Bizim için düşmanın, bir silah deposu olduğu hiçbir zaman gözardı edilemez. Bu kadar silahlanmanın fazla olduğunu, hakkımız olmadığı halde hep dışardan beklediğimizi unutmamalıyız ve bu da kesilebilir. Buna bel bağlamak, felakete götürebilir. Dolayısıyla, düşmanı bir silah deposu olarak değerlendirmek, silah ihtiyacımız varsa bazen eylemliliğimizin yönünü buna göre ayarlamak önem taşır. Bazen savaşımın gelişimi buna bağlıdır. O halde, düşmana karşı bu tarz bir yaklaşımı da esas almalıyız. Gerillamız, teknik olarak düşmandan beslenmeyi gerçekleştirmelidir. Bu konuda düşman istediği kadar aşırı bir yığılma yapsın, istediği kadar kentte ve kırda kendisini tehlikeli göstermeye çalışsın, gerilla savaşçılığı onu bir av haline getirebilir. Düşmanın hesapsız yayılışı iyi değerlendirilmeli ve pahalıya ödettirilmelidir. Geçmişte bir vuruşta düşman ordusundan beşyüzü devirmek ve malzemelerini kapmak işten bile değildi. Yönelmedik, akıl bile edemedik. Bu yetmezlik sürerse, bize dışarıdan yüzbinlerce silah da yağdırsalar gelişmek yerine durgunluk başlar ve fazla ileriye de gidemeyiz. Buna bel bağlama değil, düşmanın cephanesini ele geçirmeye önem vermeliyiz. Kolay kazanılan kolay kaybedilir, zor kazanılan zor kaybedilir. Zaten gerillanın gerçekçi bir tanımı da düşmandan silahlanmasını bilmesidir. Bu ilkeye mutlaka işlerlik kazandırmak gerekiyor.

Önümüzdeki dönemde, şüphesiz yeniden bir durum değerlendirilmesi yapılacaktır; birliklerin bileşimi, komutası, günlük, haftalık ve aylık planlamaları hem de değiştirilerek ve yetkinleştirilerek yapılacaktır. Birliklerin hareketliliği, yeni alan açılması, bütünüyle düşmanın durumunu ve kendi konumumuza bakılarak sağlanmalıdır. Birçok yeni alanlara açılmak işten bile değildir. Doğa bu konuda bize cömert

Institut Kurde de Paris

davranmıştır ve halkımız da ilgisini esirgemiyor. Açılalım! Mümkün olduğu ölçüde, savaşı bazı bölgelere sıkıştırmış olmaktan kurtaralım! Bazı bölgelere sıkışma durumumuz tehlikelidir. Bugün düşmanın sıkça dile getirdiği "filan bölgede, üçgende yoğundurlar" demesinin amacı nedir? Orada çemberi daraltmak istemesidir. Bunun çok basit bir yolla aşılacağı açıktır. Daha başında bu çemberi boşa çıkarmanın yolu, düşmanı kırk kez çemberleyecek, onu her alana güç aktarmaya zorlayacak bir yayılmayı sağlamaktır. Öyle alanlar var ki, üç ordusunu da sürse, yine kontrol edemez. Oraya yedi kişilik bir birimi ulaştırmak ve biraz iş yaptırmak, bunu daha da yaygınlaştırmak ve bu biçimde çemberden kurtulmak gerekir. Bunlar, yaratıcılık da demeyeceğimiz, el yordamıyla tahmin ve farkedip gerçekleştireceğimiz işlerdir. Bölgelerin stratejik, taktik konumları ayırdedilebilir. Şurası düşmanı ne kadar uğraştırır? Şu alan ne kadar ulaşılmazdır? Ne kadar uzun süreli kalınabilir? Rolü nedir? Kaç kişi kalmalı? Düşman oraya ulaşmak istediğinde nasıl bundan mahrum bırakılır? Bu konuları bir mühendis inceliği ile inceleyip plan çizmek önem taşır. Hudutlar delik-deşik edilmiştir. Güney Kürdistan iyi bir üslenme imkanı vermiştir. Daha da iyi değerlendirmek gerekir. Cephe gerisi yaratmak önemlidir. Cephe gerimiz yalnız halkın içi değildir. Onun olmadığı yerlerde de cephe gerileri yaratılır.

Bütün bunlar, militanların 24 saat üzerinde yoğunlaşacakları, uğraşacakları, karar verecekleri ve uygulamayı gerçekleştirecekleri görevlerdir. Gariplik şurada; biz ne diye bunları bu kadar açmaya çalışıyoruz, bu işe soyunanların çok yetkin bir rapor sistemiyle ve geleceğin planıyla çıkmaları gerekmiyor mu? Bu kadar bir pratik yaşadığınıza göre en az hatalı ölçülerle çıkmanız gerekmiyor mu? Silahlı savaşım ve askeri çizgimiz üzerinde birer otorite olmak sizlerin görevi değil midir? Biz neredeyse bu konuları açmakla, aslında birçok görevlerinize kendimizi karışmış hissediyoruz. Neden? Çünkü, görevlere sahip çıkılmadı mı, zorunlu olarak müdahale etmek zorunda kalıyoruz. Halbuki herkes kendi sahasında at koşturmalıdır ki, işbölümü sağlanabilsin. Ama yine de biz, militanlara yol gösterme anlamında üzerimize düşeni bu temelde yaparız.

Önümüzdeki döneme ilişkin gerilla savaşımının rolü, özellikleri bu

institut kurde de paris

temeldedir. Önemli bir militan gücümüz halen birlikler içindedir. Takviyeler de olacaktır. Bunlar daha ayrıntılı planlara yöneleceklerdir. Savaşım tarzlarına yeniden bir çeki-düzen verme, düzeltme tutumu içinde olacaklardır. Gerçekçi bir taktik önderliğe ulaşacaklardır. Kendilerine birçok olanaklar sunulmuştur, yetkileri yerindedir. En üstün bir sorumlulukla görevlerini bileceklerdir. Ve önümüzdeki dönemde, bu temelde silaha layık olduğu değeri vereceklerdir. Bunun anlayışını ve pratik somutlanışını düzeltmiş bir temelde mutlaka yaşatacaklardır. Bütünüyle yeniden düzenlenmiş, anlayış bulmuş ve çok sağlam uygulama gücüne kavuşturulmuş bu silahı, bu duruma getirerek, önemli gelişmelerin sahibi olacaklardır.

Institut kurde de Paris

TEMEL SAVAŞ BÖLGELERİMİZİN OYNAYACAĞI ROLLER(*)

(Ocak 1989)

Institut kurde de Paris

Ülkedeki bazı bölgelerin rolüne kısaca değinelim. Bu bölgelerin, Kürdistan üzerindeki sömürgeci egemenlikten ötürü ve ekonomik, sosyal, siyasal alandaki sömürgeciliğin doğal sonucu olarak dengesiz gelişecekleri açıktır. Farklı coğrafi özellikler, yine halkın farklı ulusal ve sosyal gelişim düzeyi, bölgesel farklılıkların da gelişkin olmasına yol açıyor. Değişik sömürgeci güçlerin değişik sömürgeci uygulamalarının tarih içinde ve günümüzde sürmesi, halkımızın ulusal ve toplumsal gelişmeyi bütünleştirememesi, kendi öz iradesiyle yaşayamaması, dolayısıyla ortaçağdan kalma aşiret, kabile, din ve mezhep çelişkilerinin olduğu gibi günümüze yansıması, yine coğrafyasının çok engebeli, Ortadoğu'nun görülmemiş dağları, ovaları ve nehirleriyle çok çeşitlilik arzetmesi, partimizin farklı bölgelerde farklı gelişme düzeyini yaşaması ve mücadelemizin de yine farklı alanlarda farklı, hatta dönemler itibarıyla farklı düzeylerde gelişmesi, böylesine alan bölünmelerinin de gerçekçi olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla daha stratejik alanlar veya diğer bir anlamda daha öne alınması gereken alanlar, ikinci planda ele alınması gereken alanlar; yine çalışma tarzı açısından silahlı mücadele için uygun olan alanlar, cephe çalışmaları için uygun olan alanlar, şehir-kır alanları biçiminde

(*)Bu konu, 1989 Yılı Genel Planı'ndan alınmıştır. (W.S.)

bir ayrım yapılabilir. Bunlar ilgili değerlendirmelerde şimdiye kadar hep konulmaya çalışılmıştır. Biz, PKK'nin ulusal kurtuluş çizgisini, işte bu ayrımları da gözönüne getirerek uygulamaya çalışmak durumundayız.

Her şeyden önce, ülkemizin somut durumunu isabetli değerlendirmek önem taşır. Ülkemizin bu durumunu biz başlangıçta bu kadar açık değerlendiremedik, buna gerek de yoktu. Devrimci bir küçük grubun gelişmesinde, hangi alanlara gitmeliyiz sorusu, aslında sömürgeci kapitalizmin gelişimini ve onun yol açtığı sosyal-siyasal değişimleri esas aldığımıza göre, cevabını pratikte buluyordu. Elbette ki sömürgeci Türk kapitalizminin yol açtığı bu değişikliklerin etkisi altında böyle olacaktı. Dolayısıyla, metropollere taşınan işgücü ve öğrenci-gençlik, yine Türkiye'ye komşu alanların Türk sömürgeci kapitalizminden daha çok etkilenmeleri gözönüne alınırsa öncelikle bu alanlarda ortaya çıkmamız bilimsel bir gerçekliktir. Öyle de olmuştur. Yani bir bakıma Batı'dan Doğu'ya doğru, Türkiye'den Kürdistan'a doğru bir yönelmenin olması sözkonusudur. Ve yine daha çok bir bilinçlenme, ideolojik faaliyet döneminde olduğumuz için, bir propaganda devrimciliği bu dönemde esas olduğundan, şehirlere ağırlık veren ve orada da okuyan gençliği temel alan bir çalışmamız sözkonusu olacaktı. Türkiye metropolleri ve giderek Kürdistan'ın Türkiye'den en çok etkilenen yöreleri, kültürel açıdan olsun, ekonomik açıdan olsun, elverişli bir zemin olduğundan, ideolojik gruplaşmaya başlangıçta buralarda gitmek zorunluydu. Yaşadığımız da buydu. 1978'lere, 1980'lere doğru. Tabii buna, daha sonra devletin verdiği karşılık var. Biz de ricata başvurduk. Partiyi, bu sefer, Türkiye'nin metropollerinden giderek Kürdistan'ın şehirlerine doğru değil, yine grupsal bir çalışma için de değil, tam tersine bu dönemi atlatmış olarak ve yurtdışından ülkeye doğru devlete karşı yeniden silahlı temelde bir direnişi kararlaştırmış olarak, Türkiye'nin etkisini en az taşırdığı ve kontrolünün en zayıf olduğu, buna karşılık coğrafyasının ve insan yapısının ise en uygun olduğu, yine dış alanlara da daha kolay açılım imkanı veren bir alana doğru yürütmemiz sözkonusudur. Bu alan, mücadeleyi 1980 sonrasında en çok geliştirmek istediğimiz ve bugün silahlı mücadelemizin en çok yoğunlaştığı, ülkemizin ise

mülkiye kürde ne Parti

gerek coğrafyası, gerekse yurtsever özü bakımından merkezinde yer alan stratejik eyaletiydi. Burası esas alındı. Halkımızın silahlı mücadelesi buraya oturtuldu. Ve halihazırda da sürdürülmektedir.

Partimizin, tarihi dönemlerine ve alanlara yaklaşımını kısaca böyle belirleyebiliriz. Şüphesiz, buna bir de Avrupa cephe gerisini eklemek gerekir. O da ülkeyi etkiliyor, ama onun etkilemesi daha çok cephesel örgütlenme çerçevesinde olabilir. Ülkenin, oradaki kitleye dayandırılarak cephesel bir faaliyete çekilmesinde önemli bir rol oynayabilir. Oynatılamayan bir roldür, ama, objektif olarak oynatılması mümkün olan bir roldür. Özellikle de şehirleri ve diğer nüfusun yoğunlaştığı köyleri bu cephe gerisi vasıtasıyla örgütlemek mümkündür. Ama Avrupa'yı silahlı eğitim, silahlı gerilla eğitimi için kullanmak mümkün değildir. O eğitimi burada yürütüyoruz.

Alanların mücadelemizdeki rollerini, geçmişe ve günümüze ilişkin bu biçimde değerlendirmek mümkündür. Biz bunu daha da ayrıntılı hale getirmek istersek; ülke içini, özellikle de sorumlu olduğumuz ve bizzat parti taktiğimizin işlerliğine tabi tutmamız gereken alanları, bazı bölümler halinde tasnife tabi tutabiliriz. Bunlar yapılmıştır da, fazla ilave edilecek bir şey de yoktur. Ama, yine de bazı özelliklerini hatırlatalım.

Institut kurde de Paris

1- Botan Eyaleti

Temel bir bölge olarak en başta, temel parti taktiğimizin işlerliğe kavuşturulmak istendiği merkezi, dağlık, hem nüfus itibarıyla, hem de ulusal niteliği açısından devrimimizde belirleyici bir rol oynaması gereken, yine yurtdışına açılmamızda da aynı olumluluğu gösteren ve Botan bölgesi dediğimiz alan gelmektedir. Bu alanın özelliklerini iyi biliyoruz. Bütünüyle incelenmeye tabi tutulmuştur. Adım adım bilinmektedir. Ama biz, genel anlamda önemini yeniden şöyle belirtebiliriz:

Ülkemizin merkezidir, halkımızın ulusal niteliklerinin en diri olduğu yerdir. Coğrafyası, ulusal kurtuluş savaşı için, denilebilir ki dünyanın en iddialı coğrafyasıdır. Bu denli avantajlı özelliklere

sahiptir. Bu alandan yurtdışına birçok yönden açılabilir, Doğu'dan, Güney'den rahatlıkla ilişki kurulabilir. Çünkü bölge, hudut bölgesidir. Bu konumuyla, gerek İran-Irak savaşının sonuçlarından ve gerekse önümüzdeki dönemde varlığını sürdürecek olan bölgedeki çelişkilerden en çok yararlandırılabilecek bir alandır. Bu özelliği, bölgeyi, ulusal kurtuluş mücadelemiz için eşsiz avantajlı kılmaktadır. Bir de, burayı uzun süre denetimi altında tutan ilkel-milliyetçiliğin büyük bir çıkmaz içine girmesi ve hareketimizin önünde engel olmaktan çıkması durumu sözkonusudur. Bu, çok önemli ve aynı zamanda yeni bir gelişmedir. Kırk yıldır burayı gericiliğin bir kalesi haline getirmişlerdir. Devrimci-yurtsever bir kişi burada dolaşamazdı bile. Biz bile, çok amansız bir çabayla, o da çok sınırlı bazı adımlar atabildik buraya. Ama bugün bilinen nedenlerden ötürü ilkel-milliyetçiliğin çözülüşü, tasfiyesi ve hatta tamamen alanı terketmesi, bizim için çok önemli bir durum ortaya çıkarmaktadır.

Buna bir de, alana komşu hudut bölgelerinde parti çalışmalarımızın sürdürülmesi ve yine bölgenin büyük kısmında silahlı güçlerimizin küçümsenmeyecek boyutlarda gelişme göstermesi de eklenince, ortaya şu sonuç çıkıyordu ki, bölge, gerçekten bütün Kürdistan açısından ulusal kurtuluş savaşımının alevleneceği ve ileri boyutlara tırmanacağı bir gelişme alanı durumundadır. Kızıllaşabilecek bir gerilla bölgesidir. Önümüzdeki dönemde, hatta önümüzdeki iki yıl içinde eğer ısrarla parti çizgisi uygulanırsa, bölge geçekten yarı-kurtarılmış bir bölge statüsüne doğru gidebileceği gibi, partinin kitle politikası oturtulursa, sömürgeci devletten daha fazla partinin devlet düzenine uygun, en azından yarı-devlet düzenine uygun bir düzenlemeyi burada yürütmesi zor olmayacaktır. Tam kurtarılmış bölge ve tam bir halk yönetimi olmasa da, halkın üzerinde parti denetiminin dörtte üç oranında sağlandığı, otoritesinin devletten daha fazla olduğu ve dolayısıyla halkın parti otoritesi altında gönüllü bir savaş ekonomisi ve bir sosyal düzen içinde tutulduğu bir statükonun yaratılması sözkonusu olabilecektir.

Partimizin temel mücadele alanı olması, temel taktik gelişmelerin burada çok rahatlıkla yer almış olması ve Kürdistan'ın diğer bütün parçalarından ve diğer yurtdışı alanlarından beslenmeye, beslenmeye

Institut Kurde de Paris

uygun olması, alanı sonderece önemli kılmaktadır. Yani Sovyetler'deki Kürt azınlığından tutalım, huduttaki Doğu Kürtleri, Güney Kürdistan Kürtleri ve Suriye Kürtlerine kadar hepsi bu alanı muazzam besleyebilecek durumdadırlar. Buna biz, örgütlü çaba ile tam karşılık verirsek, buraya yönelim gerçekten çok güçlü olacaktır. Tabii buna bir de Kürdistan'ın bütün kuzey parçalarını eklersek, bu yığılmanın hangi boyutlara tırmanacağını kestirmek zor değildir. Buraya komşu halkların durumu, hatta burada çatışan devletlerin durumu, yaşanan çelişkiler vb. özellikler parti çizgisi lehine gelişmektedir. Hazırlıklarımızın bilinen boyutlarıyla her an burayı nicel ve nitel olarak yeterli kadro gücüyle takviye etmemiz işten bile değildir. O halde, burası, önümüzdeki planlama döneminde planlamamızın hayati bir alanı olarak rol oynayacaktır.

Botan Eyaleti, ulusal kurtuluşun yalnız Kuzey'de değil, bütün Kürdistan çapında en hayati, en tarihi rollerinden birisini oynayacaktır. Özellikle onlarca yıldır ilkel-milliyetçiliğin saptırdığı, bastırdığı, tasfiye ettiği gerçek yurtseverliğin şahlanışına tanık olunabilecektir. Biz, daha baştan beri bunun derin bilinciyle hareket ettik. PKK'nin gerçek silahlı savaşımının bu alanda gelişebileceğini, şartların çok elverişli olduğunu gördük ve dolayısıyla yönelmeyi bu temelde yaptık. Yine bize sağ tasfiyeciliğin, özellikle silahlı mücadeleye inanmamanın bu nedenle dayatıldığını ortaya çıkardık. Silahlı mücadeleye kendini tamamen vermenin hem mümkün, hem de en sonuç alıcı çalışma olacağını gösterdik ve günümüze kadar kanıtlanan gerçek de budur. Yine önümüzdeki dönemde eğer mevcut olanaklar çerçevesinde yönelinilirse, buranın koşulları dikkatli değerlendirilirse, olanakları seferber edilirse, önümüzdeki yakın planlama dönemimizde bu alan için kapsamlı hedefler belirlenebilir.

Ama şu anda bizim söyleyebileceğimiz ana hatlarıyla şudur: Gerçekten düşmanın denetiminden daha fazla bizim denetimimiz, yönetiminden daha fazla bizim yönetimimiz vardır. Kurtarılmış bölge anlamında kesin bir şey söylememekle birlikte, parti faaliyetini, ulusal kurtuluş faaliyetini önemli bir güvenliğe, üslenmelere ulaştırmamız, dolayısıyla özgürleştirmeye uğratmamız mümkündür. Bunu ileri boyutlarda sağlamak mümkündür. Diğer bütün bölgeleri her

Institut Kurde de Paris

yönden (Doğu, Batı, Kuzey, Güney) buradan beslemek olasıdır. Cepheyi beslemek, ulusal kurtuluş savaşını beslemek olasıdır. Güç göndermek, oradan güç almak, burada eğitmek, eğiterek yollamak, bunu artık yüzlere değil, binlere tırmandırmak sözkonusudur. Fakat, alan halihazırda bu objektif rolünü tam oynamamaktadır. Oynamamasının nedeni, yine oradaki taktik önderliktir. Taktik önderlik, durum değerlendirmesini sağlam yaparak, kitlenin durumunu, coğrafyanın durumunu ve bütün partinin olanaklarını isabetli değerlendirerek ve ona güç, cesaret, yetenek gerektiren bir çalışmayla karşılık vererek, rolünü tam oynatmış olmaktan uzaktır.

Hatta bu rol, yeni yeni gündemlerine gelmektedir. Burada silahlı birlikler kendiliğinden, amatörce bir çalışma tarzı içindedirler. Kitle ilişkileriyle uzun bir süre oynanmıştır. Silahlı mücadeleyi gerilla temelinde yeniden gözden geçirip geliştirmek, anlayış düzeyinde bile ele alınmamıştır. Alan planlamasına geçilirken, bölgedeki yakın geçmiş dönem faaliyetlerimiz ayrıntılı ve çok sıkı bir biçimde değerlendirmeye tabi tutulacaktır. Zaten şimdiye kadar yaptığımız çözümlemelerin en önemli bir sonucu, bu temel alanımızın geçmişini değerlendirmektir. Çünkü oraya çok büyük güç seferber ettik. Oraya partinin onbeş yıllık bütün tecrübelerini aktarmaya ve bütün olanaklarımızı sunmaya çalıştık ve çok kan döktük. O halde, bütün bunlar, bölgenin devrimci faaliyetlerimiz açısından geçmişini isabetli değerlendirmesini zorunlu kılıyor. En önemlisi de, önümüzdeki planlama döneminde buranın objektif koşullarını alabildiğine zorlayarak azami sonuç aldırmak için, gerçekçi bir değerlendirmesini esas alan bir plana ulaşmak gerekir. Bu nedenle, sıradan bir dağın rolünü belirlemekten tutalım, bir kabilenin, aşiretin, hatta ailenin rolünü belirlemeye kadar somutlaştırmak (ki, bunlar objektif koşulların değerlendirilmesidir), hudutların durumunu (Doğu'da nasıl olur, Güney'de nasıl olur, Batı'da nasıl olur, Kuzey'de nasıl olur) ve irtibatını, halkın sosyo-ekonomik durumunu mükemmel değerlendirmek gerekir. Bunlar, aşiret ve kabilelerden hangisine nasıl yaklaşılır sorusuna cevap vermek için yapılır.

Yakın geçmişteki parti faaliyetlerinin büyük yanılgıları ve hataları neydi? Nedenleri ve sonuçları konulmalıdır. Bütün bunlara, en

Institut Kurde de Paris

devrimci gelişmeyi sağlattırmak için, gelecekte nasıl yaklaşmalıyız? Doğru çalışma tarzına, onun silahlı mücadele tarzına, bunun tam bir temsiline ve uygulatma gücüne nasıl ulaşılır? Halihazırdaki güçler ve yeni müdahale etmesi gereken güçlerle, takviyelerle bu, en verimli bir biçimde nasıl yapılır? En önemli bir görev olarak, hem de çok acil ve günlük olarak gündemimizde olan çalışma bu olacaktır. Biz, genel çözümlemelerin isabetli uygulanmasını salık vereceğiz. Planlamaya ve özellikle de gerillaya ilişkin geliştirilen hususların, örgütlenmeye ilişkin hususların çok yaratıcı bir biçimde buraya uygulanmasını, planın bu temelde geliştirilmesini önemle vurgulayacağız. Yaşanılan pratiğin mükemmel bir çözümlenmesi, eksikliklerin, yanlışlıkların her yönüyle ortaya çıkarılması ve doğru çalışma tarzının ne olması gerektiğine dair de aynı yaratıcılığın sergilenmesi gerektiğini belirteceğiz. Bütün bunlar yapıldığında bölgeye ilişkin hedefler netleşecektir. Yine yaklaşımımızın yol açabileceği olası gelişmeler ortaya çıkarılabilecektir. Kısmen böyle ortaya koyabiliyoruz. Eldeki verilere dayanarak gelişmelerin olası yönünü belirtmek isabetlidir ve zaten bu, alan planlamasının da bir gereğidir.

Özetlenirse: Alan, genelde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde (ilkel-milliyetçiliğin de tasfiyesiyle birlikte) tarihi rolünü oynayabilecek duruma gelmiştir. Ülkedeki bütün alanları etkileyebilecek konumdadır. Partinin buna şimdiye kadar verdiği önem yerindedir. Yürüttüğü hazırlıklar küçümsenemez, ama ciddi yanılgılar ve eksikliklerle doludur. Bunların giderilmesi halinde ve yeni takviyelerle birlikte alanı düşman denetiminden önemli oranda çıkarmak, halkın silahlı savaşım güçlerini binleri aşabilecek bir biçimde yerleştirmek sözkonusudur. Çetin bir gerilla savaşıyla tek tek köy ve kentleri ele geçirmek, en azından denetimi güçlendirmek sözkonusudur. Savaş ekonomisi içinde halkın yönetimini (iç yönetimini, kendi kendisini yönetmesini) önemli oranda başarmak mümkündür. Bu ana perspektifleri daha ayrıntılı bir planlamayla ortaya koyma gereği, bu nedenle önemlidir.

Institut Kurde de Paris

2- Serhed Eyaleti

Diğer bir temel alanımız, Kürdistan'ın kuzey alanı dediğimiz bir alan oluyor. Kars, Ağrı ve kısmen Erzurum ve yine kısmen Van alanlarını birleştiren bir sahadır. Birbirlerine benzer özellikleri vardır. Halkın ilkel yurtseverliği sözkonusudur. Coğrafyası hem dağlık, ve hem de ovalıktır. Hem gerilla savaşımına, hem de cephesel savaşıma uygun bir alandır. Yurtdışına açılan kapıları vardır. Ülkenin kuzey alanlarıyla rahatlıkla ilişki kurma imkanı vardır, temel Orta Bölge ile ilişki kurma durumu sözkonusudur. Sosyal gelişme, özellikle köylerden kopuş süratlidir. Sağlam bir yerleşik düzen gelişmemektedir. Nüfus metropollere kaymaktadır, yazın önemli oranda yaylalara çıkmaktadır. Dolayısıyla hareketlidir. Bu nüfusun, aynı zamanda devrim için uygun bir konumu arzettiği ortadadır. Fakat bu, sömürgeciliğin de kolay oyuna getirmek istediği bir durumdur. Alanın insanları saftır ve özellikle sömürgeci entrikaları, sömürgeciliğin ajanlaştırmasını biraz geç farkeden özellikleri de vardır. Lakin bu giderilemeyecek bir şey değildir.

Partinin etkinliği, sınırlı da olsa vardır. Partinin müdahale ettiği alanlarda sınırlı düzeyde milis gelişti. Fakat biraz da kopukluk yaşandı. Yapılan müdahaleler etkili olmuştur ama, istenilen düzeyde değildir. Önümüzdeki dönemde alanın bu özellikleri elbette ki dikkate alınacaktır. Yine alan, önemli oranda kendi içinde de kapalıdır. Bazı azınlıklar vardır. Köy yaşantısı henüz tam parçalanmış değildir. Ama yine de diğer bölgelere göre, sömürgeciliğin fazla asimile ettiği bir alan da değildir. Bu objektif temele dayalı bir çalışmayı eskiden amatörce yürüttük, şimdi her zamankinden daha planlı yürütecek bir durumdayız. İlkel yurtseverlik, geleneksel halk yiğitliği burada daha güçlüdür, biraz da gelişkindir. Kapitalizmin fazla ahlakını bozmaması ve basit çıkar peşinde koşulmaması da (kısmen tabii) sözkonusudur.

Bütün bunlar, günümüzde bu alanı nasıl değerlendirmemiz gerektiğini ortaya çıkarıyor. Alan tipik cephe faaliyetlerine elverişlidir

Institut Kurde de Paris

derken, gerillaya hiç elverişli değildir demek istemiyoruz. Çok uygun dağlık alanları vardır. En kuzeyde, ortada ve güneyde dağ silsileleri vardır. Buralarda mutlaka silahlı savaşım birlikleri oturtulabilir. Geniş bir cephe faaliyeti alanıdır da. Çok sayıda savaşçı çıkarılabilir, özellikle Orta Merkezi Bölge'ye bunlar aktarılabilir. Dolayısıyla, hem cephesel gelişme ve hem de gerilla açısından bölgenin dengeli gelişebilme durumu vardır. Gerek silahlı mücadele alanında ve gerekse kitle çalışmalarında gördüğümüz bir gerçek bölgenin çok zengin bir kitle potansiyeline sahip olduğudur. Bu kitlenin, düşmanın bile nüfuz edemeyeceği, kolay kolay saptıramayacağı bir yurtseverliği de sözkonusudur.

Bütün bu elverişli koşullar, partinin önderliğinde modern bir örgütlülükle kitlelerin örgütlendirilmesi gereğini ortaya koymaktadır. Savaşçı gücü daha çok dağlık alanlarda eğitmek, cepheyi de kendi yerleşim alanlarında örgütlemek, önemli bir görev olarak karşımıza çıkıyor. Ayrıca bu alanı yeterli bir güçle takviye etmemiz gerekiyor. En azından temel bölgelerin ihtiyaçlarına cevap verecek bir gücü oturtmak gerekiyor. Alanı kendi içinde bölgelere ayıracak çalışma birimlerine (örgütlendirmede olsun, askeri alanda olsun) kavuşturmak gerekiyor.

Şüphesiz Serhed için ayrıntılı bir plan geliştirilebilir. Bu ayrıntılı plan, ülke genelini dikkate alarak buranın rolünü daha iyi ortaya çıkarabilir. Kitlenin somut ekonomik, sosyal durumunu ortaya koyabilir, yine coğrafyasını iyi değerlendirebilir. Bütün bunları nasıl bir yaklaşımla ve kaç kişilik yeni müdahalelerle takviye etmek gerekir? Ve yine buraya dayatılması gereken çalışma tarzının (cephe faaliyetleri ve silahlı mücadele alanında) nasıl olması gerekir? Tüm bu konuların, alanın insani özellikleri ve kültürel durumu dikkate alınarak isabetli bir tarzda belirlenmesi gerekir. Öncelikli alanları tespit etmek, bazı alanlara dayanarak diğer alanlara açılmak sözkonusudur. Yani mevzilenme ve üslenme meselesi, diğer planlamalarda olduğu gibi, burada da özenle vurgulanacaktır. Burası için de hedefler çizilebilecektir. Hedefler her zamankinden daha fazla gerçekçi olarak çizilir. Bu hedefleri hayata geçirecek hazır güç vardır. İlave edilecek güçler vardır. Dolayısıyla burası için de gerçekçi bir planlamaya

Institut kurde de Paris

ulaşmak zor değildir. Burada da biz bu planlamanın geliştirilmesi için gücümüzü değerlendireceğiz.

3- Dersim Eyaleti

Bu eyaletimiz, Muş, kısmen Bingöl, yine kısmen Erzurum, Dersim, Elazığ, Sivas ve kısmen Erzincan'ı içinde barındıran, benzer coğrafik, ekonomik, sosyal, kültürel bir durumu yaşayan ve Diyarbakır ile Türkiye arasında kalan bir kesimdir. Türkiye kapitalizminin etkisini en çok yaşayan, kendi içinde en çok ayrışan, geniş bir küçük-burjuva yaşantının hüküm sürdüğü bir alandır. Geleneksel aşiretçi, kabilesel düzen parçalanmış olmakla birlikte, kapitalist kişilik de henüz tam nüfuz edememiştir. Kemalizm, etkili olmakla birlikte, Kürtlük duygusunun ve yurtseverliğin de (bazı alanlarda az, bazı alanlarda daha çok) ayakta olduğu, ama geniş bir kesimin TC'nin okul sistemi içine erkenden alınmasından ötürü okur-yazarlık oranının yüksek olduğu, sömürgeci kapitalizm okullarında da olsa okur-yazar oranının ve dolayısıyla modern bilinçlenmenin temellerinin daha çok burada olduğu gibi hususlar gözönüne getirildiğinde, daha değişik avantajları kadar dezavantajları da olan, dolayısıyla örgütlenmeye ve mücadeleye epey güç verebilecek konumda bulunan bir alanımız olduğu görülmektedir.

Institut kurde de Paris

Alan, belli bir planlamaya kavuşturulmuş olmakla birlikte, bu planların biraz daha ayrıntılı ve daha gerçekçi çizilmesi gereği vardır. Mücadelemizin başından beri geliştiği ve epey sonuç aldığı bir alandır. Alan kitlesinin yarı-proleter niteliği, feodal etkilerinin sınırlı olması, kemalist etkilerin rahatlıkla aşılabileceği gerçeği ortada olduğuna göre, buna sonderece elverişli bir coğrafyayı da eklersek, bu alanın mücadelemizin gelişemesinde çok önemli bir rol oynayacağı açıkça ortaya çıkmaktadır. Yalnız bölgede devrimci kişiliğin gelişmesi açısından sancılar çekilmektedir. Özellikle kemalizm, bu konuda belli bir özümsemeyi sağlattığı için, etkili olabilmektedir. Bu konu, ilgili değerlendirmelerde kapsamlı bir biçimde ortaya konulmuştur. Fakat bu etkileri fazla abartmamak gerekir. Halihazırda faşist rejim, buranın

kitlesinde, her alanınkinden daha fazla tepkiyi geliştirmektedir. Yoksulluk, baskı ve işkencelerden en çok payını alan bir alandır.

Partiyi de en çok tanıyan alanlardan birisidir. Her ne kadar sosyal-şovenizm ve düzen kurumları burayı bize kapatmak için çok sayıda engel ortaya çıkardıysalar da, bugün bu engeller geçmişle kıyaslanmayacak bir biçimde aşılmıştır. Buna bir de, çeteciliğin fazla gelişmemesi ve feodal otoritelerin, aşiret-kabile otoritesinin çok zayıf olduğu eklenince, alanın durumu daha da olumlu bir konum arzetmektedir. Yoksullaşma, işçileşme oranı, işsiz gençliğin yoğunluk düzeyi, çoğunun dışarıya çıkarılmış olması, partiyle bağ kurmanın olanaklarını çok çok fazla ortaya çıkarmıştır. Açık ki bu eyalet, devrimci faaliyetlerimizin gelişmesinde küçümsenmeyecek bir rolün içindedir. Biz bu rolü oynatmak istiyoruz. Bu rolün oynatılması için, şimdiye kadar yapılan çalışmaları bütün yönleriyle, olumlu ve olumsuz özellikleriyle değerlendiriyoruz.

Bölge, provokasyonlardan etkilenmiştir. Kişilik yapısı biraz da bu tür bir etkilenmeye uygunluk arzetmektedir. Fakat bunlar açığa çıkarılmıştır. Ayrıca bölgenin çok kolay örgütlenmeye gelen bir gençliği ve yine örgütlenmeye yatkın bir halkı vardır. Yani avantajları dezavantajlarından biraz daha fazladır. Halihazırda güçlerimiz bölgede konumlanmıştır. Bu gücü, önümüzdeki dönemde önemli oranda takviye edeceğiz. Biraz uzak olması itibarıyla fazla eğitilmiş güç yollayamadık. Kısmen eğitilmiş güç alana yollanıp sağlıklı bir bileşim yapıldığında mevzilenme ve üslenme gerçekleştirildiğinde, gerçekten burayı da temel bir gerilla bölgemiz ve bir cephe bölgesi olarak geliştirmek zor değildir. Cephesel örgütlenmenin objektif koşulları gelişkindir.

Denilebilir ki, Orta Merkezi Bölge'den sonra gerillanın gelişebileceği ikinci bölgedir. Özellikle Dersim alanı, doğal bir kale olarak rahatlıkla kurtarılmaya uygun bir konumdadır. Şimdiye kadar gerillanın sıradan bir uygulanması dahi gerçekleştirilseydi, Botan'dan bile daha fazla denetimimiz altında olabilirdi. Her bakımdan buna uygun bir zemindir. Önümüzdeki dönemde silahlı mücadelenin en çok yüklenmesi gereken bir bölgedir. Kurallar eğer iyi işletilirse, buranın da yüzleri aşan bir silahlı savaşım gücüne kavuşturulması zor

Institut Kurde de Paris

değildir. Bu alana ikincil dereceden bir önem vererek, takviye yaparak, ilişki kurdurtarak, bir de yanlışlık ve yetersizliklerinden arındırarak yaklaşırsak, bu rolü oynatmak işten bile değildir. Hatta, modern gerillanın gelişeceği ve aynı zamanda Türkiye'yi etkileyeceği bir alan olarak da görmek önem taşır.

İşte bu hususları dikkate alarak, geçmişin ve günümüzün değerlendirmesini yapmak gerekmektedir. Ve yine alanın kültürel özelliklerini ve halihazırdaki parti gücünün içinde yaşadığı yetersizlikleri dikkate alan bir yaklaşımla, doğru çalışma tarzının özelliklerini daha da belirginleştirmek ve müdahale gücünü daha gerçekçi boyutlarda düşünüp uygun taşırma yolları üzerinde durmak, buraya bu temelde gerçekçi bir planlamayla yaklaşmak önem taşıyor. Bunu, burada önemli oranda yapabilecek durumdayız. Şüphesiz, yalnız burası bu planlamada yer almayacaktır. Ve sadece burası rol oynamayacaktır. Avrupa'dan, Doğu'dan, hatta Botan alanından buraya yönelik faaliyetler geliştirilecektir. Bunların hepsinin birleşik etkisini gözönüne alarak, buraya yönelik çok kapsamlı bir yaklaşımla güçlü bir plan bu temelde geliştirilir ve doğru bir çalışma tarzıyla yüklenilirse, önemli gelişmelerin yaşandığı, güçlü bir denetimin sağlandığı, örgütlenmede epey mesafenin alındığı ve halkın kendi kendisini yönetme gücü haline gelmeye başladığı görülecektir.

Bu temelde bir başarının burada sağlanması ülkenin bütünlüğü üzerinde de çok önemli bir rol ifa edecektir. Özellikle Botan alanının yükünü paylaştırmada, bütünüyle ülkenin devrimci gelişmesinde önemli bir kaldıraç rolü oynayacak ve vazgeçilmez bir önem arzedecektir. Aynı zamanda, çok iyi bildiğimiz gibi düşman, Kuzey-Güney ayrımını körükleyerek Kuzey'i Güney'den ayrı bir tasfiye ve bastırma bölgesi olarak ele almaktadır. Bu faaliyetlerini tarih boyunca sürdürdüğü gibi, günümüzde de bunu yapmak istemektedir. Düşman, PKK'yi yalnız Güney şeridine sıkıştırmak, hatta orta alana sıkıştırmak ve Kuzey'de Türklüğün gelişmesini sağlamak için sahte bazı örgütlere gelişme zemini bile sunabiliyor. Dolayısıyla PKK ile fazla ilgisi olmayan bir alan olarak düşünmekte, bunun için mezhep çelişkilerini körüklemektedir. Bu durum, sosyal-şoven grupların at oynatmalarının klasik bir adıdır. Zaten direkt olsun,

Institut kurde de Paris

dolaylı olsun, bu zemin hakim ulusun şovenizminden etkilenmektedir. Bu, önemli bir tehlikedir. Tarihte bu kötü kullanılmıştır. Gerek Kuzey, gerekse de Güney alanlarımız düşmanın bu politikasından büyük darbe yemiştir. Partimiz baştan bu tehlikeyi farkettiği için Kuzey'de ve Güney'de dengeli bir gelişmeyi sağlattırmak istemiştir.

Tüm bu engellemeleri, özellikle de provokasyonun en çok üzerine yüklendiği ve sonuç almak istediği "böl-parçala" taktiğini boşa çıkarmak gerekir. Önümüzdeki dönemde Dersim Eyaleti'nde de Botan bölgesi kadar büyük bir silahlı savaşım ve direniş gücü ortaya çıkartarak, aynı zamanda büyük bir tarihi noksanlığı gidereceğiz ve oyuna gelmeyi de boşa çıkaracağız. Buna büyük önem veriyoruz. Şüphesiz bu, az öneme haiz bir durum değildir. Ulusal birlik doğrultusunda, gerillanın dengeli gelişmesi açısından ve tüm bunların da ulusal kurtuluş savaşımı içindeki önemlerinden ötürü böyle görmek, böyle değerlendirmek, böyle yüklenerek tarihi rolünü oynatmak yakıcı bir çalışma olarak gündemimizdedir. Birçok veri bunu sağlattırabilecek durumdadır. Bu konuda eğer geçmişte sıkça düşülen durumlara hiçbir suretle müsaade edilmez ve partinin bugün çok gelişkin olarak ortaya çıkardığı yaklaşım ve çalışma tarzı her türlü engellemelere ve bireysel yetmezliklere rağmen dayatılırsa, bu, rahatlıkla ve başarıyla gerçekleştirilebilecek bir çalışmadır.

Institut Kurde de Paris

4- Mardin Eyaleti

Bu eyaletimiz, Mardin'le birlikte kısmen diğer bazı vilayetlerin uzantılarını da bünyesine alır. Yine hudutta Suriye kesimiyle ve Botan'la da ilişkisi olan bir alandır. Genelde düzlük, ovalık bir arazisi vardır. Hızlı bir kapitalistleşme sürecine girmiş veya kırsal nüfus hızla alanı boşaltma sürecine alınmıştır. Biraz sahte şehirleşmeyi de yaşıyor. Sosyo-ekonomik yapısı, altyapıda sömürgeci kapitalizme açılmasına rağmen, üstyapıda feodal etkileri güçlü yaşayan ve sonderece karmaşık bir görüntüde olan bir alandır. Lakin, ilkel yurtseverlik açısından birçok bölgenin de ilerisindedir. Bu bölgenin durumu, ilgili değerlendirmelerde de ve daha önceki planlamalarda da

kapsamlı bir şekilde yapılmıştır. Yine bu alanda mücadelemizin nasıl seyrettiği de iyi bilinmektedir.

Mardin'in küçük-burjuva ve orta sınıfın biraz damgasını bastığı sınıfsal konumu gözönünde bulundurulduğunda, parti de bundan etkilenmemezlik edemezdi. Orta ve küçük-burjuva ve biraz da feodal sınıf özelliği partiye çok kötü yansıdı. İlkel-milliyetçiliğin çalışma tarzına, yani reformizme kolay alet olabilecek bu sınıfsal özellikler, bize, özellikle devrimci örgütlenmeye ve silahlı savaşıma oportünistçe yaklaşım biçiminde çok etkili yansıdı. Baştan günümüze kadar bu hep böyle oldu. Orta sınıf özelliklerinden, yarı-feodal, yarı-burjuva sınıfsal gelişme özelliklerinden bir türlü vazgeçilmedi. Bu durum, bütün çalışma tarzımıza da böyle yansıdı. Bu yapı dönüşüme de uğramadı, tamamen sınıfsal özellikleriyle yaşamak istedi. Bu yaşam, tabii ki ya tasfiyeye götürür, ya da uzlaşmaya götürür. Bunlar görüldü; sonderece verimsiz, yaratıcılıktan uzak, (ki, sınıf temeli böyledir) çalışma taktikleri geliştirmeyen, gerçekten fazla derinleşmeye de uygun olmayan, ilkel bir yurtseverliği fazla aşmayan, sınıfsal özelliklerini ve çıkarını biraz da kişisel düzeyde yaşamak isteyen, partiyi o klasik burjuva-milliyetçi partileri gibi görmek isteyen, bireyin kendi rahatlığını da biraz düşündüğü ve yeterince fedakarlık göstermeye pek yanaşmadığı bir yaklaşım içinde tutuldu; buradaki parti faaliyetlerinde, bütün çabalarımıza ve müdahalelerimize rağmen, bu olumsuzluklar tamamen aşılamadı. Dolayısıyla, ortaya çıkan anlamsız kayıpların da temelinde bu tutum ve davranış rol oynamıştır.

Biz bu sınıf temelini değiştirmek durumundayız veya bu sınıf temelini dikkate alarak doğru çalışma tarzımızı ve bunun kaynaklandığı sınıf zeminini esas almak istiyoruz. Bölge için yapılacak en önemli düzeltme bu noktadadır. Bölgenin geniş coğrafyası, çok geniş yurtseverlik potansiyeli ve sınıflaşma düzeyi buna uygundur. Yine muazzam engellemelere rağmen, yurtdışıyla ilişkileri hayli güçlüdür. Dolayısıyla yapılması gereken, doğru çalışma tarzını oturtmak, orta ve küçük-burjuva sınıf temelini feodal önyargılarla partiye yansıtmak isteyen tutum ve davranışlara bir son vermek, bunların geçmişini değerlendirerek mahkum etmek ve doğru çalışma tarzını (proleter devrimciliği) anlayış olarak oturtmak, dönüşümü bu

Institut Kurde de Paris

temelde sağlattırmaktır. Partinin bu alandaki yönetimini bu temelde yeniden düzenlemek, takviye gerekiyorsa takviye etmek ya da oradaki güçlerden derlemek ve bu temelde bir komiteleşmeyi ve örgütleşmeyi esas almak gerekir. Parti çekirdeği çapında küçükburjuva ve sınıf dışı etkileri böylece yok etmek gerekir.

Bu gerçekleştirildiğinde bölgede daha çok geliştirilecek olan geniş kitlesel örgütlenme, yani cephe örgütlenmesidir. Gerçekten burası Kürdistan'da cephe örgütlenmesinin birincil düzeyde gelişebileceği alandır. Kitlesi cephe örgütlenmesine yatkındır. Halihazırda büyük bir etkilenme sözkonusudur. Partiye birçok yönden bağlılıkları vardır. Burada özellikle milis niteliğinde bir silahlı savaşım gücü ve daha çok da genişliğine cephe tipi bir örgütlenme gereklidir. Yine gerilladan bahsedeceksek, küçük sayıda birimlerin uygun alanlarda mevzilendirilmesi biçiminde olması sözkonusudur. Burada gerillayı bir Botan bölgesi gibi tırmandırmak gerçekçi değil, gerekli de değildir. Gerillanın göreceği görevi milis görebilir. Milis gücünün eğitilerek örgütlendirilmesinin yanısıra, hareketli olan gerilla birlikleri ve mıntıka gerilla grupları (küçük sayıda ve hareketli olarak) yerleştirilebilir.

Bölge için böylesine bir yaklaşım gerçekçidir. Yani parti çekirdeği yeniden düzenlenir ve proleter temele oturtulursa, geniş kitlelerin cephe örgütlenmesi perspektifine tamamen bağlı kalınırsa, silahlı mücadele sözkonusu olduğunda milise ağırlık verilip, daha çok bunun eğitimi, örgütlendirilmesi ve yönetiminden sorumlu küçük yönetici gerilla çekirdekleri bütün mıntıkalara mevzilendirilirse, bölge belki de bu anlamda en hızlı örgütlenebilecek ve gerçekten öncülük yapabilecek bir alan durumunda olacaktır. Halihazırda hareketli bir bölgemizdir. Önemli oranda savaşçı ve halk gücü ortaya çıkarılmıştır, fakat örgütsüzdür. Özellikle cephe örgütlenmesine ilişkin olarak belirlenenler bir türlü yerine getirilmemektedir. Bu yapılmadıkça, yani o dar (ne gerilla örgütlenmesi diyebileceğimiz, ne kadro örgütlenmesi diyebileceğimiz-, daha oturmamış ve kendi kendisiyle adeta alay eden mevcut konum aşılmadıkça, tabii ki geniş halk yığınlarının örgütlenmesine ulaşamayız.

Bunun değerlendirmesini yapıyoruz. Eleştiriler daha önce de

Institut kurde de Paris

yapılmıştır, şimdi de yapılabilir. Bunlar ülkeye de kısmen yansımıştır. Düzelmeler vardır ama yetersizdir. Daha fazla düzeltmek için daha kapsamlı durum değerlendirmesi, yine hataların daha net ortaya çıkarılması, iyi anlaşılmasını sağlayacak sınıf etkilerinin ve (bundan kaynaklanan) kayıplara yol açan pratiklerin değerlendirilmesi iyi yapılacaktır. Bu, bizi doğru anlayışa ulaştıracaktır. Aynı zamanda, başta cephe örgütlenmesi olmak üzere silahlı savaşıma nasıl yaklaşmamız gerektiğini, bölgenin yine diğer bölgelerle ilişkilerini ve onlara karşı yükümlülüklerini ortaya koyabilecektir. Hakim olduğumuz ve devrimci bir planlamayı oturtabileceğimiz bir bölgedir. Birçok veriler elimizdedir, bunları değerlendirebilecek gücümüz burada da vardır. Yine halihazırda önemli bir kadro topluluğunun mücadelesine sahne olan bir alandır. Yani hazır güçler orada da vardır. Bütün bunları dikkate alan gerçekçi bir planlamayı Mardin için öngörebiliriz.

Bu planlama süresi, buranın kitlesini önemli oranda cephe örgütlenmesine kavuşturabilecektir. Yine halk milisi gelişebilecektir. Bölgede düşman üzerinde belki tam bir denetim kuramayız ama, halkın üzerinde denetimin alabildiğine geliştiği, yine işbirlikçilerin, özellikle koruculuğun tamamen tasfiye olduğu, diğer tehlikeli ağa vb. işbirlikçilerin tasfiye olduğu bir durum yaratılacaktır. Düşmanın varlığı ve etkisi sürebilecektir ama, garnizonlarından öteye fazla bir denetiminin olmadığı bir durum yaratılabilir. Devlet çok sayıda insanı tutuklayabilir ama, onun kesinlikle halk üzerinde denetimini sürdüremeyeceği bir duruma getirilmesi bu plan perspektifi içinde rahatlıkla ele alınabilir ve gerçekleştirilebilir.

Institut Kurde de Paris

5- Diyarbakır-Bingöl-Garzan Eyaleti

Bu eyaletimiz, Diyarbakır, kısmen Bingöl ve yine kısmen Muş'u kapsamaktadır. Kendi içinde Kuzey ile Güney arasında, orta bölge diyebileceğimiz bir alanımızdır. Aslında buna Garzan'ı da orta bölge olarak dahil etmek gerekir. Çünkü benzer özellikleri olan iki bölgedir. Kendi içinde ikiye bölünse de, biz yine de genel bir alan olarak

düşünebiliriz. Dolayısıyla Siirt'in Kuzeyi, Bitlis ve Muş'un Güneyi, Bingöl'ün Güneyi ve Diyarbakır bu alanı teşkil eder. Coğrafyası dağlık ve ovalık açıdan dengelidir. Nüfus bileşimi, Kürdistan'ın genelinde gördüğümüz gibi, topraktan kopma, şehirlere yönelme ve ilkel yurtseverlik açısından da böyledir. Yurtseverlik özellikleri vardır; ilkel yurtseverlik Botan kadar olmasa da, Kürt özelliklerini yaşamaktadır. Fakat kapitalizm de, Dersim kadar olmasa da, bu bölgeye gittikçe girmektedir. Girişi biraz daha hızlı gelişmektedir.

Geçmişte partimizin mücadelesine tanık olmuş bir alandır. Fakat gerçekten partimizi hakkıyla oturtamadığımız bir alandır. Her ne kadar Batman merkezi bu konuda önemli bir rol oynamışsa da, tümüyle örgütlenme parti taktiğine uygun bir çalışma düzenine kavuşturulamadı. Yine yoğun yüklenmemize rağmen, özellikle gerek tecrübesizlik, gerekse de dayanılan zeminin kaypaklığı, büyük bir ihtimalle de düşman tarafından ajanlaştırma burada istenilen başarıyı engellemiştir. Hiç şüphesiz bu alanda partinin etkisi büyüktür. Ama diğer bölgeler kadar bu etki kontrol altında değildir. Düşman buraya çok büyük ağırlık vermektedir. Veya en azından burada biraz örgütlüdür. Örneğin, Bitlis'de böyledir, yine Diyarbakır'ın önemli bir kesiminde böyledir. Hatta Batman'da bile tedbirleri daha fazladır. Bir de buna bizim çok eksik ve yanılgılı yaklaşmamız, birkaç defa yaşanan provokasyondan ve ihanetten ötürü darbe yememiz eklenince, tüm bu olumsuzluklar, arzulanan bir gelişmeyi yaratmamızı engellemiştir. Ama buna rağmen, yine parti gücünün içinde bulunduğu çok geniş kesimlerin parti etrafında olduklarını ve çok geniş bir yurtsever kesimin partiye bağlandığını rahatlıkla belirtmek mümkündür. Diyarbakır zindan direnişinin burayı epey etkilediği (şehir olsun, kır olsun) bilinmektedir.

Gerilik ve biraz da kültürel alan farklılıkları vardır. Düşmanın bunu tahrik etmesi sözkonusudur. Bir de işbirlikçi çevrelere biraz daha fazla değer vermesi sözkonusudur. Bunun için biraz daha fazla denetiminin gelişkin olduğu bir alandır diyebiliriz. Bir de buna petrol eklenmelidir. Türk ordu birliklerinin daha fazla burada üslenmeleri (7. kolordu vb.) sözkonusudur. Bütün bunlar dikkate alındığında biraz daha ihtiyatlı ve diğer bölgelere oranla gizliliğe daha fazla dikkat

Institut Kurde de Paris

eden, başlangıçta keşif ve üslenmeyi dikkatli yapan, gücü yerli yerine oturtmaya büyük özen gösteren, ihtiyatsız hareket etmemeyi temel alan bir yaklaşım gerekmektedir. Amaçları gerçekçi çizmek için bu keşif hareketlerine büyük önem verilmesi gerektiği açıktır. Buraya şüphesiz daha güçlü müdahaleler gerekecektir. Güçlerimiz var, ama bu güçlerimizin kendini sık sık düşmanın imhasına maruz kalmaktan kurtaramadığını da bilmekteyiz. Her ne kadar yetersizlik varsa da, düşmanın da tedbirliliği vardır. Lakin şu da çok açık ortaya çıkıyor ki, burada biz biraz da gücümüzün ihtiyatsızlığından ötürü bu darbeleri yedik. Bunlar aşılabilecek, yenilmeyecek darbelerdir. Eğer görevlere doğru sahip çıkan olsaydı ve üslenme doğru yapılsaydı (hem Bitlis'de hem Bingöl, alanında ve hem de Siirt alanında çok uygun alanlar vardı) bu tür darbeler kesinlikle yenilmeyecekti.

Parti taktiğinin buraya oturtulamaması, sorumluluk alanların bunun gereklerini yerine getirememeleri ve önemli oranda bireysel ve öznel bir konumu yaşamaları, yine bazılarının ihaneti bu duruma yol açtı. Şüphesiz bunları daha kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutmak gerekecektir ve bu alana güç vermek için de nelerin nasıl yapılması gerektiği ortaya çıkarılacaktır. Bunun için biz, burada bir değerlendirmeye ulaşmalıyız. Daha önceki değerlendirmelerden yararlanmalıyız. Bölgedeki bilançoyu iyi ortaya çıkarmalıyız. Ardından geleceğe ilişkin saptamalar yapılabilir. Kesinlikle bölgeyi boş bırakmak, ikinci düzeyde bırakmak veya hiç önem vermemek doğru değildir. Bölge, çok zengin bir potansiyeli ihtiva etmektedir. Kır ve şehir faaliyetleri açısından dengelidir. Bir Batman, bir Silvan, Ergani mücadele için gençlik deposudurlar. Ufak bir müdahale, yüzlercesini çıkarabilir. Diyarbakır, Kürdistan'ın en önemli mevzilerinden birisidir. Ve benzeri birçok merkezi vardır. Kırsal alan çok uygundur. Bitlis başlı başına muazzam bir dağlık sahadır. Yine Diyarbakır-Bingöl arası tamamen böyledir. Bunlar değerlendirilememiştir, taktiklerimiz buralarda uygun bir işlerliğe kavuşturulamamıştır.

Alanda çok sayıda örgütlenme geliştirilebilir. Hem askeri, hem cephesel örgütlenme gelişebilir. Cephe örgütlenmesi ve gerillayı burada içiçe geliştirmek olasıdır. Fakat fazla karıştırmamak gerekir. Burada yapılan bir hata, gerillanın sürekli kendisine bağlı şehir

Institut kurde de Paris

grupları oluşturmasıdır. Bunlar ya takip edildi, ya çözüldüler. Dolayısıyla dağdakilerine sıçradı ve darbe yediler. Bu duruma yol açmamak açısından, şehir örgütlenmesini ayrı bir koldan geliştirmek, gerillayı da ayrı bir koldan geliştirmek önem taşır. Yine geniş cephe örgütlenmesini geliştirmek önem taşır.

Bunları dikkate alan bir planlamaya yönelmemiz gerekiyor. Bu planlamanın genelde olduğu gibi, burada da parti çizgisinin gerçekten devrimciliğine yaraşır, öncünün parti taktiğine hakimiyetini mümkün kılan bir önderlikle hayata geçirilmesi tartışılmazdır. Az da olsa özlü bir niteliksel taktik önderlik gücü buraya taşırılırsa, çok önemli bir gelişme buraya oturtulabilir. Bu temelde, biraz yoğunlaşmak gerekecektir. Kalabalıktan ziyade, çalışmalara yön verebilecek, alandaki bölgelerin rolünü doğru değerlendirecek, geçmişte yapılan hatalara düşmeyi önleyebilecek, dengeli bir faaliyetin gelişmesini gizlilik koşullarıyla birlikte sağlayacak (ki, çok legal çalışıyorlar, eskiden izlenmesi çok müsait bir çalışma sergilenmiş) ve geçmişteki olumsuzlukları bertaraf edebilecek bir çalışma gücünü oturtabilirsek, burada da gerçekten parti denetimini geliştirebileceğiz. Yeni alanları, özellikle Bitlis'i, yine Diyarbakır-Bingöl arasını önemli oranda devrime açabileceğiz.

Şehir merkezlerini, özellikle de Diyarbakır, Silvan, Batman, Ergani gibi yöreleri, tam bir kitlesel patlamanın olduğu alanlara dönüştürebileceğiz. Daha şimdiden bu böyledir ve bunlar da çok önemlidir. Bu tip kentlerin harekete geçirilmesi sağlandığında en azından önemli bir dağlık alan kadar etkili olabilecektir. Dağı ve kenti böyle harekete geçirilirse, şüphesiz en yaman direniş alanlarından birisi de burası olacaktır. Kaldı ki geçmişte de isyanların etkisini en çok yaşayan, yurtseverliğin halen diri olduğu bir alan durumundadır. Demek ki bütün bunları gözönüne getirdiğimizde alanın önümüzdeki dönem mücadelemizde tarihi rollerinden birisini oynayacağı kesindir. Bu rolü oynatmak için de, gerçekten parti taktiğine hükmetmek, onun uygulanması için bütün gücümüzü sarfetmek, mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görevdir.

İnstitut Kurde de Paris

6- Güney-Batı Eyaleti

Güney-Batı Eyaletimiz, diğer bir uç bölgemizdir. Bu bölge kısmen Malatya, Adıyaman, Maraş, Antep ve Urfa'yı kapsamına almaktadır. Kapitalist etkilere erkenden açılmış, bu anlamda sosyo-ekonomik olarak erkenden Türk kapitalist gelişmesi içine alınmış, özellikle Çukurova'ya önemli oranda bağlanmıştır. Küçük üretimin geliştiği, yine işçi sınıfının yoğunlaştığı ve önemli bir gençliğin, işsiz gençliğin ortaya çıkarıldığı bir alandır. Coğrafik açıdan geniş ovalıklar ve düzlüklerle birlikte, dağlık alanlara da sahiptir. Önemli oranda Türk nüfusunu da barındırdığı gibi, sınıf gelişmesinin, proleterleşmesinin en hızlı olduğu ve mücadelemizin başından beri en çok geliştiği bir alandır. Aynı zamanda, eskiden sivil faşistlerin, günümüzde de partinin mücadelesinin fazla geliştirilemeyişi yüzünden düşman denetiminin biraz ağırlıkta olduğu bir alan oluyor.

Yapılan müdahalelerin fazla güçlü olamaması ve istenilen sonuca ulaşmamasıyla bu durum, halihazırda böyle sürmektedir. Ama, kitlesinin partiye sonderece açık olduğu, sınırlı bir çalışmayla hızla parti saflarına katılmasının işten bile olmadığı, yine gerek şehir ve gerekse kırın dengeli bir biçimde gelişmeye açık olduğu, silahlı savaşım gücüyle, cephe gücünün burada da içiçe gelişebileceği, ama geniş kitlesinin daha çok cephe tipi örgütlenmelere kanalize edilebileceği vb. gibi yönler bölgenin özelliklerindendir.

Bölgeye yetkin bir güç aktarımı düşünülebilir. Ama ondan da önemlisi, burada örgütlendirme merkezlerinin yaratılması önem arzediyor. Buraya da Diyarbakır bölgesine benzer bir önem atfedilerek, doğru bir değerlendirme yapılması ve bazı keşif gruplarının örgütlendirilmesi (ki, bunlar kısmen önü açan gruplardır), gelişmelerin ve eylemlerin önünü açacaktır. Esas olarak daha şimdiden alan üzerinde böyle bir çalışmaya yönelinmesi isabetlidir.

Bölge, potansiyel açısından, sınıf nitelikli (yani proleter nitelikli) kadro çıkarılması açısından zengindir. Örneğin, bir Mardin'de görüldüğü gibi orta ve küçük-burjuvalaşmaya yatkın bir parti

Institut Kurde de Paris

etkilenmesi değil de, daha çok proleter yönü ağır basan ve üzerinde biraz duruldu mu proleter sınıf temeline dayalı devrimciliğin en hızlı gelişebileceği bir alandır. Küçük-burjuva özellikleri de, feodal özellikleri de fazla gelişkin değildir. Daha çok, proleterleşmeye uygun özelliklere sahiptir. Bu özelliklerin üzerinde yoğun bir eğitimle durulduğunda, proleter kadroların ortaya çıkabileceği açıktır. Çünkü, erkenden böyle bir proleterleşmeyi yaşamıştır ve halen de yaşıyor. Dolayısıyla partiyi, işçi kadrolara, proleter gençlik kadrolarına kavuşturmanın da bir yolu, bu alanı ardına kadar devrimci ulusal kurtuluş mücadelemize açmaktır. Özel bir önemi de budur.

Halihazırda yapılması gereken, keşif gruplarının, bir planlama temelinde ve bir müdahale gücü olarak hazırlanmasıdır. Özellikle Avrupa üzerinden olsun, buralardan olsun, ülke içinden olsun, şehirlerde örgütlenmeyi esas alan bir faaliyeti başlatmak önem taşır. Çok sayıda parti taraftarlarını, bir an önce, gevşek de olsa bir örgütlenme içine almak gerekir. Gerekirse, yeniden grup faaliyetlerine girişmek denenebilir. Fazla dikkati çekecek bir biçimde olmasa da, parti güçlerini bulmak açısından böyle geçici biçimler uygun olabilir. Burada hemen büyük gerilla birlikleriyle iş yürütmek doğru değildir. Burada hemen komitelerle işe başlamak da isabetli değildir. Biraz parti temsilcilikleri gelişecektir. Silahlı keşif birlikleri gerekecektir. Gevşek gruplar biçiminde bir gelişme, başlangıç için yararlı olabilir. Fakat bütün bunlar, görülüyor ki, planlamanın hayata geçirilmesinde sağlıklı ilk adımlar olarak düşünülüyor. Daha sonra hızla şehirlerde ve kırlarda örgütlenmelere geçilebilir. Bu geliştiği oranda da, silahlı savaşım kendisini biraz daha geliştirebilecektir. Bölge, aynı zamanda Çukurova'yı da etkisi altına alır. Çünkü orayla çok sıkı bağlar içindedir. Çukurova, İskenderun ve Hatay'a nüfus olarak sık sık kayıyor. Yani buralarla ilişkileri geliştirebilecek bir alan durumundadır.

Bunları dikkate alan bir planlamayı bölgeye oturtmak gereklidir. Biz, önümüzdeki dönemde burayı daha sıkı bir planlamaya elbette almalıyız. Daha gerçekçi ve yoğun bir biçimde alanın üzerine gitmeliyiz. Rolünü oynatmak için, parti olanaklarını iyi değerlendirerek, (diğer dönemlerde pek fırsat bulamadığımızdan ötürü) şimdi

İnstitut Kurde de Paris

mutlaka buna artan bir ilgi ve yoğunlukla yönelmeyi bileceğiz. Bu, önümüzdeki önemli bir görevdir. Daha önceki müdahalelerin gerek telafi edilmesini, gerekse de zayıflıklarından kurtarılarak daha güçlü bir biçimde yenileriyle yürütülmesini başarmak gerekecektir. Bu biçimde bölge üzerine yüklenilirse, kesin sonuç alınır. Ve kesinlikle burası, ulusal kurtuluş mücadelemize çok önemli katkılar sunabilecek bir bölgedir. Kitlesiyle, proleter kadro adaylarıyla, yine düşmanı önemli oranda uğraştıran bir savaşımıyla (silahlı mücadelesi dahil) yükü paylaşmada küçümsenmeyecek bir rolün sahibi olacaktır. İşte bu rolü oynatmak için, her zamankinden daha fazla bölgeye yüklenmemiz ve sonuç almamız gerekir.

Institut kurde de Paris

GERİLLA SAVAŞININ GÜNCEL TAKTİK SORUNLARI(*)

(9 Ekim 1989)

Institut Kurde de Paris

Düşmanın günümüzde geliştirmek istediği taktiklere karşı şüphesiz biz de partimizin askeri çizgisinin taktik gelişimini güncelleştirerek yetkinleştireceğiz. Düşmanın özel savaş taktiklerini karşılayan, bunları aşan, gelecekte bize oldukça geniş manevra alanı yaratan ve ortaya çıkan boşluğu derinliğine değerlendirmeye imkan sağlayan taktiklerin geliştirilmesi gerekmektedir. Bu da ancak, bunu tasarı olmaktan çıkarıp yetkin bir uygulama gücü olarak örgüt ve eylemlilikte kullanabilen, buna güç getirebilen, bunu yönetebilen bir militan taktik önderliğe ulaşmakla mümkündür. Bu anlamda asıl gelişimi belirleyici olan savaşın taktik iradesidir, yönetimidir. Ve denilebilir ki, genel olarak parti tarihimizde, en çok da bu aşamada yürütülen savaş, taktiklerin savaşı durumuna gelmiştir. Özel olarak da askeri taktiklerin, karşı-devrimci özel savaşla gerilla savaşının taktiklerinin savaşı durumuna indirgenmiştir. Esas alınması gereken çalışma tarzı da burada düğümlenmektedir.

(*)Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine savaş sorunları konusunda verdiği derslerde yaptığı bu değerlendirme daha önce Serxwebûn'un Kasım-Aralık 1989 tarihli sayılarında da yayınlanmıştır. (W.S.)

Kürdistan'da gerilla ilk kez PKK ile ortaya çıkmıştır

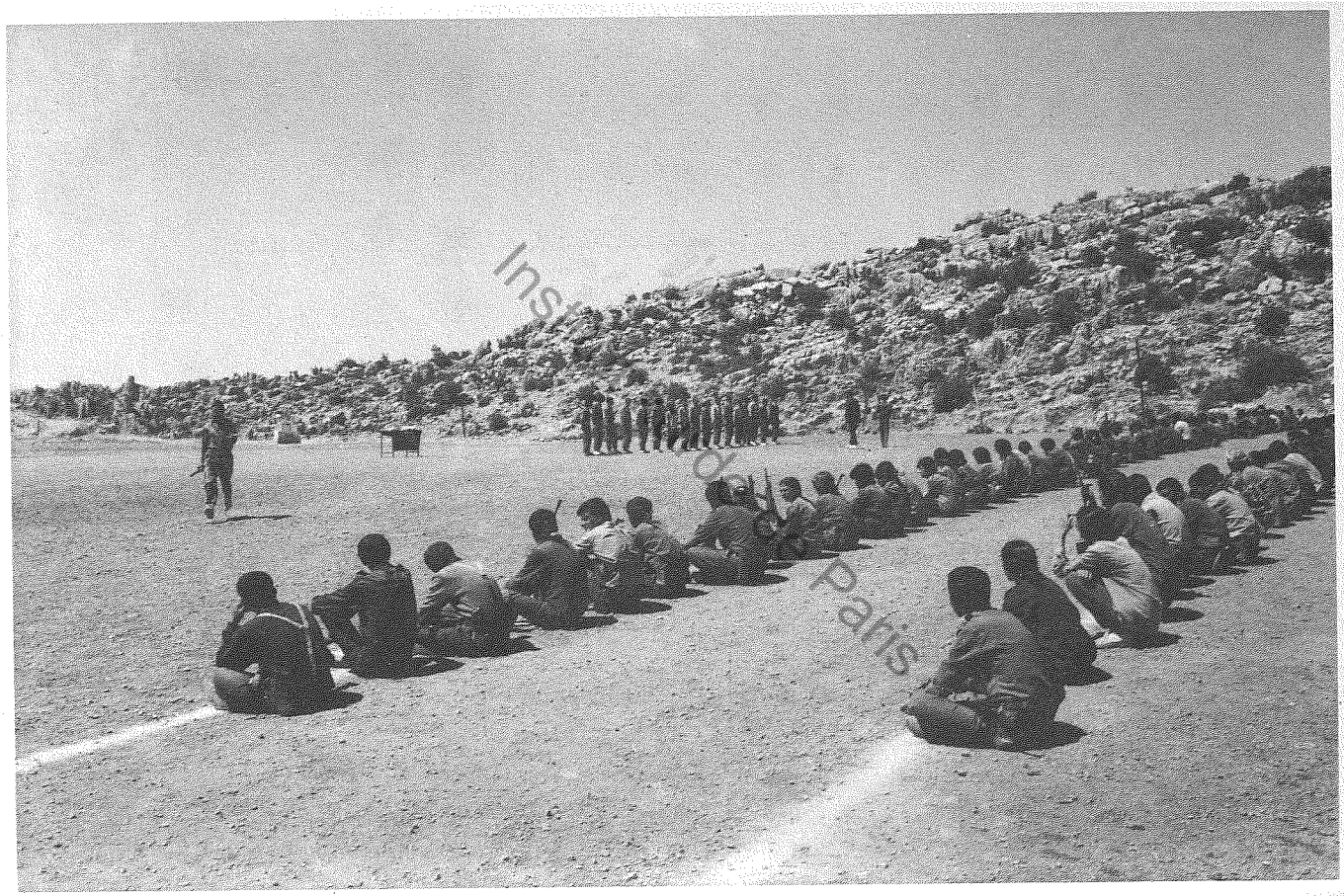
Bütün çalışmalarımızın hizmet edeceği, kendini ona göre hazırlayacağı çalışma tarzı, gerilla savaşımıdır. Kürdistan tarihinde gerillanın ilk defa devreye girişi sözkonusudur. Biliniyor ki, şimdiye kadar birçok isyan olmuştur. Ve yakın dönemde Güney Kürdistan'da bazı peşmerge hareketleri yine sözkonusu olmuştur. Ama onların sınıf temeli, önderlik gerçekleri onları çağdaş bir gerilla durumuna getirememiştir. Modern gerilla, Kürdistan'da ilk defa PKK ile hayat bulmaktadır. Tabii bunun, sömürgeci kapitalizmin Kuzey-Batı Kürdistan'da yol açtığı gelişmelerle ve bu temelde ortaya çıkan objektif koşullarla sıkı sıkıya bağı vardır. Geleneksel feodal-aşiretçi toplum ve de bu toplumun sosyal güçleri olan ağaların, aşiret reislerinin önderliğinde modern bir gerilla savaşı ortaya çıkmaz. Onlar ancak, fazla özgürlük hedefi olmayan, hele bağımsızlığı hiçbir zaman gündemlerine getirmeyen, hazır geleneksel örgütlenmeye dayanan, yani ekonomik-sosyal yaşamdan kopmayan, profesyonelleşmeyen güçler olarak, salt bir milis kuvveti, mahalli bir otorite gücü olabilmişlerdir. Bu nedenle de halk savaşını geliştirme yeteneğinde olmayan, isyan kuvvetleri olmaktan öteye gidemeyen bir durumu yaşamaktan kurtulamamışlardır. Ve bildiğimiz gibi, özgüce dayanma yerine tamamen dışa dayanan, fırsatlardan istifade eden, sınırların ortadan kalkmasıyla da hızla tasfiyeyle yüzyüze gelen bu hareketler, çağını çoktan doldurmuşlardır. Kürdistan somutunda artık bu hareketlerle sonuç almak mümkün değildir. Günümüzde bunların yaşadığı bunalım, bir daha kendilerine gelemeyecekleri kadar ağırdır. Geleneksel yapıya dayanarak, dışa bel bağlayarak, hele hele emperyalizme ve sömürgeciliğe sığınarak, bırakalım bir ulusal kurtuluşçuluğu, kendi ağalıklarını, reisliklerini bile kurtaramazlar. Ortaya çıkan bir gelişme de budur.

Biz, daha başında, ilk ortaya çıktığımızda, bu yöntemlerin Kürdistan'ın kurtuluşuna yarar değil, zarar getireceğini belirttik.

Institut Kurde de Paris

Modern bir temelde ulusal kurtuluş hareketi örgütlendirilmedikçe, tehlikelerin yaşanacağını, başarı sağlamak şurda kalsın, ulus gerçekliğinin katliamlarla daha da dağıtılacağını, göçertileceğini ve böylelikle en kötü tarzda bir çözümle, yani yok olmayla karşı karşıya kalınacağını belirtmiştik. Dolayısıyla başvurulması gereken tek kurtuluş yolu, her bakımdan Kürdistan gerçeğini temsil durumunda olan, eski geleneksel toplumun parçalandığı, aşiretçi feodal çitlerin yırtıldığı, işçi sınıfının ve sınırlı da olsa aydın gençliğin oluştuğu, yoksul köylülüğün proleterleştiği bir sosyal temele dayanılmasıdır. Ancak bu temelde örgütlenecek bir hareketin, sömürge statüsündeki Kürdistan için bir ulusal kurtuluş hareketini basarıya götürebilmesi mümkündür. İşte bunun için hep halk savaşı yöntemlerine önem verilmesini ve pratiğin bu temelde geliştirilmesini propaganda ettik. Daha sonra bunu imkanlar ölçüsünde pratikte yürütmeye çalıştık. Parti hareketimiz, bu gelişmelerin hangi aşamalardan geçtiğini açıkça ortaya koymaktadır. Halk savaşı bizde baştan beri parti çizgisinin bir özelliği olarak ele alınmış ve pratikte hayat bulması için özellikle Hilvan-Siverek deneyimine dayanılmak istenilmiştir. Fakat daha o zamandan bir gerilla birliğinin kuruluşu düşüncede ileri sürülmesine karşılık, pratikte bu vücut bulamamıştır. Ağır köylü özellikler taşıyan ve bu etkileri yaşayan savaşçılarımız da, bu savaşı dar bir çevreden dışarıya taşıramamış, savaşı, köylülerin çatışması niteliğinden kurtaramamışlardır. Dolayısıyla bir çıkmazla karşı karşıya gelmişlerdir. Her ne kadar yeni bir deney olmasa da, tecrübemiz az, mücadelenin bu aşamasında olanaklar çok sınırlı da olsa yine de biz bu aşamaya oldukça anlam veriyoruz. Gerçekten bu aşamayı ilk defa kapsamlı bir silahlı mücadeleye cesaret edildiği, silahlı mücadelenin özgül taktiğinde yerini bulmaya götüren, hataları ve sevaplarıyla değerlendirilmesi gereken bir pratik olarak değerlendirdik. Aslında eğer üzerinde durulsa ve iyi işlenseydi, hatalarından ders çıkarılsaydı, yaratıcı olunabilinseydi, o dönemlerde bile gerilla birliklerine ulaşmamız mümkündü. Şartlar vardı, olanaklar vardı. Fakat militan çözümlenmesinin zayıf kalması ve militanların rollerine yetkince sahip çıkmamaları nedeniyle, olumlu bazı sonuçları olmakla birlikte, biz bu dönemde giderek gelişen bir gerillaya ulaşamadık. Ve

Institut Kurde de Paris

Institut de Paris

biliyoruz, bu mücadelemizde bir aşamadır.

Sıkıyönetim ve daha sonraki 12 Eylül askeri darbesi, bu gelişmelere sert bir cevapla karşılık vermek istemiştir. Daha sonraki yurtdışı hazırlıklarımız, partimizin öngördüğü halk savaşı çizgisine yeniden bir gerçekleşme imkanı vermek ve onu daha hazırlıklı ve eğitilmiş olarak ülkemizin elverişli coğrafya alanlarında hayata geçirmek biçiminde olmuştur. Gerçekten yürütülen eğitim ve de sağlanan donanımla biz daha 1982'lerin sonlarında ülkeye yönelip, ülkede bunun hazırlıklarını geliştirdik. Bütün yetmezliklerine rağmen, tekrardan bir silahlı savaşımın başlatıldığını, bu silahlı savaşımın ulusal kurtuluş mücadelemizde yeni bir aşamayı teşkil ettiğini, silahlı propaganda biçiminde somutlaşsa da gerillasal gelişmeye zemin hazırladığını, halk savaşının önemli bir aşaması olduğunu daha o zamanlarda değerlendirdik. Buna göre gelişmeyi sağlamaya çalıştık. Daha profesyonelce ve belli bir üs anlayışına dayanan, günün 24 saatini bu işe veren ve köylü isyancı tarzını aşan bir örgütlenme ve mücadele sürecine girdik. Bu temelde, cephesel çatışmayı aşan, hareketli bir güç olmaya ve böylece emekleme dönemini de geride bırakmaya doğru yol alan bütün parti çabalarını buna sarfeden bir konuma ulaştık. Her ne kadar faaliyet içinde sorumluluk alanların birçok yetmezlikleri, yaratıcı bir yaklaşımı gerçekleştiremeyişleri, dönemin emrettiği önderliği yaşayamamaları ve yaşatamamaları sözkonusu olduysa da, bu aşama da, özellikle gücümüzü ülkeye taşırmada, ülkenin çeşitli alanlarındaki coğrafyayı tanımada ve hatalar temelinde de olsa kendini yenileme imkanını sağlamada önemli bir evre olmuştur. Hiç şüphesiz bu aşamanın da yetmezlikleri ve yerine layıkıyla getirilemeyen görevleri vardı. Bizi ağır bir yenilgiyle karşı karşıya bırakmasına rağmen, eskiden de aldığımız tecrübeyle, böylesi zayıflıklardan ders çıkararak güçlenmeyi biliyorduk. Gerçekten fazla kesintiye uğratmadan, en zor anları bile daha fazla eylemle karşılayarak, kesintisiz bir gelişmeyi yaşatmaya çalıştık. Ve 1985-86'lar ne denli zorluklarla dolu olursa olsun, eylem bakımından her geçen altı ay öncekinin ilerisindeydi. Bu anlamda her yıl diğer yılın ilerisindeydi.

Bununla birlikte bir de parti bünyesinde yürüttüğümüz netleşme

Institut Kurde de Paris

vardır. Taktik önderliğe ulaşmamızı engelleyen, parti içerisinde sürekli sorun teşkil eden, savaşmayan, savaştırmayan, örgütlenmeyen, örgütlendirmeyen, böylece parti içinde belli bir tutuculuğu ısrarla dayatan anlayış ve özelliklerle yürüttüğümüz savaş, belli bir açılımı sağlıyor. III. Kongre'den sonraki hazırlık ve eğitim faaliyetlerimizde daha da geliştirilen bu çabalar, savaş olayına daha açımlanmış olarak yaklaşmamıza, daha hamleci ve daha aktif savunmacı bir konuma ulaşmamıza, yani silahlı savaşımı Kürdistan koşullarına giderek daha iyi adapte eden bir konuma gelmemize hizmet etmiştir. 1987-88 bunun çabalarıyla dolu geçmiştir. Bir türlü savaşa yürümeyen, yürütmeyen, onu kendi kişiliğinde tıkatan ögeler ve anlayışlar üzerine gidilmiştir. Gerçekten özellikle ülke içinde bu dönemde tıkanan ögeler, bırakalım savaşı geliştirmeyi ve taktiğe nüfuz etmeyi, var olanı ve kendilerini bile korumaktan aciz, çözümsüz kalmış, her an yerle bir edilebilecek bir konumdaydılar. Burada gelişmemenin nedeni düşmandan kaynaklanmıyordu. Daha çok kendini yenilemeyen, özellikle önündeki savaş adımına doğru yaklaşmayan, ona kendini muktedir görmeyen veya oralı olmayan, görev ve sorumluluğu üstlenmeyen, çok basit bir yaşamla yetinen, hep dışardan medet uman, var olan olanakları da kötü harcayan tutum yüzünden, hakkettiğimiz gelişmeleri bir türlü yaşayamadığımız gibi, her an çok cılız, küçük sayıda grubun da tasfiyesiyle karşı karşıya kaldık. Özellikle 1986-87 yılının bizim açımızdan konumu buydu. Her ne kadar ayakta kalınmaya çalışılmışsa da, bu, gelişmeyi garantileyen, önünü açan, yaratıcı olan, dönemin emrettiği taktikte özellikle ısrarlı olan bir yaşam değildir. Ardına kadar yenilgiye ve boğulmaya açık, yaratıcılıktan uzak, güncel yapılması gerekeni tespit etmekten, planlamaktan, uygulamaktan uzak, "işte ne gelecekse başımıza bekleyelim, görelim" diyen ve bu temelde boş avarelikten öteye gitmeyen, verimsiz bir pratik içinde dolanıp duran, esas itibarıyla böyle olmaktan öteye gitmeyen bir konumu yaşama durumu vardı.

Bu duruma çeşitli biçimlerde müdahale edilmiştir. Özellikle yapının çözümlenmesi, müdahale gruplarının peşpeşe sevk edilmesi, bazı görevlendirmeler, yavaş yavaş yeniden gelişme yoluna girileceğini göstermiştir. Rahatlıkla önlenebilecek bazı kayıpları yaşamamıza

Institut Kurde de Paris

rağmen, gelişmenin yönleri bu geçen bir-iki yıl içinde iyice ortaya çıkmıştır. Artık savaşı geliştirebileceğimizi, hem derinliğine, hem genişliğine bütün ülkeye yaygınlaştırarak ve bazı üslenmeleri daha da geliştirerek, sadece ayakta durmakla yetinmeyip daha kapsamlı nitelik ve nicelikteki gelişmeleri tutturabileceğimizi görebiliyorduk. 1988'in o bütün özel savaş taktiklerine rağmen gelişmelerin olabileceği, hem de oldukça güçlü olabileceği ortaya çıkmıştır. Ve bunu belirleyen asıl çabanın da, nicelikten ziyade parti taktiğine esaslı yaklaşım olduğu ortaya çıkmıştır. Taktiğe hakimiyet gelişmelerin esası oldu. Doğru savaşım tarzı kayıpları asgarileştirdiği gibi, azami kazançlara da yol açabiliyordu. Bunun bazı emareleri gözüküyordu. Bu temelde, partinin çözümlemelerine bağlı olarak, bu gelişmeler yaratıldı. Özellikle 1987'lerden itibaren siyasal durum ve askeri çizgi üzerine geliştirilen çözümlemeler ve bir de pratikte militanların ısrarlı eğilimi, eskiyle kıyaslanmayacak kadar bunun üzerinde durmamız, böylesine bir gelişmeye imkan hazırladı.

Özellikle 1988 bu anlamda bir kader yılı olmuştu. Müdahaleler önemli oranda başarılıydı. İstediğimiz gibi olmasa da bazı alanlarda tutunma gerçekleşmişti. Yine kitlelerde yeniden bir canlanma sözkonusu oldu. Bunu esas alan 1989'a yüklenme, bildiğiniz gibi bu gelişmeyi daha da derinleştirdi. Daha fazla güç takviyesinde bulunularak, baharla birlikte Kürdistan'ın hemen hemen her önemli bölgesine silahlı çekirdeklerin yerleştirilmesi ve hem kitleselleşme hem de giderek daha başarılı olmaya götüren bir savaşım tarzına ulaşılabilmiştir. Geniş bir eylem bilançosuna, aynı zamanda genişleyen örgütlenme çabalarına tanık olabiliyoruz. Gerçekten, özellikle son geçirilen yaz ayları, parti tarihimizde olduğu kadar, ulusal kurtuluş savaşımında da Kürdistan'da ilk defa hatırı sayılır bir yoğunlukta, nicelikte silahlı savaşımın verilebileceğini ortaya çıkardı. Gerçekten adına gerilla diyebileceğimiz bir gelişmenin içinde olduğumuz, eğer üzerinde doğru durursak bunu bir ordulaşmaya götürebileceğimiz kesinleşti.

Institut kurde de Paris

1989 yaz atılımının kanıtladığı gerçekler

Bu son yaz atılımını daha yakından değerlendirmekte yarar vardır. Bu atılım, genelde bütün parti ortamında, özelde ise gerilla savaşımına karşı anlamsız bir tutuculuğu yaşayan, görevlerinin üzerine yürümeyen, sonderece pasif bir savunma içinde tutan, ancak böylelikle kendini koruyabileceğini sanan anlayışın ne kadar tehlikeli olduğunu, bırakalım gelişmeleri korumayı, kendini bile kurtaramayacağını çok iyi ortaya çıkardı. Bu gelişmeler şunu da ortaya çıkardı: Gelişmeyişin asıl nedeni, düşmanın özel savaşımı değil, sorumlu militan yapının görevleri üzerine doğru bir tarzda yürüyememesi, kuralları işletememesi, savaşa teğet geçmesi, bunun özüne nüfuz edememesi, sürekli ertelemeci ve beklentili bir konumda bulunmasıdır. Bu tip gelişmeler, daha önceleri de yaşanabilirdi. Yaşanamayışının nedeni, anlayış ve tutumlarda aranmalıdır. Bunu, kendine güvenmeme, hatta giderek çizgiye sağlam ulaşamama, inanmamaya kadar indirgemek gerekir. Bilirsiniz ki, partinin genel yapısında da bu tip durumlar çokça yaşanıyor. Çok çeşitli hastalıklar biçiminde kendini dayatan militan tipler de vardı. Doğru gelişim hattını esas alma yerine onunla oynama, onunla oynarken çeşitli ruh hastalıklarına yakalanmaktan tutalım, dar, kafa karışıklığını, bozgunculuğu yaşamaya ve yaşatmaya kadar götüren tutumlar, gerçekten parti işlerini sabote etmeye kadar kapıyı açık tutan sorumsuz devrimciliğin bir sonucuydu. Kendini yeterince yoğunlaştırmayan, kendini dürüst kılmayan, küçük-burjuva zaaflarını, feodal anlayış ve tutumlarını yaşadıkça yaşatmak isteyen ve böylelikle işlemez kılmaya çalışan, partiyi çalışmaz duruma getirdiği oranda kendisinin yaşayabileceğine kendini inandıran tutum çok etkili olmuştur. Yoksa, savaşı biz geliştirebilirdik. Az da olsa çizgiye doğru hakim olan, çizgiyi bu temelde uygulamada dürüstçe davrananlar olsaydı, sadece gerillada değil, cephe örgütlenmesinde, kitle faaliyetlerinde, yurtdışında da sağlanan gelişmelerin çok çok ötesinde bir gelişmenin sahibi olabilirdik. Esasta ortayolculuktan kaynaklanan bu tipin özelliklerini yaşayanlar, bu işin sabotörlüğüne kadar gittiler.

Institut Kurde de Paris

Bunu iyi görmek gerekiyor.

Yüzyıllık egemenlik altında oluşan ve kendine güvenmeyen kişilik, gerçekten işi lafazanlığa boğan, sağlam bir çabanın sahibi olmayan, yenilmiş, yenilgi tipini aşmayan, "kaderimiz budur" deyip en azla yetinen ve kendini bu temelde hastalıklara vuran, toplumumuzda çok yaygın olan inançsızlığı ve kendine güvenmemeyi yaşayanlar, gerçekten bu işin baş belalarıydılar. Biz bunlardan çektiğimizi düşmandan asla çekmedik. Bu özellikler, şu veya bu tipte, şu veya bu derecede etkilidir. Kendini kandırarak ve çevresini bu temelde uğraştırarak bunlar, hiç kimsenin yapmadığı zararı yaptılar. Aslında PKK, daha 1970'lerin sonlarında çizgisini oturtabilecek bir kıvamda geliştirilmek isteniyordu. Eğer sınıf dışı etkiler yaşanmasaydı, bu temelde kişilikler hortlatılmasaydı, biz bu yıllarda da çizginin gereklerini, gerilla da dahil, oturtabilirdik. Ama görevlere doğru yaklaşmayan, buna nüfuz etmeyen, hep geriye çark etmeyi, sağa sola yalpalamayı marifet bilen ve de kendine sevdalandıkça sevdalanan, gerektiğinde kaçan, gerektiğinde intiharvari yaklaşan eğilim, anlayış ve tutum, bizde PKK'nin hakkettiği konuma bir türlü gelememenin esas nedenidir.

Yeni olanlar, özellikle parti tarihini bu temelde iyi değerlendirmeye muhtaç oldukları kadar, kendilerini de bu hastalıklardan kurtarmaya şiddetle muhtaçtırlar. Buna zorunludurlar. Özellikle halen içinde bulunduğumuz ordulaşmaya yaklaşırken, jilet gibi adam olmaktan başka çarenin olmadığını hepimiz bileceğiz. Bundan sonra şöyle hastalık, şöyle bunalım, şöyle yetmezlik diyenlerin yerle bir edileceklerini bilmeleri gerekir. Hiçbir gerekçeyle, bahaneyle savsaklamaya haklarının olmadığı görevler karşısında bir suçlu durumuna düştüklerinde en ağır cezalarla cezalandırılacaklarını bilmeleri gerekir.

Savaş, hayatın en amansız mücadele biçimidir. Gerilla savaşı, en çok sabır isteyen, inat isteyen, büyük azim isteyen bir mücadeledir. Bununla oynamak kadar tehlikeli bir durum olamaz. Çok hassastır, ulusun yaşamında çok hassas bir aşamayı ifade eder. Partinin yaşamında çok hassas bir aşamayı ifade eder. Bununla oynamak, edilgen yaklaşmak, onursuz yaklaşmak, sallantılı yaklaşmak, yapılabilecek en büyük kötülüktür. Ve biz, geçmişte işte bu kötülükleri

Institut Kurde de Paris

müthiş bir biçimde yaşadık. Eğer büyük sabrımız olmasaydı, bu tip hastalık sahiplerinin büyük bir bölümünü tasfiye etmek, hem de en sert yöntemlerle bunu gerçekleştirmek gerekiyordu. Ama, işin hassasiyeti, bizi yine de ihtiyatlı olma durumunda bıraktı. Fakat bunlar o halleriyle bizi düşmandan daha fazla, kırk defa yenilgiyle yüzyüze getirdiler. Onlara göre, onursuz yaşamak normal bir yaşam tarzıdır. Onlara göre yenilgili kişilik yaşayabilir, sigarasını da içer, uyur, gezer. Onlara göre, biz ölüm-kalım günlerini değil, onursuz bir biçimde ölüm günlerini yaşıyoruz. Bunlara göre, alçakça yaşamak pek de öyle itiraz edilecek bir yaşam değildir. Bunlara göre, her gün yerle bir olunmaya imkan veren bir yaşam tarzı, normal karşılanması gereken bir yaşam tarzıdır. Bunlar, bu anlamda bizde müthiş bir sinir bozukluğu yaratıyorlardı; ama gerçekten, aslında anlayış düzeyinde idam edilmesi gereken bu tutumun verdiği zararlar az değildir. Ve de kökü tarihin derinliklerindedir, toplumun derinliklerindedir. En tehlikeli mantık, yenilgiye imkan hazırlayan yaşamı normal görmektir; ölüm-kalım günlerinde mutlaka gösterilmesi gereken çabayı göstermemektir. İşte bu yaygın bir yaşam tarzı oldu. Ve bu, çoğunuzun da şu veya bu düzeyde yaşadığı yaşamdır. Eğer böyle bir yaşama değil de, bütün devrimci görevlere dört elle sarılınsaydı, bu ciddiyet gösterilseydi ve herkes elindeki fırsatı çok iyi değerlendirseydi, bugün biz bu gelişmenin yüz kat ilerisinde olurduk; ve çok az kaybederdik. Ve şunu da belirtelim: Bu durumda yaşayanlara biz meydanı boş bıraksaydık, bunlar kırk defa PKK'yi yerle bir edeceklerdi ve hiç utanmadan bunu PKK'ye layık göreceklerdi. Bu çok önemlidir. Bunların çoğu da burada-şurada, aramızda yaşıyor. Onun için diyoruz ki, gerçeklerimize doğru yaklaşalım, PKK'yi PKK yapan gelişmeleri mümkün kılan yaşam tarzına, ruha, bilince, günlük devrimci gelişme temposuna ulaşalım. Bunun dışında hiçbir yaşamın, hiçbir şeyi kurtaramayacağını bilelim.

Biliyorsunuz ve görüyorsunuz, günümüzde Türkiye solu bir enkazdır. Bizim dışımızdaki diğer bütün küçük-burjuva kesimler, ilkel-milliyetçilik bir enkazdır. Ve sizlerin çoğu, eğer kendi hallerine bırakılsaydı içimizde de birer enkaz idi. PKK'de diri değerler vardır. PKK'de müthiş yaşam, yaşamı zorlayan ögeler, değerler vardır.

Institut kurde de Paris

Bunları esas alacaksınız. Uğruna savaşılması gereken, egemen kılınması gereken bu değerlerdir. İşte bu değerlerin gerillada da oluşturulması sözkonusu iken veya en çok gerilla savaşımına yönelmede bu tutumu göstermemiz gerekirken, tam aksinin gösterilmesi, bir türlü işlerin arzulandığı seviyede gelişmemesine yol açtı. Ve tabii ki, bizim de muazzam çabalarımız vardı. Bütün halkımızı olabildiği kadar bu işe seferber etmemiz sözkonusuydu. Ama işte dar militanlık, sorumsuz militanlık bir türlü tarihin bu tarzdaki akışına cevap veremedi. Bu tip, tutuculuğa sarılmış ve yaşama kabiliyetini göstermiyor. Bu geleneksel çürüme olayıdır. "Biz adam olamayız" eğilimidir, "bizden ulus çıkmaz, bizden kimlik çıkmaz" tutumudur. Bu bizi düşündürdü. Bütün çözümlemeler bu durumu açıklığa kavuşturmak içindir. Bitmez-tükenmez eğitim çabaları, güç ve olanaklar ölçüsünde bütün işlere seferber olmamız, bu çok uğursuz tutum sahiplerinin beklentilerini boşa çıkarmak içindi. Halen bunlara kalsa en onursuz bir yaşamı PKK'nin başarılı yaşamının yerine geçirmekten çekinmezler. Hayret ederim, halen sağda solda, şurda burda arz-ı endam ediyorlar. Rahatlıkla yaşama cesaretini de gösterebiliyorlar. Sizler gençsiniz, fazla yıpranmış da değilsiniz. Gerçeklere doğru yaklaşın. Buraya geldiniz, gönüllü geldiniz. PKK'ye bilerek gelinir, ama nasıl bir olay olduğunu, bunun içinde nasıl kalınabileceğini dürüstçe görecek ve karşılığını vereceksiniz. Çok çeşitli hastalıklarla bizim iyi niyetimizi suistimal etmek isteyenler az değildir. Dediğimiz gibi, bizim saflarımızda hakaret, küfür, tokat olmaz. Ama mertlik de, kendinizi sere serpe koyuvermek, bozgunculuğa, her türlü yenilgiye açık tutan tutum içinde bırakmak değildir. En çok sabır, azim ve coşkunun istendiği bu aşamada sen kendini böyle yere atarsan, senden şerefsizi yoktur! Tarihi ne sanıyorsunuz? Özgürlüğü ne sanıyorsunuz? Dediğim gibi, çok esef edilecek bir yaşama ve iyi niyetleri kötü kullanmaya alışmışlar, bir yatalak gibi kullanmaya alışmışlar. PKK'de de biraz nefes alıyorlar; en aymaz adam gibi yaşanabileceğini sanıyorlar. Oysa hiç de öyle değildir.

Görüyorsunuz ki, burada düşman bu yaşama bir gün bile müsaade etmiyor. Bir günlük gafletin imhaya yol açacağını gözlerinizle gördünüz. O halde nasıl böyle yaşayabilirsiniz? Muazzam bilinç,

Institut Kurde de Paris

sürekli uyanıklık, tedbirlilik olmazsa ve de güçlerinizi sürekli hazırlamazsanız, siz burada bir düşman sızmasının bile önüne geçemezsiniz. Düşman her yere sızar; ruhunuza, bilincinize ve biraz güç iseniz gücünüzün içine sızar. Ve ne kadar sızdı; ne kadarı vurdu, vurdurttu? Burayı ne hale getirmek istediğini gözlerinizle gördünüz. O halde, yaşamakta iddiası olanlar bu gerçekleri kabul ederek, kendilerine çeki-düzen verirler. Oyun oynamak, gelişmelerle oynamak yiğitlik değildir. Tersine çok alçakça bir durumdur; ve her yerde bu böyledir. Benim devrimcilikten anladığım budur. Bu, ideolojik-siyasal, bütünüyle pratik gelişmedir, düşman ne kadar yönelirse yönelsin gelişmenin sahibi olabilmektir. Bu saha benim sahamdır veya benim esas olarak faaliyetlerimi yürüttüğüm bir merkezdir. Düşman bütünüyle yöneliyor, çok yönlü yöneliyor, tehdit ediyor. Fakat yine de bugüne kadar gelişmeleri sağlamaktan bizi alıkoyamamıştır. Her sorumlu militanın olduğu yerde sergilenmesi gereken devrimcilik budur. Burada hepsi kalkıyor söz veriyor; ikinci gün ise sözünün tersini doğrulayan pratikler ortaya çıkarıyor. Bu en büyük utanmazlıktır. Bunu adeta alışkanlık haline getirmişler. Tabii imhaya götürür bu. Her türlü değerin gaspına, değerlerin kaybına yol açıyorlar; ardından normal bir yürekle yaşanabileceğini sanıyorlar.

Her kişi şunu hesaplamalı: Ben görev alanımda ve genele ilişkin olarak partiyi esasta ne kadar yaşatabiliyorum? Partiyi yaşatmak yalnız benim görevim değildir, her sorumlu militanın görevidir. Herkes olduğu alanda yaşatmak durumundadır. Alışmışsınız, her türlü sorumsuzluğu başkalarına taşırmaya, başkalarının özgüçleri üzerinde sağlanan çalışmalara ayakbağı olmaya, onun omuzu üzerinde yükselmeye! Bu doğru bir tutum değildir. Her militanın çalışmalara omuz vermesi gerekir. Yüreğiyle, günlük pratiğiyle bu çalışmalara bir katkısı gerekir. Militanlık budur. Yoksa, örgüt içinde kurnazlıkla, ayak oyunlarıyla veya kendini kamufle etmekle, maskelemekle hiçbir yere varılamayacağını iyi bilmek zorunludur. İşte bunları birçok alanda yaşıyoruz. Örneğin, Avrupa'daki yaşantının nelere mal olduğu günlük olarak bilinmektedir. Bir türlü rayına, kural-kaidesine oturtulamayan devrimciliğin ne zararlara yol açtığı ortaya bariz olarak çıktı. Bırakalım Avrupa'yı, birçok alanda durum böyledir. Tabii bunlar

Institut Kurde de Paris

amansız, zor yenilgi dönemlerini görmemişlerdir. Yenilgiyi yengiye götürmenin büyük gereğini kavramamışlardır. Aslında başarı nedir, başarısızlık nedir, başarının sağlanması nasıl olur, başarısızlık ne getirir ne götürür, bunları bilmiyorlar. Düz kişilikler, her türlü yenilgiye ardına kadar açık kişiliklerdir. Bunlar devrimde zaferi sağlatmak şurda kalsın, kendilerini bile kurtaramayacak, kendilerini bile idare edemeyecek tiplerdir. Maalesef böyleleri çoktur.

İşte bizde gelişmeyi engelleyen esas tutum budur. Yoksa düşmanın bütün savaşımı, bizim kayıplarımızın yüzde beş nedeni bile değildir. Üzerimize onca güçlü gelmesine rağmen, bütün kayıplarımızın nedeni araştırılsın, görülecektir ki yüzde doksanbeş kendi yetersizliklerimizin sonucudur. Askeri kurallara, partinin belirlenmiş taktiklerine uyma gereksinimi bile gösterilmiyor. Ve asgari görevlere saygılı yaklaşmayı bile başaramıyorlar. Kendilerini her türlü olumsuzluğa, hatta bozgunculuğa terkediyorlar. Partiye yönelik tehlikeleri hiç görmüyorlar, tedbirleri hiç almıyorlar. Elbette, eğer tümüyle imha olmamışsak, biraz da Kürdistan halkı ve Kürdistan dağları sayesindedir. Bu tutumun yaşamaya hiç mi hiç hakkı yoktur; kayıplara yol açtığı kadar azami kazançlarımızın önünde de bir engeldir. Bunu açmaya çalıştık; çözümlemeler esasta buna ağırlık vererek partiyi netleştirmeye, kadroyu, militanı çözmeye çabalamıştır. Çözümlendiği oranda çalışmalarda bir gelişme oluyor. Bunu her zamankinden daha fazla, işte günümüze doğru ülke pratiğine de yansıttık. Gerilla birliklerimize bu temelde yansıtmaya çalıştık ve oldukça önemli eksikliklerle de olsa kısmen hayata geçirebildik. Sonuç, çok az kayıpla önemli başarılara ulaşabileceğimizi gösterdi.

Kürdistan devrimi bugün için bir gerçektir. Milyonlara mal olmuştur. Gelişme dinamikleri yakalanmıştır. Gelişmenin yolu, yöntemi belirgindir. Demek ki çizginin gerekleri yerine getirilirse, gelişmeler mümkündür. Kanıtlanan en önemli gerçeğimiz budur. Düşman ordusunun hiç de başedilemeyecek bir güç olmadığı, tekniğin belirleyici olmadığı ortaya çıkmıştır. Ne kadar zayıf olursa olsun, donanımsız ve dış desteklerden yoksun olursa olsun, bir halkın kendi özgücüyle rahatlıkla kendi kurtuluşunda mesafe alacağı ortaya çıkmıştır, kanıtlanmıştır. Belirleyici olanın bu temelde, esasta insan

Institut kurde de Paris

olduğu, doğru ideoloji-siyaset olduğu, tekniğin halk savaşı açısından da tali bir rol oynadığı, doğru tutumun bütün gelişmelerin esası olduğu ve özellikle halk savaşımının halkın öz çıkarları temelinde geliştirilmesinde, doğru bir önderlikle buna öncülük edildiğinde gelişmelerin ne denli olabileceği ortaya çıkarılmıştır. Zaferi bile garantileyebilecek gelişmelerin ucu ortaya çıkarılmıştır. Geçen yaz atılımı, en geri konumlarda olan halk yığınlarına bile devrimci önderlerle ulaşılıp, onların ayağa kaldırılabileceğini kanıtlamıştır. Ülkemizin en geri yöresi olan Hakkari yöresinde düşmanın en çok darbe yiyebileceği, oradaki en geri insanlarımızın en ileri savaşan insanlar durumuna getirilebileceği, burada da belirleyici olanın doğru yaklaşım olduğu, önderlik olduğu bir kez daha gösterilmiştir. İstanbul proletaryası, aydını o kadar tarihi birikimine rağmen, en geri konumlardan kurtulamaz iken, Hakkari'nin bugün Türkiye'nin en ileri konumuna ulaşması tesadüfi değildir. Dolayısıyla bugün ulaştığımız seviye, hiçbir tereddüte yer vermeyecek bir biçimde, Kürdistan devriminin doğru yolu, o yolda sağlam yürüyüş, bu yürüyüşün sağlam komutası nasıl olur sorularına cevap vermiştir. Bu sorulara en sağlam karşılıkların verilmesi, tarihsel bir öneme sahiptir. Hiç kimse artık ulusal sorun var mıdır yok mudur, ulusal kurtuluş mümkün müdür değil midir, onun temel çözüm yöntemi nedir ne değildir diye soramaz. Hepsine olumlu cevaplar verilmiştir. Dışa hiç de bel bağlamadan, özgüce dayanarak, kendimize kimliği de kurtuluşu da, hem de en özgürlükçü temelde sağlayabileceğimize sadece inandırmakla kalmadık; günbegün bir hakikat olarak dostun da düşmanın da önüne serdik. Kürdistan, şimdi gittikçe dalga dalga her tarafa yayılan bir devrim sürecindedir. Gerçekten pratikte yürüyen bir devrim sürecindedir. Çeşitli güçler veya sözümona asimile aydınlar, işbirlikçiler, eğer adına yaklaşım denilebilirse, yeni yaklaşımlardan bahsedebilirler. Emperyalizme sığınarak özerklik programları geliştirmek isteyebilirler. Sömürgecilikten medet umabilirler. Ama bunların daha şimdiden ne kadar geriletildiği, aşıldığı açıktır.

PKK'nin önderlik ettiği devrimci mücadele bir savaş boyutundadır. Bunların çokça bekledikleri tasfiye şurda kalsın, oldukça güç ve tecrübe kazanmış, kendini bütün Kürdistan çapında önder kılmış

Institut Kurde de Paris

konumdadır. Ulusal kurtuluşun emekçi, proleter, yoksul köylü, gençlik temel gücüyle yürütülmesini kesinleştirmiştir. Sorunları ideolojik, siyasal çizgi düzeyinden pratikte gerçekleşir bir düzeye indirgemiştir. İşte bütün bu gelişmelerin altında, halkımızın bu aşamada vermesi gereken kendi öz savaşını, onun en tayin edici aşaması olan gerilla aşaması ile bağlantısını iyi kavramak gerekiyor. Son aylarda yaşadığımız gerillaya benzer mücadelemiz, çabalarımız, emeklerimiz, ulusal kurtuluşa nasıl muazzam bir etki yapabileceğini ortaya çıkarmıştır. Ben, mevcut düzeyi ile dört dörtlük gerillanın konuşturulduğuna inanmıyorum, sadece gerillaya benzer bazı taktikler sergilenmiştir. Hem de bunlar, yine hata yönü çok olan, yanlışlıkları çok yapılan, ama yine de üzerinde durulursa bizi doğru savaşım biçimine götüren çabalardır. Böylesi bile oldukça önemli gelişmeler ortaya çıkarıyor. Hele bir de doğrusu tam yapılırsa, gerçekten bu işin önderleri haline gelinirse, mevcut gücümüz bile bu konuda rolüne tam sahip çıkarsa, o zaman ne kadar gelişeceğimizi tasavvur ediniz. Bu durumda, ulusal kurtuluşun ülkedeki ve hatta sömürgeci ülkelerin devrimci hareketleri üzerindeki etkilemesinin oldukça fazla olacağını anlıyoruz.

Demek ki günümüzde bu yöntemi iyi konuşturmak gerekiyor. Kırk yıl uğraşsan, yazsan, çizsen, kendini ele vermekten kurtulamazsın. Gizli örgütçülük yapıp kırk türlü ayaklanma da çıkarsan, isyan da etsen, düşman hepsini yerle bir edebilir. En yakın Güney Kürdistan pratiği ve cumhuriyetin başlangıcında Kuzey-Batı Kürdistan'daki isyanlar neye tanıklık ediyor? Halkın çıkarlarına temelde hizmet etmeyen, tarihin sözcüsü olamayacak, tarih nezdinde artık ömrünü doldurmuş çeşitli güçlerin kendileriyle birlikte bir ulusu imhaya götürebilecekleri, ama buna karşın bir halk kendi öz çıkarlarını gördü mü, bunun için savaşmayı göze aldı mı ve kendi saflarında bunun için önderler çıkardı mı işlerini iyi yoluna koyabileceği, iyi sonuç alabileceği, bunun adının da halk savaşı olduğu ve bunun Kürdistan'a indirgenmesinin de halihazırda yürütülen savaş olduğu iyi görülüyor. Bu hususlar, daha çok yaşadığımız savaşın anlamını doğru bilince çıkarmak içindir; işlerin nasıl doğru ele alınması gerektiğine dair hiçbir kuşkuya yer vermeden, özellikle çokça içine düştüğünüz

Institut Kurde de Paris

yanılgıları, eksik kavrayışları ve de tutumları yaşamanın bir anlamı olmadığını belirtmek içindir. Devrimci yaşam, başarıya götüren yaşam, egemen olan yaşam hangisidir sorusu da, bunun cevabı da açıktır. Bütün bunlar, "yapamayız, edemeyiz, adam olamayız" türünden yaklaşımların beş paralık değerinin olmadığını belirtmek içindir. Adam olacaksın ve özgür yaşayacaksın; bunun da yolu bellidir. Kendini bütünüyle buna vereceksin. Bunun ne imkansızlıkla ilişkisi vardır, ne de geçmiş düşkünlüklerle ilişkisi vardır. Kendine has kuralları ve şekillenmesi vardır. En yakışır olanı budur ve sizler de bunu yapacaksınız. Sağa sola çekiştirmenin, noksan kavramanın, saptırmanın hiçbir gerekçesi olamaz. Bunun örgüt içi demokrasi ile de hiçbir alakası yoktur. Eğitim noksanlığıyla da alakası yoktur. Bunun işlere doğru dürüst yaklaşmayla alakası vardır. Bunu sınırlı bir kavrayışla bile temel tutum almayla, dürüstçe tutum almayla ilişkisi vardır. İşte bu çok somuttur diyorum. Üzerinde tartışılmaması gerekenin bu olduğunu, oynanmaması gereken militan özün bu olduğunu belirtmek istiyoruz. Eğer bu da böyleyse, o zaman işlerimizi daha iyi düzenleyebiliriz.

Institut Kurde de Paris

Parti ve gerillaya doğru yaklaşım esastır

Bugün işlerimizin temelinde gerillanın geliştirilmesi sorunu vardır, güncelliği vardır, geleceğe ilişkin geliştirilme sorunları vardır. Buna hemen hemen hepiniz, bütün sorumlu militanlar doğru yaklaşabilir, yaklaşmalıdır. Sizin esas göreviniz de budur. Öyle hamalvari pratiklerle, sağa sola yalpalamakla, işleri teğet geçmekle hiçbiriniz rolünüzün gereklerini yerine getiremezsiniz. Hep kendinizle oynarsınız ve her zaman da karşınızda birileri hesap soracaktır. Sorunlar öze inilerek çözüme kavuşturulur. Eğer bugün en hayati sorunumuz bu savaşı geliştirmekse, bunu bilincimize çıkararak ve yüreğimizi bununla doyurarak gelişme sağlanır. Militanda da gelişme böyle sağlanır. Şu bir gerçek ki, bu savaş gelişecek ve Kürdistan zeminine oturtulan halk savaşımız bu aşamadaki biçimlenişi yaşayacaktır. Düşman bunu itiraf ediyor. Halkımız da onay vermiştir. Elbette ki

militan, bu işin erbabı olacaktır. Bu işin önderi olarak, kesintisiz zafere götüren yolda buna komuta edecektir. Başka türlü öncülük tanımını kabul etmemek gerekir. Militanın esas işlevi budur. Kürdistan'da gerilla kapsamlı biçimde ortaya konulmuştur. Kısaca somutlaştırırsak; sizlerle konuşmamızda güncel siyasal durum ve mücadelemizin gelişimi üzerine kısa bir değerlendirmede bulunmaya çalıştık. Partinin çeşitli durumlara ilişkin değerlendirmelerini, eğitimde kapsamlı olarak öğreniyorsunuz. Bizim bunları tekrar açmamıza gerek yoktur. Buradaki eğitim sözkonusu olduğunda, esas önemli olan, parti çizgisi üzerinde yoğunlaşma görevlerimizdir. Ve bunda da sorumluluk eğitime katılanın kendisindedir. Verilen çok şeyi almasını bilmesi gerekir. Birçok yönüyle doğru katılımı ve partileşmeyi kendi sorumluluğu olarak bilip gerçekleştirmesi gerekir. Biz üzerimize düşeni fazlasıyla yerine getirdik. Zayıf olan ve güçlendirilmesi gerekenler sizlersiniz. Doğru esaslar üzerinde partinin büyük tecrübesi sunulmuştur; buna yüklenmesini bileceksiniz. Gerçekten gelişmek isteyen için hiçbir örgüte nasip olmayacak kadar malzeme ve olanaklar sözkonusudur. O halde, ne bize iyi eğitim verilmedi demeye, ne de olanakların elverişsizliğinden bahsetmeye hakkınız vardır. Militanlıkta gözü olanların, mesafe almaması için hiçbir nedenin olmadığı açıktır. PKK, her gün dosta ve düşmana çok şey öğretiyor. İyi bir okul haline gelmiş durumdadır. Elbette ki, en sorumlu kadroların herkesten daha fazla öğrenecekleri ortadadır. Bu konuda militanın işin özüne ilişkin kendini yanıltmadan, görevlerine başarıyla gitmeyi mümkün kılacak güçlenmeyi kendisinde yaratması kaçınılmazdır. Bu aynı zamanda bu işin esasıdır da. Onun için, halen varsa bazı yanılgıları olanlar ve de yeni gelenler, gerçeklerimize doğru yaklaşmayı bileceklerdir. Hele bu koşullarda hızlı bir tempoyla geçmişi telafi edeceklerdir. Hız kazanan savaşımıza yeterli katılmayı sağlayacaklardır. Bu şansı iyi değerlendireceklerdir. Mücadelenin kanunları kişilerin öznel niyetlerine göre ne rotasını değiştirebilir, ne de gerileyebilir. Yapılması gereken, bir katkı sahibi olarak bu işlerde rol almaktır. Doğrultuya doğru katılarak ona güç vermek ve onu daha da hızlandırmaktır. Buna göz dikilmelidir. Bunca deneyimden sonra daha gerisinin kabul edilemeyeceğini ve bunun sizleri yaşatmayaca-

Institut kurde de Paris

-ğını bilmelisiniz.

Güncel gelişmeler sürat kazanmıştır. Bu savaşımda düşman da deneyim kazanıyor, biz de kazanıyoruz. Kim en iyi öğrenir ve kendi taktiklerine hakimiyetini en iyi sağlarsa o kazanır. Denilebilir ki, artık yaşam günlük taktiğe hakim olmakla mümkündür. Çünkü, günlük devrimci yaşam kurallarına kim en anlamlı yaklaşıyor ve yürütmeyi en iyi sağlıyorsa o yaşar. Kürdistan'da şimdiden yaşam bu hale gelmiştir. Artık sıradan halk yığınları bile ortada kalırlarsa, ezilmekten kurtulamıyorlar. O zaman haliyle militan, bütün yaşamını, günün 24 saatini devrimci esaslar üzerinde düzenlemezse, yürütmezse ve yaşatmazsa kaybeder. Bunu bileceksiniz. Yine bu konularda, bir sürü yaramaz, yetmez, her kapıya açılan niyet ve hayallerinizi bir tarafa bırakın! Artık devrimci gerçekliğin bir yaşam meselesi haline geldiği bugün, bir bütünüyle devrimci yaşamı doğru kavrayıp, onu yaşamaya çalışın. Bu konuda tutkular, beklentiler ve alışkanlıklar insanı fazla yaşatmaz. Hele hele gözükara bir devrimciliği yaşatmak ve yaşamak hiç mi hiç mümkün değildir. O açıdan burada, bunun esasları üretilmeye çalışılıyor. Biz de, bütün gücümüzle bunları doğru vermeye çalışıyoruz. Almasını bilin, zayıflıklarınızı aşın! Bunları giderin, çok yönlü yetkinleşmenizi sağlayın! Dediğim gibi, veriler çoktur, değerlendirin! İddialıysanız ve devrimci yaşamı esas alıyorsanız, bunu yapmayı becerin! Aksi halde ya karşı-devrim, ya devrim sizlere yaşam hakkı tanımaz. Bu, şimdiye kadarki deneyimlerle iyi ortaya çıkan bir hususdur. Bu konuda suçu şuraya buraya yüklememek gerekir. Ne yönetime, ne objektif koşullara, ne de başka etkenlere yüklememek gerekir.

Burada esas ve belirleyici olanın, kendi inisiyatifiniz ve devrimci yaşama doğru katılımınız olduğunu bir an bile gözardı etmeden rol sahibi olun, hem de başarılı olma temelinde bu işlerde varlığınızı kanıtlayın. Devrimcilik böyledir. Yani, çok çeşitli önyargılarla ve eski bir yığın yaşam tarzıyla, günümüzde yürütülmesi imkansız olan değer yargılarıyla önümüzdeki dönemde yürüyemezsiniz. Devrimciler, bırakalım eski önyargılar ve değerlerle yaşamayı, bilakis her gün yenilerini ortaya çıkarırlar. Bunları da yalnız kendilerine değil, ayağa kaldırmak istedikleri bütün halka aşılarlar ve onu kendi değer

Institut Kurde de Paris

yargılarına çekerek yürütürler. Biz, bununla mükellefiz. Bu temelde, partinin genel eğitimleri doğru rol oynamaya hizmet ediyor. Artık burası da bunun önemli bir alanıdır ve hayli zengin bir birikimi var. Bu birikimi almalısınız.

Dediğim gibi, birçoğu buraya yığınla önyargıyla geliyor; eğer bunlar varsa atın. Burada sizi yüz kat, bin kat güçlendirecek değerlerle kendinizi yeniden bezendirin. Zaten sandığınızdan da daha fazla buna ihtiyacınız vardır. Yine sandığınızdan daha fazla devrim sanatında çıplak ve donanımsız olduğunuzdan, kendinizi zenginleştirin, donanımlı kılın. Yoksa dayanamazsınız ve yaşam sizi ezer geçer. Bu yüzden duyguda, düşüncede ve bütün hal-hareketlerde devrimin emrettiği ölçüler sözkonusudur. Onlara ulaşmadan, günümüz Kürdistan'ında başarılı ve dürüst olmak bir yana, sıradan namuslu bir insan olmak bile mümkün değildir. Bu gerçekleri sadece söylemekle kalmıyor, sizi bu konuda bir dönüşüme uğratmak için elden gelen her katkıyı yapıyoruz. Çünkü siz, birçok feodal önyargı ile geleneksel toplumdan kalma geleneksel hayallerle ve alışkanlıklarla geliyorsunuz. Bizde bunlar, ancak insanlık dışı kalmanın nedenleri olabilir. Bunlar ilerlemenin ve hak-hukuk sahibi olmanın gerekçesi olamazlar ve ona hizmet edemezler. Görüyorsunuz ki, gerçekten PKK'nin açmış olduğu yaşam, genelde emperyalizmin ve hatta sosyalizmin sorunları ve özelde de TC karşısında en seçkin alternatif oluyor. Bu, özgür bilinç ve özgür insan eyleminin en anlamlısıdır. Bunu ele geçirmek için büyük bir yarış içinde olmak gereklidir. Bu anlamda, hiçbir çabayı esirgemememizi gerekli kılacak kadar anlamlıdır. O halde, akıllı olun ve sunulan olanakları iyi değerlendirerek kendinizi güçlendirin. Her türlü yetmezlikten, yanlışlıklardan, çirkinliklerden ve kişiyi güçlendirmeyecek, örgütlendirmeyecek bütün tutumlardan arındırın. Unutmayın ki, hayatta hiçbir şeye fazla gücünüz yetmiyor. Zira yaşamı idare etmede bile birer zavallısınız. Kudretli değilsiniz. Kudretli adam bu durumlara düşen adam değildir. Yani güçlü adam, örgüt ve çözüm kapasitesi olan adamdır. Bugün o, parti çizgisinde ise ordu kurar. Askeri ve siyasi ordu kurar ve kolay kolay ezilmez. Bırakalım ordu kurmayı, sizler kendinizi bile kurtarmakta oldukça zorlanıyorsunuz. Böyle olunca da kendinizi döver ve yeniden

Institut kurde de Paris

şekillendirirsiniz. Bu devrenin özgül anlamı, şimdiye kadarki bütün devrelerin azami sonuçları üzerinde kendini yürütmesindedir. Büyük bir tecrübenin üzerine oturuyor ve dolayısıyla PKK'yi en iyi kavramanın devresi de oluyor. Özellikle yeni gelenler, fazla yabancılık çekmeden, hemen sağlam bir partileşmeyi kendilerinde gerçekleştirmelidirler. Buraya gelip bu tecrübeye ulaşmanın bize neye mal olduğunu biliyorsunuz. Akla-hayale gelmez, tarihte eşine ender rastlanan çabaların bir ürünü olarak bu duruma geldiğimizi bilirsiniz. O halde altın kıymetinde olan bu tecrübeyi iyi değerlendirin. Yıllardan beri çok muhtaç olduğunuz ve kendi başınıza ulaşamayacağınız olanaklarla, sunulan değerlerle en anlamlı bir bütünleşmeyi, bununla büyümeyi ve bunun için şansınızı iyi kullanmayı bilin. Her gün, her saat üzerinizde durmanın anlamı yoktur. Akıllı olanlar buradaki çabalardan azami sonuç almakta zorlanmazlar. Bütün parti, bu temel tecrübe ışığında kendini eğitiyor ve gelişmeler, bu verilen eğitim çerçevesinde daha da anlam kazanıyor. Dolayısıyla sağlam değerlendirin. Bunlar pratikte kanıtlanmış değerlerdir; hem de sadece Kürdistan somutunda değil, Türkiye'de, Ortadoğu'da ve günümüz dünyasında PKK, gelişmesini sürdürebilen ve bunun için de eğitim faaliyetini yetkin tarzda sürdüren bir harekettir. Elbette bu, bu kadar kanıtlandığına göre de, kişi bunu bir minnet bilir ve çok muhtaç olduğu büyük yetkinleşmeyi gerçekleştirir. Böylece kişi, devrimin emrettiklerine ulaşmak için, gereklerini yerine getirme, hele hele gerçekten yaşamını bütünüyle buna adama kararlılığındaysa, hiçbir tereddüte girmeden, ciddi bir engelle karşılaşmadan ve buna imkan vermeden bu işlerde mesafe alır. Dediğim gibi, bizden sunulması, sizden alması!

Buradaki tecrübe birikimimiz on yılı aşıyor. Bu yaşamın sabredilecek, dayanılabilecek bir yaşam olmadığı açık. Ama buna rağmen, mücadelenin çıkarları bizi buraya kadar getirebildiğine göre, sizler de alacaksınız. Zaten değerlere saygılı ve anlamlı yaklaşmanın gereği budur. Sizler, buna en çok muhtaç olduğunuza göre, devrimde zafer için gerekli olanı fazlasıyla tutturmaya çalışın. Bunun da çeşitli bahanelerle savsaklanmaması gerekir. Yan etkenler veya tali şeyler ileri sürülerek gelişmemeyi meşru görme de suçtur ve bu o kişiyi

Institut Kurde de Paris

sadece düşürür. Israr ederse bir iflah olmaz ve giderek art niyetli olduğunu ortaya çıkaracaktır. Onun için, devrimci niyetleri varsa, devrim için yola çıkmışsa, bunu güncel yaşamıyla ve daha çok da kendisini güçlendirmekle kanıtlayabilmelidir. Gelişmemek veya gelişmemekte ısrar etmek ve sağa sola yalpalanmak ister iyi niyetli, isterse kötü niyetli olsun, giderek o kişiyi devrimci mücadelenin karşısına getirir. Ve daha da ısrar ederse, kendisini yargılamalık duruma getirir. Bu durumlara düşmek, biraz olsun akıllılığınız varsa, hiçbirinizin isteyebileceği bir şey değildir.

Kişiler parti karşısına her zaman birer suçlu olarak değil, alnı ak bir biçimde çıkarlar. Buna rağmen, halen sık sık suçlardan bahsetmek, alçaklıktır. Bu kadar eğitimden sonra sık sık yaramaz davranışların sahibi olmak, esef verici bir tutumdur. Bunun yanımızdan bile geçmemesi gerekir. Bu kadar tecrübenin sahibi bir partiye böyle yaklaşmak, onun değerleriyle bezenmek değil, suçlu olmaktır. Partiye doğru yaklaşmak, toplumu her gün suçlardan arındırmayı, düşmanın yarattığı her türlü yetmezliği aşmayı, sürekli işlerin önünü açmayı, kazanmayı, bize gerekli olanı ele geçirmeyi ifade eder. Bir devrimcinin bundan başka bir yaşam tarzı olamaz. Bunun dışında her türlü hastalıkla yaşamak ve bu konuda kendi kendini bir hasta gibi yere atmak şerefsizliktir. Eskiden bazıları bunu çok denediler. Bugün biz, buna da saygı göstermeyiz. Biz en zor koşullarda olsak da, her zaman sözün en iyisini, eylemin en anlamlısını ve en yararlısını ortaya koyarız. Son nefesimize dek bu böyle olur. Böyle olunca da, parti içindeki iflah olmaz tipler kendi kendilerini yere atarak ve yalpalayarak bozgunculuğu geliştirir. Yine çeşitli ruh halleriyle safların bulandırılmasına neden olur. Bu tür tutumlar, bu aşamadan sonra hiçbir değeri kurtaramayacağı gibi, sahibinin de tehlikeli bir durumda olduğunu gösterir. Yani her zamankinden daha fazla net ve kendi kuralları içinde yürüyen bir parti gerçeğimiz vardır. Dolayısıyla buna tereddütsüz ve coşkuyla katılmayı, uymayı bilmek önem taşıyor. Yine, yanlış anlamaların kurbanı olmamak için dikkatli olmak gerekiyor. Bu, burada böyledir, daha çok da ülkede böyle olacaktır. Dolaylı da olsa suçlu konumlara düşerseniz, kötü yargılanma durumları ortaya çıkar. Çünkü, böylesine bir suçlu duruma düşmek,

Institut Kurde de Paris

birçok değerin heba olmasına neden olur ve kişi bunun hesabını kolay kolay veremez. Dolayısıyla, hatasız çalışmayı iyi bilmek gerekiyor. Çizgi doğrultusunda çalışmayı iyi bilmek gerekiyor. Bu konuda bazı tali gerekçelerle oportünist tutum içinde olmamak gerekir. Bu aşamadan sonra artık çocukluğa ve amatörlüğe de meydan yoktur. Zira partimiz büyük tecrübe kazanan bir partidir. Bunun için herkesten kuralların işletilmesi ve komutanlık isteniyor. Bunlar rahatlıkla yerine getirebileceğiniz hususlardır. Biz, ortaçağ ve TC'den kaptığımız etkilerle asli rolümüzü oynayamaz ve önderlik sanatının icrasını yapamayız. Bunun doğrusunu parti gösteriyor ve biz bunu yapacağız.

Benim şimdiye dek görebildiğim kadarıyla, toplumda oldukça düşürülen kişiler, genelde bireyin yetmez, yaramaz, çok yönlü hastalıklarını buraya kadar taşırmaya kalkmışlardır. Biz bu tutumlara ve kişiliklere çok yüklendik. Bazılarının da ne hallere düştüğünü biliyorsunuz. Sonuçta bu tutumların değer yaratmadığını, tam tersine yok ettiğini görüyorsunuz. Fazla zaman kaybetmeden, hele hele bazılarının yaptığı gibi geçmiş yılları böyle katletmeden, doğru yaşamak gerekiyor. Buna muhtaçsınız. Kişinin asıl amacı, yaşamını azami derecede nasıl devrimin hizmetine koşabileceği olmalıdır. Bu yaşama ne kadar büyük başarılar sığdırdığının hesabı, kitabıyla uğraşmalıdır. Yoksa her türlü kurnazlıkla, egemen sınıflara mahsus özelliklerle, tutumlarla, kendinizi geri bir konumda bırakmamanız gerekir. Özellikle bu temelde, PKK'de sağlanamayacak bir uydurma yaşamı esas almayalım. Aksi halde hepsi geri teper ve o kişiyi düşürür. Demek istediğim, artık PKK bundan sonra özellikle kendi büyük tecrübesi ve yaşam gelenekleriyle yürümeyi beceren bir hareket, her kadrosu da bu büyük tecrübeye anlamlı katılmayı bilerek iyi bir yarışçı olmayı bilebilmelidir. Bu önemlidir diyoruz. Hesabını iyi yapan iyi yaşar, yapmayan da mücadelede kaybeder, geride kalır. Düşman onu tutar, vurur. Biz böylesi tutumlara ilişkin olarak çok kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Çeşitli güçlerin bile bu konudaki değerlendirmelerimizi öğrenmek istediklerini biliyorsunuz. Bunlar şimdiye kadar yaratılan büyük bir değeri ifade ediyor. Haliyle siz de öğreneceksiniz. Neye geliyorsunuz? Her zaman söylüyorum; aptal PKK'lilik kadar gereksiz bir şey yoktur. PKK içinde bazıları aptalca

Institut kurde de Paris

yaşamaktan başka bir şey yapmıyorlar. Oysa diğerleri bizden kurt gibi öğrenmeye çalışıyorlar. PKK'nin bu kadar çok tecrübesi ve yaratıcı çizgisiyle, önlerindeki her soruna çözüm gücü olabileceklerinden kuşkumuzun olmaması gerektiği çok açıkken bazıları her türlü soysuzlukla, özellikle feodal tembellik, ara-orta sınıf yaramazlığıyla yaşamaya çalışıyorlar. Biz bu konuda uyardık. Defalarca, yoldaşlık değerleriyle oynanmamalıdır dedik. Böyle yapanların şerefsiz olduğunu ve de ne kadar şanı, ünü olsa da değer vermeyeceğimizi defalarca söyledik. Yani illahi tokat mı atmamız gerekir! Hayır! Parti içinde tokat, küfür olmaz. Ama kendini bu durumlara getirmemeyi bilmek gerekir. Doğru dürüst üslubunu bile biçimlendirmeyenler az değil. Doğru dürüst kendilerini bir yürüyüşe bile hazırlamayanlar az değil. Kemküm etme, çarpık-çurpuk olma, doğru dürüst iki cümleyi bir araya getirmeme, tehlike gırtlağına kadar dayanmışken farkında olmama, hazine dolusu değer önündeyken onu savunmasını bilmeme; bu avanaklıktır! Bu çok büyük bir gereksizliktir, olumsuzluktur. Ve böyleleri az değil. Böyle olmaz; PKK'yi yaşama bu biçimde olmaz. Maalesef içinizde çoğunuzun durumu, "Allah'ın zavallısı" durumudur. Geleneksel toplumun beş para etmez duruma getirdiği kişiliktir. Siz bu kişilikle ne yapacaksınız? Sağa sola, gönderiyoruz, doğru dürüst elinin altındakini bile koruyamıyorlar. Bu ne yaramazlıktır! Bu bizi istismar etmektir. Bu PKK'nin önderlik gerçeğini istismar etmektir, kötü kullanmaktır. Ve bu yapılıyor. Yeni değer yaratılması şurda kalsın, var olan değerlerin korunmasını bile sağlayamıyorlar. Bu nedir? Bazıları buna nasıl cevap verecekler? Bunları çoğunlukla görüyoruz. Şöyle diyorlar: "Suçluyuz", "parti bizden hesap sormalı". Bu, insanın sadece küstah olduğunu ortaya çıkarır. Devrimci adam, suçlu olmaktansa, düşman karşısında kolay yenilmektense, ucuz yenilmektense ölmeyi tercih eder. Her şeyi sergiledikten sonra insanın kaybedebileceğine de inanırım ama, elden gelen çok şey varken, gösterilmesi gereken çok şey sözkonusuyken, bunları hiç yapmama, göstermeme, ondan sonra işte "şöyle olumsuzluğa yol açtım", işte "şöyle değerleri kaybettim" demek asla kabul edilemeyecek bir durumdur. PKK'de böyle militanlaşma olmaz. Biz böyle kazanmıyoruz. PKK'yi böyle büyütmüyoruz. Bunu böyle bileceksiniz. Bizi

Institut Kurde de Paris

kullanamazsınız, onu da söyleyeyim, kimse bizi kullanamaz. Hele biz var oldukça, PKK kendi etkinliğini sürdürdükçe, böyleleri ancak kendilerini kötü kullanırlar.

PKK'yi iyi anlayacaksınız. Parti eğitiminin özü, parti gerçeğini bütün yönleriyle doğru kavrama ve yaşamda doğru uygulamaktır. Biz bu gerçeğe ulaşırken neleri nasıl yaptığımızı gösteriyoruz. Kazanılan ve yoğunlaşan değerlerin pahası, değeri nedir, onu da iyi koymuşuz. O halde, akıllı olanlar buna ulaşır. Biz koyun ve köle gibi devrimci istemiyoruz. "Parti ne derse ben ona varım"! Hayır; bunu söylemek sahtekarlıktır. "Parti ne derse ben ona varım" diyen adam, sadece bir köle olduğunu ortaya koyuyor. Parti çok şey söylemiştir. Sen de çok şeyi, hem de yaratıcı bir biçimde göstermek durumundasın. Ama asgari görevleri bile yapamayan birisinin, "parti ne derse ben varım" sözünü söylemesinin anlamı ne olabilir ki! Böyleleri çok işte! Aslında biraz da sorumsuzluk yapılıyor. Kendilerini gerçekten ihmal ediyorlar, gerçekten eğitmediklerini ve bir şey kavrayamadıklarını ortaya koyuyorlar. Alışmışlar sorumsuzca yaşamaya; partide de sorumsuzluğu geliştirmeye çalışıyorlar. Her türlü bireyci, subjektif niyetleriyle yaşamaya alışmışlar. Bunların hepsi de itaate götüren yaşamlardır. Bunu partide de yaşatmaya çalışıyorlar ki, bu anlamsızdır artık. Söyleyeyim, bununla siz PKK'de fazla dikiş tutturamazsınız. Kötü hesap olmamalı, hesap hatası yapmamalısınız diyorum. Geçmişte çoğu yaptı, esef ettik. Yıllarca bizi yordular, yıprattılar. Sonradan da boyun bükmekten, onursuz bir durumu göstermekten kurtulamadılar. Hayır! Bunun savunulacak hiçbir yönü yoktur. Baştan doğrulara iyi yaklaşmak gerekiyor. Baştan militanlaşmayı iyi çözmek gerekiyor. Baştan bu işe sağlam adım atmak gerekir ki, sonradan alnın hep ak kalsın. Hesapları iyi veresin. Toplumumuzun ne kadar hastalıklı bir yapı teşkil ettiğini ve bunlardan ne kadar kötü değerler kaparak buraya geldiğinizi biz çok iyi gösterdik. Bunları bir politika olarak partide yaşatmanın anlamı yoktur. Bazıları zevk alabilirler; bazıları yaramaz kişilikleri nedeniyle bu tarzda intikam almayı deneyebilirler. Bunu bilerek veya bilmeyerek de yapabilirler, fakat bunlar kötü hesaplardır. Dediğim gibi, PKK'de bu tip hesap sahiplerini yerle bir etmek zor değildir. Çok yanlışlıklar yapıyorlar. Üzerimize

Institut Kurde de Paris

gelen güçler de öyledir. Çok ahmakça üzerimize geliyorlar; fakat yarın biz çok sert vuracağız.

Biz hiç kimseye, "illahi gelin PKK'li olun" demiyoruz. Ama gelenlerin de hiç olmazsa bu işin esaslarını çok iyi öğrenerek, sınırlı da olsa uygulamasını bilerek gelmeleri gerekir. Biz bu amaçla gelmelerine büyük önem veriyoruz. PKK'nin bundan sonraki yürüyüşü daha kurallı bir yürüyüştür. Daha düzgün, doğru yolda sağlam bir yürüyüş olacaktır. Oyalamalara, kişilerin kendilerini problem yapmalarına fazla izin ve değer vermeyecek bir komutanlık yürüyüşüdür; bir önderlik yürüyüşüdür. En az hatalı, en az yalpalamalı bir yürüyüştür. Çünkü aksi halde, çok kayıplara yol açabilecek bir konumda olur. Demek ki bu güncelliği ve temelde ona has olan özellikleri de gözönüne getirerek, kendinizi katma işini, partileştirme işini iyi becereceksiniz. Bu, eskiler olsun, yeniler olsun, herkes için geçerlidir. Bazen, eskilerin durumu yenilerin durumundan daha kötü oluyor. Onlar da yeniden partileşmeyi bilecekler. Yeniler de, dediğim gibi, eski yaşam alışkanlıklarıyla hesaplaşmayı iyi bilerek, yeni devrimci yaşama kendilerini hızla adapte edeceklerdir, dönüştüreceklerdir. Bu temelde, eğitim devresinden azami derecede yararlanacaksınız.

Önümüzdeki günlerde olası pratiğe yönelmeyi, tekrar tekrar bu temelde yapmaya çalışacaksınız. Bunun, sandığımızdan daha fazla anlamı vardır. Çoğunuz çocuksunuz ve politik yaşamda olsun, devrimci savaş yaşamında olsun, acemisiniz. Sonucunu kötü ödeyebilirsiniz. Bunun için gerçeklere çok sıkı yaklaşmayı, yaşamı oldukça anlamlı kılmayı becermelisiniz ki, bundan sonraki günlerde iyi bir yürüyüşün sahibi olasınız. Çok dile getirdiğimiz gibi, geçmişin yargılarıyla yüklüsünüz; bunları atın. Devrimci yargılarla ve devrimci kararla yüklü olun. Bunların pratiğe geçirilişini çok sağlam adımlarla gerçekleştirin. Deneyerek, sınayarak, kontrol ederek yürüyün ki, fazla takılmayasınız, uçurumlardan yuvarlanmayasınız. Bunlar şahsi görevleriniz, inisiyatifle halledeceğiniz, başarabileceğiniz yaşamınız olacaktır. Yani, sorumlusu sizler olacaksınız. Biz, devrime inanırız. Kürdistan'da bir devrim ve kurtuluş olgusunun gerektiğine de kuşkumuz yoktur. Bunun için

Institut kurde de Paris

bugüne kadar bunları yaptık ve başardık da. Ama her kişinin de kendisi içinde bir devrimi gerçekleştirmeyi, gelişen devrime katılımı doğru becermeyi bilme sorunu vardır. Bir köle gibi devrime katılınmaz. Her türlü eski tutkularla, alışkanlıklarla yürünemez. Devrim, bir topluluğu devrimcileştirdiği kadar kişiyi de devrimcileştirir. Toplumun her bireyinde devrimi gerçekleştirir. Onun için kendinizi devrimcileştirin. Genel havaya bakarak bir köle gibi yürünemeyeceğini, sadece partinin doğrultusunda, kervanın kuyruğuna takılarak yürünemeyeceğini bilmelisiniz. Katılım bilinçli ve içten olmalıdır. Bununla tekrar, çok kısa olarak, bundan sonraki PKK yürüyüşüne nasıl katılmanız gerektiğine dair uyarıcı ve kısa bir değerlendirme yapmak istedik.

Özellikle eleştirilen ögelerimiz bu konuda kendilerini gözden geçirip adımlarını yetkinleştirsinler. Söz veriyorsunuz; o zaman sözünüzün adamı olmasını da bilin. Söz verip de tersini yapmak, adamın ya kötü niyetli olduğuna işaret eder ya da iflah olmazlığına işaret eder. İkisi de kötüdür ve ikisinin de fazla yaşama şansı yoktur. Söz vermenin gereklerini, kendini aldatmadan, çevresini aldatmadan iyi yerine getirmek gerekir. Devrimciler sözünün eri olmasını bilen adamlardır. Bunu açıklıkla, netlikle, her zaman yerine getirmesini bilen adamlardır. Böyle adamlar olmaktan başka hiçbir seçenek kişiyi kurtarmaz. Şimdiye kadar izah ettiğimiz mücadele gerçeğimiz bunu kanıtlamıştır.

Institut kurde de Paris

Gerilla taktiklerini doğru ve tam uygulamak gerekir

Üzerinde duracağımız bir diğer konu, güncel ve yakın geleceğe ilişkin silahlı savaşımın olası yönleri ve özellikle de dayatılan karşı-devrimci savaşa karşı, devrimci savaşımızın nasıl boyutlandırılacağıdır. Bunun bazı yönlerini açmakta yarar vardır. Bu savaşın yeni olan yönlerini koyacağız. Çünkü bu konu birçok yönüyle zaten kapsamlı olarak değerlendirilmiştir.

Biz, temelde Kürdistan gerçeğini, kendi sınıf bakış açımızdan kaynaklanan ve de esas aldığımız sosyal zemine ve çizgiye oturtmada doğru yanları ağır basan bir konumdayız. Parti önderliği meselesi iyi

konulmuştur. Yani halk savaşımımızın gelişebilmesi için bir önder partiye ihtiyaç vardır. Önder partinin tanımı ve uygulaması Kürdistan açısından isabetlidir. Kısaca, öncülük meselesi teoride, kavrayışta ve de uygulamada bu işe önderlik edebilecek kadar bir gelişim içindedir. Bu, gerçeklik kazanan bir olgudur. Aynı biçimde, bu işin kitlelerle bağlar temelinde gelişmesine, yani siyasal bilinçlenme ve destek olmada gerillanın tek başına fazla bir başarı şansı kazanamayacağına yönelik tanıma da denk gelen bir kitle politikası sözkonusudur. Kitlelerle bağ meselesi, halkın cephesel örgütlenmesi belli bir mesafe almıştır. Sadece askeri örgütlenmeye dayanmayan çok geniş bir çalışma bizim pratiğimizle somutluk kazanmıştır. Bu şartın gerekleri de yerine getirilmiştir. Her ne kadar bazı bölgelerde bazı sorumlularımız buna gereken karşılığı vermeyen, bununla çelişen bir pratik sergiliyorlarsa da, bütün açısından kitle bağı ilişkisi kurulmuştur. Halka doğru yaklaşım, halkı içine çekeceğimiz savaş konusunda doğru eğitme, çok sayıda yanlışlıklara rağmen başarılmıştır. Demek ki baştan öngördüğümüz gibi, silahlı savaşımın partinin önderliğinde ve halkın parti ile ilişkileri temelinde olması gereklidir. Hiçbir zaman bundan kopmamaya özen gösterilmiştir. Ve nitekim, Kürdistan'da eğer bugün gerilla belli bir gelişmeyi yaşıyorsa bu, böylesine bir öncülük ve kitle bağı sayesindedir. O halde gerilladan beklenen devrimi geliştirme rolünün, yukarıda belirlediğimiz temel doğruların gerekleri, hatalardan daha da arınmış olarak ve yetkince yerine getirilirse, önümüzdeki dönemde nasıl önemli sonuçlara ulaşacağı, nasıl bir gelişmeyi yaşayacağı, diğer çalışmaların üzerinde nasıl etkili olacağı konusunu iyi görmek gerekiyor. Mevcut düşman cephesinin durumu değerlendirildiğinde (ki o değerlendirildi), yine halkımızın mevcut uyanış seviyesi değerlendirildiğinde, parti öncülüğünün sözkonusu olması halinde bütün bunlar, bu savaşımının mesafe kaydedeceği, bu konuda büyük rolünü asıl bundan sonra oynayabileceği, bunun belirtilerinin güçlü olduğu sonucuna bizi götürüyor.

Gerilla bu anlamda, sadece öncünün değil, yarının katılımlarında da görüldüğü gibi, halkın mevcut durumundan kurtuluşunun yegane çaresidir. Dayatılan baskı ve sömürüden kurtuluşun biricik çaresi, bilinçlenmenin, örgütlenmenin temel aracı, ve de diğer bütün

Institut Kurde de Paris

çalışmaları güçlendiren, onlar üzerinde etkili olan mücadele biçimimizdir. Her türlü ilkel-milliyetçiliğin, pasifizmin, reformizmin, işbirlikçiliğin inatça gözünü kapama isteğine rağmen ve de bu anlamda engel teşkil ettiğini görmek istememesine rağmen, onları kendi çürümüş konumları içinde bir daha dirilemeyecek bir akibete uğratmanın yanısıra, halkımızın bütün diri güçlerini ve de dost güçleri uyandıran temel mücadele biçimimizdir. Bütün bu hususlar elbette ki bu yaşam tarzının vazgeçilmez olduğunu, bütün toplumsal ve ulusal çelişkilerin çözümünde en çok kullanılması gereken silah olduğunu gösterir.

Biz, başlangıçta da bunları biliyorduk, ama bugün gerçekleşen pratikle de bunu netçe ortaya koymuştur. Ve bu, yalnız teori bilen bazılarının görüşü olmaktan çıkıp, milyonların da gördüğü, kabul ettiği bir gerçek halini almıştır. O halde, artık tamamen inanmış, bilinç kazanmış, bundan başka bir yaşam yolunun olmadığını, yalnız öncü için değil, bütün halk için bunun böyle olduğunu bilen, büyük bir kararlılıkla buna azmetmiş bir tutumla içinde rol alınacak mücadele biçimi olarak bu savaşımı görmek ve onun gereklerini yerine getirmek sözkonusudur. Sadece hazırlık değil, ülkedeki mevzilenmemiz iyi boyutludur. Kazanılan tecrübeler bu işe oldukça imkan veriyor. Sıradan yeni bir başlangıç yapmıyoruz. En azından son hamlemizin altı yıllık başarılı bir savaş tecrübesi, gelişimi sözkonusudur. Her gün yeni yeni mevzilerle zenginleşen manevra sahamız, adeta parça parça etki alanlarımızın ve hatta iktidar odaklarımızın oluşması sözkonusudur. Bu mevcut gelişmemizi yaratıncaya dek yer yer içine girilen ve kayıplara yol açan tutumlara artık girmemek gerekir. Biz geçmişte bu yetmezlikleri koyduk. Tekrar değinmeyeceğiz. Zaten gerek "**Kürdistan'da Gerilla**" kitabında olsun ve gerekse birçok broşürlerde ve özeleştirilerde olsun bunlar kapsamlı olarak ortaya konulmuştu. Yapılan yapılmıştır, dolayısıyla bize verdirilen kayıplar verdirilmiştir. Bundan sonrası için önemli olan, bütün bunlardan dersler çıkararak en az hatalı bir pratiğe ulaşmak ve doğruları yetkince kullanmayı bilmektir.

Şimdi özel savaş biraz da kurnazca yürütülen bir savaştır. Psikolojiye, propagandaya, aldatmaya, yanıltmaya dayanır. Özel

Institut kurde de Paris

savaş en çok militanı yanıltmaya dayanan bir savaştır. Kural tanımaz; ismi üzerinde, özeldir. Yalana çok başvurur; yoldan alıkoymaya, inançsız hale getirmeye, düşürmeye dayanır. Bunun için her türlü baskıyı, her türlü oyunu sahneler. Dolayısıyla özel savaşın yanıltıcı özelliğini de gözönüne getirerek, devrimci taktiklerimizin bir kez daha gözden geçirilmesi ve yetkince uygulanmasına yüksek değer biçmek gerekiyor. Örneğin, bizi sık sık çete savaşına çekmek istiyorlar. Ve bazı gruplarımızın buna düştüğünü görüyoruz. Biraz koşulları iyi değerlendiren akıllı bir militan, bunun ne anlama geldiğini anında kestirebilir. Fakat duyarsız, savaşa tutkularıyla, kin, öfke duygularıyla yaklaşan birisi ise, o üzerimize geldiği müddetçe, biz de onun karşısında sonuna kadar direniriz şeklinde düşünür. Direnme nedir? Bir taşın arkasına oturur, son mermisine kadar çatışır; bu ilkel bir anlayıştır. Gerillada bu anlayışa yer yoktur. Fakat işte duyuyoruz, "filan gün çatışmaya girildi, ertesi güne kadar devam etti!" Düşünüyorum; bu bizim savaş tarzımız olamaz. Başlangıçtan beri biz bu işe girişirken şöyle bir kural vermeye çalıştık: Bırakalım şu yerde şu kadar süreyle çatışmayı; nerede, ne kadar, nasıl olduğumuzu sürekli düşmanın bilgisi dışına çıkarmak, bağlı kalınacak en önemli taktik ilkedir. Düşmanla çatışmaya girildiğinde, yani mevzi olduğunda ve biraz da gücünü kestirdiğinde sen savaşı kaybetmişsin demektir. Çünkü, onun muazzam sayısal üstünlüğü ve teknik gücü orayı boğar. İçinde bulunduğumuz aşamanın (ki bu uzun süre devam edecektir) bu özelliğini gözönüne getirmeyen ve de gerçekten sorumsuz, köylü kafalı, isyancı olmaktan öteye gitmeyen anlayış yenilgiye, imhaya götürür.

Hasta, hantal, tembel tip, "geleceği varsa göreceği de vardır" mantığıyla hareket ediyor. Savaşı kurşunlarla çözümlemek istiyor. Hatta düşmandan adam vurmakla halletmek istiyor. Hayır; bu yaklaşımın yaşam şansı yoktur. Bizim yürüttüğümüz savaşın, bu biçimiyle gelişmesi şurda kalsın, imha olması işten bile değildir. Çarpışma düzenine böyle yaklaşmak, çarpışmayı bu temelde kabul etmek, yönetmek intihardır. Bütün ülke sathında bu biçimde yaklaşmak intihardır. Ve düşmanın bizi çekmek istediği bir durumdur. Bütün değerlendirmeleri alın okuyun. Orada diyor ki, "bir türlü

Institut kurde de Paris

üzerimize çekemedik" veya "Üzerimize çekip temasımızı sağladığımız oranda, biz PKK'yi bitiririz." Aslında kendi açılarından haklılar. Eğer bir PKK'li de düşmanın bu beklentisini haklı çıkaran veya buna hizmet eden bir yaklaşım içinde olursa gerçekten bizi bitirirler.

Geçmişte birçok grubumuzun imhasını gözönüne getirirsek göreceğiz ki, hangi tepededirler, kaç kişidirler, donanımları ne kadardır, bunları düşman biliyor, grubu kuşatıyor, çember üzerine çember geçirerek adım adım boğuntuya getiriyor. Bizimki dürbünle bakıyor, "geldi, herhalde genel bir operasyondur" diyor, "geleceği varsa, göreceği de vardır!" Bu kadar sorumsuzluğu yaşayan bir birlik yaşayabilir mi? Kendini bir yere atmış, hatta her gün köye de iniyor, yiyeceğini oradan karşılıyor, düşman gelirse eski peşmerge düzeni gibi dağın tepesine çekiliyor. Bu yöntem yaşatmaz. Gerilla savaşımızın hareketlilik kuralını, gizlilik kuralını, değişken üs kuralını aslında ihlal ediyor. Biz düşmanı bu yaklaşımla yenemeyiz. Yenme değil, ona yem oluruz. Onun yerine geçirilmesi gereken savaş taktiğimiz, düşmana aniden vurmaktır. Beklemediği yerden, yönden ve biçimle vurmaktır. Bu pusu da olur, saldırı da olur. Bunun imkanları da vardır.

Düşmanı biliyorsunuz, nesli tükenmiş bir canavar gibi düzdedir, hareket edemez bir konumdadır. Kendini gizleyemez. Nerede olduğunu biz rahatlıkla tesbit edebiliriz. Kendini gizleyemediği gibi bizim her zaman gizli tuzaklarımıza girmekten de kurtulamaz. Çünkü biz esas itibarıyla düzen dışı, düzenden saklanan bir gücüz. Düşman ise düzen gücüdür. Açıkta olan bir güçtür. Her ne kadar daha sonra düşman özel timleriyle bizim savaş tarzımıza kendisi sahip çıkmak istediyse de başarılı olamadı. Bunu nasıl yaptı? Kontralar çıkardı, kendini gerilla yerine koydu; hatta elbiselerimizi bile giyerek, bizim girmemiz gereken pusu yerlerine o girerek, bizim hareket tarzımızı kendisi bize karşı kullandı. Sanki biz açıkta olan bir güç, sanki biz düzen gücü, o ise bizden saklanan bir gerilla gücü! Bu durumu düşman yarattı ve darbe vurdu. Neden? Kendi savaş tarzımıza sahip çıkamamamızdan, onu iyi kullanamamamızdan böyle oldu. Yanlışlık veya yetmezliğimizden kaynaklandı. Düşmanı bu durumdan alıkoymak ancak taktiklerimize sahip çıkmakla olur. Yani onu biz takip ederiz, biz izleriz, biz pusuyu atarız. O zaman o bize rahatlıkla pusu

Institut kurde de Paris

kuramaz. Böyle küçük kuvvetler halinde dolaşamaz. Düşmanın asıl birliklerinden kopmuş 25-50 kişilik bir tim imha olmaktan kurtulamaz. Yeter ki sen kendi pusunu Kürdistan dağlarında iyi at, iyi gözetle ve iyi noktadan vur. Çelik yelek de giyse, bilmem ne tür silahları da olsa, imha olmaktan kurtulamaz. Ama bunun için de, karşısında sürekli gerilla kuralını işletme gereğini duyan ve sürekli bunu uygulayan bir gerilla savaşı, gerilla yönetimi ve gerilla önderliği şarttır. Gerilla ile ilişkisini çoktan kesen, çoktan zavallı duruma düşen bir adam, elbette ki özel timin ardına kadar tuttuğu yolların, boğazların pususuna düşer. Bu bir ucubedir, ama ortaya çıkmıştır. Önlenmesi gereği üzerinde çok durduk. Ve sınırlı bazı çabalarla da bunun aşıldığını görüyoruz.

Dediğimiz gibi, düşmanı parçalayıp yutmak asıl bizim taktiğimizdir. Düşman düzen içi bir kuvvettir. O her zaman gözönüne serilmekte olan bir büyüklüktedir. Takip edebiliriz, üzerimize çekebiliriz ve düşürebiliriz. Halk savaşının, gerillanın özü nedir? İşte bu büyük avantajıdır. Gerilla niçin gerilladır? Çünkü, küçük bir gruptur, sonderece hareketlidir ve kendini oldukça gizleyebilir, düşmanın beklemediği bir yerde vurma kabiliyetindedir. Gerillanın tılsımı, kerameti, bu özelliğini koruduğu müddetçe her yerde vurabilmesindedir. Hareketlilikle en ala üslenme durumunu, yani sürekli geçici üslenmeyi yaratırsın. Gizliliğini sağlarsın. Gerilla her tarafta böyle hareket ederse düşmanı sinir küpü haline getirir. Bu da onu telaşlandırır, hareket edemez duruma getirir. Hareket etti mi de kendisini oldukça darbelenmiş bir konumda görür.

Savaşımımızın bu karakteri çok açıktır ve bu konuda öyle zorlanmaya da gerek yoktur. Bu konuda asgari bir bilinci olanlar dahi bunu bilirler. Eğer biz gerillayı tanınmaz hale getirmişsek, bizim militanlar bu asgari kuralları çiğnemişlerse, bu onların düşkünlüğünde aranmalıdır, savaşla dalga geçmelerinde aranmalıdır, bu Kürt tipinin yaramazlığında aranmalıdır, peşmergeciliğinde aranmalıdır. Yoksa gerillayı doğru kavramak için, dahi olmaya gerek yoktur. Bu işin üzerinde sıradan kafa yoran birisi, alasını hem bilir, hem yapar.

Diğer yönden düşman da sonuçsuz bir yönteme saplanmıştır. Düşman bizi büyük operasyon birlikleri ile etkisizleştirmeye çalışıyor.

Institut Kurde de Paris

Şunu söyleyeyim; düşman, özellikle dağlık alanlar sözkonusu olduğunda, büyük birliklerle yola çıktığında aslında en büyük yıpranmayı göze alıyor demektir. Kaybı, maddi-manevi yıpranmayı göze alıyor demektir. Ve bu onun çok kazanacağını değil, çok kaybedeceğini gösterir. Nasıl ki, tim politikası ona pahallıya (eğer gerekleri yapılırsa) ödetilecek bir politikaysa, böylesi bir askeri taktik de ona daha pahallıya ödettirilecek bir taktiktir. Binlerce kişilik operasyon birliklerinden bahsediyor; Cudi Dağı'nı, Herekol'u, filanca dağı şu kadar operasyona tabi tuttuğundan bahsediyor. Şunu hemen belirtelim ki, eğer gerçekten oldukça gelişkin silahlarla böyle bir dağa çıkmışsa ve de orada gücümüz sınırlıysa, yani bir pusuyla biz bu durumu kurtaramayacaksak, biz bu güçten kaçarız. Yani şu anda, diyelim ki, birçok bölgede zayıfız. Bu kadar büyük bir güçle düşman operasyona geçti mi, derhal alan değiştirilir. Cudi'yi boşalt, Herekol'a geç; oradan in, başka bir alana geç. Burada kural odur. Yani, düşman büyük bir yere yığınak yaptı mı sen kaçacaksın. Operasyona çıkan birliklerle çatışma olmaz. Eğer zorunlu bir karşılaşma varsa, vurur kaçarsın ya da düşmanı pusuya düşürür darbe vurursun. Eğer kaçıp kurtulma şansın varsa, en zayıf yönünden vurarak kaçarsın. Ama cepheye geçip, "hele bu güce bir kaç pusu kurayım, belki önemli bir bölümünü imha ederim" anlayışına kendini kaptırırsan, imha edemezsin. Etsen de biri gider, yerine yüzü gelir. Aslında orada yapılması gereken, tekrar onu hareketsiz bırakma, yormadır. Böylece bir aylığına kalsın, iki aylığına kalsın; bu durumda o kendi kendine en büyük darbeyi yer. Yoruldu mu, yıprandı mı, geriye çekildi mi bu sefer tekrar sen peşine düşersin; boşalttığı yeri tutarsın, sağına pusu kurarsın, soluna pusu kurarsın, daha fazla darbe vurursun. Yani kısaca, onun operasyon aşaması da, geri çekilme aşaması da ona pahalıya patlar. Onlar durmadan güç kaybeder, bir daha kolay kolay öyle bir hareket etme imkanı bulamazlar. Bulsa da daha fazla yıpranmaya uğrar. Burada önemli olan böylesi operasyonlar sözkonusu olduğunda, bizim fazla çatışmaya girmememizdir. Bu biçimde çatışmayı yine kabul etmiyoruz. Kural hep geri çekilmedir. Düşman ciddi bir gerileme içine girdi mi, kural o zaman saldırıdır. Saldırıyı da kaba anlamında almıyoruz, hücum biçiminde almıyoruz. Yine

Institut Kurde de Paris

pusudur, yine beklenmedik yerden vurmaktır. Yani yenebileceğimize, darbe vurabileceğimize emin olduğumuz anda bunun plan, keşif, hazırlığı tam olduğunda bunu yapmaktır.

Bazı başka taktikler de gündemdedir. Düşman korucular üzerinde durdu, aşiret birliklerini teşkil etmeye çalışıyor. Bunlara yönelik taktikler bellidir. Biz kazanmamız gereken azami çevreleri kazanırız. Nötralize edilmesi gereken çevreleri nötralize ederiz. Yani iyi bir siyasi değerlendirme yapılırsa, kullanmak istedikleri güçleri etkisiz hale getirmek mümkündür. Kimisine tehdit, kimisine uyarı, bir kısmını tavize zorlama ve benzeri taktiklerle üzerlerine gidilir. Kürdistan'da bu politika uygulanırsa karşımıza fazla aşiret gücü çıkaramazlar. Dediğimiz gibi, aşiret gücü başıbozuk bir güçtür. Yaşamından kopamaz, köyünden kopamaz, ailesinden kopamaz. Sabırlı değildir, bilinçsizdir, amaçsızdır. Dolayısıyla fazla bir savaş gücü de değildir. Ama eğer biz hata üstüne hata yaparsak, bütün aşireti karşımıza alacak kadar yanlış bir şekilde üzerine gidersek, elbette ki bundan büyük zarar görürüz. Tıpkı korucular politikasında olduğu gibi. Bizde korucuların üzerine çok gereksiz gidildi. Başta çoğu bizim taraftarımızdı. Devlet el attığında onları ne yapacağımızı bilmiyorduk. Biz çoğunu örgütleyebilirdik. Çoğunu saflarımızda tutabilirdik. Ama halka despotça yaklaşım, örgütlendirmeme, bilinçlendirmeme, onları düşmana yem ettirdi. Ve gerçekten de bunlar çok zor bir duruma düştüler. Çoğu düşmana teslim oldu, birçoğu da parayla ve zorla kandırılarak bize karşı kullanıldı. Bu zamanında yerine getirilemeyen devrimci görevlerle yakından bağlantılıydı. Bu yüzden ne kadar şehit verdik, ne kadar anlamsız yere kan döküldü! Sorumlu kimdir? Sorumluluk, halka doğru yaklaşmayı sağlayamayan, bu konudaki görevlerini zamanında yerine getiremeyen devrimciliktedir. O halde, bu tip geri kesimleri kullanma sözkonusu olduğunda görevler yerine getirilirse, şüphesiz en tehlikeli ajan mihraklar da zamanında ezilir. Başımıza bela olan birkaç tane gerici kesim var. Örneğin bazı bölgelerde (adı da biliniyor) bunlar 1984'lerde iki kişinin rahatlıkla ezebileceği güçte idiler. Ama o zamanki politikayı yürütenlerimiz onlarla ilişki arayışı içindeydiler. Kullanabilir miyiz anlayışı vardı. Aslında onlar ajandırlar, devletle yıllardan beri

Institut Kurde de Paris

ilişkileri vardır. Onlar bizim politikacılarımızı avlamaya çalışıyorlardı. Bizimkiler tabii ki fark edemediler. Gittiler evlerinde konakladılar, evlerinde yemek yediler. Tabii onlar da çoğu militanımızı tuzağa düşürdüler. Ve hala karşımızda direnen yine bunlardır. Halbuki doğru bir sınıf bilinci olan, yine doğru bir halk savaşı bilinci olan anlardı ki, bunlar birçok nedenden ötürü düşmanın temel dayanaklarıdır. Yapılması gereken, bunlara dayanmak değil, bunları zamanında tasfiye etmektir. Evet, politika böyle olmalıdır. Çok rahatlıkla başarılabilirdi. Çok az kayıpla başarılabilirdi. Bunların tasfiyesi ile birlikte bütün halk yanımızda olacaktı.

İşte zamanında yerine getirilemeyen bu görevler yüzünden, parti yalnız korucular belasını ortadan kaldırmak için yüzlerce militanını şehit vermek zorunda kaldı. Ve halktan yüzlerce insan hiç de zorunlu olmadığı halde veya başlangıçta üzerinde durulsaydı kazanılacak olanı kazanabileceğimiz halde, düşman tarafından hedef haline getirildi. Ve onlarla birlikte bir yığın çevre bizi uzun süre uğraştırdı.

O halde, düşmanın bütün bu yeni taktiklerine karşı da yapılması gereken, zamanında doğru yaklaşımın sahibi olmaktır. Vurulması gerekeni yerinde vurmak, kazanılması gerekeni kazanmak esastır. Bu konuda tereddüte yer yok. Zaman aşımına da mecal yoktur. Bu konuda yaşanan yaygın taktik hataları artık aşmak gerekiyor. Ve eğer gerçekten TC bazı yerli işbirlikçileri örgütleyebilecekse, onları daha şimdiden yetkince karşılayabilen taktikleri hayata geçirmek gerekir. Elebaşılarını cezalandıran, gerisini dağıtan, kazanılacakları kazanmaya giden bir tutum, bir uygulama içinde olmalıdır. Bu taktikler kentlerde de, başka odaklarda da sözkonusu olabilir. Düşmanı azaltmak, dostları çoğaltmak her zaman gözeteceğimiz bir husustur.

Düşmanın özel savaş kurmayları hep yeni yeni karşı-devrimci birlikleri geliştiriyorlar. Burjuva partileri böyledir. Birçok devlet kurumunda bu böyledir. Din kurumu, tarikatlar böyledir. Aşiretler de böyledir. O halde bunlara da bizim yönelmemiz gerekiyor. Yine devrimci savaşımımızın çıkarlarını gözönüne getiren bir yaklaşım esas alınmak durumundadır. Her yere şiddetle varılmaz. Birçok alana ikna ile, örgütlenme ile varılır. Şiddetin her zaman siyasal gelişmelerin hizmetinde olması gereği vardır. Şiddete ancak önemli siyasal bir

Institut kurde de Paris

kördüğümü çözdüğü zaman başvurulur. Çünkü silahlarımız kıttır, yine savaşçılarımızı zor bela yetiştiriyoruz. O halde örgütün bu değerleri ne kadar zor elde ettiğini gözönüne getirerek çok iyi kullanmak gerekir. Düşmanın sınırsız ordu gücü ve sınırsız donanımı vardır. O halde biz bunu da gözönüne getirerek şiddeti en verimli, en yerinde bir biçimde kullanacağız. Bu konuda tabii ki yaratıcılık gerekiyor. Her bir odağın üzerine yüründüğünde, her işbirlikçinin üzerine yüründüğünde taktikleri geliştirmek gerekiyor. Bugün bize karşı kullanmak istenilen TC'nin işbirlikçi parlamenterleri vardır. Bizim onlara yönelik teşhir, tecrit kampanyamız var. Bazıları bize yaslanmak isteyecektir. Kullanmaya çalışacağız. Ama daha çok bunlar kullanmak isterler. Çünkü alışmışlardır soysuz yaşamaya. Bazıları belediyeleri bu amaçla bize karşı kullanacaklardır. Bazıları karşı-devrimci, bazıları dost geçinmeye çalışıyorlar. O halde hepsinin durumuna özgü yaklaşımlar geliştirmek gerekir. Çeşitli tarikatlar vardır. Aldatılmış insanlar vardır. Dini karşımıza alarak değil, gerekirse içlerine girerek ulaşmayı bilmek gerekiyor. Elebaşılarına ulaşmak ayrıdır. Sıradan muritlere ulaşmak ayrıdır. Bu konuda özgül olmak gerekiyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, odaklara uygun yaklaşımlar esastır. Militanların bu konuda kafayı yormaları, yaratıcı olmaları gerekiyor. Ezberleme, klişecilikle hayatın çok canlı değişiklik arzeden gelişimine ayak uyduramazsınız. Devrimci militan bu konuda, günlük olarak ele aldığı nesneyi tanır, ona nasıl değişiklik vereceğini kararlaştırır ve gücünü oluşturur, bu gücünü iyi kullanır. Bunun yapılması zorunludur. Çaba sarfetmemek, kılını bile kıpırdatmamak kabul edilemez bir düşkünlüktür. Bununla hiçbir yere varılamaz.

Institut kurde de Paris

Gerilla savaşına ve parti görevlerine yetkince sahip çıkan sağlam militanlar olalım

Çoğunuzun raporlarına bakıyorum, yaşamlarına bakıyorum, yürekler acısıdır. Siz bu kelleyi niye omuzunuzun üzerinde tutuyorsunuz? Cevap vermek zorundasınız. Yorun kendinizi, hayatın zenginli-

ğini kavrayın. Nedir o yüreğiniz? Manda yüreği midir? Hayır! Yüreğinizi de insan yüreği gibi duyarlı kılın, o zaman her şeyi keşfedersiniz; dostu keşfedersiniz; düşmanı ve kendinizi bulursunuz. Nelerin nasıl yapılması gerektiğini çok iyi kararlaştırırsınız! Bu yok! Yoksa halk savaşı o kadar zengin bir savaşım biçimidir ki, yöntemleri o kadar çeşitlidir ki ve o kadar araçla geliştireceğimiz bir savaştır ki dünya da karşımızda dursa yine de başarıya gidilebilir. Ama işte bu işin erbabı olunmuşsa bu böyledir ve başarıya gidilebilir. En sıradan yeteneklerinizi konuşturmazsanız, en sıradan bir tedbiri almaya gereksinim duymazsanız, elbette ki şansınız olamaz ve ezilmekten kurtulamazsınız. Bu konularda biraz kendinize gelme gereği vardır. Militanın biraz kendini bulma sorunu vardır. Ordulaşıyoruz, askerileşiyoruz, sizler de bunların içine giriyorsunuz; eski yaşamınızla, eski tembel, kuralsız, hantal, yaratıcı olmayan, yoğunlaşmayan, disipline olmamış yaşamla siz bunu yapar mısınız? Böyle yapmaya çalıştığınızda ezilirsiniz, vurulursunuz. Askeri kurallara göre, bir ordunun örgütlenmesi görevlerini teğet geçme sizi ezdirir. Onun için, ordu kuruluşunun elemanı olmayı bileceksiniz. Gidiyorsunuz, Türk ordusuna dört dörtlük asker oluyorsunuz, ama kendi halk ordunuza gelince, en laçkasından bu işleri yürütmeye çalışıyorsunuz. Olmaz! Böyle kendinizle dalga geçemezsiniz! Bizim de yüce değerlerimiz vardır. Bizim de bir emeğimiz vardır. Bununla böyle oynayamazsınız, yerle bir olursunuz.

Demek ki askeri yaşamı, militan yaşamı yakalamak gerekiyor. Onu kendinize yedirmeniz gerekiyor. "Delikanlıyız, toyuz, amatörüz" demekle yakayı kurtaramazsınız; yakılırsınız, yanarsınız. Bizim halkımız da buna alışmamıştır. Halkımıza kendinizi dayatamazsınız; yok olursunuz, halk da yok olur. Yeniye, doğruya doğru yaklaşmak gerekir. Öyle kendi kendinizi düşkünler ve acizler yurdundan çıkmışlar biçiminde dayatmayın! İnsansınız, gençsiniz, fazla yıpranmamışsınız, potansiyeliniz vardır, yapabilirsiniz! Onun için, bahanelere fazla sığınmanın anlamı yoktur. Kişiyi büyüten, kişiyi güçlü kılan doğru çizgi, ona tutkuyla bağlanma, başarısı için her şeyi ortaya koymadır. Bunu kim en çok yaparsa o büyür. Büyüme, militanın kişilik kazanması böyledir. Yoksa militan kişilik kazanma, ne anadan

İnstitut kurde de Paris

doğma elde edilir, ne de şu veya bu okuldan mezun olarak. Zengin veya fakir olmayla da ilgisi yoktur. Dağdaki bir çoban bile bir yıl çalışsın, güçlü bir komutan olabilir. En yaman özellikleri olan birisi bile çizgi dışına çıktı mı, bir yılda başa bela olabilir, en büyük zararı verebilir. Mesele, çizgi doğrultusunda, kural kaidelerle militanlığı yürütmektir. Ve bunun için bireysel inisiyatifi, yaratıcılığı sonuna kadar kullanabilmektir.

Daha somut olarak, yürüttüğümüz silahlı mücadele ile ülkemizde geniş bir boşluk doğmuştur. Devlet denetimi oldukça zayıflamıştır. İşin önemli bir yönü de budur. Fakat bizim otoritemiz bu boşluğu dolduramamıştır. En önemli yer burasıdır. Eskiden, unutmayın ki yanıbaşınızdaki dağlarda bile elde silah bir hafta yaşayamazdınız; bugün önemli bir kesim denetimimizdedir. Dün bir küçük grup olamazdık, bugün yüzlerce kişilik birimler halinde hareket ediyoruz. İki kişi biraraya gelemezdik, bütün halk bugün partiyle bağ arama ve güç verme durumundadır. Bu, yeni ve çok önemli bir durumdur. Devletin gerçekten askeri olan otoritesinin zayıflatılması, deşifre edilmesi ve halkın nezdinde, "yıkılamaz, üzerine gidilemez" imajının yerle bir edilmesi, bağrında gedik açılması, hatta birçok alana girememesi, eski anlamını büyük oranda yitirmesi, 1989'un 1988'den çok çok ileri aşamayı bu temelde sağlaması, hele son hamlelerimizle birlikte bunun adeta neredeyse kurtarılmış bölgelere dönüşebilecek alanlara yol açabilmesi, savaşımımızda yepyeni bir durumdur. Bunun avantajları çoktur. Çok geniş eğitim imkanları verir, örgütlenme imkanları verir; nefes alma, hazırlık yapma ve giderek daha fazla yayılma az bir imkan değildir.

Unutmayalım ki biz burada yıllarca eğitim imkanları ile birçok gelişmeye yol açtık. On kişilik kadar bir sahadan tutalım, ülkemizde dağların doruklarında yüzlerce sahanın yaratıldığını ve de akıllıca kullanıldığını düşünün! Öyle fazla korkularla gelmeye gerek yoktur. Elinizi sallasanız yüzlerce kişiyi oraya çekebilirsiniz. Eğitin, örgütleyin, sevk edin; bunu değil altı yıl, altı ay sağlıklı bir biçimde yapın, ulaşamayacağınız hiçbir yöre kalmaz. Yeter ki doğru çalışın. İşte bunun büyük imkanları vardır. Eskiden bu imkanlarımız yoktu. Bu imkanları göreceksiniz, değerlendireceksiniz. Bazıları, böyle bir alan

Institut Kurde de Paris

yaratıldı mı onun üzerine yatmak istiyor. Yok! "Bir şey olmaz" deyip biraz uyku çekmek, biraz daha fazla rahat için bu olanaklara yaslanmak kabul edilemez. İmkanlar bunun için kullanılamaz. Burada müthiş savaşım gücünü eğitmek, örgütlemek ve komuta etmek için çalışılır. Ben burayı eğitim alanı haline getirebilmek için on yılımı verdim. Ve görüyorsunuz; hala bu tempoda, bu yoğunlukta sonuç almaya çalışıyorum. Ne uykusu, ne yiyeceği! Sorumlu devrimcilik budur. Alan, olanak eline geçiyor, kimseyi eğitmiyor, ilgi bile göstermiyor. Böyle yapan adam alçağın kendisidir. Bu adam suçludur, nerede olursa olsun tutup hesap sormak gerekiyor. Böylesine küçücük bir boşluk büyük bir yaşam alanı demektir. Ve orada damla damla su akıyorsa, sen gürül gürül akan bir kaynağa dönüştüreceksin. Görev budur. Ama maalesef bunu böyle değerlendirmiyorlar. Muazzam çabalarımızla ortaya çıkarabileceğimiz bu manevra alanlarının üzerinde ucuzca yaşamayı kendine yakıştıranlar az değildir. Bu büyük bir sapmadır. Çok yanlış bir yaklaşımdır. Benim değil yıllarca, ülke içinde böylesi alanlarda kısa bir zaman içinde çalışma imkanım olsa, tüm gruplarımızla çalışma imkanım olsa, muazzam değerlendirirdim.

Evet, "yıllarca birlikte kaldığımız grubu eğitmedik" diyorlar. On kişi yıllarca beraber yaşamış da, nasıl gelmişlerse öyle kalmışlar. Beş yıllarını böyle geçirmişler. Gelin de anlam verin buna! Görüyorsunuz, biz burada iki ayda bir, sıfırdan gelen sizlerden yetkin bir militan, yetkin bir kadro adayını çıkarabiliyoruz. Ülkede yaşam değişiktir, her şey hayatla bağ içerisindedir. Her bakımdan umut vericidir, geliştiricidir. Alışmışlar, yanlarına bir grup köylüyü alıyorlar, tek bir kelime öğretmiyorlar. Bunun kabul edilir hiçbir yönü yoktur. Üstelik de, "iyi adam gönderin" diye talepte bulunuyorlar. Oysa her şey kendisinin elinde. O halde nasıl böyle bir talepte bulunabiliyor? Çünkü kendisini ne sıkıyor ve ne de yoruyor. Sık sık böyle bir talepte bulunmanın insafla bağdaşır hangi yanı vardır? Halbuki bizden daha gençtir, daha fazla dilini konuşturabilir, daha fazla imkan-olanak yaratabilir. Bunu yapmıyor ama, hala partiden, Allahtan destek bekler gibi destek beklemektedir. Bunun dinde de, bilimde de yeri yoktur. Bunun ancak kölelikte yeri vardır. Bunun soysuzlukta, düşkünlükte yeri vardır.

Institut Kurde de Paris

Demek ki, savaşım için çok önemli alanları elde etmemize rağmen, bunu değerlendirmemek en büyük suçlardan, olumsuzluklardan birisidir. Biz bu partiyi ortaya çıkarmak için, küçük bir ev, yurt, bir taşıma imkanı, bir kitap elde etme olanağı bulduğumuzda oldukça değerlendiriyorduk. Bire on katmaya çalışıyorduk. Şimdikilerine silah veriyorsun, eğitilmiş kadro veriyorsun; onun üzerinde ağalık yapmaya, onun üzerinde kendini yaşatmaya çalışıyor. Bu bir ucubelik olayıdır. PKK'nin gelişimiyle uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir olaydır. Hatta bazıları bu işin kurnazlığını geliştirmişler. Yalnız gerilla değil, yurtdışında da bu böyledir. Partının bazı imkanları üzerinde nasıl oyun oynayabilirler? Bunu yapanlara bir kez daha uyarıda bulunuyoruz. Bunlar hakkında sert kararlar geliştireceğiz. Birisi, partinin parasını, partinin kadro olanaklarını, partinin örgüt olanaklarını kendi tutkularına göre kullandı mı bunu çok kötü cezalandıracağız. Böyleleri birçok çalışma sahamızda vardırlar. Ve kendilerine gelmiyorlar. Onlar, kendilerini bilir. Saflarımızda bu tür sorumsuzluklar olmamalıdır. Saflarımız en dürüst insanların saflarıdır. Büyük emeğin ve yiğitçe çabaların konuşturulduğu bir sahadır. Hırsızlıkla değerler üzerinde oynamak olmaz. Sahamız kahramanca yaşamak isteyenlerin boy atacağı bir sahadır. PKK'nin başlatılışı, örgütlenişi, baştan günümüze kadar gelişi böyledir. O halde, layık olmak gerekir. Bununla böyle oynayanları anında uyarmak, ikincisinde tekerrür etti mi sert bir darbe vurmak, üçüncüsünde ise hakkettiği yere göndermek gerekir. Kural budur. Yoksa bu halk başka türlü kurtulamaz, başka türlü biz bu savaşı sürdüremeyiz. Kulaklarınıza küpe yapmanız gereken hususlardan birisi de budur. Böyle yapanları ezeriz ve yaşam hakkı tanımayız. Bu bir tehdit değil, devrimimizi zafere götürmenin vazgeçilmez bir kuralı ve kaidesidir. Gelişmelerle, gerçeklerimizle ve kendisiyle oynayanların yaşam şanslarının olduğuna inanmıyorum. Yaşamak istiyorsanız ve bu konuda iddialıysanız, o halde bu işin gereklerini kendinize yedireceksiniz. Her gün, "şurası şu kadar oynadı, burası bu kadar kaybettirdi" demek çok kötü bir hastalıktır. Her gün vücudun bir yerinde delik açmakla vücutta kan kalmaz. Canlı bünye bile olsa böyle delik açmayla bu vücutta kan kalmaz, bu partide değer kalmaz.

Institut kurde de Paris

Bazıları yaramazlığın uzmanı geçiniyorlar. Bunlar saflarımıza nasıl gelmişler, kimler buna müsaade etmiştir? Böyleleri vardır. Kürt toplumunun böylelerine zemin hazırlayan çok özellikleri vardır. Fakat yıllardır saflarımızda hala böyle bulunmaya nasıl cesaret edebiliyorlar? Kendileri bilir! Biz gerek eğitimle, gerek tecrübemizle, en sağlam insanlarımızı ortaya çıkarabiliyoruz. PKK bu özellikte bir harekettir. Bugün ülkenin savaş alanlarında bunun daha geniş zemini ortaya çıkmıştır. Sıradan Kürt insanı, yoksulu bu işe yatkındır. Biraz ilgi gösterirsen, ona bir şeyler öğretirsen sonuna kadar seninle birlikte savaşır. Bundan en ufacık kuşku olamaz. Yeter ki doğru yaklaş. Bunun böyle olduğunu yirmi yıllık mücadele pratiğimizden çok iyi biliyoruz. Bildiğimiz için işleri zaten buraya kadar getirebiliyoruz. Hiç kimse de başka türlüsünü iddia etmesin. Sıradan Kürt köylüsü, emekçisi, genci bu işe sıradan bir ilgiyle rahatlıkla gelebilir. Varsa art niyetlisi, zaten onu da biz açığa çıkarırız. O halde, bu işleri çıkmaza sürmenin anlamı yoktur. Bu işler üzerinde oynamanın anlamı yoktur. Bu ya ihanetin, ya dışımızdaki şu veya bu gücün sınıfsal etkisinin ya da çok lanetlememiz gereken köleliğin, lümpenliğin, serseriliğin bir sonucu olabilir ki, ona da bizim karnımız toktur. Bunun da saflarımızda yaşamaya hakkı yoktur.

O halde, baştan beri partimize hakim olan sınırlı imkanlardan özgürlük yaşamını geliştiren tutumu esas almak, onu örgütlemek, eğitmek, savaştırmak en canalıcı görevlerimizdendir. Bugün geniş alanlar vardır. Geniş bir dağlık alan, orduların eğitilmesine-örgütlenmesine imkan sağlıyor. O halde değerlendir! Biz yıllarca bir dost peşinden koştuk, şimdi binlercesi sıradan bir ilgiyle gelecek durumdadır. O halde, kolunu uzat, biraz örgütle! Biz burayı bu kadar örgütlenme alanına çevirdiğimize göre, ülke içinde yüz kat daha fazlası yapılabilir. Çokça kendilerine yakıştırdıkları, "hep parti getirsin, hep başkaları yanıma gelsin" tarzındaki düşünce, alçakça, ağavari yaklaşımdan kurtulunmalıdır. Memurluk bile böyle yapılmaz. Otorite kavrayışını kötüye yormayın. Özgürlük gelişimini de kötüye yormayın. Kendi kendinizi aldatıyorsunuz. Otorite ve özgürlükçü davranmayı, PKK'de gerçekleştiği biçimiyle, bizim önderlik ettiğimiz biçimiyle, şiddetle kavrayın ve uygulayın. Yapmazsanız, kaybeden

Institut Kurde de Paris

siz olursunuz. Biz her zaman bu kadar açık konuşamayız. Size her zaman bu kadar gerçekleri sunamayız. Hazırı sunsak bile siz azami sonuçları çıkarmasını bileceksiniz. Bizim de kendimizi kollayıp-korumamız, geliştirmemiz için bazen zamana bazen farklı imkanlara ihtiyacımız vardır. Vermeye değil de, biraz da kendimizi yetkinleştirmeye ihtiyacımız vardır. Siz hazırı bile değerlendiremezseniz, kimse size fazla saygıyla bakmaz. Ve siz kendinize karşı da saygılı bir konuma ulaşamazsınız. Bu işlere özü veren, sınıf gerçekliğinde aşama yaptıran, ileriyi, olumluyu sizde egemen kılan tutum böyledir.

Demek ki, halk yığınlarına yaklaşım, mevcut denetim alanlarına yaklaşım, gelişen inisiyatif olayına yaklaşım da böyle değerlendirilmelidir. Geçmişten ders çıkarılarak böyle yaklaşılmalıdır. Yine, azami propaganda, azami örgütlenme, manevra alanlarını çok iyi değerlendirin. Eskiden bir jandarmanın gölgesinden bile korkar, kaçmaya çalışırdınız, oysa şimdi parti hakimdir. Bir ağanın gölgesinden geçemiyordunuz, şimdi parti hakimdir. Bunları iyi bilmeniz gerekir. Eskiden Türkiye'deki sahte sol adına sizlere bir kelime konuşturmuyorlardı, şimdi hepsi sizleri dinliyor. Eskiden kimse sizlere bir merhaba vermezdi, şimdi hepsinin önderi geçiniyorsunuz. Eskiden on saat çalışsaydınız karın doyuramıyordunuz, şimdi toplumun bütün değerleri emrinize giriyor. O halde, buna bir önder gibi gerçekten layık olmayı bileceksiniz. Bir de kelle koltukta savaşıyorsunuz; kendi yaşamınıza da saygınızı yitirmeyeceksiniz. PKK'de yaşama gerçeği böyledir. Bunları çok izah ettik ama, sonuç çıkarmayan ve habire kendi yaramazlığını, kendi beş para etmez tutumunu dayatanlar da var. Yani, bize yaslanarak yaşamaya çalışanları kabul etmiyoruz. Hayır! Bize yaslanmak istiyorsanız, önderlik gerçeğimizi paylaşmak istiyorsanız, çok açık konuştuğum kanısındayım. Sizler her gün defalarca yemin içiyorsunuz, gerçeklere şöyle-böyle bağlı kalacağınıza dair sözler veriyorsunuz. O halde, bizleri aldatmayın; doğru söz verin. Gerekeni ölüm pahasına da olsa yerine getirin. Siz kendinizle oynayacak kadar düşmüşseniz veya kendinizi düşürürseniz partinin adamı olamazsınız. Ve biz de serserileri önder diye halkın başında tutamayız. Ben bu sorumluluğu kaldıramam; her şeyini bu partinin eline verecek insanı, canını bile bir

Institut Kurde de Paris

çırpıda gerekirse verecek insanların sorumluluğunu bu serserilerin emrine nasıl verelim? Cahiller bile böyle hareket etmezler.

O halde, bizde doğru önderlik beklentilerine doğru katılımı göstermek hayatidir. Öyle laf-û güzafa, öyle bilinen bir takım sahte hal ve hareketlere girerek kendinizle de, PKK'yle de oynamayın; onun ortamını bulandırmayın. Bu ajanların işidir. Bir kez daha diyorum; bu konulara tenezzül edenlerin kendilerine karşı, biz de her türlü tavrı açıkça alacağız. Çünkü tehlikeli bir aşamadayız. Günlük savaş net, keskin ve anında doğruyu egemen kılmayı şart kılıyor. Biz bu tutumu burada bile göstermeseydik, şimdi ajanlar burayı bize duman ettireceklerdi. Biraz netlik olmasaydı, biraz kurallar konuşmasaydı, ben dahil hiç kimse buradan sağ çıkamazdı. Demek ki, mertliğe, dürüst davranmaya, kurallara bağlı yaşamaya hayati ihtiyacımız vardır. Alışmışsınız böyle kendinizi çamura yatırmaya, birileri gelsin sizi çıkarsın! Bunu yapmayın! Biz her zaman yardımcı oluruz, ama her zaman biz olmayabiliriz de. Kaldı ki siz kurtarıcısınız; siz komalık hasta değil, hasta toplumu tedavi edecek hekimler konumundasınız. Çoğu kendini komalık duruma getiriyor; ondan sonra da partiye, "beni ameliyat edin" diyor, kırk defa ameliyata alınıyorsunuz; nedir yaşadığınız bu özeleştiriler? Hepsi komalık durumu ifade ediyor. Bir komalık, iki komalık, o zaman sizi mezara gömmek gerekiyor. Olur mu? Kaldı ki siz bir hekimsiniz; rolünüz hekimliktir. Toplumsal hekimler, toplumu devrimle tedavi eden, sağlığına kavuşturan hekimlerdir. Rolünüz budur. Bununla niye oynuyorsunuz? Bütün doktorlar kendini hasta durumuna getirirse bu işin hakikatle ilgili yanı olur mu? Tedavi etmesi gerekenler hep tedavilik durumu yaratırlarsa, peki kim kimi kurtaracak? Hastanın hastası ne olacak? Diyorum ki, gerçeklerimize doğru karşılık verelim. Savaşı geliştirmenin esas komuta özelliği de budur. Bu aşamada tarih bize, komuta rolümüze doğru sahip çıkmamızı emrediyor. "Benim eksikliğim, pılım-pırtım" deyip de işleri savsaklamayın. Tarihe yaraşır adımlarla ilerleyin. Bu çok şey öğretebilir. Kendi başınıza bin yıl uğraşsanız, ulaşamayacağınız bir yüceliktir. O halde layık olalım.

Savaşı doğru tarzda ele alma, onu geçmişin derslerinden yararlandırarak ele almayı zorunlu kılıyor. Unutmayalım ki, savaş

Institut Kurde de Paris

gelişecektir. Bugün büyüme devam ediyor. Büyüme sorunları daha da ortaya çıkarak, devam edecektir. Bir defa, küçük birlikler yerine genelde binlerce kişilik bir sayıya ulaşabileceğiz. Daha şimdiden bile bir tümeni zorlayabiliyoruz. Hemen hemen bütün Kürdistan bölgelerinde bölükler seviyesinde bir silahlı güç ve onun çevresinde yer alan halktan yüzlerce kişi (milis), yani kitle gücü sözkonusudur. Bunlara yönelik eğitim, örgütlenme, eylem yaptırma, kentten kıra, ovadan dağlara kadar hepsinin rolünü belirleme, en çok üzerinde yoğunlaşmamız gereken konulardır. Gerilla el kitabında savaşımız kurallara bağlanmaya çalışılmıştır. Savaşın bütün hususlarına ilişkin yaklaşımlar ve kurallar orada belirlenmiştir. Dolayısıyla, incelemeyi iyi bileceksiniz. Savaş biraz da talimatlarla yürüyen bir sanattır. Bu talimatlara iyi nüfuz edeceksiniz. Hizmetinize sunulan bu talimatları hiç olmazsa, iyi değerlendirin. Zaman buldukça üzerinde yoğunlaşın. Bu işin esaslarına ilişkin, "**Kürdistan'da Gerilla**" broşürümüz bu konuyu ele alıp oldukça açıklık getiriyor. Böyle günlük gelişmeler, parti basınımızda da işleniyor. Bizim konuşmalarımızda da işleniyor. Kaldı ki somut koşulların tahlilini hepiniz yapabilirsiniz. İlgili alanlara ilişkin sonuç çıkarabilirsiniz, görev belirleyebilirsiniz. Oturtulması gereken çalışma tarzını oturtabilirsiniz. Fazla açmak istemeyişimizin nedeni, bu konuların belirlenmiş olmasıdır.

Döneme ilişkin yaşam tarzı işlenmeye çalışıldı. PKK'de vuruş tarzı bellidir. PKK'nin ayaklandırdığı ve önder kıldığı tip çok açıktır. Yoğunlaşın! Daha çok önderliksel gelişimin neyle, nasıl savaşılarak sağlandığını, olumluya ulaşıldığını değerlendirin. Kendinizin güçlenmesini burada görün ve sağlayın. Bunun için de, doğru incelemesini bilin diyoruz. Sizin görevleriniz doğru incelemektir. Doğru devrimci yaşam, doğru militanlaşma aynı kapsamlıdır. Sandığınızdan da fazla üzerinde durmanız gereken hususlardır. Fakat sizde esas olan, kendi basitliklerinize sevdalanmadır. PKK'deki militan öze ulaşmaya bir türlü yanaşamıyorsunuz. Bu yönünüzü göremiyorsunuz. Bu, eğitimle olur, daha sonraki yaşamınızla olur. Büyümenizin ancak bununla mümkün olduğunu unutmamalısınız. İmkanlar sınırlıdır, ama yine de değerlendirin, ulaşın! Savaşın büyümesinden çekinmiyoruz; bilakis, derinliğine gelişimini daha da büyüteceğiz. Botan'da sağlanan

Institut kurde de Paris

büyümeyi, önümüzdeki yıl beş temel eyaletimize daha yayacağız. Düşünün; oralarda da bu boyutlu gelişmeler olduğunda Kürdistan boydan boya ayaklanır. Boydan boya ayaklanan bir Kürdistan'da önderlik yapacaksınız. Binlerin hayatını, hem de en ölümcül anlarda idare edeceksiniz. Rolün militanı olma, doğru bir yönetim gücü ve bunun için eğitim-örgütleme gücü sizi hatasız ve az kayıplı olmaya götürürken, yarım yamalak önderlik ve eğitmeme ise, (işte eskilerin yaptığı gibi) sizi katliamlara sebep olmaya götürür ki, bunun hesabını vermek zordur. Bu konuda sorumluluk duyun!

İşte, küçük bir Cudi Dağı'nda bile altı köylü katledildi. Bunlar bizimle şu veya bu düzeyde ilişkili olabilir veya olmayabilir de. Ama örgütlediğimiz insanlara iyi göz kulak olmalıyız. Düşman neyi nasıl bulur, nasıl vurur; önceden kestirmeye çalışacağız. Mutlaka neyin nasıl yapılması gerektiğini öğreneceğiz. Bunu yapamazsak sorumlusu biziz. Önder adam bütün bunları hesaplar. Birlik emrinizde olacak; birliği yanlış yönetim tarzınız birliği imhaya götürebilir. Onun için, kılı-kırk yaracaksınız. Büyüme imkanlarınız çıktığında, tutukluk yaparsanız, yüzlerin savaştan alıkonmasına sebep olursunuz. Bu sizi sorumlu kılar. Ve herkes bu tip sorumsuzluğu yaparsa, bu işlerde sadece tasfiye gerçekleşir. Bu açıdan, PKK'nin yarattığı militan özelliklere kavuşmak, gelişmelerin özüdür. Bu işler başka türlü gelişmez. Bu yaşam başka türlü kurtulamaz. Benden daha fazla gençsiniz ve daha az yıpranmışsınız. Başarmak için göreve sarılmak lazımdır. Biz de diyoruz ki, hiçbirinizin insanlık kavgasından vazgeçtiğini sanmıyoruz. "Hepimiz insanız, bu kavgada yerimiz vardır" diyorsunuz. O halde, kavganın gereklerini yerine getirmeyi bileceksiniz. Kendinizi böylesine gelişen bir savaşa hazırlama durumundasınız. Daha fırtınalı, günün 24 saatinde olağanüstü bir tutum içine gireceksiniz. Belki çok yorulacaksınız, belki çok büyük bir çaba harcayacaksınız ama, bunun sonucunda da kurtulacaksınız. Kaldı ki kapasiteniz de buna uygundur. İnsan sınırsız gelişme özelliğine sahip olan bir varlıktır; kendini iyi değerlendirirse ulaşamayacağı hiçbir sonuç yoktur. Bu, PKK'nin pratiğinde kanıtlanmıştır. Onun için belirtiyoruz. Dünyanın ilericisi ve gericisiyle bir bütün olarak sağırlığına rağmen biz buraya kadar getirebildik.

Institut Kurde de Paris

Bundan çıkarılabilecek sonuç; hepiniz benden daha fazla gelişmelerin sahibi olabilirsiniz. Bu açıktır ve kanıtlanmıştır. O halde, "edemem, yapamam" edebiyatıyla kendinizi aldatacağınıza büyük gelişmelerin sahibi olmak için daha fazla yetkinleşmeye, daha fazla tedbirli olmaya, daha kapsamlı bir biçimde yürümeye çalışın!

Önümüzdeki dönemin gelişmesi kaçınılmazdır. Siyasi anlamını ifade edersek; Türkiye yönetimi daha şimdiden meseleyi kabul etmiştir. Biliyorsunuz, TC, kırk-elli yıldır en inkarcı ve bağnaz bir tutum içerisindeydi. Düzen bugün kendisini tamamen gözden geçiriyor. Yine, ordusu Kürdistan'da yıpratılmıştır ve işlemez durumdadır. Önemli etkinlik sahaları yitirilmiştir. Kısacası, siyasal-askeri yönden çıkmazı derindir. Bütün bunlar gelişmemizle ve mücadelemizle ortaya çıktığı gibi, mücadelemize de geniş gelişme imkanları sunmaktadır. PKK askeri alanda olduğu gibi, siyasi alanda da ustaca taktiklerle savaşmıştır. Bu, düz bir çizgide, hiçbir şeye dikkat etmeyen kör ve uyduruk bir peşmergecilikle sağlanmamıştır. Çok dakik ve her an iyi kullanılarak, her ana iyi karşılık verilmeye çalışılarak sağlanan bir gelişmedir. Çoğunuza göre, biz bu işi bazı doğaüstü güçler ve yetkilerimiz sayesinde yaptık. Asla! İnsan bilinciyle yoğrulan emeğin siyasal anlamda kullanılması ve devrimci politika biçimine getirilmesiyle sağlanmıştır. Tamamen çabayladır, tamamen günlük olarak bu çabaların sahibi olmaya cesaret etmeyle mümkün olmuştur. Hepinizin mükellef olduğu, gereklerini yerine getirmeniz gereken bir biçimde yapılmıştır. PKK en yüce emeğin temsilcisidir. Dolayısıyla, bir PKK'li en yüce emeği sağlayarak gelişmeleri ortaya çıkarır. Bu özelliğini hiçbir zaman yitirmeyecektir. Sorumlu partililik, PKK'lilik bu konuya en başta yer veren PKK'liliktir.

O halde, böylece önümüzdeki dönemin her türlü gelişme sorunlarına rahatlıkla karşılık verilebilir. Biz bu zaferi, hem de stratejik zaferi amaçlıyoruz. Şüphesiz, sonsuz taktik zenginliklerle bunu sağlayacağız. Bunun da, tek tek bireylerden tutalım da geniş çevrelere kadar ittifaklar ve uzlaşmalarla olabileceği gibi, birçoklarını karşımıza almayla da yükselebileceğini bilmek gerekir. Devletle amansız çatışmanın yanısıra zaman zaman görüşmeler yöntemini, siyasal

Institut kurde de Paris

yöntemleri de kullanarak zafere gidilebileceğini belirtmek gerekir. "Ya here, ya mere" taktiği bizde yoktur. Bizde somut koşullara göre gelişmeye hizmet eden tutumu bulmayı esas alıyoruz. Dediğimiz gibi, bugün bir kişiyle şöyle ilişki kurarız, yarın başka türlü. Ama burada ölçü, kendimizi aldatmamaktır. On yıl böyle yaşarız, yarın başka türlü yaşarız. Kürdistan'da ilk defa böyle bir silahlı savaşımı ortaya koymaktayız. Bunu daha da geliştirecek siyasal gelişmeleri, burjuvaziyle yüzyüze görüşerek de sağlayabiliriz. Rakibi vurmak için her zaman körce saldırmak yetmez. Bazen onu yakına çekmek ve yetmezliğinden ötürü dar bir boğazda kıstırmak için tatlı dil kullanmak da gerekebilir. Bu her yerde böyledir. Parti içinde de, parti dışında da böyledir. Askeri-siyasi savaşım bir sanattır; bir hava işi değildir, büyük kafa işidir. PKK de bu üstünlüğe ulaşmıştır. TC üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Kürdistan'ın iç yapısı üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Türk solu, diğer güçler, kısacası dincisi dahil bütün kesimler üzerinde inisiyatif kurulmuştur. Bu bir büyüklük meselesidir. Bu sosyalizme yaratıcı yaklaşım meselesidir. Buna ulaşmanız ve uygulamanız gerekir. Başka türlü PKK'nin geliştiğini sanmayınız. Bazı kaba eylemlerle, sadece kahramanlıklarla, yiğitliklerle buraya gelinmemiştir. Baştan sona yaman bir politika sanatına bağlı kalınarak ve emek temeline dayalı olarak bu sağlanmıştır. Bütün bunlar PKK'nin doğru kavranması ve doğru uygulamasının ne kadar önemli olduğunu ortaya koyar.

Biz, savaşı geliştirmek istiyoruz. Muazzam çelişkili toplumsal gerçeğimizi dönüştürmek istiyoruz. Akıllı olan, yaşama şansı olan biziz. Bunun verdiği güvenle bütün olaylar, olgular üzerine soğukkanlı gidilir. Ve cesaretini yitirmeden, tedbiri elden bırakmadan, PKK her yerde bazı gelişmelerin oluşmasında önderlik edebilir; giderek bunu tam bir otorite ile yürütebilir. Savaş birçok sorun çıkarır. Başta kendimiz olmak üzere, kendini sürekli gözden geçirmeyi, yetkinleşmeyi ister. Duyarlı bir yüreğiniz olacaktır. Unutmayın ki, bizim boş yere bir damla kan dökmeye tahammülümüz olamaz, ama gerekirse, özgürlük için tek fert bile kalsak, savaşı sonuna kadar sürdürürüz. PKK'nin yürek olayının gelişmesinde bunları da esas almanıza ihtiyaç vardır. Burada ne kayıplardan yılgınlık olabilir, ne de başarılardan

Institut Kurde de Paris

ucuz sarhoşluğa kapılma olabilir. Çok geniş sorunları olan bir devrimci mücadeleye önderlik ediliyor. O halde, büyük olgunluk ve duyarlılıkla insan gücünü esas almak, doğru bir ideoloji-politikayı hep gözönüne getirerek yaşamayı sağlamak gerekir. Bunun dışında sonuç almak mümkün değildir. Bazı gelişme esaslarını öğreniyorsunuz, ancak hayat zengindir, orada daha fazla öğrenirsiniz. Kendinize güvenin. Parti size bu imkanı veriyor; güvenlik kaynağını oluşturun. Parti size öğretiyor; öğrenme kaynağını oluşturun. Parti birçok hususlarda ordulaşmayı imkan dahiline sokmuştur. Yeni düzeyde ordulaşmaya bu temelde katılıyoruz. Kürdistan halkını, bu temelde PKK önderliğinde savaşa katıyoruz. Ve görüyorsunuz ki, gelişme budur, insanın söyleyebileceği en yetkin çözüm bizim için budur. Bundan başka bir anlama gelmeyeceğine kesinlikle inanıyoruz.

1989 hamlemizin bu son üç ayına girerken, bu kadar yüklü bir tecrübeyi, gelişmeyi arkamıza almışız ve gelişmelerle, başarılarla dopdolu bir geleceğe yöneliyoruz. Her zaman söylediğimiz gibi, böylesi dönemlere çok akıllı girdik, şansı çok iyi değerlendirdik. İnsan bir defa doğar ve ancak şansını çok iyi değerlendirirse bu yaşama en yüce anlamı vermiştir. Mevcut yapımızda bu şans vardır. Her gün kendini ölçüp-biçen, bu şansını en iyi bir şekilde değerlendiren partimizin çok sayıda militanı vardır. Birçok sahada yetkin bir adımın sahibi olma durumundadırlar. İşlere oldukça hakim olmanın şansını elde tutuyorlar. O halde, değerlendirin. Biz, bütün yönleriyle bunun öneminin ve gereğinin bilincindeyiz. Yolu yordamı bellidir. Akıllı olana bundan daha değerli bir şey sunulamaz. Onları bundan daha iyi güçlendirecek bir yaklaşım gösterilemez. Hepsinden beklenen, oldukları her yerde büyük bir komutanlık sahasını yaratabilmek, büyük bir umut kaynağı, büyük bir hareketi yayma odağı haline gelmektir. Böylesi dönemlerde herkes ne kadar kaybettirdiğini değil, ne kadar kazandırdığını kanıtlamak, bunun yanısıra içinde olmak durumundadır. İşte çoğunuz görüyorsunuz ki, biz gerçekten burada çok sınırlı yakaladığımız bir imkanı bile iyi değerlendirerek, çok iyi gördüğümüz bu gelişmeleri ortaya çıkarabiliyoruz. Gördüğünüz gibi, gelişmeler günlük olarak aşama kaydetti. Bu her militanımızda ürün vermesi beklenen bir tutumdur. Birçok sahaya gideceksiniz, hatta

Institut kurde de Paris

günlük olarak hep bu faaliyet içerisinde olacaksınız. Cevap verilmesi gereken hep, "ne kadar ilerledim" sorusudur. Bir alışkanlıktır bu bizde; "bugün ne kadar kazandık, küçük bir kitapta ne kadar öğrendik, bir kişiye ne kadar bilinç taşıdık ve kendimizi ne kadar diri tuttuk" sorularına cevap arayarak kendi kendimizle günlük muhasebe yapmak gelişmenin önşartlarındandır. Tabii başka işler de var; doğru talimat, doğru karar, birçok şeye doğru yön verme vb. görevler de vardır. Dinamik yaşam, canlı-devrimci yaşam, hepimize hakim olması gereken yöndür.

Büyük olasılıkla 1990 yılına da böyle yaklaşacağız. Bu yıl, parti tarihimizin en şanlı yıllarından birisi olmaya daha şimdiden adaydır. Parti kongremiz büyük başarılar temelinde bu yılın sonlarına doğru gerçekleşebilir. Ülkemizin temel bütün bölgeleri bu yılda sağlam bir gerilla kuruluşuna kavuşabilir. Cephesel faaliyetler derinleşir ve şehirler de dahil, siyasal mücadele daha da ivme kazanır. Düzenden kopuş, parti etrafında yoğunlaşma ileri boyuta sıçrar. Türkiye üzerindeki etkileri büyük olur. Daha şimdiden Türkiye devrimci güçlerini yenileyerek, onlara ilham kaynağı olabilir, cesaret kaynağı olarak ayağa kaldırabilir, geliştirebiliriz. Atılan adımlar daha da hız kazanacaktır. Kürdistan çapında, Kürdistan halkının yurtseverliğini yenileyerek, kendi savaşım cephemizde yer verebilir; umutlarını ve inançlarını doğru bir siyasetle yenileyerek, içine düştükleri çıkmazın hiç de bir kader olmadığını gösterebiliriz.

Düşman her gün mevzi kaybediyor. Bu daha da hızlanacaktır. Bölge ve dünya gerçeği içinde halkımızın kimliğini kabul ettirme savaşımı sürat kazanmıştır. Emperyalist sistem içinden tutalım sosyalizme, sosyalist sistemden bütün dünyaya kadar davamıza daha bir ilgiyle yaklaşma ve eski tarzdaki inkarcı, sağır-kör edici yaklaşımı aşan duyarlılıklara ulaşma sözkonusudur. Bütün bunlara partinin önderlik gerçeği yol gösteriyor; bizzat uygulamaları yol açıyor ve gerçekten PKK'nin bu konumu, giderek sayıları artan militan topluluk tarafından daha derinliğine kavranıp uygulanırsa, bütün bu alanlara ilişkin gelişmelerin hız kazanmaması için hiçbir neden yoktur. Hepinizin böylesi gelişmelerde bir katkı sahibi olmaması için hiçbir neden yoktur.

Institut kurde de paris

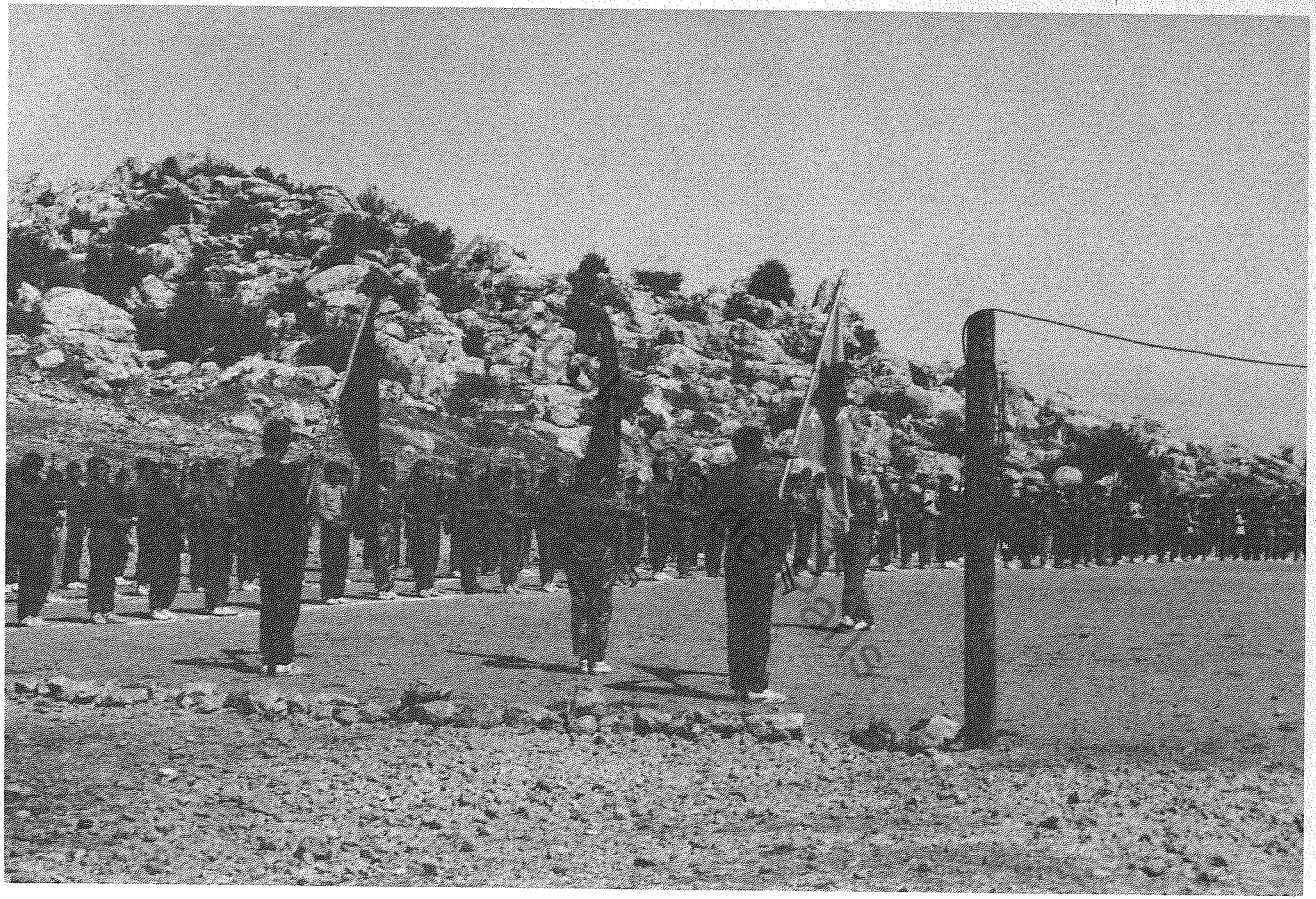
O halde, bütün partililer, başta gerilla savaş kadrosu olmak üzere, özellikle sorumlu militan yapımız bu kadar gelişmelerle dolu bir döneme yönelirken, dolu olması gereken bir yönelimin yaman savaşçıları olmaya yönelirken, elbette ki PKK'nin savaşım tarzına büyük bir dirayetle hükmedecekler ve yaşamın her alanına yayacaklardır. Halkımızın tarihinde ilk defa böyle yakalanan bir önderlik çabasını, etkilerini bir daha yıkılmamacasına yüzyıllara yayarak kanıtlayacaklardır. Bu şansı böyle değerlendirmek için her şeylerini ortaya koyacaklardır. Halkımız da daha şimdiden böyle bir şansı yakalamanın bilinci içindedir. Bunu katliamlara rağmen, desteğini daha da artırarak ve karşılık vererek gösterecektir. O da, tarihinde ilk defa zafer kazanacağına böylesine emin olduğu bir önderlik doğrultusunda yürümenin kesin kararlılığı içindedir. İşte böyle yürümeye devam edilirse ve sorumluluklara bu temelde sonuna kadar sahip çıkılırsa, kazanmamak için hiçbir neden yoktur.

Sizler de, bütün alanlarda çalışan parti elemanları da bu temelde günceli iyi değerlendiriyorlar, geleceğe yönelik hazırlıklarını yetkin yapıyorlar. Şüphesiz bu tarzda çalışma, bu tarzda yürüyüş kazandıracaktır. Ve bu tarzda ayağa kalkan halkımız önünmüzdeki dönemin sahibi olacaktır. Gerçekten her geçen yıl, daha önceki yıldan fazla bizim olmalıdır. Hiç tereddüt edilmez; 1989 dünya çapında bile değerlendirilirse, daha çok Kürdistan halkının bir yılıdır. Bu yılın kazanımları temelinde 1990 yılına iyi yaklaşılır ve iyi değerlendirilirse (devrimlerde sınır pek belirtilmez), gerekenler bütün yönleriyle yerine getirilirse, tarihimizin en başarılı bir yılı haline de getirilebilir. İşte böyle bir yılı ve ondan sonrasını yaratmak için günümüzü iyi değerlendiriyoruz. Biz de sizlere elimizden gelen desteği sonuna kadar vermeye çalışıyoruz. Sizler için ayak olup, sizi yürütemeyiz. Siz, kendi ayaklarınız üzerinde yürüyecek ve kendi beyninizle düşüneceksiniz. Bizden destek, yolu biraz açma ve partinin değerlerine katılmayı en layık biçimiyle gerçekleştirmedir. Sanırım bu konuda biz üzerimize düşeni yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz. Görülüyor ki, partinin doğrultusunu bundan sonrası için de büyük bir sorumlulukla götürmeye muktediriz. Ve bu salt fiziki bir muktedir olma da değildir. Ortaya konulan değerlerle herkes bu doğrultuyu,

Institut Kurde de Paris

PKK çapında da çok yüksek bir başarıyla götürebilir. Hepinizde böylesi bir gelişme potansiyeli mevcuttur. Yeter ki, bu işler, ölçüleri iyi konulduğu gibi, gerekleri iyi belirtildiği gibi yerine getirilsin! Hepinize bu temelde başarılar diliyorum.

Institut kurde de Paris

Parti silahlı güçleri, militan ve savaşçıları

ASİ ÇETECİLİĞİ AŞALIM, GERİLLAYI UYGULAYALIM![*]

(24 Kasım 1989)

Institut kurde de Paris

Bütün partili savaşçılara en başta şu çağrıyı yapıyoruz: Pasif savunmacı cephe tarzı savaşçılığı bırakalım, gerillanın aktif saldırı ruhuyla savaşalım!

Başta direniş şehitlerimizin kanına ve halkımızın amansız baskılar altında geliştirdiği desteğine dayanan, partiye ve onun çizgisine bağlı bütün parti çalışanlarının tüm güçleriyle hizmet ettikleri, yegane kurtuluş yolumuz olan ve büyük çabaların sonucunda artık inşa ve gelişme durumunda olması gereken temel savaşım biçimimiz halk savaşı ve onun günümüzdeki aşaması olan gerilla ordusunun kuruluşu ve gerilla savaşı zorluklarla ve engellemelerle karşı karşıyadır.

Burada sadece düşmanın baskılarından ve engellemelerinden sözetmiyoruz. Bilakis her zaman geçerli olacak olan düşmanın baskı ve engellemeleri, onun özel savaşı zaten gerillayla yıkılmak zorunda olan bir olgudur. Sözünü ettiğimiz asıl engeller, parti çizgimizin silahlı savaşımına yansıyan, ne pahasına olursa olsun uygulamamız gereken gerilla savaşımıza dayatılan, uzun süredir niteliğini, sınıf temelini, kapsam ve hedeflerini açığa vurduğumuz ve somutta kendisini avare-asi çetecilikten öteye götürmeyen, ilkel-milliyetçiliğin peşmerge türü savaşçılığını ve daha da ötesi geleneksel isyancılığı

(*)PKK Genel Sekreterliği'nin 24.11.1989 tarihli talimatı.

aşmayan, gerillaya karşı tutucu, pasif ve savunmacı yaklaşımı ifade eden, mevcut olanaklarımızla ve de içinde bulunduğumuz aşamayla ilgisi olmayan açık cephe türü savaşçılığa kadar vardırılan, tüm bu özellikleriyle de mutlaka yenilgiyi getirmesi kaçınılmaz olan yaklaşımlar ve bunların doğurduğu engellerdir. Bunlar, parti çizgisi doğrultusunda devrimcileşmeyen ve Kürdistan toplumunda çok güçlü olan feodal, küçük-burjuva, aydın bireyciliği ve köylü inatçılığı gibi özelliklerden kaynaklanıyor. Bu özellikler, parti çizgisinin gereklerini silahlı mücadele pratiğine uygulamıyor ve uygulatmıyor. Hiç mi hiç oynanmaması gereken bir durum olan savaşa, alabildiğine saf, tutuk, laçka ve kendiliğindenliğe oturan bir örgütlenme ile yaklaşılıyor. Eğitim olayına el sürülmüyor, halka karşı feodal yaklaşımlar içine giriliyor. Ve çok daha da önemlisi, bir de düşmanın inisiyatifi altında gelişen bir savaşa tutuşuluyor. Böyle bir iç yapılanmanın üstüne oturan ve düşmanın inisiyatifi altında geliştirilen savaş tarzı, son tahlilde teslim olma, savaş alanından kaçma ve imha olmaya kapıyı ardına kadar açık bırakmaktır.

Partimizin değerli militan ve savaşçıları!

Belki bazılarınız silahlı mücadele çizgimizde açıklamaya çalıştığımız bu hususları tam kavramayabilirsiniz. Yine partinin öngördüğü gerilla savaşına kendini bilinçli olarak kapatan, ilerlemeyen ve ilerletmeyen kişiler içimizde bulunabilir. Eğer parti militanları ve savaşçıları bir bütün olarak bunları doğru teşhis edip mahkum ederse ve gereken cezaya çarptırırsa, o zaman sorunlarımızın bir çoğundan kurtulacağız. Bilinsin ki, ister iyi niyetten kaynaklansın, isterse iflah olmaz küçük-burjuva hesapçılığına dayansın, bu tutumlar sürdükçe, bırakalım zaferi kazanmayı, savaşı geliştirmeyi başarmak ve kendinizi ayakta tutmak bile mucize olur. Sonuçta tasfiye olmak, kaçınılmaz bir durum olarak soframıza düşer.

Ben, yalnızca gerillayı koşullarımıza göre uygulamak şartıyla Kürdistan'da silahlı savaşın sorumluluğunu kabul ederim. Bunun dışında, köylü isyancılığında sorumluluk almam, avare-asi çeteciliğin sorumluluğunu bir gün dahi kabul etmem. Yıllar yılıdır halkımızı en onarılmaz yıkıntılara mahkum eden, tarihi boyunca sadece ve sadece gözyaşı ve yenilgi tufanı yaratan KDP permergeciliği türü savaşçılığı

Institut Kurde de Paris

en tehlikeli bir olgu olarak görürüm. Hemen şunu belirteyim ki, bugün bizzat parti içindeki kimi kişi ve kişilik eğilimlerinin bize dayatmış olduğu gerillacılık ve gerilla savaşı, işte bu ne idüğü belirsiz KDP permergeciliği ve savaş tarzıdır. Bu, tarafımızdan kabul edilemez. Unutulmasın ki, PKK'nin ve önderliğinin varlık nedeni, bu anlayış ve pratiklere karşı savaşmaktır. Hiç kimse, bize kendimizi ve varlık nedenlerimizi inkar etmeyi dayatamaz.

Partimizin temel savaşım alanlarında yoğunlaşan savaşçılar!

Bildiğiniz gibi, savaş alanlarımızda çeşitli çalışmalar yürütülmektedir. Başta Botan olmak üzere birçok savaş alanımızda silahlı mücadele gelişim süreci içindedir. Yine başta Botan olmak üzere birçok savaş alanımızda belirttiğim iç engellemeler oldukça etkili olmaktadır. İlgili parti değerlendirmelerinde, mevcut engellemelerin parti çizgisine karşı konumu, kendilerini çizgiye nasıl dayattıkları, nasıl işlemez duruma getirdikleri, bununla neyi kurtarmak istedikleri çok iyi anlatılmıştır. Özellikle Kasım 1989 Çözümlemelerini, gerekirse 5-10 defa derinden okuyarak bu eğilimi ve bu eğilime düşenlerin konumunu anlamaya çalışın. Onların olumsuz etkilerine mutlaka kararlılıkla karşı durun.

Bu konuda aydınlanmanızda katkısı olacağına inandığımız için, bazı yoldaşların yazmış olduğu bir raporu da size ulaştırmaya çalışacağız. Bu raporda, yakın dönem silahlı mücadele pratiği eleştirilmiştir. Bizim de onayımızdan geçen bu rapor, o alanda uzun süredir mücadele yürüten iki yoldaşın görüşünü dile getirmektedir. Kendilerinin içine düştükleri yetmezliği iyi açığa vurarak anlatmaya çalışmaktadırlar. Bunlar tanıdığınız yoldaşlardır ve onların pratik çözümlemeleri sizlerin pratiğinize de ışık tutabilir. Daha da önemlisi partimiz, bir bütün olarak çizgi dışılığı ve onun silahlı mücadeleye yansımasını, 1985 tıkanıklığı örneğinde olduğu gibi, bütün yönleriyle ortaya çıkarmıştır. Çeşitli alanlarda boy veren provokatif-tasfiyeci girişimleri netleştirmiştir. Bu durumları adı geçen değerlendirmelerde, çözümlemelerde bulabilirsiniz.

Burada daha çok üzerinde durmak istediğim husus, bir türlü yanaşılamayan gerilla savaş tarzımızdır, onun vuruş tarzıdır. Son olarak Botan'da yapılan ulusal nitelikteki konferans pratiğine de

Institut Kurde de Paris

damgasını vuran bu durumdur. Bu konferans, olumsuz pratikte rolleri olanların ve uzlaşmacıların ağır etkisi altında geçmiş ve bu şekilde sonuçlanmıştır. Hemen belirtelim ki, konferansın içeriği ve sonuçlarıyla, bizim konferans için öngördüklerimiz tam bir çelişki içindedir. Şöyle ki; biz konferansa sağlam bir gerilla ordusunun kuruluşunun ve parti savaşçılığının ülkeye oturtulmasının kuvvetli bir sıçrama tahtası olacağı sözü ile bakıyor iken, içerik ve sonuçlar örgütlenmemeye, savaşmamaya, eğitilmemeye, demokratlaşmamaya doğru atılmış adımlar oldu. Yani konferans, çözüm getirmekle yükümlü olduğu sorunların devamının onayı haline geldi.

Daha önceki toplantılarda, uzlaşmacılık ve bugün çok iyi gördüğümüz yetkisizlik olayı kolkola vererek, silahlı savaşımın ve gerillanın gelişimini değil, tersini uygulatmayı, bütün olanaklara rağmen gerillayı uygulatmamayı, aktif gerilla savaşçılığı yerine pasif savunmacılığı esas almıştır. Bu anlayışların ve pratiğin sonucu olarak bugün gerilla savaşçılığı köylü savaşçılığına dönüşmüştür. Şayet biz savaşı böyle kabul edersek, ilkel-milliyetçi KDP pratiğinde görüldüğü gibi, değil 40 yıl 40 gün içinde en acı bir yenilgiyle karşılaşacağımız kesindir. Sizleri kesinlikle uyarıyorum; başınıza kötü bir felaketin gelmemesi için, bilincinizi ve yüreğinizi ayaklandırarak savaş gerçeğimize doğru karşılık verin. Yoksa olan size olacaktır ve bunun sorumlusu da ben değilim.

Yönetim adına, yürütme adına, merkezi yetki adına rol alanlar, savaşın gelişimiyle değil, şehitlerin, halkımızın, bizlerin ve sizlerin bitmez tükenmez çabalarının ürünü olan savaş olanaklarımızı çarçur etmekle uğraşmışlardır. Yani birer mirasyedi tarzıyla hareket etmişlerdir. Kendilerini bir türlü halk savaşına uyarlamamış, gerillanın yaratıcı, vurucu, alan üstüne alan açan, derinlik üstüne derinlik sağlayan savaş tarzına yaklaştırmamışlardır. Bunların yaptığı bireysel kaygılarını kurtarmak, kendi çetecilik anlayışları temelinde efelik yapmak, giderek savaş ağalığına varmaktır. Ve bu, gerçekten bize yapılacak, partiye ve halka yapılacak en büyük kötülüktür.

Bir-iki örnek verirsem daha iyi anlaşılır. Geçen yıl bir Zeynel alçağı vardı, dün de bir Aziz alçağı ortaya çıktı. Bunlarınki, savaş ağalığından da öteye, yoldaşlarına düşmanlığı geliştiren, ancak ve

Institut Kurde de Paris

ancak düşmanın kontralarının geliştirebileceği tavırlardır. Bunlar hiç de ajan değillerdi; fakat devrimcileşmeyen, devrimci mücadelemize kendilerini bir tutucu, bir tasfiyeci, dağıtıcı olarak dayatan tiplerdi. Bunların birkaç tanesi bile birkaç grubun imhasına veya dağılmasına yol açabilir. Yakın tarihimizde bir Kör Cemal pratiğini tekrarlayan örnekler vardır. Özellikle 1989 yaz pratiğinde Eruh bölgesinde yaşayan, yaşatılan ve raporlara yansıyan budur. Raporlarınızda diyorsunuz ki, "herkes Zeki'den kaçıp kurtulmak istiyor, hiç kimse onunla savaşmak istemiyor." Bu şahıs, gerillayı bir tarafa bırakıp kendi güdülerini ve kaprislerini konuşturarak ve biraz da yetkileri gaspederek, gafletinizden, politik körlüğünüzden ve gerçekten bir gerillacı gibi davranmamanızdan yararlanarak, yüze yakın kadronun ve savaşçının telef olmasına yol açmıştır. Eğer partinin muazzam çabası ve her tarafa ulaşan kolu olmasaydı, bu adı geçen kişiliklerin pratiği bir Botan'ı beş defa bitirirdi. Bunların tek bir tanesi bir bölgeyi bitirir. Nitekim eğer birçok bölgede benzer örnekler tam tasfiyeye götüremiyorlarsa, bu, müdahale üstüne müdahale yapmamızdan ve halkımızın olağanüstü güç vermesinden dolayıdır. Dıştan ve içten her taraftan katılımlar, bunların tasfiyeciliğinin tam başarıya gitmesini önlüyor. Bunların hepsi iyi niyetlidir, ama çizgiyi tam bir militanca özümseyişi ve katılışı sağlayamıyorlar. Bu konuda verdikleri özeleştirinin gereklerini hakkıyla yerine getiremiyorlar. Ve böyle olunca da bu durumlara düşmekten kurtulamıyorlar. Ancak sorun, sadece bu adı geçenlerin ve yine herkesin bildiği ve farkettiği gibi daha da adı verilebileceklerin olduğu gerçeği değildir. Sorun, biraz daha kapsamlıdır. Çok açık ki, sözkonusu kişilikler bu konumu yaşadıklarında, partinin siyasal çizgisine oldukça hakim olanlar demeyeceğim ama, onun bilincinde olanlar anında karşı koyabilirlerdi. Peki neden karşı koyamadılar, neden önleyemediler, hatta uzlaşıyorlar ve ses bile çıkaramıyorlar? İşte en tehlikelisi bu anlayış ve pratiklerdir, bu pratiğin sahipleridir.

İyi biliyoruz ki, çizgi ile oynama var, partinin olanaklarını çarçur edenler var. Örneğin, bir ekmek için 15 militanın yaşamı tehlikeye atılıyor, dördü şehit, bilmem beşi yaralı deniliyor. Sırf bu yüzden içine girdiğiniz ve kayıp verdiğiniz çatışmaların sayısı çoktur. Peki

Institut kurde de Paris

bunun gerillayla ne ilgisi var? Binbir emekle ve binbir olanakla hazırlanan ve düşmana kahredici bir tarzda saldırmak için vatan topraklarına yollanan gerillalarımız bir parça ekmek için bu şekilde heder ediliyor. İşte buna yol açana, değil militan, insan bile denilemez. Bunların insanlıktan anladıkları bir şey yoktur diyoruz. Bunlar bu tavırlarını gözlerinizin önünde sergiliyorlar ve dayatıyorlar, fakat sizlerden bir "red" sesi dahi çıkmıyor. Onlar kendilerini dayatıyorlar, siz de ses çıkarmayarak uyuyorsunuz ve kabul ediyorsunuz.

Vietnamlıların meşhur bir deyişi vardır; "on adama bir silah" derler. Evet, bizdeki gerçek şudur ki, silahı atıp kaçan savaşçılar da var, hem de en değerli silahları. Şehit düşen yoldaşın silahını omuzundan almayanlar da var. Ve militanlar savaştığında, savaşı bir kayanın arkasına gizlenip izleyen komutanlar da var. Bunlar uç vermiş olan ve hepinizin az çok örnek verdiğiniz gelişmelerdir.

Bu örnekler daha da çoğaltılabilir. Bunlardan çıkarılması gereken sonuç şudur: Silahlı mücadelemizin bugünkü aşamasına, yani gerillaya ve gerilla savaşına dürüst ve inanarak yaklaşmayan ve bunda başarıdan başarıya koşmayı özellikle yönetim düzeyinde tıkayan kişilikler ve bu kişiliklerin aşağıya doğru dalga dalga yayılışı, son tahlilde sağ savunmacı ve sol sekter ve imha olmaya götüren tutumlar vardır. Bunlar geneli, bütün hazırlıklarımızı etkiliyor. Ve işin vahim tarafı, bunlardan, bütün olup bitenlerden, partiye çok bağlı olan ve her şeyini bir çırpıda ortaya koyan, gerçekten gerillacı olmak için oldukça yetiştirilmiş, ama saf, ama çizgiyle oynamayı farkedemeyen, ama savaşın kötü gidişatını çözme gücünde olmayan ve gücü olsa da bunu layıkıyla kullanmayan siz yaygın savaşçılar ve militanlar kesimi de, en az bu saptırıcılar kadar, yetkileriyle ucuzca yaşamak isteyen bu kendine sevdalı, önderlik sevdalısı yönetici taslakları kadar sorumlusunuz. Partimiz, işte bu karışıklıklar ve yetmez anlayışlar nedeniyle zorlanıyor. Ve önüne koyduğu silahlı savaşım tarzına, bu tarza denk düşen gerilla düzenine ve düzeyine bir türlü ulaşamıyor.

Hemen söyleyelim, dünyanın hiçbir yerinde, bizdeki kadar gerillaya hazırlık yapılmamıştır. Okuyup görün, Kastro'nun dağa çıkan oniki kişilik gerillası vardır, oniki kişi ile dağa ulaşmayı başarmıştır. Çoğu

Institut Kurde de Paris

yarı yolda telef olmuş, seksen yedi kişiden bu kadarı kalmıştır. Alın Angola'yı, Mozambik'i ya da belli başlı bir örnek olan Vietnam'ı, buralarda ilk gerilla çekirdeği elliyi geçmez, ama daha sonra emperyalizmi dize getiren ulusal kurtuluş ordularını kurmuşlar ve en büyük zaferleri yaratmışlardır. Bu kadar zayıf başlangıçlarla bu mümkün olabilmiştir. Biz ise, yalnız 1989 yılında Botan'a tepeden tırnağa kadar donatılmış ve siyasi yönden oldukça eğitilmiş üçyüz kişi ulaştırdık. İçlerinde üniversite öğrencisi var, lise öğrencisi vardır; aylarca siyasi ve askeri eğitime tabi tutulmuşlardır. Hepsi de, hiç de yabana atılmayacak ve oldukça güçlü sayılabilecek bir parti terbiyesi de almışlardır. Yani bunlar sıradan savaşçı da değillerdir. Ama bunlar savaşımımıza ne oranda adapte oldular? Ne oranda gerilla savaşının içine çekildiler? İddia ediyorum ki, üçyüz savaşçıyla, yalnız Kürdistan devriminin değil, Ortadoğu devriminin de kalesi kurulurdu. Kaldı ki daha önce aynı bölgede bine yakın savaşçı da yoğunlaşmıştı. Bir devrime çok büyük atılımlar yaptıracak muazzam bir savaşçı sayısı demektir bu. Peki, biz ne yaptık, bunları nasıl düzenledik, gerilla düzen ve savaşını bu rakama nasıl indirgedik? Bunlara dayatılan parti çizgisinde örgütlenme ve savaş mı oldu, yoksa örgüt ve savaş çızgimizi tasfiye eden pejmurde bir örgüt ve günü bile kurtarmayan eşkıya türü bir kavgacılık mı? Nerede, ne zaman ve nasıl eseceğini düşmanın kestiremediği, düşmanın her zaman gafil avlandığı, gücünün nasıl ve ne kadar olduğunu düşmanın bilmediği, düşmana bir yerde vururken, beklemediği başka bir yerden çıkan gerillacılık mı uygulandı, yoksa nerede ve ne kadar olduğunu düşmanın bildiği göçebe yaşantısı, peşmerge örgüt ve savaş tarzı, asi köylü savaşçılığı mı uygulandı? Sorumuz nettir; gerilla ordusu ve savaşı mı, yoksa sıradan çetecilik mi? Hangisi?

Düşman, uygulananın ikincisi olduğunu bildiği için üstümüze geldi ve geldiğinde de "işte savaşıyoruz" anlayışıyla saatlerce ve günlerce süren çatışmalar adı altında bol bol mermi savurdunuz. Bu mu gerilla, bu mu gerilla savaşçılığı? Açık ki, bu gerilla değil, olsa olsa Hamido çeteciliği, Barzani savaşçılığıdır; onun boş, avare pratikçiliğidir. Basit çeteciliğin, peşmerge ve köylü savaşçılığının daniskasıdır. Uygulanan budur ve içler acısı bir durumdur bu. Peşlerindeki otuzbine-yüzbine

Institut Kurde de Paris

ulaşan peşmergelerine rağmen, feodal ve küçük-burjuva güçlerin bir günde nasıl kaçtıklarını ve teslim olduklarını gözönüne getirirseniz, bizim zor bela oluşturduğumuz ve doğru dürüst sayısını bile çoğaltamadığınız birkaç bin peşmergemizin, Türk ordusu gibi azgın faşist bir orduyu bu savaş yöntemiyle durduramayacağını anlarsınız. Kesin biliyorsunuz ki, bu savaş tarzıyla Türk ordusu karşısında ancak imha olunur. Kürdistan tarihindeki isyanlara, köylü çeteciliğine bakın, bunlar kaç ay dayanabilmiştir? En fazla üç ay veya altı ay. İşte gerçek budur.

Bizim durumumuz ise farklıdır. Partimiz halk savaşı çizgisini uyguluyor, onun gerillasını uyguluyor ve dayatıyor. Biz, gerillayı besliyoruz. Dolayısıyla, hemen yenilgi sözkonusu olamaz. Ama bu, bazı bayların, bazı kendine düşkünlerin sandığı gibi, kendilerinin gerillayı uyguladıklarından kaynaklanmıyor. On yıldır, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmemiş bir biçimde, silahlı savaşımı dıştan besleme durumu var. Bunu, ülke içinde sözümona gerillayı geliştirmekten sorumlu olanlara söylüyorum. Bilirsiniz, bizim her an nefesimize basılarak her türlü çalışma olanağından alıkonulma durumumuz var. Orada sorumlu olanlar bunu çok iyi bilirler. Buna rağmen, bizim savaşı beslediğimiz gibi, siz de savaşı besliyor musunuz?

Duyuyorum, aylarca eğitimi hor görüyorsunuz. Yeni gelen savaşçıya partinin ideolojisini ve politikasını kavratacak, bırakalım kavratmayı asgari bir bilinçlenmeyi sağlayacak bir eğitimi dahi vermiyorsunuz. Siz kafanızdakilerle bir tarafa, geri köylü savaşçımız da kafasıyla bir tarafa, Allaha emanet bir siyasallaşma ve bilinçlenme pratiği sergileniyor. Savaşçıya örgütlenme refleksi, örgütlenme bilinci veriyor musunuz? O katı feodal yapı içinden gelen köylü savaşçımıza demokrasiyi soluttunuz mu? Demokrasi nedir, öğrettiniz mi? Gerilla savaşı nasıl yürütülür, nasıl vurulur, nasıl zafere gidilir, kavrattınız mı? Hayır! Peki, bu nedir? Şöyle deniyor: "Nasıl olsa komutanları Parti Önderliği gönderir, onun için istifimizi bozmaya gerek yok." Gönderdiğimiz savaşçılara ne yaptığınızı bilmesek belki fazla bir şey demeyiz; ama, onca değeri nasıl atıl bıraktığınızı, nasıl çarçur ettiğinizi biliyoruz; hepsini, her şeyinizi biliyoruz. Peki, bu

Institut Kurde de Paris

tutumla mı savaşı geliştireceksiniz? On yıldır ne kadar savaşçı eğittik, ne kadar donattık ve size teslim ettik, bunun sayısını biliyor musunuz? Size teslim edilen değerler dünyanın hiçbir ulusal kurtuluş hareketinde var mıdır? Burada biraz elimizi vicdanımıza koyalım, düşünelim ve cevap verelim. Açık ki namuslu bir devrimciliğin bu noktadaki seslenişi "haklısınız" diye olacaktır. O zaman kendinize dönün ve sorun, sizin savaşı besleme durumunuz doğru bir tarzda olmuş mudur? Halkımızın binbir emekle büyüttüğü ve yanınıza gönderdiği genç evlatlarına savaşı öğrettiniz mi? Onları eğittiniz mi? Onlara doğru bir komutayı ve doğru bir savaşçılığı uygulatabildiniz mi?

Bütün bu konularda sorumluluğun çok uzağında bulunuyorsunuz. Benim sözüm bazılarınadır ve bunlar kendilerini iyi tanır. Bu kendini tanıyan ve sözlerimizin direkt kendilerini hedef aldığını çok iyi bilen sözde komutanlara ve yöneticilere söylüyorum: Siz, halkımızın binbir emek değeriyle beslediği, şehitlerimizin canı ve kanı pahasına güçlendirdiği, direnişçilerimizin en amansız baskı koşullarına göğüs gererek korumaya çalıştıkları ve bizim buna bağlı kalarak Ortadoğu çangalında, üstümüzde bu kadar hesapların yapıldığı ve her türlü karşı-devrimciliğin başımızda Demoklesin kılıcı gibi tutulduğu bir ortamda bağımsızlığını ve çizgisini ısrarla savunarak halkımıza layık ve dünya devrimi karşısında sorumluluğunu hiçbir zaman elden bırakmayan saygın bir güç haline getirdiğimiz partimizin değerleri üzerine çok edepsizce çullanmış, içine girmiş olduğunuz savaşçılık ve örgütçülükle tam bir vampir gibi dişlerinizi canımıza geçirmiş, emeğimizi ve kanımızı emiyorsunuz. Omuzunuzda silah ama, o silahlara bırakalım layık olmayı, silahların gölgesinde bir günü bile kurtaramıyorsunuz. Çok ucuz yaşıyorsunuz, çok! Bize dayattığınız zafere yürüyüş değil, bir an önce tasfiye olma ve partimizin imha sürecine girmesiyle birlikte sıvışma pratiğidir. Sonuç olarak bu imha olmadır, kendinizi bir imha ve intihar çizgisinde tutmadır.

Ama hayır, bu bizim kaderimiz değildir. Türk devletinin onca yok edici politikalarını, ulusal yok oluş politikasının kader olarak dayatıldığı bir ortamı kabul etmeyen, ona alternatif olarak doğan bizlerin ve buna amansız bir destekle cevap veren halkımızın bunu kabul etmeyeceği açıktır. Zaten bizi var eden, imhaya karşı açık ve

Institut Kurde de Paris

net olan tavrımızdır. Nasıl olur da **var oluşa ve kurtuluşa** şiarıyla başlattığımız bir savaşın, kendi kendini imhaya yönelmesine müsaade ederiz? Olmaz, bizim hazırlıklarımız bunu kabul etmez. Biz, baştan beri PKK'yi bilinçli hazırlarız, onu silahlı savaşım çizgisinin teori ve pratiğiyle oldukça donatırız. Ve de küçümsenmeyecek pratik adımlarla geliştiririz. Bu, PKK'nin çizgisidir ve yenilmeyecek olan çizginin esasıdır.

Sizler ve bazıları, yetki adına ve önderlik adına verdiğiniz sözlerle ve yaptığınız özeleştirilerle neyi gizlediniz? Sadece basit köylü kurnazlığınızı veya gafletinizi. Bunları belirtirken, açık olarak şu veya bu kişiyi suçlamaktan, adını ağzıma dolamaktan hoşnutluk duymuyorum. Tüm bu tutumlarınıza, savaşımızı yozlaştırmanız ve tanınmaz bir duruma getirmenize ve değerlerimizi insafsızca kullanan oblomovculuğunuza rağmen, buna gerek görmüyorum. Lakin şu çok iyi bilinsin. PKK, ulusal kurtuluşa, halk savaşıyla ve onun da gerilla tarzıyla ulaşmak istiyor. Kürdistan'da yaşayacak biricik savaş tarzı gerilladır. Başarı şansı olan, gelişmeyi sağlayacak olan, ulusal sorunu çözecek olan gerilladır. Peşmergecilik, köylü isyancılığı türü başarsaydı, geçmişte bunu başarırdı, hem de en kolay dönemlerde.

Günümüzün en lanetli sömürgeci savaşlarından ve onun özel tipte geliştirilenlerinden birini yürüten Türk faşist sömürgeciliğine karşı, yaman bir gerillacılığı uygulamaktan başka bize nefes aldırabilecek bir durum yoktur. Evet, bazıları diyecek ki, biz de aynen böyle düşünüyoruz. Hayır, özellikle bazıları için. Son konferans sürecinde de biraz daha netleşti ki, yeni gidenlerden ve orada olanlardan bazıları, savaşa bile bile tasfiyecilik ve tutuculuk dayatıldığı halde ve bunu yapan suçlular belli olduğu halde bunlara karşı sessiz oldular ve hatta bunlara şemsiye olup gölgelerinde yaşatmaya çalıştılar. Böylece yıkıcılık örgütlenmiş ve yürütülmüştür. Birinci derecede sorumlu tutulması gerekenler ise, bu noktada sessiz davranmıştır. Dağıtıcılık yapılmış, halkın kaçırtılmasına yönelinmiştir; bu ise, "eylemcilik" adı altında onaylanmaya çalışılmıştır. Ve bunu yapanların hepsi de merkez yürütme durumuna getirilmiştir. Yüzlerce silah ve malzeme düşmana kaptırılmış, o kadar savaşçı adayı kaçırtılmış, buna rağmen, adeta ödüllendirilir bir tarzda, bunlara etkili ve yetkili merkez statüsü

Institut Kurde de Paris

tanınmaya cesaret edilmiştir. Kendi başına bunun bile savaşa karşı ciddiyetsizliği ve parti taktiğine nüfuz edememeyi nasıl ortaya koyduğu açıktır. Savaşa karşı tavırda acemilik etkilidir; belki yeni olma bir neden olarak ileri sürülebilir, başka engeller gösterilebilir, ama bunların hepsi gerillada kararlı olanlar için bir bahaneden başka bir şey değildir. Gerilla savaşında kararlı olanlar için bunlar fazla bir şey ifade etmez. Dünyanın neresinde gerilla kolay geliştirilmiştir? Gerilla savaşı her zaman amansız bir savaştır.

Açıkça söyleyeyim, mevcut pratiği gözönüne getirdiğimde kabullenemiyorum. Elverişliliğine rağmen, on yıldır biz burada yeme-içme ve yatmayı bile kendimize imkansız görürken, temel savaş karargahlarımızda bazıları elini tek bir savaş pratiğine bulaştırmadan nasıl altı ay kalabiliyorlar? Biz geçmişte bazı alanların pratiğini eleştirdik. Lolan'da gerillanın geliştirilmesi gerekirken bahçe-bostan işleriyle uğraşıldı dedik. Bestler'de gerillanın, gerilla ordusunun kuruluşu geliştirilmek durumundayken, aylarca tek bir birliğin eğitimi bile yapılmamış, tüm çabalar yeme-içmeye ayrılmıştır. Gerçekten tek bir köylü savaşçı bile sağlıklı eğitilmemiş, sadece yeme-içmeyle uğraşılmış ve boş sohbetçilik yapılmıştır. Peki büyük olan kimdir, küçük olan kimdir? Bize layık olan bu mudur? İşte bunun adına "başarılı pratikçilik" deniliyor. Halbuki altı ay ucuz bir yaşam tutturulmuş, savaştan başka her şeye benzeyen ve gerillayla uzaktan yakından ilişkisi olmayan avare-boş bir pratikçilik sergilenmiştir. Gerçekten artık adını bile koymakta zorlandığımız bir olgu yaşatılmıştır. Bir savaş tarzıdır tutturulmuş gidiyor, sadece düşman sıkıştırınca savaşılıyor. Bunun nemenem bir savaş olduğunu yukarda belirttik. İşte bütünüyle pratiğe damgasını vuran tarz budur.

Nedir bu tarz? Düşman üstüne geliyor, birkaç saat, hatta birkaç gün mevziye yatılıyor. Böylece sözümona çatışmaya giriyorlarmış. Peki, bu mudur gerilla? Hayır! Gerilla, savaşı düşman dayattığında ondan kaçınır. Bu, bir genel kuraldır; dünyada gerilla savaşı böyle yürütülmüştür ve hala da böyle yürütülmektedir. Düşman üzerimize geldi mi ve kendi belirlediği bir yerde bize savaşı dayattı mı, orda biz yokuz. Böylesi durumda biz kaçarız ve gözden kayboluruz. Ama düşman savaştan döndü mü veya yorulup savaş kararlılığını kaybetti

Institut Kurde de Paris

mi ve bizim nereden nasıl vuracağımızı bilmedi mi, aniden bilmediği ve tedbirini almadığı en zayıf bir noktasından vururuz. Bu, pusuyla olur, saldırıyla olur veya başka bir biçimde olur; kendini zorlarsa bir gerilla birliği bunun yöntemini bulur.

Bir de "planlamadır" diye tutturulmuş gidiyor. Evet, planlamayı biz koyduk, perspektifleri sunmak için yararlıdır, savaşın gidişatını belirtmek açısından uygundur. Ama bu, sonderece şematik ve dogmatik bir tarzda indirgenmiştir. Sözümona üç ayda filan yerde ne kadar örgütleme ve ne kadar eylem yapacaklarını planlamayla belirliyorlar; açık ki böyle planlama olmaz. Devrimci mücadele fırsatları kullanma sanatıdır. Bazı yerlerde fırsat doğar, planda öngörülmeyen tonlarca iş yaparsın, eylem yaparsın, örgüt kurarsın; planda yoktur diye bunları yapmamak mı gerekir? Bazı yerlerde ise fırsat doğmaz, planda vardır ama yapamazsın. Devrimci mücadelede altı ay sonra filan eylemi yapacağım diye kararlaştırma olmaz. Düşman tedbirini alır, bunu boşa çıkarır; yine fırsatlar altı ay sonra elvermeyebilir veya koşullar değişir ve yeni fırsatlar çıkar başkasını yaparız. Biz, hiçbir zaman planlamayı böyle gülünç duruma indirgeyin demedik, ama bir türlü beynini çalıştırmayan örümcek kafalılar planları böyle anlamaya çalışıyorlar. Bu olmaz!

Yine bir çarpışma üslubu tutturulmuş gidiyor. Hemen belirtelim ki, mevcut halimizle değil iki gün, iki saat bile çatışmamız zarardır. Bir gerilla çarpışması iki dakikayı geçmez, geçmemelidir; eğer iki dakikayı geçerse o çarpışma tarzı aleyhimizedir. Hem savaştan uzun süre kaçınmak, hem de çatışma esnasında uzun süre sipere yatmak bir köylü tembelliği ve hantallığıdır; bu proletaryanın pratikçiliği değildir. PKK proletaryadır ve onun üretimdeki pratiğini uygular; bunun bir sonucu olarak, PKK'nin şu andaki örgütlenmesi ve donanımı aniden vurmak ve kaçmak, pusuya düşürmek ve geri çekilmek düzenine göre hazırlanmıştır; işin özü budur. Belki bazen uzun çatışmalara da zorlanırız, kendimizi korumak için çatışma uzun da sürebilir. Ama bu, ancak istisnai bir durum olur. Fakat, şimdi bizim bütün birliklerimize hakim olan savaş tarzı ve anlayışı şudur: Düşman gelir, bizi kuşatır, biz de arazinin elverişli yapısından yararlanarak saatlerce ve günlerce çatışırız! Bu, basit köylü isyancılığı türü bir çatışmadır ve hiçbir ürün

Institut Kurde de Paris

alamaz. Hemen şunu belirteyim ki, düşmanın ordusu sayıca çoktur, zibil gibi donanımı ve lojistiği vardır, bu tarzdaki bir savaşı kırk gün de sürdürebilir, bu savaşta bin kişi de kaybedebilir, tonlarca mermi de tüketebilir, bütün bunlara imkanı vardır ve daha çok da bunu ister. Ama bizim buna imkanımız yoktur; size zor bela birkaç silah ulaştırdık, binbir çabayla bazı silahlar ele geçirdik, bunlar da böyle kullanasınız diye değildir. Bu bir gaflet durumudur. Gerilladan hiçbir şey anlamamaktır, inatçı köylü anlamazlığı ve serseriliğidir. İşte köylü çeteciliğini kendisine şiar edinen bazılarının sevdalandığı durum da budur. Bu savaş biçimiyle kesinlikle başarıya gidilemez ve biz bu savaşın sorumluluğunu kabul etmiyoruz. PKK'nin boşa harcayacak tek bir mermisi yoktur. PKK'nin, kendisine böyle bir savaş dayatıldığında, değil günleri, verecek bir dakikası bile yoktur.

Bugün uygulanan gerilla savaşı değil, basit köylü isyancılığı, onun düz savaş mantığı ve gerçekten bilinç, örgüt ve eğitimden uzak tutumudur. Gerilla grupları boş avare gruplara dönüştürülmüştür, buna gerilla denilir mi? Örneğin Bestler'de altı ay savaşmayıp, doğru dürüst bir eylem bile düzenlemeyip ancak düşman geldiğinde kendini koruma içgüdüsüyle içine girilen çatışmaya biz savaş der miyiz? Bunun gerillayla alakası var mı? Bunu kendinize bu kadar nasıl kabul ettirebiliyorsunuz? Bu mudur gerilla örgütlenmesi ve savaşı? Hayır! Bin yıl orada yaşasanız bununla bir karış toprağı kurtarabilir misiniz? Tek bir köye demokrasiyi götürebilir misiniz? Götüremezsiniz. Yozlaşıp eşkıyalaşmaktan başka bir sonuç sizi beklemez.

İşte bütün bunlarla biraz gerçeği açmaya çalışıyorum. Sağa sola çarpıtmadan açıkça söyleyelim, nedir gerilla? Gerilla meşhurdur; çok zayıf ve küçük nüfuslu bir halkın, donanımca ve sayıca güçlü azgın bir düşmana karşı savaşım tarzıdır. Çok acıdır ki, bu tanımı bize tekrarlatıyorsunuz. Diyeceksiniz ki, biz de biliyoruz. Biliyorsunuz ama, ilkeyi altüst ediyorsunuz. Bu ilke ve tanım ile sizin pratiğiniz arasındaki ilişki nedir? Sizin pratiğiniz karşısında utanmak gerekir. Bilinçli olarak kaç tane gerilla eylemi düzenlendi? Gerçekten sayısı çok azdır. Beğenmediğimiz 84-85-86'larda bile gerillaya benzeyen eylemler vardı. Düşman pusuya düşürülürdü, karakollara saldırılırdı ve büyük kayıplar verdirilirdi. Ama şimdi, bu biçimin bile gerisine

Institut Kurde de Paris

düşme vardır. Hem de gücümüzün binleri aştığı bir ortamda, oldukça yetkin silahlanmaya sahip olduğumuz halde ve düşman oldukça tedirgin, ürkek ve yıpranmış bir aşamadayken, biz bu eylemsizliği yaşıyoruz. Eğer mevcut gücü çalıştırsak rahatlıkla ileri düzeyde bir gerillayı oturtabiliriz. Ama bu yapılmıyor. Her bakımdan olanaklar fazladır, istediğin kadar savaşçı ve silah, kitle desteği ve üslenme imkanı vardır, ama ne yapılıyor bunlarla? İçe büzülünüyor, bazı unsurlarca tüm olanaklarımız kendi içinde daraltılıyor, daha sonra da korunma adı altında bir alana çekiliniyor ve aylarca değerler üzerine yatılıyor, "bir altı ay daha geçirelim" deniliyor. Çok açık ki, savaşta iflastır bu. Bu kış için düzenlenen bir planlama var, tamamen sağ savunmacılığın daniskasıdır.

Biz konferansı ne için yapmak istedik? Parti büyük bir atağa kalkmış ve buradan bölgeye çok güçlü müdahalelerde bulunulmuştu, tarihi müdahaleler sözkonusuydu; şayet gelinen noktada geçmiş pratiğin iyi bir muhasebesi yapılsa ve buradan giden taze güçlerle birlikte iyi bir düzenlemeye, planlamaya ve konumlanmaya gidilse (düşünelim, binlerce gerillanın düzenlenmesi, planlanması, konumlanmasıdır sözkonusu olan), savaşımızın önünde durmak mümkün olmayacaktı. Bunun için konferans yapılsın dedik, bu konferans yeni atağımızın temeli olsun dedik. Ama, Eylül'ün sonlarındaki konferansımız ne yaptı? Kış hazırlıkları adı altında büyük güz atılımını durdurdu. Düşman bunu farketti, hazırlıkların önceden düşünülmemiş olduğunu gördü ve alanların biraz boşalmasını fırsat bilerek güzü kendi lehine çevirmeye çalıştı. İşte sağ savunmacı ve kendine sevdalı anlayışın geldiği nokta ve ortaya çıkardığı sonuç budur. Gelişmeler açıkça bunu gösteriyor. Şimdi düşman birkaç alanda yoğunlaşmış olduğumuzu biliyor. Bu alanları kuşatmaya alacak ve parça parça vuracaktır, sonuç ise geçmişte Lolan pratiğinin daha kötü bir tarzda birçok yerde yaşanması olacaktır.

Belli alanlara yığılmanın yararları olmakla birlikte, ciddi sakıncaları da vardır. Düşmanın şöyle bir taktiği vardır: Önce bir alanda yoğunlaşmamıza, çevre ve halk ile rahat ilişki kurmamıza, hatta sığınak vb. yöndeki gelişmelere göz yumuyor. Biliyor, ama üzerine gelmiyor, beş-altı ay görmemezlikten geliyor. Veya saldırıyı kendi

Institut Kurde de Paris

açısından uygun görmüyor. Bu, olta ile balığı avlamaya benzer. Bu tip yerler, bir nevi oltalık görev görürler. Sonra peşpeşe vuracağı darbelerle, sığ alanlara birikmiş balık gibi, bu alanlarda gerillayı avlar. Bu tür alanların kuşatılması kolaydır. Diğer alanlarda da fazla gücün kalmadığını bilerek bütün gücünü bu tip alanlara yığar ve etkili darbeler vurabilir. Özellikle son bazı kayıpların durumu düşünülürse, bu daha iyi açığa çıkar. Bestler, Eruh, Mardin, Nusaybin ve benzeri yerlerde çok açığa çıkmış sığınak, ilişki ve gruplar biraz da bu mantıktan kaynaklanır. Bu alanlarda gizliliğe ve emniyet tedbirlerine çok dikkat edilerek, düşman yöneldiğinde ağır darbeler vuracak şekilde kullanmak kadar, gücümüzün oldukça tedbirli olarak dağınık tutulması, düşmana nereden ve nasıl vuracağı yolunda imkan tanınmaması, doğayısıyla temel alanlara yöneldiğinde birçok alandan darbeyi yiyeceğini gözönüne getirip düşmanın hareket kabiliyetinin asgariye düşürülmesi en doğrusudur. Bu durumda, düşman gücünü sürekli dağıtma gereğini duyar. Böylelikle önemli alanların güvenliği de iyi sağlanmış olur. Elbette bu bile bizim için risklidir ve işlevsiz kalmadır. Oysa kış dönemi sadece ekmek-yemek bulmakla geçirilecek bir dönem değildir. Altı ayı böyle geçirmek akıl karı değildir. Devrimci kurtuluş savaşları tarihinde altı aylık süreler ölüm-kalım dönemleri olurlar.

Örneğin Vietnam'da, mevcut kıt olanaklarla ve azgın düşman saldırılarına rağmen, altı aylık bir süre içinde ülkenin her tarafında yaşanan yoğun devrimci eylemlilikle Dien Bien Fu zaferine varılmıştır. İşte gerillayı uyguladılar ve bizim gibi boş durmadılar. Düşman "kış koşulları" uykusuna yatarken, Vietnamlılar harıl harıl çalışıp eylem geliştirdiler. Bizde ise tersine bir durum sözkonusudur; biz kış uykusuna yatarken, kışı ekmek-yemek toplamanın hesaplarıyla geçirirken, düşman harıl harıl çalışıp operasyon geliştiriyor. Sizden 1985 pratiğimizdeki "Sarıkamış seferi" vari yönelimler istemiyoruz. Ama, bir kış uykusu da gerilla savaşının başına getirilemez. Kaldı ki geldiğimiz aşama ve mevcut gücümüz böyle bir kış uykusunu oldukça halsiz kılar. Böyle uykuların rüyaları da, "böyle yapacağız, şöyle edeceğiz" tarzındaki hayalleri de verimsiz olur. Unutulmasın; bizim gibi hassas bir dönemi yaşayanlar için, altı ay, her şeyin ya

Institut Kurde de Paris

kaybedildiği ya da kazanıldığı bir dönem özelliğinde olur.

Konferans sonrası içine girilen geneldeki pasif savunmacı ve uzlaşmacı anlayışın, hakketmediğimiz kayıpları vermemize yol açtığı ve bizi ileri düzeydeki bir gelişmeden alıkoyduğu açıktır. Konferansın temelindeki düşüncemiz, özellikle ikinci ve üçüncü bölgelerde uç veren ve ifadesini gerillayı geliştirmede değil, adeta onu boşa çıkarmada bulan yönelimleri açığa çıkarmak, eleştirmek, sahiplerinin bu anlayışını mahkum etmek, yeniden bizi gerillaya götürecek düzenlemeyi yapmak, bunun için yeniden eğitim ve örgütlenmeyi doğru bir eylem hattıyla, yani savaş çizgimizle birleştirerek sonbaharı çok güçlü bir atılıma dönüştürmek, kazanımları en azından ikiye katlamak amacını taşımaktaydı. Konferansın özünde bu fikir vardı. Fakat yapılan, parti genellemelerini ve kararlarını yine tekrarlamak ve böylelikle asıl canalıcı sorun olan yıkıcı pratikleri, tahribatlara varan çizgi dışılıkları, devrimcilikten başka her şeye benzeyen kural dışı yaşamı, parti yaşamını yadsıyan bireyci, yıkıcı, saygısız, sevgisiz, hesapçı vb. anlayışları ortaya koymayı esas almamak, bunu perdelemek olmuştur. Mahkum edilmesi gereken anlayış ve tutumlarla suç ortaklığı yapılmıştır. Bazıları da, günü kurtarmak ve idare etmek adına köklü çözümlemelere yönelmeyi bir yana bırakmışlardır. Sonuç, hiç de beklediğimiz gibi değildir, birçok gelişmeyi hakkettiğimiz halde, bunun yerine içe büzülen, pasif savunmacı, birçok alanı düşmana bırakan, kendini oldukça eyleme ve gerillaya kapatan durumlara düşmek olmuştur. İyi niyetli istisnaların olması, bu tür bir yaklaşımın varlığını ortadan kaldırmaz. Biz, bu durumu, bir yıldan beri hazırlamakta olduğumuz gerillayı inşa ve geliştirme perspektif ve olanaklarımıza karşı tasfiyeci bir yaklaşım olarak değerlendiriyoruz.

Bazı baylar sanmasınlar ki, ben gelecek yılda onlara yüz kişi aktaracağım. Siz buna alışmışsınız, tembel savaşçılık sizin hoşunuza gidiyor. Bu mümkün müdür, değil midir, düşünen yok; savaşı nasıl besleyecek, nasıl destekleyecek, düşünen yoktur. Hangi büyük bir eğitim faaliyeti ve iç düzenleme düşünülüyor? Belli ki yoktur. Halbuki bunlar temel sorunlarımızdır. Hepinizin çok önceden mutlaka cevabını vermesi gereken ve sonuca gitmemizi zorunlu kılan sorunlardır. Gerilla savaşçısı, gerilla militanı, en bilinçli hazırlanan

Institut kurde de Paris

bir militanlık ve savaşçılıktır. Eğer böyle iseniz, o zaman "savaşa varım" diyeceksiniz. Biz tüm bunları eleştirirken, siz "peki çözüm nedir" diye soracaksınız. PKK'de çözüm çok açıktır, bizde çözüm çok somuttur. Yeter ki militanlar kendilerini bu işe doğru versinler. Ve oldukça aydınlatılmış silahlı savaşım çizgisinde gerçekten yürüsünler.

Bu yılın başından beri, gerek düşmanın durumunu ve gerekse kendi durumumuzu değerlendirme ve bundan kalkarak yönelimleri belirleme temelinde kendi taktiğimizi oturtmayı bütün yönleriyle netleştirme, bununla yetinilmeyip örneğin yalnız Botan için üçyüze yakın tepeden tırnağa donanımlı ve eğitilmiş savaşçıyı, önderi, militanı aktarma, parti pratiğini her sahada yükseltme ve böylece savaşın kaderini lehimize çevirme öngörülmüştü. Bu, öngörü doğrultusunda, doğru ve yeterli çalışma temposuyla çalışıldığında sonuçlara nasıl ulaşılacağını da herkes görüyordu. Ama iyi biliniyor ki, kendini devrimcileştiremeyenler, özeleştiri vermeyi durumu kurtarma gereği sayanlar, kendi başlarına bırakıldıklarında nefes alamaz duruma düşenler, partimizin dev olanaklarının üzerinde kendi iflah olmaz bireyci, kinci, yıkıcı, tasarrufçu, kurnaz ve küçük-burjuva hesapçılıklarını dayatarak en tehlikeli yaklaşımları sergilediler. Bu kişilikler bilinmektedir. Bunun zıt kutbu olarak, pasif, bireysel kaygılarla dolu, parti içinde kendini yaşatmayı her şeyden önce ele alan, yeteneklerini kullanmayan, ancak tehlike kendisine dayandığında biraz kıpırdayan tip de, bu birinci anlayış kadar olumsuz dayatmada bulunmuştur. Bunlar, yeri geldiğinde uzlaşan anlayışlardır. Partimizi, onun devrimci savaş çizgisini ve günümüzde de gerilla savaşımını en çok bu anlayış ve tutumlar işlemez duruma getirmekte, geliştirmemekte, dolayısıyla düşmana karşı hakketmediğimiz kayıplara yol açmakta ve ileri düzeyde ulaşabileceğimiz kazançlardan bizi alıkoymaktadır.

Tekrar belirtelim ki, doğrusu bu dayatılan anlayışları yıkmak ve çizgi olanaklarımızı en yaratıcı bir tarzda birleştirip gerillayı genişliğine ve derinliğine geliştirmektir. Bunun dışında kurtuluş yolu yoktur. Eğer bu biçimde bir yeniden düzenleme, azami eğitim, örgütlülük ve eylemcilik geliştirilmezse, yaşanan küçük kayıplar giderek canalıcı bir yenilgiye de dönüşebilir. Tüm militan ve

Institut kurde de Paris

savaşçılar, bu tarzda görevlerine ısrarla ve mutlaka sahip çıkmalı, kendilerini zorlayarak ve yoğunlaştırarak bunu başarmalıdırlar. Belirtmek gerekir ki, birkaç istisna dışında şimdiye kadar uygulanan gerilla değildir, gerilla dışı, kural dışı, karmakarışık, rastgele, sistemsiz, keyfine göre, günü ve kendini kurtarmaya yönelik, devrimci savaşımda en tehlikeli olan anlayış ve hareketlerdir. Bunlar, mutlaka aşılması gereken anlayış ve tutumlardır. Herkesin azami sorumluluk duyması gereken, bu olumsuzluklara çizgide karşı durmak, gerillaya, inşa ve geliştirme temelinde derinden ve yaratıcı yaklaşmaktır. Parti Önderliği ancak bu tutumun sorumluluğunu kabul eder, bununla var olabilir, böyle savaşanların sorumluluğunu üstlenebilir. Bununla çatışan tutum ve davranışlara karşıdır ve asla onlarla uzlaşmaz. Kulağa küpe edilmesi gereken nokta işte budur.

Belirtelim ki toplantılar düzenlenebilir, biz tekrar önereceğiz, geniş toplantılar düzenlenmelidir. Gerçek bir konferans yine yapılabilir, bölge konferansları yapılabilir, geniş toplantılar düzenlenebilir. Gerçekten silahlı savaşım çizgimizi ve diğer alanlardaki militan ve savaşçı tarzımızı yeniden gözden geçirmeye ve onu her türlü çizgi dışı tutum ve anlayışlardan arındırmaya davet ediyoruz. Bu konuda gerçekten partinin silahlı savaşım çizgisine, gerilla savaşımı çizgisine ulaşılmasını istiyoruz. Belki çok çeşitli alanlarda halen katkılarımızı bekleyerek böyle yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Ama açıkça belirtiyoruz ki, bu büyük bir aldanmadır. Gerçekten bizim olanaklarımız ancak bu kadar olabilir ve ancak bu kadarı gerçekleştirilebilir. Daha fazlasını yerine getirmemiz gereksizliktir, sizin beklemeniz de gereksizliktir. Bu kadar olanağı birleştiremeyenler ve gerillaya dönüştüremeyenler, ardına kadar yenilginin kapısını açmışlardır. Tekrar bu konuda uyararak, gereklerinin yapılması için sizleri göreve çağırıyorum, görevinizi yapın diyorum.

Yapılması gereken, doğru gerilla ordusunun kuruluşudur, onun yönetimi ve savaşımıdır, işlerin bu temelde yürütülmesidir. Çeşitli toplantılarla yeniden gözden geçirme ve düzenleme sağlanabilir. Bu, tepeden tabana ve tabandan tepeye doğru uygun biçimlerde, yani birlik kurularak ve en ufacık bir birliği sarsıcı davranışa girmeyerek sağlanabilir ve sağlanmalıdır. Düzenlenmeye ilişkin şunları söyleye-

Institut Kurde de Paris

biliriz: Savaşın temel birliği takımdır, daha üst birliklere çıkılabilir, daha alt birlikler de olabilir. Ama bizde, özellikle Botan'da ve diğer alanlarda da silahlı birliklerin takım biçimindeki seyri bellidir. Takım seviyesinde komutan ve en az iki yardımcısı bir komite düzeni oluşturur. Takımın eğitimi, örgütlendirilmesi ve gerilla tarzıyla savaştırılması bu yönetimin temel görevidir. Takım komutanları temelde gerillayı uygulamalıdırlar, kendilerine dayatılan boş avareciliği (ki, belki kendileri de buna alıştırılmıştır) özeleştiri ile hemen aşmalıdırlar. Bu temelde, gerillanın ne zaman, nerede ve nasıl hareket ettiğinin düşmanca bilinmediği, düşmanın bilgisi dahiline girildiğinde ilk iş olarak onun bilgisi dışına çıkılan hareket ve yaşam düzenine ulaşmalıyız. Ve nerede ve nasıl vuracağımızı da düşmanın bilgisizliğine dönüştürmesini bilmeliyiz.

Bu temelde sürekli bir savaşım içinde olmak, çarpışma dışındaki bütün zamanı eğitim zamanı olarak değerlendirmek mutlak şarttır. Adam kaçırtmak değil, adam kazanarak birliği büyütmeyi ve en azından üç ayda takımı ikiye katlamayı esas almak gerekir. Biliyoruz ki, kaçan kişi ya artniyetlidir ya da baskıdan ve despotluktan yılmıştır. Bizde savaşa gelen savaşçının kaçmasının diğer nedenlerden kaynaklanması çok istisnaidir. O halde, ya artniyet ya da baskıdan yılma genellemesi yapmak yanlış değildir. Ve biz, birliğinden kaçanların bir başka alanda parti ile ilişki kurma yollarını aramasına ve bunu zorlamasına, hatta düşman tarafından yakalanacağını bildiği anda ölmeyi bilmesine bakarak diyoruz ki, bizde kaçanların çok büyük bir yüzdesi yöneticinin despotluğundan yılarak kaçmaktadır. İçine girdiği darlıkla kaçıştan başka yol bulamamaktadır. İşte gerillayı uygulamak ve geliştirmekle görevli olanların içine girmiş olduğu tutum budur. Adam yönetici olmuş, aldığı görev gerillayı genişletmek ve oturtmaktır, onun yaptığı ise bunun tersi olarak gerillayı daraltmak ve giderek dağıtmaktır. Evet, biz bunu kabul edemeyiz. Belirttiğimiz gibi, büyüyen bir savaş ve bir gerilla istiyoruz.

Buna bağlı olarak, elimizdeki silahın kimini düşmana kaptırmayı değil, ikiye katlamayı hedef almalıyız. Duyduk ve Kasım Çözümlemelerinde oldukça geniş koymaya çalıştık; bırakalım düşmandan silah ele geçirerek silahlanmayı, halkımızın boğazından kısarak

Institut Kurde de Paris

savaşımıza aktardığı değerlerin bir ifadesi olan eldeki silahlarımızı bile düşmana kaptırıyorsunuz. Bir helikopter sesinin duyulması karşısında en ağır silahlarımız yere atılıp kaçılabiliyor. Yere düşen şehitlerimizin silahları üzerlerinde bırakılıyor. Bunlar, nasıl bir gerillacılık içinde olduğumuzu da göstermesi açısından ilginç örneklerdir. Mevcut alanlardaki etkinliğimizi daraltmayı değil, ikiye katlamayı ve sürekli genişletmeyi bilmeliyiz. Birliklerimizin, eldeki silahı kaptırma veya etkinliğimizi daraltma değil, silahlarımızı kat kat çoğaltmayı ve sürekli yeni alanlara etkinliğimizi taşırmayı bilmesi, üç ay geçtiğinde bütün bu görevlerinde birkaç kat başarıya ulaşmış olması gerekir. Takımların ve bunun altı ve üstünün gerillacılığı böyle yetiştirilir. Bundan aşağısına gerillacılık denilmez, savaşçılık denilmez.

Benim söylememe gerek yok, kendiniz biliyorsunuz ki, yürütülen savaş tarzı gerilla değildir. Onun için, yürütülmesi gereken gerilladır diyoruz. Hepinizin çok iyi bildiği bu savaş biçimi, yoğun savaşçı ve kadro eğitimiyle, onların yeniden düzenlenmesiyle ve günün 24 saati gerilla esprisi içinde yürütülmesiyle mümkündür. Değil büzülmek, aylarca eylemsizlik ve faaliyetsizlik içinde kalmak, sürekli ya hazırlık ya da eylem içinde olmak gerillanın temel şartıdır. Bunun dışında boşa harcanacak bir dakikası bile yoktur. Gerillanın boş sohbetçilikle, yemekle kaybedeceği zamanı yoktur. Verirsin iki görevliyi yemek işiyle uğraşır, gerisi ise ya eyleme ya da eğitime alınır. Bir gerilla grubu yemek için köye yollanmaz. Ama biliyoruz ki, yemek için köye gerilla grubu yollanıyor. Hemen söyleyeyim, bir kez daha bu tekrar edilirse, yemek için, basit mide için sizi köye göndermek isteyen komutanı ezin, sorumluluğu bana aittir. 15 kişilik, 25 kişilik bir takım bir parça ekmeğe yatırılmaz. Bir kişi hayatını koysun gitsin yemek getirsin, 15 kişi gitmez. Biz çocuk değiliz, buna kadro harcama, savaşçı harcama alçaklığı denir. Bir de gerillanın levazımının nasıl sağlandığı bellidir. Gerilla dağda nasıl yaşar? Siz savaşı bir yana bırakmış, yeme-içme derdine düşmüşsünüz. Aslında gerilla yemeyi de hor görür, gerillanın yemeği düşmanla savaşımdır. Gerilla düşmana darbe vurur, bununla tatmin olur. Gerillanın rahatı yoktur, gerillanın rahatı düşmanı amansız koşullarda tüketmektir, yıpratmak-

Institut Kurde de Paris

tır, yok etmektir. Gerilla komutanı kendini sıradan savaşçının gölgesinde gizlemez. Gerilla komutanı, militanı, savaşın her bakımdan sorumluluğunu alır, planı da, uygulamasını da en ileride yapar. Belli ki bu konular aşınmış ve gerillacılık yan yatırılmıştır. Bütün bunların kökten düzeltilmesi gerekir. Görevimiz, tüm gücümüzle uğraşmamız gereken bir savaşıma bu biçimde üstün bir değer vermektir. Bu temelde yürüteceğiniz savaşın sorumluluğunu üstleniyoruz. İster yeni giden yoldaşlar olsun, isterse oradaki yoldaşlar olsun, tecrübelileri ve tecrübesizleriyle birlikte eğer faaliyetimize ve savaşımıza bu temelde katılacaklarsa, biz de onlar adına tüm gücümüzü ortaya koyarız.

Hemen belirtelim ki, yoldaşlık bağları da zedelenmiştir, sevgi-saygı dumura uğratılmıştır. Küçük-burjuva tutkular, öfke, beğenmeme, hatta korumama anlayışı geliştirilmiştir. Gencecik savaşçı adayları korunmamıştır, tecrübesizler imha sürecine terkedilmiştir. Bunun gerillacılıkla bağdaşır hiçbir yanı yoktur. PKK yoldaşlığında bu tutumların hiçbir yeri yoktur. Tecrübeli olanlar bilirler ki, kendilerini binbir emekle yetiştirdik, bu bizim görevimizdi, ama onlar niye yeni savaşçı yetiştirmiyorlar? Şunu söylüyorum; biz, çok zayıf olan ve birçok hatası bulunan yüzlerce kişiyi, bütün olanaklarımızı zorlayarak ve kendimiz için düşünmediğimiz rahat ve emniyetli bir ortamda uzun bir eğitime tabi tutarak yeniden biçimlendirmek için her şeyi seferber ettik. Hepiniz için bu çabalar esirgenmeksizin yerine getirilmiştir ve bunu bilirsiniz. Peki sizler ne yapıyorsunuz? Yanıbaşınızdaki insanı aylarca eğitimsiz, saygısız, sevgisiz, tedbirsiz bırakıyorsunuz ve en tehlikeli konumlara itiyorsunuz. Bunun, komutanın koruyucu ve eğitici çabalarıyla ne ilgisi vardır? Onlara dayanarak ucuz yaşam örgütlüyorlar, özerk yaşam geliştiriyorlar, raporlarda bunlar da var. Peki, bunun gerilla komutanlığıyla ne ilgisi var? Bir altın değerinde görmemiz gereken ve gerçekten her şeylerini ortaya koyarak size ulaşan, çok seçkin ve çok sevmeniz gereken, coşkuyla karşılamanız gereken savaşçılarla karşılaştığınızda, bizim bizzat buradan gönderdiğimiz savaşçılarla karşılaştığınızda, onlara karşı saygısızlığı, onları aylarca boş tutmayı, onların birikiminden yararlanmamayı sürdürüyorsunuz. Bunun yoldaşlıkla ne alakası var? Ama bu ortaya çıkmıştır. Hayır, oraya ulaşan her savaşçıyı cana minnet bileceksiniz.

Institut Kurde de Paris

Oraya ulaşan bir silahımız çok büyük bir değeri ifade eder. Ama bazen omuz silkeliyorlar, bazen belki de yük gibi görüyorlar. Bu, ancak partimizin yaşam tarzına yabancı olmanın göstergesi olabilir. Hayır; biz, en problemli insanları kendi eğitim alanımıza alıyoruz ve onlara yıllarımızı veriyoruz. Bu ne anlama gelir? Halkımızın kurtuluşu için bizim her türlü insanla uğraşmayı ve onları kazanmayı esas aldığımızı gösterir. Peki sizlerin, özellikle tecrübelilerin gösterdiği tutum bu mudur? Hayır! Gelen bütün raporlarda açığa çıkan şudur ki, ne kendi tecrübelerini doğru dürüst veriyorlar, ne de gelenlerin birikiminden yararlanıyorlar. Böylece her iki değer de çarçur oluyor.

Peki yapılması gereken bunlar mıydı? Belli ki değildi. O halde niçin yapıldı? Belki de kariyerine leke düşer, kendini aşar diye. Devrimciler böyle basit anlayışa düşerler mi? Hayır! Ama düşülmüştür ve mutlaka hemen giderilmesi gerekir. Devrimci eğitime yaklaşımımız, partimizin yaklaşım tarzı gibi olmalıdır. Biz, sıradan bir eğitim adayına bile çok büyük değer ve üstün yer veririz. Belli ki bu konuda yerine getirilmeyen görevler vardır ve bu görevler yerine getirilmezse gerillaya ulaşılamaz. Gerillaya ulaşılamayınca da geriye problemli insan kalır. Bunlar da kaçıp sizden kurtulmak isterler. Evet, bazı sözümona komutanlardan kaç kişi kaçıp kurtulmak istiyor. Gelen raporlara göre, filankesten %90 kaçmak istiyor. Zaten bazıları da kaçtılar ve göğüslerini düşmana siper ettiler. Peki kimdir bunun sorumlusu? Belli ki bu alçak adamlardır. Elliye yakın devrimci kaçırtan adam, komutan değil, bir canavardır, hemen dizginlenmesi ve durdurulması gereken bir canavardır. Hayır, biz yoldaşlarımıza, savaşçılarımıza üstün bir sevgiyle yaklaşırız, kendimizi onlara katık yaparız, onları korumaya alırız, onlar büyüyünceye ve kendi ayakları üstünde yürüyünceye kadar her şeyimizi ortaya koyarız. PKK, baştan günümüze kadar böyledir. Bu yapılmazsa, gerilla savaşı gibi zor bir savaşa sen sıradan köylü gencini süremezsin. Eğer sürersen, bu cinayetten daha kötü olur...

Burada benim de bir eğitim saham vardır. Hiç kimse diyemez ki kendiliğinden oluşmuş bir eğitim sahasıdır. Hayır, karış karış her alanı için emek harcanarak hazırlanmıştır. Buraya en derme çatma insanlar, partiyi tanımayanlar gelir. Hatta ne oldukları belli olmayan,

Institut Kurde de Paris

düşman sızmaları bile geliyor. Yani en tehlikeli sahadır. Ama buna rağmen, herkes ne aldığını ve bizim ne verdiğimizi iyi bilir. Ailelerinde göremeyecekleri saygı ve sevgi, maddi ve manevi ihtiyaçlar yerine getirilir. En önemlisi, muazzam bir teorik eğitim ve siyasal bilinçlenme sağlanır. Binbir işimin yanısıra bir de böyle bir işim vardır. Evet, bir tabur adayı her zaman eğitiyoruz. Ülke içinde olanların da rahatlıkla böyle geliştirebilecekleri alanlar vardır. Peki neler yapılıyor? Bırakalım bir taburu, bir manga bile üç ayda eğitilebiliyor mu? Eğer eğitemiyorsanız, o zaman savaşın geliştirilmesinden ve gelişmesinden nasıl bahsedebilirsiniz?

Her eğitim devresinin öncesinde ve sonrasında yaptığımız değerlendirmeler vardır ve bunlar yüzlerce cildi buluyor. Bazı sözümona ileri düzeyli sorumlular, iyi bilinçli olanlar, şimdiye kadar kaç ciltlik eğitim notu hazırladılar? Filistinlilerle ilk ilişkiye geçtiğimizde bize eğitim notlarını verdiler. Evet, bizim on yıllık savaş kurmaylarımız, sizin bir tane savaş eğitim notunuz oldu mu? Kaç propaganda konuşması yaptınız? Belli ki sınırlıdır, belki bir şeyler yapılmıştır ama azdır. Bütün bunlar şunu gösteriyor; zor bela ele geçirilen bazı olanakların çok kötü kullanılması, kötü düzenlenmesi veya düzensizliği vardır. Açık ki bunlardan kurtulmak, mevcut savaşım tarzını bütünüyle değiştirmek gerekiyor. Tüm militan ve savaşçılar, içinde bulundukları durumun bir kader olmadığını, PKK'nin ordulaşma düzeni olmadığını, onun saptırılmış bir biçimi olduğunu çok iyi bilmelidirler. Ve eğer şimdi imha olmuyorlarsa, bu durum sürdükçe imhanın öyle pek uzak olmadığını bilmelidirler. Bizim her zaman size katkı sunmamız, takviye yapmamız mümkün değildir. Hepsi bir günde kesilebilir. O zaman siz ne kadar yaşayabileceksiniz? Teslim bayrağını çekmek veya intiharvari girişimlerle sonunu getirmek bize layık mıdır? Hayır! Şimdiye kadar yarattığımız gelişmeler ve hazırlıklar zaferi getirecek hazırlıklardır. Düşman da bunu bekliyor. Her bir yıl içinde yaptığımız atılım bir zafer atılımıdır, tamamen bunu mümkün kılıyor. Ama bunu işletmeyen kimdir? Kendini bir duvar gibi bunun önüne engel olarak diken kimdir? Hangi tutum ve anlayışlar bunu yapıyor? Eğer bunları tam çözemezseniz, o zaman yırtıp aşamazsınız ve geleceği de yaratamazsınız.

İnstitut Kurde de Paris

Buradan giden birçok yoldaşımız oldu. Ben, onlara bir kez daha seslenişte bulunacağım. Nasıl doğru yolu izleyeceklerine dair hepsi de söz verdiler. Gerçekte ise sözün iyi adamı olmadıklarını ortaya koydular. Halbuki devrimciler sözünün eridirler. Ve kaldı ki biz yaşamak, özgür yaşamak istiyoruz. Özgür yaşam gerilla yaşamıdır dedik ve hepimiz baştan sona kadar buna katıldık. Fakat pratik neyi söylüyor? Belli ki tersini, sözlere sahip çıkılmadığını! Tekrar söylüyorum, çare yiğitçe sözünün eri olmaktır. Biz, bu belirlemelerimizle ne olumsuz bir tablo yaratmak istiyoruz, ne de işler dört dörtlük durumdadır diyoruz. Devrimci iradeyi çizgimizin doğrultusunda işlere dayatmalıyız. Bütünüyle partimizin yaşam tarzını, savaşım tarzını uygulamalıyız. Bazı kariyerist tutumlular, önderlik sevdalıları, etki-yetkiye dayanarak yaşamak isteyenler, incir çekirdeğini dolduracak kadar değer ifade etmeyen bu tutumlarından vazgeçsinler.

Bir halkın kaderi sözkonusu iken, bireyin mücadelede kalıp kalmaması fazla anlam ifade etmez. Biz, halkımızı yaşatmak istiyoruz. PKK'nin ordulaşmasını yürütmek istiyoruz. Bu konuda biraz dürüst olalım, çabalarımızı çizgimizin zafer yürüyüşü doğrultusunda, kendimize, çevremize ve partimize bütünüyle yararlı olacak biçimde sergileyelim. Bize gerekli olan işte budur. Bütün bunlar şu anlama gelir; savaşım tarzımızı gözden geçirerek yeniden düzenlemek, gerillayı oturtmak ve yürütmek. Bu konuda artık engel tanımamamız, yepyeni kadro, yepyeni militan, yepyeni savaşçı olmamız gerekir. Bu, pasif savunma içinde aylarca kendini tutmakla olmaz. Vadilere saklanarak eylemleri mevsimler üzerinde planlamak ve uygulamak tam bir iflastır. Hayır, savaşın yazı-kışı yoktur, kışın düşmana belki daha büyük darbeler indirilebilir, çok daha fazla eylemlilik mümkündür. İşte Salvadorlular, fırtına gibi estiler ve düşmanın sağlam bir yanını bırakmadılar. Belli ki onlar gerillacıdırlar, onlar gerillayı uyguluyorlar. Biz de ikibin kişilik, üçbin kişilik gücümüzle, istesek Van'ı, Hakkari'yi, Siirt'i işgal edemez miyiz? İşgal ederiz, hem de o pasif savunmacı cephe tarzı çatışmanın içinde verdiğimiz kayıpların onda birini vermeyiz. Demek ki gücümüzü iyi bilmemiz gerekiyor, bu güç nereyi zaptedemez? Hepsi silahlı, cesur ve hayatını ortaya koymuştur. Peki biz bu gücü gerçekten kullanıyor muyuz?

Institut Kurde de Paris

Bizimkilerin aradığı savaş tarzı ortaçağın savaş tarzıdır. Biz burada, düşman karşı tarafta, mevziye yatar vuruşuruz! Belli ki ölümdür bu. Altı ay kendini bir yere çivi gibi bağlarsan elbette ki hiçbir yere saldıramazsın. Bilmem hazırlıktır, lojistiktir, şudur budur. Bunlar için mi kendimizi aylarca bir yere bağlıyoruz? Nerden çıktı bu anlayış? Bunlar düşkün bireysel yaşamı bir türlü aşamayanların bahaneleridir. Kışın eylem yapılamayacağı da nereden çıktı? Bu, kar altında kış uykusuna yatmak olur. Bu da bir gaflettir ve böyle bir şey gerillada yoktur. Neredeyse bunu bize de kabul ettirmeye çalışıyorsunuz. Kışın sanıldığından çok daha büyük eylem yapılır. Araştırmadınız, incelemediniz, uyduruk teorilere sığınarak bir eylemsizliği yaşatıyorsunuz. Halbuki çok çeşitli eylemler yapabiliriz, fırtına gibi eserek düşmanın tüm ekonomik ve siyasal dayanaklarını tasfiye edebiliriz. Gerillanın sınırsız eylem kapasitesi vardır.

Şimdi şu soruyu sormamız gerekiyor: Teorik olarak öğrendiklerimizin yüzde kaçını uyguluyoruz? Siyasal bilinç dışında askeri konularda da geniş bilinciniz vardır, patlayıcılardan her türlü silahı kullanmaya kadar hepsi bilinmektedir. Peki bunları kaç ayda bir ve nerede kullanıyoruz? Biliyoruz ki, omuzda pas tutuyor silahlar. Halbuki patlayıcılar her yerde yaygın olarak kullanılabilir, düşman hedeflerin üzerine yürünse tarumar edilebilir. Herkes elinde bir bomba ile bir kasabaya girer ve düşman odakların üzerine birer tane atarsa, orada düşman diye bir şey kalmaz. Peki uyguladık mı hiç? Halbuki o her gün verdiğimiz kayıpların onda birini bile bu tür eylemlerde vermeyiz. Örneğin Silopi'ye birkaç defa girdik, tek bir kayıp verdik mi? Açık ki vermedik. Ama sakat bir köylü çatışması bizden onlarca insan götürdü. Neden? Sakat bir çatışma tarzıdır da ondan. Silopi'yi baştan başa işgal etseydik ve yüzlerce düşman öldürseydik, gerçekten kaybımız bu kadar olmazdı. Eğer planlı biçimde Cizre'ye saldırsaydık, öyle bir eylemde Cizre'nin yanıbaşında verdiğimiz bu kayıplar olmazdı. Hele hele köylerin hepsine girebiliriz ve hiç kayıp vermeyiz.

Çok açık ki, biz doğru bir tarzda savaşmıyoruz. Kayıplarımızın esası da buradan kaynaklanıyor. Hiç kayıp olmaz demiyoruz, savaştır bu, elbette olur, hatta daha fazla da olur. Biz doğru savaşalım, kayıp

Institut Kurde de Paris

da olsun bu bizi fazla sıkmaz, çünkü savaşı geliştirir. Ama savaş biçimimize ters tutumlardan kaynaklanan kayıplar çok kötüdür. Örneğin ikinci bölgede hangi gerillacılık uygulanmıştır da kayıplar verilmiştir? Çok açık ki gerilladan çok uzak bir yaşam ve vuruş tarzıyla hareket edilmiş, cephe savaşçılığı esprisine yönelinmiş, birliği en çok açığa çıkartacak ve düşmanın rahatlıkla ulaşabileceği noktalarda tutarak düşmanın ulaşmasına neden olunmuştur.

Aslında biz, tam gerillayı uygulamamanın biçimlerini iyi buluyoruz. Gerillayla nasıl çelişilir, onun biçimleriyle uğraşıyoruz. Öyle anlaşılıyor ki, bu, genelde parti çizgisine ve özelde gerilla savaşımına bir oportünist gibi, bir tasfiyeci gibi yaklaşmaktır veya durumu böyle olanların etkileridir. Ve bunlar, çalışmalara oldukça çok damgalarını vurmaktadırlar. Bazı militanlar ve savaşçılar bunu iyi bilmedikleri için, bu durum çok tehlikelidir. Belli ki gerillacılık değildir bu. Böyle bir anlayışın üzerinde geçerli olduğu bir birim, dağılmaya ve yenilmeye mahkumdur.

Bir de uzun bir süreden beri gerillayı oturtamayışımız vardır. Bu konuda emekleme, savaşı dilediğimiz gibi geliştirememe vardır. Olanaklarımızın az olduğu ve ulaşım zorluklarının bulunduğu zamanları anlarız. Fakat, bunlar aşıldıktan sonra yerine getirilmesi ve yürütülmesi gereken bir çalışmamız da olmalıdır. Çok açık ki, şimdi bunların hepsine ulaşılabilir. Şüphesiz ülkedeki birliklerimiz biraz örgütlüdür ve komutaya da kavuşturulmuşlardır; biz eleştirilerimizi yaparken, bütünüyle bunları altüst edelim demiyoruz, düzeltelim ve eksikliklerini giderelim diyoruz. Yeniler-eskiler, tecrübeliler-tecrübesizler, aydınlar-köylüler, hepsinin en anlamlı birliğini kurmayı esas alalım diyoruz. Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç, savaş tarzımızın düzeltilmesidir, yaşam tarzının gerillanın ihtiyaçlarına göre ayarlaması ve bütünüyle gücümüzün yeniden düzenlenmesidir. Bu, tepeden tabana doğru kararlarla olur, yine taban inisiyatifini kullanarak kendisi yapar; önemli olan, düzenlenmiş ve gerillaya oldukça yatkın bir yapının daimi hareket halinde olmasıdır. Hareketli yaşamak her zaman esastır.

Bu bağlamda tekrar değinmekte yarar var: Kış sürecinde birkaç noktada yığılmanın tehlikeleri vardır. Gerekirse düşmana çok yakın

Institut Kurde de Paris

olan, ama iyi saklanan, iyi vurup kaçan bir çalışma temposuna ulaşılarak, uygun yerlerde birlikler genişçe bir alana serpiştirilebilir. Bu şekilde, kış boyu kent işgalleri de dahil fırsat buldukça çok sayıda eylem yapılabilir. Bir de bu kadar gücü bir arada günlük beslemek bile büyük bir problemdir. Değil aylarca, gerçekten birkaç saat bile eylemsiz durmak aleyhimizedir. Gerilla ordusu, kartopu gibi yuvarlanma özelliğine sahiptir. Sürekli yuvarlanırsa büyür. Ama durdu mu erir. Gerilla kartopudur, yuvarlana yuvarlana kendini büyütür. Onun için, gerillada sürekli hareketlilik ve savaşı geliştirme esastır. Dolayısıyla, şimdi yaşananın tersi bir yaşamı bütün birliklere egemen kılmak, mangadan bölük ve tabura kadar muazzam bir hareketliliği çok yaygınca sağlamak gerekli ve şarttır. Bu, düşmanın sinirlerini yıpratır, taciz eder, onu arazide dolaşamaz hale getirir. Gerillanın gölgesinin görüldüğü alanlarda düşman hareketsiz kalır. Arazi ve sayımız buna uygundur. Biz bu duruma geçtik mi, ülke denetimi elimize geçmiş demektir ve bunun olanakları vardır.

İnanıyorum ki, tüm savaşçı yapımız da bütün bu sorunlara kafa yormaktadır. Onlar da sorunların böylesi bir doğru çözümüne çalışıyorlar. Gerek giden gruplarımız, gerekse yeni gidecek grubumuz bu temelde savaşa katkısını sunabilmelidir. Sıradan savaşçıdan, yeni katılmış köylüden elbette bir çözüm bekleyemeyiz. Ama savaşın kurmayı ve komutanı olmayı becerebilenler, bunda sorumlu olanlar, doğru çözümü zorlamalıdırlar. Kesinlikle ne oradaki yaşantıya kölece boyun eğmek, ne de tecrübeyi ve birikimi bir kenara itmek doğrudur; hayır, alınacak olumlu yanlar vardır, karşı çıkılacak olumsuz yanlar vardır. Yeni gidenlerin de bazı olumsuzlukları olur. Ama, hepsi de parti ruhuyla dopdoludur ve partinin doğru çizgisinde savaşmaya karar vermiş insanlardır. Bunların hepsi, en ileri ve olumlu işlerin başında yer alabilirler. Bütün bunlar, uygun kararlarla ve pratik görevlendirmelerle gerçekleştirilir.

Ülkede en üstte günlük yürütmeden sorumlu grubumuz vardır. Bu yapı, bölgelere, takım bünyelerine ve hatta mangalara dek indirgenmiştir. Sorumluluk kademeleri, sorumluluklarını iyi kullanmalıdırlar. Başta en üstteki yürütme, ortaya koyduğumuz eleştirilerin ışığında savaşı mutlaka yeniden düzenleme, yaygınlaştırma ve sürekli bir

Institut Kurde de Paris

gerillayı dayatma ile görevlidir. Söyleyeyim, eğer yürütme bunu yapmazsa, o zaman suçlu olarak sandalyeye oturtulacaktır. Raporlarda bazı nitelemeler var, "filankes aslında emekliye ayrılacağı günü bekliyor", "filankes aslında suçludur", "filankes onunla uzlaşmıştır" deniyor. Evet, bir kez daha bunlar önümüze gelirse biz de yargılamaya alırız. En üst düzeyde savaşa tutuculuğu dayatmak, savaşa gerillayı değil de boş-avare asi grup pratiğini dayatmak, gerilla vuruş tarzını değil de köylü isyancılığını, mevziye yat, saatlerce çatış ve kayıp ver taktiğini uygulamak aslında en ağır suçtur. Bu kayıplar yanlış tutumlardan dolayı verilmektedir ve bunun sorumluları da ancak yargılanabilir. Doğru olan budur, ancak bu duruma düşmek bir marifet ve yiğitlik değildir. Dolayısıyla, "suçluyuz, cezalandırılmamız gerekir" demek yerine, çok netleşmiş parti çizgisinde doğru savaşmayı bilmek gerekir. Biz, hiç kimseyi ucuz yere cezalandırmak istemiyoruz. Biz, herkesin çizgi doğrultusunda zaferden zafere koşmasını istiyoruz. Hem hakkımız, hem de beklentimiz budur.

Yürütme ve merkez, işlerin hepsinden birinci derecede sorumludur; mangadan ve hatta sıradan milis ve köy temsilcisinden en üst birliğe kadar hepsinin çizginin gereklerine göre yürüyüp yürümediklerinden sorumludur. Eli ulaşabiliyorsa sorumluluğunu ülke geneline de yaymalıdır. Ancak, şimdi esas olarak Botan'da savaşı ilerletmek, parti çözümlemeleri ışığında doğru yolda yürütmek ve denetlemek vazgeçilmez görevidir.

Gerilla savaşımız derinliğine ve genişliğine gelişecektir. Bunun kışı ve yazı yoktur. Kışa göre taktikler, yaza göre taktikleri vardır. Kış yalnız eğitim dönemi değildir, yaz da yalnız savaş dönemi değildir. Kışta eğitim olur, eylem de. Yaz da aynı durumdadır. Fırsatlar ve düşmanın zorlukları vardır, buna göre az veya çok olur. Bunlar, günün 24 saatinde düşünülerek cevap verilmesi gereken taktik sorunlardır. "Altı ay kış böyle geçer" deyip kendimizi altı ay pasifizme terketmeyi düşünemeyiz. Bu, kendini aldatmadır. "Yazı bekleyelim" demek abestir. Devrimcilik bekleme işi değildir, devrimcilerin bekleyecekleri bir saatleri yoktur. Ben, size bir tutumu ifade ediyorum. Gerçekten boşa geçirilecek değil bir kışınız, bir haftanız bile olamaz. Eğer kendinizi bu anlayışa terkederseniz, daha işin başından itibaren

Institut Kurde de Paris

kendinizi tutuculuğa ve pasifizme terketmiş sayılırsınız. Hayır, bizim tarzımız bu değildir.

Biz, gerçekten köklü ve radikal bir değişiklikten söz ediyoruz. Yıllardır Botan alanında yakamıza yapışan tarz, ne gerilladır, ne peşmergedir, ne cephe savaşıdır, ne de başka bir biçimle izah edilebilir. Evet, işte bu biçimsizliği aşmak istiyoruz. Ortaya çıkan yanlış yaşam tarzını düzeltmek, ordulaşmamayı ve orduların savaşmamasını aşmak, bu konuda kendini ısrarla dayatan tutucu davranışlardan kurtulmak istiyoruz. Sizler gibi gerçekten her biri çok değerli olan militanların bu gerçeklere saygı göstermesini, bunun da yolunun gerçekten bir önder devrimcinin görevlerine layıkıyla sahip çıkması olduğunu belirtiyoruz. Bunun dışında hiçbirimizin sorumluluğu ve saygınlığının olamayacağını ısrarla vurguluyoruz.

Bu eleştirileri yapmamız ve istekleri sıralamamız, işleri zorlaştırmak ve biraz daha karıştırmak için değil, tam tersine hepinizin çok değer verilmesi gereken yaşamınıza saygı göstermek içindir. Bunları, hatası olanların, hatta suç işlemiş olanların, suçlarını görüp doğru tutuma bir an önce ve ertelemeksizin sarılmaları için belirtiyoruz. Sizler, gerçekten kahramanca ve yücelikte sınır tanımaz tarihi bir görevin içine girmiş bulunuyorsunuz. O halde bu göreve layıkıyla yaklaşım gösteriniz. Bunun aksi bir durumda, en felaketli sonuçlardan birini yalnız kendinize değil, halkımıza da hazırlıyorsunuz demektir. Bu nedenle durumlar çok hassastır. Bu noktada, kişiliklerimiz gerçekten yüce mi yüce, sıkılmış bir yumruk gibi, yeteneğini alabildiğine ayaklandırmış mı ayaklandırmış, gerçekten gerilmiş bir yay gibi olmak zorundadır; düşmanın asla kontrolü altına alamayacağı bir hareketliliği, düşmanı amansız bir takip ve taciz etmeyi, yıpratmayı, en zayıf yerinden vurma biçimindeki gerillayı yaşamak zorundayız.

Şimdi kalkılıp bu konuda sorumluluğu zayıfın başına yıkmak gibi çok ters bir yaşam düzeyi tutturulabilir mi? Hayır! Eğer en seçkin savaşçı yaşamı tuttursanız, bu işlerde zaferin yolunu aralayabilirsiniz. Ve bu acımasız yaşamda bir kahraman gibi çıkış yapabilirsiniz. Bunun dışında çıkış yolu yoktur. Bunun dışında çok zavallı ve acınacak biri durumuna düşersiniz. Böyle zavallıların da bizim

Institut Kurde de Paris

partimiz ve gerillamız içinde yeri yoktur. Parti ve gerilla içinde bu konumda yaşamak ve bunun kabul edilmesini istemek çok tehlikelidir. Dağ başında ve gerilla içinde öyle yaşam olmaz. Bu biçimde yaşamak isteyenlere bir kez daha söylüyorum, gerçekten savaş alanında böyle bir yaşam sergileyeceğinize (ki, bu suçtur), gelin size istediğiniz yaşamı başka yerde verelim. Ama bir militan olarak değil, savaşta başarısız kalmış bir emekli de demeyeceğim, kaçmaya benzer, savaşa güç yetirememiş bir zavallı olarak size yer veririz. O yüce militan sıfatını size veremeyiz.

PKK'deki militan sıfat gerçekten yücedir ve lekelenmeyecektir. Bunca şehitle yoğrulmuş bu militan özelliği biz çiğnetmeyeceğiz. Öyle asalakları da sırtımızda militan diye yaşatmayacağız. Militanlığa varım diyenlerle sorumluluğu sonuna kadar paylaşırız. Ben de dahil her kim ki, bunca olanağa rağmen zamanının tümünü savaşta vermezse, savaşın gereklerine göre yaşamaz ve olanakları savaşa kullanmazsa, onun tutumunu hiç çekinmeden alçaklık sayarız. Savaş, bizim koşullarımızda kesinlikle daha fazla kahramanca tutumların sergilenmesini ister. Kendinizi kandırmak ve savaş içinde oyalanmak olmaz ve asla kabul edilemez. Bunca gerçeğe rağmen hala tıkandığını söyleyenlere, başka yerlere müracaat etmelerini söylüyoruz. "Parti beni açsın" diye artık kimse söyleyemez. Böylelerinin gerçekte silinip süpürülmesi gerekir. Tıkanma ne demektir? Namuslu adamlara söylüyorum, böylesine zor günde tıkanma mı olur, yoksa yağ gibi işleme mi olur? Tıkanmak çizgide yürümemek demektir ki, böyleleri gitsin layık oldukları düşmanın cerrahlarıyla kendileri açsınlar, bizim önümüzü kesmesinler. Bu tıkanma lafını artık duymak istemiyoruz. Bunlar laftır; tıkanmak demek, gerçekte savaşı istememek demektir, devrimcileşmeyi istememektir. O halde artık buna son vereceğiz.

Biz yurtdışındayız, on yıldır tek bir günümüz bile tıkanmamıştır. Tersine dünya alemi biz çözümledik, çözümümüzü dayattık ve kabul ettirdik. Siz orada sınırlı bir birim içinde mi tıkanacaksınız? Bu, namussuzluğun daniskasıdır, kimse bunu normal bir olay olarak görmesin ve onay vermesin. Varsa böyleleri, bunların kulağından tutup ya adam etsin ya da yerle bir etsin. Eğer bunlar doğruysa, hatası ve suçu olanlar bu doğruyu kabul edecekse, pratik tutumlarıyla bunu

Institut Kurde de Paris

kanıtlayacaksa, böylelerini tekrar saflarımızda savaştırırız. Hemen şunu da söyleyeyim, kendilerine ileri düzeyde yetki tanımış olan bazıları, hatalı ve suçlu konumda oldukları için, eğer düzelmek istiyorlarsa önce sıradan bir savaşçı gibi savaştırılacaklardır. Yürekleriyle savaşa katıldıklarını kanıtladılar mı, halka ve savaşçılara yoldaşça davrandılar mı, o zaman yükselirler, üç ayda ana birlik komutanı da olabilirler. Sorumluluk elbette verilir, yeter ki layık olsunlar da genel komutanlık görevini de yürütsünler. Bu konuda en ufacık bir tereddütümüz yoktur.

Eğer bir kişi savaşla oynarsa, ben bile olsam, derhal alaşağı edilmelidir. Bu, bir ilkedir. Böyle bir durumda, dürüst ve size yararlı oluncaya kadar beni tutarsınız, buna siz karar vereceksiniz. Ben partimizin 11. kuruluş yıldönümü nedeniyle bir çözümleme yaptım. Demokrasinin nasıl kullanıldığına ilişkin şunu söyledim: Bütün gücümle yürüttüğüm bir demokrasi savaşıdır. Dilsize dil takabilmek, sağıra ses olabilmek, köre göz olabilmek için her şeyimi ortaya koydum. Bu temelde eğer size yararlıysam, bana önderlik rolü tanınmalıdır. En ufacık bir bastırmam oldu mu, sizin katılımınızı propagandada, örgütlemede, eylemde sınırlandırdım mı, buna iyi gözkulak olmadım mı, değil engelleme, ufacık bir duraksamaya sevk ettim mi benden hesap sorun. Benim prensibimi değerlendirin, bakın, her bakımdan önünüzü açıyor muyum, her düzeyde sizi ilerletiyor muyum? Evet diyorsanız onaylayın, hayır diyorsanız beni alaşağı edin. Bana, Parti Genel Sekreterliğime bakmadan ve hiç acımadan bunu yapın!

Elbette bu, hepiniz için geçerlidir? Sizin göreviniz halka demokrasiyi götürmektir. Yoldaşlar arasında en saygılı ve en katılımcı bir yaşamı yaratmalı, kararları kolektif alma, bilerek hepsinin katılımını sağlama, bu konuda ısrarlı olma, bastırmak bir yana omuzunuza alıp daha da ileri fırlatma hassasiyetine göre hareket etmelisiniz. Militan bunu yapandır, önder böyledir. Önder, savaşçılar savaşırken geriye yatan adam değildir. Peki sözünü ettiğimiz olumsuzlukların önderlikle ne alakası var? Bunlar, iflah olmaz ve ne olduğu belirsiz serseriler, küçük-burjuva bozuntuları, feodal agacıklardır. Ve bunların da partimizde yeri yoktur. Herkesin bunu bilmesi gerekiyor.

Institut Kurde de Paris

Benim durumumu gözönüne getirin, nasıl çalıştım, nasıl hizmet ettim, bunları nasıl yapıyorum? Ben de kendimi bir militan olarak değerlendiriyorum. Hizmetimi bu temelde açıkça sergiliyorum. Bunları bütünüyle gözden geçirin. Eğer bu benim için geçerliyse bunu herkese uygulayın, kendinize de uygulayın. Bu, bir ilkedir, PKK önderlik ilkesidir. Hepimizin bunu uygulaması gerekir. Kim ki bu ilkeyi çiğniyorsa onun kulağından tutun ve "sen ilkeyi çiğniyorsun" deyin. Eğer önderlik gerçeğini böyle uygularsanız, parti yaşamında ve savaşında kimse sizin belinizi yere getiremez.

Partimizin değerli komutan adaylarına ve savaşçılarına bu gerçeklerimizi bu kadar özenle anlatmamın nedenleri var. Şimdiye kadar gittiler, ancak doğru yolda fazla sonuç vermediler. İşlerin yeniden düzenlenmesine ve yeterli bir yönetim gücü olmaya, sözleriyle bağlantılı olarak gerçeklik kazandıramadılar. Sizler de bunlardan olmayın diyorum. Bu durumda olanlara tekrar sesleniyorum, bir kez daha durumunuzu gözden geçirin, bu acımasız koşullarda görevlerinize doğru sahip çıkın ki yaşamınızın bir anlamı olsun. Yaşamda zaferin yolunu aralayın, aksi halde sizlere çok çok yazık olacaktır.

Biz kazanabiliriz, savaşarak ve savaştırarak gerillayı kazandırabiliriz. Sadece TC değil, onu destekleyen emperyalist ordular da gelse, Kürdistan'da hepsini perişan edebiliriz. Şu anda bile, mevcut düşman gücünü istesek altı ayda perişan edebiliriz. Mevcut gücümüzle bu mümkündür. Fakat doğru savaş tarzını bulacaksınız, günün 24 saatinde gerekirse düşüneceksiniz, bütün yapıyı kararlara katacaksınız, bu azami kararlılığı yaratır. İşbölümü yapacaksınız, düşmanın kontrol altına alınmadık tek bir noktasını bırakmayacaksınız. Gücümüz buna da yeter. Ve böylesine kontrol altına alınmış bir düşman perişan olur. Bu biçimde olacak kayıplarımız önemli değildir, çünkü biz düşmana bire-yüz kayıp verdiririz.

İşte böyle savaşıma varsanız yola çıkın, böyle savaşımın komutanı olmaya adaysanız komutan olun. Ama onunla oynayacaksanız, o zaman sıradan bir savaşçı olma zahmetine bile katlanmayın, çünkü savaşla oynanmaz. Öyle inanıyorum ki, önümüzdeki dönemi gerilla ile açacağız. Belki zamanımız ve olanaklarımız bazen bu yolda layıkıyla kullanılmamıştır, fakat her şey yitirilmiş değildir. Hakketti-

Institut Kurde de Paris

ğimiz gelişmeleri bugüne kadar sınırlı yaşadık, fakat önümüzdeki dönemde azamisini yaşatabiliriz. Partimizin bütün militan ve savaşçıları önümüzdeki dönemin büyük başarılarla geçmesini sağlayabilirler. Ama, daha önce de belirttiğim gibi, savaşım tarzımızı doğrultarak bunu başarabiliriz, çünkü günümüz Kürdistan'ında artık her şey, nefes alıp vermek bile buna bağlıdır. Bu noktada çocuk olmayalım ve kendimizi kandırmayalım. Bazılarınızın raporlarında görüldüğü gibi o yürekler acısı durumlara kendinizi düşürmeyin. Önce de söylediğim gibi, çete şefliğini uygulamayın, boş pratikçiliği ve anlamsız çatışmaları savaşçı yapımıza dayatmayın, halka karşı feodal despot gibi davranmayın.

Hepimiz biliyoruz ki, gerilla, gerek iç yapılanmaya ve gerekse dışa karşı demokrasinin kılıcıdır, demokrasinin şövalyesidir. Biz, yüce bir demokrasi kavgası verirken, bu kavgayı halkla kazanacağımızı söylüyoruz. Halkın içinde bulunduğu o çok geri feodal yapılanmaya karşı kafa kaldırmasını propaganda ediyoruz. Neden? Böyle olsun istiyoruz da ondan. Gerçek böyle olduğu için, halka despotizmi uygulamak, demokrasinin kılıcı olmaktan çıkıp gericiliğin ve sömürgeciliğin kılıcı durumuna geçmek olacaktır. Kim ki, halkı kendi feodal-despotik baskısından dolayı partiden uzaklaştırıyorsa, partinin demokrasisini halka uygulamıyorsa ve hem de pratiğiyle halk karşısında olumsuz bir örnek teşkil ediyorsa, işte en yakın ve en büyük devrimci hedef odur.

Hepimiz yoldaşlara karşı saygı ve sevgi dolu olmalıyız. Bu saygı ve sevginin temeli de demokratça bir yaklaşımdır. Demokrasi, insan yaşamının en güzel erdemidir. Yaşamı ortak üretmeye ve tüketmeye dayanır. Üretimi güçlü kılmak için de katılımın güçlü olması gerekir. Katılım da kişilerin önünün açılması ve bilinçlenmesi ile mümkündür. Önü açılmayan ve bilinçlendirilmeyen kişi, ya katılımı sağlamaz ya da çok az sağlar. Demek ki arkadaşını sevmenin ve saymanın temel koşulu, ona karşı demokratik davranmaktır. Yaşama katılımda demokrasiyi sağlamayanın yaşamdan çekilmede de demokrasiyi sağlamayacağı açıktır. "Hep ben konuşacağım sen sus, sen bir şey bilmezsin" demek, "hep ben yaşayacağım sen ölsen de olur, zaten sen bir işe yaramıyordun ve kanın beş para etmez" anlayış ve pratiğine

Institut Kurde de Paris

götürür. Belirtelim ki, bir toplantıda arkadaşını konuşturmayan veya onun önünü açmayan, siperde de arkadaşını tek başına bırakır. Çünkü, ona göre arkadaşının yaşayıp yaşamaması önemli değildir. Bunun diğer bir yanı da, demokrasiyi uygulamayanın ve savaşçıya demokrasi bilinci vermeyenin, parti karşısında konum ve pratiğini saklamak istemesidir. Çünkü, demokrasinin kurallarıyla işlediği bir yerde suç işlemek asgariye iner ve yine işlenen suçlar açığa çıkar. O halde, demokrasiyi uygulamamanın bir diğer nedeni de, kendine suçlu bir ortam yaratmaktır. Ama iyi bilinsin ki, bu tarzda işlenen suçların hesabı er veya geç sorulacaktır. İşte Doğu Almanya'da, Bulgaristan'da kırk yıl anti-demokratlık yapanlar alaşağı ediliyor ve hem de kırk yılın hesabı soruluyor. Biz de soracağız. Halka ve yoldaşına demokratik davranmayan feodal-despot taslaklarından bunun hesabını soracağız.

Doğrular vardır, onları yaşayın ve uygulayın. Biz bununla varız, böyle olanlarla sonuna kadar yürürüz. Ancak böyle olanlar bizimle birlikte olduklarını kabul edebilirler. Böyle olmayanlar kesinlikle bize bağlı değildirler. Kimse artık ucuz bağlılık lafı etmesin. Bağlı olmak, özde böyle olmak demektir. Böyle olmayı becerebildiğiniz oranda, önderlik gerçeğine, şehitler gerçeğine, zindan gerçeğine, bütünüyle parti ve halk gerçeğimize bağlı olduğunuzu kanıtlarsınız. İnanıyorum ki, bazı hatalı ve hatta suçlu durumda olanlar, pratikte içine girecekleri doğru tutumla kendilerini düzeltirler, aklarlar. Yetmezlikleri olanlar, oldukça gelişmiş koşullarda kendilerini yetkinleştirebilirler. Ve daha çok da, kendilerinden çok şey beklenen bilinçli militanlarımız, bilinçleri oranında ve pratiğe doğru yönelerek kendilerinden beklenen komutanlık görevlerini yerine getirirler.

Bütün bunlar yapılırsa savaşımız hızla gelişecektir. Şimdiden ülkemizi temel savaş çekirdeklerine kavuşturmuş bulunuyoruz. Mesele doğru inşa etmek, yürütmek ve yönetmektir. Bunlar da bizim subjektif çabalarımızla, yani bilinç ve örgütlülüğümüzle olur, tamamen bize bağlıdır. İşin altyapısı kurulmuştur, halkımızın temel desteği sağlanmıştır, tüm ulaşılması gereken yerlere ulaşılmıştır. Geriye doğru yürütme ve yönetme kalıyor ki, o da bizim işimizdir. Bu büyük fırsatı elden kaçırmamamız gerekir.

Düşmanı özel savaş içine biz ittik. Özel savaş, onun değil, bizim

Institut kurde de Paris

geliştiğimizin işaretidir. Bunlar, yeni plan perspektiflerinde genişçe izah edilmiştir. Kısa bir özet yaparsak; düşman, önümüzdeki iki yılı, bizi kontrole alma ve imha süreci olarak değerlendiriyor. Kurulan hükümet, parlamento, cumhurbaşkanlığı şimdiden özel savaşın önündeki kuruluşlar haline getirilmişlerdir. Her şeylerini bu iki yıl içinde seferber edeceklerdir. Emperyalizmden de bu iki yıl için onay alınmıştır. Yani şunu söylüyorlar: "İki yıl içinde biz bu teröristleri etkisizleştireceğiz, giderek çökerteceğiz, ondan sonra kısmi kültürel özerkliği de düşünebiliriz." Bu, büyük bir emperyalist komplodur. Bu komplo, PKK'nin ezilmesi temelinde yürütülmek isteniyor. Güçler çok açık ortaya çıkmış ve çok alçakça oynuyorlar. Bizim bu oyunu boşa çıkarmamızın en etkili yolu, bu iki yılı kahramanca bir çıkış haline getirerek, özel savaşı kontrol altına alıp onu işlemez duruma düşürerek, halkımızın gerillasını ve ayaklanmasını devreye sokarak, gerçekten çok hazır duruma getirilmiş olan devrimci savaşımızı sınır tanımaz bir kabarışa götürerek buna cevap vermemizdir.

Görülecektir ki, ulusal bağımsızlık ve toplumsal özgürlük ulaşılabilir bir hedeftir, hem de çok kısa süreler içinde. Bunlar, bizim için, artık objektif koşulların şöylesinden veya subjektif koşulların böyle hazırlanmasından öteye, günlük pratik çabalarla ulaşmamız mümkün olan sonuçlardır. Yirmi yıllık mücadele tarihimiz bizi böylesine gelişmelerin eşiğine kadar getirmiştir. Bu şansı kaçırırsak, yani özel savaşı dayatan karşı-devrimin altında ezilirsek, halkımız ve hiçbirimiz sağ çıkamayız. Çocuk olmayalım, geriye çekilmek de ne demekmiş? Söyleyeyim, özel savaş karşısında geriye çekilene canın cehenneme demek bile fazladır. Kimse kimseyi affetmez; kaçmak da, "ben de varım" edebiyatıyla kendini gizlemek de kişiyi kurtarmaz. Dayatılan özel savaşta orta yerde durmak ihanetle eş anlamlıdır. Özel savaşta ya düşmanın yanında yer alınır ya da partinin. "Cephe gerisi" biçimindeki ucuz yaşam edebiyatı da sahtedir; her şeyimiz cephenin, devrim cephesinin emrindedir, gerillanın emrindedir. Gerillaya kendini tam vermeyen ve onun zaferi uğruna her şeyini ortaya koymayanlar, sadece savaş suçlusu olarak yargılanacaklardır. Bu konuda kimsenin kendini aldatmaması gerekir.

"**Ya özgürlük ya ölüm**" şiarı en çok da bu dönem için geçerlidir.

Institut kurde de Paris

Bu dönem, özel savaşa karşı PKK'nin devrimci savaşı geliştirmesi dönemi değildir; bu iki yıl, ulus olarak imha olmaktan kurtulma ve zafere doğru yürüyen bir kuvvet haline gelme yılları olacaktır. Aynı zamanda, emperyalist komployu boşa çıkararak sosyalizme büyük katkı yapmak anlamına da gelir. O halde, bu kadar anlam kazanan ve bu kadar vazgeçilmez bir önemi bulunan önümüzdeki yılları biz, gerillayı dayatarak kazanacağız. Hiçbir bireysel yetmez konum, bizi böylesine yüce görevlerimizden alıkoyamaz. Düşünelim, sıfırdan başlayıp buraya gelmesini bilen bir hareket için yenilgi, ancak ve ancak kendi elleriyle olabilir. Ve biz de, kendimizi yenilgiye uğratacak kadar ahmak değiliz ve olmamalıyız.

Bütün bu belirtilenler, ne pahasına olursa olsun bizden seçkin bir savaşçılığı istiyor. Kendinizi sıradan bir savaşçı durumuna indirgemeyin. Evet, gerekirse sıradan bir savaşçı da olur savaşırız, ama bizi bekleyen ordu kuruluş çalışmalarıdır, yüzlerce kişiyi eğitme, örgütleme ve yönetme görevleridir. Bu görevlere talip olun, yapamayan varsa onun yerine kendinizi talip kılın. Gün durma günü değildir. Gün, gerçekten dünü aşma ve yarına da bugünü aştırma günüdür. Biz, şimdiye kadar bunu yeterince kanıtladık, küçük bir alanda bunu sizler de kanıtlayın. Örneğin bir birlik içinde bunu kanıtlayın. Bundan başka hiçbir şey sizi kurtaramaz. Peki bu mümkün müdür? Evet, mümkündür; yaman bir yurtseverlik ve kurtuluşa inanç bu sonuca götürür. Burada bu kadar iş yapan PKK, orada on kat fazlasını yapabilir.

Değerli militan ve savaşçılar!

Bundan sonra acımasız bir savaşa kendimizi bütünüyle verdiğimiz bir döneme giriyoruz. Bu noktada öyle kapsamlı çözümlemelere de gerek yoktur, bunlar yapılmıştır. Perspektif açıcı talimatlara da gerek yoktur, bunlar da verilmiştir. İçinde bulunduğumuz dönem, her bakımdan pratiğin değer ifade ettiği bir dönemdir. Her gün daha çok savaşçı eğitme, daha çok birlik oluşturma ve daha etkili vuruş tarzıyla sonuca gitme dönemine girmiş bulunuyoruz. Bu noktada yapılacak ufak bir hata bizi beklenmedik kayıplara uğratabilir. Bu tür durumlara artık kesinlikle son vermek istiyoruz.

Her şeyi biz planlarız, en zayıf anı biz kollarız, biz vururuz. Gerilla savaşı böyledir. Düşmanın bize dayattığı özel savaşa karşılık veriyor

Institut kurde de Paris

olsak da, biz onun istediği tarzı kullanamayız. Bu tarz, bizim savaş tarzımız değildir, düşmanın dayattığı özel savaşa karşı pasif bir savunmadır, geleneksel Kürt köleliğinin kendini savunmasıdır. Burada kurtuluş değil, imha vardır, teslimiyet vardır. Bu savaş tarzını kesinlikle terkedelim. Bizim savaş tarzımız, düşmanın duymadığı, bilmediği, kavramadığı, sanmadığı noktada bindiren bir savaştır. Avı biz tespit ederiz, biz planlarız ve biz vururuz. Bunun dışındaki bir çarpışmada biz yokuz. Bu ilkeyi kesinlikle uygulayalım. Ve bir de bu savaşı çığ gibi geliştirelim, sürekli kılalım. Bunun yazı-kışı yoktur. Eylem sahası oldukça geniştir; düşmanın ekonomik kaynaklarından tutalım sosyal, siyasal, askeri ve kültürel varlığına kadar düşmana zarar verecek her şey hedeftir. Bunlara saldırmanın yeri, zamanı ve aracı sözkonusu olamaz; doğal tuzaklardan patlayıcılara ve silahlara kadar hepsini yaygınca kullanabiliriz, her düşman hedefe karşı saldırı düzenleyebiliriz; yeter ki bizim inisiyatifimizde olsun ve sonuçları bize yarar versin. Bu nedenle gerilla savaşının anlık savaş olduğundan bahsedilir. 24 saatte taktiğin değiştirilmesinden, planın değiştirilmesinden bahsedilir. Belli ki 24 saatte çok şey değişir, bu nedenle çok şeyin yeniden kararlaştırılması ve çok şeyin yapılması gerekir. Gerilla savaşını böyle kabul edelim, böyle sahip çıkalım ve bu savaşa böyle komuta edelim.

Nereden bakarsak bakalım ve nasıl eleştirirsek eleştirelim, bütün bunlar bizi bir noktaya getiriyor; savaşımıza dayatılan yanlış tutum ve davranışlar var, gerilla savaşına ödlek ve inanç zayıflığı temelinde yaklaşanlar var, gerillaya bilinçsiz ve yetersiz bir tutum içinde yaklaşanlar vardır. Gerillanın başarısına kendisini bütünüyle katmayanlar ve buna hazır olmayanlar vardır. Bütün bunları, istediğimiz savaşı tutturamamamızın baş nedeni olarak görelim ve kesinlikle aşalım. Eğer biz gerillayı uygularsak, düşman kesinlikle engel değildir, etkileyici bile olamaz. Şu anda baş sorun kendimizin durumudur. Bütün bunlar bize, önümüzdeki dönemde gelişme sağlayabilmemiz için savaş tarzımızı nasıl düzelteceğimizi gösteriyor.

Tekrar belirtelim ki, şimdiye kadar yürütülen çalışmalar hepinizin gündemine sunulmuştur. Sizlerin eğitimi için aylarca uğraşılmıştır; gerici Kürt inatçılığını bırakalım, köylü aymazlığını ve basitliğini

Institut Kurde de Paris

bırakalım, yeni yetme küçük-burjuva aydın ukalalığını da bırakalım. Halkımıza layık olmayı, gerçekten onun kurtuluşu yolunda her şeyimizi ortaya koymayı, parti tarihimizde çokça görülen ve en başta kahraman **Agit (Mahsum KORKMAZ)** yoldaşın anısına bağlı kalmayı dikkatlice değerlendirelim. Bu kadar şehide ve bizden bu kadar kurtuluş isteyen halka nasıl layık olunur sorusuna her an doğru cevap verelim. Bütün bu konularda, eğer özeleştirisel konumumuz varsa, özeleştirilerimizi samimice verelim ve kesinlikle pratikte doğruladıktan sonra parti saflarında ilerlemeyi ve yücelmeyi bilelim. Bunun dışında hiçbir şeyi ne kabul edelim, ne de ettirelim. Eğer zayıflar ve eğitimsizler varsa hızla eğitelim, düzenlenmemiş saflar varsa hızla düzenleyelim. Öyle ki, birliği olmayan tek bir savaşçı kalmasın.

Değerli militan ve savaşçılar!

Savaşımızı bu temelde ve her yönüyle yeniden düzenlerken açık ki bize dayatılan özel savaşa karşı kendi öz savaşımız olan gerillayla karşılık vereceğiz ve başaracağız.

Herkesin kendini bu temelde yeniden düzenleme işini önümüzdeki kış dönemi boyunca tamamlaması gerekiyor. Zaman yeterlidir, hatta çoktur bile. Yeniden düzenleme için öngörülen toplantılar, azami verimlilikle değerlendirilmeli ve rolünü tam oynamalıdır. Eğitimle bütün militan ve savaşçı yapının yeniden düzenlenmesi ve taktiğe tam oturtulması sağlanmalıdır. Düşmanın dayattığı çatışma ve yaşam tarzı aşılarak, döneme kendi öz savaş tarzımız dayatılmalıdır. Eskiden ve şu an yaşanan olumsuzluklar köklü bir şekilde tasfiye edilerek, parti çizgisine uygun bir savaş, yaşam ve vuruş tarzına ulaşmayı sağlayan yeniden düzenleme ve düzeltme görevi mutlaka başarılmalıdır. **Bunu başarmayanlar, ya düşmanın darbeleri altında ya da parti çizgisine doğru sahip çıkıp savaşanların ayakları altında ezileceklerdir.**

Bu temelde tekrar olumsuzlukları ve yetersizlikleri şu veya bu düzeyde yaşayanlara söylüyoruz: Özeleştirilerinizi samimi yapın, bunu mutlaka pratikte geliştirin, şansınızı en iyi bir biçimde kullanarak kendinize ve yoldaşlarınıza karşı görevlerinizi layıkıyla yerine getirin. Eğer gerekeni yapmazsanız, o zaman halkımıza ve

Institut kurde de Paris

onun kurtuluş savaşına kendini en lanetli dayatanlardan birisi olarak anılmaya mahkum olursunuz. Hiç kimsenin de kendini bu şekilde andırmaya hakkı yoktur. Bize yaraşan ve son kez de olsa şansımızı çok iyi kullanarak onurlu ve başarmış bir halk önderi olmaktır. Geçmiş hata ve yetersizlikleriniz, hatta suçlarınız ne olursa olsun, bir kez bize nasip olan özgür yaşam şansımızı başarıyla kullanmak için, hepiniz dürüst, cesur ve yaratıcı olun; bu temelde çabanızı azamileştirerek, kendiniz ve partiniz için başarının ve zaferin yolunu ardına kadar açın.

Sizlere bu temelde yoldaşça selam ve sevgilerimi sunar, tekrar üstün başarı dileklerimizi belirtirim!

Institut kurde de Paris

Institut Curie de Paris

SAVAŞ ORDUYU ORDU SAVAŞI GELİŞTİRİR(*)

(Ocak1990)

Institut kurde de Paris

Yakamızı bir türlü bırakmayan işlere kendini verememe hastalığını aşmak ve işlere tam yönelmek gerekir. Devrimde, devrimci savaşta ve ordulaşmada iddialı olanlar buna öncülük etmeli ve yeniden bir başlangıç yaparak devrimin işlerine kendini tam vermelidirler. Durumun hep böyle süremeyeceği ve bu biçimde devrimin ilerletilemeyeceği açıktır. Bu olumsuz durumun giderilmesi de bizim kendimizi yenilememizi gerektirir. Biz, hem 1970-80 yılları arasındaki gibi, hem de 1980-90 yılları arasındaki gibi bir direnmeyle artık yetinemeyiz.

Çok iyi biliyorsunuz ki, 1970-80 yılları arasındaki dönemde bir gruplaşma pratiği yaşadık. Bu dönemin teorisi ve pratiği siyasal bir gruplaşma biçimindeydi. Bu, devrimci düşünce adı altında sorunlarımızı örtbas eden ve bizi yanlışların peşinden koşturan, bizi kurtuluş yoluna değil, tamamen çıkışsızlığa götüren anlayışlara karşı devrimci yolu çizme savaşıydı; bir yandan resmi ideolojiye karşı, diğer yandan onun dolaylı yansıması olan sosyal-şovenizme ve ilkel-milliyetçiliğe karşı, yani yerli işbirlikçilerin aldatmasına karşı, halkımızın içine

(*)Bu yazı, Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 1990 yılı Ocak ayında Mahsum Korkmaz Akademisi'nde verdiği derslerde yaptığı konuşmalardan alınmıştır. (W.S.)

gireceği doğrultuyu tespit etme savaşıydı. Halkımızın kurtuluş yolunun açık ve planlı hale getirilmesine çalışıldı ve "**Manifesto**" ile bu açıklık doruk noktasına vardı. Bu dönemde daha çok teorik çalışma ve ideolojik mücadele, propaganda ve gruplaşma çerçevesinde örgütsel faaliyet yürütüldü. Yer yer de düşük düzeyde silahlı eyleme başvuruldu. Aslında bunlar gerçek anlamda askeri eylemler değildi, siyasal gruplaşma çerçevesinde ve propaganda türü eylemlerdi. Bunların silahlı olması işin özünü değiştirmez. Eylemlerimiz, yol bulma savaşımızda araç idiler ve devletin fiziki olarak hedeflenmesini değil, devletin ideolojik düzeyde hedeflenmesini içeriyorlardı. Sosyal-şovenizm ve ilkel-milliyetçilik sömürgeci devlet geçeğini perdeliyordu, daha çok bu perdenin yırtılmasıyla birlikte hem resmi ideoloji ve hem de yerli egemenler ve burjuvazinin hedeflenmesine yol açıldı.

1980-90 yılları arasındaki direnişimiz ne anlama gelir?

Bu dönemde, açılan yolda yürüyüşümüzün önüne sömürgeci devlet fiziki engeller koymaya çalıştı; "yürüyemezsiniz, bundan sonrası yasaktır, geri dönün ve bu yoldan da vazgeçin" anlamına gelen imha politikalarını dayattı. Buna karşı biz, "hayır, biz yolumuzda ısrarla yürümeye devam edeceğiz, bütün gücümüzle direneceğiz, aydınlattığımız yol tek kurtuluş yolumuzdur ve hiçbir güç bu yolda yürümemizi engelleyemez" dedik ve bu komut altında çok sınırlı olan imkanlarımızı seferber ederek yürüyüşümüze devam ettik. Dikkat edilirse, bu dönemdeki direnişimizin özelliği budur. Yani devletin resmen, fiziki ve direkt olarak açmış olduğu savaşa karşı, bizim de adımızı koyarak ve dişimizi tırnağımıza takarak kurtuluş yolundan döndürülemeyeceğimizi haykırmamız ve bunun için kıyameti koparmamızdır. Sonuçta zindan direnişinde, 15 Ağustos atılımında ve yurtdışı gösterilerinde somutlaştı ki, bu yolda kararlıca yürüyeceğiz. Ve oldukça mesafe alacağız. Gereken mesafeyi aldık ve bunlar kanıtlanmış gerçekler oldu.

Şimdi günümüze doğru geldiğimizde milyonların bu yoldaki dizilişi güzeldir. Direnişin özünden herhangi bir eksilme yoktur, kararlılık tamdır. Bütün hatalarına rağmen, yürüyüş kesintisiz sürdürülmektedir. Devletin imha politikası, her türlü provokasyondan

Institut kurde de Paris

şaşırtma taktiklerine ve fiziki imhalara kadar hepsi ezilip geçiliyor. Bunların devrimci gelişmeyi durduramayacağı kanıtlanmış bulunuyor. Çok açık ki, bir on yıl da böyle geçmiştir. Yani ilk on yılda kurtuluş yolu çizildi; ikinci on yılda ise, bu yoldan dönmeyeceğimiz ve her türlü engellemelere rağmen bu yolda kararlıca yürüyüp mesafe alacağımız kanıtlandı. Bunlar açık ve gerçekleştirilmiş olan gelişmelerdir.

Peki, şimdiki on yılın anlamı nedir? Yani 1990-2000 yılları arasında ne olmalıdır? Çok açık ki, bu dönem, tek kelimeyle sonuç alma dönemidir. Yani partimizin asgari programına ulaşmadır. Tarihte çokça örneğine rastladığımız gibi, böylesi başkaldırıların doğal sonucu olması gereken siyasal güce devlet düzeyinde ulaşmadır. Toplumun yeniden düzenlenişinin temelini atmadır. Yeni bireyin ahlaki ölçülerini somutlaştırma ve bu anlamda bir sonuç almadır. Bütün engellere rağmen yürüyüş kesin olduğuna göre, bu yürüyüşün, hiç de küçümsenmeyecek bir zaman dilimi içinde sonuca götüreceği açıktır.

Ama, sonuç alıcı yürüyüşün özelliklerini bilmemiz gerekir. Bu, gerçekten tam da orduların yürüyüş tarzıdır. Biliyorsunuz, sonuç almayı belirleyen, son tahlilde güçtür, gücün düzenlenişidir. Güçlerin en anlamlısı ve sonuç alıcı olanı da ordu gücüdür. Her türlü engellemelere rağmen en anlamlı yürüyüşün yolu doğru ise, halk kararlı ise, o zaman belirleyici olan nedir? Çok açık ki, ordunun düzenlenmesi, sevk ve idaresi, komutasının ve savaş taktiklerinin gelişkin olması, ordunun bu kurtuluş stratejisinde yürümeyi ve halkı yürütmeyi bilmesidir. Nereden bakarsak bakalım, Kürdistan devriminin 1990-2000 yılları arasındaki sorunu gücün düzenlenişidir, yani ordunun sevk ve idaresinin zaferi mümkün kılacak ölçülere ve düzeye dek geliştirilmesidir. Sonuç alma ancak bununla mümkündür. Benzer bütün devrimlerin tarihine baktığımızda gerçek böyledir. Bu on yılda biz böyle bir ordulaşmayı inşa ettiğimizde devrimimiz zafere ulaşacaktır; eğer bunu gerçekleştiremezsek, o zaman devrimimiz büyük bir bozulmaya uğrar ve gerilemeyi yaşar. Hiç şüphesiz büyük aşamalar etkisiz sona ermez, ama büyük bir bozulmaya uğrayabilir. Ya hiç sonuç alamayız, ya da doğal hakkımız olan bağımsız siyasal

Institut Kurde de Paris

erke ulaşamayız, yeni toplumsal düzenlenişi kuramazsak belli ki büyük bir bozulma ile yüzyüze geliriz. Bunu önlemenin tek yolu ordulaşmayı başarmaktır.

Biz, Kürdistan devriminin bu evresini ta başından belirlemiş ve buna halk savaşı evresi demiştik. Tabii halk savaşı deyince işin içine halk ordusu girer. Halk ordusu tezini biz daha önce teorik olarak ortaya koymuştuk, şimdi sadece teorik olarak koymuyoruz, pratiğinin gerçekleşmesi için de tüm gücümüzü ortaya koyuyoruz. Pratik gerçekleşişin birçok olanağını yaratmış durumdayız. Sorun, halk ordusunun düzenleniş esaslarına göre bunların düzenlenmesidir, ordunun inşasıdır, yani sağlam bir komutaya kavuşturup uygun çarpışma düzeni ve eylemle çok sıkı bağ içinde günlük yönetimi gerçekleştirmektir. Bizde ne ordu savaştan kopuk olarak geliştirilebilir, ne de savaş ordudan kopuk olarak gelişir. Savaş orduyu, ordu savaşı geliştirir. Yani daha çok savaştıkça ve savaşı büyüttükçe ordu da büyür ve gelişir; ordu kuruluşu gelişip sağlamlaştıkça da savaş daha da büyür ve sürat kazanır. Bazılarının çokça içine düştüğü gibi, gücü korumak adı altında eylemsiz kalmak, gerçekte gücü korumaz ve orduyu geliştirmez, tersine imhaya götürür ki, gerçekte bu bir sapmadır. Diğer taraftan, eldeki gücü ordu düzenlemesine tabi tutmadan ve büyütmeyi esas almadan aşırı eylemlilik içine sokmak da gücü tüketir ve bu da sol sapmadır. Biz, bu iki sapmayla yoğun bir mücadele içindeyiz ve nasıl mücadele ettiğimizin öğrenilmesi gerekir.

Bugün, doğru inşa ve doğru yönetim ordu faaliyetlerimizin en canalıcı sorunudur. Militanların en çok üzerinde durması ve tüm güçlerini vermesi gereken temel görevdir. Bu, stratejik bir sorun olmaktan ziyade, taktik bir sorun haline gelmiştir. Ve daha çok da militan çabaların belirleyici olduğu bir olaydır. Yani militanların omuzlarında çözülecektir. Bu çalışma, ilk iki dönemde yürütülen çalışmalardan daha zor değildir. Elbette zorlukları ve çok dikkat gerektiren yönleri vardır, ancak ilk iki dönemin zorlukları da bu dönemin zorluklarından az değildir. Tersine, bu dönemin bilinç olarak çok açımlanmış, zengin deney ve tecrübe kazanılmış ve önemli olanaklar ortaya çıkarılmış olma durumu vardır. Yani, öncesiyle karşılaştırıldığında daha görkemlidir ve insana dilediği gibi devrimci-

Institut kurde de Paris

liğini konuşturma fırsatı veren özelliktedir. O halde dönemin manifestosu iyi hazırlanabilir. Geçmişteki hatalardan iyi dersler çıkaracağız, daha yaratıcı olacağız. Zaten çözümlemelerimizde epeyce yaratıcı yaklaşılmıştır. Dönemi baştan sona yönetecek ayrıntılı yaklaşıma ulaşmış sayılırız. Bunları daha da geliştirmek ve sistemleştirmek zor değildir.

Böylece devrimimizi, 1990 yılı başlarından itibaren bu tarihi aşamasında da, bir anlamda yeni bir kuruluşa güçlü bir biçimde kavuşturarak ilerletiyoruz. Devrimde zaferin arifesi dediğimiz olay da biraz bu anlama geliyor. Biz genel olarak sınırlarını çiziyoruz, bu çerçevede sonuca gitmek erken de olabilir, geç de. Bu, o kadar önemli değildir. Önemli olan, yakaladığımız tarihi aşamadır. Belli ki korkunç yükleneceğiz ve bu aşamayı mutlaka kazanacağız. Aslında halk iyi hazırlanıyor, parti de iyi hazırlanmış sayılır, eğer işin biraz yeni olan askerleşme yanına dikkat edersek, askeri disiplini kendimize tam yedirirsek, eskinin kiri-pasını ve ordulaşmayla çelişen her şeyini bir tarafa bırakırsak bu işin de üstesinden layıkıyla gelebiliriz.

Ama yenidir, yeni kişilik ister, bütünüyle yeni yaklaşım ve militan tarz ister. Militanın yaşam ve vuruş tarzını ister. Fırtına karakterinde bir yürüyüş ister. Çoğunuz kelimeleri dahi doğru dürüst konuşamıyorsunuz. Askeri tarz, siyasi tarzdan değişiktir. Bazıları karşımızda halen grup döneminin üslubunu kullanıyor, o dönemin konuşma tarzını, ilişki tarzını yaşamaya ve yaşatmaya çalışıyor. Bu yanlıştır ve olmaz. Dönem askeri dönem, emir ve disiplinle yürüyen bir dönemdir, çok atak ve çok girişkenliği gerektiren bir dönemdir. Gözünü budaktan esirgemeden fırtına gibi esmek lazımdır. Gerçekten askeri kişiliğin konuşturulması, her an hazır ve nazır olunması gerekir. Unutmayalım ki, Kürdistan halkı gibi askeri özelliği yok edilmiş, onun yerine basit kavgacılığın tozdumanı içinde bırakılmış, kavga sanatında doğru dürüst gelişmemiş, kıstırılmış, çarpıtılmış, yani genelde savaşın ve özelde halk savaşının bütün çağdaş özelliklerinden uzak bırakılmış bir toplumun ortamında biz bu askeri sanatı uygulamaya çalışıyoruz, askerileşmeyi böyle bir ortama kabul ettirmek istiyoruz. Köylüler disipline gelmez, gençler kolay kolay disipline gelmez, hepsi de toydur. Bunlara yeni bir askeri kişiliği

Institut Kurde de Paris

vermeye çalışacağız, bunları disiplin içine alacağız. Bu, olağanüstü bir çaba ister, ancak acımasız bir savaş içinde gerçekleşir.

İşte bunların hepsini kendimize kabul ettireceğiz; vazgeçilmez bir yaşam tarzı, her şeyimizin sonunu belirleyecek, kaderimizi belirleyecek bir yaşam tarzı olarak iliklerimize dek yaşatacağız. Bunu kendimizde kaçınılmaz bir durum olarak yaşatmak istiyorsak, o zaman herkesin payına düşeni mutlaka yerine getirmesi gerekir. Hele bir PKK kadrosuysa, iliklerine kadar kendini buna vermesi gerektiği açıktır. Bunu şu veya bu biçimde sapıtmakla, tersyüz etmekle kimsenin kendini kurtaramayacağını ve gerçeği örtbas edemeyeceğini göstereceğiz. Kısaca, yaşamak isteyen Kürt halkını bütünüyle bu savaşımın gereklerine göre sağlam bir altyapı olarak tutmak, onun savaşan bütün ögelerini bu altyapının üzerinde inşa etmek ve onu halk savaşının bütün şiddetine ve zorluklarına rağmen yürütmeyi bilmek, bunun dışında bir yaşam şeklini kabul etmemek, kurtuluşun bu yolda olduğuna tamamen inandırmak, inanarak ve bizzat yürütmesini sağlamak, bundan sonra yaşam tarzının kendisi olacaktır. Şimdiye kadar yaptığımız, amatörce de olsa, bunun mümkün ve zorunlu olduğunu gösterdi. Bundan sonra bu iş amatörlükle yürümez, işe profesyonel bir düzen vereceğiz. Kaldı ki halk bu işlere alışmış ve kendini bu işe veriyor, parti de kendisini bu işe veriyor, o zaman bu işi kurmayca, komutanca yürütmek gerekiyor.

Günün bize yüklediği görevler bunlardır. Bu görevleri, ancak ve ancak gereklerini bütün yönleriyle kavrayarak ve adım adım yerine getirerek başarabiliriz. Yanlış tutumlara asla fırsat tanımayacağız. Tarihin bu dönemde yüklediği görevlere başarı şansını verdirmek için bütün kişiliğimizi ortaya koyarak sonuç alabiliriz. İşte partinin bütün militan yapısının üstün bir sorumluluk anlayışıyla içine girmesi ve başarması gereken görevleri bunlardır. Bu görevlerin başarılması, yetkin kavranması kadar, aynı zamanda pratikte gereklerinin tamıtamına yerine getirilmesine de bağlıdır. "Bu işte varım" diyenlere, böyle yürütmeliyiz diyoruz; "bu işi başarmalıyız" diyenlere, bu temelde yürürsek başarırız diyoruz.

Institut Kurde de Paris

SAVAŞ VE ORDU SORUNLARI ÜZERİNE(*)

(6 Mayıs 1990)

Institut Kurde de Paris

-I-

Ulusal kurtuluş savaşının başarısı için parti öncülüğü şarttır

Konferansımızın bu toplantısında, bir anlamda 1989 Eylül'ünde yapılan ve daha çok da silahlı birlikler konferansı olarak geliştirilmesi gerekirken gerçek rolü oynatılamayan Ülke İçi Konferansımızda ele alınması, önemle sonuçlandırılması gereken sorunları, gecikmiş de olsa, şimdi ele almak durumunda olduğumuzu rahatlıkla belirtebilirim.

Ülke İçi Konferans'ta, sorunların ele alınışı yetersiz olduğu kadar, atılması gereken en önemli taktik adımın da saptırıldığını ve bunun bizi oldukça sakıncalı bir duruma getirebileceğini 1989 Kasım Çözümlemelerinde ortaya koymuştuk. Yine önemle, "hiç olmazsa kış çalışmalarında, yerine getirilemeyen ve yetersiz yaklaşılan sorunları bir kez daha bahara ulaşmadan ele alıp, mümkünse bazı tedbirleri ortaya koyup, düşmana yararlanma fırsatı vermeden, partinin imkan

(*)Abdullah ÖCALAN yoldaşın, PKK II. Ulusal Konferansı'nda savaş ve ordu sorunları üzerine yaptığı bu konuşma, Serxwebûn'un 104 ve 105. sayılarında da yayınlanmıştır. (W.S.)

dahiline soktuğu olanaklar ve çizgisel gelişmesiyle mümkün kıldığı gelişme seviyesini tutturalım; bunun için özellikle savaş gücümüzü zamanında mevzilendirelim; daha çok da yeniden eğiterek birlik düzenlerini kuralım, uygun alanlara dağıtımını gerçekleştirelim" demiştik.

Ancak, çok dar yaklaşımlar ortaya çıktı. Ocak Toplantısı sonuçları, daha önce içine girilen dikkatsizlikler nedeniyle bir anlamda eskiyi hatırlatan, çizgimizin gelişmesini mümkün kıldığı bir çalışma tarzı ile hiç de bağdaşmayan, buna ulaşmayı amaçlamayan bir konum yaşandığı için sözde kalmaya mahkumdu. Doğrular görülüp söylense de eleştiriler yapılsa da, özeleştiriler verilse de sonuç fazla değişik olmayacaktı. Ve nitekim önemli darbeler yediğimizi görüyoruz. Beytüşşebap'ta ve son olarak da Şırnak'ta yaşanan durum, elimizde detaylı bilgi olmasa da geleneksel sağ savunmacı anlayışın daniskasının yaşatıldığını ve birçok birimin bu durumda yaşadığını ortaya koymaktadır.

Kendini oldukça koyveren, düşmanın yeni yönelimini hesaba almaktan çok uzak olan, var olan bazı imkanlar üzerinde büyük bir duyarsızlıkla ve bir direnme topluluğunun asla içine giremeyeceği, yetmez de demeyeceğim, sonderece tedbirsiz ve kendini her türlü imhaya terkeden bir yaşantı içine kendilerini bıraktıkları anlaşılmaktadır. Bazı tehlikeli durumlar yaşanmıyorsa, bu biraz da halkın desteği ve bizim çok sınırlı da olsa bu işlerin gelişmesini sağlamak için yürüttüğümüz çabalardan kaynaklanıyor.

Özellikle kendini pratik önder konumunda tutanlar, önemli bir gaflet içinde olduklarını, bu konumlarını özellikle pratiğe yaklaşımda akıllarına bile getirmek istemediklerini, sonderece kendini beğenmiş tavırlar içinde bulunduklarını, bu anlamıyla aslında partiden habersiz olduklarını belirtmek gerekir.

Savaş sorunlarına yaklaşımda, özünde parti öncülüğü tasfiye edilmiştir. Eğer en kaba anlamıyla belirtirsek, parti öncülüğünden yoksun bir silahlı savaşım yaşanmaya çalışılıyor. O savaşı yürütmekten sorumlu olanlarımızda, öncülüğün aşınması ileri boyutlara varmıştır. Bizim şu kuralımız vardır: Ulusal kurtuluş savaşının başarısı kesinlikle parti öncülüğünü şart kılar. Parti öncülüğü olmadan,

Institut Kurde de Paris

ulusal kurtuluşta başarı beklenmemelidir. Parti öncülüğü, gerçekten de bütün yönleri ile yaşanması gereken öncülük oluyor. Ve bu öncülük de, teorik, ideolojik, siyasal, örgütsel her alanda günlük çalışma tarzı, ruhu ve yaşamı ile bütünüyle mücadeleyi sürekli kılmak, enerji vermek, moral vermek ve denetlemektir. Evet, bu temelde bir öncülük tutturulmadan Kürdistan'da nefes bile alınamaz.

Tabii parti öncülüğü aşındı mı, onun yerine asi çetecilik anlayışından tutalım her türlü feodal anlayışa kadar, avare dolaşmalardan tutalım intiharvari yaşamlara kadar, halkla en ters yaklaşımlardan tutalım önderliği hiç tanımamaya kadar varan olumsuzluklar egemen olacaktır. Partileşmeye gelememek, doğru savaş hattına gelememek demektir. Israrla kendilerini konuşturarak, o bildiğimiz önü alınamayan ve hatta Akademi ortamında da karşımıza çıkan en despotça pratikleriyle bütün yapımızı işlemez duruma getirebilecek kadar kendilerini yitirmektedirler.

Aslında bunların üzerinde yeterince durulmadı. Canavarca kendini yitirme olayları düşündürmeliydi sizi. Bunlara parti ölçüleriyle yaklaşılmalıydı. Özellikle savaş içinde olanlar, savaş sorunu içinde bulunanlar, kendilerini gözden geçirme işini önemle yapmalıydılar. Bu zamanında yapılsaydı, bugün içinde bulunduğumuz durumlar yaşanmayacaktı ve kocakarı misali şikayetçi konumlar olmayacaktı. Hep şunu düşünüyoruz: Olumluluk, dirayet, ölçülere riayet, bunun güçlü duruşu hep sonuç alıcı ve onurlu kılan tutum iken, niye tersi yaşatılmaya çalışılıyor? Devrimcilik, bu konuda önderlik ve kendine hakimiyettir. Bu çizgiyi her koşul altında yaşama gücünü kendinde yaratmaktır. Bu meslek baştan sona kadar böyle icra edilmelidir.

Evet!.. Bir toplantıyı bile doğru dürüst yapmıyorsunuz. Yan çizenler, geçiştirenler, saptıranlar, özünü boşaltanlar var, kendilerine önemli sorumluluklar tanıdıklarımızın adeta bu biçimde birbirleriyle yarış etmeleri durumu var. Bu sizi nereye götürür? Bu temelde birini harcama ve birlikleri harcama bir kez daha bizi hiç de hakketmediğimiz noktalara götürdü ki, bu da sorunları çok geride ele almaya, aylarımızı ve hatta yıllarımızı anlamsız bir biçimde harcamaya neden oldu. Bazı ne idüğü belirsizlerden, feodal kişiliklerden, parti ortamımızı zehirleyenlerden kaynaklanan olumsuzlukları temizle-

Institut Kurde de Paris

meye bir kez daha kendimizi verirken, yitirilen çok şeyler olacak. Bazı böylelerini kurtardık. Eğer fırsat bulursak başkalarını da kurtarmaya çalışacağız. Biz baştan beri ısrarla söyledik; ulusal kurtuluş mücadelemizin ve de günümüzün bütün devrimlerinin sağlam bir öncülüğe ihtiyacı var.

Dünkü toplantımızın konusu öncülük netleşmesiydi. Bugün diyoruz ki, eğer öncü sorunlara netçe yaklaşabilirse, en başta bizde temel taktik sorun olan silahlı savaşıma, gerillaya yaklaşmak mümkündür. Eğer bu sorun netleşme ve partileşme sorunu ise, gerekirse yeniden partileşmek ve silahlı savaşıma el atmak gerekecektir. Hilvan-Siverek direnişine girdiğimizde de çözüm bekleyen bir sorundu bu. Hatırlıyorum, 1979'da, hatta bu aylarda, silahlı mücadelede rol oynamak isteyen yoldaşa şunu söyledik: Bu temelde küçük bir gerilla birliği oluşabilir. Hatta taslağını da hazırladık. Yoldaşımızın cesaretliliğine ve bilinçliliğine de inanıyordum. Bu işi başarmaya gücü oldukça yeten ve bizi hiç zorlamadan bir silahlı birliği, bir feodal çeteye karşı başarıya götürebilecek konumdaydı. Bazı kadrolarımızı ve de sınırlı da olsa silahlarımızı emrine vererek, onay verdik. O dönemde oradan ayrıldık. Biliyorsunuz, sonra doğru-dürüst bir baskın bile düzenlenemedi ve değerli yoldaşlarımızı şehit verdik. **Kemal PİR**, son mektubunda, "Bu işin sorumlularını bir görsem de onların yakasını bir tutsam, bu işlerle ne kadar oynamışlar diye" şeklinde yazıyor. 2 Ağustos tarihli mektuptu. Siverek'te 1979 yılı Temmuz'unda silahlı atılım başlatılmak istendi. Daha sonra bir mevziye yatılıyor, "20 bin mermi kullandık" deniliyordu; tek bir kişi de vurulmadan üstelik. Onlar bize sıkıyordu, biz onlara sıkıyorduk! Elliye yakın şehit verdik, bir feodal çetenin üstesinden gelemedik.

Burada partinin geliştirmesi gereken silahlı devrim anlayışının yanından bile geçmiyor ve tam bir köylü savaşı anlayışına kendilerini mahkum ediyor. Ve sonuç gözler önünde: Neredeyse bütün partiyi yitirme olayı yaşandı. Bu pratikte yer alanlar buraya geldiler; aylarca, yıllarca uğraştık, yine de düzeltemedik. Köylü-çete savaşçılığına, feodal çeteciliğe karşı köylü asi çeteciliğine yatkınlardı. Bilirsiniz, Kürdistan'da bu eşkıya pratiği biçiminde kendini ele verir. Fakat eşkıyalığın, gerek devlete karşı, gerekse ajanlara karşı başarılı olduğu

Institut Kurde de Paris

görülmemiştir. Sonuçta ya teslim olur, ya da yenilir, ezilir gider. Siverek pratiğinde de başımıza gelen budur. Bunun üzerine, silahlı mücadeleyi yeniden gerçekleştirmek için köklü bir eğitimle öncüyü hazırlama çabası oldu. I. Ulusal Konferansımızın amacı, eğitim-donanımı gerçekleştirmek ve partiyi silahlı mücadele açısından ülkeye hazırlamaktı. Kadrolar az çok parti bilinci ile hareket edebilecek durumdaydılar ve askeri çizgimiz üzerinde biraz ısrar edilseydi, nasıl geliştirilmesi gerektiği anlaşılır idi. Askeri eğitim ve donanım oldukça iyiydi. Ülkeye ulaşma, üs noktalarının yakalanması başarılmıştı. 1982'de bunları oldukça ileri düzeyde tutturduk. Ülkeden zaten kopmamıştık; yapılması gereken, silahlı örgütlenmeye doğru yaklaşmak, kendini vermek, oluşturulacak birliklerin niteliği üzerine düşünmek, birliklerin eylem planını ve uygulama esaslarını ısrarla belirlemek ve bunun yönetim gücü olmaktı. Zor bir görev de değildi bu. Bütünüyle buna yüklenilecekti, olanaklar vardı. İran-Irak savaşı Güney'de oldukça elverişli koşullar yaratıyordu. Biz, bu alanda ülke mücadelesini sürekli besliyorduk, ülkemizdeki savaşın sıcaklığı altında kadrolar, savaşçılar akın ediyorlardı. Ve yapılması gereken, bunlara en elverişli koşullarda doğru bir cevap verebilmekti.

Herkes de bu inançtaydı. Çünkü en zor olanı başarmıştık. Üçyüze yakın kadro ve savaşçı adayını ülkeye ulaştırmıştık. Tepeden tırnağa donanımlı ve eğitimli idiler ve her tarafla bağlantıları da vardı. Yapılması gereken, bütünüyle kendini vermek, her zaman devrimcinin takınması gereken tavrı göstermekti. Evet bundan eğer sapma olmasaydı, kendilerinden beklenen rollerini layıkıyla yerine getirselerdi, bizim mücadelemizin, genelde parti mücadelemizin ve özelde silahlı mücadelemizin seyri çok değişik olurdu. Oldukça başarılı olurdu ve TC'yi 1990'lara vardığımızda Kürdistan'da barınamaz bir duruma getirirdi. Bağımsızlıkta, bugünün çok ilerisinde bir gelişmeye sahip olabilirdik.

İşte burada, her türden hatalı yaklaşımlardan tutalım çizginin canına acımasızca okumaya kadar, her türlü kural tanımayan yaklaşımlara ve yine ardına kadar düşmanın darbelenmesine müsait bir yaşamı yaşama konumlarına düşülüyor. Yönetim düzeyinde, savaşı temel sonuç alacak biçimde ele alma yerine, ondan sıyrılmaya,

Institut kurde de Paris

inanç noksanlığı geliştirmeye ve bunu yaşamaya, bu temelde yapıyla ilgilenmemeye, savaşçı yapıyı kendi başına bırakmaya, savaşçı yapının da kendini hiç sıkmadan, bu işlerin ne kadar kuralına, kaidesine uygun yürütülmesi gerektiğine bakmadan ve gerçekten şu veya bu biçimde seyirci kalmasına kadar varan, akla, hayale gelmeyecek davranışlar sergileniyor. Düşman bunu şöyle değerlendiriyordu: "Eğer arazi koşulları olmasaydı, bunlar 24 saat dayanamazdı!" İnsan, kendini de, bazı değerleri de yaşatmayı bilmelidir. Bunu, bu kadar ince eleyip sıkı dokumanın da gereği yoktur. Biz de burada bazı savaş sorunlarını çözmeye çalıştık. Verdik kendimizi; hepsinin gözleri önünde, inanarak, bunu temel yaşam gerekçemiz yaparak. Hani yoldaşlık, her türlü koşul altında yürütülecek yoldaşlık? Parti öncülüğünün esas alınması nerede kalıyor? Aslında çoğu pratikte savaş alanlarında, ama neyi yaşadığının farkında değil. Ve hatta, "başıma bela oldu" diyenler bile var. Yaşanan bu işte! "Harcanıyoruz" diyenlerden tutalım, "kendimizi bir tarafa atalım da başımıza ne gelirse gelsin" diyenlere kadar, çeşitli tipler var. Bu, sadece silahlı savaşımımız için de değil, aslında genel bir durumdur.

PKK'nin 1980 sonrası gelişme gerçeğine anlam vermek, derinlik kazandırmak gerekirken, onu kendi bireysel konumuna düşürmek, onun üzerinde düşkünce yaşam inşa etmek isteyenler az değil. Zindan da böyleydi. Avrupa'da yaşatılmak istenen de buydu. Burada da böyle oldu. Biz bu konularda iyi bilinç sahibiyiz. Ve öyle kolay kolay aldanacak durumda değiliz. Netleştireceğiz şimdi bütün bunları. Kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülük, olumsuzluklarımızı örtbas etmektir. Buna imkan vermeyeceğiz.

Gerçek devrimci önder, başarılı gerçeğe karşı ne kadar dürüstçe yaklaşırsa o kadar militanlıkta iddialı olabilir. Belirttik, saflarımızda kendi güdülerini başımıza bela gibi yağdıranlardan tutalım, ağzı iki kelime konuşamayacak onların teorisyen kesilmesine kadar bu işin demagojik unsurları türedi. Öyle ki, politikanın asgari gereklerinden habersiz olanların, parti politikasını bir çırpıda, hem de ağzına gözüne bulaştırarak saptırmaları, kendi bireysel tutkularını "önderlik gereğidir" deyip bize kadar dayatmaları sözkonusu oldu. Kocaman parti ailemizi, kendi ne idüğü belirsiz, sınırı ve nereye götüreceği belli

Institut Kurde de Paris

olmayan çıkarlarına, tutkularına feda etmek isteyenler görüldü. Hem de gözükara bir yaklaşım göstererek bunu yapmak istediler. Ve bütün bunları da demagojik yaklaşımlarla örtbas etmeye çalışıyor; bunun için provokasyonlardan medet umuyor; TC'nin "bitirdik, bitirilmek üzeredirler" iddialarına kulak kabartarak bizi ne zaman ezeceğini beklemeye koyuluyor; içerde her türlü bozgunculuğa adeta alttan alta zemin hazırlayarak, bir türlü partileşmeye yanaşmayarak ve işleri oluruna bırakarak sonuç almaya çalışıyorlardı. Bütün bunları duymuyor, görmüyor değildik. Bu yıllarda büyük bir sabrımız ve bu çok büyük sabrımızın yanında bunların sergilenişine bir o kadar da öfkemiz vardı. Bunlar o kadar gafillerdi ki ve bize de o kadar dalkavukça yaklaşıyorlardı ki, yaptıklarını göremeyeceğimizi sanıyorlardı. Hayır, mümkün mü? Beni biraz tanıyan, neyi nasıl ele aldığımı bilir. Gözümün içine baka baka kendilerini yutturmaya çalıştılar, hem de sınırsız birçok tutum ve tavır içine girerek.

Bu yıllarda bunlar yaşandı. Halen parti edebiyatımızı incelemeyip sonuç çıkarmama ne anlama gelir? Gelişmeyi mümkün kılan oldukça çok imkan veriyoruz. Onları bile kullanmama ne anlama gelir? Elini sallasan yüz düşman askeri düşürebilirsin; o halde bunun gereklerini yerine getirmemek ne anlama gelir? Burada birbirinizle ilgilenseniz çok gelişme yaratabilirsiniz. Baştan başa PKK'yi yeniden inşa edecek, ulusal kurtuluşu bir yılda zaferle sonuçlandıracak kadar ileri düzeyde her şeyi mümkün iken ilgilenmemek ne anlama gelir? Kendinizi vermemeniz ne anlama gelir? Bunlardan sonuç çıkaracaksınız. Bazılarınız kendini, "işte bu kadar PKK içinde yaşadım, hak-hukuk, yetki" diye ileri sürer. Gidin şimdi aile ocağınıza, örnek kabilinden söylüyorum, eğer karnınızı doyurursanız "bravo" derim size. Hem de mertlik, Kürtlük, devrimcilik adına! Eğer bir ay kendinizi yaşatırsanız ne mutlu size! Ama parti içinde horoz kesiliyor, ismi-cismi ne kadar büyük önder olduğunuz havasına kaptırıyorsunuz kendinizi. Bu konuda biraz alçakgönüllü olmak gerekir. Ölçü sahibi olmak, alçakgönüllü olmak da partileşmenin önemli bir özelliğidir.

Parti silahlarına sahip çıkılmıyor. Evet söyleyeyim, yalnızca ülkeye benim aktardıklarım binlerce silah, yüzlerce roket, onbinlere varan bomba ve milyonlara varan mermidir. Tüm bunları silahlı savaşım

Institut Kurde de Paris

içindekilerin emrine verdik. Tarihte ulusal kurtuluş savaşı vermiş birçok hareketin örneğini gözönüne getirebilirsiniz. Ulusal kurtuluş süreçleri başlatan birlikler, genellikle başlangıçta yurtdışı bir sahadan ülkelerine elli kişilik, otuz kişilik birimler halinde giriş yaparlar. Ve bir sene içinde, iki sene içinde beş bin, on bin kişilik ordu kurmaya kadar gidebilmişlerdir. Her devrimde görüldüğü gibi, parti küçük bir çekirdekle işe başlar. Büyük Lenin, Avrupa'da on-onbeş kişilik işçi panelleriyle, bir-iki seminerle işe başlar. Böyle başlar işe ve girerler Rusya'nın içlerine, ayaklanmaları hazırlarlar. Doğru dürüst yemek bulamazlar, açlıktan delirenler olur. Psikolojik gerginlik onları böyle delirtir. Ama yine de gider ve ayaklanmaları düzenlerler. Her türlü yayın çıkarırlar. Lenin'in onlarla ilgilenmesi, bir veya iki haftadır. Sayabiliriz bunun gibi birçok örneği.

Peki bizimkiler ne yapıyor? En iyilerimiz işte buradalar ama geldiklerinde arkalarında iki tane dost ilişki yok, iki tane örgütlü ilişki bırakmamışlar arkalarında. Durum buyken, gelip partiden hesap sormak isteyenler var. İnsan biraz kendisinden utanır. Bazılarınız önemli eleştiriler yapıyorsunuz. Ne olduğunuzu biraz anlamaya çalışın. Eleştiri yapmak için, bir gerekçeniz olabilmelidir. Partiyi yıllarca uğraştıracaksınız, üstelik bunda da kendinizi haklı göreceksiniz! İnsan kendisini biraz tanır. "Ben kimim, ne yaptım" diyebilmeli, "özüm kadar, işim kadar eleştireyim" diyebilme alçakgönüllülüğünü gösterebilmelisiniz. Ülkede birkaç silahlı eylem yapmış da diyemeyiz; her şeyi ile partinin hazırladığı bazı savaşçıları çoğunlukla harcamaya götürebilecek bir savaş içine itmişlerdir. "Ben kaç tane başarılı eylem yaptım" diyerek, kendilerini bununla kurtarmaya çalışıyorlar! Bütün bunlar, kendini tanımamak, haddini bilmemektir. Dedim ya, ölçü tutturmak parti içinde çok önemlidir. Bu konuda ölçüler yitiriliyor. Tabii ölçüsüzlük yaşandığı zaman da başka düşüncelere, başka itirazlara gidiliyor. Açık ki bunların ciddiye alınır yönü yoktur. Ben öyle kolay gündem çarpıtacak biri olsaydım, herhalde yüzyılların kurnazlığında ve de barbarlığında bu kadar ustalaşan TC, bizim ulusal kurtuluş gündemimizi bu biçimde geliştirmemize fırsat vermezdi. Avrupa emperyalizmi herhalde partileşmemizin bu biçimde gelişmesine fırsat tanımazdı. Evet, bu küçücük yavrucaklar bunu görmüyorlar!

Institut Kurde de Paris

Partinin gündemini saptırabileceklerini ve bunun da bizim tarafımızdan pek de anlaşılmayacağını, aldatılabileceğimizi sanıyorlar. Çoğunun yaşadığı önderlik olayı böyle. Bu da mümkün değil. Siyasetin nasıl icra edilmesi gerektiğini az çok biliyoruz.

Partileşmek için söylenenler kapsamlıdır. Yeniden fazla açmayacağız. Çoğunuzun durumu perişan. Bundan sonra, "bu işe varım" diyene yol vereceğiz. Fakat bu işlerle başka türlü uğraşana, başka şeyler peşinde koşana da, "kendine dikkat et" diyeceğiz. Öyle kimse bu ortamda dilediğini yapamaz. Biz baştan beri böyleyiz. Ne ricayla, minnetle iş yaptırırız, ne de öyle sınıfsal dürtüleri partimizin çok onurlu, çok değerli ortamına yaydırırız. Kendilerini kocakarı gibi üzerimize atarak da sonuç alamayacaklarını çoğuna bir kez daha göstereceğiz. İşte parti ölçülerini böyle ele alacağız. Bu konularda kesinlikle böyle olduğumuzu kavratacağız. Bunu her alanda kavratırsak, o zaman çok iyi görülür ki, atılması gereken adımları atmak için her şeyi ortaya koymak lazımdır. Bu yolda adım atmayanlara değil, oldukça çaba harcamak durumunda olanlaradır sözümüz. Bunlar yetmeyen çabalardır, sonucu kurtarmayan çabalardır.

Geçen seneki Ülke İçi Ulusal Konferans'ı eleştirmeyle işe başladık. Bunun önemli nedenleri vardır. Artık yurtdışının rolünü ikinci plana düşürmek ve hatta ülke içini en üst düzeyde bağlayıcı merkez konumuna getirmekti kararımız. Bütün alanlara oradan el atmak, her türlü düzenlemeyi, kararı orada geliştirmekti. İlgili değerlendirmemizde, raporlarımızda nelerin görev olarak gündemleştirilmesi gerektiği işlenmişti. Ama birçok kadro, daha gündemin ne olduğunu görmeden, "bu iş aceleye geldi, koşullar tehlikeli" diyerek tersten yaklaştı. Aslında kendilerini bir tutuma kaptırmış gidiyorlar. Ne kadar iyi niyetli de olsalar bu ögelerimiz, bireysel, köylü yiğitlik anlayışıyla hareket ediyorlar. Bir ara Batı'da ortaya çıkan "efe"ler gibi "efe yöntemleri"yle ve "asi çeteler" misali, yanlarındaki on-yirmi kişilik güçle yetiniyorlar. Onun dışında hiçbir savaş sorununu ele almaya yanaşmıyorlar, üstelik bunu anlamsız görüyorlar. Zoraki toplantıya geliyorlar. Gelirken çoğunun durumu böyle. Küçük bir birimi var ve onunla yaşamı düzenlemiş. Yiğitliktir bu aslında, onursuzca bir yaşam da değildir, az çok durumu da kurtarır, fakat zaferi garantile-

Institut Kurde de Paris

mez, gerillayı hiç geliştirmez. Hele hele parti merkezini oluşturmaya, bütünü ile partinin işlerini ele almaya bu anlayış gelmez. Ve nitekim, gelmediği ortaya çıktı. Gündemi hazır olan böylesine önemli bir toplantıya gereğince katılım göstermediler. Zaman mı yoktu? Hayır, haftalarca bir arada kalma imkanı vardı. Sayısal bileşimleri yüzleri buluyordu. Ama parti öncülüğü, ne kavranmak, ne de uygulanmak isteniyor. Neden böylesine önemli sonuçlar alınabilecek toplantılara layıkıyla yaklaşılmıyor? İşte anlaşılıyor ki, bizim ögelerimizin ufku azami bir takımın, hem de gerilla türü değil de, birine bağlı bir takımın kendini yaşatmasına dayanıyor. Böylesi bir takım içerisinde olmak azami amaçlarıdır. Gücü büyütmek de planlarında yoktur. Yeni alanlara ulaşmak diye bir sorunları yoktur. Kapsamlı eylem hedefleri, eğitim, şu bu hiç düşünülmez. Neden eğitim geliştirilmiyor? Çünkü eğitim militan yetiştirir, militan da savaşı geliştirir. İyi eğitilen bir takım üç ay içinde bir tabura dönüşebilir. İyi planlanmış bir takım hareketliliği, bir alanı temizler, ikinci bir alana uzanır ve bütün bunlar da gerilla anlamına gelir. Ve bunun için de parti öncülüğünün esas alınması gerekir. Parti ölçülerinin oluşturulması gerekir. İşte, buna yanaşılmamasının sonuçlarını şimdi daha iyi anlıyoruz. Parti öncülüğü ile başlasalar, mükemmel bir eğitim, bütünü ile silahlı mücadele olanaklarını uygun örgütleme, yönetme ve seri eylemlerle gelişme sağlayabilirler. Ama, içine girdikleri avare-asi pratikçiliğidir. Çoğu da tembelce aylarca dolaşıp, bir avcı gibi, önüne bir şey çıkarsa tesadüfen belki avlarım mantığıyla hareket etmiştir. Avcılar da böyledir. Bu biçimde yaşamaya çalışırlar. Şimdi anlaşılıyor bununla gelişme olmayacağı. Parti öncülüğü ile de işlere el atılmamıştır.

Ne demek, yanyana gelmiş bir yığın köylü, hem de yoksul köylü savaşçıyı hiç eğitmemek? Bunlar üç aylarını verseler, hepsi mükemmel komutan adayları olur. Zaten her şeylerini ortaya koymaya gelmişler. İnsan üç ayda bunları mükemmel eğitebilir. Savaştırarak, deneme ile tecrübe kazandırır ve her birisine küçük müfreze vererek düşmanı bu alanlarda tarumar eder ve büyümeyi de sağlar. Gelenlerin hepsi halkla ilişkilidirler, onların potansiyel ilişkilerini de kullansalar grubu üç ay içinde rahatlıkla tabur gücüne ulaştırabilirler. Alan Kürdistan'ın dört bir tarafına açılınabilecek bir konumdadır. Oradan

Institut kurde de Paris

her tarafa açılım yapılabilir. Sonuçta, kısa bir zaman süresi içerisinde bu birliklerimiz, bir takımdan en azından bir bölüğe ulaştırılabilir. Eğer gücümüz bugün bir tugaya ulaşmışsa, bir kolorduya kadar götürülebilir. Geçen seneki mücadele sorunlarına doğru yaklaşılsaydı, partinin öncülüğüne layık bir biçimde yaklaşılsaydı, bu hedefler abartmalı değildi. Kaldı ki, bu pratiği yaşayanlar da bunun rahatlıkla ulaşılabilir bir hedef olduğunu itiraf ediyorlardı. Ama işte bir anlayış sorunu. Bu işlerde parti öncüsüyüz deyip, kendi köylü anlayışlarıyla, partiden dıştalanmış ve sonderece özgür bırakan, gittikçe asi çete pratiğine yaklaşan konumlarıyla yaşamışlar. Bir de sorumlu tutulması gerekenler buna ses çıkarmasa, bunun için parti ölçüleri dayatılmasa ne olur? Herkes bildiğini okur ve sonuçta bildiğiniz olumsuz gelişmelere yol açar.

Şimdi ortaya çıktığı kadarıyla neyi yaşıyoruz? Gerilla önemli sayıda kayıp vermiştir; doğru dürüst eğitim, yeniden düzenleme, geliştirme, alan parselleme gerçekleştirilememiştir. 5-10 kat fazla silahlanma sağlanmıştır, fakat silahların yüzlercesi düşmana kaptırılmıştır. Her şeyini ortaya koyarak isyana kalkan bir halk var, ondan adam çekme bile başarılamamıştır, yani ilişkilere en ufak bir el atma sağlanamamıştır. Aslında dört tarafta geliştirilebilecek örgüt ilişkileri geliştirilememiştir ve sıkışılmıştır. "Haziran'a kadar ancak gücümüzü çıkarabiliriz" denilerek bizim bu baylarımız tarafından Eylül ayından itibaren şöyle bir düzenleme yapılmış: Sonbahar ayları yiyecek toplama aylarıdır, üç kış ayı da yiyeceklerin ve yakacakların etrafında zaman harcamak ve biraz da eğitim yapmakla geçer, üç bahar ayında da bazı değişik alanlara ulaşma sağlanır. Geriye kaldı üç ay, acaba bu üç ayda bir şeyler yapılabilir mi? Evet, kaba anlamıyla böyledir. Peki ya düşman; bu hesapta düşman yok bile. 1983-84'lerde böyle sonderece şekilci, şematik yaklaşımlarla yaklaşılıyordu. Bir yandan düşmanı hiç hesaba katmayan bir yaklaşım, diğer yandan da günün 24 saatinde hükmedilmesi gereken bir taktik önderlik var. Onu bir tarafa itiyor, genel anlayış düzeyinde, işte "şöyle şemalar yaptık, üç ay sonrasında şunlar olacaktır, altı ay sonrasında şunlar olabilir" yaklaşımlarıyla uğraşıyorlar. Burada bile, uzun soluklu bir çalışma düzenimiz olduğu halde, asla öyle bir tutum içine girmeye cesaret

institut kurde de paris

edemedik. Her an, her gün daha farklı ve gelişkin bir yaklaşımı biz zorunlu görürüz. Tabii, herhalde şimdi durumları biraz kavramaya başlamışlardır. "Bu işin içinde bir yetmezlik var, yanlış yaklaştık" demeye başlamışlar. Peşpeşe kayıplar bundandır aslında.

Bu anlayışa kalsa tam bir yenilgi yaşanacak. Eğer tam yenilgi yaşanmıyorsa nedenleri vardır. Nedir nedenleri? Bir günün 24 saatinde bu işlere imkan aktarıyoruz. Alan üstüne alan açıyoruz. Dört taraftan dayatıyoruz. Tam yenilgi yaşamamamızın nedeni budur. Bunları somut olarak kendi yaptıkları işle başbaşa bırakırsak 24 saat ayakta kalamayacaklar. Burada biraz da gafilce bir anlayış vardır. Sanıyorlar ki, yaşıyorlar, ne kadar da uzun süreli silahlı savaşımın içindedirler. Şunu görmüyorlar: Seni yaşatan partidir. Bir halk bütünüyle bu partiye hizmet ediyor. Her şeyiyle sen bunun üzerinde yaşıyorsun. Sen kendi somut plan ve eyleminle mi, yoksa bütün bir halkın seferber olmasıyla mı yaşıyorsun? Burada inanılmaz bir bireycilik vardır. Haddini bilmeme, ölçüleri oldukça ters yorumlama vardır. Ölçüye gelmiyorlar. Yapı üzerinde bir rol vermişiz, yanlarına savaşçılar vermişiz, amansız kesilmişler başlarında. Oldukça despot kesiliyorlar. Oysa biz yarattık bunları. Bir ana-baba bile kendi çocuğu üzerinde bu kadar etkili olmayı göze alamaz. Bunlar ana-babadan, hatta tanrının kendi kulları üzerindeki etkisinden daha fazla etkili olduklarına inanıyorlar! Gerekirse, savaşçının canını almaya kadar kendilerini yetkili hissediyorlar. Bu ne demektir?

Her zaman söylüyoruz, bizde önderlik salt hizmettir; niceliksel, niteliksel büyütmedir. Başka türlü hiç kimseye hiçbir hak tanınmaz. Burada benim yaptığım nedir? Şimdi burada da bazıları kendilerini habire dayatmaya çalışıyorlar. Gerekli karşılığı vereceğiz yakında. Parti içinde öyle etkileme olmaz; bastırarak, suçlayarak, kimse kimseyi etkileyemez. Bizde her zaman etkinlik hizmetle ölçülür. Olumlu, yapıcı, saygıya dayalı, gerçekten açan, ilerleten bir tutumla olur. Biz, sana bir günde etkili olman için bu kadar yetkiyi tanımıyoruz. Sizin hiçbirinize burada bu yetkiyi böyle tanımıyoruz. En az kendim hizmet ettiğim kadar sizden de hizmet bekliyorum; ilgilendiğim kadar ilgilenme bekliyorum. En az bunlar kadar partiye yaraşır tavır, tutum bekliyoruz. Bu çok önemlidir. Biz bunu

Institut kurde de Paris

görmeyeceğiz de senin birtakım küçük-burjuva, lümpen yöntemlerini mi ciddiye alacağız? Ağız gevelemesi, kendi kariyerist tutkularını tatmin etme... Bunlar, geçmişte çok yapıldı. Halen de vardır. İnsan biraz haddini bilir. Ben bir dostun evine giderken (bu sıradan bir insanımız da olabilir, çok ileri düzeyde bir yetkili de olabilir) tüm gücümü sarfederim. En uygun biçimde onlara verebileceğim neyse onu vermeyi esas alırım. Tavır, davranış kabilinden tutalım düşünceye kadar, varsa verilebilecek bir şey, sonuna kadar verilmesine gayret ederim. Onların vaktini bir saniye bile boşa harcatmak istemem. Bu bir partili tavırdır. Ölçüler çok önemlidir. Bir kahvenin 40 yıl hatırı var denilir, bir yere bir günlüğüne misafirliğe gidersen, onun gereklerini yıllarca yerine getirmeye çalışırsın. Bu, bizim geleneklerimizde yerleşmiştir. Bir fincan kahveye o kadar değer biçilir. Bizimkiler geliyorlar parti içine, hiçbir şey vermeden gece-gündüz canımıza okuyorlar! "Bak ben nasıl önder oldum, nasıl etkiliyim" diyorlar. Siz kimi kandırıyorsunuz? Böyle etki mi olur? Partimizin içinde, yine silahlı mücadelenin başında böyleleri yaygınca vardır. Bunlar gelinimsi havalara giriyorlar. Karşımızda utanmadan kaş-göz oynatıyorlar, el-kol sallıyorlar. Böylelerine dur diyoruz; böyle olmaz. Göze kan büründürmekle, fiyaka yapmakla, yoldaşını harcamakla, adam kurşuna dizmekle insan otoriter olamaz. Bu aşağılık bir durumdur. Belirttiğimiz biçimiyle ölçüler yitirildiğinden savaş geliştirilemiyor. Parti bu noktada yitirildiğinde, onbin kişilik birliklerin olsa da yozlaşırlar.

Biz geçen sene ülke içine partiyi köklü bir biçimde taşırdığımızda ve kendi başına bütünüyle parti, cephe ve gerilla-ordu sorunlarını halledebilecek olanaklarla bunu sağladığımızda, yapılması gereken işler neydi? En başta, parti öncülüğünü sağlam tutturmak ve bunun için bir konferans gerçekleştirmekti. Çünkü, konferans en üst düzeyde bir karar organıdır. Her şeyi yeniden tartışıp kararlaştırır ve ardından düzenler. Bütün bu yetkiler konferansa tanınmıştır. Bunun için yeniden düzenleme ve görevlendirmeler en üst düzeyden alta kadar gerçekleştirilir. Ve sonuç, iyi tutturulmuş bir öncülük etrafında oldukça sağlam gelişecek bir gerilladır. Bunun imkanları, binlerce savaşçı ve kadro gücü vardır. Bunlar ülkenin her tarafına dengeli bir

Institut kurde de Paris

biçimde dağıtılabilirdi. Kesinlikle bunun koşulları oldukça olgunlaşmıştı, yalnız biraz zorlayacaklardı. Gün, işte böyle savaşma günüdür. Bunun için zaten emre göre hareket ediliyor; kimse, en amansız koşullarda da olsa, devrimci yaşamı yaşamaktan çekinmiyor. Geriye iş, uygulama ve uygulatma ustalığına, uygulamayı sıkı sıkı denetlemeye ve gerçekten bugün belki de onbinlerce kişiyle birçok alanda fırtınalı bir saldırı dönemi başlatmaya kalıyor. Bugün TC'nin bize dayattığı ezme politikası bir yana, belki de birçok cephede teslim olmaya kadar zorlanabilirdi. Bahsettiğimiz işler, yapılabilecek işlerdi, mümkündü. Peki neden olmadı? Çünkü öncülükle oynandı, öncünün zamanında görevlerine doğru sahip çıkması becerilemedi. Bu arkadaşlar aslında eleştirdiğimiz kadar kötüler mi? Kişi olarak hayır, kötü değiller. Aslında çok mükemmel, hayran kalınabilecek arkadaşlardır. Fakat kişi olarak böyledirler. Bir partili olarak öyle değildirler. Onları bir birey olarak ele aldın mı sarıp sarmalarsın, ama bir partili olarak değerlendirmek gerekir. Bazı değerlendirmeler yapıyoruz, bunlar belirttiğim tarzdaki arkadaşlar içindir. Ben kaba küfürler söylemek istemiyorum. Geçen sene de bu tipler için, "tam ordu bozan", "bir gollik bir nahırı bozar" dedim. Evet partileşme anlamında hepsi "gollik"! Niye partileşmeye karşı bu kadar direnilebiliyor diye hayret ediyorum. Kendilerini de açmıyorlar. Halbuki parti silahıyla savaşmak, en çok kendilerine yararlı olacaktır. Çünkü acımasız bir yaşamı yaşıyorlar ve önemli başarıları hakkedebilecek arkadaşlardır. Gerçekten parti silahıyla savaşsalar, zafere rahatlıkla gidebilecek çabaların sahipleridirler. Ne var ki incelik, ustalık yok; kısacası, parti ölçüleriyle yaşamak yok. Bütün çabaları parti dışı bir savaşçılığı yaşamaktır.

Parti dışı olan bir üslup sahibidirler. Yeter ki, parti ölçülerine uymasınlar da hangi ölçülere uyarlarsa uysunlar, buna varlar. Yeter ki partinin eylem tarzı tutturulmasın, bunun dışında her türlü eyleme de varlar. İşte, işin garipliği burada! Ortaya şu sonuç çıkıyor: Bizim insanımız partileşmeye, silahlı savaşıma partileşmiş bir insan olarak yaklaşmaya üşeniyor, bundan kaçınıyor. Neden? Çünkü partileşmek, her türlü düşman ve feodal köylü etkilerini yerle bir etmeye, kendini bütünüyle devrimin oldukça işleyen bir ögesi haline getirmeye ihtiyaç

Institut kurde de Paris

veya zorunluluk gösterir ki, buna gelme güçleri yoktur. Yani, partileşmeye kapasiteleri elvermiyor veya elverse de kendilerini vermeme daha çok hesaplarına geliyor. İşte burada, çizgiyle, genelde partinin iç örgütsel yaşam çizgisiyle oynama ve bunun silahlı mücadeleye yansıtılması durumu ortaya çıkıyor. Sonuç, hiç de hakketmedikleri ve de beklemedikleri daralmalar, tıkanmalar, imhalardır. Biz, bu durumun ortaya çıkabileceğini düşünüyorduk; ama sanırım birçok arkadaş, hem de bu pratiğin içinde olanlar bunları düşünemiyorlar. Ama şimdi belki anlarlar!

Önderlik, özellikle olumsuzlukları önceden görüp de önleyebilmektir. Bir türlü önderliğe gelememe, önderce rolün sahibi olamama, ufuksuz ve dar birimlerin avare-asi savaşçılığını aşmayan bir savaşçılıktır ve bu da insanı her an kıstırıp imha olmaktan kurtulamayacak bir savaşçılık sergilemeye götürür. Biz, Kürdistan'daki bu çizgiyle savaşımları çok iyi biliyoruz. Bunun tarihte görünümleri vardır. Bu peşmerge türü savaşçılıktır. Biliyorsunuz, gerillaya ulaşmayan peşmergecilik, her türlü yenilginin ve ulus olmaktan çıkmanın aracı olmuştur. Peşmerge türü, ne militir ne de gerilladır. Aileden ve köyden kopmaz, kural-kaideye kendini bağlı tutmaz, yozlaşmak için her unsuru bünyesinde barındırır, fırsat doğarsa ayaklanmaya gider, fırsat elinden giderse de anında teslim olur. İşte 40 yıllık Güney Kürdistan deneyiminin geldiği nokta budur. Kürdistan'da geleneksel isyan yapısı kendisini böyle birdenbire ortaya çıkarır, bir-iki ay isyana kalkar, ama sonuç başarısızlık, yılgınlık, teslimiyet, imhadır, ulusal kurtuluşun bitirilmesi veya daha doğru dürüst bir hedefe ulaşılmadan çok şeyin kaybedilmesidir. Bunlar bizim çok iyi tanıdığımız örneklerdir.

PKK'nin silahlı savaşımı bütün bunları aşmak istiyor. Çizgimiz şekillenirken, Kürdistan'ın bu tarihi özelliklerini, özellikle ilkel-milliyetçiliğin umutsuzluğu geliştirmekten öteye varmayan silahlı mücadele pratiğini eleştiriyorduk. Yine, ulusal kurtuluş süreçlerinin pratiklerini değerlendiriyor ve kendimize en uygun olanı ortaya çıkarıyorduk. Bu konuda uygulanması mümkün olan doğruyu bulduk. Ki, sıradan uygulamanın bile nasıl önemli gelişmelere yol açtığını çoğunuz iyi bilirsiniz. Halen eğer PKK önemli bir statüyü

Institut Kurde de Paris

tutturmuşsa bu nedenledir. Bu konudaki uygulama, çizginin gereklerine tam uygunluk arzetmese de, olanaklarımızın yetkince değerlendirilmesi tam olmasa da, esas itibarıyla PKK çizgisi silahlı mücadelede de etkinliğini sürdürdüğü için, önemli gelişmeleri ulusal kurtuluşta yaratabilmiştir. Doğru bir anlayış ve buna seferber edilen bir parti çabası, TC gibi despotik ve en barbar yöntemlerle ulusal kurtuluşu bastırmak isteyen bir gücü başarısızlığa uğratabilmektedir. Bu, çizginin genel etkileriyle ve bizim bütün partiyi silahlı mücadele etrafında çalıştırmayı esas almamızla olmuştur. Düşünün; eğer büyük bir mücadeleyle biz Avrupa'yı silahlı mücadele etrafında çalıştırmasak, diğer bütün siyasi çalışmaları ve de halkın bütün olanaklarını silahlı mücadeleye seferber etmesek, geriye ne kalırdı? Bir bütün olarak parti birikimleri silahlı mücadelenin emrinde olmasaydı, gerçekten bireysel yaratıcı çabalarla bizim silahlı mücadele sorumlularımız ne yapabilirlerdi? Bu konuda kendilerine iyi soru sormaları gerekir. Demek ki, genelde her şey silahlı mücadelenin emrine verildiği için gelişmeler oluyor. Eğer çizginin yaratıcı bir uygulaması da buna eşlik etseydi, esas sorumlu olanlar silahlı mücadeleye bütünüyle kendilerini verselerdi, her aşamanın gereklerini ülke somutunda derinliğine ve genişliğine başarıyla yerine getirselerdi, bugün geldiğimiz aşamada, hiç kuşkumuz yok ki, bizim onbinlerce kişilik ordu gücümüz olurdu. Milis bütünüyle öz savunmayı gerçekleştirebilirdi, kentler sürekli ayaklanma durumunda olurlardı. Ve bu da eşittir çözüme ulaşma demekti. Kaybedilen budur. Silahlı mücadeleye kendini yaratıcı vermeme, görevlerin gereklerini yerine getirmeme bunları bize kaybettirmiştir. Diğer alanlardaki görevlere sağ yaklaşımın sergilenmesi ve partinin öncülük esaslarının uygulanmaması da kaybettiklerimizde pay sahibi olmuşlardır. Dikkat edilirse, bunlar az kayıplar değildir. Bir devrimci sorumlu, bir partili şunu her zaman düşünmelidir: Bir dönemin mümkün kıldığı bir çalışma, bir gelişme vardır; "buna ben yeterli miyim, hakkını veriyor muyum; bunları yerine getirmiyorsam, hakketmediğimiz bir gerileme, bir kaybetme sürecine yol açıyorsam, o zaman kendime yönelmem gerekir" demeli ve müdahele etmelidir. Yine, mümkün olan gelişme temposunu tutturmalıdır. Tabii bu ortalama bir militanın gerçekleştirmesi gereken

Institut kurde de Paris

bir görev oluyor. Daha yaratıcı, önderlik vasıfları olan bir militan ise, "mümkün olanı zorlamasam, yeni mevzileri açmasam, yeni savaş biçimleri ile bu işleri zenginleştirmesem bir katkı sahibi olmam mümkün müdür" diye kendine sormalıdır. Bu soruya cevap vermelidir. Bu, ona, yeni alanlara müdahale, yeni örgütler oluşturma, oldukça kapasite kazanmış eylemleri geliştirme ve bir katkı sunmayı sağlatır.

Demek ki, bu noktada gerilemeye götüren, sorumlu tutulması gereken bir devrimcilik türü var. Her şeyden önce bu, kaybettiren, yenilgili bir devrimciliğin PKK'deki durumunun yol açtığı olumsuzluğu, kayıpları ifade eder. İkincisi, ortalama katılımın, yani belirlenmiş ve rahatlıkla yerine getirilebilecek, fazla da yaratıcılık istemeyen, sıradan görevlerin yerine getirildiği bir çalışmanın sergilenmesidir. Ki, bu ancak kendisini kurtarabilecek kadar gelişme yaratır; ne çok geriletir, ne de çok ilerletir. Bu da, günü kurtarma kabilinden bir militanlıktır. Çok daha gerileten militana göre hakim değilse veya sayısı o kadar kabarık değilse de bu biçimde seyreden militan da vardır. Üçüncü militan türü, yaratıcı, çizgi uygulamasını belirlenen görevler ötesine taşırabilen, aşama kaydettirebilen devrimciliktir ki, bundan fazla eser yok. Böyle bir militanlık bizde parmakla sayılabilecek kadar az, belki de yok denilecek kadardır. Halbuki, en çok ulaşılması gereken militanlık buydu.

Bizim önderlik ettiğimiz PKK'nin pratiğindeki militanlık, hep yeni aşamalar ve çok yaygın mevziler kazandırma biçimindedir. Buna dikkat edilmesi gerekiyor. Bizde sürekli bir açılım ve sürekli bir kazandırma esas olmuştur. Militan bunu esas alsaydı, hiç olmazsa mahalli koşullarda başarabilirdi. Bütün parti faaliyetlerinde bu tempoyu tutturabilseydi, mümkün olanı, PKK'nin önderlik düzeyinde tutturduğunu, kendisi de tutturabilirdi. Eğer her görevde ve yerde böyle olsaydı, bu da bizi normal ve ulaşmamız gereken sonuca, yani bugün çözüm diyebileceğimiz bir noktaya, bunun özellikle olgunlaşmış koşullarına ulaştılabilirdi.

Şimdi düşman "ezerim, PKK'yi ezme temelinde biraz da sahte reformistleri dayatırım" deyip üzerimize geliyorsa, bunun nedeni bizim yetmez devrimciliğimiz oluyor. Düşmanın kendisini halen ezebilecek durumda görmesine götüren, çok sağlam parti hattına

Institut kurde de Paris

yüklenmeyen bir yapıda olunmasıdır. Bunun kaynağı budur. Ve bu da az bir tehlike değildir. Günlük özel savaşım bildirilerini inceleyin, düşmanın bunun duygu, düşünce ve politikasıyla dolu olduğunu görürsünüz. Bizdeki durumları inceleyin, o zaman böylesine tehlikelere açık olunduğunu da görürsünüz. O halde, sorunları, hele hele silahlı savaşım sorunlarını büyük ciddiyetle ve sorumlulukla doğru görelim.

Ben, güncele daha sağlam yaklaşım göstermek için parti tarihinden kısa bazı örnekler verdim. Geçen yılı eleştirisel ele aldık. Bunu, önümüzdeki döneme hiç olmazsa, parti öncülüğünü hakim kılmak ve gerçekten parti tarihimize en önemli bir gelişmeyi sağlayabilecek kadar fırsatları büyük bir sorumlulukla görmek için yaptık. Eleştirileri daha da geliştirmeniz mümkündür. Özellikle geçen yılın pratiğinin eleştirisi daha sağlam yapılabilir. (...)

Bütün söylediklerimizden çıkarılabilecek sonuç şudur: Silahlı savaşımda bugün parti dışılık yaşanıyor. Silahlı birlikler, ne partinin ahlaki ölçüleriyle, ne yaşam ölçüleriyle bağdaşacak tarzdalar. Gelen arkadaşlar bunu belirtiyorlar. Düşman bu birliklerin durumundan bahsediyor. Zayıflıkları görüp bunlardan yararlanıyor ve aleyhimize kullanıyor. "Çapulcu bir örgütlenme" diyor. Nereden kaynaklanıyor bu? Halkına iyi hizmet vermemeden kaynaklanıyor. Veya büyük fedakarlığın olmasına rağmen, bunu yansıtamamadan kaynaklanıyor.

Düşman her gün bir hediye getirip veriyor ve bazı insanları kazanabiliyor. Özel savaştır yapar, kontr-gerilladır yapar. Gerilla halka karşı görevini yerine getirmezse, kontr-gerilla halka karşı görevini yerine getirir! Sen halka karşı despot kesiliyorsun. Düşmanın kontra subayı ise diyor ki, "Ben gidip halkın elini öpeceğim" ve gidiyor ellerini öpüyor. Siz niçin bunu görmüyorsunuz? Bunların hesabını o alanlardan gelenlerden soracağız. Kontralar, bir korucuyu geliştirirken, taktik gereği nasıl yaklaşıyorlar, bunu görmemek mümkün mü? Sen, sana her şeyini vermek isteyen hazır halkını tepeliyorsun! Bu suçtur. Bunun savaşçılıkla ve yaklaşımla da alakası yoktur. Bunun sergilendiği yerde sorumlularını tutup yargılamak gerekir. Bizim adımıza kim bunu yapıyorsa, hesabını verecektir. Bunu bu sefer iyi kararlara dökeceğiz. Görüyorsunuz bugün "korucular iyi

Institut Kurde de Paris

darbe vuruyor" deniyor. Bu korucular kimlerdir? Eskiden bizim ilişkilerimizdi, kendilerine karşı görevlerimizi zamanında yapamadığımız kişilerdi. Düşmanın tecrübeleri vardır, bundan daha iyi yararlanmıştır. Düşmanın ordusuyla yıllarca veremediği kaybı onlar verdiriyor. Siz, savaşın bu sorunlarından habersiz yaşıyorsunuz. Sizin savaşçılığınız bu anlamda hiçbir şey ifade etmez.

Biz bu durumu aşmadan gelişemeyiz. Sadece kendimiz için değil, bütün parti için düzeltme yapılmalıdır. Özellikle de silahlı savaşım birliklerini bu temelde düzeltme, tamamen parti ruhunu esas alan temelde düzeltme olmalıdır.

Planlamada, taktik esaslarına göre bu birlikler nasıl çalışır hususunu açacağız. Bu biçimde bir çalışma ve eylemliliğe bu birlikleri sevketmezsek başımıza bela olurlar. "Üç ay lojistik için yiyecek toplarız, üç ay da savaşçı eğitiriz" anlayışıyla birlik yaşatılamaz ve savaş geliştirilemez. Bu, sağ savunmacı bir anlayıştır. Bu anlayışla da görevlerin altından kalkamazsınız ve nihayet kalkılamıyor da. Aslında bu arkadaşlarımız büyük bir çaba harcıyorlar; fakat çabaları doğru bir yolda olmadığı, baştan bir hatayı esas aldıkları için, bu uğraşları boşa gidiyor. "Aktif-savunma" dediğimiz olay ihlal edilmiştir. Yani gerilla taktik dışılığı yaşamıştır.

Bugün ülkenin genişliğine yayılma sağlansaydı, hepsi çok daha rahat ve başarılı olacaktı, bu kadar zorlanmayacaklardı; başarı da oldukça ileri bir düzeyde olacaktı. Fakat taktik bir geri çekilme var ve bu sağ savunmacılıktır. Gerilla taktiğine uygun olmayan bir çekilmedir. İşte, ondan sonra da oraya yiyecek taşı ve bunu yaparken de yüzlerce köylünün yakalanmasına sebep ol! Ve ardından oradan tekrar kuzeye yayıl. Yayılmak için de (tabii, yollarda o kadar engel var) bir o kadar kayıp ver. Tüm bunlar ciddi bir taktik hatadan kaynaklanıyor. Yani bu işlerde denge, ölçü tutturulamadığı için o kadar kayıp veriliyor. Ve bunların aslında zamanında önlenmesi gerekiyordu. İlgili karar organları (merkez yürütme, konferans) toplandığında, kılı kırk yararcasına bunları değerlendirir, en ufak bir birimin hareket tarzından tutalım lojistiğe, üslenmesinden hareket tarzına kadar her şeyi belirlerdi. Ki, bu sağlam bir karara, doğru bir taktiğe ulaşmadır. Gerisi, komutanlara, "bu çerçevede görev alıyorsan, varım diyorsan,

İmiti Kürde de Paris

buyur hareket ve çalışma tarzın böyledir, şu konularda da sana inisiyatif tanıyoruz, yürü" demektir. Evet, işler düzenlenseydi, yaşanan olumsuzluklar ortaya çıkmazdı. Ancak bunlar yapılmamıştır; sizler zamanında ve yerinde iki dudağınızı kıpırdatmamışsınız, gerekeni yapmamışsınız. Aslında dağ gibi çaba harcıyorsunuz, ama yaptıklarınızla bu çabalara anlam veremiyorsunuz. Benim de burada uyguladığım küçük bir hareket tarzı vardır. Fakat kendimi en verimli bir biçimde kullanmaya çalışıyorum ve de sonuç alıyorum. Oysa sizin hareket alanınız benimkinden geniştir, emriniz altındaki savaşçı ve kadrolar benimkinden fazladır. Bunlarla oldukça yayılabilir, derinleşebilirdiniz. Ama kendinizi yerinde, verimli ve ustalıkla çalıştırmıyorsunuz. O zaman da dağ kadar çabanız boşa gidiyor.

Biz, hamal türü devrimciliği çok eleştirdik. Yani, kimse size çalışmıyorsunuz demiyor. Hepinizde fedakarlık müthiş var, buna inanıyorum. Fakat, bu fedakarlık hammallık türündendir. Oysa, siyaset incelikle uygulanan bir sanattır. Askerlik ise daha da fazla incelik sanatını uygulamayı şart kılar. İdeolojik alanda kaba çalışma, hatta siyasi faaliyetlerde de biraz kaba bir çalışma olabilir. Fakat, silahlı savaşımda kabalık felakettir. En hassas olunması gereken çalışma, silahlı faaliyetlerdeki çalışmalardır. Hele hele taktik önder konumundaysanız, müthiş incelikli bir faaliyet yürütmeli, günün yirmidört saatini taktik üzerine yoğunlaşmayla geçirmelisiniz. Bunun da özü, günün yirmidört saatinde birliklerin eğitimini organize etmektir, bunu yaratmaktır. Komutan ve yardımcıları sürekli bununla uğraşırlar. Ama bizim komutanlar ve yardımcıları ne yapıyorlar? İşte bunun örneğini mesela Bestler'de görebildik. Bunların nasıl avlandıkları ortada! Aylarca ağızlarını eğitim için kıpırdatmıyorlar. Birliklerin eğitilmemesinin sonuçta neye yol açtığı görüldü. Bunlar açık. Aslında mahkum olmuş bazı ögelerimizin, bazı savaşçıları da yanlarına alarak, yaşamı idare etmeleri tarzında bir tür tutturulmuş. Bunda hamallık var. Acaba silaha mı sevdalanmışlar? Silahla gözükme hoşlarına gidiyor da onun için mi böyle bir yaşam tutturulmuş?

Evet, oralarda gerilla, gerilla ordusu düzenlenmemiş, üzerinde kafa yorulmamıştır. Sadece keyfi, harcamalı bir yaşam sergilenmiştir. Yoksa, o dağlarda insan böyle savaşçı kaybeder mi? Aslında kayıp

Institut Kurde de Paris

bile mümkün değil. Eğer gereken hareket tarzı oturtulsaydı, herhalde bizim oradaki üslenmemizin ortaya çıkardığı sonuçlardan on kat daha fazlası çıkarılabilirdi. Sanırım orada 5-6 yıldır üslenme durumu vardır. Bu ne kazandırmıştır? Kürdistan'a kaç birlik yollanmıştır? Eylem planı ne kadar sonuca ulaşmıştır? Bu konudaki bilanço raporlara yansımadığı gibi, sanırım fazla ciddiye alınacak bir durumda da değildir. Açık ki, yanlış yaklaşım var. Orada az mı çaba harcanmış, az mı zorluklara katlanılmıştır? Hayır! Yaşamın her türlü zorluklarına katlanılmıştır, fakat PKK çizgisine uygun hareket edilmemiştir.

Oraya PKK çizgisi doğrultusunda çıkış ne anlam ifade eder? PKK'nin savaş çizgisi temelinde orada üslenmenin yapılması nasıl tarihi bir rol oynar? Ve ellerine geçirdikleri olanaklarla neler nasıl yapılır? Tüm bu konularda düşünme ve uygulama yok. Peki ne yapılmıştır? Sonderece keyfice, mevcut imkanlar üzerinde durumları kurtarmak hedeflenmiştir. Biz geçen yıl da bunu burada değerlendirdik. Kendileri de durumları ortaya koydular.

Şimdi biz bunları aşmak, bu konuda köklü düzeltme ve düzenlemeyi yaşamak zorundayız. Geçen seneki toplantılarınızın, sadece konferansta değil, bütün toplantılarınızın temeli, düzeltme işini tam yapmak olacaktı. Tabii ki, bu da aynı zamanda sıkı sıkıya eylemlilikle, yani günlük pratikle içiçe yürütülecekti. Biz talimatlarımızı onlarca şehit vererek ulaştırdık. Niye o kadar tehlikeyi göze alarak bunu yaptık? İhtiyacınızın olduğunu derinden hissettiğimiz için! Bildiğiniz gibi, düşman o su kenarında bir hat oluşturmuştu. Ama biz onu da aşarak değerlendirmeleri ulaştırabildik. Fakat onlar incelemediler! Halbuki kendileri için hem emredici nitelikte ve hem de onları doğruya yaklaştıracak tahliller, talimatlar vardı. En sorumlu kadronun yaklaşım düzeyi bu olursa, o savaş gelişmez. Bunları Mardin'e de ulaştırdık, kesin talimatlarımız vardı. Yemin içerek gittiler. Ama sonuçta bütünüyle oranın örgütlenmesini yönetimsiz bırakacak tarzda, en ileri düzeydekiler o hataları yaptılar. Yine eğer bizim güç verme durumumuz olmasa, Mardin diye bir bölge, bir eyalet kalmazdı. Bir hata neye mal oluyor? Şimdi ben de silahı elime alayım ve coşkuyla yürüyeyim, zaten halk da destekliyor, kendimi her türlü kendili-

Institut Kurde de Paris

ğindenliğe terkedeyim ve halkın içinde kendimi eriteyim; bu olur mu? Benim halk içinde fazla bir faaliyetim yoktur. Neden? PKK'nin stratejik yönetimi ve kadro eğitimi en temel görevdir de ondan. Çok sıkıcı da gelse, tekrar da olsa, en belirleyici çalışma bu olduğu için bununla uğraşıyorum. Şimdi, bu her yer için geçerlidir. Belirleyici olanı, taktik itibarıyla anlam ifade edecekse, esas alacaksınız. Kendinizi her türlü çizgi dışı tutumlara kaptırırsanız bu iş yürümez. Bu keyfiliktir, kendini kural dışılığa taşımaktır. Çoğu arkadaş buna bayılıyor, bireysel kendine sevdalanma çok gelişmiştir, tatminlerini orada buluyorlar. Halbuki, profesyonel devrimcilik ve gerilla, keyfiliği ezip gitmek demektir. Çünkü, keyfilik amatörlüktür, ezilmektir, başarısızlıktır. O anın kendisinden siyasi ve askeri olarak istediklerini, çok rahatsız da olsa, çok hoşuna gitmese de, yerine getiren kişi devrimcidir. Profesyonel devrimci ve gerilla istemine rağmen, doğru siyasi ve askeri çizgiyi uygulama gücünü gösterebilendir. Ama buna güç getirilmiyor, yapılmıyor! Halen, "benim bireysel iddiam, istediğim, yaptığım" deniliyor. Bu doğru değil! Benim de bireysel isteklerim, hareketlerim olabilir. Hem de çok sonuç alabilir. Ama, onu yapmıyorum. Daha çok da kadro ve silahlı savaşım ihtiyacına göre bir çalışmayı kendime esas alıyorum. Konuları tekrar etmeye çok mu bayılıyorum? Hayır! Sizin ihtiyacınızı gözönüne getirerek bunu yapıyorum. Bu bir profesyonel tutumdur. Ama sizin çabalarınızda bu yok. Bireysel tutumlarınızı taktik yerine geçiriyorsunuz. Öznel isteklerinizi, parti tutumu ve savaşa yaklaşımınız yerine koyuyorsunuz. Bazıları da bu konuda sadece tutum ve anlayış içinde olmakla kalmıyorlar, bütünüyle partiyi bir tarafa bırakan, partiyi inkar eden, hatta partiye karşı savaşan bir konumu yaşıyorlar. Hatta bazıları, kendilerini parti yerine koymaktan da öteye, partinin bütün imkanlarını biz verdiğimiz halde, bununla partiye karşı savaşıyorlar. Bu örnekler çıkmadı mı? Çıktı! Bunun üzerinde durmak gerekir.

Tüm bunlar sizin yanıbaşınızda, sizin sorumluluk sahanız içinde ortaya çıktı. Siz parti ölçülerini tutturamadığınız için, onlar kendi parti dışı ölçülerini tutturdular. Dolayısıyla, sizin sorumluluğunuzda oluyor bunlar. Hatta itiraflarda ortaya çıkan diğer bir gerçek nedir? Daha 1987'lerde kendileri etrafında, komplocu da dahil, grupları

Institut Kurde de Paris

tüketmek istediler. Ve halen de bazı yerlerde özel bir örgüt gibi hareket ediyorlar. "Benim hakkımda ne düşünüyorlar" diye bilgi getirtiyorlar. İşlerine gelmediğinde, gözlerine kestirdiklerini kurşunluyorlar. Bu düşman faaliyetidir. Bunun parti faaliyetleriyle ne alakası var? Bunlar sizin yanıbaşınızda oldu ve siz ses çıkaramadınız. Çünkü, parti çizgisine hükmedemiyorsunuz. Ağzınızı bile kıpırdatmadınız. Ben feodal kalıntılarla nasıl savaşılması gerektiğini oldukça açtım, fakat siz en azından kendi bünyenizde, kendi biriminizde bunları uygulayamadığınız için işte en hakketmediğiniz kayıpları yaşayabildik. Ondan sonra da bizzat partiyi eleştiriyorsunuz! Bırakın partiyi eleştirmeyi; görevlerini yapmayan sizlersiniz! Asgari düzeyde de olsa, görevlere sahip çıkmayan sizlersiniz! Bunlar, sizin ahbap-çavuşça veya parti resmiyetine gelemeyen tutumlarınız içinde ortaya çıkıyor. Özellikle ülkede, yıllarca böyle canavarlar sizin koltuğunuz altında büyümüş; yani sizin etkisizliğiniz, bütün çalışmalarda şart olan parti ölçülerini tutturamayışınız, bunları ortaya çıkarıyor. Niye bu konularda özeleştirilerinizde cesaretli olmuyorsunuz? Ve ondan da öteye, niye sağlam pratik ölçüleri, günlük olarak yaşamınıza uygulamıyorsunuz? Bu önemli! Özellikle ülkede, doğru dürüst parti platformuna gelemeyenler (içinizde o platformu yaşayanlar da var), parti platformundan alınması gerekeni bütünüyle alamayanlar, bu tutumlarıyla karar sürecini bir tarafa itiyorlar. Ve sizler de çok etkisiz, oldukça etkisiz kalıyorsunuz. Adeta, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" biçiminde sorunlara yaklaşıyorsunuz. Sonuç, elbette ki bugün hepinizin rahatsız olduğu ve hakketmediğiniz olumsuzlukların yaşanması oluyor. Yapıya önderlik yapmanız gerekir diyoruz, ama bir sürü savaşçı var, onlar bile değerlendirilmiyor. Eğer onlara böyle bir partililikle yaklaşırsanız, onları hiç yönetemezsiniz, onlara öncülük görevini yapamazsınız. Burada da ortaya çıkıyor. Eğitime ilgisiz ve yetersiz yaklaşım, bu kadar çok olan eğitim adaylarını fazla partileştiremeyecektir. Eğitim adaylarının hazır olan eğitim olanaklarını iyi değerlendirememeleri, onları sağlam bir partili haline getiremeyecektir ve daha sonra da döküleceklerdir. 1982'de biz bazılarını yıllarca eğittik, ama gidip döküldüler. Ben o zaman diyordum, "hepsi gider, müthiş gerillacı olurlar." Sonra gittiler, her türlü yetmezliğin içine kendilerini attılar.

Institut Kurde de Paris

Bunlar, zamanında kendi eğitimine gereken önemi vermemenin trajik sonuçlardır. Bu tehlike hepiniz için geçerli. Suçu başka bir yerde aramayın, kendinizde arayacaksınız. İyi tutku sahibi olmak, kendini ölüme yatırmak değildir. Ki bu, kurtuluş yolu da değildir. Biz yaşamın yolları oluyoruz. Gerilla yaşatabilendir. Gerilla birliklerini biz oluşturduğumuzda, bunlar halkımızı isyana kaldıran birliklerdi. Silahlı propaganda birliği yola çıktığında bizim talimatlarımızın özünü ve dile getirilen hususları örgütleyiciydi ve de koruyucuydu. Bu rollerini silahlı birlikler yerine getirdi mi? Yok! Aksine biçimlenmeye, eğitilmeye hiç önem vermezler. Korumayı sağlayamaz ve imhayı da engelleyemezler. Örgütlenmeyi ısrarla kendilerinde tıkatırlar.

Bu silahlı propaganda döneminin ardından düşmanın bu zaafı yakalayıp birçok insanı koruculaştırması sonucunda, kırk bin silahlı korucu karşımıza çıkarılmıştır. Zamanında biz halkımızla doğru bütünleşseydik, çok açık ki düşman böyle bir taktiği hayata geçirme fırsatı bulamazdı. Devrimcilik gereklerinin yerine getirilmemesi adamı iflah etmez. Yirmi yıl da geçse, iflah etmez. Bir küçük kural hatası yirmi yıl sonra bir mertek gibi gözünüze batar. Devrimde kural budur. Devrimci gerçeklerle siyasetle oynamayacaksınız. Küçük bir hata (değil işlediğiniz böyle çok kaba, büyük hatalar), bir yıl kuluçkaya yatar, büyür büyür ve bir yıl sonra bakarsınız sizi yerle bir etmiştir. Hatalarınız etkisiz kalmazlar. Yenilmeyince mikrop gibi büyüme halindedirler. Kanser mikrobu gibi büyüme halindedirler. Kanser mikrobu gibi her tarafımızı kemirir sona götürürler. Akıllı olun, öyle kendinizi serkeşliğe, kural dışılığa vurarak yaşayabileceğinizi sanmayın. Böyle yanılgılarla yaşamaya son verin. Şimdiye kadar bu yapılmıştır. Ama neden? Genç olmak bu konuda bir mazeret olarak ileri sürülmemeli, buna gerekçe olmamalıdır. Gençlik, bilakis büyük enerji ve coşku ile büyük devrimciliği yaratabilendir. Bu açıdan genç olmak, fetheden, başarılarla dolu bir militan yaşama gerekçe kılınmalıdır. Gerekirse tekrar bir-iki bölgeye değil, birçok bölgeye açılım yapılmalıdır. Fakat geçmiş tekrar edilirse ve siz de geçmiştekilerin yaşadıklarından ders çıkarmazsanız daha kötü durumlara düşersiniz. Çünkü, 1982'lerde, yine 1985'lerde özel savaş bu kadar

Institut Kurde de Paris

gelişmiş değildi. Bugün müthiş geliştirilmiştir. Onun için, sizin eskiler kadar bile yaşama şansınız yoktur. Eğer kendinizi bu işe tam veremezseniz, sonuç bundan başka bir şey olamaz.

Özellikle gerillanın hedefler programının ana esaslarına ilişkin daha çok geçmişin değerlendirmesi temelinde ortaya çıkmaktadır ki, silahlı savaşım çizgimizi uygulamaktan sorumlu olanlar, oportünizmi yaşamaktan da öteye suçlu konumundadırlar. Suçluluk durumlarını, çok çeşitli yetmezlikleri ve bunun yol açtığı sonuçları biraz açmaya çalıştık. Aynı zamanda şunu da ısrarla vurguladık ki, geçmiş dönemde aslında ulaşabileceğimiz ve yerine getirilmesi gereken görevlerin yerine getirilmemesi hususu çok önemlidir. Siverek deneyiminden tutalım en son bu aşamaya kadar bunu görmek gerekiyor. Fakat sadece hatalı yaklaşımı, kural dışılığı, taktik dışılığı görmek yetmiyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bir hata eğer bir çalışmanın içinde mevcut ise, hata er geç o çalışmayı boşa çıkarır. Bunun için hatalı yaklaşımın sürdürülmesi, partiye karşı suçluluk durumu varsa onun sürdürülmesi bütün çabaları boşa çıkarır. Partiye sağ yaklaşım, çizgiyi boşa çıkaran herhangi bir yaklaşım pratiğe sınırlı bir etkilemede bulunmuşa bile, o birçok çalışmanın sonunu getirebilir. Dolayısıyla daha temel konularda hatalı yaklaşımları bertaraf etmeyi bilmek büyük önem taşır. Bu konuda durumları çok iyi bilince çıkarmak büyük önem taşır. Hatalı yaklaşımları, suça varan yaklaşımları mahkum etmek kadar, bir daha savaşı etkileyecek boyutlara tırmanmaması için, geliştirilmesi gereken tedbirler neyse her düzeyde bunları kararlara çok güçlü yansıtmak gerekir.

Bizim bu tartıştıklarımız militanların öz tartışma sorunlarıdır. Sizin daha çok üzerinde kıyamet koparmanız gereken tartışmalardır. Özellikle savaşçı birliklerimizin sorumluluk kademelerinin, her şeyini ortaya koyarak halletmesi gereken sorunlardır bunlar. Temel pratik fonksiyonerleri dediğimiz, yani partiyi çeşitli alanlarda temsil edenler en çok uğraşmaları gereken, hal yoluna koymaları gereken sorunlardır. Taktik sorunlardır. Taktik sorunları militanlara bırakmak bizce en doğrusudur. Taktik sorunları zaten bu kadar değerlendirmek bizim görev sahamızı aşar ve aşıyor da. Sizin bir türlü görevlerinize sahip çıkmayışınız yüzünden biz bu kadar girmek zorunda kalıyoruz.

İnstitut Kurde de Paris

Bir yerde bizi de zor durumda veya yerinize koymayla karşı karşıya bırakıyorsunuz. Dolayısıyla bir kez daha hatalı bir duruma girme ile yüzyüzeyim. Neden? Çünkü, size görevler havale ettik, yapmadınız. Biz yüklenelim diyoruz. Adeta neredeyse filan bölgelere ben tırmanayım dedirtecek kadar bizi zorluyorsunuz.

Hatalı bir önderliksel yaklaşım, hesapsız zararlara yol açabilir. Bunun sorumlusu siz oluyorsunuz. Aslında bir türlü büyümemenizin de nedeni budur. Ülke somutunda sorunların çözümüyle büyüme sağlanır. Bu taktik sorunları gözardı ettiğiniz için büyümüyorsunuz. Bu yönlü oldukça eleştiriliyorsunuz da. Fakat eleştirilerimizi de doğru ele almıyorsunuz. Böyle olunca, istenilen gelişmeyi sağlamıyorsunuz. Tek tek her birinize, yine her bölgeye yansıyan kısımlar vardı sanırım. Bu yönlü kapsamlı çözümlemeleri okudunuz. Dikkat ettiyseniz ve anladıysanız önünüzü açma temelinde eleştirilerdi. Eleştiriler bölümünde bunun üzerinde biraz daha durmaya ve yeni çözümlemeler yapmaya çalışacağız. Fakat yapılan eleştiri ve değerlendirmelerden anladığımız şey, adeta "karşımdaki rakibimdir, onu biraz daha çıkmaza sürükleyeyim"den başka bir şey olmuyor. Bu doğru bir yöntem değildir. Bu temelde kariyer yapmayı düşünmek, büyük bir hatalı tutum içine girmektir. PKK'de bunun fazla sonuç alamayacağını hemen belirtelim. Bütün bunları sizler doğru ele alacaktınız. Bu baştan beri seçkin pratikçilerin, parti militanlarının göreviydi. Birileri kalkıp da başımıza bu kadar bela açıyorsa ve orada yüzlerce militan varsa, onlar partiye dört elle sarılıp, bir olumsuzluğu, bir kariyerizmi, aynı zamanda bunun temsilcisini alaşağı etmeliydiler. Bir kural dışılığı anında önleyebilecek mekanizmalar, toplantılar, mektuplar, talimatlar oluyor. Yollar tükenmiş değildir. Bizzat gidemiyorsanız, kuryeniz var. Alanlar açılmıştır. Eğer olanakları değerlendirseydiniz giderirdiniz. Bu konuda görevlerine yaklaşmayanlar, kenarlarından bile geçmeyenler yine militanlarımız oluyor. Bunları sizin yeniden özenle ele almanız gerekiyor.

Mesele burada dar bir katılım, bir tartışmada sonuca gitmek de değildir. Burası, dediğimiz gibi ailedir. Bütün çalışmalar buraya yansıyabilir ve sonuçlarını biz yayabiliriz. Bütün kayıplara rağmen

Institut kurde de Paris

yine de zaman vardır. Onun için iddialı, sonuç alıcı yaklaşmak gerekir. Şimdiye kadar dile getirdiğiniz güç getirememe, inançlı ve iddialı olamama durumları kökünden terkedilmelidir. Hele hele bu aşamadan sonra sizde en yüksek iddia ve başarı azmi gelişmelidir. Bu, yenileri için de geçerlidir. Yeniler de savaşa katılacak. Aynı inanç, azim ve kararlılıkla onlar da gelişmelidir. Bu konuda kendinize güvenebilirsiniz. Ama bu güven kof temellerde olmamalıdır. Partinin gerçeklerini hepinizin inceleme imkanı vardır. Partinin olanaklarını hepinizin görme, buna ulaşabilme imkanları vardır. Bunları esas alarak yaklaşırsanız, militan sorunlara, yani taktik sorunlara oldukça çözüm olabilirsiniz. Bu yaklaşımla çözümleyici olabilir, görev alabilir, sağlam bir uygulamanın da sahibi olabilirsiniz. Bizim halen sizden beklentimiz budur. Tamıtamına icra etmeniz gereken rolünüz budur. Yine sizin alanınızı size bırakalım diyoruz. Bizi, fazla kendinize müdahale ettirmeyin diyoruz. Çünkü hem sizin, hem de bizim için iyi sonuç vermez. Militanın rolünü militana bırakmak en doğrusudur. Evet, yol gösteririz. Biliyorsunuz, bir militan gibi biz de birçok imkanı sunarız. Biz yine bir militan gibi çalışabiliriz, mühim değildir. Ama bu, sizin militan rolünüzü gözardı etmenize yol açmamalı. "Parti Önderliği ne de olsa her şeyimizi karşılıyor" biçiminde yanlış bir izlenime sizi çekmemelidir. Asli rolünüz vardır. Bizim bile sizi vazgeçirtemeyeceğimiz hayati rolleriniz vardır. O rollerin çok sağlam bir uygulayıcısı olmayı hiçbir şeyle değiştirmemelisiniz. Bu anlamda, benim çabalarım militanı güçlendirici niteliği korumalıdır. Militanı büyüten niteliği korumalıdır. Onun yükünü hafifleten değil, yükün, rolün adamı olma konumuna ulaşmasına destek olabilmelidir. Bu konuda bir kez daha önderlik rolünüzü doğru ve tam kavramalı ve uygulamalısınız.

Dolayısıyla benim en ayrıntılı sorunlara kadar değerlendirmelerim yanlış anlaşılmamalıdır. Sizin bu konudaki yaklaşımlarınızı, katkılarınızı gözardı ettirmemelidir. Sadece biraz zorunluluk duyduğumuz ve de biraz mecbur olduğumuz için yerine getiriyoruz. Bu her yer için böyledir. Bu konuda önemli bir düzeltmeye ihtiyacınız vardır. Önderliğe hatalı yaklaşımlarınızdan birisi de bu

Institut Kurde de Paris

noktadır; yani militan rol konusundadır. Düzeltmeyi istisnasız her yerde yapmalısınız. Bir yoldaşımız şunu söyleyebiliyor: "Parti Önderliği bile bunca yıldır çalışıyor, bize bir gün bile emretmedi. Bir sorumlumuz üç aydır sorumluluk almadan başımıza padişah kesildi!" Bunun bir anlamı vardır. Yani, önderlik rolünü doğru kavrayamazsanız, başınızda padişahlar da türeyebilir. Bütün bunların önüne geçmenin yolu, rol adamı olmayı bilmektir. PKK önderliğinin de doğru kavranmasını ve uygulanmasını sağlayabilmektir. Öyle sanıyorum ki bu kadar değerlendirme yeterlidir. Bundan sonra sözü size bırakalım. Cesur tartışın, eleştirin,. Eksik yaklaşımlarınız ayıp değildir. Burada sonuna kadar tartışma özgürlüğü vardır. Sorular sorabilirsiniz, hesap sorabilirsiniz, hesap verebilirsiniz. Herhangi bir engelleme sözkonusu olamaz. Yeter ki pratiğe hizmet ettiğine inancınız olsun ve bu konuda dürüstçe varım diyebilesiniz. Bunun dışında herhangi bir sınırlama olamaz. Bir de sağlam bir partili olmak, çoğunuzun özlediği bir silahlı savaşım militanı olmak, katılım gücünüzle orantılıdır. Yüksek bir katılımı bu fırsatı vesile bilerek sağlayamazsanız, sizler de geçmiş örneklerde olduğu gibi, hakketmediğiniz veya beklemediğiniz erkenden tasfiye olma kadar, çok iyi yerine getirebileceğiniz tarihi görevlerinize de layıkıyla yaklaşmamak durumuyla yüzyüze gelebilirsiniz. Buna düşmemenin yolu, şimdiden oldukça gelişkin bir platformda ele aldığımız her düzeydeki sorunlarımıza güçlü katılmak, özümsemek ve her koşul altında iyi uygulayabilen bir militan haline gelebilmektir.

Institut Kurde de Paris

-II-

Görev, büyük halk önderleri ve komutanlar olmaktır

PKK gerçekliğinde ve savaşçılığında açıklığa kavuşan temel özellikleri iyi görmek gerekiyor. Bunlar, halkımızın içinde bulunduğu durumun devrimci çözümlemesi sürecinde açığa çıkan hususlardır.

Kürdistan halkı, devrimci çözümlenmeye tabi tutulduğunda ve buna devrimci örgütle müdahale edildiğinde ancak kaderi çözülebilir. Devrimci ideoloji, politika ve savaşla halkın kaderi çözümlenmek istendiğinde, diri ve yaşamak isteyenle yaşama kabiliyetinde olmayanın, kendilerini devrimci çözüm sürecinde yeniden konuşturmaları sözkonusudur. Her türlü sağ yaklaşım, demagogluk, sekterlik, bastırmacılık, inançsızlık, kuyrukçuluk, taktik gidişatla oynama, asgari koşullarda savaşın gereksinmelerine uymama, fırsat ve olanakları hiç görmeme ve değerlendirmeme, bütün bunlar son tahlilde feodalizmin ve düşmanın özellikleriyle kendini bir hastalık ve çürüme konumuna getirmenin ifadesidirler. Devrimle kaderini çözmenin PKK'de bir şeref olduğu, bundan hiç kuşku duyulmaması gerektiği açıkken ve rahatlıkla roller oynanabilecekken, kendini partilileştirmeyip savaş konumunun dışında tutanlar az değildir. Böyleleri, bununla da yetinmeyip bütün parti bünyesini kemirme, savaşın gereklerini bir tarafa itme ve giderek fırsat bulup bir kariyer tutturursa, bunu yapı üzerinde yürütmeye kadar olumsuzluğu götürmekteler. Bu, objektif olarak düşman etkisinin ve çürümüş feodalizmin temsili oluyor. Buna zemin sunan, parti içine alınınca eğitimle ve pratikle kendini geleneksel kölelikten kurtarmayan, köleliği bu sefer parti ortamında şu veya bu düzeyde yaşamak isteyen savaşçı yapısıdır. Parti davasında ve savaşı geliştirmede kararlı olanlar ise, Kürdistan devriminin kanunlarına nüfuz edemediklerinden, amansız bir taktiği ısrarla uygulayamadıklarından, bunun kudretli önderleri olmadıklarından dolayı kölelikle de uzlaşıyorlar. Uzlaşma bunlar için en kolay bir yöntemdir. Bu, kendini eğitmeme, örgütlendirmeme, savaştırmama biçiminde bir uzlaşmadır. Düşmanın, feodal çürüme eğilimleriyle ve ağalık eğilimleriyle savaşmama, savaşmama oranında da uzlaşma biçiminde kendini ele veriyor.

PKK'de yaşanan bu iki eğilimin arasındaki ilişki ve çelişki adeta bir denge yaratmış ve birçok atılımın başarı şansını etkisizleştirip durdurmuştur. Evet, adeta bir şeytan üçgeni gibi (hani okyanusta bir Bermuda Şeytan Üçgeni vardır, işte o gemileri nasıl yutuyorsa) bizim de devrim gemilerimizi yutan böyle bir durum vardır. Eğitimin çözümleyici rolüne derinden inandığım için, ben burada, dünyada

Institut kurde de Paris

ender rastlanan bir eğitim sistemini bizzat geliştirdim. Mücadeledeki rolüne inandığım için bunu yaptım. Eğitimi, çağdaş veya tarihi hiçbir hareketin tahammül ve sabır gücü göstermediği bir yöntemle mümkün kıldık. Bununla da yetinmedik, denemeye ihtiyaçları vardır inancıyla, uygun ortamlarda deney-tecrübe kazandıracak girişimlerde bulunarak en az tehlikeyle kendilerini geliştirdik. Bu denemeler de sıkı bir çözüm gücüne imkan veriyor. Fakat buna rağmen çoğunlukla halk önderliği tutturulamadı. Geleneksel kölelik özellikleri aşılmadığı gibi, düşman ve işbirlikçi etkiler de, hiç de hakketmediğimiz halde gelişmemizi köstekleyebildi. Hele objektif olarak bu etkilerin temsilcisi durumuna geçenler, çabalarının çok ötesinde ve daha çok da yapının gafletinden ötürü inanılmaz zararlar verdiler. Tabii, bu karşılıklı ilişki ve çelişkiler ortamında oldukça dengesiz, kafası karışık işlere nüfuz edemeyenleriniz de az değil. Bunlar da parti içinde serserice yuvarlanıp duranlar konumundadır.

İnsan şüphesiz ki, soy olarak doğa karşısında ve toplumsal süreçte belirgin zaaflar yaşar. Bunlar ne PKK'de ortaya çıkan zaaflardır, ne de en gelişkin sosyalist toplumda ortaya çıktığında giderilecek zaaflardır. Devam eder gider. İnsan soyunun varlığı ile mümkün olan ve ancak sona ererse ortadan kalkacak olan zaaflardır. Fakat, bizim için, oldukça çağdışı kalmış ve tamamen yaşamımızın önünü tıkayan, yaşamı mahkum eden zaaflar sözkonusu ise, bunları parçalamamak mümkün değil. Kürdistan'da sıradan bir devrimci yönelimle parçalanacak özellikler çoktur. Bunlar fazla direnemezler. PKK'nin çıkışı bunu defalarca ispatladı. Sizin, halen ne kadar, bırakalım devrimci gelişmenin önderi olmayı, onun engeli olmanız, kendinizi sadece yürütememekle de kalmayıp yürütmemenin bir ögesi durumunda tutmanız esef edilecek bir tutumunuzdur. Parti içinde buna cesaret etmek kötüdür. Bizim olduğumuz sahalarda ve sorumluluğumuz altında böyle yaşamın kendisi tehlikeli ve kendi başına bir meydan okuma olur.

Bu saydığımız düşman ve işbirlikçi etkilerin sürdürülmesi, ortaya koyduğumuz birçok husus (güç getirememe, kendini aşamama da dahil) düşman önünde boyun eğmedir. Eveleyip-gevelemek, düşman ve işbirlikçilerinin aksanı, yetkisi önünde boyun eğmedir. Bugün

Institut Kurde de Paris

burada böyle olan, yarın cephede, o bildiğimiz her türlü çizgi dışı yaşamı yaşar, alet olur ve daha da kötü durumlara girmekte tereddüt etmez. Bazen sizlerin durumuna baktığımızda acıyoruz. Ben eskiden halkın durumuna bakardım ve devrimciliğe yönelirdim. Şimdi sizin durumunuza bakıp acı duyuyoruz ve bunun için de çözüm getirmeye çalışıyoruz. Halkın durumuna bakıp çözüm üretmeye çalışırken, devrimci teorinin Kürdistan'a indirgenmesinde aslında hiç zorlanmadım ve başarı ile yaptım. Bu, oldukça da etkileyici oldu. Fakat, sizi PKK kapsamına aldıktan ve durumlarınızı gördükten sonra, bıktırıcı bir biçimde sizlerle uğraşmak zorunda kaldık. Çünkü, hiçbir şeyinizi halletmeden kendinizi ortaya atmışsınız.

Parti, devrim ve savaş sorunlarına nasıl bu kadar aptalca yaklaşıyor ve korkmuyorsunuz? Halen kem-küm ediyorsunuz! Sömürgeci teröre karşı devrimci terörü, gerçekten bunca imkandan sonra hala doğru dürüst geliştirmemek, bunca fırsatlardan sonra düşmanın üzerine yürümemek, izah edilir gibi değil. Bir şaşkınlık mı var? Sizin, kendi kendinizi bir kargaşa içinde tutmanız durumu mu sözkonusu? Veya erkenden bir sınıfsal gelişmeyi mi yaşamak istiyorsunuz? Eskiden baskı altında kendini ifade imkanı bulamayan bazı sınıfsal özellikleriniz, erkenden kendini örgütlemek istiyor. Durumun bazı yönleriyle izahı biraz da böyle oluyor. Kişilikte erkenden kemikleşme ve ayrı tutum; bu, erkenden bir sınıflaşmadır. Hatta sosyal bir özellik, bir gelenek kazanmadır. Dolayısıyla, çok erken ve başlı başına bir hastalıktır. Ama, buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Daha savaşım doğru dürüst verilip garantiye alınmamış, fakat siz, yapı içinde adeta buna koşuyorsunuz. Biz, her gün savaşın diyoruz; siz "benim keyfime göre olsun" diyorsunuz. Burada bazı arkadaşlar da izah etti; aslında komutan, rahatlık arama nedeniyle komutanlığı istiyor. Yani bina-köşk kurmak istiyor. Yetkiyi böyle anlayanlar az değildir. Hatta toplumda normal yaşamında dikiş tutturamayanlar, gerilla saflarına geliyor ve bir yaşam tutturmak istiyorlar. Halbuki gerilla, fırtınalı bir savaş ortamıdır ve günün her saatinde ateşle oynama yeridir. Yine gerilla, yaşamın en tehlikeli, tehlikeli olduğu kadar da en çok kafa patlatmayı gerektiren, plan, tertip, düzen, eğitim isteyen bir ocak, bir karargah iken, bazıları buraya geliyor, en pasif, en kural dışı bir konuma

Institut kurde de Paris

kendilerini düşürüyorlar. Bunlar hep yaşadığınız hususlar oluyor.

Bu konuda artık eleştiri yapmaya da gerek yoktur. Kürtler için, savaş yasalarının dışındadırlar veya hep güdüleri bastırılan, dolayısıyla da ne söylense öyle yapan durumundadırlar denir. Fakat, biz buna başkaldırdık. Kaldı ki, halk bile savaşın ve silahın ne anlama geldiğini bilir ve onunla oynamaz. Biz tüm gücümüzle sizlerin bu durumlara düşmemeniz ve bu durumları fazla yaşamamanız için her şeyi ortaya koyduk. Evet, günümüzde hiçbir yerde görülmeyen eğitimi, deneme-sınama yaparak, sizi biraz geliştirerek sorumlu kılmak için layıkıyla verdik, veriyoruz. Bunların hepsi sergilendi. Buna rağmen sonuca gitmesini bilmeyen yine sizler oluyorsunuz.

Tabii ki, partinin savaş yükünü, gururunu, onurunu taşımak durumunda olanlar böyle olursa, düşmanın ve işbirlikçilerinin çürümüş etkileri daha rahat yol bulur. Bizde biraz da böyle oluyor. Yüz kişi içinde bir tanesinin bu kadar tahribata yol açabilmesi ve savaşçı birliklerimizi tanınmaz hale getirmesi, aslında partileşmeyi savaşa uygulayamadığımızı, köleliği daha değişik bir biçimde yaşatarak kendi kendimizi dayatmak durumunda olduğumuzu gösteriyor.

İdeolojik mücadele döneminde de biz bu gelişmelere tanıklık ettik. İdeolojimizi amansız savunanlarla, kemalist sosyal-şoven, feodal-işbirlikçi, ilkel-milliyetçi, ödlek, inançsız yaklaşımları gördük. Politik tezlerimiz ortaya çıktığında, bunu amansız savunanlarla, bununla direkt veya dolaylı oynayanları (içimizde, dışımızda) çok gördük. Örgütsel çabamız ve en son savaş çabalarımızda da bunu gördük. Kürtlerin halk olarak kendileri için savaşmadıkları, başkalarının askeri oldukları, tarihte ve günümüzde sıkça söylenen bir sözdür. Biz bu sözü, PKK önderliğinde mahkum etmek istedik, "Kürt halkını kendisi için savaşan bir halk gerçeğine dönüştürmek temel bir görevimizdir" dedik. Bu, anlaşılır ve mutlak ulaşmamız gereken bir hedeftir. Dünyada bizden daha rezilane biçimde başkalarının askeri olan bir halk yoktur. Bu, şu sonucu ortaya çıkarır: Hangi koşulda olursak olalım, olanaklar ne olursa olsun, kendisi için savaşan bir halk olmaktan başka hiçbir seçenekten bahsedemeyiz. Ve "insanım" diyen her halk mensubunun, dört elle bu işe sarılmasından başka çaresi

Institut kurde de Paris

yoktur. İnsanlık tanımı, bizim için bundan başka bir anlama sahip değildir.

Bütün bunlar, PKK'nin belirlemeleridir, PKK'nin ideolojik gerekçeleridir, siyasal gerekçeleridir. Doğrudur ve oldukça da sonuç alıcı olduğunu biliyoruz. İdeolojik-politik çizgimizin ne kadar güçlü olduğundan hiç kuşku yoktur. Ve herkes buna öykünüyor. İşte burada asıl sorun, PKK içine savrulduktan sonra, kendini zamanında terbiye etmemedir. Savaşı, hem teorik olarak, hem de pratik sonuçlarıyla ruhuna yansıtmamaktır. Sanki, Kürdistan bağımsızlığa ulaşmış ve özgürlüğü elde etmiştir de, her sınıfa, hatta her bireye örgütlendiği oranda hak verilmelidir! Kendini bu konumda görenlerden tutalım, harcadığı emeğin sonuçlarından habersiz olmaya kadar köleliğe yatanlar vardır.

Bütün bu gerçeklere rağmen neredeyse Kafdağı'ndan inmiyorsunuz. Niye düşünemiyorsunuz? Neden savaş hattına tam giremiyorsunuz? Ne derdiniz var? Niye görkemli halk önderliğinin yüceliğini, gururunu, onun şerefini kazanmıyorsunuz da, kendinizi böyle düşkün bir konumda tutmaya çalışıyorsunuz? Neden kendinizi yük haline getirip, bizi de yürüyemez duruma getiriyorsunuz? Çözümlemelerde sorunlar 1987'den beri o kadar kapsamlı ele alındı ki, sıradan bir dürüstlükle yaklaşım ve ilgi sizi bu işin en iddialı önderi ve komutanı yapabilirdi.

Eğer yaşamak istemiyorsanız, o zaman sorun şudur: Siz düşmanın ve işbirlikçiliğinin çürümüş ifadesi oluyorsunuz. O zaman bu özellikleri kesip atmak gerekiyor. Bir köle gibi yaşamak istemiyorsanız, o halde köleliği tekmeleyip atmak gerekiyor. Önder örgüt, bunları kabul etmez. Sorunun karmaşıklığı, acı veren yönü şuradadır: Sizde birçok özellik birarada yaşıyor. Zaman zaman bazı özelliklerinizle önderliğe varsınız, ama ardından yine kölelik konuşturuluyor, çürüme yaşatılıyor. Sizde bir tek hastalık olsaydı onunla mücadele ederdik. Evet, ameliyat masasına yatırmak gerekiyor. Fakat birçok hastalık, hem de aynı bünyede, birarada yaşatılıyor. Vücudu yatırıp parçalamak, ama aynı zamanda sağ bırakmak, işte zorluk buradan geliyor. Bu işe büyük bir inatla yaklaşanların, bu hastalıkları bünyelerinde fazla taşımamaları, zamanında halletmesini bilmeleri gerekiyor. Ben, kişi

Institut Kurde de Paris

olarak kendimi bundan ayırt etmiyorum. Bu, benim de sorunumdur. Ama ben teşhis ve tedavi üzerinde çok duruyorum. Bütün bu eleştirilerime rağmen teşhis ve tedavi çabalarım süreklidir, gelişme de var aslında. Gerek halkın sağlığına kavuşması, gerekse sizlerin sağlığınıza kavuşmanız konusunda gelişme vardır. Ama yine de eleştiriler gerçekçidir. PKK'nin geliştirmek istediği savaşçılığı anlamanız açısından tekrar tekrar belirtiyoruz. Bunlar çok iyi işlenmiştir. Uygulama için oldukça imkanlara kavuşturulmuştur.

Biraz kendinizde kavrama ve uygulamayı birleştirip yürütseydiniz, bunca aksaklık hiç de çıkmazdı, bizim sorunları tartışma düzeyimiz bu olmazdı. Tartışma gündemimiz, haftalık, aylık programlar dahilinde köy-köy, aile-aile, kent-kent nereyi nasıl düşürmeliyiz konuları olurdu. Yedi kişilik bir birim, bir takım, bir bölük nereyi, ne kadar düşürebilir? Ona göre hareket tarzı nasıl olmalıdır? Ki bu, çok rahat anlaşılır bir şeydir. Komutan, bu konuda kendini konuşturabilse, her şeyini ortaya koymuş bir savaşçı birliğiyle vuramayacağı yer, düşüremeyeceği düşman olamazdı. Bir bölükle, vuramayacağı bir köy, kent sözkonusu olamazdı. Hele o dağlarda düşmana kan kusturmaması mümkün değildi. Gerektiğinde gücü birleştirip bir vilayeti işgal etmek de dahil, savaşı yüksek boyutlara tırmandırması işten bile değildi. Bütün bunlardan anlaşılması gereken şudur: Biz neyiz, ne kadar varız? Mademki yaşamak istiyorsunuz, o halde neden kafa yormak istemiyorsunuz? Diliniz var, bununla insanları niye eğitmeyeceksiniz? Beyniniz var, niye askeri hususlarda taktiği işletemeyeceksiniz? Ve bir de savaş ortamındasınız, her an biçilebilirsiniz. Yaşamınıza niye bu kadar kıyacaksınız? Yaşamınızı niye pahalıya patlatmayacaksınız? Bütün bunlar anlaşılıyor ama, buna rağmen ortaya çıkan tablo, "dediğim dedik, bildiğim bildik, öttürdüğüm düdük"tür! Bazılarının taktik önderlikten anladıkları bu oluyor. Almış ağzına düdüğü, kulağımızın zarını patlatırcasına öttürüyor! Evet, "düdüğü böyle öttürürüm, kendimi böyle konuştururum" diyor. Kürt gerçeği sözkonusu olduğunda, buna bile sabırlı olmak gerekir.

Hani toplumda aymazlar, sokak serserileri vardır, çok oynanmıştır bunlar üzerinde ve toplum dışı birileridir. Halk olarak belki bizi böyle durumlara düşürmek sözkonusu olabilir. Ama devrimciyim dedikten

Institut Kurde de Paris

sonra böylesine düşkünlüğü halen yaşamayı istemek tamamen baştan kendini umutsuzluğa mahkum etmektir. Böyleleri, üzerinde alabildiğince oynanmış kişilerdir. Böyle tipler az da değildir. Lümpenler, sokak serserileri, sözünün sahibi olmayanlar, düşürülmüş tipler var, erkeği de, kadını da böyledir. Biliyorsunuz, toplum da bunları dıştalamıştır. Devrimde de sözünün eri olmamak objektif olarak siyasal yönüyle fahişelik olacaktır. Böylelerinin söyledikleri şeyler demagoji ve sahtekarlık oluyor. Bu durumları görmek gerekiyor. Taktikle ve devrimci yaşamla ısrarla oynamak kişiyi bu duruma sokar.

Diğer bir anlamda da bu köle gibi yaşamaktır. Köleyi alıp satarlar, harcarlar. Biz devrimciler de bunları çok onursuz buluruz. Düşman ve işbirlikçi etkileri bir karmaşaysa ve karşımızdaysa, bu bizim için bir savaş anlamına gelir. Biz, değil ona boyun eğme, onunla uzlaşma, aksine onu vururuz! Tek kelimeyle ideolojik ve pratik düzeyde vururuz. Artık bundan sonra kurallarımızı uygulayacağız. Bütün bunlar anlaşılmayacak ve gereği yapılmayacak hususlar değildir. Sizlerin de bunları böyle değerlendirmeniz ve devrimci benliğinizi, kimliğinizi konuşturmanız gereklidir.

Siz kimsiniz ve niçin buraya geldiniz? Ya da yıllardır niçin PKK'yle yaşıyorsunuz? Eğer anlamıyorsanız, bazılarınıza özel tedbirlerle yaklaşalım. Çeşitli öğretim yöntemleri vardır; bir Pavlov'un köpeklerinin öğrenme yöntemleri vardır, bir de en gelişkin zeki çocukların öğrenme yöntemi vardır. Biz, şunu da söylüyoruz: Kürt halkına, Pavlov'un köpeklerine uygulanan öğrenme metodlarıyla öğretmeye çalışıyorlar. Ve böyle öğretiyorlar. Bunu da Kürt halkının üzerinde etkide bulunmak isteyen güçler yapıyor ve onları anlıyoruz. O halk sahipsiz olduğu için, bu böyledir. Bizim içimize bu gerilikler taşırılıp da, aynı yöntemlerle, çok geri düzeyde bir öğrenmeyi beklemek yakışmaz. Bir yönüyle bu da bir izah tarzıdır, ama çok geri bir izah tarzıdır. İlkel bir adam bile en küçük bir gürültü karşısında hassasiyet gösterebiliyor. Peki, nedir bu dağlarda hiç umulmadık durumlara düşmek? Bazıları da, "birkaç büyük darbe yedikten sonra akılları başına geliyor" diyor. Söyleyelim, bu durumu yaşayanların öğrenme metodu, Pavlov'un köpeklerinin öğrenme metodudur. Yani, zil birdenbire çalar, köpek harekete geçer ve canlanır. Zil işareti,

Institut Kurde de Paris

ekmektir, yemektir. Öyle bir öğrenme metodu vardır. Gerilla gibi bir mücadelede bu kadar ilkel bir öğrenme metodu olamaz. Sen ölümcül darbeler ye, sonra aklın başına gelsin! Bu çok geri bir öğrenme metodudur. Ne yazık ki, halkımızın üzerinde uygulanan metodlardan bazılarını içimizde de uygulama durumunu yaşayanlar vardır. Fakat bunlar fazla garip de gelmemelidir.

Diğer yandan, bazılarının bilerek veya bilmeyerek düşman ve işbirlikçi etkilerinin özelliklerini karşımıza çıkarmaları sözkonusudur. Kendilerine emredilen doğrultuda ürün veremeyenlerin büyük bir kısmını bu kategoriye sokmak gerekiyor. Bakıyorsunuz, aslında durumu yerinde, zekidir ve istese yapabilir. Böyleleri için, "kavrıyor ama, pratiğini yapmıyor" deniliyor. İşte, bu adam ancak feodalizmin ve kemalizmin temsilcisi olabilir. O zaman kıskıvrak onu tutmalıyız ve hesap sormalıyız; biliyorsun ama niye uygulamıyorsun diye. Partinin doğru yaşam tarzı, saygı, sevgi, öğretme, partileşmenin bütün ölçülerini tutturma, savaş konularında oldukça bilinçli, ama uygulamıyor! Böylelerini düşman diye yargılamaya almalıyız. Çünkü biliyor, fakat uygulamıyor; yapmıyor, yaptırmıyor. Bu teşhisi burada kesin yapabilmeliyiz.

Halk önderleri nasıl olur ve kimlerdir? Sizden halk önderi olmak isteyen var mı diye soralım. Eğer çok az sayıda parmak kaldıracaksanız, o zaman daha değişik hareket edebilirim; "karşımdakiler benden on kat daha fazla düşman etkilerinin temsilcileridirler, daha dikkatli olmalıyım, ne olur ne olmaz" derim. Bir bakarsın bastırdılar ve herhangi bir yöntemle saldırdılar, bir yanılgının kurbanı oldular. Bu mümkündür ve içimizde de ortaya çıkıyor. O zaman bunların hesabını vermemiz gerekiyor. Biliyorsunuz, bizim ağalar çok gafil ve katmerli işbirlikçidirler. İçimizde böyle gafiller olabilir. Kimdir bunlar? Kişi PKK'lilik adı altında dört dörtlük feodalizmi ve kemalizmi uyguluyor. Yoldaşını sevip-saymayan, halkını sevip-saymayan, örgütlendirmeyen, bilinçlendirmeyen, ona kurtuluş yolunu göstermeyen ve korumayan, ya kemalizmin jandarmasıdır ya da ağanın uşağı ve temsilcisidir. Bu böyledir. Biz bu konularda artık çizgiyi konuşturmasını bilmeliyiz. Biz burada kendi halkımızı esas aldığımızı söylüyoruz. Fakat her ayağa kalkan "proleter çizginin temsilcisiyim"

Institut kurde de Paris

diyor. O zaman biz de bunlardan, çok iyi emredici tutumlar isteriz ve işlerimizle kimse oynayamaz. Ama yine de, "bu kadar olumsuz etkinin kurbanıyım" diyorsunuz. O zaman biz şunu söyleriz artık: Sen böyle olamazsın, ilk geldiğinde bu etkiler belki olabilir ama, ikinci gün atman gerekir ve doğrusu da budur. Uzun yıllar parti içinde bu etkileri taşımak, aslında partiye karşı bir savaş sürdürmek demektir. Silahlı birimlerin üstünde bunu uygulamak demek, birimleri birimlere karşı savaştırmak, birimleri işletmemek, savaştırmamak demektir. Çoğunlukla karşımıza çıkan bu oluyor.

Görülüyor ki, halkımızın bazı temel özellikleri partimizin içine ve özellikle de savaş hattımıza taşırılmıştır ve biz bunun farkındayız. Bu özelliklerin devrimcileşmesi için de elimizden geleni yapıyoruz. Eğitimle, deney-tecrübeyle yine sonuna kadar varız. Aklınızı başınıza toplamanız gerektiği de açıktır. Omuzunuza silah takmışsınız ve düzene kafa kaldırmışsınız. Benim de bir canım var, bu canı halk için kullanmaya çalışırken, her gün inanılmaz duygu ve düşünceler içerisindeyim. Bu halk benden ne ister, bu halka neler vermeliyim diye sürekli muhasebe yaparım. Bu temelde yaşamaya çalışıyorum. Sizin de bir canınız vardır, bunu biraz namusluca kullanın. Kendi halkımıza bu canınızla bir şeyler verin. Bu kadar duyarsız olamazsınız, bir halkın hiçbir koşul altında kabul edilemeyecek yaşamı karşısında. Onu kurtarmaya and içmişiz. Sizler sorumsuzca hareket edemezsiniz. Gerek kavrayış düzeyinde, gerek algılama düzeyinde ve mücadele, örgütlenme ve eylem sorunları karşısında duyarsız, çözümsüz olamazsınız. En az donanımlı yola çıkan, en yalnız olan, büyük engellerle karşı karşıya kalan ben bile, her aşamada günün koşullarına göre çözüm gücü oldum. Yine, kişi olarak kendim için, bütün parti için ve bütün halk için var olabilirim. Sizi bu kadar imkanlarla donattıktan sonra, çözüm gücü olamazsanız, kendinizi kör kuyulara atın, daha iyidir. Ya da PKK'ye karşı savaşınızı açık ilan edin, bu da anlaşılır bir tavırdır. Ama böyle karmakarışık durmak, önderlik hattında yürümeyi bilmemek anlaşılmaz ve kabul edilmez. Ben şunu söyleyeyim; örneğin, siz "parti önderimiz bizim açımızdan şöyle önemlidir, böyle korunmalıdır" diyorsunuz. Yine halk her gün "aman bir sen varsın" diyor. Bizim de bir canımız vardır. Ben buna yüzde

Institut Kurde de Paris

yüz egemen değilim. Bilirsiniz, doğa kanunlarına göre şu veya bu biçimde akibetimiz belli bir sonuca bağlanacaktır. Kendini ilahi yerine koymak mümkün değildir. İnsanlığın başlangıcındaki tanrı imparatorlar yerine koymak da ve hatta günümüzün sosyalizm diktatörleri haline getirmek de mümkün değildir. Bunu ne kavrayış düzeyinde kabul etmek, ne de pratikte yaşatmak mümkün olamaz. Geriye, bizim de halk hizmetkarı olarak hareket etmemiz kalıyor.

Hepiniz kendi yaşamınızı bu temelde değerlendirin. Kendinizi halkın hizmetine sunmaktan başka çareniz yoktur. Bunun için size söyleyeyim, ateşle oynama sanatını kabul etmişsiniz. Benim için militanların erkenden tasfiyesi yanmaktır ve yanma kadar etkisini duyuyorum. Böyle olduğuna göre, yanmayacaksınız, kavrulmayacaksınız. Bizde, kendini sembolik olarak yakanlar da vardır. Gerektiğinde insan kendini yakar da, ama biz kendimizi yakacak durumda değiliz. Biz, halkımızın içinde bulunduğu ateşi söndürecek durumdayız. Görev, halkımızı yakan ateşi söndürmektir. Fakat siz, savaşa kendinizi adeta kavurmalık olarak sürmüşsünüz. Dehşetli! Aslında ateşi söndürmek için kova kova su olup söndürmeniz gerekirdi. Bunun da yolu, kazanan halk önderleri ve komutanlar olmaktan geçer.

Burada düşünme imkanı vardır. Yine bizimle her düzeyde büyük adayış, uyum birliğine gitme imkanı vardır. Zorla savaşma sözkonusu değildir. Söyleyeyim, kendinin çok zorlandığını hisseden varsa, çıksın "ben zorlanıyorum ve savaşamam" desin. Kendisine "sen busun" deriz, yine "sen bu işe yakışmazsın, yiğit olamazsın, git başka işlerle uğraş" deriz. Ama "ben varım" dedin mi, PKK önderliğiyle beraber savaşı yürütmeye karar verdin mi, o zaman senden her şey çıkar. Büyük önder, komutan ve kendi kaderini çizmede, giderek insanlığa karşı görevlerini yerine getirmede çok keskin bir kılıç olursun. Bu da adil bir kılıçtır, iyi keser, yerinde keser. Budur PKK militanlığı. Sözü de, askerliği de, örgütü de öyle anlar ve kurar. Başta PKK adına her şeyini vererek ortaya çıkanlar böyledir dedik. Parti tarihini istediğiniz kadar inceleyin, varacağınız sonuç budur. PKK'nin silahlı devrim, hatta siyasal şiddet temelindeki bütün çabalarını inceleyin, göreceksiniz ki her yerde en iyi eylemleri yapandır.

Institut kurde de Paris

Bugünün koşullarında, bu kadar imkanlar dahilinde bu işlerde zaferden başka hiçbir şey kabul edilemez. Tarihi incelemeniz tamıtamına sizi bu sonuca götürür. Bu temelde oldukça iddialısınız ve büyük bir ihtimalle hepiniz parti doğrultusunda iyi görevler de alıp başarabilirsiniz. Mesele yalnız sizler de değilsiniz, bütün partidir. Özellikle canalıcı görevlerde bulunanların bu doğrultuda savaşımları çok açıktır.

Kürdistan'da PKK'lileşmeyen bir savaşçılık ne olabilir? Kırk-elli yıldır Kürdistan'da savaşanlar da var, nereye, hangi sonuca gittiler? Bunlar gözler önündedir. Deniliyor ki, "bazıları partiyi bir tarafa bırakmış, öncülüğü silinmiş ama savaştığını sanıyor". Sizlere şunu belirteyim: PKK olmazsa, bırak komutan olmayı, düşman jandarması karşısında süklüm-büklüm olurlar. Ben bunları tanıyorum. Bir sömürgeci dairede çöpçü bile olamazlar. Şimdi karşımıza gelip de böyle "silahlı savaşçıyım, komutanım" iddiasında bulunmak gerçekten küstahlıktır. Yine, partinin siyasi otoritesini kullanarak kendini Kafdağı'nda sananlara haddini bildirmek lazım. Günümüzde PKK olmazsa, Kürdistan'da siz bir selam bile alamazsınız. Söyleyin, çoğunuz nerede olurdunuz? Hangi ağanın, patronun eli altında olurdunuz? Gafil olmayın, beslendiğiniz ana kaynağı inkar edip de kendinize pay çıkarıp arzı endam etmeye hakkınız yoktur. Bizim PKK'lileşme çabalarımız olmazsa, siz nefes bile alamazsınız. Partiyi aldatmanız mümkün mü? "Bunda benim de emeğim vardır, benim de çabalarım vardır" demek ne anlama gelir? Kendini tanımamadır bu. PKK olmasaydı, elinize tek bir tabanca alabilir miydiniz? Diyelim ki, diğer siyasetlerde olsaydınız, ideolojik ve siyasi anlamda olsun, var mı onların elinde bir tek silah? Kendiniz bir PKK yaratabilir miydiniz? Bizim partimizin içinde "ayrı bir PKK", "her yiğidin ayrı bir yoğurt yiyişi vardır" diyenler alçakça omuzlarımıza basıp, sırtımızda asalak gibi geçinmek istemediler mi? Ve kaldı ki bunlar, şimdi nerede? Kendi başına Kürdistan'da tek bir eylem yapabilirler mi veya tek bir kişiyi silahlandırabilirler mi? Yine, desteğimizi çekelim içinizden birisi bir gün bile ayakta kalabilir mi? İşte önderlik, partiye layık ve saygılı olma gereğini bizzat yaşamaktır.

Ben, militana ne kadar değer biçtiğimi çok iyi koydum. Militan

Institut kurde de Paris

çözümlememiz eşsizdir, ama buna rağmen militanlıkla bu kadar oynamak alçaklıktır. Haddinizi hiç bilmemekte, çözümlemeyi bir tarafa bırakmakta, kendinizde her türlü zararlara yol açacak durumları yaşatmaktasınız. Akıl kârı değil bu. Kendinizi bu durumlara düşürmekten kendiniz sorumlusunuz. Ben edebimi, PKK karşısında, Kürdistan halkı karşısında ve de bütün dostlar karşısında asla bozmadım. Herkes iyi biliyor ki, biz yola çıktığımızda, Kürdistan'ın adı da dahil kimse bir tek söz söylemiyordu. Biz edepliyiz, yani haddimizi biliriz, ama sonuç da almasını biliriz. Sizler de en azından asgari düzeyde böyle edepli olmak zorundasınız. Hala "edep tanımayız, bildiğimizi okuruz" diyorsanız, o zaman biz de "açık savaş ilan et" deriz. Ne istiyorsun? Serseriysen, serserinin burada işi yoktur; bir hizipbaşıysan, hizibini açık ilan et; yoldaşsan, o zaman yoldaşlığın gereklerini yap. Tercih çok kesin ve yerinde olmalıdır.

Bugün Kürdistan'da sıradan köylü bile namusunu silahla korumak ister. Hani, "silaha sevdalı" derler ya, işte bunun bir anlamı vardır. Çok çarpıtılmış da olsa, silah onun elinde en son onur aracıdır. Silahı eline almakla, "benim de biraz şerefim vardır" demektedir. Ama saflarımızdaki bazıları bir cahil köylünün bile silaha verdiği değeri vermiyor. Parti, seni ideolojik, politik, pratik olarak o kadar yetkinleştirmiş, sen de kalkar bu silahı kullanmazsan, onunla oynarsan, kaç paralık namusun vardır denilir. Senin eline her şeyi parti verecek, ama sen partiyi tanımayacaksın, onun bir komitesini işletmeyeceksin, onun en iyi anlam biçilmesi gereken bir talimatını okumayacaksın ve sonuç çıkarmayacaksın! Hiç de hakkın olmadığı halde emrine verilen değerlerin hesabını, dökümünü yapmayacaksın, hatta çarçur edeceksin! Yine, "ben nasıl da iyi dikiş tutturan, nam yapan bir savaşçı, ünlü bir kişiyim" diyeceksin! Bu büyük bir gaflettir. Belirttik, böylelerinden destek çekilse, anında bir hiçtir. Aslında sen parti değerleri üzerinde yaşıyorsun. Ben de böyleyim; ben kişi olarak kendi başıma bir hiçim ama, PKK ile yaşadığım oranda, Kürdistan halkının işlerini yaptığım oranda, bir değerim vardır. Yine bizim içimizde bazıları kendini partiden, savaşçı yapıdan soyutluyor, hatta bastırıyor ve bir tarafa bırakıyor, ondan sonra da "ben her şeyim" diyor. Bunlardan hesap soracağız. Geçen sene bazı sözler vererek

Institut Kurde de Paris

durumlarını kurtardılar. Ama sözlerinin adamı olamadılar. Kocakarı gibi gözyaşı dökerek, ağlayarak, sızlayarak bazıları kendilerini kurtarmak istediler. Bunların hepsi namertliktir ve bizde önderler böyle olmaz. Biz, Kürdistan halkına layık önderler olmasını bileceğiz. Onu bütün düzeylerde yaşatacağız.

Görülüyor ki, doğrular belli ve sizler de bu doğrular için her şeyinizi ortaya koydunuz. Savaş zor, ama yiğitliğe soyunan ve "onsuz yaşayamam" diyenler sizsiniz. Ve de gerçekten öyledir. O zaman hakkıyla bu işlere sarılacaksınız. Aslında bunu, bu kadar tartışmak da gereksizdir. Ama, ikide bir Botan pratiği, Siverek pratiği derseniz nasıl olur? Utanmak gerekir. Eğer çok olumsuz olmuşsa, kural dışılıklar gelişmişse, büyük hatalara ve sapmalara düşülmüşse, bu konuda rahatsızlık duyanların mücadelede doğru temellerde sonuç almaları gerekir. Kendini ısrarla düzeltmeyenler varsa da, bunları çok önceden halletmek gerekiyordu. Bütün bunları görebilir, yapabilirsiniz.

Şimdi bu temelde savaşa yürümeliyiz. PKK önderliğinde ordu ve savaş sorunlarına çözüm olabilmeliyiz. Bunun için eğitim oldukça kapsamlıdır. Tecrübe, özellikle ilk üç ayda coğrafyayı tanıma ve bazı temel ilişkileri yakalama garantisi bizden. Onu da sağlarız, gerisi size düşer. Size, örgütlenme için birkaç halkayı sunarız. Tekrar belirteyim, biz ortaya çıktığımızda sıfırdan başladık ve el attığımız her çalışmadan sonuç alıyorduk. Biz böyle başladık, hiç şikayet etmedik, geliştiremeyiz demedik, ağlama-sızlama hiçbir zaman olmadı. Sizin elinize bu kadar olanak veriyoruz, ancak kendinizi büründürüyorsunuz, renkten renge içine girmediğiniz durumlar kalmıyor. İşi naza, küskünlüğe vurma, hak talep etme, bir vermeyip on isteme; peki ne bu? Kendinize gelin. İnsan doğru dürüst sizlerle konuşamıyor. Ne oldunuz? Hani halkın önderiydiniz! Halkın önderi ışıktır, şeker-şerbettir, güç ve cesarettir; halkın önderleri halkın geleceğini yüreğinde, beyninde yaşatandır. Bunları unuttunuz mu? Sizin böyle olduğunuza ilişkin ispatlarımız vardır. Halen bize kara sevdayla bağlanıp, çeşitli yerlerde kara ihaneti dayatanların ne olduğunu da biliyoruz. Bu tür işlere karnımız toktur. Her şeyden önce bizde doğru yoldaşlık geçerlidir. Siz halk çocuklarısınız, halkımızın içinden

Institut kurde de Paris

geldiniz ve doğru çözüme gitmek için destek istediniz. Biz de yoldaşça sunuyoruz. Her alanda böyledir. Bizim sorumluluğumuz altında "Sayın Parti Önderimize bu kadar bağlıyız" diyenlere açıkça söylüyorum: Bizim bu işlere parti adına nasıl önderlik ettiğimizi bileceksiniz ve ona göre çalışacaksınız. Yine zorlama yoktur. Zaten serbestsiniz, özerkliğinizi ilan etmişsiniz, hatta ağalığınızı da ilan edebilirsiniz, ama bizim adımıza değil, bize dayanarak, bizi kullanarak değil. Bunu yaptığınızda, en namussuz, en namert biri olursunuz. Biz yoldaşlar için hiçbir şey esirgemeyiz. Ama bizimle nasıl yoldaş olunacağını herkesin bilmesi gerekir; hiç olmazsa bundan sonra iyi bilmeniz gerekir. Biz sizinle yoldaşlık kurmak isteriz; yenisiniz, eksiksiniz diye bir ayrım da yapmıyoruz. Hatta dün çok kötü birisi de olabilirsiniz. Bugün dürüstçe söz vermişseniz sizlerle de yoldaşlık yapmaya varız. Evet, çok bağlı olundukça sadakatle yürünebilecektir. Aksi halde, bizim de bir önderlik tarzımız, yoldaşlık tarzımız vardır, affetmeyiz. Bu bizde sadece şahsi önderlik ilkesi değil, Kürdistan halkı ve de insanlık için bir yaşam ilkemizdir. Bir kimlik sahibi olmak istiyorsak, onurlu bir yer işgal etmek istiyorsak, insanlık ailesi içinde bu şarttır. Biz, niye böyle ve bu temelde yoldaş olmayacağız da, tarihimizin her türlü köleliğe, lanete giren durumunu bir kez daha parti içinde ve hem de yoldaşlık adına yaşatacağız? Bunu yapmayın; gücünüz, inancınız el vermiyorsa hiç olmazsa şu cesareti gösterin: "Yapmıyorum" deyin, kocakarılar gibi ağlayın, size bu yaraşır.

Biz, şimdiye kadar ağlamadık. Bu, bir yaşam tercihidir. Bu, sadece bizden de kaynaklanmıyor. Yaşamı böyle tercih ettik; ağlamadık, sızlamadık, kimseden bir şey istemedik, hele hele zorlamayla hiç kimseden hiçbir şey istemedik. Sürekli onuru muhafaza ettik. Bizimle yoldaş olanlar da bu özellikleri esas aldılar. Büyük değerler ve şehitler bu temelde ortaya çıkmıştır. Hepsinin mektupları vardır, son sözleri ve bizimle yaşam ortaklıkları vardır. Yüzbin defa kanıtlanmıştır; bu kadar kanıtlanmadan sonra bazıları hala "biz özerkiz, daha partileşmedik, savaşa halen doğru yaklaşmıyoruz, çizgiyle şöyle oynuyoruz" derlerse, tek kelimeyle, "kem-küm etmeyin ve anlattıklarınızı bırakın" deriz. Böyle izahlarla böyle durumlara girmek, tek kelimeyle edepsizliktir. Amaçlarımız çok değerli, yolumuz aydınlatılmıştır, o

Institut Kurde de Paris

halde adımlarımızı sağlam atalım ve devrim sanatının incelikleri üzerinde tartışalım. Bunun için en kapsamlı eğitimi gerçekleştiriyoruz. Deneme, sınamaya evet, ama amaçlar doğrultusunda ve bizi amacımıza götürecek yol konusunda adımların niteliği önemlidir. Kargaşa yaratarak, "başka türlü de olabilir" türünden hikayeleri biz çok dinledik. Bu anlayışın sahipleri, PKK'ye en çok zarar veren kişiler oldular. Sonuna kadar ayrıntıları inceleyelim, düşmemek için yolu daha da aydınlatalım diyoruz. Bazı tuzaklar varsa ve dizleriniz iyi tutmuyorsa, sağlam adımlar atması için pekiştirelim. Bunun acelesi de yoktur. Dikkat edelim; aydınlanma ve kavrayış düzeyinde, pratik veya fiziki anlamda en dayanıklı bünyeye kavuşalım. Bunun için, zayıflığınızı gözönüne getirerek, buraları büyük bir sabırla onbir yıldır açık tutuyoruz. Bazı yetmezlikler içinde boğulmayasınız diye de tecrübelerimizi aktarıyor ve güvenlik içinde tutuyoruz. Artık bundan sonrası kişinin yiğitliğine düşer. Şunu hemen söyleyelim, kimse sizden büyük zaferler de istemiyor, ama hiç olmazsa bu işleri yoldaşlığa yaraşır bir tarzda yürütelim. Hiçbir şey yapamıyorsanız, bir köşede namuslu oturun. Yüreğinizi pek tutun, şerefli yaşayın, o da bize yeter.

Biz bu kadar kapsamlı yaklaşıyoruz. O halde, bütün bunlar doğru ise, PKK'nin iç ortamında ve de savaşa yaklaşımında şimdiye kadar ortaya çıkan durumların bir daha çıkmaması, tamamen aşılması gerektiği sonucu çıkar. Bu işte varım diyenlerin sınırlı bir çabası bile, oldukça sonuç alıcı olur. PKK ölçüleriyle yaşamak ancak bununla mümkündür. Başka ölçülerle yaşarız diyorsanız, bu tehlikeli bir hesap içinde olmak demektir. Kendini eğitmeyen ve deney-tecrübelerini aktarmayan da suç işliyor. Bu anlayış sahiplerinin hepsi de bizim dışımızdadır. Israrla içimizde durmak isterlerse, biz ezdiğimizde suçlu değiliz.

Bu temelde bütün dürüst partililere sesleniyorum: Olduğunuz her yerde partileşmeyi, partiyi savaşa önder etmeyi başaramayanları, kim olursa olsun ve hangi gerekçeyle yaparsa yapsın alaşağı edin. Bizde eskisi-yenisi veya yetkilisi-yetkisizi ayrımı da önemli değildir. Bunları alaşağı etmek bir çözümdür. Geriye çok tecrübesiz ve çok az sayıda kalsak da, bunlar kendi partilerine, silahına sahip çıksınlar

Institut kurde de Paris

onlardan kırk kat daha fazla iş yaparlar. Kendilerine güvensinler, yapsınlar. Bütün birlik sorumluları, komite faaliyetlerine, parti işlerine, ordu işlerine el atsınlar. Bu, bir anlamda çözümdür.

Gerçekten bütün partililerin çok rahatlıkla yapabileceği ve de başarıyla yerine getirebileceği görevler sözkonusu iken, bu yetmezlikler ne anlama gelir? Partimizin gelişim evrelerini incelersek, özellikle de birinci dönemde eğitim noksanlığı ve tecrübe yetersizliğinden dolayı aldıkları yaralar vardı, çözemedikleri sorunlar oldu. Bu dönem, bilindiği gibi Hilvan-Siverek dönemidir. İkincisi, biraz daha eğitimle hazırlandığımız, olanaklarla donattığımız 15 Ağustos Atılımı sözkonusudur. Bu da silahlı propaganda dönemiydi ve ülkeye yeni yerleşiyorduk. Dolayısıyla bazı hatalar kaçınılmazdı. Üçüncüsü, bu dönemin olumsuzluklarını telafi etmek için daha derinleştirilmiş çözümler, bu temelde eğitim ve daha geliştirilmiş olanaklarla bir kez daha pratikte sonuç almaya yöneldik.

Ama buna rağmen, ısrarla "kendimi düzeltmem, bilakis işleri çığırından çıkarırım, taktikle de oynarım, parti yaşamıyla da oynarım, parti yaşamını hiçe de sayarım ve oldukça özerk yaşamak isterim" dediler. Biz işte burada başıboşluğa ve serseriliğe dur diyeceğiz. Böyle olmaz! Sen üç denemeden de sonuç çıkaramıyorsan, o zaman dur! Dördüncü deneme şansını sana vereceğimize, seni alaşağı ederiz. Bunun yapılması daha doğrudur. İşte parti tarihimizde taktik gelişmeye ilişkin bu üç dönemden çıkarmamız gereken esas sonuç budur. Bu kadar deneyimden sonra sonuç çıkarmamış, partileşmeyi, yaşamayı öğrenememiş, işleyememiş, ardından silahlı savaşımı uygulayamamıştır. Buna rağmen bildiğini okumak istiyorsa, bunun bizde kabul görmesi, parti davasında sorumsuzluğu kabul etmek anlamına gelir. Eğer böyle değilsek, o zaman bunların bütün sonuçlarıyla birlikte parti içindeki etkilerini tasfiye etmekten başka çaremiz de olamaz. Bu temelde sonucu çıkarıyoruz.

Öyle inanıyorum ki, gerçekten en değerli varlıklarını partiye veren partililer ve siz değerli partili adaylar, yine oldukça sorumlu parti militanları, savaş sorunlarında görevlerinizi kavrayıp, hiç olmazsa bundan sonraki dönem için, sosyalizm için öncülük rolünüzü oynamakta her şeyinizi ortaya koyacaksınız. Bu konuda en ufacık bir

Institut Kurde de Paris

tereddüt, bize pahalıya malolur ve başkalarına yarar. Onun için, temel parti doğrultusunda, onun savaşa yansıtılmasında ikircikliklik olamaz. Bunun, acele yapılması gerektiği sonucu çıkarılmamalıdır. Derin, büyük sabır, aynı zamanda büyük bir inatla ve çabayla görev adamı olma sonucu çıkarılmalıdır. Bunu kendinize yakıştırın ve mutlaka başarın. Hepinize başarılar diliyorum.

Institut kurde de Paris

SAVAŞ VE ORDU GERÇEĞİNE DOĞRU YAKLAŞALIM

(Temmuz 1990)

Institut Kurde de Paris

Büyük 14 Temmuz direnişinin yeni bir yıldönümünü yaşar ve 15 Ağustos atılımının 6. yılını tamamlarken, büyük bir özenle geçmişimizi sorgulamak, ısrar edildiğinde bizi açıkça yenilgiye götürebilecek, bütün ulusal kurtuluş umutlarını boşa çıkarabilecek, gelişmeleri tersine çevirebilecek, siyasi-askeri savaş gerçeğiyle bizi çeliştiren ve tarihimizin egemen özelliği olan yenilgiyi ve dağılmayı pratiğimizde bize tattırabilecek her türlü hata ve yetmezliği, dönemin geçerli devrimci savaş taktiklerini hiçe sayan ve bu konuda kendini yoğunlaştırmayan ve yormayan hatalı ve hatta oportünist yaklaşımları iyice açığa çıkarmak ve mahkum etmek, 7. yılında devrimci savaşımızı daha sağlıklı temellerde büyütmek, durumun tüm yönleriyle değerlendirilmesini, planlanmasını ve savaşın sağlam taktik esaslara oturtulmasını sağlamak büyük önem taşıyor. Eğer pratiğimizin sorgulanmasını tüm yönleriyle ve doğru bir tarzda yaparsak, hiç şüphesiz çok önemli gelişmelerin yolunu açmış oluruz.

Kendine has tarzda da olsa, Kürdistan'da devrimci bir gelişme vardır ve bir devrimi yaşadığımız gerçektir. Bu devrimci gelişmeye PKK öncülük ediyor ve yürütüyor. Yaşadığımız devrimin savaş temelinde geliştiği de bir gerçektir ve kendi kurallarını geliştirmek zorundadır. Bundan habersiz ve gaflet içinde yaşamak, yenilgiyi baştan kabul etmektir. Yine savaşın gelişimiyle ortaya çıkan sorunları

görmemek, savaşa yüzeysel ve dar yaklaşmak da yenilgiyi peşinen kabullenmektir. Bu durum, büyük bir gafleti yaşayan, kendini sorgulama ve kusurunu giderme cesaretini göstermede oldukça yetersiz olan bizim halk gerçeğimiz açısından çok daha büyük bir önem taşır. Unutmamak gerekir ki, somut gerçeği böyle olanlar ve bunu değiştirmeyi başaramayanlar yenilgiye mahkumdurlar. Ayrıca, savaşı yürütmekle mükellef olan öncünün de böylesi bir toplumsal yapıdan büyük oranda etkilenmesi sözkonusudur. Örneğin, bu son kuşağın harekete katılımı daha da gafilcedir. Eskilerin kemikleşmiş ve yenilgiye açık ve alışık yapısıyla yeni katılanların gerçeklerden oldukça habersiz olmaları, mücadele ve savaş gerçeklerimiz üzerinde alabildiğine yoğunlaşmamızı şart kılıyor.

Sizlerle bu temaslarımızda bütün partinin gidişatını değerlendirmeye, zor da olsa bütünlüğü sağlamaya, partinin stratejik ve taktik çizgisinin yürütülmesi için gerekli olanı ortaya koymaya çalışıyoruz. Ama, buna katılma ve eşlik etmede sizlerin yaklaşımı çok geri bir düzeydedir. Dolayısıyla, savaşa yetersiz ve hatalı yaklaşımlarınızı gidermeden sizleri savaşa katmak ve savaştan sorumlu kılmak oldukça tehlikeli gözükmektedir. Hele ortaya çıkan son olayları gözönüne getirdiğimizde, bu durum bizi oldukça endişelendirmektedir. Arkadaşlar, stratejik ve taktik yoğunlaşmadan oldukça uzaklar. Stratejik çizgiye ulaşmak bir yana, taktik çizgiye bile ulaşılamıyor. Taktik yoğunluk bir türlü yaşanamıyor. Böyle olunca da sağlıklı bir pratiğin ortaya çıkması mümkün değildir. Doğru devrimci çizgide oldukça yoğunlaşılmadan sağlıklı pratik adımlar başarıyla gerçekleştirilemez. Bu noktada sorunlarımız oldukça ciddidir. Tabii fazla suçlamamak da gerekiyor. Sizlerin güçlü bir askeri eğitimden geçemediğiniz, siyasi tecrübeyi yaşayamadığınız, kendi eğitiminizi de ciddiyetle gerçekleştiremediğiniz bir gerçektir. Bütün darlığınızla, amatörlüğünüzle, yontulmamışlığınızla, hamlığınızla ve saflığınızla savaşa giriyorsunuz.

Biz ne kadar meseleleri açıyorsak, arkadaş yapısında gelişen daha geniş bir sorumluluk, başarıyı daha çok mümkün kılmak, çizgide yoğunlaşmak ve uygulama gücü haline gelmek olmuyor, tersine daha az sorumluluk, daha az çaba ve bizim yük kolaylaştırmamızı daha

Institut Kurde de Paris

oportünistçe değerlendirme oluyor. Açık ki savaş böyle yürütülemez ve burada geçmişi hortlatma vardır. Gerçekte yürümekte olduğumuz bir savaştır ve savaşın da kanunları vardır. Ya bu kanunları tatbik edeceğiz, ya da bu kanunlar bizi ezip geçecektir. Bütün gücümüzle bu bilinci ve duyarlılığı geliştirmek istiyoruz. Sizlerse, bütün ağırlığınızla amatörlüğü ve çocukluğu istiyorsunuz. İyi niyetlisiniz, ama amatörce mücadele etmekten hoşlanıyorsunuz. Bundan daha fazlasına güç getirmek istemiyorsunuz, istediğinizde de bunun amansız çabasını sergileyemiyorsunuz. Ölümü kabul ediyorsunuz, ama savaşı derinleştirecek tutumu, savaşı başarıyla ilerletecek gücü ve yoğunluğu kendinizde geliştiremiyorsunuz. Bu, bir yerde yenilgiye teslim olmak, başarısızlığa mahkum olmaktır.

Komutanlığa doğru yaklaşılmalıdır

Konuya girmeden önce, BBC'de verilen ve bizim komutanlarımızın, kurmaylarımızın didik didik etmesi gereken bir haberden söz edelim. Bu haberden, TC'nin, kendisinden önceki bütün Türk işgalcilerinin ve istilacılarının uyguladığı yöntemleri PKK direnişine karşı uygulamaya çalıştığı anlaşılıyor. Türk istilacılığının taktiği meşhurdur, bütün saldırılarından önce akıncılar denen kendi istihbaratçılarını kullanır, böylece bilgileri toplar ve daha sonra saldırısını geliştirir. En öne "azaplar" denen ve ölmesi gereken güçleri koyar. Şimdi bunlar korucular oluyor. Tarihte hemen tüm Türk saldırılarında aynı sistem geçerlidir. Bunlar, çeşitli halklardan derlenen ve yüzde yüz ölümlük kuvvetlerdir, geri dönerlerse arkadan yeniçeriler vurur, ilerlerseler karşıdaki kuvvetler vurur. Bu rol, şimdi korucular gördürülüyor. Onların arkasında özel tim bulunuyor; bunların tarihteki örneği sipahilerdir, hareketli saldırı birlikleridir. Ardından ordunun esas gücü geliyor, tarihteki yeniçerilerin rolünü oynuyor. Bunlar fazla hareketli değildir, merkezi ve hükmeden bir güç olarak orta yerde dururlar, aynı zamanda karargah da burada bulunur.

Öyle anlaşılıyor ki, aynı taktik şimdi Botan'da ve diğer alanlarda geliştiriliyor. İşbirlikçi-ajanlar eliyle bizim birliklerimizin durumu,

Institut Kurde de Paris

niteliği, niceliği, savaş kapasitesi, savaş tarzı, sorumlusu, ruhi yapısı, siyasi durumu gibi her konuda kapsamlı bilgileri topluyor. Birliklerimiz açık olarak hareket ettiklerinden bu konularda bilgi sahibi olmakta zorlanmıyorlar. TC, saldırılarını işte bu temelde düzenliyor. Önce korucular denen azap kuvvetleri saldırtılıyor. Bunlar, aslında karşı tarafı yıpratmak ve kendi ordusunun yıpranmasını ve demoralizasyonunu önlemek içindir. Bir de bunlar ölmesi gereken kuvvetlerdir; ölsünler, bunun kendileri için iki yanlı kârı vardır. Korucuların saldırması ve ölmesi, hem devrim kuvvetlerine zarar verdirtiyor, hem de devrimin düşmanlarını, dolayısıyla TC'nin taraftarlarını çoğaltıyor. Birçok nedenden ötürü bu azap kuvvetlerine bel bağlamışlar ve geliştiriyorlar. Daha saldırgan, daha donanımlı ve çevik olan özel timler de, korucuların izi üzerinden devreye giriyorlar. Hepsinin arkasında da ordu bulunuyor. Korucular iz sürüyor ve teması kuruyorlar, özel tim darbe vurucu saldırılarını, özel saldırı taktiklerini uyguluyor, ordu ise arka bir kuvvet olarak korucuların ve özel timin bozgununu önleme ve onları iteleme rolünü yerine getiriyor. Taarruz dedikleri işte bu oluyor. Aslında buradan çıkarılması gereken sonuç, düşmanı iyi izlemek, geliştirdikleri taktikleri önceden görmek ve ona göre kendi savaş tarzımızı geliştirmektir.

Düşman, her türlü askeri düzenlemeyi kendi tecrübesine dayanarak yapar ve bunun anlaşılmayacak yanı yoktur. Bizim sorunumuz, gerçekten ezeli sorunumuz olan, kendi savaş tarzımızı ve ordulaşmamızı düzenlemektir. Kürtler, bu anlamda kendini düzenlemeyen, savaştırmayan, ordulaştırmayan en bahtsız halklardan biridir. Ve bu bahtsızlık, günümüzde yaramaz evlatları tarafından bir kez daha tekerrür ettirilmek isteniyor. Halkımıza geçmişte önderlik edenlerin sınıf karakterleri her zaman böyle bir sonuca götürmeye uygundu ve nitekim götürdü de. Ancak, biz bunu aştığımızı iddia ediyorduk; bu sınıfa dayalı önderlik, aşiret reisliği, şeyhlik, ağalık aşıldı dedik. Bir halk önderliği geliştirmeyi esas aldık. Fakat, halk önderleri ve halk evlatları dediklerimizin önderlik düzeyi, acaba eskileri çok mu aşıyor, çok mu ilerisinde? İdeolojik-siyasi olarak ilerisinde, bir bütün olarak PKK'de o eski önderlik aşılıyor, ama bireysel anlamda ve birçok alanda aşıldığını ve bütün yönleriyle yeniye ulaşıldığını söylemek

Institut Kurde de Paris

maalesef çok zordur.

Savaşımız sıcağı sıcağına altıncı yılını dolduruyor. Siyasi, askeri ve psikolojik yönleri oldukça gelişmiş durumdadır. Çok ileri düzeyde gelişmeler, yeni görevler ve sorunlar ortaya çıkarılmıştır. Fakat, düşman cephesinin bugün bunca üstünlüğüne, muazzam dikkat ve duyarlılıkla yaklaşmasına rağmen, biz sanki ölüm-kalım savaşını yaşamıyormuşuz ve sıradan bir mücadele veriyormuşuz gibi davranıyoruz. Bu düz yaklaşımın savaşın ciddiyetini kavramaması, tabii kavramadığı için de büyük sorumluluk üstlenmemesi ve yine büyük sorumluluk üstlenmediği için de kendinde taktik komuta özelliklerini geliştirmemesi yaşanıyor. Hemen hemen bütün yapıda gözlemlenen budur. Burada karşımıza tam bir taktik önderlik krizi, daha da somut ifade edersek komutanlık krizi çıkmaktadır. Bu, genelde önderlik krizine bağlıdır, ama silahlı savaşım, gerillayı ve orduyu inşa etme sözkonusu olduğunda bir komutanlık krizidir. Komutanlar yetişmiyor, komutanlaşma çabalarına özlü yaklaşılmıyor, bu rol üstlenilmiyor ve özellikleri takınılmıyor. Genellikle çokça geçerli olan "biz adam olamayız, biz önder olamayız" sözü, en çok da "bizden ciddi askeri komutanlar çıkamaz" anlayışı etkili oluyor. Geleneksel "savaşçı Kürt tipi"nden öteye gidilmek istenmiyor. Keyfiyetçi ve amatör bir köylü önderinden öteye gidilmiyor. Profesyonel bir ordu inşa etmek meslek edinilmiyor. Taş çatlasa 50-60 kişilik bir birliğin başında bulunmaktan öteye geçilmiyor. kaldı ki onu bile sağlıklı eğitme ve örgütlendirme çabası sergilenmiyor.

Bugün bizde ordulaşmanın birçok alanı belirmiştir. Her şeyden önce, çizgi ve pratik düzeyde parti öncülüğü buna imkan veriyor. Halkın desteği uyanmış, savaşçı başta olmak üzere her türlü maddi ve manevi katkıyı sunuyor. Uluslararası kanallar sürekli açık tutuluyor. Yine küçümsenmeyecek oranda savaşçı çıkarmak mümkün oluyor. Bu anlamda çok önemli bir gelişme aşamasına ulaşılmıştır. Fakat, tüm bu olanakları yoğurup bir ordu yapısına dönüştürmesi gerekenler, tam bir problem yığını halinde kendilerini tutuyorlar. Bütün ısrarlı çabalarımıza, çok yönlü açıklama ve talimatlarımıza rağmen, durum böyledir. Aslında burada sorun köklü ve ciddidir. Eğer bu durum aşılmazsa, mevcut silahlı gruplarımız ciddi bir ordu kurumlaşmasını

Institut kurde de Paris

yaşayamadan, kendini eğitmeme, örgütlendirmeme ve yetkinleştirmemeden ötürü çürümeye mahkum olurlar. Bu durum kaçışlara ve dağılmaya yol açar. Eğer şimdiye kadar bu düzeye gelinmemişse, bunun nedeni parti öncülüğünün çok ısrarlı çabasıdır, olanakları sürekli canlı tutabilmesidir. Mevcut komuta yapısı, bırakalım dağılmayı ve çürümeyi önlemeyi, tersine bunun nedeni olmaktadır.

Kürdistan tarihindeki bütün isyanlarda ve mücadelelerde, önderliklerin askeri niteliği yok denecek kadar azdır. Örneğin en son Güney Kürdistan pratiğinde, her ne kadar peşmerge tarzı savaşçılık da desek, onbinlerce savaşçı güce ulaşılmış olmasına rağmen, bir kurmay, bir gerilla önderi çıkarılamamıştır. Ne yurtseverlik temelinde ve ne de demokratik temelde bir komutaya ulaşılamamıştır. Ortaya çıkan mevcut komutanlar, birer savaş ağası olmaktan öteye gidememişler, çıkarları gerektirdiğinde ve dış destek kesildiğinde 24 saatte kaçmaktan geri durmamışlardır. İsyancı yığınlar, çok kolay paniğe kapılıp büyük kayıplar vererek ezilmekten kurtulamamışlardır. Görüyoruz ki, bütün bu deneyimlerde ciddi bir askeri komutanlaşma yoktur. Aslında Kürtler askerliğe kendileri için başlamamışlardır; sürekli başkalarının iyi askeri olmuşlardır, ama kendileri için iyi asker, hele hele komutan hiç olamamışlardır. Tarihten gelen bu olguya PKK biraz aşama yaptırmak istemesine rağmen, ısrarla komutanlığa gelememe bugün bizim de baş sorunumuzdur, esas problemimizdir. Sıradan savaşçılığa geliniyor, büyük fedakarlık ve cesaret isteyen çarpışmalara giriliyor, ama bunların gerilla ordusunun kuruluş esaslarına bağlı ele alınması istendiğinde bundan uzak duruluyor.

Bu meseleyi, özellikle geçen yıllardan beri daha fazla açmak istedik ve çok yönlü yaklaşımlar geliştirdik. Hatta Askeri Konsey ve çeşitli birlik komutanlıkları tesis etmeye çalıştık. Ama bunlar pratikte fazla geçerli olamadı. Askeri Konseyimiz, ciddi bir toplantı yapamadığı gibi, görevlerini ve rollerini layıkıyla bilince bile çıkaramadı. Dolayısıyla kendini kurumlaştıramadı. Birlik komutanlıkları, kendi birliklerinin komuta işleyişini bile yaratamadılar. Bu nedenle sorunlar gittikçe büyüdü ve hadsafhaya ulaştı. Sorunlar çözülmeden bırakılırsa kangrenleşir ve en sonunda organizmayı tahrip eder. Dolayısıyla biz, ordu sorunlarını çözmez ve daha da ertelersek, bu bütün ordulaşma

Institut kurde de Paris

çabalarımızı yerle bir eder. Şimdi mademki savaşa ve ordulaşmaya evet diyoruz, o halde bunun esaslarına ve yöntemlerine, yani komuta gerçeğine de evet demeliyiz. Tabii ki bu lafla olmaz. Komutan kişiliği, savaşçı kişiliği nedir? Bu, çoğunuzun yanından bile geçmediği bir hususdur. Oldukça toy ve amatör yaklaşmakla kendinizi aldatırsınız. Partinin askeri çizgisini bile doğru dürüst inceleyemezseniz, o zaman hangi komutanlıktan bahsedebilirsiniz? Yığınla talimatın önünüze koyduğu görevleri göremezseniz, yine hangi savaşçılıktan ve komutanlıktan söz edebilirsiniz? Dolayısıyla, bütün iyi niyetinize, cesaretinize ve fedakarlığınıza rağmen, sorunun pratik çözümü önünde bir engel olmaktan kendinizi kurtaramıyorsunuz.

Son dönemlerde tekrar tekrar bu konuyu açıyorsak nedeni şudur: Eğer işler daha ileri götürülmek isteniyorsa, bu sorun çözülmek zorundadır. Genelde önderler, özelde ise komutanlar olmak şartı vardır. Bundan sonraki gelişmeleri layıkıyla götürebilmek için küçümsenmeyecek olanaklarımız vardır ve bunları sürekli canlı da tutuyoruz. Bu işin adaylarını nicelik ve nitelik olarak sürekli geliştiriyoruz. Ama yine de, derin bir ruhsal özellik midir, yoksa düşmanın bir pasifikasyon saptırması mıdır, kaynağı ne olursa olsun, ruhsal özelliklerinizden tutalım üslubunuza kadar, disiplin yapınızdan tutalım çizgi gücü halinde kendinizi tutmaya kadar, bir türlü kendinizi böyle bir kişiliğe ulaştırmadığınız bir gerçektir. Bunun dışında yaşamaya adeta bayılıyorsunuz. Halbuki komutanlık, amatörlüğü yenmekle başlar, şahsi özellikleri silip süpürmekle ve yerine profesyonel özellikleri edinmekle gelişir. Her türlü olumsuz ruh hallerini tamamen aşmakla, sarsılmaz irade gücünü, coşku ve görüş keskinliğini yaşamakla komutan olunur. Ancak bu tip kadrolara ulaşmakla halk ordusunun kendisini kurumlaştırabileceği açıktır. Bu, hemen tüm ordu kurumlaşmalarında ispatlanan bir gerçektir.

Kişisel özelliklere sevdalanma, amatörlüğü giderek kemikleştirme, geliştirmek istediğimiz kararlılığı çok geriden takip etme, doğru yaklaşımları inceleme zahmetine bile katlanmama, sorumluluk duygusuna ve ezici iradeye sahip olmama, tüm bunlardan habersiz olarak "bu işlerde varım" deyip yürüme, bunların hepsi neredeyse hepinizin yaşadığı ortak özellikler oluyor. İşte bu durumları görmek

Institut kurde de Paris

gerekiyor. Ne kadar genç de olsanız ve ne kadar "böyle gelmiş böyle gider" de deseniz, sizin bu savlarınızın hiçbir değerinin olmadığını bilmenizde yarar vardır. "Devrimci bir parti olamayacağımız, devrimci bir siyasete ulaşamayacağımız ve bunu uygulayamayacağımız" da sıkça bizim karşımıza çıkarılıyordu. "Savaşımda bir tek adım atarsak bunun sonumuz olacağı" bize çok söyleniyordu. Dolayısıyla, şimdiki "komutanlaşamayız" yaklaşımı da, belki bizi yorar ama, geçersiz ve kof bir yaklaşımdır. Neye mal olursa olsun, daha şimdiden bütün gücümüzle bu kof yaklaşımın üzerine gidiyoruz; mevcut krizi aşarak devrimci çözümü geliştiriyoruz. Bu işi, en akıllılarla ve gerçekten varım diyenlerle yapmak istiyoruz. Gariptir ama, bazıları yıllardır savaşım içindedir, ancak gerçekten savaşı geliştirme konusunda iddiaları ve talepleri nelerdir, ne kadar ısrarlıdırlar bilemiyoruz. Hatta emirlerine yüzlerce savaşçı topluluğu ve komuta kademesini üstlenebilecek kadro adayları vermiş olmamıza rağmen, bu konuda plan ve hesap sahibi olamadıkları gibi, ne yapmak istedikleri de belli değildir. Çoğunlukla yüzgeri etme ve arkasını dönme biçimindeki bir tutumla karşılık veriyorlar. Yine "adam olamayız, komutan olamayız, bize lazım olan kendi yaşadıklarımızdır" diyorlar. Hayır, böyle yapılırsa o zaman arada mücadele olur, çatışma olur, yüzgeri edenlerin kendileri yüzgeri edilirler. Böylece doğru çözümü yine biz yakalarız.

Biz her zaman şunu söyledik: Halkların tarihi kritik anlarında, bizim için bu bir ölüm-kalım anıdır, halka tutarlı bağlılık komutan da çıkarır, dahiyane ordu kurmayları da yaratır ve bunlar bizim bile hafızamızın almadığı savaş yöntemleri ve ordu kuruluşları geliştirirler. Bizde hala bunun esamesi bile okunmuyorsa, bu sadece yaklaşımımızın ne kadar zayıf ve yanılgılı olduğunu gösterir. Yakın dönemin halk savaşı ve halk ordusu pratiklerine bakalım. Bir Giap, örneğin bu konuda çok ünlüdür. Vietnamlılar halk savaşının teori ve pratiğinin geliştirilmesine başlarken doğru dürüst bir askeri eğitim bile görmemişlerdir. Giap'ın kendisi de buna dahildir ve bir lise öğretmenidir. Olanakları da çok sınırlıdır, 30-40 kişi ellerindeki basit tüfeklerle bu işe başlarlar ve o ünlü kuzeyden güneye yürüyüşle büyük zaferler ve Dien Bien Phu'da destanlaşan komutanlar yaratırlar. Çin'in ve Mao'nun durumu da benzerdir. Mao, 1928'de Çing-Kang

Institut kurde de Paris

dağlarına çıkar ve askeri sorunlarla ilk kez orada karşılaşır. Öyle fazla askeri deneyimleri ve olanakları olmamakla birlikte, kendi savaşımlarının doğasını iyi incelerler ve tabii ki askeri teoriyi de akıllı pratikleriyle dayatırlar ve zafere ulaştırırlar. Bu, bildiğimiz en büyük halk savaşlarından birisidir. Kastro genç bir devrimcidir, onlar da 5-6 yıl içinde kendi ordu kuruluşlarını sıcak savaşım içerisinde gerçekleştirip zafere giderler. Afrika'nın birçok ulusal kurtuluş savaşında da karşımıza çıkan gerçek budur. Nereden bakarsak bakalım, çağdaş halkların savaş deneyimleri böyledir. Başlangıçta bizden oldukça geriler, sanmıyorum cesaret ve fedakarlıkta da bizden ileri olsunlar. Ama öyle anlaşılıyor ki, bu işin sorumluluğunu üstlenenler gerçekten tutarlı adamlar, sözlerinin adamıdırlar ve bütün güçlerini buna veriyorlar, savaştan başka bir çıkış yolu düşünmüyorlar. Herhalde bizde olmayan tam da burasıdır.

Şimdi bu konuda günah kimindir, suç kimindir? Bunu iyi düşünmek gerekecektir. Bu açıdan biz diyoruz ki, adına "savaştır" dediğimiz ve amansız sıfatıyla tanımladığımız özelde bu altı yılı gözönüne getirelim. Tabii daha öncesi de vardır, PKK'nin ilk adımlarından günümüze kadar bütün yaşamı savaştır. Ama biz, silahlı savaşımın bu en canalıcı sürecini bir dönem olarak alırsak, geçen altı yıl az değildir. Ve atılım başladığında alandaki eğitilmiş silahlı gücümüz üçyüzden fazladır. Bunu birçok orta boy ülkedeki ulusal kurtuluş savaşlarının başlangıcıyla karşılaştırdığımızda göreceğiz ki, bizim başlangıç gücümüz hem nicelik ve hem de nitelik olarak hepsinden fazladır. Peki onlarda niye hızla ordulaşma başarıldı da, bizde altı yıl gibi bir zaman süreci içinde başarılamadı? Hatta bu alandan sürekli bizim beslememiz olmasaydı, çoktan tasfiye olup gitmesi işten bile değildi. Peki neden? Bu soruyu çok ciddi olarak sormamız ve cevabını mutlaka vermemiz gerekiyor. Altı yılın değerlendirilmesi bu soruyu net olarak sorar ve arkasından kesin cevabı verirse, 7. yılı sağlamlaştırır.

Dünya deneyimleriyle karşılaştırdığımızda bizde gerçekten fazlası vardır, diğerlerinden azı yoktur. Geçen süre, bir halk ordusunun kuruluşu için yeterlidir. Yine üzerinde hareket ettiğimiz coğrafya, ilişkiler, dayandığımız insan yapısı tek kelimeyle eşsizdir. Savaşçılar

Institut kurde de Paris

ve kadro adayları her türlü fedakarlığı ve cesareti sergileyebiliyorlar. Ama bunlara rağmen, eğer buranın günlük desteği olmazsa öz olanaklarıyla bu savaşı geliştiremeyeceklerini, ülkede en üst düzeyde sorumlu olanların, bırakalım ordulaşmayı, tamamen tasfiyeyi yaşayacaklarından kuşkumuz olmadığını sizler de çok iyi biliyorsunuz. Bu yılları sorgulamamız, gerçeğin böyle olduğunu ortaya çıkaracaktır. Mevcut değerlendirmeler ve eleştiriler bu durumu çok yönlü olarak ortaya koymuştur. Gerekirse tek tek açarız, her olayı, her eylemi, her kişiliği sorgularız ve sorgulamalıyız da. İçinde yenilgiyi ve tasfiyeyi barındıran bu dayatmayı boşa çıkarmak için biz gerçekten tüm gücümüzle çalıştık. Bugünlere geldiğimizde diyoruz ki, büyük başarılardan bahsetmezsek de, hiç olmazsa yeniden başlangıç ve yeniden bir kuruluşa yönelmek için her şey eskisinden daha iyidir. Dikkat edilirse, olmuştur, başarılmıştır demiyoruz, fakat savaşın her cephesinde iyi başlamak ve geliştirmek için eskisiyle kıyaslanmayacak ortam, olanak ve fırsat canlı tutulmuş ve sağlanmıştır diyoruz. Yani her dönemde bütünüyle öncülüğe ve onun askeri çizgisine dayatılan ve çoğunlukla da kötü niyetlere dayanmayan yaklaşımların tasfiyeci sonuçlarını önlemek için bu çabayı gösterdik ve yeni ve sağlam başlangıçlar için ortamı canlı tuttuk. PKK'ye yenilgiyi tattırmadık, düşmana "tam başardım, ezdim, halkın cephesini tamamen engellerim, başkaldıramazlar" dedirtmedik. Şimdi daha güçlü ve anlamlı bir gelişme ortamına sahibiz. Böyle bir dönem yaratılmıştır. Ama nasıl? Bunu da çok iyi görecek ve bileceksiniz.

Demek ki, komutanlık ve önderlik krizi ve bunun kaynaklarını, bunu temsil eden anlayış ve tutumları, bunların çizgiye karşı dayatmalarını, bir de bunları boşa çıkarmak için çok ısrarlı yürüttüğümüz çabaları bu temelde değerlendirme zorunluluğu vardır. Savaş, çocuk oyuncağı değildir. Hele hele devrimci mücadele ve devrimci savaş hiç de öyle basit değildir. Kürdistan için yaşadığımız ve yaşattığımız devrimci çabalar ve gelişmeler, hiçbir ülke ile kıyaslanmayacak oranda tek çıkış yolumuzdur. Bu sözcükler bazılarına belki çok basit gibi gelebilir, ama insanlık adına bizim de var olmamız için sadece tek yol da değildir, "biz de yaşıyoruz" diyebilmenin ilk şartıdır. Eğer devrimciliğinizde biraz samimiyseniz, bu gerçeği peşinen kabul

Institut kurde de Paris

etmek zorundasınız. Yalnız lafla değil, iliklerinize kadar duymak ve yaşamak zorundasınız. Biz, bu temelde bu gelişmeleri yürütmeye çalışıyoruz. Öyle anlaşılıyor ki, halen bu temelde katılım olayı zayıf ve halen bütün geriliğiyle ve başka biçimde de olabilirliğiyle sizler geliyorsunuz. "Şöyle de olur böyle de, böyle de yaşayabiliriz başka türlü de" diyorsunuz. Hayır, gerçek böyle değildir. Eğer bizim deneyimimizden sonuç çıkarmak istiyorsanız, o zaman bu tür yaklaşımlar bir hiç olmalıdır, böyle görülmelidir.

Mücadelede çok şehitler verdik, belki bizden daha fazla inanç sahiplerini ve günümüze kadar en değerli varlıklarını feda edenleri çok iyi biliyoruz. Bu durum bizde hiçbir öncü harekette rastlanmayacak türde ve düzeydedir, nicelik ve nitelik itibarıyla da çok az misal gösterilebilir. Ama buna rağmen, halen dökülen kanın anlamını bilememe, yaşamın pahasının ne olduğunu biçememe, düz ve tamamen başarısızlığı mümkün kılacak yaklaşımların etkisi sürüp gidiyor. Burada sadece akıllı olalım da demeyeceğiz, bu iş duyarlı olmakla da halledilemez, ulusun kaderi her kişiden tamamen ciddi bir çözüm istiyor. Halk önderliğinin kesinlikle vücut bulması gerekiyor; yani partiyi temsil şarttır, devrimciliği bu temelde geliştirmekten başka seçenek yoktur. Gerekirse beyninizi ve yüreğinizi açarsınız. Sorumluluk denilen olgu, siyasallaşma, savaşın binbir hilesini ve yöntemini bilme ve her türlü uygulamayı geliştirme, bu konuda bitmez tükenmez çaba mutlaka gerekir. Gerektiğinde kendinizi tekrar tekrar yaratacaksınız, çünkü seçtiğiniz devrimcilik türü bundan başkasına imkan vermiyor.

Şimdiye kadar hep şunu belirtiyoruz: "Bu işin adamı olamayız, millet olamayız, halk olamayız" demek, sonuçta "insan olamayız" demek anlamına gelir. Aslında bunu tartışmamamız gerekir, ama mevcut işlerin gereklerinin layıkıyla yerine getirilememesi akla hemen bu hususları getiriyor. Genelde yaşama yaklaşım hayli yanılgılı, zavallıca, oldukça tekrar niteliğinde ve verimden yoksundur, yaratıcılıktan ve yetkinleşmeden uzaktır. Bin yılların ötesinden gelen geleneksel halk yaşamımızın olumlu özellikleri çok azalıyor, gittikçe olumsuzluklar derinleşiyor. Bunlar da çöküşe kadar götürüyor. Aslında şahsınızda yaşananlar bunlar oluyor. PKK'lileşmek, aynı

Institut kurde de Paris

zamanda bunları atma savaşıdır, kendisinden başlamak üzere halk saflarında egemen hale gelmiş olan bu olumsuzlukları atmanın devrimciliğidir. Bu durum yavaş seyrediyor, hatta olumsuzluklar çoğunlukla egemenliğini sürdürüyor. İşte, neden komutanlaşamıyoruz sorusuna biraz daha geniş açıdan baktığımızda karşımıza bunlar çıkıyor ve bunları söyleyebiliyoruz.

Komutanlaşmak demek, son dönemlerde savunulduğu gibi, "eylemci yanı güçlü olanların halledebileceği bir meseledir" demek değildir. Tam tersine, aslında pratikte kendini ortaya çıkaran "eylemci yanım güçlüdür" diyenlerin krizi daha da derinleştirmesi, içinden çıkılmaz sorunlara yol açmasıdır. Hani "ordu bozan" derler ya, aynı biçimde bir yetmez "eylemci" adı altında giriyor ve bütün ordulaşma çabalarımızı sabote ediyor. Çoğunlukla da bu, "eylemcilik" maskesi altında yapılıyor. Bu tipin değil komutanlaşmakla, gerçekte eylemcilikle bile bir alakası yoktur. "Siyasetten anlamaz, ama askerlikten anlar" sözü de büyük bir çarpıtmadır. Gerçekte siyasetten anlamayan askerlikten hiç anlamaz. Çünkü, bütün ustalar tarafından askerlik, "siyasetin yoğunlaşmış ifadesidir" diye tanımlanır. Yani askerlik, en gelişmiş siyasallaşmadır. Çok açık ki, siyasallaşmayan birisi askerileşemez. Ama PKK deneyiminde, siyasallaşmaya güç getiremeyen ve siyasallaşmadan kaçanlar, "ben eylemci olabilirim, ben askeri kolda çalışabilirim" demiştir. Aslında bu da, sorunun gelişmesine ve ağırlaşmasına yol açan diğer bir tutum oluyor. Askerlik, dar eylemcilik biçiminde ele alınmıştır. Halbuki birkaç eylemin üzerine yatmak askerileşme sorununun hallini getirmez. Tam tersine, dar eylemcilik anlayışı, ordulaşmanın muazzam ideolojik, politik ve moral cephesini gözardı eder ki, bu felakete yol açar. Bu tutumun da bizde sorunu oldukça ağırlaştıran etkisi vardır. Bu anlayış çerçevesinde birimin ideolojik eğitimi, siyasallaşması ve hatta askeri eğitimi gözardı edilmiş, ucuz birkaç eylemle durumu kurtarmaya çalışma yaşanmıştır. Bunun yarattığı sonuç ise ortadadır. Ordulaşmaya götürmemiş, tersine ordulaşmayı engellemiştir. Komutanlaşmaya götürmemiş, komutanlık yerine böyle birkaç eylemle övünen ve kendini her türlü yetkiye sahip kılan bir tip ortaya çıkarmıştır. Bu tip de çoğunlukla başa bela olmuştur. Böyle tiplere ısrarla ordulaşmayı

İnstitut Kürde de Paris

dayattığımızda yan bakıyorlar, omuz kırıyorlar, arkalarını dönüyorlar. Yaptıkları ise, babadan kalma eşkıya usulü bir eylemciliktir. Bu, felaket getirir ve nitekim biz de bunun zararını az görmedik.

Sorunu ağırlaştıran nedenleri sıralamayı sürdürebiliriz. Örneğin disiplinden söz edebiliriz. Aslında disiplinli kişilik bizde pek yoktur. Disiplinli kişilik, her şeyden önce parti talimatlarına saygılı olmaktır; Parti Önderliğinin ve yönetici organlarının talimatlarını ve temel perspektiflerini büyük bir ciddiyetle incelemek, olanaklar ölçüsünde azami pratiğe geçirilmesini sağlamaktır. Bizde komutanlar, yani talimatların gereklerini yerine getirmekle sorumlu olanlar böyle mi yapmıştır? Gereken disiplinli davranışı göstermişler midir? Çok açık ki hayır. Talimatları doğru dürüst incelememiş, sonuçlarını sorumlu organlarda tartışmamışlar, hatta okuma gereğini bile çoğunlukla duymamışlardır. Buna gerekçe olarak istenildiği kadar "geç geldi, fırsat bulamadık, eylem anıydı" denilsin; bunlar bile çok sorumsuz yaklaşımlardır. Komutan adam disiplinli adamdır. Disiplinin özü eğer orduysa ve orduya da parti önderlik ediyorsa, o zaman parti çizgisine ve talimatlarına büyük bir dikkat ve dirayetle bağlılık gerekir. Komutan olmak demek, bu temelde büyük bir disiplin içinde çalışmayı becermek demektir. Bu temelde disiplinli çalıştım diyebilecek kaç kişi vardır? Besbelli ki yoktur. İnkarcı bir tutumla talimatlar ve hatta olanaklar incelenmemiş, gereken sonuçlar çıkarılmamıştır; bunun yerine bütünüyle kendi duygusallıkları ve subjektif niyetleri konuşturulmuştur. İşte burada "biz komutan olamayız" anlayışının en tipik bir ifadesi karşımıza çıkıyor. Bizim komutan adayımız disipline gelmiyor, disiplini kendine yediremiyor. Mutlaka keyfiyeti yaşıyor ve kendi öznel niyetleriyle savaşıyor. İyi veya kötü savaşıyor, ama yaptığını kendisi için her şey olarak görüyor. Peki bu ne anlama gelir? Bu, aşiret kafasını, şahsi kafayı konuşturma anlamına gelir. Ve tabii ki böylesine bir keyfiyeti ve subjektivizmi aşamayanlar komutan olamazlar. Komutan olmak, bir siyaseti ve onun önderliğini esas almayı ve neye mal olursa olsun her koşul altında bunu uygulama gücünü, yeteneğini ve cesaretini gösterebilmeyi gerektirir. Bizde ise çoğu kendi endişelerini yaşamayı, zor koşullarda ise panikçi tutuma girmeyi ve rahat koşullarda ise üzerine yatmayı komutanlığın en iyi

Institut kurde de Paris

ve kurnaz uygulanması olarak biliyor. Yaygın olarak yaşanan budur ve bu büyük bir sorumsuzluk örneğidir. Neden komutan çıkarılamadığını, komutanlık krizinin neden bu denli geliştiğini açıklayan önemli bir hususu da işte budur.

Bu durum, yani disipline gelememe, disiplinden sıkılma ve keyfiyeti konuşturma Kürtlerin genel bir özelliğidir. Bunun sonucu ise, işte "adam olamayız, kendimiz için asker ve komutan olamayız" anlayışlarıdır. Örneğin, dünyada bazı disiplinli uluslardan bahsedilir. Alman ulusunun oldukça disiplinli çalıştığı söylenir ki, işte bugün dünyadaki liderlik iddiası neredeyse bu disiplinli çalışmasının sonucudur. Ordusu için de bu böyledir; eğer çok kısa sürede dünyayı titretebilecek ordulara ulaşmışsa, bu disiplin sayesinde olmuştur. Gerçekten çelik gibi bir disiplin vardır. Bu disiplin, onları, birkaç defa yıkılmış bir ülke gerçeğinden önder bir ülke gerçeğine götürmüştür. Bizim insanlarımız ise, disiplinin asgari gereklerine uymayı bile izzeti nefislerinin ve gururlarının kırılması olarak değerlendiriyorlar. Biraz üzerine gittiğimizde kendilerini ya yere atıyorlar, ya çeşitli geri özelliklere sığınıp başkaldırıyorlar, ya da çok sıkıştıklarında kaçıyorlar. Nitekim böyle örnekler çoktur. Elbette ki böyle bir tutumdan adam çıkmaz, komutan çıkmaz ve bu nedenle de sağlıklı bir millet haline gelinemez.

Başka bir neden olarak, askeri sanatı, gerillanın kurallarını işletme durumunu gözönüne getirelim. Şimdiye kadar tek bir kural bile doğru dürüst uygulanmamış, hepsi de en kabasından uygulanmaya çalışılmıştır. Neden? Belli ki bu durum, niyet düzeyinde bile bir bütün olarak ordulaşmaya gelememekten kaynaklanıyor. Burada şunu hemen görebiliyoruz: Aslında elinde silah var, çoğunlukla ölümü de göze almış, zaman zaman da savaşıyor, tabii bunlar çok önemli özellikler oluyor, fakat onun savaşı bugün kesinlikle Kürdistan'ı kurtuluşa ve halkını özgürlüğe götürecek bir savaş değildir. Bu, içinde her türlü yenilgiyi barındıran bir savaşçılık oluyor. Geçmişte ve günümüzde bolca örneklerini yaşadığımız bir savaş türüdür bu. Burada kuralsızlık ve keyfiyet alabildiğine konuşturulur, gerillanın hiçbir kuralına uyulmaz. Aslında bu hususları biz geniş olarak değerlendirdik, doğru bir gerilla nasıl geliştirilmeli sorusunu kapsamlı

Institut Kurde de Paris

olarak inceledik. Yine birçok imkan biriktirip bazılarının emrine verdik. Ama, "biz gerilla yerine başka türlü savaşırız" denildi. Başka türlü savaşmak, keyfi davranmak ve kendini konuşturmak demektir. Durum öyle ki, ölüm kabul ediliyor, yine gerilla kabul edilmiyor. Bunun çokça örneklerini sergileyen birçok grup vardır. Örneğin, son grupsal imha olaylarına bakalım, bu kayıpların hiçbiri sağlıklı bir gerilla türü savaşın sonucu olmamıştır, bütünüyle gerillanın yadsınması temelinde ortaya çıkmışlardır. Bu nedenle üzerinde sıkça durup incelemeliyiz. İnsan çok acı duyuyor, yani her bir grup bir gerilla ordusuna yol açabilirdi. Fedakarlık, cesaret, hatta bilinç var, ama maalesef bunlar doğru bir gerilla yaratamamıştır. Artık burada yine "gerillayı uygulamak için güçlü komutan olmak gerekir" diyeceksiniz, işte biz de onun savaşımını veriyoruz diyoruz. Yola çıkanlar, böyle bir savaşı kabul temelinde yola çıktıklarını, ilk adımlarını böyle attıklarını bilmek zorundadırlar. Lafta kabul et, ama pratikte kendini yaşa, "biz böyle alışmışız" diye söyle; bunlar geri özelliklerdir, tek kelime ile küstahlıktır ve sersemce laflardır. Mademki gerilla tarzını ve yürüyüşünü kabul ettin, o zaman neye mal olursa olsun büyük bir disiplinle ve dirayetle uygulayacaksın. Ama bu yapılmıyor, herkes her türlü kural dışılığı kendine yakıştırıyor. Belli ki bir anlamda kişilik meselesidir bu. Aslında kendisine de herhangi bir yararı olmadığı gibi, öyle fazla kendisini düşünme ve kendini koruma anlayışıyla da ifade edilemez. Çünkü, bu tutumda kendini koruma da yoktur, aslında kendini en kötüsünden bir olumsuzluğa ve imhaya terketmektir.

Bizde şimdiye kadar gerillanın emir-komuta düzenine, toplantı ve rapor sistemine, eğitim ve örgütlenmesine, sevk ve idarenin her türüne, hareket tarzına, üslenmeye, lojistiğe, kısaca gerillanın hiçbir şeyine doğru dürüst yaklaşılmamış, bunlar bütünüyle yatırılmıştır. Bu noktalarda komutan yeterli düşünce gücü olamıyor veya bölük pörçük düşüncesini yoğunlaştıramıyor, iradesini keskin kılamıyor. Şimdi komutan böyle olursa, yani baş belası olursa, o zaman gövde ne yapsın, bacaklar ne yapsın! Halbuki şimdiye kadar birçok canalıcı gelişme ortaya çıkarılmıştır. Savaş üzerinde biraz durulsa ve kafa yorulsa işler rahatlıkla düzeltilebilecek ve ilerletilebilecektir. "Savaşa biraz yaklaşın, çok uzak duruyorsunuz, halbuki savaşın içindesiniz ve

Institut Kurde de Paris

sıcağı sıcağına yaşıyorsunuz, iyi bir toplantı yapsanız her şeyi bizzat kendiniz belirleyebilirsiniz" dedik, fakat şimdiye kadar bunlar yapılmadı, doğru dürüst bir toplantı geliştirilemedi. Bütün yetersizlikleriyle yapılan toplantılarda alınan kararlar bile uygulamaya geçirilmedi, öyle bırakıldı. Aslında burada, bilerek veya bilmeyerek, daha çok da iyi niyetlice, ama tam bir sabote olayı vardır. Peki bu nereye götürür? Belli ki ordulaşmaktan başka her yere götürür. Ordulaşma, bir kez en gelişmiş siyasi kararlardır, çünkü askeri kararlar gelişmiş siyasi kararlardır, hem de en net, en çarpıcı, en uygulanmak durumunda olan kararlardır. Bunları anında uygulamazsan felaketli sonuçlarla karşılaşırsın. Askerlikte işler emirle yürütülür, belli ki emre uymak gerekir. Elbette en baştaki komutan, genel talimat düzenine uymaz ve parti talimatlarını inceleme gereği bile duymazsa, o zaman hiç doğru bir emir düzeni geliştirebilir mi? Emretmeyi de yine kendi niyetlerine göre geliştirmeye çalışır. Canı ister birimi ölüme gönderir, "git ekmek getir, çay yap" der, ama hayati bir tehlike oldu mu uyumaktan bile vazgeçmez veya çok önemli bir fırsat yakalandığında, bırakalım bunu değerlendirmeyi, yanından bile geçmez. Keyfiyet işte bu kadar olur! Pratikte bunların yaygın örnekleri vardır.

Karşısında savaştığımız Türk ordusuna bakalım, onların sıradan erinden en üstteki genelkurmay başkanlığına kadar hepsinin hareketi önceden çizilmiştir ve o temeldedir. Tek bir kişinin bir keyfi hareketi yoktur, her şeyde emir geçerlidir, yani önceden düzenlenmiştir. Bütün hareketleri emirle olur. Bizde ise emirsizlik ve keyfiyet herkesin en bolca yaşadığı tutumlardır. Kuralları belirlemede ve böyleyken, somut yaşamda ise daha da başına buyrukluk ve keyfilik vardır; isteyen moralle oynar, isteyen kendini koyverir, isteyen küfür eder vs. Bir komutanın günlük yaşamı nasıldır, coşku yaratma kabiliyeti ve bütünüyle sürükleyici özelliği neredediir? Bütün bunlar unutulmuştur. Öyleleri var ki, kendisinden bir yığın hastalık akar, kendisi yaşamın değil yaşamdan umut kesmenin kaynağıdır, sürekli moralsizlik aşılar ve bir bütün olarak bozgunculuk yapar. Bizde böyle sözde komutanlar çoktur. Birçokları sekter ve bastırmacıdır, üslubu kırıcıdır; halbuki komutan, tam da bu özelliklerin zıddı özelliklere sahip olan kişidir,

Institut kurde de Paris

son nefesine kadar bütün komutanlık özelliklerini kendisinde yaşatır. Bütün ordularda bu durum böyledir. Bizde ise işte buna gelinmiyor. "Biz yine bildiğimizi okuruz" deniliyor. Bazen ağlamaklı, bazen kaba ve sekter, saygı, sevgi ve moralden yoksun olunuyor. Belli ki bu vasıflarla bir ordu birliği geliştirilemez, komutanlık esprisi bu olamaz. Bunları ısrarla açıklamamıza rağmen, bir kişi bile "halkımın ve partimin hatırı için kendimi biraz değiştireyim" demiyor. Çokların yaşadığı durum budur ve biz bunu çok alçakça bir durum olarak görüyoruz. Bunun insanlık ve yiğitlik olmadığını herkese göstereceğiz diyoruz.

En amansız koşulları, zorlukları, olanaksızlıkları yaşadığımızı biliyoruz. Ama bunların hiçbiri adam olmanız önünde bir engel değildir, tersine olumlu gelişmenin nedenleri yapılabilir. "Biz baştan çıkarılmışız, bizimle oynamışlar" diyorsunuz. İyi, seninle oynanmış ve baştan çıkarılmışsan buraya da adam olmaya geldin. Savaş, en iflah olmazı bile, eğer yaşama kabiliyeti varsa, kısa bir süre içinde kendine getirir. Peki niye kendinize gelmiyorsunuz? Bizim komutana biraz böyle yaklaştık mı, ya kirpi gibi tüylerini diken diken ediyor ya da gözü yaşlı oluyor, yani en yakışmayacak tutumları sergilemekten kaçınmıyor. İşte kendi ulusal kurtuluşuyla oynayan tip ancak böyle olabilir. Kendi partisinin çizgisinde değil de, keyfinin istediği gibi yaşamak buna denir.

Buraya daha ilk adımı atar atmaz yapmanız gereken, komutan kişiliğin has ruhi özelliklerini ve ahlaki-moral esaslarını tutturmaktır. Bunun öyle fazla bilinçle de alakası yoktur. Çevrenize bakarsanız, komutanlar nasıl yaşar, onu görürsünüz. Eğer komutanlıkla bu kadar oynanırsa, o zaman sorun çözülemez ve içinden çıkılamaz bir hal alır. Daha konuşmasını ve yürüyüşünü düzeltmeden ve çevresine bir saygı bile telkin etmeden "ben birlik komutanı oldum" demekle sorun çözülemez. Bu kadar çaba harcamamıza rağmen, kimseye pek doğru tutum aldıramıyoruz. Geleneksel düşürülmüş bir halk olmamızın üzerimizdeki en somut ifadesi olan duygusallıktan ve biçimsizlikten kendinizi kurtaramıyorsunuz. Bunu çok yaygınca görüyorum. Halbuki kurtuluşçu olmak demek, rahatlıkla görülebilecek vasıflara ilk andan itibaren sarılmak demektir. Arkadaşlar neden komutanlık vasıflarına

Institut Kurde de Paris

sarılmamakta ısrar ediyorlar, bunu anlamıyorum. Tersine kendilerine yakışmaz olanı ısrarla kendilerine yakıştırmaya çalışıyorlar. Hiç şüphesiz bunun altında önemli nedenler vardır, ancak onların hepsi bir yanılgıdır, onlar sadece olumsuzluğun ve yenilginin etkenleridir. İyi biliyoruz ki, çokça tekrar ettiğiniz "her türlü göreve hazırım" sözü, "her türlü görevi başarırım" anlamına gelmemektedir. Özünde başarısızlığa hazır olmayı içermektedir ve biraz da bunu lafla örtbas etme vardır. Demek ki, ordulaşmayı önce kendinize yedirmeniz gerekir. Aslında hayatınızı ortaya koyma anlamında yedirmişsiniz, asker olmak ve her türlü militan göreve gelmek istiyorsunuz; bunlar iyi şeylerdir, ama bu çok kaba anlamda böyledir. Bunun gerekleri ruhunuza dek nasıl indirgenir, bütün yaşamınıza nasıl adapte edilir, nasıl özümsettirilir? İşte burada tam eskiyi muhafaza ediyorsunuz. Bunun içinde düşmanın her türlü etkileri bile vardır.

İşte neden komutan olamıyoruz veya komutanlık krizi böyle hadsafhaya neden gelmiştir sorularının cevabı böyledir. Zaten şimdiye kadar yaptığımız değerlendirmelerde de bir anlamda bu konuyu açmaya çalışmıştık. Taktik önderlik üzerinde bu kadar durmamız, esasta neden komutan olamıyoruz sorusuna cevap vermek içindir. Taktik sorunları bu kadar açmamız, son tahlilde komutanlık meselesini açmaktır; bu biçimde sorunu çözümlemeye çalışmak, eğer çözüme gitmiyorsa nedenlerini ortaya koymaktır. Bu konudaki çabalarımız birkaç yıldır hayli yoğunlaşmıştır. Biliyorsunuz, PKK, daha önceleri ideolojik sorunlara ağırlık veriyordu, siyasal yönü ve bu yönlü değerlendirmeleri geliştiriyordu. Fakat 1984-85 döneminin ortaya çıkardığı ciddi taktik sorunlar yüzünden, biz çalışmalarımızı doğru taktik esaslar üzerinde yoğunlaştırdık. Pratiğimizi çok kapsamlı eleştirilere tabi tutarak doğru esasları geliştirmeye çalıştık. Şimdi içinden geçmekte olduğumuz dönemde bunu daha genişçe ele almamızın nedeni yine budur ve eski nedenlere de bağlıdır.

Başlangıçta bizim sağlam ideolojik önderlerimiz, iyi propagandacılarımız, bizim için gerekli olan sözü yerinde ve zamanında söyleyenler yoktu; o zamanın sorunu, iyi propagandacılar ve ajitatörler yetiştirmekti. Biz, uzun bir süre bu husus üzerinde çalıştık ve iyi siyasal mücadele verecek güçler hazırlamakla uğraştık. Çeşitli siyasal

Institut kurde de Paris

faaliyetlerimiz halen devam etmektedir, dolayısıyla bunun önderleri olma sorunu ciddi bir sorun olarak gündemimizde bulunmaktadır. Aslında burada da komutanlığı özgül olarak ele aldık, sorunun genel kapsamı siyasal önderler olabilmektir. Yani bizde bir siyasal önderler krizi vardır ve bu genel bir sorundur. Birçok alanda gerçek anlamda siyasal önderlerimiz yoktur. Halk gerçeğine nasıl yaklaşılır, halk nasıl bilinçlendirilir, nasıl örgütlendirilir? Bu sorulara doğru cevap vermeye, siyasal önderliğe gelinmiyor. İşin içinde silah olmadığı için, hatalı siyasal önderliğin tahribatları ilk başta fazla gözükmez. Gerçekte vardır ama, bunlar ancak sonradan daha açıkça görülebilir. Fakat işin içinde silah oldu mu, kurallarla ufak bir oynama telafisi çok zor olan zararlara ve yenilgilere yol açar ve bunların etkisi hemen ortaya çıkar. Bu nedenle biz önemle komutanlık krizi üzerinde durmak zorundayız. Şimdiye kadar bu konuda çözüm yollarını göstermeye, krizin nedenlerini bütün açıklığıyla ortaya koymaya, bu konuda her türlü kendini aldatma ve örtbas etme girişimlerini önlemeye çalışıyoruz. Bu önemli çabalar gereken sonuca ulaşamazsa, o zaman bu işlerde yol alamayız ve sizin bütün istekleriniz heba olmaktan kurtulamaz. Bu noktada coşkunuza ve gelişiminize bakıyoruz, iyi diyoruz; fakat işe el atışınıza ve meseleleri ele alışınıza bakınca gerçekten sizi mücadeleye sevketmekten çekinmeye ve korkmaya başlıyoruz. Taşıdığımız sorumluluk gereği bunları hesaba katmak durumunda kalıyoruz. Siz savaş alanına çıkanlar, ısrarla savaş ve ordu gerçekleriyle oynarsanız, o zaman bu sorunumuzun devam etmesi kaçınılmazdır.

Şimdi altı savaş yılı geride kalıyor. Bu uzun zaman sürecinde normal olarak ya gerillayı en azından elli bine tırmandırarak ordulaşmayı sağlamalıydık, ya da yenilmeliydik. Biz, yenilgiyi kabul etmedik ve bütün gücümüzle bunu önledik. Çünkü, yenilgi her şeyin sonu demektir. Fakat elli bine tırmanma da gerçekleştirilemedi ve bunun nedeni de ben değilim. Ama tırmandıramamanın kişilerden kaynaklanan nedenleri var. Yine bir bütün olarak örgütlenmeye gelememekten, parti çizgisine, onun silahlı mücadeleye indirgenmesine, harcanan çabalara ve olanaklara layıkıyla değer verememekten kaynaklanıyor. Bunları ısrarla belirtiyor, rapor ve değerlendirmelerle

Institut Kurde de Paris

ortaya koyuyoruz. Yani "Kürdüz, çok geriyiz" demek, "toplumsal özelliklerimizin bizi başarıdan ve ordulaşmadan alıkoyduğunu" söylemek bir yaklaşım olamaz. Bunu kabul etmek demek, "biz insan olamayız, kurtuluş bizim için mesele değildir" demektir. Bize başından beri fiilen dayatılan da budur. Bunlar çok çocukça, çok kocakarıca, intiharvari kendini imhaya yatırmakla yapılmaktadır. Bunların hepsi de yenilgidir, sorun ise başarıyı mümkün kılacak temelde direnmektir.

Çok açık ki, benden daha fazla başarıyı mümkün kılacak birçok ögemiz ve olanağımız da vardı. Fakat sorunlara ve görevlere sahip çıkmadılar, tartışmaya gelmediler ve de işleri yürütmediler. Peki, madem komutanlığa gelmiyorlar, madem sorunlara layıkıyla karşılık vermiyorlar, o zaman niye bunları idare edelim ve sorumluluklarını üstlenelim? Belli ki artık bunu da yapmamamız gerekiyor. Şunu çok iyi bilin ki, sizler böyle sessiz kalarak ve kendinizi her türlü yenilgiye açık tutarak bu meselede yol alamazsınız, giydiğiniz askeri elbiselerin gereğine ulaşamazsınız. Dolayısıyla, sorunu daha kapsamlı tartışmaya açarken, bütün yapıyı ve kişilikleri sorgulamadan geçirelim diyorum. Yani bu işte öyle nicelik, insan sayısı da önemli değildir. Gerçekten yeniden bir başlangıç için kimler varsa, bu işi onlarla yeniden planlamalıyız. Eğer yaptığımız bu belirlemeler yanlışsa, tartışma özgürlüğü vardır, doğrular ortaya konmalıdır. Doğrulara büyük saygımız vardır ve hayata geçirilmesi için en büyük çabayı yine harcayabiliriz. Ama, bile bile yanlışı da kimse bize dayatmamalıdır. Herkes, gücü neye yetebiliyorsa onu ortaya koymalı, özü ile sözü tam olmalıdır. Gidilen görev yerinde verilen sözün gerekleri, gerektiğinde kırk yıl uğraşılarak yerine getirilmelidir. Görev adamı, disiplin adamı işte böyle olur. Belirttiğimiz gelişmiş uluslar, büyük ordular böyle yapmışlardır. Ama bizim insanlarımız buradan uzaklaşınca her şeyi unutuyorlar. Belli ki böyle bir tutum akıl kârı değildir. Bunlar sadece askeri işlerde de değil, bütün işlerde yapılıyor. İnsanlarımız ülkelerini bırakıp gidiyorlar, buna da "kendini ve ailesini kurtardı" deniliyor. Peki çağdaş insan sorumluluğu, ulus sorumluluğu, toplumsal sorumluluk bu mudur? Hayır, bu değildir, fakat yaygınca yaşanıyor. Mücadelemiz içindeki sorunlar da bütün bunların yansıması oluyor.

Institut Kurde de Paris

Sorunları daha kapsamlı sunmamız ve kişilikleri de sorgulamaya çekmemiz gerekiyor. Bu sorgulama sürecinde suçlular ortaya çıksınlar; yetersizler, yeteneksizler, bu işin ehli olmayanlar ortaya çıksınlar; yine tecrübesiz de olsa, gerçekten özü bu işe yatkın olanlar da ortaya çıksınlar. Bu sonuncular çok sınırlı bir tecrübeye sahip olabilirler, fakat PKK tarzı bir yürüyüşü, tempoyu esasta yürüteceklerse onlara güvenebilmeliyiz. Onlar, işi daha büyük bir başarıyla yerine getirebilirler. Yani her sahada olumsuzlukları ayıklarken, olumlu özellikleri tamamen öne çıkarabilmeliyiz. Bunu yaptığımızda sorunların çözümünü önemli ölçüde başarmış oluruz.

Savaş gerçeğimize tam katılmak gerekir

Altı savaş yılı çok önemlidir, yedinci yıla giriş çok önemlidir. Ben gerçekten bütün geçmişi nefes nefese yaşadığım gibi, önümüzdeki bu yıla da öyle yaklaşıyorum. Bir ulusal kurtuluş savaşımının tarihinde böyle bir süreç önemlidir. Başarısının da, başarısızlığının da oldukça sergilenmesi gereken bir zamandır. Burada yeni başlangıçların nasıl yapılabileceğini düşünmek gerekir. Kesinlikle kendimizi çürümeye ve durgunluğa mahkum etmeyeceğiz. Nitekim sosyalist ülkelerin deneyimlerine bakarsak, bürokratikleşme, neredeyse tam bir kast durumuna yükselmiş ayrıcalıklar, bugün bu ülkeleri kapitalizm karşısında teslim olmaya götürüyor. Biz, böyle bir olayı ve bu deneyimin benzerini kendi içimizde yaşatmayacağız. Yine kendi deneyimimiz içinde ortaya çıkan ahbap-çavuşluklardan, geri özelliklerden, "ünlü veya isim yapmış"lıktan, "aslında bu iş baştan bozuktu, öyle fazla gelişme şansı yoktu" deyip kendi kendine en lanetli durumu yakıştırmaktan kesinlikle uzak duracağız. Ulus olarak bize dayatılan bu durumu tamamen lanetle karşılayacağız.

Bütün sağlam pratik şunu göstermiştir ki, her zaman taze başlangıçlar yapmak mümkündür ve bu birçok gelişmeyi doğurabilir. PKK deneyimi bu yönüyle değerlendirilirse görülecektir ki, taze başlangıçlar sınırsızdır ve gelişmelerin esas belirleyicisidir. Bizim tutumumuz ve pratiğimiz bunun defalarca kanıtlanmasıdır. Bundan

Institut kurde de Paris

asla şüphe duymamak gerekir. Eğer bundan şüphe edilirse, bu bütünüyle düşmanın dayattığı "adam olamazsınız, kendinize gelemezsiniz, bu sizin kaderinizdir" biçimindeki tutumu benimsemek anlamına gelir. Bu da objektif olarak düşman ajanlığı anlamındadır. Yani, bahsedilen olumsuzlukları ısrarla sürdürmenin ucu, son tahlilde gider düşmana dayanır. Bunlar ruhta ve toplumsal yapıda düşmanın şekillendirdiği özelliklerden kaynaklanır ve onun da arkasında bizzat düşmanın çıkarları vardır. İşte bu "adam olamayız" tutumu böyle ortaya çıkıyor ve bu bir devrimcinin tutumu asla olamaz. Bu, halka bağlı, halkın kendisini, kimliğini ve kurtuluşunu esas alan bir kişiliğin ve siyasetin sonucu değildir. Kısaca bizim, yani PKK'nin değildir. "Karışık yaparız, ortasını temsil ederiz" derseniz, bu da olmaz; yani devrimin de, karşı-devrimin de etkisi altında kalmak da olmaz. Bu, şuna benzer: "Biz bir malız, kim üzerimize basarsa, kim bize el atarsa, o bizi alıp götürür." Bu, kendini köleliğe terkeden küçük ruh halidir. Ortayolculuk, bizde kendini tipik ortamalı yapma tutumudur. Bunun da devrimcilikle alakası yoktur. Bu bir şey üretemez, ama bu özellik yaygındır. Kölelikle, düşmanla, karşı-devrimle bağını bir türlü koparamama, diğer yandan devrim sevdasından ve çağdaşlıktan da vazgeçmeme durumuna çoğunlukla sarılınıyor, ancak bu olmaz, pratikte bu durum hiçbir şey yaratamaz.

Evet, halk şaşırtılmış ve yaygınca böyle anlamsız bir yaşam içine girmiştir. Ancak kendi durumumuzu doğru belirleyelim ve soruyu kendimize doğru soralım. Biz kimiz, neyi halletmek için ortaya çıktık? Gerekirse tekrar ve yeni bir soruymuş gibi, sanki yeni başlıyormuşuz gibi bu soruyu kendimize soralım. Niçin doğduk? Neyi altüst etmek için ortaya çıktık? Neyi kurmak için? Neyi karşımıza ve neyi yanımıza almak için? Şimdi ben kendimi olumsuz gelenekler mahkumu, kemikleşmiş olumsuzlukların mirasçısı yapamam. Ne kadar yapı ağırlaşmış ve bağlayıcı birçok durum ortaya çıkmış da olsa, gerekirse en yeni devrimci tutumu almaktan ve her gün yeni bir devrimci başlangıç yapmaktan çekinmeyeceğim. Hiç şüphesiz bu, olumlu birikimi reddetmek değil, tam tersine ona başarı kanalı açmak içindir; dayatılan olumsuzlukların olumlulukların canına okumasını önlemek, olumlulukların egemenliğini çok akıllıca

Institut kurde de Paris

gerçekleştirmek içindir. Bu olumsuz ilişkiler, anlayışlar, tutumlar, kişilikler, ısrarla birçok olumlu gelişmenin canına okumak istiyor. "Benden sonrası tufan, ben bitersem benimle birlikte her şey bitsin" deniyor. Bana göre, bunlar, kendini ayarlayan bir kişilik, bir tutum, bir savaş tarzıdır. Bu durum bizde çok güçlüdür ve böyleleri kendileriyle birlikte her şeyi bitirme çabasındadır. Bu, tükenmiş ve iflas ettirilmiş insanın pratikteki somut ifadesi, bencilliğin tipik bir belirtisidir; bir zenginlik ifadesi değil, yoksulluk ve tükeniş ifadesidir. Bu durum yapımızdan tamamen aşılacaktır.

Bize yaygın olarak dayatılanlara bakılırsa, bu iş bizimle olmaz, aslında fazla üzerine düşmeye ve kendimizi yormaya değmez. Bana her gün aslında şu söyleniyor: "Yüzbin defa tekrarladın, daha bıkmadın mı?" Herhalde bir gerçeği bu kadar döne dolaşa tekrarlıyorsam, dayatılan tutumlardan ötürüdür bu. Gerçekten dünyada bunun başka bir örneğini bulmak zordur. Ama bu kadar tekrar yapılması, sonuç almayan ilişki, kişilik ve bunun her alana yansıyışı, bir türlü komutanlık ve savaşçılık hattına girilememesi, ısrarla "biz böyleyiz, böyle sürdüreceğiz" tutumunun bazen iyi niyetli bazen de kötü niyetli sürdürülmesi nedeniyledir. Bu tür tutumlar devam ettikçe yine yapılacak tek şey, ısrarla doğruları tekrarlamaktır. Bastığımız toprağın nasıl bir zemin olduğunu ve sizlerin de nemenem kişiliklerin toplamı olduğunuzu iyi biliyoruz. Ama, bu böyledir diye, "bu millet adam olmaz" deyip bu işlerden vazgeçmek mi gerekir? Bu, daha ilk ortaya çıktığımızda da bize dayatılan bir yaklaşımdı; "bırak oğlum, bu işin sonu yoktur, bu kadar büyüklerimiz yapamadı sen ne yapabilirsin" deniyordu. Bunu ilk çıktığımızda da duyduk, şimdi sizden de duyuyoruz. Hal ve hareketleriniz, atadan kalma "adam olamayız" deyiminin bir tekrarıdır. Bütün bunlara karşı kesinlikle "yok" diyoruz; her şeye rağmen, biz de bir varlığız ve bir tutumun sahibiyiz diyoruz. Hiç şüphesiz bunlardan çıkan sonuç, bu işe doğru yaklaşmalıyız sonucudur. Gerekirse yeniden sağlıklı yaklaşmayı ve yeni başlangıçlar yapmayı bileceğiz. Hem yeni katılanlar, hem de en çok eleştirdiğimiz eskiler, herkes doğru başlangıçlar yapmaya hazır olmalıdır. Bu, yenilere veya eskilere çok muhtaç olduğumuzdan değil, tersine yoldaşlık anlayışımızın bir gereğidir. Yoldaşlık anlayışımız, ne

İnstitut Kürde de Paris

zayıflıktan, ne de çok güçlü olmaktan kaynaklanır; baştan beri tutturduğumuz devrimci bir tarzımız vardır ve onu sürdürüyoruz. İnanıyorum ki, sorunu doğru koyuyoruz ve böyle ortaya koymakta büyük isabet vardır. Durumun böyle değerlendirilmesi yerindedir. Çok açık ki, bu değerlendirmelerin doğal sonucu, olumsuzlukların egemenliği değil, bilakis doğru temelde işe yönelmenin tüm yapımızda gelişim göstereceği, silahlı savaşımımızın yedinci yılına girerken sizlerde de çözüm gücünün oldukça ileri olacağıdır.

Bizde şöyle bir yaklaşım da gelişiyor, özde ve sözde içinizden bazılarını ayıklamak gerekiyor. Bu işe tam adam gibi ve gerçekten özüyle varız diyenleri biraz ayıralım ve bu ayrımı giderek tüm ülkeye yayalım. Bu gücümüzle de, bu savaşın nasıl yürüyüp geliştiğini kanıtlayalım. Bunun fırsatını yakalamış durumdayız ve bunu yapacağız. Israrla "bu savaşı geliştiremeyiz" diyenlere inat, nasıl müthiş geliştirildiğini bazılarınıza göstermek istiyoruz. Zaten şimdiye kadar büyük bir sabırla beklememizin nedeni de, bu ayrımı daha keskin ve daha sonuç alıcı yapabilmek içindi. Bu nedenle, özü ve sözüyle bir olanlar güvenle ortaya atılabilirler. Bu temelde PKK öncülüğünü ve ordulaşmasını rahatlıkla geliştirebiliriz. Şimdi biriktirdiğimiz olanaklar, her ne kadar beklediğimiz ve istediğimiz gelişme olmasa da, her zamankinden daha fazla bir atılım yapmayı sağlıyor ve bunu deneyeceğiz. Bunu, özellikle bize dayatılan ve geçerli kılınmak istenen tutumların, gerçekte öyle yiğitlik, politikacılık, militanlık olmadığını göstermek için yapacağız. Bu konuda çekineceğimiz hiçbir şey yoktur. Şimdiye kadar bu denli bir özgür gelişmeyi yarattıktan sonra, bundan sonrasını niye yaratmayacağız? Bu nedenle, sağlam bir duruşu, bu işin yeniden başlangıcına sağlam girişi, yüksek bir sorumluluk ve yaratıcılıkla bu işe kendini verişi başarın, bu temelde kendinizi değerlendirin.

Biz, tek başımıza ortaya çıktığımızda da şunu söyledik: Bize dayatılan bu statü, ancak insan olmaktan bütün iddiasını kesmiş olanlara dayatılabilecek bir statüdür; biz bu statüyü kesinlikle kabul edemeyiz. Bugün de aynı iddiayı söylüyoruz. Düşmanın bugün özel savaşla dayattığı statüyü ancak insanlık niteliğini kaybedenler kabul edebilir. O zaman kabul edilmeyen, şüphesiz şimdi de kabul edilmez.

Institut Kurde de Paris

Belli ki sizler de bu temelde yaklaşıyorsunuz. Eğer durum böyleyse, o zaman sınırsız bir katılım, doğrulara kendini bütünüyle verme, bunu öyle ince verem ağrısı gibi değil, çok sağlam bir bünyeyle gerçekleştirme, bu konuda hiçbir engel tanımama olmalıdır. Pratikte çokça görülen aylarca ertelemecilik ne demektir? Bu, gerçeğimize tam olarak katılmamak demektir. Bu nedenle, katılımda engel ilişki, engel kişilik kesinlikle tanınmamalıdır. Böyle engelleyicilik, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın asla kabul edilmemelidir. İşte sizlerde böyle bir komutanlığın gelişmesi gerekiyor. Kendinize güvenin ve bunu yedirin. Başka hiçbir şeye yaramayacağımızı, başka türlü karnımızı bile doyuramayacağımızı bilin. Bana bakmayın, ben iyi niyetliyim ve arkadaş canlısıyım. Fakat bunların da nedenleri var; bunlar, halkın birlik olması, ulusal birliğin ve siyasal gücün gelişmesi içindir. Bu tür tutumlar, uluslaşma önünde, ulusal kurtuluş önünde, özgürleşme önünde engel oluşturduğunda elbette ki bıçakla keser atarız, yerinde gereken ölçüyü gösteririz.

Savaş çok ciddi bir olaydır. Her şeyi terkederek bu nedenle buralara geldiniz. Bu, çok büyük bir dava için olursa ve davanın gereklerini yerine getirirse, o zaman büyük bir rol oynar. Bu rolün gereklerini yerine getirme konusunda da bir itiraz olmaz. Yani geçmişin etkisi, toplumun köleliğinin etkisi, kemalizmin, karşı-devrimin etkisi denilip işin içinden çıkılamaz. Bu saflarda böyle kelimelerin esamesi bile okunamaz. Burası, gerçekten yiğitçe savaşmak isteyenlerin yeridir. Bunun anlamını çok iyi bileceksiniz. Benden daha fazla gençsiniz ve daha fazla savaş kapasiteniz var, bunları kullanacaksınız. Şimdiye kadar, örneği hiçbir halk hareketinde bulunmayan çözümlemeleri gerçekleştirdik, her türlü olanağı sabırla hazırlayarak sunduk; bunların karşılığı, sizde zaferi garantileyen bir devrimcilik olmalıdır. Başka hiçbir şey sizi yaşatmaz, bunu kulağınıza küpe edin. Ben söylediğim için değil, gerçek böyle olduğu için yapın. Bir düşmanımız var ki, size cehennemden cehennem beğendirir, yaşam diye size sunduğu bir cehennemdir. Daha iyi yaşam dediği, aslında daha kötü bir cehennemdir. Dost, aile çevresi denen şeyler gerçekte hiç güvenilmeyecek durumdadır. Geriye sadece kendi özgür iradeniz ve onunla kazanmayı bilmeniz kalıyor. Benim deneyimim, bana bunu oldukça

Institut Kurde de Paris

öğretmiştir.

Bizim ilk yoldaşlar kuşağımıza hiç bu kadar çözümleme yapmadık. Bu kadar birlikte devrimi tartışmadık, kararlaştırmadık. Buna rağmen, onlar çok yaman çıktılar, büyük bağlılık ve büyük direnç gösterdiler. Bu, tartışılmaz bir gerçektir, sizlerinki ise onları aşmak zorundadır. Dönem itibarıyla, sunulan hizmet ve olanaklar itibarıyla aşmak zorundadır. Bu dönemde, geçmişimizi sağlam bir sorgulama temelinde yeniden bir başlangıcı, gerekirse yeniden bir PKK'lileşmeyi, ordulaşmayı, cepheleşmeyi, bunu karar ve plan düzeyinden çıkarıp ülkemizin her tarafında pratiğe aktarmayı geliştireceğiz. Üç temel görev konusunda, yani parti, cephe ve ordu görevlerimiz konusunda yalnız bu topluluğumuz bile, eğer sorunları doğru kavrar ve kendini bütünüyle vermekten çekinmezse, ülkemizin her alanında devrimi yükseltmeyi ve onun kadro ihtiyacını karşılamayı başaracak durumdadır. Gerçekte belirleyici olan nicelik değildir, parti taktiğinin zamanında bizim tarafımızdan uygulanmasıdır. Onun için, bu işe özüyle ve tamamen katılım gösterenlerin ileri çıkması gerekir diyoruz. Bizden yardım isteyenlere imkan sunalım ve hatta sorunları birlikte tartışarak çözüme ulaşalım. Nitekim bunun için buradayız ve bunu gerçekleştirmeye çalışıyoruz.

Yüksek düzeyde komutanlık, halk önderliği ve çeşitli parti çekirdeklerini hazırlama görevini talep edenler, bu talepleriyle ortaya çıkabilirler. Ciddi ve sorumlu yaklaşım gösterenlerle görevleri paylaşırız. Ancak bu sefer görevlerle kimseyi oynatmayacağız ve boş yere kimseyle de uğraşmak istemiyoruz. Sizler de bizimle oynamanın ne anlama geldiğini iyi bileceksiniz. Size oldukça saygılı yaklaşıyoruz, sabır ve metanetle sizleri anlamaya çalışıyoruz. Sizlerin de böyle olması ve gerçeği anlaması gerekir. Ayrıca öyle uyduruk, duygusal bağlılık da istemiyorum, buna muhtaç da değilim. Benim istediğim bağlılık, görev üstlenme, görevlerde başarılı olma, görevin üzerine ikircikiz ve sonuç alıcı tarzda yürüme, bunu hiçbir şeyle değiştirmeme, bunun için her şeyi ortaya koyabilme, bunun gücünü ve yeteneğini gösterebilme bağlılığıdır. Yoldaşlık bağlılığı bu biçimdedir. İlk yoldaşlar topluluğunu birkaç kelimeyle bir araya getirdiğimizde birbirimize çok ciddi bağlıydık. Adlarını her zaman anmalıyız, Haki,

Institut Kurde de Paris

Mazlum, Hayri, Kemal, Agit yoldaşlar, özde ve biçimde bağlılığı tamıtamına gerçekleştiren yoldaşlardır. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bunlar gibi daha çok yoldaş da vardır. Bu, olmayacak, erişilmeyecek bir bağlılık değildir. Burada size destan yazın demiyoruz, fakat sizde ortaya çıkan durum çok daha değişiktir. Ortada olan, bizim devrimci tutumumuzu bozmaya oldukça cesaret eden ve düşmanın bizi tasfiye etmesine hizmet eden tutumların, adına sınıfsal etki veya düşman etkisi densin, bunların giderek sizi bile yıldıracak kadar kendini dayatması ve bizim özlü gerçeklerimizi tehdit etmesidir. Bunlar ortaya çıkmıştır ve belli ki bunları tasfiye edeceğiz. Gelişmemek, yetenek göstermemek, ısrarla yerinde saymak, mesafe almamak, yoğunlaşmamak, kısaca dönemin emrettiklerine ulaşmamak da bu anlama gelir. Bizim yoldaşlık esaslarımızda bu temelde bize yaklaşım kabul edilemez. Son tahlilde gidip düşmana dayanacak tutum ve davranışlar kabul göremez. Hareket çok genişlediği için, biz istediğimiz gibi kontrol edip eğitemedik ve yönlendiremedik, ama bu boyun eğdiğimiz anlamına gelmez. Çünkü, nicelik ve nitelik olarak hareket ne kadar gelişirse gelişin, denetim ve yönlendirmemiz kendisini yine yeterli kılar. Hatta daha da çok olanağa ve güce sahip olarak bütün gelişmeleri daha iyi karşılar. Bizim de yaptığımız ve daha çok yapmak istediğimiz budur. Demek ki yoldaşlığı bu temelde yapmak gerekir.

Bunları yeniden belirtmemin nedeni şudur: Pratikte yine önemli yetmezlikler yaşanmaktadır. Savaşımızı raydan çıkarmaktan, düşmanın sert darbeleri altında ezdirmeye kadar giden tutumlar varlığını sürdürmektedir. Birçok olanağı değerlendirememe ve çarçur etme çok egemendir. Ve hatta oldukça yanılgılı yaklaşımlardan ötürü, sizlerin bile neredeyse "savaşamazlar" dedirtecek noktada seyretmeniz sözkonusudur. İşte bu yönlü olumsuzlukları yeniden göstermek istedik. Ayrıca hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar sağlam partileşmenin, ordulaşmanın ve cepheleşmenin zemini vardır; işte bunun büyük önemini, tarihimiz için ne anlam ifade ettiğini, bu şansı çok iyi kullanmak için gerçekten kendi kişiliğinizde bir ayaklanmayı mutlaka başarmanız gerektiğini, bunun ertelenmeyle veya başka bir yaklaşımla gölgelenmemesini, her koşul altında hazır olmayı mümkün

Institut Kurde de Paris

kılacak tutumun esas alınmasını, dönemin buna sonderece müsait olduğunu, mevcut olanakların bu temelde sizi hızla sağlam duruşa çekebileceğini, PKK'ye katılımınızın bu temelde olmasının en tercih edilen ve tek çıkar yol olduğunu, bu durumu bir şans olarak görüp büyük bir coşkuyla karşılayarak böyle yaklaşılması gerektiğini yeniden belirtmek istedik.

Unutmayalım ki, düşman şu anda bile imha planları içindedir ve imhayı önlemek de kendiliğinden olmaz. Düşmanın imha çabalarına karşı, bizim savaşı bütün yönleriyle ve daha güçlü yürütmekten başka çaremiz yoktur. Biz, bir aşiret veya sıradan bir parti oluşturmuyoruz, bizde durumlar çok daha değişiktir. Sizleri yönetmekten çekinmiyoruz, ama çoğunuzun sandığı gibi ucuzca bir yönetim olmadığı için bunları ısrarla göstermek zorundayız. Düşmanın şimdi ulus kimliğini ağzına alıyor olmasında bile imha niyeti vardır, bunu aşmış değildir. O zaman kendimize dayanmaktan başka çaremiz yoktur. Benim bütün çabalarıma yön veren amansız bir imha tehditini yaşıyor olmamızdır. Sizse bu tehdit altında eziliyorsunuz, umudunuzu yitiriyorsunuz. Benim tek farkım, imha tehditi altında kendimi çözdürtmemek, bitirtmemektir. Fark buradadır. İmha tehditi kesindir, bu nedenle çözülmeme, son bir çabayla onu boşa çıkarma ve mümkünse kurtuluş yoluna girme gerekir; bunun gereği çok açıktır. Bu durum eğer sizin yaşamınızda da tam ifadesini bulursa, o zaman her şeyi başarıyla yaparsınız. Yani mesele ölmek ya da kalmak değildir, mesele bir göreve el atıldığında onu hakkıyla yapabilmektir. Size bir örgüt imkanı, bir silah verildi mi, onunla vurabileceğiniz kadar vurmayı becermektir. Bu yapıldı mı zaten zafer kazanılmış demektir. Ve bundan uzak olan da ben değilim, sizler oluyorsunuz. Biz ufacık bir fırsatı değerlendirmişiz, çoğunun aklının almayacağı işleri başarmışız. Bu nedenle, mesele benim değerlendirip değerlendirmemem değildir, mesele sizin kendi silahınızı amansız kullanabilmenizdir. Eğer kullanamıyorsanız, yaşamayı bilmiyorsunuz demektir ve bunun sorumluluğu benimdir. Ben, sizin kolay ölmenizin sorumluluğunun ne kadar ağır olduğunu biliyorum. Şimdi son zamanlarda bütün işim gücüm bu ölümlerdir ve böyle gelişmemek zorundadır. Yani sorumluluk giderek daha artan ölçüde bize ait oluyor. Neden? Çünkü,

Institut Kurde de Paris

herkes kendi sorumluluğunu yerine getirmiyor da ondan. Belli ki herkes kendi sorumluluğunu takınsaydı, benim sorumluluğum o kadar ağırlaşmazdı. Şimdi eğer siz anakuzusu gibi PKK içine doluşursanız, bizde gelişecek eğilim bu çocukları baba duygusuyla korumak olur. Fakat bu böyle olmamalıdır. Ben de kendi çapımda savaşıyorum, siz de savaşıyorsunuz. Siz nasıl benim başarıyla savaşacağıma inanıyorsanız, ben de sizinkine inanmak zorundayım. Ben kurtuluş için kendimi ne kadar yaşatabiliyorsam, siz de kendinizi yaşatabileceğinizi göstermelisiniz. Bunun da yolu kendinizden geçer. Burada hiç kimse kendi öznel niyetlerini konuşturmak için bulunmuyor, yine hanedan geliştirmek için çaba harcamıyor. Burada ülkemizi ve halkımızı kazanmak, hepimizin yüzde yüz muhtaç olduğu onuru yakalamak için bulunuyoruz. Bu da, başlangıçtan itibaren çok ciddi ve çok sonuç alıcı bir tutumun var olmasını gerektirir. Bu anlamda diyorum ki, bizi doğru anlayın ve aldatmayın.

Buraya gelen adam özlü gelir, her şeyi başarma temelinde gelir. Aslında işin bozulması da işte böyle gelmeme ve böyle olmama noktasında başlıyor. Bizim ortamımızda ve sorumluluğumuz altında başka türlü yaşamaya cesaret ediliyor. İşte itirazımız bu noktadadır. Bunu savaş alanında olan herkese söylüyorum, itirazımız bu temeldedir. Ve bu durumu mutlaka gidereceğiz. Görülüyor ki, iddialıyız ve oldukça da umutluyuz. İmkanlarımız gelişmiştir, savaşı geliştirebileceğiz. Çoğunuz bunda önemli roller oynayabileceksiniz. Hepinizden beklenen tutum, tek başınıza da kalsanız bu hareketi en az bizim kadar ilerletebilmektir. Bunu imkan dahilinde görüyorum, kesinlikle kendimi erişilmez ve ulaşılmaz boyutlarda görmüyorum. Sadık, akıllı ve olgun bir şekilde bu işe bağlı olanların benden daha iyi yapabileceklerini söylüyorum. Bu sözleri, sizi abartmak için değil, gerçek böyle olduğu için söylüyorum. Başka yaşam imkanı olmadığı için ısrarla bu tutumu dayatıyorum. Yani hepinizden iyi, yaman ve yiğit halk önderleri çıksın istiyorum. Bu, bizim kendimize ve bizimle yaşamı paylaşmak isteyenlere olan saygımızın gereğidir. Burası, mücadele arkadaşlığı için gelen herkese sonuna kadar açıktır. Biz, Hakileri, Kemalleri çok kısa sürelerle, konuşmalarla en büyük fedakarlığa çekebilmiş insanlarız. Şimdi sizleri de böyle kabul etmek

Institut kurde de Paris

zorundayız. Eğer sizi basit şeylerle tatmin etmek bir çıkış yolu olsaydı, biz de en ucuz bir yöntemi tutturabilirdik. Fakat biz, en yiğitçesini, halka ve kendimize en layık olanı esas alıyoruz. PKK'yi PKK yapan da biraz budur.

PKK gerçeğini, PKK çizgi savaşımını, PKK'nin silahlı mücadelesini nasıl ele almamız ve buna nasıl karşılık vermemiz gerektiğini yeniden biraz daha açtık. Bu sorgulamayı ve sonuç çıkarmayı önümüzdeki dönemde daha da derinleştireceğiz ve en büyük toplantılara kadar vardıracağız. Fazla acele etmeyeceğiz, ama günlerimizin de çok önemli olduğunu, bizi bekleyen çok büyük görevlerin bulunduğunu da bileceğiz. Bunun ertelenmeye hiç tahammülü olmadığının derin bilinciyle hareket edeceğiz ve amansız bir iradeyle yüklenme temelinde ancak bir çıkışımızın olabileceğini bir an bile unutmayacağız. Kısaca, PKK adına bu savaşı yürütmekte olanlar, bu temelde yeniden kendilerini kararlaştırarak yürüyecekler.

Karşımızdaki düşman, yüklenmekten başka hiçbir tutumu kabul etmeyecektir. Çünkü, karşımızda sonderece sinsi ve alçakça yürütülen özel savaşın yeryüzünde eşi yoktur. Besbelli ki böyle bir düşmana karşı her şey yapılır. Eğer düşmanı böyle değerlendiriyorsanız, düşman değerlendirmeniz tamsa, o zaman siz bir volkansınız. Düşmanınızı tanırsanız, sizde bilinç de gelişir, komutanlık da gelişir, her şey gelişir. Düşmanını tanımayan ancak kendini bilmezin teki olabilir. Düşmanını tanıyıp da onunla nasıl boğuşulacağını bilemeyen ise bir zavallıdır. Düşmanını görme temelinde kendini ele almayan, düşmana karşı nasıl savaşabilirim sorusunu kendisine sormayan, bu soruya içten, ciddi ve yeterli bir cevap vermeyen de iflah olmazın tekidir. Belli ki siz böyle olmayacaksınız, böyle aptal savaşçılar olmak için buraya gelmediniz. Bizim çabalarımızın karşılığı da böyle aptal savaşçılarla savaş arkadaşlığı yapmak değildir. Biz şimdiye kadar kötü bir mücadeleci olmadık, dolayısıyla iyi bir savaşçı olmayı kendinize yakıştıracaksınız. Biz bütünüyle bunun için varız ve mutlaka var olmalıyız da. Sizin gibi gençliğini bu işe verenlerden başka hiçbir şey beklenmez. Düşmanınızı ve kendinizi biraz tanıyın, bundan başka hiçbir seçenek bulamayacaksınız. Size bu kadar zindanlaştırılan bir dünyayı yerle bir etmeden nefes bile alamayacağı-

Institut Kurde de Paris

nızı göreceksiniz. Size biraz bunu görebilme fırsatı yaratmış olmam, benim size en büyük yardımımdır. Başka hiçbir şey beklemeyin ve eğer biraz görebildiyseniz o kapıdan içeriye dalın. Bu kadar aydınlatmadan sonra gerçeklerimizi göremeyenler çok düşkündür ve böylelerinin bizimle uzaktan yakından ilgisi olamaz. Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Düşmanı ve kendinizi tanıyacaksınız, yapılması gerekeni bileceksiniz ve yapacaksınız.

Bugün ülkemizi bütünüyle boşaltıyorlar, her şeyi çığırından çıkarmışlar. Nereye el atıyorsak boşalmış, nereye dokunuyorsak yara-bere içinde. Peki, bir halkın sahip çıkması gereken kader bu mudur? Besbelli ki değil, deliller bile bunu kabul etmez. Bunu söylemek, çok yüksek bir ahlaki ilkeyi belirtmek değildir, sadece bir gerçeği ifade etmektir. Yani, başka seçeneklere, yollara, tutumlara imkan verecek hiçbir şey ortada yoktur. Bizim için devrimci savaştan başka bütün yollar tıkanmıştır. Bunları ısrarla niçin belirtiyorum? Bize kendisini çok olumsuz dayatanlar, savaşımızı hesapta olmayan olumsuzluklara boğanlar olduğu için bunları söylemek zorunda kalıyorum. Biz, mücadele arkadaşlarımızla değil her şeyi bu kadar konuşmak, birbirimizin gözüne bakarak gerçeği ve yapılması gerekeni anlardık. **Haki KARER** ilk yola çıktığında ne böyle teori vardı, ne de imkan. Sadece "ben yorganımı omuzlayıp gitmeliyim, gitmem gerekiyor" dedi, anlayış ve tutum böyleydi. Şimdi siz, kendinizi ucuz yaşatan çocuklara benzeterek, bu kadar imkan, donanım ve fırsattan sonra halen "yürüyemiyorum" diyemezsiniz. PKK geleneğinde bu yoktur ve ancak gereken sözsüz yerine getirilerek PKK'li olunur.

Institut kurde de Paris

14 Temmuz Direnişi gerçek rehberimizdir

Temmuz günleridir; bu değerlendirmeleri biraz da 14 Temmuz Direnişçilerinin anısına, büyük karar, büyük direniş ve büyük eylemin anısına yapıyoruz. Bu direnişin büyük kahramanlarının tutumları gerçekten çok somuttur. Bir Hayri'nin tutumu, sonderece canlı ve emredici niteliktedir. Gösterdikleri soylu davranışı ve son sözlerini bir an bile unutmamız mümkün değildir. Kararları tarihi karar,

eylemleri tarihi eylemdir; bu gerçek kesinlikle gözardı edilemez. Bize vasiyetleri vardır, her şeyimiz onun gereklerinin yerine getirilmesi içindir. Biz o kadar düşkün değiliz; onlar bize güvenerek bu eylemlere girişirken, ben herhalde kolay unutacak ve başka türlü yorumlara tabi kılacak soysuzluğu gösteremem. Bunu hiç kimse de bizden bekleyemez. Ben, hata yapmamak için temkinli ve yumuşak davranıyorum. Yoksa anılar karşısındaki en ufak bir düşkünlüğü ayağımın altında ezmeliydim. O anılar, o vasiyetler çok önemli ve çok şiddetlidir. Aslında daha fazla yapmalıydık, daha amansız karşılık vermeliydik. Onlar, kesinlikle canları sıkıldığı için veya acımasız bir yaşama dayanamadıkları için en soylu eylemi ortaya koymadılar. Hayır, tam bir ulusun ölüm-kalım anında, bir partinin (ki, çok umut bağladıkları bir partidir) ölüm-kalım anında yapılması gerekeni yaptılar; büyük kararı verdiler ve büyük eylemi koydular. Bu, bütün ulusu ve bütün partiyi bağlar. Hiç kimse, öyle yan yatarak, başka türlü yorumlayarak, hatta gereklerini yerine getirmeyerek PKK içinde kalabileceğini ve yaşayabileceğini sanmamalıdır. Öylesine büyük bir eylem, bir ulusun yaşamını kurtarmaktan başka hiçbir gerekçeyle yapılamaz. Yine halkı kurtaracağına kesin umut bağladıkları bir parti dışında, başka hiçbir parti ve hiçbir örgüt için yapılamaz.

Onların manevi etkisi altında ben bile eziliyorum. Yani gerekeni biraz yapabildik mi, yapamadık mı diye sürekli düşünüyor ve hesap yapıyorum. O zaman sizler de kendi halinizi düşünün. "Ben ne kadar tutarlı ve namuslu kalabildim" diye sürekli kendime soruyorum. Bütün telaşım bundan dolayıdır. Acaba o kararların gerekleri yapıldı mı sorusu benim için ne kadar geçerliyse, sizin için de o kadar geçerlidir. Onlar, hatır ve çıkar için bu eyleme girmediler; önce de belirttiğim gibi, işkenceyi çok gördükleri için de bu eyleme girmediler. Hayır, ne münasebet! Yaşamayı çok seviyorlardı. **Kemal PİR**'in deyişi çok açıktır: "Yaşamı, uğruna ölünecek kadar sevdiğimiz için bu eyleme giriyoruz." Doğrudur; bir ulusun ve bir partinin yaşamını kurtarmak için bu eyleme girdiler. Hayır, bunun gereğini yapamamak, emredici vasiyeti anlamamak düşünülemez. Bu anılara bağlılığa biz gerçekten binlerce silahı verdik, düşmanı allak-bullak edecek ve bin defa intikam alacak bütün maddi ve manevi esasları verdik; ama

Institut kurde de Paris

maalesef, istediğimizin ancak binde biri gerçekleşti. Bunu unutmayacağız; "gerektiğinde kendimizi bomba yapmak" şiarı doğrudur. Ve biz biraz da bunu yapmaya çalıştık, başka savaş çaremiz de yoktu.

En büyük savaş tekniğimiz insandır, kendimiziz dedik. Belli ki bunu boşuna söylemedik. Bugün bu tekniği değerlendirdiğimizde yapamayacağımız ve başaramayacağımız eylem yoktur. Yetersizliğimizden de kaynaklansa her gün yoldaşlar gidiyor, şehit vermediğimiz gün yoktur. Bunları bir bardak su içer gibi karşılayamayız. İster doğru ister hatalı tutumlar sonucu olsun, sonuna kadar hepsine karşılık vermek esastır. Bütün bunlar hepimizi bağlar. Biz, böylesine bir fırsatı yakalamışken, düşmanı boğacak ne karar gerekiyorsa onu alırız, hangi tutum gerekiyorsa o tutumu takınırız ve bunun gereği olarak da uzun vadeli bir savaşçılığı esas alırız. Bu tutumu esas alan, yılmaz, kolay oyuna gelmez, çokça eleştirdiğimiz olumsuz tutumlara hiç mahal vermez bir savaşçılık, bugün de tek kabul edeceğimiz militanlığımızdır. Bu, ilk başta da böyleydi, bugün de böyle olacaktır. İlle de kendimizi eleştireyim diye bu durumları ortaya çıkarmıyorum. Partiye ciltler dolusu rapor sunuyorum, bütün pratikleri ortaya koyuyorum, buyurun kusurlarımızı tartışın. Benim kusurum varsa onları da ortaya koyun. Bana verebileceğiniz en büyük destek de yerinde birtakım eleştirileri geliştirebilmek ve bunları tartışabilmektir.

Demek ki, büyük şehitlerimizin büyük kararlılıklarının 8. yıldönümünü geride bırakırken, bir kez daha onların büyük fedakarlığını ve kararlılığını kendimize rehber edinecek, bu konuda hiç mi hiç taviz vermeyecek, ortaya çıkan her türlü olumsuzluğu yerle bir etmek için anılara bağlılığı esas alacağız, bunu kendimize egemen kılacağız. Bundan başka bir tutum, ne bizi tarih karşısında affettirir, ne de düşman karşısında ayakta kalmamıza imkan verir. Karşımızdaki düşman bunun dışında bir tutumla bizi sağlam bırakmaz. Ve yine, en çok da önderlik ettiğimiz halk, bunun dışında bir tutumu kabul etmez. Sorunlar ne kadar ağır ve ne kadar kapsamlı olursa olsun, ben yine bunlara cevap vermek ve çözüm olmaktan asla çekinmem ve yorulmam. Fakat bizimle yol almak isteyenlerin de, kiminle ve nasıl yol aldıklarını bilmeleri gerekir. Gördüğünüz gibi, en ufak bir yorgunluk ve usanma emaresi göstermeden yürüyoruz ve bütün

Institut kurde de Paris

yaşamımızı adıyoruz. Çok açık ki, sizden beklediğimiz de bize yaraşır yürüyüşü yapmanızdır. Her gün söz veriyor ve ant içiyorsunuz, lütfen anlamını bilerek bu tutumlara girin.

İnanıyorum ki, bu temelde yeni ve sağlam başlangıçlar yapmayı, biriken ve oldukça zarar veren olumsuzluklardan arınmayı, çok büyük değerler ifade eden büyük şehitlerimizin anılarını kendimize egemen kılmayı, yine gerçekten büyük cesaret ve fedakarlıkla savaşanlara layık olmayı hepimiz bileceğiz. Bu, bizi, gittikçe halkımızın daha büyük önderleri olduğumuzu kanıtlamaya, bunun sadece emredici bir devrimci görev değil, tarihte yakalayabileceğimiz biricik şans olduğunu anlamaya, bu temelde ve böylesine bir dönemin militanı olma fırsatını yakalamanın coşkusuyla savaşmaya ve bu savaşta kaderimizi tam özgür kılmaya götürecektir. Bu temelde çalışmanın ve savaşmanın en yüce eylem olduğunu bileceğiz ve başaracağız.

Institut kurde de Paris

Institut de Paris

7. SAVAŞ YILINA GİRERKEN GERİLLA BÖLGELERİMİZİN DURUMU VE GÖREVLERİMİZ(*)

(23 Ağustos 1990)

Institut kurde de Paris

Botan Eyaleti, mücadelemizin askeri olarak yoğunlaştığı alan olma özelliğini sürdürmektedir. Nitelik ve nicelik büyümesini, gelişmesini artan bir tempoda devam ettiriyor. En son Irak-Kuveyt kriziyle birlikte daha da önem kazanması sözkonusudur. Hatta denilebilir ki; gerçek bir ordu kuruluşu için objektif koşullar ideal bir düzeye geliyor. Eğer biraz daha yol açılır ve çelişki durumuna subjektif bir cevap verilebilirse, büyük kuruluş her an gündemleşebilir. Her zaman tarihte önemli bir rol oynayan ve birçok isyana ve savaşa alan teşkil eden Dicle-Zap kıyıları, Zap Havzası şimdi Kürdistan ulusal kurtuluşu ve savaşının merkezi olabilir. Ve özellikle de PKK önderliğinde büyük askeri ordulaşmanın gerçekleşmesine tanıklık edebilir. Irak'ın çözülüşü, buna eşi görülmemiş bir hız katabilir. Türk işbirlikçiliğinin kendini bu kadar alçaltması, Ortadoğu halklarının, Kürt halkı da dahil, en çok tepkisini çekebilir. Ve biz bu tepkiyi büyük bir devrimin siyasal-askeri kuruluşuna dönüştürebiliriz. Bu öyle basit bir gelişme değildir. Unutmayalım ki, ne Osmanlılar ve ne de

(*)Abdullah ÖCALAN yoldaşın, 15 Ağustos'un 6. yıldönümü dolayısıyla eyaletlerdeki durum üzerine Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı bu değerlendirme Serxwebûn'un Eylül 1990 tarihli Özel Sayısı'nda da yayınlanmıştır. (W.S.)

Cumhuriyet döneminde bu denli bir çatlaklık gelişmedi. Çatlaklık biraz daha gelişirse, rahat nefes almaya ve özellikle ordu kuruluşuna zemin teşkil eden duruma gelirse, araç-gereç takviyesi hızlanırsa (kesinlikle gözümüzde bunu fazla büyütmeyelim), binlerce sayıda kişiyi çeşitli ordu kuruluşlarına, milis ve gerilla düzenlemesine çekebiliriz. Ve bu büyük ölçekli bir kuruluştur. Hemen belirtelim ki, mevcut hazırlık düzeyimiz buna el veriyor. Özellikle halkın saflarında büyük bir fışkırma yaşanıyor. Irak egemenliğindeki Kürdistan'da da benzer bir fışkırma gelişiyor. Saddam ordusunda çözülme başlayacaktır. Sanmıyorum ki Kürtler, savaşın en ufak kıvılcımlarının çakmasıyla Saddam'ın ordusunda fazla kalsınlar. Hepsi kendi öz kurtuluşuna yönelir. Büyük bir kabarıştır. Yine Güneybatı parçasının Kürtleri de şimdiden büyük bir kayış halindedirler. Yol iyi açılırsa, binlere varan katılımlar gerçekleşebilir. Zaten Kuzey-Batı Kürdistan'ın her yani bizim için çekim merkezi olabilir.

Botan ülkemizin kalbidir. Bütün parçalarla bağlantısı kesin kurulmuştur. Sadece fiziki anlamda değil, psikolojik anlamda, kültürel anlamda, siyasal anlamda ilişkiler açık hale getirilmiştir. Şimdi geriye, buna komuta etmek kalıyor. Halkını yüksek bir bağlılıkla eğitip örgütlemek, onu koruyup savaştırmak kalıyor. Bu da biraz, "ben bu işte varım" diyenin yapacağı iştir. Gerçekten Botan, tarihin en büyük bir kalkışına eşlik edebilir. Eğer gerçekten iyi bir adım atılırsa, biraz tarihin buraya atfettiği ve artık uygun gördüğü rol kavranırsa, ardından kuruluşa gidilebilir.

Bu cephede kurulacak şanlı kurtuluş ordusu, dörtbin yıllık tarihi diriltir ve insanlığın en soylu eylemini ortaya çıkarabilir. Ve zaten burada, bundan başka biçimde de yaşanılamaz. Çok iyi biliniyor ki, burada halkın doruğuna ulaşmak tarihin en büyük eylemidir. Hele bugünkü koşullarda, dünyaca bile büyük bir devrim değeri vardır diyoruz. Başarabilirsek, bir Fransız Devrimi, bir Ekim Devrimi kadar da rol oynayabilir. Ama bunu başarmak için görevlere tutkuyla sarılmak gereklidir.

Büyümek için temel biricik tutum, partinin ısrarla yücelttiği tutum oluyor. Budur işlerin önünü açacak olan. Büyük yürek, büyük düşünme, ardından geliştirilecek çaba; biraz da PKK demek olan

Institut kurde de Paris

tutum bu oluyor. Botan'a bu temelde yaklaşmak döneme cevap vermenin temel şartıdır.

Botan alanındaki mücadele eğer büyütülmek isteniyorsa, rol oynanmak isteniyorsa bunun öyle fazla bilinçle alakası yoktur. Bunun namusla, dürüstlükle, görevlere dürüstçe yaklaşmakla alakası vardır. Doğruya doğru, eğriye eğri demekle, bütünüyle kendini katmakla alakası vardır. Partinin planlamalara ilişkin ortaya koyduğu perspektifler, Botan'da ve bütün alanlarda gelişmeye yol açacak yetkinliktedir. Ancak ortada yetersizlikler vardır. Bunları doğru teşhis etmek ve hızla gidermek gerekmektedir. Böyle yapılırsa, bahsettiğimiz tarihi fırsatın objektif koşulları değerlendirilebilir. Bir devletin temeli de, ordunun temeli de atılabilir. Burada en az düşman kadar barınabilir, savunabiliriz ve hatta daha fazlasını yapmak da içten bile değildir. Demek ki, biz büyüme derken, bunun nasıl sağlanacağını çok iyi ortaya koyduğumuz gibi, hangi ruhla, hangi tutumla, hangi yöntemle, hangi biçimle buna yönelmek gerektiğini de ortaya koyuyoruz. Birbiriyle çelişen iki temel anlayış vardır; doğru anlayış ve yanlış anlayış. Bunlardan hangisi hangisini batırırsa, o sonuç alır. Zaaflı, gaflet içindeki yanılgılı ve illet gibi yakamıza yapışan tutuma bir kez daha şahsınızda yer vermemelisiniz. Bu konumla çok şey kaybedersiniz. Belki sizi yaşatırız, ama bu yaşam hiç de onore edici bir yaşam değildir. Hiçbir zaman onunla karşılaşmayacaksınız. Ama aynı zamanda, onurlu yaşam yolu da vardır. Burada ulaşabileceğiniz, savunabileceğiniz, görkemli bir yaşam tarzı vardır. Sonuçta sizi başarıya götürecek yaşam da budur. Bunu tercih etmek kişinin kendi elindedir.

Botan'da yeni savaş yılında yeniden yüzenleme, denetim, disiplin başarı için gereklidir. Yeniden inşa için, olumsuz tutumlara son vermek için disiplinli tutum sonuna kadar yürütülmek zorundadır. Botan'ın yeniden düzenlenmesi için, daha somut ifadeleri gereksiz buluyoruz. İlgili talimatlar vardır. Bizden daha iyisini bilecek çok sayıda militan ve savaşçımız vardır. Bunların elinde düzenlenmiş çok sayıda tüzük esasları vardır. Mesele, yeni talimatlar geliştirmek değildir. Mesele doğru tutuma, esaslı tutuma güç getirebilmek ve bunu büyük yürütme gücü haline getirebilmektir.

Institut Kurde de Paris

Botan'a yeni gruplar gidiyor ve daha da gideceklerdir. Burada da düzenlenecek en yetkili, en etkili donatılmış bir grup gitme şansına sahip oluyor. Düzenleme şansı fazladır, çok çeşitli görevler alma temelinde bunu yürütmesi mümkündür. Aynı zamanda yetkili ve donanımlıdırlar. Herhangi bir mıntıkayı veya birkaç mıntıkayı rahatlıkla üstlenebilirler. Birçok cephede savaş sorunlarına çözüm getirebilirler. Yeter ki, kendilerini doğru verebilsinler.

Botan planlamasında, büyüme hedeflerini nicelik olarak belirlemek doğru değildir. Koşullar bazen hızlı tırmanabilir. Ama, gerçek olan şudur ki, burada gerillayı büyütmek kaçınılmazdır. Bir bakarsın onbine fırlama durumu olur. Birçok yönüyle yeniden mevzilenmeden tutalım, düzenlemenin bütün esaslarına çözüm getirmeleri, bu süreçte mümkündür. Kış sürecinde yapılması gereken işler, güz sürecinde yapılması gereken işlerden az değildir. Kış sürecinin rahat tutulan birçok mevzisi vardır. Bu mevzilerde eğitimin yeniden düzenlenmesi, bütün yönleriyle ele alınabilir. Aynı şekilde birçok eylemin gerçekleştirilmesi de gereklidir. Özellikle serîhildan dönemine girildiği için, yığınsal hareket sürekli kılınabilir. Bununla beraber, şiddet eylemleri sürekli gündemde tutulabilir. Hele şehirlerde bu artık rahatlıkla geliştirilebilir. Bu zeminde ülkeye açılım her zamankinden daha fazla mümkündür ve dört bir yana açılma imkanı da vardır. Gerçekten güç vermek, güç almak, eğitmek, yollamak içten bile değildir.

Yeni dönemde serîhildanlarla, önemli şehirler hareketlendirilebilir. Köylü yığınları, artık toplu hale getiriliyor. Her toplanma yeri, bir ayaklanma merkezine dönüştürülebilir. Yani, stratejik köyler bile tam bir ayaklanma merkezi haline getirilebilmelidir.

Gerilla kuruluşuna, milis kuruluşuna, uygun yaratıcı biçimler bulunabilir. Gerillanın temel birlik sayısı, yani birliklerin temel biçimi, niceliği belirlenebilir. Yani, hareket tarzı, araziye yerleşme en iyi bir biçimde belirlenebilir. Mesele, birliklerin sadece sayıca büyütülmesi değil, araziyi iyi bilen, arazide iyi pusu kuran, araziyi düşman için bir operasyonda mezara çeviren bir konuma getirilmesidir. Güç büyütülüp, güç küçültülebilir veya hızlı dağılma-toparlanma ilkesine her zamankinden daha fazla işlerlik kazandırılabilir. Önemli birleşme, büyük eylemlere yol açabilir. Dağılma halinde de pusu

Institut kurde de Paris

yöntemiyle büyük eylemler yapılabilir. Kısaca, bu ilkeye işlerlik kazandırmak, her zamankinden daha fazla mümkündür.

Çok sayıda eylem yapılıyor. Ancak bunlar kamuoyuna duyurulmuyor. 1985'lerde bile, her ay basın açıklaması yapılırdı, bunun bülteni bile vardı. Bugün aylar geçiyor, belki yüzlerce eylem yapılıyor, bir tanesi bile duyurulmuyor. Bizim birliklerin basın açıklaması yapması için bir kişiyi görevlendirmeleri zor değildir. Bir bülteni daktilo etmek veya elyazısı ile hazırlayıp birimin vasıtasıyla telefonla, şuraya-buraya yansıtmak zor değildir. Bu hatta her hafta yapılabilir. Kürdistan etrafında yaratılan bir sessizlik ve bu sessizlik içinde çok alçakça göçertmeler, yakmalar, cinayetler var. Bunları en çok da biz açıklamalıydık. Dünya bile ilgi gösteriyor. Ama maalesef biz bir açıklama dahi yapamıyoruz. Bu konudaki görevler çok uygun bir biçimde yerine getirilebilir.

Herkes uzlaşmak istiyor, birçok işbirlikçi de uzlaşmak istiyor. Artık bunları etkisizleştirme zor değildir. Düşman, kitle temelini burada tamamen yitirmenin, hatta koruculuğun da çözülmesinin son aşamasındadır. Ve belli başlı işbirlikçi çevreler düşmana uşaklıktan vazgeçmek durumundadırlar. Biz bunu daha da hızlandırabilirdik. Düşmanı kendi kolluk kuvvetleriyle başbaşa bırakabilirdik. Bu konuda imkan dahilinde önemli siyasal faaliyetler yapılabilir. Bu yönlü çalışmalar bu temelde ivme kazanıyor. Eğer uygun karşılık verilirse, düşman daha da daraltılır. Kısaca, döneme dayatılması gereken halkla ilişkiler ve yine işbirlikçilere dayatılması gereken doğru tutum burada çok iş yapabilir. Hatta birçok düşman birliği savaşamayacak bir duruma getirilebilir, üzerimize fazla gelemeyecek bir konuma itilebilir. Yani, özel savaş birliklerine her zamankinden daha etkili darbeler vurulabilir. Mevcut gücümüz ve tecrübemiz artık buna imkan veriyor. Kendi hedeflerimize ulaşmamız, düşmanın hedeflerine vurmamız için artık eskisiyle kıyaslanmayacak olanaklar doğmuştur. Öyle boğuntuya gelme durumu sözkonusu değildir. Ülkenin dörtbir tarafına, dış alanda dahil açılınmıştır. Ülkenin tümüne yetecek kadar araç-gereç ihtiyacı karşılanıyor. Özellikle maddi durumdaki zorlanma rahatlıkla aşılabiliyor. Zor durumda olan alanlar yaşatılabilir. Bütün bunlar aslında büyüme sorunu, olanaklarıdır.

Institut Kurde de Paris

Yeter ki bunlar değerlendirilsin ve gerçek birer kuruluşçu olsun!

O halde, dönem bu eyaletimiz için şunu dayatıyor: Çizgi doğrultusunda tam bir denetim-teftiş havasıyla, ama olağanüstü bir inşa göreviyle karşı karşıya olduğumuzu bilerek yaklaşacağız. Bu tutumu, ısrarla bütün çalışma birliklerimize, militan ve savaşçılarımıza yansıtacağız. Böylece burayı, gerçekten bir ordu kuruluşunun eşsiz tarihi fırsatını değerlendirirsek, bir daha sökülmemecesine bağımsızlık ve özgürlüğün gerçekten sağlam teminatı haline getirebileceğiz. Görev budur. Görevin üzerine doğru yürür ve bununla beraber tarihin böyle alanlarına, gereken büyük bir coşkuyla, (bütün devrimlerde görüldüğü gibi) büyük bir fethedici ruhla, olağanüstü yaratıcılıkla, yeni bir yaşamın umutlarını adım adım gerçekleştirmenin verdiği bir kıvançla döneme yüklenir ve kazanırız.

Mardin Eyaletimiz için de çok şeyler söyledik. Bu eyaletimiz de, Botan'dan potansiyel olarak geride olmadığı gibi, nasıl orası askeri kuruluşun temel alanıysa, burası da siyasal kuruluşun temel alanıdır. Mardin Eyaleti siyasal kuruluş için, siyasal ordulaşma için eşsiz olanakları sunmuş, gerçekten bütün kitlesi ayaklanmanın eşiğine gelmiş ve serîhildana kalkmıştır. Böyle binler, onbinler değil, yüzbinlerden bahsetmek gerekir. Bu da az bir gelişme ve basit bir fırsat değildir. Şimdi bunu nasıl değerlendireceğiz? Biz bu bölgeye gerillanın fazla oturtulamayacağını söylemiştik. Küçük silahlı birimler olabilir. Bunlar, sonderece rahatlıkla kendilerini yaşatabilecek, vur-kaç, pusu, suikast eylemleri yapan ve aynı zamanda kitlesel gelişmelerin önünü açan, umut veren, koruyacak birimlerdir dedik. Ama en önemlisi bir siyasal ordulaşmanın yaratılması işi kendini dayatmaktadır.

Mardin cephesinin tarihi rolünü oynayabilmesi, tarihi anlamda ayaklanmacı bir kitle olarak örgütlenmesine bağlıdır. Halkın iradesini ortaya koymasına ve biraz da kendi kendisini eylemlilik düzeyine çekmesine bağlıdır. Ve halkımızın mücadeleden yana irade belirlediği ortaya çıkmıştır; bu, bütün Kürdistan için geçerlidir. Kürdistan halkının ortak özelliklerini yansıtmaktadır. Yeter ki, önünde uygun bir ayaklanma ve gerilla örgütü olsun. Bu oldu mu halk, gerçekten muazzam bir kararlılıkla kendi devrimini yapmaya, bu işin içine

Institut Kurde de Paris

girmeye hazırdır. Temel sorunun artık ayaklanma ve gerilla öncülüğü olduğu çok açık bir biçimde kendini ele vermektedir. Halkın savaşa katılması, tartışması çok ileri derecededir. Ama onu savaşa çekecek öncü yetersizdir. İşte bu, çözümlenecek esas halka olarak öncünün ele alınmasını gerekmiştir. Öncü yaratma savaşımı yakın dönemlere kadar önemli rol oynamıştır. Bu konuda ne kadar çaba harcadığımız bilinir. Aslında partiyi inşa etme, öncü güç savaşımını yapma, silahlı propaganda vb. hepsi öncü denilen gücü yaratma, halkın güven duyacağı, önder kabul edeceği gücü ortaya çıkarmaydı. Bunun savaşımı bilinmektedir. Şimdi gelinen noktada bu araç aslında yaratıldı, ancak yetersizlikleri vardır.

Halk cephesinin ve gerillanın yaratılması üzerinde harcanan çabalar biliniyor. Özellikle 1983'lerden beri yaptığımız askeri hazırlıklar, öncü gerilla dediğimiz olayı oluşturmak içindir ve onu da oluşturduk. Halk eylemliliğinde varmak istediğimiz düzey ayaklanmaydı ki, o da kısmen sağlandı. Şimdi sorun nerede? Sorun, asıl devrimin gelişmesini belirleyecek olan, asıl zafer yaratmada tayin edici öge olan halkın, gerek gerilla öncülüğü ve gerekse de parti öncülüğü tarafından adeta durdurulması, yeterli öncülükle önünün açılamamasıdır. Aşılması gereken budur.

Öncü gücü veya gerilladaki öncü gücü, komite kademesini dönüşüme uğratmak istedik ve biz buna yeniden düzenleme dedik. Yeniden inşa oldukça açımlanmıştır. Çözümleme ve talimatlar temelinde görev olarak konulmuştur. Üzerine yürünmesi, fethedilmesi gereken bir yönüyle budur. Gerilla savaşımını en çok engelleyen tutumun aşılmasından bahsediyoruz. Görüldü ki, her bölgeden yüzlerce, binlerce kişi gerillaya katılmak istiyor. Ve yine şunu çok iyi görüyoruz ki, bunu eğitmek, örgütlemek, yürütmekten sorumlu olan komuta kademesi adeta "yaklaşma" diyor. Hazır olan kitleyi saflara çekip savaştırma gücünü göstermiyor. Bu da kendi yetmezliğinden kaynaklanıyor. İşte bu durumun hızla aşılması gerekiyor.

En önemli görevlerimizden birisi de gerillanın derinliğine ve genişliğine büyütülmesine cevap verebilmektir. Özel savaşın yırtılışında en çok rol oynayacak savaşın gerilla savaşı olduğunu gerçekler bu kadar somut olarak ortaya koymaktadır. Ama daha önemlisi de,

Institut kurde de Paris

yeni devreye giren bir devrim kuvveti olarak serîhildanda gördük ki, halk muaazzam bir kararlılığa ulaşmıştır. Ayaklanmacı güç gerillaya katıldığı oranda, öncü güç bunu sağlayabildiği oranda, görevine gereken şekilde değer vermiş olur. Temelde bu tutuma böyle yaklaşmak gerekir. Mardin'in sorunu, ne paradır, ne silahtır, ne de kitle desteğidir. Hatta ne eğitim, ne savaşçı adayları eksikliği, ne de kadro eksikliğidir. Buranın temel sorunu, doğru tutumu sonderece ısrarla, yaratıcılıkla ve sorumlulukla geliştirmektir. Mevcut güçlerimizi bu temelde yeniden düzenlemek, oraya da dayatılan yetersiz kişiliği aşmak, parti militan kişiliğini tamamen işleyen bir mekanizma halinde tutmak ve bunu da etkin bir denetimle yürütmek bu alan için en temel görevimizdir. Bizim de yasalarımız vardır; bu yasalar devrim yasalarıdır. Eğer bunlar işletilirse, bu alan tarihi rolünü oynamaya en yakın bir bölgemizdir diyoruz. Büyük çabaların ürün olarak bu duruma gelinmiştir. Şimdi bu alanı, özellikle de siyasal alanda ordulaşma, siyasal hareketlilik açısından birincil bir bölge haline getirmek istiyoruz. Bunun için güç vardır. Burada, özellikle silahsız örgütleyiciler çok iş yapabilirler. Halkın iradesine burada büyük iş düşebilir. Yeter ki, uygun yöntemler tutturan, yürüten bir parti komitesi olsun. Bunun için yeterince kadro var, mıntıka var; mesele bunları yeni anlayış temelinde alana uyarlamaktır, bu işte varım diyene doğru çalış demektir, denetimi eksik bırakmamaktır. Bu temelde alana yüklenilirse, gerçekten rolünü oynayabilir.

Bu alan adeta bir ülke gibidir. Yine bütün yurtiçi ve yurtdışı ile bağlantılıdır. Milyonluk bir kitlesi vardır. Ezici bir çoğunluğu devrime kalanize edilmiştir. İşlemesini bilmek gerekiyor. Kürdistan devriminin yığınsallığının en açık yaşandığı yerdir. Kürdistan devriminde anti-feodal mücadelenin en çok geliştiği yer oluyor. Kürdistan'ın yenilendiği, demokratik halk hareketinin fışkırdığı bir alan durumundadır. Muazzam bir tutku da vardır. Kadınlar, çocuklar ve de gençler sınırsız bir katılım isteği gösteriyorlar. Hatta ulusal olan geleneksel kültür bile PKK önderliğinde karar kılmıştır. İlkel-milliyetçilik tümüyle aşılmıştır. Reformizmin etkileri tümüyle kırılmış; burjuva partileri, DYP'si, ANAP'ı, SHP'si vb. tümüyle tüketilmiştir. Legal faaliyetler için de imkanlar sonderece artmıştır. İllegal

Institut Kurde de Paris

faaliyetler için alan sonderece açıktır. Yıllarca illegal faaliyette bulunabilirsin burada, çünkü sana sahip çıkan muazzam bir halk vardır. Şimdi eğer bunlar iyi değerlendirilirse, doğru bir çalışma tarzı dayatılırsa, bu alanımızın Kürdistan çapında öncülük etmeye (siyasal gösteriler planında) rahatlıkla gücü yeterlidir. Objektif konumdan ziyade subjektif planda da buna ulaşmış sayılır. Mesele, buna öncülük edebilmedir. Mesele, partinin öncelikle siyasal ve örgütsel önderliğinin tam uygulanmasıdır. Bununla bağlantılı olarak da şiddetin dozajını doğru tayin etmedir. Doğru örgütleyip, doğru yürütmedir. Bölgede doğru-devrimci tutum yeniden inşa ile böyle sağlamlaştırılırsa, gerçekten tek başına bir kurtuluş hareketi kadar etkili olur. Düşmanla boğuşabilir ve sonuç alınabilir.

Orta Eyaletimiz de geliştirmek durumunda olduğumuz bir eyaletimizdir. Orta Eyaletimiz, bazı gelişme esaslarına kavuşturuldu. Özellikle çok önemli olan "birliklerin tutturulması" sağlandı. Yıllardır verilen kayıpların yarattığı kitle tedirginliği, sanırım biraz aşıldı. Burada da bir kitle kayışı gözlemleniyor. Kendisine tutunulabileceği, güvenilebileceği kanıtlandığı gibi, her an büyük bir sıçramayı da yaşayabilir. Aslında geniş bir alandır; gerçekten Kuzey-Batı Kürdistan'ın özellikle ortasında, hem kırsal ve hem de şehirsel konuma denk düşen bir rol oynayabilecek bölgemizdir. Gerillası da, şehirsel katılımı da birbirleriyle yakın önem taşımaktadır. Objektif olarak alan, sınıf çelişkileriyle birlikte ulusal özelliklerini en çok koruyan, direngen Kürt kişiliğine en yakın bölgedir. Sahte kişilikleşme burada da biraz sınırlıdır. İşbirlikçiliğin öyle fazla güçlü kökleri yoktur. Hem ovası, hem dağı önemli gelişme potansiyeline sahiptir. Diyarbakır, Bitlis, Bingöl üçgeniyle merkez oluşturan bu bölge, aslında geleneksel olarak Kürdistan'ın ayaklanma merkezidir. Buralarda birçok ayaklanmanın geliştiği de bilinmektedir. Hareketin iyi oturtulması halinde, ayaklanmanın temel merkezi rolüne hızla ulaşabilir. Zaten bu nedenle düşman Diyarbakır'da, Bitlis'te, şimdi de il haline getirdiği Batman'da en güçlü askeri yığınağını yapıyor. Buna Elazığ'ı da dahil etmeliyiz. Elazığ bu bölge ile olan irtibatı nedeniyle bu bölgemizin bir devamı sayılmak durumundadır. Fakat güç ve taktiği yeterince oturtmak burası için henüz sözkonusu değildir.

Institut kurde de Paris

Katılım isteği yüksektir; buna yön verecek, eğitecek, yönetecek düzeyde önder sıkıntısı çekiliyor. Her bakımdan büyümeye elverişli şartlar vardır. Aslında ileri düzeyde savaşçılığı benimsemiş adaylar, daha çok buradan çıkabilir. Ama işte onu çekmede ve eğitmede ustalık, ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkıyor. Bu eyaletimiz üzerinde oldukça durmalıyız. Var olan birimlerin biraz da "keşif birimleri" biçiminde olduğunu, onu fazla aşmadıklarını bilerek, gerçek bir gerillayı ve yine şehir ayaklanması konumunu oturtma, özenle üzerinde durulması gereken görevlerimiz oluyor.

Bölgeye yüklenmeyi iyi bilmek gerekiyor. Bölgenin sorunu, geçmişte oraya müdahale edenlerin oldukça amatör kalmalarıdır. Çok amatörce ve çok toyca hareket ettiler. Aslında 1982'lerden beri oraya girildi. Yanlış hareket tarzı yüzünden muazzam bir kadro kaybımız oldu. "Akraba evidir, tanıdık evidir" denildi ve nitekim çoğu da evlerde uyurken yakalandı veya vuruldu. Alan coğrafyasında yıllarca rahatlıkla kalma imkanı varken, düşmana "gelin, burada çarpışalım" dedirten tutumlara girdiler. Hiç tercih edilmemesi gereken çatışma noktalarında çatışmaya girdiler. Bundan dolayı da çok kayıp verdik. Coğrafyasını biraz kullanma, kitlesini biraz doğru değerlendirme ile hem gerillayı yaşatabilir, hem de bunu ayaklanma ile sürekli kılabilirdik. Şimdi ayaklanma ve gerilla için, doğru tutumları esas alan bir yaklaşımı burada somutlaştırmak önem taşıyor.

Burada da, yeniden düzenleme sınırlı da olsa gerekebilir. Ama yine de düzenlemekten ziyade, buranın durumu, bu rayı yeni kuruluşa açmadır. Partinin doğru tutumunu buraya yansıtabilmek temel sorun oluyor. Daha çok yeni yeni yerine getirilecek görevler sözkonusudur. Yeni örgütlenmeler, yeni mevzilere taşınma ihtiyacı var. Aslında birçok dağlık alan var, birçok şehir var; hepsine birim yerleştirme, hepsine örgütçü yetiştirme, köy gruplarına örgütçü yetiştirme, bunun için eğitme, kendini eğitip devrime hazırlama görevlerinin yanısıra, buraları örgüte hazırlamanın birçok olanağı da vardır. Sorun, bu olanakları maddi planda değerlendirme ve çizgiyi oturtma sorunudur. Böglenin, diğer bölgelerle ilişkisi geliştirilmek durumundadır. Özellikle Kuzey ve Güney'le, yani Dersim ve Botan'la mutlaka ilişkilerini kurabilmelidir. Gerçekten Kuzey-Güney bütünlüğünü

Institut kurde de Paris

sağladığında bu bölge hem kendisi muazzam bir gelişme seviyesine kavuşacaktır ve hem de Kuzey'e ve Güney'e büyük destek olabilecektir. Hatta denilebilir ki, burası yükün 1/3'ünü üzerine çekerse, ülkenin kurtuluş çabalarında en önemli bir yükü paylaşmayı, dolayısıyla bir taktik düzenlemeyi başarmış oluyor. Buraya böylesine bir taktik düzenlemeyi oturtmak, görülüyor ki zafer için en önemli bir şartın yerine getirilmesidir. Dolayısıyla yüklenmeyi bilmek, zafer için gerekli olan bir çalışmayı başarıyla yürütmek, buraya yaklaşımın özüdür.

Bir Diyarbakır buradadır, bir Batman, bir Silvan buradadır, bir Ergani buradadır. Elazığ bile buraya bağlantılıdır. Ve diğer irili-ufaklı birçok kent vardır. Kürdistan'ın kent yapısının ağırlıklı bölümü oluyor. Ve coğrafyası da gerillanın gelişebileceği bir elverişliliktedir. Rahatlıkla bu görevin üstesinden gelebilecek objektif bir temele sahiptir. İnsanları da direngendir. Eğer bunlar gerçekleştirilir ve taktik de doğru oturtulursa, rahatlıkla üzerine düşen görevi başarabilir. Başarmak için, gerçekten kapsamlı yönelmek, gerçekten iddialı yönelmek, başlangıçtaki zorlukları ustaca aşmayı şimdiden gözönüne getirmek, küçük adımlarla da olsa büyümenin bu temelde sağlanabileceğini bilmek ve zorluklarla karşılaşılsa da büyümek için iddialı ve hırslı olmak, engel tanımayan bir tutumun içinde olmak vazgeçilmezdir. Bu tutumla yüklenmek ve buraya rolünü oynatmak, sanıldığından daha fazla Kürdistan devriminde zafere giden yolu açacaktır. Özellikle stratejik dengeye gitme veya dengede devrimi başarıya götürme biraz da buranın durumuna bağlıdır. Burası rolünü oynarsa, devrimci faaliyet Kürdistan'da zaferin kapısını aralayabilir. Tek başına Kuzey, tarihte de görüldüğü gibi eziliyor. Yine Güney, tek başına kaldığında ezilebiliyor. Orta da tek başına kaldığında ezilebiliyor. Ayaklanmaların tarihi incelenirse, kesinlikle bu böyledir. Kuzey-Batı Kürdistan çapında Güney harekete geçirilmiştir, Kuzey harekete geçirilmiştir, Orta da bir harekete geçirilirse bu, zafer için en temel dayanağa ulaşmak olacaktır. İşte, çokça geliştirilen ve şimdi sonuç alacak aşamaya gelmiş çabalarımıza, bu temelde anlam vermek, yüklenmek ve başarmak gerekiyor. Bunun için her şeyimizi ortaya koymak, bunun önünde engel teşkil eden ne varsa savaşıp

Institut kurde de Paris

gidermek, olumlu anlamda sergilenecek en ufak çabalara bile yüksek değer biçerek, sınırlı gelişmelerin anlamını iyi bilerek yüklenmek ve kazanmak temel devrimci ve kazandırıcı tutum oluyor.

Güney-Batı Eyaletimizi yeni harekete geçirdik. Hareketin temel müdahale gücü ulaşmış sayılır. Ve tutunma sağlanmıştır; sanıyoruz biraz derinleşme, büyüme sözkonusudur. Tasfiye tehlikesi ortadan kalkmış durumdadır. Kitle ilişkileri gelişmektedir. Bölgede geleneksel kadro yapısındaki tutuculuk dışında, durumları fazla engelleyecek bir sorundan bahsedemeyiz. Geleneksel tutuculuk, yaratıcı yaklaşmama, bazı birimleri işlevsiz bırakabiliyor, erkenden kayıplara yol açabiliyor. Özellikle taktik hattı oturtmama, taktik hatla oynama, doğru devrimci tutumla oynama, burada imhaya götürebilir. Düşmanın ulaşımı biraz seridir. Buranın en temel özelliği gizlilik halinde harekettir. Botan'la karıştırılmaması gerekir. Hatta diğer dağlık alanlarla farkını görmek gerekir. Düşman yerini çok iyi bildiği birimleri seri bir operasyonla bastırabilir. Düşman farkettiğinde, hızlı takibinin sonuç alabileceğini düşünmediler, "gelirse çatışırız, kurtuluruz" dediler; bu doğru olmayan bir yaklaşımdır, nitekim kayıplara yol açtı. Sürekli hareket, sürekli gizlilik burası için adeta ayakta kalmanın bir şartı oluyor. Burası için, hızla vurup izini kaybettirmek vazgeçilmezdir.

Buranın diğer bir özelliği, dağ, şehir ve ova çalışmalarının denk düzeyde olmasıdır. Hep eşit ağırlık verilebilir. Uygun bir dağlık coğrafyası olduğu kadar, ovalık ve şehirlik alanları da vardır. Geniş bir eyaletimizdir. Kitlesi milyonları aşar. İşçi sınıfı ve aydın-gençlik anlamında gelişme diğer bölgelerin ilerisindedir. Objektif zemin gelişmeye uygundur. Sanırım özellikle eğitim ve hızla örgüte katmada, diğer bölgelere göre bir avantajı da vardır. Diğer bölgeler gibi ağır feodal etkileri yaşamayan bir alandır. Fakat asimilasyon ve kemalizmin etkilerinden ötürü, kişiliğin kendini yanıltması vardır. Basit yaşama kaçması vardır. Böyle bir kişilikle mücadele edilmelidir. Bunun dışında yoksul kesim (özellikle iyi niyetli olan kesim) en hızlı ve iyi kadro olabilecek kesimdir. Yönetim düzeyinde tutuculuk, özellikle burada olumsuz etkisini gösteriyor. Fazla yaratıcı olamama, özellikle yeni eğitim adaylarını başarıyla eğitmeme, güç büyütememe biraz da bu kişiliklerden kaynaklanıyor. En esaslı görevlerden birisi

Institut Kurde de Paris

de bu olmalıdır. Burada hem silahlı güç eğitilebilir, hem de şehirsel alanlar için eğitim yapılabilir. Bu konuda ciddi bir kısıtlama durumu yoktur. Gelen güç biraz da çekilmiyor. Halbuki çekmeyi bilmek gerekiyor. Biraz da ürkek yaklaşılıyor; bu ürkekliği aşmak gerekiyor. Tabii bu da sıkı bir gizlilikle mümkündür. Bunu sonuna kadar sürdürmeyi bilmek gerekiyor.

Genelde taktik açılım, burası için de geçerlidir. Son yaptığımız yeniden düzenleme esaslarını buraya da taşırmak, varsa engel teşkil eden konumlar bunları aşmak, ama daha çok da yeni başlangıçlar yapmak gerekiyor. Doğru tutumu fazla zedelemeden, özellikle uzun bir süredir partiden doğru tutum bekleyen kitlelere bunu taşırmak önemlidir. Bölgenin yeniden inşa gücü yeterlidir diyebiliriz. Yeniden inşa için, bu gücün kullanılmasını bilmek önemlidir. Alan gücü artık kendi kendini büyütmeyi temel mesele yapmalıdır. Dışarıdan güç beklemek, fazla gerçekçi de, yararlı da değildir. Küçümsenmeyecek yeniden inşa gücü, eğer iyi yönlendirilir, iyi alanlara sevkedilir, iyi dağıtılırsa, sürekli takviye edilirse, gerçekten bu eyalete büyük bir gelişme şansı verdirebilir. Eyaletin kendi başına tarihi ve somut güncel durumu, ayaklanmayı da kaldırır, gerillayı da kaldırır. Hatta halk biraz da yakın dönemin acılarından ötürü bu işe daha da hızlı sarılabilir. Burada da bir halk patlaması yürürlüktedir. Buna öncü düzeyinde iyi karşılık vermek gerekiyor. Öncünün yeterli yaklaşımını göstermek gerekiyor. Alanın Kuzey'le de, Güney'le de irtibatını sürdürmek istiyoruz. Bir anlamda hem Güney'in en Batı ucuyla, hem de Kuzey'in en Batı ucuyla bir hat çizerek boydan boya ilişkiye açmak istiyoruz. Yani Kürdistan'ın en Kuzey'inden en Güney'ine bir dikey hat çizerek, bu hattı tarihi bir direnme hattı halinde işlerliğe kavuşturmak istiyoruz. Kaldı ki, tarihte de bu böyledir. Alan oldukça dağlıktır ve yeni bir cephedir. Oluşması halinde hem düşmanın gücünü dağıtır, hem de birçok çevreyi harekete geçirebilir. Bölgeye bu umutla bakmak ve artık gerçekleşen bu umutlara iyi anlam biçmek, yüksek bir sorumlulukla, az olan gücün çok iyi kullanılmasını, büyütme sorunlarına çok ağırlık verilmesini bilmek buradaki mücadelenin kökünü sağlamlaştırır. Kökünü düşmanın kopartamayacağı bir şekilde sağlamlaştırmak gerekiyor. Çünkü düşman biraz da

Institut Kurde de Paris

buranın köklerini kopartabileceğini umut ediyor; hatta burayı faşist temelde Türklüğün egemen olacağı bir alan haline getirmek istiyor. Biraz da Kürdistan dışı saymak eğilimindedir. Mevcut uygulamalar 20 yıldır bu temeldedir. Burayı en çok boşalttığı bölge olarak değerlendirmek gerekiyor. Gerçekten çok art niyetli bir boşaltmadır. Katliam bunun bir parçasıdır. Kapitalizmin buraya ucuz yaşamı eklemesi, kemalizmi bir yaşam tarzı olarak sunması art niyetlidir. Katliam ve sahte yaşam biraz da tutturulmuş ve bolşaltma bu temelde sağlanmıştır. Bunu boşa çıkarmanın yolu, kemalist eylem tarzına yüklenmedir. Yine katliamın yol açtığı terör ve korkuyu atmaktır. Devrimci saldırımızı geliştiriyoruz. Faşist işbirlikçilere yöneliyoruz. Bunlar daha şimdiden cesaretlerini yitirmiş bulunmaktadırlar. Kendileri kaçar duruma gelmiştir. Dolayısıyla ülkeye yeniden yöneliş hamlesi kuvvetlidir. Yurtdışı emekçileri de güçlü bir biçimde yöneltilmişlerdir. Bunlar bu bölgeyi düşmanın oyunlarına alet olmaktan kurtaracağı gibi, tekrar çok önemli bir savaşım alanı haline getirilebilir. Buna bu temelde yüksek bir dikkatle yaklaşmak, duyarlılıkla ve sorumlulukla yaklaşmak, başarı için her şeyini ortaya koymak, özellikle edilgen-silik kişilik yerine, direngen, yapıcı ve yaratıcılığı oturtmak için tüm gücü sarfetmek önemlidir. Ve başarıya giden yol da bu temeldedir, bu kişiliktedir.

Dersim Eyaleti biraz daha değişiktir. Genelde düşmanın çok köklü ve planlı yaklaşımı, yine kemalizmin kapsamlı asimile ve benzeştirme yönelimleri burada ağır bir kişilik sorununu da yaratmıştır. Çok planlı bir göçertme, kişiliksizleştirme önemli oranda sağlanmıştır. Sahte solculuk da bunu tamamlamıştır. Sahte solculuk burada, kendisini zehirleyen bir akrep rolünü oynayarak, kendini ve halkını zehirlemekten öteye gitmeyen bir durumu yaşamıştır. Ve düne kadar da bu geçerliydi. Alana, provokasyon ve itirafçılığın yanısıra, yine özellikle saflarımıza da yansıyan sahte kişilikleşme önemli tahribat ve zararlar verdi. Fakat buna rağmen, coğrafyası ve halkına dayanılarak en çok direnilebilecek bir alandır. Halktaki parti çizgisine bağlılık ileri derecededir. Aslında halk partiye sempatizandır. Eğer bu sempatisi oldukça güçlü bir örgütlenmeye dönüştürülememişse, buna sebep, öncülük adına yapılan büyük tahribatlar ve oyunlardır. Bu, 1975'ler-

Institut Kurde de Paris

den beri ortaya çıkan bir durumdur. PKK çizgisini namusluca oturtacak gerçekten namuslu bir önder olmadığı için Dersim bu hale geldi. Dersim'in şimdi bu işin en önünde yer alabilecek bir alan olması gerekirken, kişiliksiz ve gerçekten kendini kurtuluşa tam doğru vermeyen, özellikle o şehir ortamının kültüründen, yaşamından etkilenmiş, izole olmuş, sahte yapılanmış kişilikler bundan bizi alıkoydu. Doğru bir önderlik temelinde PKK çizgisi temsil edilseydi, bölgeyi şimdi çoktan kurtuluşa götürebilirdi. Fakat belirtildiği gibi, hastalıklı kişilikler, kendini aldatan, kendini basit yaşamı uğruna örgütü yerle bir etmekten çekinmeyen, yoldaşını katletmekten çekinmeyen, yaramaz kişiliği için binleri düşmana peşkeş çektirmekten tutalım bütün bir örgütü yerle bir edebilecek bir provokasyon geliştirmekten çekinmeyen bütün bu yaramaz kişilikler biraz da burada boy verdiği için, halkın çok yatkın ve gerçekten oldukça rahat örgütlenmeye gelebilecek olumlu özelliklerini değerlendiremediğimiz gibi, küçümsenmeyecek sayıda savaşçıyı, kadroyu biz istediğimiz temelde oluşturamadık. Halbuki, hareketimizin içinde savaşçı sayısı ve kadro adayları en çok olan alandır. Olmayan aslında önderliktir. Burada önderlikle oynandı. Eğer bu sorun da halledilmiş olsaydı, baştan günümüze kadar ve gerçekten bugün özellikle kadro ve savaşçı düzeyinde hem kendisini, hem de diğer alanları besleyebilecek birinci alan rolünü oynayacaktı. Söylenecek tek şey, zamanında doğru yaklaşmayanın önderlik olduğudur.

Alanda, parti çizgisinin taşırılmasından en çok sorumlu tutulması gereken kişilikler, inanılmaz alçaklıklar sergilediler. Bugün bazıları halen yaşıyor ve birçok itirafın, provokasyonların sahipleridirler. Halen de bazıları parti saflarımızda gözüküyor; ancak onlar da kendi basit tutkularını bütün partiye tercih edebilecek ve onun üzerinde oynayabilecek kadar kişiliksizdirler. Bölgeye işte bu tutum, bu kişilik rolünü oynatmadı. Şimdi parti bunu aşmaya çalışıyor. Halen bu tutumun bölgede bazı temsilcilerinin olduğu kanısındayız. Bunlar inanılmaz ölçüde partiyle düşman arasında oynayarak, sefil bir yaşantıyı sürdürüyorlar. İnanılmaz ölçüde kendi bireysel zaaflarını bir halkın kaderinin önüne koymuşlar. Bunun için muazzam politikacı kesilmişler. Yalan, demagoji, sahtelik, ne varsa sergileyebiliyorlar.

Institut kurde de Paris

Bölgenin sorunu, bunun aşılmasıdır. Bu aşıldığında, bölge kurtarılmıştır. Ama en zorlandığımız da burası oluyor. Gidenler uzlaşıyor mu veya artık bizde bir özellik haline mi gelmiş; başarılı ve yiğitçe çıkış yapamıyorlar. Tarihe oldukça doğru yaklaşan, kemalizme doğru yaklaşan ve halkın gerçekten küçümsenmeyecek ilgisini doğru örgütleyip harekete geçirebilecek ciddi tutumlar sıradan bir biçimde sergilenseydi ve işler yatırılmasaydı, kurtuluşa en yakın bölge olurdu. Ciddi bir kişilik yetmezliği ile karşı karşıya olunduğundan, önderlik anlamında alana ulaşmak biraz zor oluyor. Zaman alıyor. Ulaşıldığında da fazla etkili, bitirici hareket edilmiyor. Giden ögelerimiz silik kalıyorlar; gerçek parti otoritesini konuşturamıyorlar, taktiği oturtamıyorlar. Bölgede biraz da lafazanlık, kendini kandırma gelişmiş.

Başka nedenler de bunda rol oynamıştır. Türk solu buranın kaymak tabakasını aldı, yüzlercesini imha ettirdi, tutuklattırdı. Aslında genç kuşak neredeyse tasfiye oldu. Diğerleri Avrupa yaşamına, batı yaşamına çok sistemli ve bilinçlice çekildiler. En aydın genç kesim tamamen gitti. Yeni katılanlar çok genç yaştadır. Henüz politikadan, devrimcilikten anlamaktan çok uzaktırlar. Halk, katliamın daha etkisi altındadır. Evet, halk eskisi gibi olamayacağını bilse de, yenisinin nasıl oluşacağını, buna nasıl önderlik edileceğini de merakla bekliyor. Dediğim gibi, eğer halkın katılımı istenilen düzeyde değilse, pratik anlamda böylesine bir önderliği karşısında görememesindendir. PKK'yi genelde benimsiyor, ama özelde bölgede önderlik edilen anlamda benimsemiyor, güvenemiyor. Haklıdır da. Şimdiye kadar önderlik edecek kaç tane kişi buraya oturtulmak istendiyse, hepsi de halkla oynadı. Kendi aralarında bölgecilik, mıntıkacılık, aşiretçilik, ailecilik yaptılar. Halka bu nedenle sahip çıkılamadı. Dolayısıyla o muazzam potansiyel çarçur oldu, destek değerlendirilemedi. Bölgenin esas sorunu budur.

Yeni hazırlanmakta olan grubun üyelerinin, partimizin müdahalesini temelde böyle değerlendirmeleri eğer yeterli olacaklarsa, önemli katkıları olacaksa, katkılarını bu temelde derinleştirmeleri ve amansız kılmaları, çok yaratıcı ama aynı zamanda usta olmaları önem taşır. Unutmayalım! Varsa bir tasfiyeci önderlik konumunda olan, giden grubu da imha edebilir, bitirebilir. Çünkü çok sinsi ve çok düşürücü

Institut kurde de Paris

oluyor. Ve gidenlerde politik uyanıklık, yırtıcılık fazla gelişmemiştir. Ya çok saf oluyorlar, ya da her tutumla uzlaşabilen karakterde oluyorlar. Çok saf olanlar kolay şehit düşüyorlar. Her tutumla uzlaşanlar kişiliksiz kalıyor ve beklenen rolü oynamıyorlar. Bunu aşmayı bilmek gerekiyor. Saf olanların çok kurnaz olmaları, çeşitli tutumlarla uzlaşanların da sonuna kadar doğru tutuma bağlı kalmaları gerekiyor. Bir de gerçekten çok tedbirli, komplolara gelmeyecek kadar, taktik dışılığa gelmeyecek kadar güçlü olmayı bilmeleri gerekiyor. Bu temelde bölgeye ulaşmak çok önemlidir. Taktiği oturtma temelinde ulaşılırsa, gerçekten bölge, tarihte olduğu gibi, düşmanın en kolay atılacağı ve kolay kolay yaklaşamayacağı bir duruma tekrar gelebilir. En zor zaptu-rapt altına alınacak, dolayısıyla en rahat özgürlüğü yaşayabilecek bir alan durumundadır. Bu alanımız için temel perspektif böyledir. Aslında küçümsenmeyecek güç vardır. Savaşmak da istiyor. Fakat önderlik kriz halindedir ve saptırma durumunu yaşıyor. Eğer bu sorun halledilirse, yüzü aşkın savaşçıyla bu bölgenin kaderi hem de kısa süre içinde değiştirilebilir. Taktik açılım, yeniden düzenleme buraya oturtulursa, çığ gibi bir gelişme işten bile değildir.

Bölge coğrafyası kendini çok iyi korumaya imkan veren bir özelliktedir. Sanmıyorum ki, bu aşamada düşman buraya eskisi kadar ağırlık versin ve de sonuç alsın. Hayır! Nitekim yıllardır onca silahlı grupların dolaşmasına karşılık tek bir kayıbın bile verilmeyişi bunu gösteriyor. Ama verimli olamıyorlar, ama başka işlerle uğraşıyorlar, bu ayrı bir meseledir. Taktiği doğru işletseydik, bu koşullarda neler olamazdı ki! Biz düşmanı 1987'lerden itibaren tümüyle Güney'e çektik, orta bölgelere, Serhed'e çektik. Bugün Güney ve Batı'ya çekiliyor. Dersim tamamen boş bırakılmış durumdadır. Taş çatlasa düşman ya bir tugay verebilir ya da veremez. Bir tugayda orada, deryada damla gibidir. Bir köyü bile saramaz. Böyle olunca da objektif olarak düşman denetiminden en rahat çıkabilecek alandır. Düşman bunu bildiği için, bu alana büyük tavizler veriyor. Tek bir sertlik uygulamıyor. Denilebilir ki, sahte bir biçimdeki demokrasi en çok şimdi bu bölgeye tanınıyor. Tam bir şeker politikası uygulanıyor. Çünkü bölgenin zaaflarını, zayıflığını iyi biliyor. Bölge direnmeye

Institut kurde de Paris

geçerse, sonunun geleceğini çok iyi biliyor düşman. Bildiği için de, gerçekten bölgeye İstanbul'dan daha fazla demokrasi uygulanıyor. Tabii çok sahtedir. Kotr-gerilla sistemleriyle bu tavır gösteriliyor; onu da belirtelim, zamanı gelince tersinin rahatlıkla uygulanabileceğini de biliyoruz.

Kısaca alanın bazı özellikleri ve yönelme esasları bunlardır. Bölgeye hem çeşitli alanlardan katılım, hem de düzeltme için ısrarlı olacağız. Bazı kişilikleri artık tamamen sorun olmaktan çıkaracağız. Bölgeye dayatılan MİT uygulamalarını, perspektiflerini, kemalist yaşam tarzı özelliklerini yıkacağız. Burada önemle belirtelim ki, gerçekten kemalist yaşamı düşman olarak görmek gerekiyor. Bölgeye kemalist yaşam planlı sinmiştir ve etkili olmuştur. Ben kırk-elli yıllık katliamdan sonraki yaşamın yurtsever yaşam olduğuna, demokrat yaşam olduğuna inanmıyorum. CHP'de, SHP'de, daha önce Türk solculuğunda şekillenen yaşamın yurtsever-devrimci olduğuna inanmıyorum. Kemalist etkilidir ve nitekim Dersim'i olduğu gibi terkedip kaçmaları da bunu gösteriyor. Yaptıkları sahte alevicilik, Dersimcilik kesinlikle kemalizm karakterlidir, Tuncelili karakterlidir. Kemalizmin Tunceli dediği olay kişiliklerde somutlaşmıştır. Tarihi Dersimlilikle, onun yiğitliğiyle, kişiliğiyle, yurtseverliğiyle alakası yoktur. Bu ayrımı çok iyi yapmak gerekiyor. Gerçekten Dersim'de yurtseverlik, yiğitlik nedir? Kemalizmin kalleşliği, provokasyonu nedir? Bu ayırımı iyi yapmamız gerekiyor. Günümüz Dersim'inde de bu ayrım çok rahat görülebilmektedir. Fakat kesinlikle kemalizm de öyle zayıf değildir. Kemalizmi sadece, "ne kadar Atatürkçü var, ne kadar SHP'li var" biçiminde değerlendirmemek gerekiyor. Tam tersine, yaşama biçimi olarak değerlendirmek gerekiyor. Başta şehir ve kasaba merkezleri olmak üzere ve yine Türkiye'nin batısında Bursa, İstanbul gibi merkezler başta olmak üzere yaratılan maketlerdeki yaşam ve yine Avrupa'da yaratılan sahte yaşam, devrimin tarihi somut gerçeğinden kopuk yaşamdır, baştan beri kemalizmin zehirlediği bir yaşamdır. Yani, adeta ajanlaşma dediğimiz bir yaşam tarzıdır. Dersim'in tarihi ile alakası yoktur. Aslında yapılması gereken, Dersim'deki bağımsızlık ve özgürlük soy ağacına kene gibi yapışan bu ajanları söküp atmaktır.

Institut Kurde de Paris

Şimdi bu temelde biraz da kişilik sorununa yaklaşmak gerekiyor. Kemalizmin fışkırmasını biz, özgürlük ve bağımsızlık olarak anlamamalıyız. Üzerlerini cilalamışlar, medeni kılıklara girmişler. Bunu kesinlikle bir ihanet fışkırması olarak ele almalıyız. Tarihe doğru yaklaşmalıyız. Tarih katledilmiş olabilir, tarih çarpıtılmış olabilir ama, yine de bir gerçektir. PKK'nin özellikle tercih ettiği tarihi dikkate alacaksınız. PKK, tek bir kişide de olsa, bir Dersim yurtseverliğine sahip çıkar. Ama kemalist özü ezici bir çoğunluk tercih de yapsa, bunlara sahip çıkmaz; karşısına alır. Kaldı ki, o kadar ezici de değildir. Bir yanıltma vardır. Özellikle okullardaki eğitim nedeniyle ve de bağlandıkları maddi yaşam nedeniyle bir yanılma ve bastırılma durumu vardır. Ezici bir kesimin bilakis doğru bir yurtseverliğe gelecekleri, doğru tutum alacakları kesindir. Biraz kemalizmin tahlili iyi yapılırsa, yurtseverliğin tahlili iyi yapılırsa, netleştirme örneklerle iyi gösterilirse, tercih kesinlikle doğru yurtsever-devrimciliktedir. Bu konuda bir karmaşıklık yaratılmıştır. Özellikle Türk solculuğunu ve SHP benzeri örgütler bunu sonuna kadar körükledi. Yine, bu sahte seyitçilik, mezhepçilik tutumlarının hepsi düşman tarafından besleniyordu ve bu karışıklığı bunlar yarattı. Ayrıyeten bir katliamın üzerini örtbas ettiler. Bu katliam temelinde yetişen kuşak çarpıtıldı. Kemalizm kaynağını buradan alıyor. Bunu açığa vurmak, ortaya dökmek zor değildir. Bu temelde bölgeye dayatılan barış, beyaz terör tipinde bir barıştır. Beyaz terörle yürüyen bir barıştır. Kemalizmle de ilişkisini görmek gerekir. Burada kemalizmi gerçekten en büyük katliamcı olarak görmek gerekir. Ve bugün kemalist yaşamın etkilerini yaşayanları en tehlikeli işbirlikçiler olarak koymak gerekir ve öyledirler de; hem bağlantıları da böyledir. Kemalist yaşamın esas rolünü sürdürenler subjektif planda düşmanla yoğun ilişkiler içinde bulunuyorlar. Bunları düşman ilan edeceğiz. İyi vurmayı bileceğiz. Gerideki ezici bir çoğunluk doğru yurtseverliğe gelecektir, tarihle doğru bağ kuracaktır, doğru devrimci ideoloji ile, bizim parti politikamızla bağ kuracaktır ve gerçekten en direngen bir halk kesimi bu temellerde burada ortaya çıkarılacaktır. Durumu da buna sonderece uygundur.

Bu yapının parti içindeki yansımalarıyla doğru savaşacağız.

Institut kurde de Paris

Muğlak kişiliği, özellikle sahte yaşama bayılan kişiliği yerle bir edeceğiz. Partiye yansıtılması gereken kişilik, gerçekten direngen, intikamcı, kolay kolay muğlaklığa düşmeyen, kemalist etkilere prim vermeyen, iyi görebilen, iyi vurabilen konumda olmalıdır. PKK'de yaratılmak istenen budur. Mutlaka oturtulması gereken de budur. Özellikle o ailecilik, o düşmanın körüklediği bazı etkiler vardır, onlara prim vermemek gerekiyor. Bölge, çok ilkeli ve tutarlı yaşamayı istiyor; kendini aldatmamayı, kemalizmin özellikle yarattığı o zehir zemberek yaşamı yaşam diye belletmemeyi, o yaşama tükürmeyi istiyor adamdan. Bu sergilendiğinde bölgenin büyük yiğitlikle, çok tutarlı bir yurtseverlikle önemli değerler çıkaracağına inanıyorum. Koşullar buna çok uygundur ve hatta görkemlidir. 1970'lerden itibaren aslında PKK'nin yaklaşım esprisi de buydu. Bu espriyi, geç de olsa yeniden esas almak, oturtmak büyük önem taşır.

Bölge yiğitliğin bölgesidir, alan soylu tutkuların konuşacağı bir alandır. Bunun dışında kimsenin nefes bile almaması gereken bir alandır. Biz alanı böyle gördük, böyle değerlendirdik, ve böyle görülürse büyük gelişmelerin sağlanacağı, gerçekten zafer diyebileceğimiz gelişmelerin burada kök salacağı kesindir. Şekilsizliği affetmemek gerekir. Her telden çalan kişiliği, bukalemun gibi her ideolojiye, her politikaya yatanı affetmemek gerekiyor. Çok ilkel ve katı bir kişilikle de yaşamamak gerekiyor. PKK'den alabileceğiniz esas budur; aslında bölge de bunu başarabilir. Taviz vermeyi bilmek, ama bunu yaparken de çok uyanık ve çok tedbirli olmak şarttır. Aksi halde komplo yatağıdır, provokasyon yatağıdır. Hilelik, sinsilik çok vardır, düşmekten kurtulamazsınız. Açın, bakın Dersim'e, ben biraz baktım; 1937-38'lerde ayaklanmanın en ileri gelenleri hep komployla gitmişlerdir. İşte Seyit Rıza'nın yeğenleri, en önde gelen önderleri katledebiliyorlar. Daha sonra kendileri de hakkettikleri yere yollanıyorlar. Demek istediğim, trajiktir. Bunların kalıntıları devam ediyor. İçimizde bile bu tip yaklaşımları çok maskeli yaşayanlar az değil. Şahin-Yıldırım olayı biliniyor. Bunlar bir partiye, sadece yaramaz kişiliklerini kurtarmak için neler yapmak istediler? Dersim halkına ne yapmak istediler? Avukat alçağının durumu biliniyor. Nasıl emperyalizmin aleti olduğunu, inanılmaz boyutlara nasıl

Institut Kurde de Paris

tırmandığını, çok barışçıl gibi gözükse de aslında nasıl bir katil olduğunu (ki arkadaşların katledilmesinden bizzat sorumluymuş. Hayri'nin babası bile "Katil sensin" demiş), yine Avrupa'da da arkadaşları katliama götürdüğünü biliyoruz. Zor bela önledik. Kısaca bu maskedir, iyi tanımak gerekiyor. Her yerden çıkabilirler. Eğer doğru teşhis ve zamanında yaklaşım gösterilirse, evet tekrar söyleyeyim, en yiğit, en yurtsever, gerçekten Dersim kişiliğinin fışkırabileceği bir alandır. Böylece kıymetini bilerek yüklenmek ve ulaşılabilinirse büyük bir kazanım, büyük bir gelişme evresi olduğunu bilerek değer biçmek ve mutlaka kazanmak gerekir; tutumumuz budur.

Serhed Eyaleti de mücadeleye oldukça açılan bir alandır. Kendine has yiğitçe, yurtseverce çıkışları vardır. Fakat parti taktiğiyle tam donanmamıştır. Henüz taktik oturtma orada da sağlanmış değildir. Ortalama bir gelişme sürdürülmektedir. Yeterli göremeyiz. Burası da hem gerilla, hem de ayaklanma için elverişlidir. Zaten daha şimdiden, son Doğubeyazıt örneğindeki gibi ayaklanmaya katılmıştır. Gerillası da kendini yürütüyor. Mesele, şimdi bunları daha da büyütebilmektir; yeniden taktik düzenlemeyi oturturken, bir yandan da bunu büyütme temelinde yapmaktır.

Bölge Dersim'e, Güney-Batı Eyaletimize oldukça benzer. Düşman tahribatına uğrayan bir bölgedir. Düşman burayı boşaltmaya çalışıyor. Özellikle ekonomik temelde açlığa terkederek göçertmeye çalışıyor. Yine, azınlık unsurları destekliyor. Ancak partinin müdahalesi tutturulmuştur. Burada da aynı Güney-Batı'da olduğu gibi, tutturma ileri boyuttadır. Kolay çökületeceği sanılmıyor. Daha da takviye edilme imkanları vardır. Özellikle İran'ın elverişli koşulları burayı daha da hızlı gelişmelere götürebilir. Hatta Kafkasya'daki gelişmeler de, uzun vadede buraya yansıyabilir. Kısaca, hareketli bir aşamaya giriliyor. Bölgeye rolünü oynatmayı önemle ele alıyoruz. Serhed yiğitliği az değildir. Mücadelemize oldukça değer de verilmiştir. En kuzey uçtaki bu alanı böylesine diri tutmakla, savaşır tutmakla düşmanın çok büyük bir gücünü uğraştıracağımız gibi, çok büyük bir yurtsever kesimini de ayağa kaldırmış olacağız. Buraya daha çok partinin yaratıcı, tedbirli kişiliğini oturtmak gerekir. Aslında bu bölge köklü

Institut kurde de Paris

bir kişilik sahibi değildir. Ama biraz safçadır. Özel savaşa karşı biraz gafildir. PKK'nin taktik gelişmesinden de biraz habersizdir. Çünkü, uç noktadır. Bunları gözönüne getiren bir yaklaşımın, özel savaşın yöntemleriyle birlikte PKK'nin yöntemlerini özümsemesi gerekiyor. Bunlara da güç getirilebilir. Takviyeler yapılabilir. Bu bölgenin gelişmesinden umutluyuz. Hareketin boy vereceği ve oldukça yük paylaşacağı kesindir.

Bir **Ara Bölgemiz** vardır; bir anlamda Erzurum, Bingöl, Muş, Ağrı çemberi arasında kalan bu bölge de yeni bir eyalet durumundadır. Bazı ön çalışmalar sanırım yapılıyor, daha da takviye edeceğiz. Burada da özellikle gelişkin yurtseverlik ayağa kalkmak durumundadır. Katılım talebi yüksektir. Umutluyuz. Kuzeyin bu üçüncü bölgesinde, bu ara yerde mücadelenin gelişmesi sağlanarak kuzeyin boydan boya bir direnme hattı haline gelmesi işten bile değildir. Daha şimdiden bu irtibatlar sağlanmıştır. En batıda Sivas'tan, en doğuda Serhed'e kadar bir direnme halkası oluşuyor. Daha da yetkinleştirilmesi gerekiyor. Özellikle derinliğine ve genişliğine oturtmak için büyük güç sarfetmek gerekiyor. Temel atılmıştır. Bazı fırsatlar yakalanmıştır. Doğudan takviye, orta bölgelerden takviye sözkonusudur. Tarihte görüldüğü gibi, yalnız başına bırakılmamıştır. Bütün bunlar, en az Orta şerit ve Güney şeridi kadar, Kuzey şeridinin de tarihsel planda rol oynayabilecek duruma geldiğini göstermektedir. Düşman burayı hiç ağzına almadığı halde, biliyoruz ki daha şimdiden hareketlidir. Düşmanın buranın adını bile ağzına almaması, Kürdistan'dan saymaması anlamındadır. Çünkü çok korkuyor. Halbuki iyi biliyoruz ki, burada çok eylem ve de gelişmeler vardır. Düşman sadece "Güneydoğu" deyip duruyor. Kürdistan'ın bu kesiminden çok korkuyor. Buranın da mücadeleye katıldığını görmekle, Kürdistan'ı tamamen kaybettiğini düşünüyor ve onun için de buranın adını ağzına almaktan çekiniyor.

Fakat Kuzey şeridi, gerçekten tarih boyunca birçok gücün aktığı bir şerittir. Türk istilacılığı, bu şerit içinde gerçekleşti. Bütün o yayılmacı güçler buradan geçtiler. Kolay aşılabilen, hareket edilebilen bir şerittir. Şimdi bunu biz kendi öz yurdumuz olarak bir direnme şeridi haline getirebiliyoruz. Gerçek sahipleri buraya hakkını vererek

Institut Kurde de Paris

direnişe geçiyorlar. Türklüğün binyıldan beri kullandığı, bugün de faşist temelde değişikliğe uğratmak istediği bu şeride sahip çıkışına artık "dur" diyoruz. Buralar aynı zamanda direnmelerin de şerididir. Anadolu'dan İran'a, İran'dan Anadolu'ya büyük direniş güçleri buradan sevk olunmuşlardır. Alevilik denen olay da buradan biraz güç bulmuştur. Direnme alanı olmasından ötürü buraya yerleşmiştir. İşte şimdi burayı tarihine yakışır biçimde tekrar devrime katarak, önemli bir direnme alanı haline getirerek, tekrar rolünü oynatmak istiyoruz. PKK bunun bilincindedir ve bu rolü oynatmak için de baştan beri gereken çabayı göstermiştir. Şimdi bunu daha da ileri bir aşamada ve uygun mücadele taktikleriyle yürütmek istiyoruz. Bu temelde yaklaşmak, başarı için yüklenmek ve mutlaka başarmanın hesapları içinde olmak dayatılması gereken doğru tutumun kendisidir. Kısaca, eyaletler için bu belirlemeleri yapıyoruz.

Stratejik düzeyde iyi bir konuma, halkın kararlılık düzeyinde iyi bir seviyeye ulaşıldığı, güç oturtmada taktiğe engel olabilecek herhangi bir sorun olmadığı gibi, aksine bunda ileri bir konuma ulaşıldığı, ama taktik işleyişin, özellikle önderliksel işleyişin kesinlikle koşullarımıza artık uymadığı bilindiği halde, koşulların bunu rahatlıkla aşabilmesi sözkonusu olduğu halde, bazı kişiliklerin, çok az sayıda da olsalar, ısrarla kendilerini dayatmalarını, ciddi bir sorun olarak görüyoruz. Bunların önemli bir kısmını aştık. Kalıntılarını aşma da küçümsenmemesi gereken bir görevdir. Ancak en önemlisi, aslında yeniden inşa için, olumsuzluklar önemli oranda aşılmıştır.

O halde, dönemin şiarlarını şu şekilde belirleyebiliriz: Çığ gibi gelişmeye yön ver, biçim ver, yürüt, denetle! Düşman hedeflerin çok kapsamlı bir değerlendirmesini yaparak sıralamaya koy ve en uygun bir biçimde üzerine saldır! Bunun eylemini düzenle, örgütle, yönet, denetle! Bunun için vuruş tarzını doğru seç, vuruş biçimini, vuruş önderini doğru seç, yürüt, yine denetle! Önümüzdeki dönemin üzerine böyle gidersek, şüphesiz yine kayıplar da olur, yine hataların içine de düşebiliriz, ama kesinlikle mücadelenin büyük gelişme sağlayacağı tartışılmazdır.

Institut Kurde de Paris

GERİLLA SAVAŞIMIZDA YAŞANAN TAKTİK DIŞILIKLAR VE BUNLARIN DÜZELTİLMESİ ÜZERİNE(*)

(Ekim 1990)

Institut Kurde de Paris

Gerilla savaşımızın ulaştığı bu aşamada halk bizden daha çok adam istiyor, gerçek komutanlar istiyor. İşte adaylarımız sizlersiniz. Halkımızın isteklerini iyi duyun, iddianızın anlamını iyi bilin ve bu temelde bir de kendi durumunuza bakın! Biz bu işleri ne kadar kolaylaştırmaya çalışıyorsak, arkadaşlar da o kadar basit yaşamaya ve kendi durumlarını zorlaştırmaya çaba harcıyorlar. Biz, kolaylık sağlarken, aynı zamanda sorunların basit ele alınamayacağını ve büyük bir ciddiyet gerektiğini de belirtiyoruz. Sizlerse daha da hafifleştiriyorsunuz, "yükümüz biraz daha kolaylaştı" diyerek sorumluluktan daha da uzaklaşıyorsunuz.

Biz, bu yaşamı biraz örgütlerken büyük sorumluluk duyduk ve bu sorumluluğu çevreye de vermek istedik, dayatılan ölümcül koşulları dehşetle karşıladık, yaşam üzerindeki büyük tehdidi duyduk ve duyurmaya çalıştık, boğulmamak için tüm gücümüzle çaba harcadık ve bu temelde nefes alma imkanı yarattık. Ve lakin bunun üzerinde ne kendinizi koyup geliştirmeyi biliyorsunuz, ne de çevrenizi. İlk yardımı görünce hemen kendinizi dağıtmak istiyorsunuz, önünüzü

(*)Bu yazı, Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Mahsum Korkmaz Akademisi'nde Şehmus Yiğit Eğitim Devresi'nde verdiği derslerin notlarından düzenlenmiştir. (W.S.)

zorbela alıyoruz. Sizi kendi savaşınıza çekmek istiyoruz, kendi ülkeniz ve insanınızla tanıştırmak istiyoruz, fakat gerektiği gibi gelmiyorsunuz. Biçimciliğin bu kadar egemen olması ne anlama gelir? Bu söylediğim değerlere gelmeme ve onları yaşamaya cesaret edememe demektir. Bu durum çok açıktır. Teoriyi ve siyaseti bir yana bıraktık, her şeyi bir edebi lehçeye büründürdük, meseleleri bir edebiyat inceliğiyle önünüze koyuyoruz, fakat yine de anlamak istemiyorsunuz. Yaşama şansını biraz artırıyoruz, onun üzerinde basit hayaller kuruyorsunuz. Biz hiçbir şeyle tatmin olamıyoruz, siz en basitiyle yetiniyorsunuz. Yaratıcı olamıyorsunuz, kapsamlı plan ve uygulamalardan yoksunsunuz. Bu kadar yoksulluğu ve basitliği yaşayanların bizim yaşadığımız gerçekle ne kadar çeliştiği açıktır. Bunların hep izah edilebilir nedenleri vardır. Düşünmemek, öğrenmemek, kendiniz için pay çıkarmamak ve basit bir kölenin yöntemini esas almak... Peki, nedir bütün bunlar? Biri tutacak, siz de öyle yürüyeceksiniz. Belli ki böyle olmaz. Birbirinizi anlamamanız, kavramamanız, işbirliği yapamamanız ve böylece daha sorumsuz ve basit yaşamanız bir yanılgıdır. Ve burada sözümona dürüstlük de hiçbir şey kurtaramaz.

İnsan kurban etmek kötüdür, çirkindir. Günümüzde kurban olmamanın yolu ise, halk savaşçılığında doğru bir çizgi tutturmaktan ve yaşama yön verecek gücü bulabilmekten geçer. Tamıtamına böyle olmayanların bu yola bir adım atmaları bile abestir. Geliştirilen tartışmaya, ulaştırmak istediğimiz amaca, yönteme ve sonuca biraz daha ciddiyetle yaklaşılmalıdır. Biraz akıllı olunmalı, her türlü çocukluk, şımarıklık ve baştan çıkarılmışlık bir tarafa bırakılmalı ve yaşanan gerçeklerden pay çıkarılmalıdır. Gidilen görev yerlerinde ve üstlenilen görevlerde bu sarhoşça tutumlardan uzaklaşılmalıdır.

Doğru bir tartışmaya bile gelemeyişiniz sizin için kötüdür. Bir toplantıya kendinizi veremeyişiniz ve dinlemeyi bile kendinize yediremeyişiniz iyi değildir. TC okullarında böyle mi dinliyordunuz? Bazıları dinleme tahammülüne bile katlanmıyorlar, halk savaşı yolunda böyle mi ilerleyeceksiniz? Herkesin biraz kendine gelmesi gerekiyor. Bazıları yıllarca kendilerini rezil etmişler ve o halleriyle bizim yanımıza geliyorlar. Ama biz, bütün güçsüzlüklere rağmen,

Institut kurde de Paris

savaşı bir an bile geliştirmekten geri durmayacak bir yaşantının sahibi olmak istiyoruz. Bizim yanımıza ancak bunun için gelinebilir. Bu konuda gücünüz ve yeteneğiniz varsa gelirsiniz. Yeteneğiniz yoksa, hiç olmazsa size kazandırılmak isteneni almaya çalışacaksınız. Başka tutumları ve ruh hastalıklarını dayatmaya nasıl cüret ediyorsunuz? Siz yaşamı ne sanıyorsunuz? Kir pas içinde olmayı, iliklerine kadar pisliğe batmayı, bunu da bunalım, hastalık vb. diye dayatmayı siz bir erdem mi biliyorsunuz? Bunun güzel bir tutum ve davranış olduğunu mu sanıyorsunuz? Çocuklar bile böyle tutumlar içine girmezler. Demek ki kendinizi güzelce halledeceksiniz. Biz ölümüne çalışırız, ama yaşamı her gün anlamsız hale getirenlerle ve çirkinleştirenlerle değil, ortak çalışmayı bilenlerle yaşarız. Yaşama biraz renk katacaksınız. Bunlar sadece benim değil, hepimizin görevidir. Bunlar sosyalist olmanın bir gereğidir. Hiç olmazsa bunları büyük bir dikkatle anlamaya, duymaya ve sonuçlarını görmeye çalışacaksınız. Yapabileceğiniz bir katkı varsa yapacaksınız. Ülkemize ve halkımıza olan borcunuzu ödeme yoluna ancak böyle girebilirsiniz.

Bizim bir savaş örgütünün peşinden koştuğumuz ve ölümüne bir durumla karşı karşıya olduğumuz çok açıktır. Bu konuda bizim yol ve yöntem dediklerimizi, bazıları basit tutkularını gerçekleştirme aracı olarak görüyorlar. İşte gaflet budur. Bu tutumla sonuç alamayacakları ve rezil olacakları açıktır. Bununla belki biraz zarar verirler, ama hiçbir yere ulaşamazlar. Biz kemalizmin mekteplerinde de öğrencilik yaptık, o koşullarda da bir şeyler öğrenmeye çalıştık, en azından edebimizi hiçbir zaman bozmadık. Sizin oralarda da iyi talebeler olamadığınız anlaşılıyor. İyi öğrenci olmasını bilemeyenler öğretmen de olamazlar. Halkınıza birazcık öğretmenlik yapmaya ve biraz anlamaya iddialıysanız, bunun gereklerini yapmak zorundasınız. Öğretmenlik, önderlik deyince gelemiyorsunuz, fakat kendinizi aldatmaya, dayatmaya ve köleliğe varsınız. İşte eskinin hortlatılmasıdır bu. Özgürlük, sorumsuzluğu, körlüğü ve cehaleti daha fazla açığa vurmak değildir. Özgürlük, büyük disiplin hareketidir; kendine çekidüzen verme, sorumluluk duyma ve düşmana karşı ayakta kalmayı bilme hareketidir. Özgürlüğü bu temelde kavramadıkça insan hiçbir şeye ulaşamaz ve hiçbir şeye hakkı da olamaz. Hareketimizin

Institut Kurde de Paris

özlü ifadesi işte böyledir. Bu konuda bütün yönleriyle düşünce sahibi olmak, eğer bunun gerçekleşmesi savaşla mümkünse savaşmasını bilmek gerekir. Bunun başka çaresi yoktur. İnsan zorlandı mı kafasına yüklenmelidir, çare ancak bu temelde yaratılır. İnsanın kendisiyle savaşması ve zorlukları yaşaması, onu çare bulmaya götürür. Tarihteki bütün yeni icatlar, ihtiyaçların ve zorlukların bir ürünüdür. İhtiyaçlar ve zorluklar ortamında çaresizlikten tükenme ise, yaşama güç getiremeyenlerin içine düştüğü bir durumdur. Bizde çoğunun yaşadığı da budur. Her koşulda çare geliştiremeyenler ve ilerletemeyenler, yaşam konusunda iddiasını yitirenlerdir.

Biz, yaşamayın demiyoruz, müthiş özgür yaşayın diyoruz. Fakat bu, ancak savaşla mümkündür, hazır yaşamak yoktur. Biz, kendimize tek bir yaşam seçeneği olarak bu savaşı alıyoruz. Ama bazılarına bakıyoruz, ardına kadar köleliğe ve düşmana açık yaşama sarılıyorlar, bunu çok normal görüyorlar. Elbette bu temelde icat sahibi olunamaz, yol ve yöntem geliştirilemez. Düşmanı yaşayacak ve her türlü köleliği normal görecek kadar kendini yatıran kişi nasıl yaratabilir? Özgürlük tutkusunu daha başından frenleyen kişi nasıl yaratsın? Yaratma işi özgürleşme ile başlar. Bakın kölelere, tutuk bir iki davranış dışında hiçbir şey bilmezler. Özgür ulusların yaratma güçleri ise oldukça fazladır. Eğer en hayati ihtiyacımız olan halk savaşımızı bile yaratamıyorsak, sadece köleliğimizin ne kadar güçlü olduğunu gösterir bu. Bunları anlamamak, anlayıp da çare bulamamak mümkün mü? Büyük dert dermanı akla getirir. Büyük ihtiyaç, gereken nesneyi araştırmaya götürür. Büyük zorluk, çareler üzerinde derin düşünmeyi yaratır. Demek ki bizde ortaya çıkan kötürüm durumların anlaşılması zor değildir, fakat bunları hiçbir şekilde kabul etmemiz de mümkün değildir.

Institut kurde de Paris

Savaşa yaklaşım sorunu

Bizde ortaya çıkan olumsuzlukların nedeni insanların kendileri olduğu için üzerinde duruyoruz. Bunu kesinlikle bireysel bir tutum olarak almıyoruz. Her ne kadar bu tür yaklaşımların arkasında inkarcılık da olsa, insani değerlerden sıyrılmış ve toplumsal de-

ğerlerden soyutlanmış da olsa, bunlar bize dayatılmaktadır. Bunların kesinlikle düşmanın dayattığı tarihle bağlantılı olduğunu biliyoruz. İnsanlarımız tamamen bu temelde kendilerini yenilgiye uğratmışlardır. Eğer sizler de bundan ders çıkarmaz ve bunda ısrar ederseniz, o zaman başarı için hiçbir iddianız kalmaz. Bu yaklaşımlar, işte buna kadar indirgenebilir. Demek ki bunlar nedensiz değildir. Bizim yaptığımız ise, bu nedenleri bulup ortaya çıkarmaktan da öteye, sizlere kölelikten kurtuluşun imkanlarını da sunmaktır. İşte bu çarelerin içinde bulunuyoruz. Kölelik nedenlerini değil, kurtuluş nedenlerini esas alıyoruz. Şimdi dönem budur.

1970'lerde köleliğimiz üzerinde tartışmak belki bir ilerletme etkeni olabilirdi. O dönemde yapılan tartışmalar böyle bir rol oynayarak bizi izaha götürdü; durumların nasıl ortaya çıktığı ve nedenlerinin neler olduğu anlaşılmaya çalışıldı. Fakat şimdi durum bu olmaktan çıkmıştır. Köleliğimizin tarihsel ve toplumsal dayanaklarını habire söylemek artık çok geri bir durumdur. Bu durum çoktan aşılan bir olaydır. PKK, yıllarca önce aşılan bu durumu tekrar yaşamamalıdır. Biz, şu anda kurtuluş olayıyla, kurtuluşun yol ve yöntemleriyle uğraşıyoruz. Hatta direnme dönemini bile aşmış durumdayız. Direnme olgusu da 1980'lerde temel bir sorun olarak ele alındı ve "**Direnmek Yaşamaktır**" sloganı ortaya atıldı. O aşamada direnme dışında hiçbir yaşam biçimi bizim için sözkonusu olamazdı. Ne kadar direnirsek o kadar yaşayabiliriz dedik. Bu da anlaşılır bir durumdu ve 1980'li yıllarda az çok başarıya ulaştı. Gösterilen direniş, ulusça, halkça ve hatta bireyce yaşamı biraz mümkün kıldı. Şimdi ise durum değişiktir, artık salt direnişle yetinmemiz mümkün değildir. Bu dönem, saldırı ve kazanma dönemidir. Direnmeyle kurtarılması gerekenler kurtarılmıştır, şimdi artık daha kapsamlı saldırı ve kazanma planları üzerinde duracağız. Düşman saldırılarını bir anlamda sınırlandırdık, özellikle onun imha yönelimini boşa çıkardık. O halde, artık yapmamız gerekenler değişiktir. Şimdi yönelimimizin esası, daha fazla saldırı ve kısmen de direnme olacaktır. Direniş, kazanmayı değil, bir anlamda elde var olanı korumayı amaçlar. Örneğin zindan direnişçileri, direnerek partiyi bütünüyle terketmemeye çalıştılar; yani PKK değerlerini kazanmayı değil, o ana kadar kazanılmış olan

Institut Kurde de Paris

değerleri korumayı esas aldılar. PKK'yi inkar ettirme baskılarına karşı gösterilen ölümüne direniş, yeni değerler katmayı değil de, imhayı kabul etmemeyi, PKK'den yoksun kalmayı kabul etmemeyi içeriyordu. Ve sonderece anlamlıydı, büyük bir çalışma ve büyük bir savaşmaydı. Ama şimdi biz, eldeki olanakları korumak için direnişi yeterli göremeyiz. Hiç şüphesiz yine elde olanı koruma savaşı direnmeyle olacaktır; ama bu, daha çok döneme denk yeni şeyler yaratmak temelinde olacaktır. Kaldı ki daha önceki dönemde de parti yaratılmıştı, yani zaman zaman yaratma yanı, zaman zaman da koruma yanı ağır basmaktadır. Şimdi yaratma yanı ağır basan bir dönemin içindeyiz. Her gün yeni mevziler, yeni silahlar, yeni insanlar ve bütünüyle halkımızı kazanmak ve dönemlere hakkını vermek gerekiyor. Bunun için de dönemleri iyi anlamak gerekiyor.

Bunları, içinde bulunduğumuz dönemin temel sorunu olan savaş sorununa gelmek için belirtiyoruz. Tartışmalarımızı silahlı savaşımızın bazı uygulama yönleri üzerine getirmek istiyoruz.

Sıkça belirttiğimiz gibi, bizde silahlı savaş, bütün gelişmelerin temelinde yatan bir savaşım biçimidir. Bu, doğuşundan beri partimizin temel mücadele biçimi olarak kavrattığı ve uygulamaya çalıştığı bir araç durumundadır. Bütünüyle düşmanı yaşamaktan öteye gidemeyenlerin, yaşam konusunda hiçbir iddiaları olmayan ve düşmanın insafına sığınmış bulunanların bu aracı değerlendirmeleri elbette mümkün değildir. Onlar, yaşama kapalı olan, halkına ve kendine güvenmeyen ölü insanlardır. Ölü insanlar, savaş gibi büyük değişimler yaratan zorlu bir eylemi akıllarına bile getiremezler. Savaşın dehşetiyle çürüttüğü kokuşmuş yanı temsil ederler. Teslim olmayı, tamamen düşmanın insafına sığınmayı ve kucağında yaşamayı esas alırlar. Hiç şüphesiz, böylelerinin, böylesine yetkin bir aracı kullanmalarını bekleyemeyiz. Adına ne dersek diyelim, hatta ne kadar lafını edersek edelim, yine de bunlar, ölü olanla yaşaması gerekeni ayırdetmenin bu temel kriterini, yani savaş ölçüsünü asla bir araç olarak kullanamayacaklardır. Kullansalar bile, bu ya kazara olur, ya da daha çok devrime karşı kullanabilirler. Teslim olmayı savunmak için buna başvurabilirler. Fakat bizim için, halk için, eğer birazcık yaşama iddiamız varsa, bu iddiayı bunun dışında kanıtlamak mümkün

Institut Kurde de Paris

değildir. Başka yollardan halkımız için pek hayırlı bir sonuç ortaya çıkaramayacağımız açıktır. Yani başka yol ve yöntemin kapalı olduğu bir ortamda silahlı savaşımı gücümüz oranında kullanabilirsek, bu araçla yaşama yol aldırabiliriz. Silahlı savaşımı işte böyle kavradık ve böyle işletmeye çalıştık.

Şimdi bu konunun teorik tekrarlanmasını yapmayacağız. Fakat çok açık olarak kanıtlandığı gibi, her ülkenin somut koşullarına göre kullanılmayı gerektirir. Vietnam'da, Çin'de bir türlü, Afrika'da ve Latin Amerika'da başka bir türlü, Ortadoğu'da ve Kürdistan'da ise daha başka bir türlü olur. Baskı düzeyi, arazi koşulları ve halkın kazanmış olduğu özellikler dikkate alınmak kaydıyla, bu araç kurtuluş yolunda bir geliştirme aracı olarak kullanılmaktadır. Biz de bu temelde kullanmaya ve rol oynattırmaya çalıştık.

Halk savaşı teorisini, buna karşı kullanılan özel savaş teorilerini az çok biliyorsunuz. Bu nedenle bunlar üzerinde durmayacağız. Fakat şu ilkeyi her zaman gözönünde tutmak zorundayız: Özgürlük mücadelesinde her şeye sıfırdan başlayan bir halkın, düşmanın tepeden tırnağa donanımlı olduğu büyük dengesizlik koşullarında bile oturup beklemesi ve kölece boyun eğmesi bir kader olmadığı gibi, birdenbire ayağa kalkıp kurtuluşa gitmesi de mümkün değildir. Birdenbire kurtuluş teorileri ne kadar saçma ise, ezeli kölelik terorileri de, yani her türlü reformist, boyun eğmeci, inkarcı, hatta katı köleci yaklaşımlar da o denli kabul edilemezdir. Birbirlerine zıt olan, fakat somut pratikte aynı sonucu veren bu iki yaklaşım arasında çok geniş bir saha vardır. İşte bu saha, her halkın tarihi somut koşullarına göre halk savaşı teorisiyle aydınlatılır ve değerlendirilmeye çalışılır. Ve bu da, sivrisineklerin veya karıncaların fillerle savaşmaları denen benzetmelerde kendisini bulur. Yani buradan, çok küçük olanın çok büyük olanla savaşımı teorisi ve taktiği ortaya çıkar. Eğer savaşı yürütenler "bu mümkündür" derlerse, pratikte de mümkün olur. Çok sayıda halk böyle bir savaş yöntemiyle kurtuluşa ulaşabilmiştir. Partimizin tarihi de, bu konuda sonuç alınabileceğini oldukça ileri bir düzeyde gösterebilmiştir. Ve en çok dayanmamız gereken tecrübe de bu olmalıdır. Bütün hatalarımıza rağmen, çok küçük çaplı hareketlerle büyük hacimli bir gücü yenmenin imkan dahilinde olduğunu

Institut Kurde de Paris

gösterdik. Zaten gördüğümüz halk savaşı teorisi de bunu kanıtlıyor, evrensel deneyim bol pratik örnekleriyle bunu gösteriyor.

Belli ki burada tartışacağımız hususlar bunlar değildir. Bu konuda hepimizin belli bir bilgilenme kapasitesi vardır. Eğer hacimce büyük olmak (dişleri büyük olmak) ebedi yaşamayı mümkün kılar teorisi gerçek olsaydı, o zaman tarihten beri gelen dinazorlar egemenliklerini çoktan ilan etmiş ve hiçbir canlının yaşamasına meydan vermemiş olurlardı. Hacimli olmak, yırtıcı olmak, yaşama bütünüyle egemen olmak demek değildir. Ama, bu durumun elbette küçümsenmemesi de gerekir. Karıncalar bir yolda yürürken her zaman bir devenin ayakları altında kalabilirler ve birçoğu da birden ezilebilir. Eğer bunlar bir file denk gelirse, karıncaların birçoğunu birden hortumuna çekerek yutabilir. Demek ki karıncanın ayak altına düşmemesi ve hortuma denk gelmemesi gerekiyor. İnsanların savaşımı sözkonusu olduğunda ise işler çok daha değişik olur. Fakat şu durum kesindir. Çok zayıf olan, bir savaşım tarzı olarak halk savaşını ve onun çok küçük birimlerle yürütülen biçimi olan gerillayı esas alarak, donanım olanaklarına ve gelişkinlik seviyesine göre savaşımın niceliğini ve niteliğini belirleyerek etkili olma yollarını geliştirebiliyor.

Bu yolda en temel etkenin hareketlilik olduğu biliniyor. Hacmi büyük olanın fazla hareket kabiliyeti olamayacağı açıktır. Her ne kadar bu hareketsizlik teknikle aşılmaya çalışılıyorsa da, tekniğin tek başına hacimli olmanın verdiği ağırlığı gideremediği bilinmektedir. Teknik kısmen hız kazandırır, ama coğrafya farklı tür hareketlilik için uygun oldu mu, bu da fazla bir anlam ifade etmez duruma gelir. Dolayısıyla yüzyıllardan beri geçerli olan ilke günümüzde de geçerliliğini sürdürür. Tarih boyunca halkların büyük steplerde, çöllerde, bedevi çadırlarında, eskimo çadırlarında, orman kulübelerinde özgürce sürdürdükleri yaşamın büyük işgalciler ve sömürgeciler karşısında yenik düştüğü veya halkların kendi coğrafyalarına uygun mücadele biçimleri geliştirerek işgalcilere karşı özgürlüklerini sağlamaya çalıştıkları görülür. Tarih, bunun sayısız örnekleriyle doludur. Günümüze doğru geldiğimizde, halkların, bu tür özgürlük çabalarını daha sistemli ve daha özgül hale getirdiklerini görüyoruz. Halklar, daha bilinçli, planlı ve üzerinde oldukça düşünülen, adına

Institut Kurde de Paris

taktik dediğimiz yöntemlerle mücadelelerini yürütmeye çalışıyorlar. Dünyada gelinen aşama, adına halk savaşı dediğimiz savaş teorisinin başarıyla uygulanmasına fırsat veriyor, buna olanak tanıyan bir aşama oluyor. Ve neredeyse bütün halkların, az çok bu yöntemle önemli başarılar katetmesinin kaçınılmaz olduğu görülüyor.

Bu yöntemin kendi gerçeğimizde de önemli bir yer işgal edeceği açıktır. Şimdiye kadar görüldüğü gibi, kazanımlarımız temelinde bu yönteme dayanıyor. Şüphesiz sonucu getirmede de bu yöntem belirleyici bir rol oynayacaktır. Burada bunun kabulünü tartışmıyoruz. Bizdeki tartışmanın esası, bu genel doğrunun uygulama düzeyine ve uygulama esaslarına bağlı kalma ve uygulamada yaratıcı olma noktası üzerindedir. Her savaşın olduğu gibi bu savaşın da kuralları vardır. Ve uygulanması bu kuralları uygulamayı sağlamak gerekir.

İki sapma

Buradaki tartışmalarımız sonucunda önemli hataların yapıldığını ve geleneksel tutumların halen etkili olduğunu belirledik. Bunları iki genel kategoride ele aldık. Birincisinin pasif savunma biçiminde ortaya çıktığını, ikincisinin ise köleci etkilerin sonucu olduğunu ve isyancı tarzında etkili olmaya çalıştığını ortaya koyduk. İsyancı tarzın biraz niceliğe vurarak kendini yaşatmaya çalıştığını; pasif savunmacılığın ise, aslında değerden düşürdüğü silahlı mücadeleyi yadsıdığını, oldukça sağa yaslanıp kuyrukçuluğa özendiğini, savaşa güç ve inanç getiremediğini, eğer tesadüfen yaşıyorsa da bunun geçici olduğunu belirledik; ve bu iki tarzın, kendi mücadele tarihimizde oldukça etkili olduğunu ve çok zararlı sonuçlar verdiğini gösterdik.

Bunları yeniden biraz daha açabiliriz. Pasif savunmacılık, aslında köleliği aşmama ve sömürge statüsüne başkaldırmamadır. Ya da başkaldırıyı lafazanlıktan öteye götürmemedir. Bu durum işte reformistten de öteye ciddi bir talebi olmayanların, bir talep uğruna savaşı göze alamayanların, adına ideolojik mücadele dedikleri veya dergi, gazete savaşı dedikleri ve bunu böyle eveleyip geveledikleri bir durumdur. Halbuki "Kürdistan şöyledir, böyledir; TC şöyle yapıyor, böyle yapıyor" demenin artık fazla anlamı yok; zaten bunu artık

Institut kurde de Paris

herkes biliyor ve iliklerine kadar duyup yaşıyor. Bunu bilmenin ve teorisyenliğini yapmanın artık modası geçmiştir. İşte pasif savunmacılık, aslında biraz da budur. Savaşta da olsa, elinde silah da bulunsa, eğer bir kişi bunların hakkını vermiyorsa, o lafazan çizgiyi taşıyor demektir. Aslında fırsat bulursa reformist ve işbirlikçi de olur. Bu, daha çok aydın geçinenlerin, yani kemalist etkiyi daha fazla taşıyanların içine düştükleri durumdur. Türkiye solunun durumu biraz da böyledir, lafazan solculuğu aşamamıştır. Bizde de solculuğu böyle kavrayanlar, bu işi bununla sınırlamaya çalışıyorlar. Bu durumun, yani özde inanmamanın ve özünde kendini verememenin sınıfsal temelleri de ortaya konabilir. Bu, orta sınıfta ifadesini bulur. Bu sınıf ortayolcudur; ikircikliik, tarafsızlık, ertelemecilik hep bu etkilere dayanır. Bunlar parti tarihinde yeterince ve örnekleriyle işlenmiştir.

İsyancı tarza gelince, o biraz daha ilkeldir. Bu tarz, sömürgecilikten en az etkilenen ve fakat soluksuz olan köylü çıkışlıdır. Yani ilkel direniş tarzıdır. Bunun da tarihimizde bol örnekleri vardır. Hepsi de çok soluksuz ve plansız-örgütsüz olduğu için gerillaya ulaşamazlar. Bunun en ileri düzeyinin örnekleri yaşanan peşmerge düzeyi olduğu, bu düzeyin ise 24 saat bile ayakta kalamayacağı ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla defalarca iflas etmiş bir tazdır. Bu tarz, isyanın kılıç artıkları olmaktan öteye götürememiştir ve bu durum kendi pratiğimizde de bellidir. Hep niceliğe sığınmak ve savaş ağalığına gitmek, kesinlikle eski isyancı kalıntıların etkisine bağlanmaya götürür. Bu da, bir halk savaşı yolu ve yöntemi değildir. Hele hele gerilla yöntemi hiç mi hiç değildir. Bizim silahlı savaşım pratiğimizde bunlar da uç vermiştir ve bunu iyi görmek gerekir. Özellikle bu yıl yaşadığımız o tamamen kendini koruma güdüsü, savaş kurallarını, yaşam ve vuruş tarzını tamamen bir tarafa iten, dağılma-toplanma, vurma-kaçma, pusu, saldırı, sabotaj gibi bütün taktikleri neredeyse bir tarafa bırakan tutum burada ifadesini bulur.

Bu iki tarz, halk savaşı temelinde gelişmeyi engelleyen sapmalardır. Bunlar, tarihi ve güncel olarak Kürdistan'da temsilcileri bol olan, sosyal dayanakları oldukça güçlü olan, fakat son tahlilde düşmana hizmet etmekten öteye götürmeyen yaklaşımlardır. PKK, teorik,

Institut kurde de Paris

politik ve eylemsel düzeyde dışta ve içteki bu tür tutumlarla hep savaştı. 1980'lere kadar daha çok dıştan yönlendirilen lafazanlığın ve peşmerge edebiyatının temsilcileri vardı içimizde, bunlarla uğraştık ve çok güçlü olan denetimlerini az çok kırdık. 1980'den günümüze kadar da, dolaylı ve kapalı olan, kendini açığa vurmayan, kendi doğrularını hep daha üst gören, ama pratikte tam tersini yapanlarla uğraştık. On yıldır bunların etkilerini kırmaya çalışıyoruz ve halen de sonderece muğlak ve bozucu etkide bulunuyorlar. Unutmamak gerekir ki, silahlı savaşımın taktik uygulama hattında dışardan az çok sınırlandırdığımız bu yaklaşımlar içerde daha çok etkili olmaya çalıştılar. 1980'lerin ortalarında kendini ele veren bu tutumlar, III. Kongre'den beri çok daha kapsamlı gelişme çabalarımıza rağmen, kendilerini daha muğlak, daha şekilsiz, daha belirsiz yaşatmaya ve ortalığı karıştırarak sonuç almaya çalıştılar. Özellikle de tırmanmada usta oldukları yönetim kademelerini kötü kullanarak pasif savunmacı ve isyancı artıkları olma konumuna sıkı sıkıya sarıldılar. Bütün güçleriyle tutuculuk örneğini gösterdiler ve çizginin doğru temelde gelişmesinin önüne geçtiler. Son yılların pratiğinin ağır hatalarla dolu olmasının esas nedeni budur. Bunlar, gerillacılığa değil, pasif savunmanın isyancı kültürüne bağlanmışlardır.

İşte bu gerçekleri, "bu işte varım ve işleri doğru temelde geliştireceğim" diyenlerin de çok iyi görmesi gerekiyor. Bu konuda temel görevli olanlar, yani askeri çizgiye komuta etmekten sorumlu olanlar, bu iki sapmanın başlangıçtan günümüze kadarki etkilerini bütün dayanaklarıyla, belirtileriyle ve uygulamalarıyla birlikte görürlerse, özellikle her türlü muğlaklığın ve şekilsizliğin, savaşçıların ruhunda yaratılan bozgunculuğun, ürkekliğin, çekingenliğin ve daha da kötüsü kuralsız ve intiharvari yaşamanın bu sapmalarla olan ilişki ve bağını kurabilirlerse, işte o zaman çizgiyi doğru oturtmak sözkonusu olduğunda bütün bunlarla savaşmayı bileceklerdir. Doğruyu oturtabildikleri oranda da bu savaşımın gelişme şansına sahip olmasını sağlayacaklardır. Bırakalım bunlarla uzlaşma veya güç getirememeyi, bunun oldukça kapsamlı bir görev olduğunu görecekler ve amansız bir karşı koyma ve güç getirme tutumuyla yükleneceklerdir. Ve halk savaşının gelişme rotasını bu temelde tuttura-

Institut Kurde de Paris

caklardır. PKK'nin silahlı savaşım çizgisinde bugün gerçekleştirilmek durumunda olan temel görev budur. Ve bunun için de yeterince olanak belirmiş durumdadır.

Gerillanın doğru hareket tarzı

Burada tartıştığımız sorunlar ne kitle temelindeki zayıflıktan kaynaklanıyor (bilakis çok güçlü olan kitle temelini bu tutumlar tahrip etmiştir), ne de donanımın zayıflığından kaynaklanıyor. Bu sorunlar, belirttiğimiz tutum ve sapmaların, muazzam donanım ve imkanlarımızı çarçur etmesinden kaynaklanıyor. Coğrafyamız mükemmeldir; ancak bu tür tutum ve yaklaşımlar, en çok dayanılacak ve yaşanılacak bu eşsiz coğrafyayı düşmana peşkeş çekmişler, düşmanın pusularına işgal ettirmişlerdir. Tabii ki bu da nedensiz değildir. Eğer kitle ilişkilerimize, araç-gereçlerimize ve dağlarımıza doğru sahip çıkılırsa, bu işler yine oldukça hareketli küçük birimlerle yürütülüp sonuç alınacaktır. Bundan hiç kuşku duymuyoruz. Temel alanlar şüphesiz dağlık alanlardır; temel birimler, oldukça hareketli, gizli, nerede ve nasıl vurup kendilerini nasıl saklayacaklarını bilen birimlerdir.

Bu birimlerin toplanma ve dağılma ilkesine tamamen bağlı kalarak düşmana beklenmedik yerden vurmaları ve farkedilemeyecek bir biçimde gözden kaybolmaları ancak doğru üslenme ve hareket tarzıyla mümkündür. Hemen belirtelim ki, sabit üslenme tarzı tehlikelidir, üslenmemiz hareketli ve geçici olmalıdır. Temel üs, vazgeçilmez üs kavramları, en az hareketli savaş kavramı kadar bugün tehlikelidir. Nasıl ki daha büyük birlikler halinde düşmanla saatlerce ve günlerce süren çarpışmaya girme biçimini bugün kesinlikle reddediyorsak, aynı biçimde kalıcı bir üsse, yani düşmanın kuşatmaya rahatlıkla alabileceği bir üsse dayanarak savaşı geliştirme anlayışını da bu aşamada reddetmeliyiz. İlerde belki bunun imkanları doğabilir, hatta hudut boylarında bu imkan şimdiden belirmiştir. Mesela burayı da biz kalıcı bir üs olarak kullanabildik. Fakat, ülke içinde esas üslenme biçimimiz geçici üslenme biçimidir. Düşman aylarca hazırlık yaparak seni çembere alma ve boğma girişimi olduğunda sen üssü değiştirirsin. İşte geçici olma özelliği buradan

Institut kurde de Paris

kaynaklanıyor. Bundan dolayı birimlerin kalabalık olmaması gerekiyor. Kısaca, vur-kaç tarzına en elverişli birlikleri oluşturmak gerekiyor.

Savaşa gelememenin çarpıttığı temel bir kural da budur. Üs kavramını ya bozmuştur, ya da tamamen inkar etmiştir. Nedir tamamen inkar etmek? Kalınmaması gereken ve deşifre olan yerlerde uzun süre kalmaktır. Bu çok tehlikelidir ve kesinlikle doğru bir üs kavramının olması gerekir. Fakat, "düşmanın ulaşamadığı bir yer tutup yıllarca kalabiliriz" demek de üs kavramını çarpıtmaktır. Eğer bu iki uç duruma düşülmezse, elverişli alanlarda geçici üslenme amacımıza hizmet edebilecektir.

Doğru üslenmede yer alabilecek birliklerin nasıl olması gerekir? Buraları hangi birlikler kullanabilir? Hangi hacimdeki birlikler bu tür üslerde barınabilir? Bunları belirlemek tamamen koşullara bağlıdır; halkla ilişkilerin durumuna, düşman güçlerinin yıpratılmış olmasına, donanım düzenimize, komutanın güçlü olmasına ve savaşçıların eğitimine bağlıdır. Bu, bir manga da olabilir, 15 kişi veya 30 kişi de olabilir; burada şematik yaklaşım geçerli değildir, bunlar belirttiğimiz ölçüler dikkate alınarak belirlenir. Fakat, her zaman gizlilik esas alınmalıdır; beş kişi bile olsa hareketlilik ve gizlilik esastır. Eğer zemin çok elverişliyse ve savaşçılar çok sağlam ve iyi eğitilmişse bu sayıyı 30'a çıkarmak da mümkündür. Bu tür sorunlar, "ben bu işte varım" diyenlerin fazla zorluk çekmeden çözeceği sorunlardır.

En çok saptırılan bir kural da yerleşim birimlerine girme durumudur. Gerillanın köylere girişi tamamen siyasi ve askeri amaçlı olur. Fakat bizde olan çoğunlukla bunun dışındadır. Bu konuda oldukça çok hata yapılmıştır ve düşman bu hatalardan da yararlanarak şimdi köyleri boşaltmaya çalışmaktadır. Besbelli ki çok açık çalışılmış ve herkes bulaştırılıp deşifre edilmiştir. Düşman, bu temelde birçok köyü ortadan kaldırıyor. Burada kendi hatamızı da görmek zorundayız. Açık ki halkı koruma altına alamadık, bize ölümüne bağlı savaşçılar durumuna getiremedik, halkı gerekli örgütlülüğe çekemedik. Eğer örgütlülük bilinci verilmiş olsaydı, bunlar şimdi hep direniş içinde olacaklardı. Bu konudaki ciddi eksikliklerimiz bugün düşmana istediği tedbirleri uygulama fırsatı veriyor. Belli ki bunlardan doğru

Institut Kurde de Paris

dersler çıkarmak ve bu konuda doğru biçimleri geliştirmek mümkündür.

Yine her gün bir yiyecek için, basit bir ilişki için köye girmeler yüzünden, bu konuda en basit tedbirleri bile almayarak yapılan ağır hatalar nedeniyle çok büyük kayıplar verdik. Sadece basit bir çay ihtiyacı, bir mola ihtiyacı yüzünden yüzlerce değerli savaşçı ve kadro adayımızı yitirdik. Köye girişin belli bir amacı olmadığı gibi tedbirleri de alınmıyor, dolayısıyla hep pusuya düşülüyor, hep cendereye alınıyor. Bunun gerilla kuralıyla uzaktan yakından hiçbir ilişkisinin olmadığı açıktır. Bu yönüyle bizim savaş tarihimiz bir faciadır, bir trajedidir. Bunların hepsi nefsine hakim olmamanın bir sonucudur. Sizleri bir sigaradan, bir köy alışkanlığından nasıl vazgeçireceğiz? Halbuki gerilla, dağla içiçe yaşamanın, çetin yaşamanın adıdır. Madem ki bu kadar köy alışkanlığınız vardı, o zaman ne diye çıktınız dağa? Peşmergelerin böyle olduğunu, evine ve ailesine bağlılığı nedeniyle 24 saat dayanma gücünün bile olmadığını biliyoruz. Şimdi kalkıp da daha ilkel tarzda bunu bize dayatmanın ve bunun adına da silahlı savaşım demenin ne anlamı var? Sen bir gün bile dayanamıyorsun ve basit alışkanlıklar için köye giriyorsun, peki bunun gerillayla ne alakası var? Halen gece-gündüz "köy girişinde iki ölü ele geçti, beş ölü ele geçti" haberlerini dinliyoruz. Eğer bir komutamız oluşacaksa, bu konuda kesin bir önlem almalıdır. Köye girişe herkes kendi başına karar veremez. Bunun bir zamanı olur, çok keşif yapılır, yolu ayarlanır, tedbirleri alınır ve ancak böyle girilebilir. Şimdi bunları da ben belirleyecek değilim herhalde. Bu işin bir tüzüğü, yönetmeliği olur, açık ve kesin kurallara bağlanır, herkes de bu kurallara uyar ve uygular. Eğer sakıncalıysa köylere girilmeyebilir de. Yine gerekliyse silahsız kişiler gönderilebilir, zaruri ihtiyaçlar için halk örgütlendirilebilir. Peki, silahlı gerillayı gün ortasında pusu tehlikesi olan noktalara sürmenin ne anlamı var? Eğer yönetim bunu önleyemiyorsa, o zaman yönetim gücü kalmış mıdır? Zaten deniliyor ki yönetim yürütme gücü olmaktan çıktı. Eğer basit bir yürütme gücü olunabilseydi, mevcut kayıplar yarı yarıya azaltılabilirdi. Düşman bu aptalca girişi farkederek bütün köy etrafını, hatta şimdi köy içlerini de pusuyla dolduruyor. Eskiden açıkta bekliyordu, şimdi aptallığımızı

Institut Kurde de Paris

farkettiği için evlerin içine giriyor, hatta sivil giyinerek evin içinde bizim gerillamızı avlıyor. Açık ki aptallığın ve ihmalkarlığın da bu kadarı olamaz. Eline silah alanlarımız acaba savaşı ne sanıyorlar? İnsan kendini bu kadar düşürür mü? Geçen yıllardan beri bir hiç uğruna o köylerin ortasında kıstırılan ne kadar militanımız var? Ne için girdiniz köylere? Bunları soruyoruz, ama cevap yok. Bir birim için biz yılların savaşımını veriyoruz, o basit bir hatayla bir çırpıda hepsini imha ettiriyor. Böyle olmaz ve bu asla kabul edilemez. Bunlar ağır suçlardır ve bunların daha baştan kesin talimat ve tüzükle belirlenmesi gerekir. Ama komutanımız görevlerinin farkında bile değildir. Halbuki bunlar rahatlıkla aşılabilecek, halledilebilecek sorunlardır. Fakat mevcut durumun gerillanın doğru hareket tarzıyla hiçbir alakası yoktur.

Ben burada gerillacılık yapmıyorum ama, her zaman mükemmel hazırım, kendime her an yön veriyorum. Peki silahla dağa çıkanlar gerillayı ne sanıyorlar? Bu biçimde silahları omuza almanın bir değerinin olmadığı bilinmiyor mu? Gerillanın yüksek bir irade gücü olduğu açık değil mi? Doğru bir yaşam tarzı, doğru bir köy ilişkisi, doğru bir birim işlerliği geliştirmek acaba çok mu zordur? Sırf yersiz bir öksürmeden, olmaması gereken yerde ses çıkarmadan dolayı kaç grubumuzun pusuya düştüğünü çok iyi biliyoruz. Bunların, nefse hakim olamamanın ve basit yaşamın eseri olduğu açık değil mi? Peki buna çare bulunamaz mı? Bu konuda yöneticilerimizin, komutanlarımızın hiç mi sorumluluğu yok? Bu işin çekici, yüceltici, geliştirici, düşmanın ulaşamayacağı biçimlerini kullanmak zor mudur? Belli ki bu durumların adına "kavrayamadım", "ilkelliktir" veya başka bir şey denilemez; bu düpedüz savaş kurallarıyla oynamadır. Hiç olmazsa bunlardan iyi ders almayı bilin, irade gücünüzü önceden kesinleştirin. Bir gün sigara içilmezse ne olur? Bunun için köye girmenin ne anlamı var? Kaldı ki biz bu tip maddi şeylerle doyuma ulaşamayız. Biz, ancak savaştıkça doyuma ulaşabiliriz, bu temelde düşünce gücümüz büyür ve yüreğimiz genişler. Bu da bizim için yeter!

Institut kurde de Paris

Yönetim kademesinde yaşanan durum

Bize gelen rapor ve yazılarda yaşamın tanınmaz hale getirildiği belirtiliyor. Verim diye bir şey ortada kalmamış. Biz ne kadar güç çoğaltıyorsak, onların da o kadar çok lojistiğe verdikleri anlaşılıyor. Lojistik dedikleri ise yiyecek temin etmek oluyor. Gücümüzün yarısını bu durumun yuttuğu ortaya çıkıyor. Peki yönetim böyle mi davranmalıdır? "Yönetemedik, taktiğe gelemedik" diyenlerin biraz vicdanlarını yoklaması gerekir. Bu imkanları böyle kullanacaksın, ondan sonra da "taktiğe gelemedik" diyeceksin; peki senin irade gücün, zor yaşamdan anladığın bu mudur? Çok iyi biliniyor ki, gerilla savaşı bir irade savaşıdır, nefsine hakim olma savaşıdır. Gerillacı, basit alışkanlıkları reddeden ve bu konuda bütünüyle bir ilkeye sahip olan insandır. O, irade gücü ve üstünlüğüyle kazanır, yoksa elindeki silahla değil. Bizim yöneticilerimiz ise, çok silaha ve çok niceliğe sığınıyorlar, bu da gerillanın reddidir. Gerilla özdür ve irade gücüdür, irade üstünlüğüne sahip olduğu için vurur. Bunun dışındaki biçimler ise, hep gerilla yaşamına gelememenin utanılası örnekleridir. Gerillacı az sayı ile başlar ve sürekli o sayıyı çoğaltır. Peki bizdeki birkaç kişinin keyfi ve korkak tutumunu yaşatması nedir? Bu, köye sığınma ve pasif savunmanın içine düşmedir. Bir gerillacı ise, bu iki biçimi sadece dehşetle karşılar.

Bildiğiniz gibi, gerillacı yılan yer, kurbağa yer denilir. Bizde şimdiye kadar tek bir yılan veya kurbağa yiyen oldu mu? Kaldı ki Kürdistan nimetlerle dolu olan bir ülkedir. Buna bile tenezzül edilmiyor, "hep şehirden getirilsin" deniliyor. İşte bizdeki gerillanın pasif savunma ve peşmerge kültürü ile ilişkisi burada yatmaktadır. Elbette peşmerge daha fazlasını yapar ve onun nereye götürdüğü ise bellidir. Gerillanın irade gücü pasif savunmaya yatırıldı mı elbette imhaya götürür. Basit yaşama bu kadar düşkünlük gösterilir, irade bu kadar serbest, zayıf bırakılır ve bu temelde sık sık köye inilirse elbette imha ile karşılaşılır. Bazıları can telaşından dolayı 150 kişiyi biraraya getiriyorlar ve en güçlü arkadaşları yanlarına alıyorlar. Gerillanın komutası böyle yaparsa, peki o zaman savaşçı ne yapsın, halk ne

Institut Kurde de Paris

yapsın?! Hepsini güçlendirmek için eğitim neden akla gelmiyor? Çok iyi biliniyor ki, baştan günümüze kadar PKK'yi PKK yapan eğitimdir. İnsanlarımız iki kelimeyi bir araya getiremiyorlar, halen doğru dürüst iki adım atamıyorlar, peki bunu gidermenin yolu eğitim değil midir? Bizim her zaman için böyle vazgeçilmez bir görevimiz yok mu? İnsanlarımızı, "geridirler, anlamazlar" deyip o durumda bırakmak düşmanın asırlık politikası değil midir? Buna karşı PKK'nin baştan aşağı bir eğitim faaliyeti olduğu açık değil mi? Ama belli ki bu yapılmıyor, en başta bizim komutan dediklerimizden birisi bile bir saatliğine eğitim faaliyetine katılmıyor. Katıldığında da, insanlarımızın yeteneğini ve savaşım gücünü geliştirmek için değil, kendisine mutlak şekilde bağlanmak gerektiğini hissettirmek için katılıyor. Bunun kabul edilmesi mümkün mü?

Dünyadaki bütün gerilla pratiklerini inceleyin, örneğin bir Seylan gerillalarına bakın, onbeş günlük eğitim devreleriyle birkaç aylık sürede sayılarını kat kat artırıyorlar. Hatta savaşırken eğitiyorlar ve bu mümkündür. Bizde bunun imkanları çok daha geliştirilmiş olduğu halde oralı bile olunmuyor. Peki, gerilla yapımız bu kadar eğitimsiz bırakılırsa, bu yapı nasıl savaşacak? Hatta bizim yönetim kadememiz, buradaki eğitim çabalarımıza bile "dolduruşa gelmişler, sonra bize uyarlar" diyerek bir tutum sergiliyor. Peki, bu bir utanmazlık değil midir? Bu insanlar, onların deyişiyle biraz dolduruşa gelmezse, yani belli bir ideolojik ve politik yetkinliğe ulaşmazsa iki adım atabilirler mi? Bu baylara sormak lazım; acaba kendi köleleri kaç para eder? Onların köle haline getirdiği insanlar gece gündüz kendilerine hizmet ediyorlar, yoksa vatana ve savaşa hizmet etmiyorlar. Peki bu durumun parti gerçeğimizle bir alakası var mı? Onlara göre, iyi insan, kendilerine kölece bağlı olan insanlardır. Disiplin anlayışları, komutanlık anlayışları işte budur. Bir Türk subayı bile erleri kendisine böyle bağlamıyor, onlara birçok şey veriyor, okuma-yazma öğretiyor, birçok savaş kolunda eğitiyor. Peki bizim komutanlarımız ne öğretiyorlar? Her gün duyuyoruz ki hiçbir şey! Peki bu mudur halk savaşçılığı, bu mudur gerilla komutanlığı? Eğer görevlere böyle yaklaşılırsa, o zaman hangi komutanlıktan, hangi gelişmeden bahsedilebilir? Şimdiye kadar bu sorulara hiç cevap verilmemiştir.

Institut kurde de Paris

Eğitim konusundaki başka bir husus da, eğitimin saptırılması ve eğitim olanaklarının çarçur edilmesidir. Eğitim için uygun yer ve zamanın olmadığı söyleniyor. Halbuki beşyüz kişi biraraya gelebiliyor ve hem de aylarca birarada kalabiliyor. Aylarca bu kadar kişiyi bir yerde tutanların, eğitim için yer ve zamanın olmadığını söylemelerinin kabul edilebilecek bir yanı olabilir mi? Peki o kadar insan bir yerde nasıl kalıyor, nasıl oluyor da bir saatlik eğitim bile yapamıyor? Peki o kadar zamanı nasıl geçiriyor? Biz burada zamanı her gün eğitimle değerlendiriyoruz. Bizde boş zaman eğitim zamanıdır, eylem süreci dışında kalan bütün zaman eğitim için harcanır, eyleminse zaten kendisi bir eğitimdir. Bu, bizim için bir ilkedir. O halde neden kurallara bağlanmamıştır? Eğer bağlanmışsa neden gerekleri yerine getirilmiyor? Savaşın istediğimiz gibi gelişmemesinin önemli bir nedeni de işte budur. Elbette adam isyancı kültürü aşamazsa böyle olur. Peşmerge eğitim diye bir şey biliyor muydu, peşmergede yurtseverlik ve demokratlık var mıydı? Hayır yoktu, sadece kölelik vardı. Bunun sonucu ise 24 saat bile dayanamamadır. Bizim toplumsal yapımızda ortaya çıkan iki tutum da birbirini besler; ya evinden çıkmaz, ya da çıkarsa asi peşmergeciliği yaşar. Bu tutumların her ikisi de beş para etmez. Bizde uç veren yaşam tarzı buna özenme değil midir? Sergilenen komutanlık giderek savaş ağalığına benzeşmiyor mu?

Gerilla olayına bütün yönleriyle bakalım, mevcut pratiğimizle ne kadar yaklaşılmıştır? Peşmergelerin geleneksel sınıra, İran'a veya başka bir yere dayanarak savaşmaları ile, bizimkilerin ısrarla hududa yerleşmeleri arasında ne fark var? Peşmerge biraz daha ciddidir, hiç olmazsa kendi durumunu biraz bilir. Bizimkisi ise anlamsız bir yığılma ve çürütmeden başka bir şey değildir. Biz, bu yaklaşımı daha 1980'lerde mahkum ettik, bunun ilkel-milliyetçiliğe kuyrukçuluk olduğunu belirttik. O yaşam tarzının felakete götüreceğini söyledik, nitekim götürdü ve de götürüyor. Şimdi bütün bunlar anlaşılmazmış gibi davranılıyor ve bunun adına da gerilla komutanlığı deniliyor! Bunlar Kürdistan'da uygulandığında peşinen başarısızlığa götürecek tutum ve davranışlardır. Biz de burada cephe gerisini kullanıyoruz, sürekli savaşçı ve olanak çıkartıyoruz. Ve bunları ta ülkenin

Institut kurde de Paris

derinliklerine kadar ulaştırıyoruz. Ama orada hudut böyle kullanılmıyor, hep savaştan kaçma ve sığınma alanı olarak geliştiriliyor. Orada üslenme genelde böyle kullanıldı, yoksa eğitim eksikliğini giderme, yeniden güçlenme ve savaşı geliştirme biçiminde değil. Elbette eğitim ve güçlenme alanı olarak kullanılabilir. Büyük tehlikeler olduğunda oralara da sığınılabilir, dağlarımızda sığınmaya oldukça elverişli yerler var. Fakat şimdiye kadarki mantık bu değildir; mantık, bile bile savaştan kaçma, hatta tehlikeyi bizzat kendi elleriyle çağırma mantığıdır. Çünkü gidiş, kalış ve dönüş üçer aydan dokuz ay eder, peki geriye ne kaldı? İşte savaşı kaybettiren bu tutumun kendisidir.

Savaşımızın boğulmasını önlemenin bir yolu da ülkeye yayılmadır. Bu konuda da ortaya sayısız fırsat ve olanak çıkardık. Yolları ardına kadar açtık, her tarafa sızabilirdik. Çok açık ki bütün bölgelerde savaşı geliştirebiliriz. Örneğin düşman Botan'a mı yığılıyor, yayılarak bunu engelleyebiliriz. Nitekim biraz bu tür tedbirlerle Botan'ı korumaya çalışıyoruz. Ama, çoğu gereksiz olduğu halde Botan'daki gücümüzün hepsi orada tutuldu; yanıbaşında çok verimli olacak bölgeler varken aktarma yapılmadı. Bu konudaki tutuculuk, gerillanın ülke sathında yayılmasını engelledi. Yoksa gelişmeler için önemli olanaklar yaratılmıştı, hem sayıca ve hem de donanımca gücümüz elverişliydi. Fakat yönetimimiz, bu gücü ısrarla yanında tutmayı, hudutta ve Güney'de tutmayı esas aldı. Bunun sonucu ise, yüzlerce kayıp, birçok bölgenin atıl bırakılması, oldukça büyük verimliliğe ulaşabilecek bu bölgelerin ancak faaliyetlerinin sesini duyurabilmesi oldu.

Gerilla demek, özellikle sarp dağlık alanları düşmanın adım atamayacağı sahalar haline getirmek demektir. Biz, gerillanın temel taktiği olan araziyi kullanmaktan o kadar kaçındık ki, sonunda düşman da bunu farketti ve aylardır oraları kendisi pusuluyor. Şimdi bunun da bir kader olduğunu kimse söyleyemez. Sarp alanlar gerilla birimlerince iyi işgal edilir, buralar insanı çok iyi gizler, bilinen vur-kaç taktiğiyle de düşmana üç-beş yerden vurulursa sonuçta düşman oralara gelemez. Nitekim birkaç darbe yediği, birkaç tane pusu kurduğumuz yerlere aylarca giremiyor. Fakat bizim komutanlar

Institut Kurde de Paris

böyle yapmaktan ısrarla kaçınıyorlar. Çünkü biliyorlar ki, biraz bu yöntemi kullandılar mı gerilla gelişecektir; gerilla da gelişirse pasifizmin ve avare-asi çeteciliğin savaş teorisi boşa çıkacaktır; bu teori boşa çıkınca da kendilerine yaşam fırsatı kalmayacaktır. Birimlerimize işte bunun için adım attırmıyorlar. Yoksa küçük birimlerimiz düşmana oldukça çok yönlü vurabilir, böyle vuruş yapan birimlerimizin nereye ve nasıl yerleşeceklerini belirlemek de zor değildir. Fakat bizde böyle yapılmıyor. Tersine sayısı, komutası ve ne yapacağı belli bir şekilde hepsi biraraya geliyor; düşmansa bunu çok iyi izliyor ve biliyor; sonuçta çok emin bir şekilde korucuları öne sürüyor ve arkasından kendisi geliyor, topa tutuyor ve helikopterle vuruyor. Bu anlayış elbette ki yaşayamaz. Peki bu mudur gerillanın yaşama ve savaşma tarzı? Bunun gerilla ile ne alakası var?

Tekrar da olsa şu hususları çok açık ve kesin olarak belirtiyorum. Pusu taktiğini geliştiremeyeceğimize kesinlikle inanmıyorum. Tersine birçok yerde ve yaygınca geliştirilebilir ve sonuç da elde edilebilirdi. Nitekim birkaç yerde deneniyor ve kayıpsız çok büyük başarılar sağlanıyor. Biz, şimdiki kayıplarımızın ezici çoğunluğunu savaşarak vermedik, düşman pusularına düşülmesi sonucunda verdik. Oysa pusu taktiği düşmanın değil, bizim taktiğimizdi. Öyle oldu ki, birçok birimimiz silah sıkma fırsatını bile bulamadı. Bu, taktik yönetimden kaynaklanıyor. Yönetimimiz, pusu yöntemini değil, bunun yerine hareketli savaş geliştirdiğini söylüyor. Aslında bu bir provokasyondur; o ana birliklerin, hareketli savaşın, günlerce sürdürülen çarpışmaların soruşturulması gerekir. Taktik dışılık işte budur ve bu da suçtur. Hem de bile bile yapılmıştır. Büyük güçlerimizi, yemesi, gizlenmesi, üslenmesi zor, kalabalık ve hantal bir şekilde bir araya getir ve bunun da adının hareketli savaş olduğunu söyle! Bu doğru mudur, mümkün müdür? Bir kez bu tutumun kendisi tasfiyecidir. Nitekim ilk denemelerinin sonuçları da bunu göstermiştir. Ayrıca bizim gerillamızın böyle görevi yoktur, gerillanın asli görevi bu değildir. Gerilladan beklenen, ülkeyi derinliğine ve genişliğine siyasal savaşıma açmak ve kitleleri savaşıma çekmektir. Yani kitleleri eğitip örgütlemek ve giderek düşmanın siyasi ve askeri denetimini sınırlandırmaktır. Çok adam vurmak diye bir ilkemiz yok; vurulma-

Institut Kurde de Paris

mak için, düşmanı yıpratmak ve hareketsiz bırakmak için vuruyoruz. Fakat hareketli savaş denen tarzın amacı bu değildir. Aslında bu, pasif savunmanın bir ürünü ve sonucudur. Buradaki çarpışma bizzat kendisinin hazırladığı bir çarpışma değildir, düşman kuşatmaya aldığı için girilen bir çarpışmadır. Böyle yüzlerce çarpışma var. Bunun sonucunda ise sıkıştıkları için "sayıyı daha da çoğaltalım, birkaç top, şöyle etkili silahlar gönderin" diyorlar. Bir defa, daha fazla silahın aleyhimize sonuç vereceği açıktır. Diyelim ki sayıyı kısmen çoğalttık ve tekniği de biraz geliştirdik; o zaman düşman da havadan ve yerden her türlü uçak ve zırhlı araçlarla ve sayıyı kat kat artırarak gelir. Peki bu durum neye yaradı, sayıyı böyle anlamsız şekilde artırmak neyi kurtarır? Belli ki hiçbir şeyi. Tam tersine düşmana daha çok hedef olmayı ve hareketsizliği doğurur bu. Bu çok açıktır ve üzerinde çok derin düşünmeliyiz.

Bizim esas aldığımız yöntem böyle değildir. Kürdistan'ın herhangi bir yerinde düşmanı en çok yıpratan, en çok güç kaybı verdirten, düşmana en çok vurma ve nefes aldırmama sonucunu veren tutum hangisidir? Biz, işte buna bakacağız. Düşman hangi biçimi kolay vuruyor, hangisini vuramıyor; nereye hızlı ulaşıyor, nereye ulaşamıyor; hangi hareket tarzıyla neyi düşürüyor, neyi düşüremiyor; köylüleri hangi çalışma sonucu düşürüyor, hangi çalışma sonucu düşüremiyor? İşte bunlara bakmak gerekiyor. Bunlar üzerinde düşünme ve çare bulmak hiç de zor değildir. Gizlenme ve hareket olanağı ortadan kalkmış ve bu temelde günlerce çatışmaya girmiş bir birlik kaybeder. Bu çok açıktır ve bu da bizim taktiğimiz değildir. Yine her gün köye sığınan, peşmerge kültürünü ve yaşam tarzını esas alan bir gerillacılık kaybeder. Bunları hemen belirtebilir ve kendi tarihimizden bile çokça örnek verebiliriz. Ama araziye uyumlu, sayıca uygun, eğitilmiş, hareketli, gizli, taktikleri iyi uygulayan birimler çok başarılı sonuç alabilirler. Hele biraz da komutaları sağlam oldu mu, çok iyi sonuç alırlar. Bu tür birimleri ne kadar yayarsan o kadar faydası olur. Ülkenin her tarafına böyle birimler yayılabilir. Yeter ki, devrimci komuta, askeri ve siyasi eğitim, yürütme ve bu temelde coşkulu bir yaşam tarzı olsun, bu birlikler düşman için yaşamı gerçekten cehenneme çevirir. Halkı müthiş katar

Institut Kurde de Paris

ve çığ gibi örgütlenmeler geliştirir. Ancak bizde işte bu yönteme gelinmiyor. Oysa gerçek gerilla yöntemi; eğitime ağırlık verme, komutaya hakkını verme ve çok yüce yoldaşça yaşamı esas almadır.

Bunlar temel ve canalıcı gerilla sorunlarımızdır. Pratiğin bütünüyle bu temelde ele alınması, öze inilmesi, doğru tartışılması ve anlatılması gerekiyor. Bunların çözümlenmesi temelinde yeni görevler üstlenilecektir. Komutan olanlar, savaşı kurmaylık düzeyinde yürütenler, bunlara işlerlik kazandırmak durumundadır. Bizim kurmaylarımız, askeri konsey veya komite üyelerimiz ise, "iyi bir eylem düzenleyeyim" diyorlar. Bu da sözümona en iyi çıkış oluyor. Fakat asıl görev, sadece bir eylemi, iyi düzenlemek değildir; bütün sevk ve idareyi düzenlemektir, bu temelde bütün çalışmalara çeki-düzen vermektir, ülkenin her tarafına uygun savaş biçimlerini yaymaktır. Yoksa "gitti bir eylem yaptı ve kendini kanıtladı" demeye gelen yaklaşım her şeyi kurtarmıyor. Yönetim kadememizde yaşanan bir tuhaflık da işte buradadır. Birkaç iyi eylem düzenlemekle kendilerini aklayacaklarmış gibisinden bir tutuma giriyorlar. Birkaç eylemi eğitilmiş herhangi bir şavaşçı da yapar, hatta en iyisini yapar. Ve bu da en doğrusudur. Komuta kademesinin, konsey veya komite üyesinin görevi, ülke sathında, eyalet sathında yüzlerce savaşçıyı eğitip örgütlemek, sevk ve idare işlerini sağlamaktır. Bunların doğru tarzda yürütülmesini başarmak ve azami verimlilik ölçülerini yaşamaktır. Nerede bulunursa bulunsun onun esas görevi budur. Yönetici yöneticiliğini böyle yaparsa, hiç kimse de onu "niye iyi eylem yapmadın" diye suçlamaz.

Biz burada eğitim işleriyle uğraşıyoruz. Eylem yapmadık diye kimse bizi suçlamıyor ve suçlayamaz da. Hayır, buradaki işlerin çerçevesi başkadır ve bunun gereklerini de layıkıyla yerine getiriyoruz. Bu, herkes için de geçerlidir. Yani, eğer bir kişi bir birliğin sorumluluğunu yapıyorsa, o birliğin bütün işlerinden, esenliğinden, eğitiminden, eyleminden sorumlu olmak durumundadır. Eğer birkaç birimin, bir bölgenin, giderek bir eyaletin sorumlusuysan, o zaman eyalet çapında işlerin sağlam yürütülmesi asli görevin olur. Yoksa, kendini birkaç eylemle kanıtlamak görevin yerine getirilmesi değildir. Elbette bundan "hiç eylem yapılmaz" dediğimiz çıkmaz, yerine göre

Institut Kurde de Paris

o da yapılabilir, fakat esas olan devrimin bütün işleri için yakalanan fırsat ve olanakların kullanılmasıdır. Bizdeki yöneticiler ise, bu tür durumları yakaladı mı pasifizme, avare-asi çeteciliğe veya ağalık taslamaya yöneliyorlar. Sıkıştıkları noktada ise, hemen bir-iki eylemle kendilerini aklamaya çalışıyorlar. Ve bu, bir yaşam tarzı olarak benimseniyor. Halbuki bunun işe özlü yaklaşma, inanma ve kendini verme ile alakası yoktur. Kendini birkaç eylemle kanıtlamak mümkün olabilir mi? Biz, buradaki çalışmalarımızla binlerce eyleme yol açtık. Eğer bu kadar eğitici çaba, donanım ve yön verme olmasaydı, bir adım bile atılamazdı; değil eylem yapmak, ülkeye yönelmek bile mümkün olmazdı. Bu da bir görevdi ve biz bu görevi yürütmek zorundaydık. Peki, bu gerçekler yanında, birkaç eylemle kendine pay çıkarmanın anlamı nedir ve bunda ne kadar ciddiyet vardır? Fakat böyle yapanların ve düşünenlerin de az olmadığı açıktır.

Yönetim kadememizde yaşanan bu durum, aslında komuta hattının da reddedilmesidir. Bu biçimde askeri komite düzeni işlemez duruma getiriliyor, asli görevinden uzaklaştırılıyor. Bu durum kendilerince biraraya gelememeye ve toplantı yapamamaya bağlanıyor; ancak bu doğru değildir. Hem bir araya gelmenin ve toplantı yapmanın imkanları var, hem de uygun örgütsel biçimlerle bu sorun çözümlenebilir. Geçici olarak daha dar görevliler belirlenebilir, çok sayıda koordinasyon noktaları ve kurye düzeni geliştirilebilir. Belli ki komite üyesi olmayı bilen bunun çaresini de bulur. Kürdistan'a yakın olmadığımız halde buradan Kürdistan'ı ayağa kaldıracak çareler yaratıyoruz. Düşman bu konuda adım attırmamayı esas aldığı ve bunun düzenini mükemmel sağladığı halde bunu nasıl yarattık? Bu gerçek karşısında, Kürdistan'ın göbeğinde ve sonderece hareketli bir ortamda olanların, birçok alana ulaşamamalarını "bir araya gelememeye ve toplantı yapamamaya" bağlamalarının ne geçerliliği olabilir? Bu, kendini aldatmadır. Aslında merkezi anlamda rollere sahip çıkma yok, komitelerin adı var ama kendileri yoktur. Bu durumda ise herkes kendini parti yerine veya komite yerine koymuştur. Gerçekten de böyledir, her konsey üyesi şimdi tam bir parti gibidir. Bizim bile kullanamayacağımız yetkileri kendileri rahatlıkla kullanıyorlar. Buna parti içinde her türlü cezalandırma yetkisi de dahildir. Halbuki bu,

İnstitut Kurde de Paris

partinin göreviydi. Burada hemen belirtelim, bir ajanın cezalandırılması için bile en üst düzeyde yetki gereklidir. Ama kişiler, neredeyse bunu bir hak olarak kullanıyorlar. Hem de gerekli kanıtları göstermeden bunu yapıyorlar. Bir kez bunun kendisi suçtur. Hele olay bir parti kadrosunun yargılanması ise, o zaman Parti Genel Sekreterliği'nden merkeze kadar onay gerektirir. Açık savaş içinde karşı güç savaşı şiddetle yürütüyorsa ve bu kesinse cezalandırılabilir ama, bunun da gerekçeleri olmalıdır. Bu durumda "bize karşı açıktan savaşıyordu, vurmaya çalışıyordu, o vuracağına biz vurduk, işte kanıtları" denilebilmelidir. Ama uygulama düzeyinde bunun dışında çok farklı durumlar yaşanmıştır. "Astığım astık, kestiğim kestik" mantığıyla hareket edenler ortaya çıkmıştır. Böyleleri kendilerini bir parti olarak görmüşlerdir ve zaten yetkiden de anladıkları budur.

Bu durumun partinin merkezileştirilememesi ile de yakından bağı vardır. Merkezileşememe işte bu tutumdan kaynaklanıyor. Herkes kendini parti yerine koyuyor ve hiç kimse diğerinden hesap sormuyor. O zaman komite düzeni, ortak yürütme düzeni bozulur. Dolayısıyla hesap sorma imkanı kalmaz ve herkes de kendini konuşturur. İşte yaratılan durum budur. Bu durum, sahipleri için özgürlük anlamına geliyor ve her türlü tutum ve davranışı partiye kabul ettireceklerini sanıyorlar. Bu, merkezle en tehlikeli oynama biçimidir, bunu açmaya ve kavratmaya çalışıyoruz. Bu tutum, askeri komite çerçevesinde daha da tehlikeli oluyor, halka ve savaşçılara karşı çok daha sert ve zararlı davranışlar ortaya çıkıyor. Emir ve yetkiye sığınıyorlar ve bununla her türlü sorumsuzluğu yapıyorlar. Bu temelde askeri komite ile ciddi biçimde oynanmıştır, rolü ve görevi suistimal edilmiştir. Merkez böyle olursa, her şeyin çok ciddi, kurallı ve üstün bir sorumlulukla yerine getirilmesi gereken savaşın, bir sanat gibi icra edilmesi mümkün olur mu?

Sıradan savaşçılarımızın da hak, görev ve yetki meselesinde fazla bir şey anlamadığı bilinmektedir. Bunlar eğitimsizdirler, öyle fazla bir parti ve askerlik bilinci almış değillerdir. Gözlerinin önünde her türlü suç işleniyor, fakat fazla oralı olmuyorlar, hissetseler de güç getiremiyorlar. Bu durum daha çok zayıflıklarından kaynaklanıyor, yoksa doğru taktiği görmeleri zor değildir. Yani sıradan bir

İnstitut Kurdê ne Paris

savaşçılıkla bile çok sonuç alınabileceğine ve bu konuda yeterli öge olmasına rağmen, bunların da kendilerini hatalı kuralların kurbanları olmaktan kurtaramadıklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar serbest bırakılsa aslında yıllarca yaşayabilirler. Ama "parti emridir, parti yetkilisidir, öl derse ölürüz" biçiminde yaklaşıyorlar ve hatalı tutumlar sonucu imhaya gidiyorlar. Bunun yüzlerce örneği vardır, sırf yöneticinin tutumundan dolayı yüzlerce kadro kaybımızın olduğu bilinmektedir. Bu, partinin reddettiği yanlış uygulanmasından, yanlış emir ve talimat düzeninden kaynaklanıyor. Komuta kademesinin görevleriyle bu kadar oynadığı ortamda aslında isyan bile edilebilir. Ama doğru isyan etmesini bilmiyorlar, isyan şikayet ve bozgunculuk biçiminde oluyor, bu ise savaşçıyı daha da kötü bir duruma düşürüyor. Böylelikle bir yanlış diğerini besliyor.

Şimdi bütün birlikler neredeyse bir şikayet küpü haline gelmiştir. Birliği böyle olanların savaş kabiliyeti felç olur. Tepede kuralsızlık olursa, tabanda da sorumsuzluk, şikayet ve bozgunculuk gelişir. Bunun gideceği yer ise tasfiyedir. Sıradan savaşçı sorumluluklarını zaten kaldıramaz, ona en kolay ne gelirse onu yapar. Bir de bunu teşvik etmiş ve köylü savaşçılığını gerilla ile karıştırmışsan, bu temelde biraz rahatlık duygularını okşuyorsan, o zaman bu birçok şeyin bittiği anlamına gelir. Yani, alt-üst yönetimi ve demokratik merkeziyetçiliğin gerillada işleyişi felç edilmiş demektir. Sonuç ise, kendini raporlarda ele veren tutumlardır. Şimdi bütün bunlar kader midir, gerillanın kaçınılmaz sonuçları mıdır, mutlaka bunların olması mı gerekiyor? Bazılarına göre öyledir; yaptıkları büyük kahramanlık, büyük silahşörlük, büyük gerillacılıktır! Gerçeğin böyle olmadığı ise çok açıktır. Partinin öncülüğünü ve çabalarını, bu kadar savaşçının hayatını vermeye hazır olma durumunu, yine halkın muazzam desteğini ve çabalarını, bunların hepsini "bu işe yol aldırıyorum" diyenlerin çabalarıyla karşılaştıralım; bir farklılığın ve çelişkinin olduğu rahatlıkla görülür. Tüm bunlardan ortaya şu sonuç çıkıyor. En büyük olumsuzluk, hatta suçluluk komuta hattındadır.

Kural ve talimatların uygulanmasında sorunların olduğu açıktır. Kaldı ki bunlar, kendilerini talimat ve kuralları reddetme durumuna kadar getirmişlerdir. Yani öyle bir parti ve taktik dışılık yaşanıyor ki,

Institut Turc de Paris

talimatlar bunlara çarpıp geri çevriliyor. Eğer komuta yapısı bu durumda olmasaydı, bu kadar talimatla birlikte yeni birliklerin ulaştığı ve her taraftan katılım isteğinin çığ gibi geliştiği bir ortamda, bunların hepsine rahatlıkla işlerlik kazandırırdı. Demek ki, silahlı savaşıma sapmaların yansımasında ne kadar sorumlu olunduğu, partinin taktik ilkeleriyle ne kadar oynandığı, silahlı savaşımın bulanık, kuralsız, şekilsiz, keyfe göre yürütülebilecek bir mücadele biçimi haline getirildiği ve yapının hastalıklı ve muğlak duruma düşürüldüğü, bu konularda ağır tahribatların yapıldığı ortadadır. Bütün bu sonuçları doğuran şey, esas olarak öze, yönetim ve komuta konumuna, onun görev, yetki ve sorumluluk anlayışına karşı olmadır. Komutanın görev, yetki ve sorumluluk anlayışıyla çok oynandığı için, bu durum diğer bütün alanlara da şekilsizlik, muğlaklık ve hastalık yayıyor. Sonuç ise, bu işe, yani gerillaya gelememe oluyor.

Komuta yapısının yeniden düzenlenmesi

Şimdi işe, sağlam bir komuta kademesinden başlamak ve çaba harcanması gereken en önemli alan olarak burayı görmek büyük önem taşıyor. Sağlam bir askeri komitemiz olmalıdır. Bu komite, gerçekten kendini bütünüyle savaştan sorumlu hisseden, buna kesinlikle inanmış, yöntemler konusunda uygulama yaratıcılığına sahip, bu konuda çok eşnek davranabilen, dogmatik yaklaşımlardan ve tasfiyeci, kendini koyvermeci anlayışlardan kesinlikle uzak olan ögelerden oluşmalıdır. Bu temelde, daha baştan kendini bu tutumlara kapatan, özellikle pasif savunmacılık ve ilkel isyancılık biçimindeki iki sapmayı anlayış ve uygulamada kesinlikle reddeden, bunlara açık önlemlerle çare bulan, doğru taktik çizgide net yürüyebilme güç ve yeteneğine sahip olan bir komuta yapısı teşkil etmek gerekir. Böyle bir komuta yapısının en üstten en alta doğru teşkili büyük önem taşır. Bunun için eğitime dayanmak, iyi bir değerlendirmeye tabi tutarak mevcut ögelerimizi ayıklamak, her düzeydeki birliklerimizin bileşimini gözden geçirip yeniden düzenlemek ve hangi birliğe kimlerin komuta edeceğini nedenleriyle birlikte tespit etmek gerekiyor.

Böyle bir değerlendirmeyi ve yeniden düzenlemeyi geciktirmeden

Institut Kurde de Paris

kapsamlı bir tarzda yapmak lazımdır. Kimler niçin komutan olacaktır? Çok mu yeteneklidir, arazi bilgisi veya halkla ilişkileri mi fazladır, hareket tarzı mı düzenlidir? Bunlara ve benzer sorulara bakarak cevap vermek gerekir. Görevini yapmayan, kayıplara neden olan, engel teşkil eden ve bu tür tutumları taşıyan kimdir? Gelişme etkeni olan kimlerdir? Tayin ve terfi işleri bunlara bakılarak yapılır, yoksa "eskidir, ünlüdür, ihtiyaç vardır" tutumuyla tayin ve terfi yapılmaz. Eğer yeterli değilse, yeni adaylar alınıp eğitilerek yeterli hale getirilir. Sıkı sıkıya yürütülecek onbeş günlük eğitimle her savaşçıdan bir manga komutanı çıkarılabilir. Kişi kendini tam verir ve birleştirici olursa, komutası altında bir mangayı yürütebilir. Bu nedenle, "adam yoktu" bahanesine sığınmamak gerekir. Ayrıca "silah yok" ve benzeri nedenler de ileri sürülmemelidir. Hepsi de yeterince vardır, kaldı ki silahlar fazladır, birçoğu çürütülüyor veya düşmana yakalatılıyor.

Demek ki, yeniden düzenlememizde demokratik merkeziyetçilikle işleyen merkezi bir yönetim esastır. Bugün komuta yapımızda tayin, terfi, seçim, ayıklama konuları tam bir işlemezlik halindedir. Eğer üzerine gidilmezse birçok savaş ağası ortaya çıkabilecektir. Hatta "savaşmıyorum" diyen adamların sayısı bile az değildir. Yine savaşmak adı altında partiye ve halka karşı her türlü zarar verici şeyin yapıldığı da bilinmektedir. Bu, savaşın reddinden de öteye bir kontra pratiğidir. Bu tür pratikleri araştıracak olursak, düşman mı yapmış, provokatör mü yapmış, pasifist mi yapmış, asi çete mi yapmış, belli değildir. Buna göz yuman bir komuta yapısının felç olduğu açıktır. Bu noktada "toparlanamadık, tedbir alamadık" demek suç oranını daha da büyütür. Çünkü, bunların birbiriyle alakası yoktur. Komutan adam, yetişen adamdır. Gerçekler söylenildiği gibi değildir. Çünkü, kontra pratiğine yol açanlarla uzlaşılmıştır. Sorumlular iyi seçilmemiş, iyi eğitilerek görevlendirilmemiş, denetlenmiyor ve ardından da "bir araya gelemedik" deniliyor. Öyleyse hata başlangıçta yapılmıştır. Biliniyor ki, birkaç yıl önce yaptıkları hataların bedelini şimdi ödüyorlar. Bu noktada ciddi olmak ve gerçekleri olduğu gibi görmek gerekiyor. Birkaç yıl öncesindeki merkezileşmeye ilişkin yaklaşımlar, seçim işleri, görev belirlemeler, ana birlik teşkilleri bu sonuçları ortaya çıkarmıştır. Çeteleşen güçlerin düşman gibi üzerimize gelme-

Institut Kurde de Paris

sinin temelleri de yine birkaç yıl önce atılmıştır. Herkes geçmişi böyle ele alacak ve sorunları doğru koyacaktır. Fakat böyle yapılmıyor, bazıları sonderece tali şeylerle uğraşarak işleri karıştırmaya çalışıyor. Bu, ikiyüzlü bir tutumdur. Yıllardır birçok konuda bilgi istenilmekte, fakat bazılarınca bu geçiştirilmektedir. Eğer on yıl önce işlenen bir hata giderilmemişse, en yıkıcı sonuçlarını on yıl sonra ortaya çıkarır. Bizde böylesi hatalar yapılmış ve giderilmemiştir. Halen de bu hatalar sürdürülmektedir. İşte, kayıplar dahil ortaya çıkan tüm sorunların kaynağı burada ve bu tutumda aranmalıdır.

Yaşadığımız sorunlara doğru yaklaşmak ve çözüm gücü olmak mümkündür. Bunlar, bazılarının göstermek istediği gibi bir kader de değildir. Bu, yenilgiyi bir kader olarak bize layık gören bir tutumdur. Bunu lafta kimse kabul etmez, ama bu tutum sahiplerini kendi hallerine bıraksaydık daha yıllarca öncesinden yenilgiyi bize tattıracaklardı. Böyleleri şu soruya cevap vermelidir; kendi öz çabalarıyla savaşı bu sorunlardan kurtarabilecek ve geliştirebilecek neler yaptılar? Şimdiye kadar silahlı savaşımımızın ezilmesinin önlenmesinde ve geliştirilmesinde temel tutum nereden kaynaklanıyor? Gerek ülke genelinde ve gerekse Botan'da savaşın geliştirilmesinde etkili olan tutumlar nerede ve nasıl hazırlandı? Eğer bu durum bazılarına kalsaydı, acaba şimdiye kadar işler kaç defa ağır yenilgiye uğratılmıştı? Bütün bunları sağlıklı ve kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tutamayanlara, bizim "savaşı geliştirin" dememiz mümkün müdür? Biz, her yıl için, 1986, 87, 88, 89, 90 yılları için ayrı ayrı hesap ve planlar da yaptık; eğer böylesi muazzam çabalarımızla bir ilgilenme, koruma, müdahale, alma, çekme, gönderme olmasaydı, şimdi savaşın esamesi okunurdu. Kaldı ki özel savaş kurmayı bile "bir kişinin itirazı ile bu savaş sürüyor" diyor. Hiç olmazsa insan düşmanından bir şeyler öğrenir. Ve savaşa iyi hükmeden birisi, birkaç başarılı eylemin zafer için yetmeyeceğini ve bizi yenilgiden kurtarmayacağını, yenilginin önlenmesinin ve zaferin güvence altına alınmasının ancak taktik çizgiye doğru işlerlik kazandırmakla mümkün olacağını bilir.

Bizim yöneticilerimizin deyimiyle kendileri taktik dışına çıkmışlardır. Peki, kocaman bir yönetim taktik dışına çıkarsa, o zaman savaşta başarı şansını bir tarafa bırakalım, dört dörtlük bir yenilgi

Institut Kurde de Paris

yaşanmaz mı? Bu durum sonderece acı ve acı olduğu kadar da utanç verici değil midir? Eğer böyleyse, o halde kendileri açısından hala nasıl savaştan bahsediyorlar? Bundan bahsedenler şunları görmek zorundalar: Parti yine büyütüyor ve partinin almış olduğu etkili tedbirlerle savaş sürüyor, fakat kendileri taktikle oynayarak ardına kadar kapıları yenilgiye açık tutuyorlar. Birisi damla damla doldu-ruyor, diğeri ise kepçeyle boşaltıyor. Birisi yenilgiye kapıları kapatmak için tüm gücünü ortaya koyuyor, diğer ise ardına kadar kapıyı açık tutuyor. Savaşa gerçekten yüreğini ve her şeyini koyanlar bir şeyleri kurtarmaya çalışıyorlar, diğerleri ise bunu harcamakla meşguller. İşte tüm mesele budur ve buradadır. Ayrıca asgari direticilik görevlerini yerine getirmeyenler de vardır. Bunun da kapsamını koyduk, rollerini oynamayanların her gün sonuna kadar yenilgiye kapıları açık nasıl tuttuklarını gösterdik. Şimdi bütün bunlara artık burada kesin bir "dur" demek gerekiyor.

Yenilgi partimizin hakkettiği bir durum değildir. Partimiz, değil yenilgiyi yaşamak, her gün yenmeyi mümkün kılacak çabalar içindedir. Bu, her alanda olduğu gibi, silahlı savaşım alanında da böyledir. Ve bu durum kanıtlanmıştır da. Yine halkımız direniyor, hem de siyasal gelişmesini dosta ve düşmana göstere göstere direnişini sürdürüyor. Gerillanın gelişeceği de ortaya çıkmıştır ve bunun önlenmesi mümkün değildir. Partinin tepeden tırnağa çok yönlü yaklaşımları bunu geliştirmektedir. Bütün bunlara rağmen, hala birkaç kişinin kendi birliğini bile doğru dürüst geliştirmemesi, onu her türlü tahribata açık tutması, dolayısıyla bütün yapıda muğlaklığı ve yenilgili ruh halini yaşatma çabası var. Bu, PKK dışılık ve taktik dışılıktır; tasfiye edilmesi gereken, yenilmesi gereken işte budur. Yenilmesi gereken, PKK ve gerilla değil, bu tutumun kendisidir. Zaten pratikte işleyen de bu oluyor. Burada bahane aramak ve birbirini suçlamak yerine, gerçekleri çok özlü bir biçimde ortaya koymayı bilmek gerekiyor. "Savaşa varım" diyenlerin, biraz dürüst ve olgun bir biçimde soruna sahip çıkmaları gerekiyor. Eğer sorun büyük silah sıkıntısı, savaşçı ve kadro sıkıntısı olsaydı, biz hepsini rahatlıkla halletmiştik ve bunu sürekli hallediyoruz da. Demek ki sorun gerçekte bu değildir. Yine "strateji ve taktik doğru değil, biz net değiliz"

Institut kurde de Paris

deselerdi, biz bunları da hallederdik, daha fazla izah getirerek açıklığı sağlardık ve zaten bunu en geniş biçimde de yaptık. O halde sorun bu da değildir. Ayrıca maddiyat, kitle ilişkisi, kanallar ve koordinasyon gibi hususlarda da bir sıkıntı yoktur. Demek ki, temel sıkıntı veya sorun teşkil eden husus, sözde bazı "yetkiliyim, etkiliyim" diyenlerin, yani bir türlü önderlik konumuna doğru gelemeyenlerin, bu konuda sınır tanımayan tutumu oluyor.

PKK'de olumlu olan, gelişen ve adına olanak geliştirilecek değerler bellidir. Bir de bu işlerle oynayan, bunun asgari gereğini bile yerine getirmeyen tutum ve davranışların sahipleri de bellidir. O halde aşılması ve tasfiye edilmesi gereken şey, kendini ardına kadar yenilgiye açık tutan, biçare, zavallı, aynı zamanda kendine sevdalı ve kendini oldukça dayatmış olan, bir tıkama noktası teşkil eden, işletmeyen, partinin bütün değer, talimat ve perspektif düzeyini kendi duvarına çarptıran, ne yapan ve ne de yaptıran, çok tali işlerle uğraşan ve uğraştıran, bu konuda biraz da yanıltan, lafazanlıkla işleri kurtarmaya çalışan, bunun için yapıyı da kendine benzeştiren, başka türlü düşünemez ve gelişemez duruma sokan, doğru dürüst bir eğitim yürütmeyen, bir ilişkiye doğru dürüst açıklık kazandırmayan, tüm bunları bir kader gibi yaşayan ve dayatan anlayış ve tutumun sahipliğidir. İşte yenilgiye yol açan, hakketmediğimiz birçok kaybı bize verdiren, partinin öncülük olayında ve gerillada karşımıza çıkan temel sorunumuz budur. Şimdiye kadar bu sorunlar çok geniş biçimlerde tartışılmış, hatalı tutumlar eleştirilmiş ve hatta sahipleri teşhir edilmiştir. Bu temelde her alanda doğru anlayışlar geliştirilmeye çalışılmıştır. Bu konular daha da tartışılıp doğrulara ulaşılabilir, eğitimle mevcut ögelerimiz güçlendirilerek yeterli hale getirilebilir. Bu kadar açıklama sonunda savaşa doğru komuta etmenin artık biraz mümkün olduğu ortadadır. Bu işe ciddi sarılanların uygun görevlendirilmesi yapılarak, komuta yapımızın yeniden düzenlenmesi sorunu böyle çözülebilir.

Askeri komite toplantıları, bütünüyle bu sorunları görmek, tartışmak ve çözmek içindir. Kongremiz yeni bir merkez seçecektir, merkez ise kendi içinde bir askeri komite geliştirir. Botan bütünüyle bir askeri komitedir, yenisi seçilinceye kadar onun görevi tüm bu

Institut Kurde de Paris

sorunları daha kapsamlı ve daha çözücü bir biçimde ortaya koymaktır. Tepeden tırnağa yeniden düzenleme bu temelde yapılacaktır. Bu görevin nasıl başarılacağı açıktır, bu işe kendini veren herkes çok şey yapabilir. Bunun eğitim ve tecrübe noksanlığıyla da fazla bağlantısı yoktur. Dürüst, inanmış ve biraz da iddialı olarak kendini verenler bu işi hallederler. Birkaç hafta içinde eğitimle halledilmesi gereken halledilir, giderilmesi gereken giderilir ve gereken tecrübeye de ulaşılabilir. Bütün bunlar mümkündür. Bu konuda aldanmamak, aldatmamak gerekir. Yaşanmış bu kadar savaş tecrübesi, güç ve olanak vardır. Bu temelde işlere çeki-düzen vermek, bunu da başka bir şey düşünmeyen, çok iyi gören, tarihe mal olmuş bir üslupla yapmak önemlidir. Sorunlarımız ancak bu tutumla çözümlenebilir.

Bu durumda yeni birçok ögemizin görev alma durumu ortaya çıkabilir. Biz biraz önünü açtık ve yöntemini belirledik, bu temelde tartışmalar ve çözümler daha da geliştirilebilir. Temel sorunlara oldukça açıklık getirilmiştir. Artık yine "net olamadım, fazla kararlı değildim, anlayamadım" denilemez. Bu, aptalların, ikiyüzlülerin, kendini aldatanların yaklaşımı olur. Her şey açıktır, tüm arkadaşlarımızın kendini olağanüstü bir gayretle işe vermesini engelleyecek hiçbir şey yoktur. Geçmişte yaşanan o olumsuz tutum ve davranışlara bir daha asla düşmemek gerekir. Her şeyden önce de yeterli olmayı bilmek gerekir. Başlarken de temel sorunumuz, yeterli olmayı ve yaşatmayı sağlama sorunu idi. Komuta, bunu başararak oluşur, bu konuda yanlış tanım asla yapılmamalıdır. Hiç olmazsa bundan sonra bu işe talip olanlar, doğru bir yaklaşımı göstermelidirler. Bunun için hepinizde kabiliyet vardır, işe cesaret ediyorsunuz, kendinizi adıyorsunuz, fakat gerisini getiremiyorsunuz. Sizin kaybedişiniz işte burada ortaya çıkıyor. Bu, derin bir tarihi-toplumsal özelliğimizle bağlantılıdır; önder olamama, bir işi yaratma ve yürütme gücüne gelememe, hep yukardan ve başkasından bekleme, bir yöneticilik kapınca da ağavari kesilme, kendi bireyciliğini dayatma, görevi ve işleri, yetki ve sorumluluğu unutma, kendini ayarladıkça ve çıkara ulaştırdıkça ulaştırma ve benzerleri kaynağını oradan alır. Bu da saptırmanın ve bu işi boşa çıkarmanın esaslı ifadesi oluyor. İşte burada kaybediliyor.

Belli ki komutanlık bu değildir. Mümkünse tarih okuyun, göre-

Institut Kurde de Paris

ceksiniz ki yol alanlar böyle yola çıkmazlar. İslam tarihine, Fransız Devriminin tarihine, Ekim Devriminin tarihine bakın ve oralarda görev üstlenenlerin durumunu görün. İslam komutanları kaleler fethetmeye çıkarlar. İlk savaşlarından birisi de Bedir Savaşıdır. Bu savaş üçyüz kişiyle verilmiştir, o çölde ve ilkel donanımla bile Ebucehil ordusuna karşı büyük bir tutkuyla ve kutsallıkla savaşılmıştır. Aslında bir anlamda gerilla savaşı yürütülmüştür, bu bir pusu da olabilirdi. İslam tarihinde üçyüz kişiyle binbeşyüz kişiye karşı yürütülen bu savaş tarihte büyük bir iz bırakıyor. Böylesi bir çatışma günümüze kadar nasıl kutsanıyor. Bu, İslam Devriminin küçük bir gerilla savaşıdır.

Fransız Devrimine bakalım. Örneğin, bir Napolyon'dan bahsedilir ve Napolyon Fransız Devrimini Avrupa'ya taşırır. Fransız Devrimi başladığı zaman tek bir askeri bile yoktur, sadece isyancı kalabalıklar vardır. Ama çok kısa bir süre sonra, Fransız Devrimi temelinde oluşan ordular, Moskova kapılarında, Britanya üzerinde, Afrika çöllerinde ve Osmanlı topraklarında sonderece etkili hale geliyorlar. Bir Fransız monarşisinden böylesine büyük bir saldırı ordusuna nasıl geçilmiştir? Onların da büyük savaşları ve başarıları vardır. Örneğin, birkaç yıl içinde Paris merkezinden Fransa kırsalına yayılma savaşı vardır, müthiş kan dökülür, ama Fransız ulusunun bugünkü seviyeye gelişini bu savaşlar belirliyor.

Yine Ekim Devrimini gözönüne getirelim. Hiç beğenilmeyen Troçki, Kızıl Ordu'yu nasıl örgütler? Bu konuda birçok roman okuyorsunuz. Kızıl Ordu generalleri ve savaşçıları müthiştir. Ve en çok da Vietnam gerillası, Latin Amerika ve Afrika gerillaları nasıldır? Bütün bunlar gözönüne getirilmelidir. Bu yönlü bilgileriniz bizimkinden daha fazladır. O halde bunların komuta hattına da iyi bakmayı bilmek gerekir. Buralarda savaş yapan ve zafer kazanan komutanlar nasıldır? Bizde savaşa gelmede dayanıklılık aslında var, halkın bu özelliği iyidir. Bizde olmayan doğru komuta hattına gelmedir, pratikte olansa komuta ile oynamadır. Tarihe baktığımızda, biz hep başkalarının iyi askerleri oluyoruz, ama kendimizin komutası olamıyoruz. İşte halletmek istediğimiz temel sorun budur. Fakat karşımıza en çok dikilen de "biz komutan olamayız" tutumudur. Bu

Institut kurde de Paris

tutumu ısrarla sürdürme ve rolünü oynamamadır. Peki, omuz üzerinde baş olmazsa gövde ayakta kalabilir mi? Belli ki kalamaz, her şeye baş yön verir. Güneşin gezegenlere, dünyanın aya yön verdiği gibi, nereye bakarsak bu böyledir.

Sistemlerin kopuşması ve çatışması anında boşluğa savrulmalar vardır. Bu savrulmalar dengesizliği ifade eder ve denge oturuncaya kadar da sürer. Ancak şu veya bu şekilde mutlaka bir denge ortaya çıkar. Toplumumuzun düşürülmüşlüğünü ve dengesizliğini anladık ama biz de bunu bir dengeye ulaştırmak istiyoruz. Dengeye ulaşmada haddinden fazla savrulma anlamsızdır. Dengeye yavaş yavaş gelinir, bu açıdan birkaç yıl savrulma olabilir, ama bunu bir gelenek haline getirmek, yani savrulmayı bir sistem haline getirmek doğru değildir. Ancak birçoğunun yaşadığı hala savrulmadır. Bunu normal olarak görmek ise en kötü yaklaşımdır.

Düşman saldırırken birkaç yıl savrulma oldu. Ama düşünce itibarıyla kendini toparlama, siyasi yol ve yöntem belirleme ve direnme olanağını yakalama bu savrulmayı durdurdu. Bu temelde belli bir düzene girme ve dengeye ulaşma var. Bundan sonra herkes haddini bilmeli ve dengeyi tutturmalıdır. Yani sisteme oturmalıdır. Normal yaşam budur ve halk da bunu kabul etmiştir. Eğer denge durumuna ulaşılmasaydı, o zaman halk bizi dinlemezdi, tek bir elini bile uzatmazdı. Kaldı ki mevcut maddi olanaklar da bir dengeye ulaşıldığını gösteriyor. O halde, baştan çıkma, ikide bir sağa sola yalpalayıp doğruya gelmeme ciddiyet değildir. Bu konuda baş olamama, sistemi idare edecek ve kuralı işletecek konuma gelememe hiçbir gerekçe ile izah edilemez.

Yönetim düzeyinde bizim yaşadığımız durum anormalliktir, çağdışılıktır. Toplumların devrim tarihinde olmaması gereken bir anormalliktir. Düşürülmüşlük belki bir neden olarak ileri sürülebilir ama, bu kadar da değil. Görülüyor ki, bu işte sadece olumlu yanlar geriye kalıyor. Biz de, kendi önderlik ifademizle bu işlerin böyle yürütülebileceğini kanıtlamak istiyoruz. Bu işlerle oynayabilirdik, ama gördük ki bu mümkün değildir. Kişi kendini önderliksel yürüyüşte kanıtlamalıdır, yapılabilecek olanı yapmalıdır. Kaldı ki bunlar yapılamaz da değildir, pratiğimiz yapılabildiğini ve geliştirilebildiğini gösteriyor.

Institut kurde de Paris

Biz uyarılarımızı en başta iken yaptık, sıradan askerleşmenin adımlarına bile gelemeyenler suçu kendilerinde aramalıdırlar. Bu kadar genç yaşta olanların asgari savaş kurallarına bile gelememeleri, kölelik teorisini geliştirmek demektir. Bu, kölelik pratiğini yaşamaktır ki, bu da normal insanlara yakışmaz. Avare-asi çetecilik normal bir savaş tarzı değildir. Toplum dışılığın nereye götürdüğü ise bilinmektedir.

Şimdi meseleyi bütün yönleriyle açtığımızda görüyoruz ki, bu işe doğru gelmekten başka çare yoktur. Ve başka arzumuz da olamaz. Bu, hiçbir şeyle değiştiremeyeceğimiz kadar sağlam bir yolun yolculuğudur. Çünkü, biz her şeyi böyle kazanıyoruz. O halde, bunun dışında istenecek her şey haramdır, çirkindir, sahtedir, anlamsızdır ve haksızdır. Bunların hiçbirisini isteyemez ve kabul edemezsiniz. Çünkü bu, ahlaki açıdan, maddi açıdan, hele hele siyasi ve askeri açıdan asla kabul edilemez. Neden herkesin akıllı olmak zorunda olduğu, neden artık kurallara göre yaşamaktan başka seçeneğinin olmadığı şimdi daha da açıktır. Doğruda ısrar etmenin dışında başka bir seçenek yoktur. Kölelik sınırında durmamak temel bir ilkedir. Çünkü bir özgürlükçüsünüz. Bu işin doğru temelde ele alınıp giderilmesi gerekiyor. Hiç kimse kendini körkötürümlüğe vuramaz. Başarıyı mümkün kılacak tarz oturtulmuştur. Delikanlılık ise, tam da bu işe göre biçilmiş yaş sınırında olmak demektir. Bu iş, çok enerji ve çok çalışma ister, delikanlılar ise bunu en iyi yapar. Kanı kaynayan kanını bu işte kaynatsın, enerjisi çok olan bu işte kullansın. Bütün bunlar anlaşılırdır. Sapmaların nereye götürdüğü de bellidir. Her türlü keyfiyetin, ağavari tutumun, bukalemunca yaklaşımın sonuç alamayacağı da açıktır.

Bizim de bir askeri üslubumuz ve bir militanca çıkışımız vardır. Bunlar niçin bulandırılıyor? Bir yürüyüş tarzımız, bir tempomuz var; niye bunlarla oynanıyor? Asker olmanın ilk şartının üslupça ve tempoca uyumu tutturmak olduğu açıktır. Eğer komutan üsluba ve tempoya uygun adımı atmaya gelmiyorsa, bundan sadece utanılır. Komutan, partinin üslup ve temposunu birinci elden götürendir. Bunun da anlaşılmayacak bir yanı yoktur. Eğer anlamıyorsanız, ne diye silahı elinize alıyorsunuz? Böyleleri elindeki silahı derhal

Institut Kurde de Paris

yapabilene vermeli ve çekilip bir yerde oturmalıdır. Bizim, silahımızı kaldıracak gücümüz ve olanaklarımız vardır. Eğer işler yapılmıyorsa, bu açıkça karşı koymadır. Askerlik yasasına göre ise, isyan eden komutan derhal yargılanır. Bu nedenle isyancı olmaktan çıkılmalıdır; parti çizgisine ve savaş kurallarına karşı bu kadar isyancılık fazladır. Bunlar kişiyi iflah etmez, vazgeçilmelidir. Burada garip olan yön, olumsuzluklara özgürlük istenmesi ve bunun kabul ettirilmeye çalışılmasıdır. Savaşmama, savaştırmama, kuralları işletmeme, yöntemi, üslubu, tempoyu tutturmama, hep kendini esas alma, yayma ve dayatma gibi tutumlara özgürlük isteniyor. "PKK özgürlük hareketidir, bunlara boyun eğeceksiniz" deniliyor. Biz de, "hayır eğmeyeceğiz" diyoruz. Eğer biraz PKK'den anlıyorsanız, onun yürütme tarzından haberiniz varsa, bunun böyle olmayacağını göreceksiniz.

Ordulaşma nedir? Bütün ordu düzenlerine bakın, göreceksiniz ki, her şeyden önce uygun adımdır. Kepinden potinine kadar bu böyledir. Üslupları biraz birbirine benzer, emirle yatar ve emirle kalkarlar. Bu, ordulaşmanın bir kişiliğidir. Biz, bu kadarını yapalım demiyoruz, ama bize göre de uygun bir düzen ve tempo gereklidir. "Bütün bunlar anlaşılmıyor ve anlaşılması çok zordur" diyenlerinse konuşturdukları keyfiliktir. Bazıları, bütün yasa ve kuralları ihlal eden, hedefleri zorlayan keyfi tutumlara komutanlık diyorlar. Bu, Kürt tarihinde çok görülen başıboşluktur, başıbozukluktur, sorumsuzluktur, sonuna kadar işbirlikçiliğe açık bir tutumdur. Bu tutumları savunmanın da imkanı yoktur. Bunları PKK içinde savunmak kimsenin haddine değildir. Ama, hiç kimseye yönelik de bir zorlamamız yoktur, tamamen gönüllülük ilkesiyle hareket ediyoruz. Bu temelde "varım" diyenler görev alırlar ve görevlendirilirler. Fakat, görev aldıktan sonra da her şeye uymayı ve uygulamayı bilmek gerekir. Bizde görev alanlar büyük bir yürütücüdür, büyük bir yetenektir, almış olduğu görev ve yetkiyi her şeyin üstünde tutandır, başarı için her şeyini ortaya koyandır, bunun büyük disiplinini en başta kendi iradesine uygulatandır. Bu işler böyle yürütülür; ordulaşmaya, partileşmeye, cepheleşmeye böyle gidilir. Düzensizlik içinde inim inim inleyen halkın siyasal ordulaşması ancak böyle sağlanabilir.

Belli ki savaşmak isteyenler için durum sonderece açıktır. Sanırım

Institut kurde de Paris

bu konuda işlenen hatalar, bunları anlamamak ve kavramamaktan değildir, yetersizlik ve zayıflıktan da değildir, daha çok keyfilikten ve işin disiplin yanına kendini bütünüyle vermemektendir. Bu işin vazgeçilmezliğini ve bizim bütün yaşamımızı bağlaması gerektiğini daha büyük bir sorumlulukla ele almamaktan ve bütün çalışmalara bu temelde yürümemektendir. Sorun, bazılarının kendini ayrıntıya boğması ve ikide bir keyfiliğe vurmasıdır. Burada gerçekleşecek çözüm, iradeyi keyfilikten kurtarma, iradeyi temel arzulanan tutuma dönüştürme ve bunun disiplinini yaşama olmalıdır. Bunun için de kafayı biraz işletmek ve nefse hakimiyeti geliştirmek gerekir. Eğer keyfilikte ısrar edilirse, sonuçta bu insanı iflah olmamaya götürür. Biz, eğitime zoru ve dayağı bulaştırmak istemeyiz, çünkü bir hakaret olur bu. Fakat, kurallara gelmeme ve ısrarla keyfiliği sürdürmenin devrime karşıt olma ilişkisi de çok açıktır. Buna delilik veya kölelik de diyemeyiz. Bu, içimizde bütünüyle bir isyan anlamına gelmektedir. Bu tutumun sahipleri açıkça bizi vuruyorlar, bu vurma işini durdursunlar. Bizi de aynı tutuma zorlamak doğru değildir. Çok açık ki, bütün bunları anlamamak da, halka zarar vermek de, halkın birliğini işletmemek de bizi vurmaktır. Değerlerimizi korumamak da bizi vurmaktır, hem de en kötüsünden vurmaktır. Bizi vurmayın diyoruz; eğer vurmaya devam ederlerse, biz de o olumsuz özelliklerini vururuz. Şimdi eleştiriyle vuruyoruz, sonra daha başka biçimlerde de vurabiliriz. Partiye ve ordulaşmaya karşı kendini bu kadar engel durumuna getirenlere, bunu keyfice yapanlara ve bu kadar eleştiri ve uyarıyı dikkate almayanlara karşı bizim de parti yöntemleriyle savaşmamız zorunludur. Ayrıca savaş yasalarını işletmemiz ve uygulamamız gerekir. Bu konuda "iyi niyetliydim, özgürlük istiyordum, PKK'li olduğumu sanıyordum" diyenlere ise, "sen git onu başkasına anlat" dememiz gerekecektir.

Şimdi giderek bu noktaya geliyoruz ve gelmek zorundayız. Çünkü, bunları en geniş biçimde açıklıyoruz, işin en ince ayrıntılarına kadar iniyoruz. Bu konuda herhangi bir zorlama da yok, tamamen gönüllülüğü esas alıyoruz. O zaman geriye sadece doğru uygulama kalıyor. Bu da hiç kimseye şu özgürlüğü vermiyor. İçine gir ve yık, hiçbir kural tanıma, tamamen keyfiliği konuştur! Açık ki, bu tutum

Institut Kurde de Paris

bundan sonra en ağır suçlardan birisi olarak değerlendirilecektir. Parti hareketimiz ve ordulaşma düzenimiz içinde hiç kimse böyle bir tutum sürdüremez. Hiç kimse, değil bu kadar taktik dışılığı yaşamak ve başkalarına da yaşatmak, görevleri ve yaşamı zora sokacak olumsuz bir laf bile söyleyemez. Buna da kimsenin hakkı yoktur. Herkes buraya, düzene karşı gelmek, devrimci olmak ve görevlere dört elle sarılmak için geldiğini söylüyor ve doğru olan da budur. O halde herkes bunu kendi pratiğinde de göstermelidir. Çok açık söyleyelim, kurala gelmeyen ve keyfiyeti konuşturan kurnazlık yapıyordur, parti içinde sert bakmak ve bastırmacılık kurnazlıktır. Bir kişiyi bastırmak, ufak bir taktik kaydırma yapmak, kendi keyfi tutumu için alan açmaktır. Keyfiyet, bu kadar somut siyasal ve maddi sonuçlar doğurur. Hiç kimse bunları anlamayacak kadar aptal değildir. Adam ayarlayan, adam çürüten, adam görevlendirmeyen, parti hattıyla oynayan ve sonra da bunu partiden saklayan, bütün bunları kendine basit bir alan açmak, siyasal ve maddi sonuçlar elde etmek için yapar. Bu da parti çıkarına değildir. Peki, hani parti için çalışılacaktı, yetki parti için kullanılacaktı, çok zor elde ettiğimiz imkanlar parti için, onun ordu düzeni için değerlendirilecekti! Bu nedenle herkesten ayrıntılı raporlar istiyoruz. Herkes bu temelde kendini partiye adamadı mı? En azında üyelik bildiriminde bulunmadı mı? Silahı bu temelde omuza almadı mı? Eğer böyle ise o zaman bunun gerekleri de mertçe karşılanmalıdır.

Durumu bu temelde ele almak gereklidir. Eğer daha işin başındayken bu konuda kılı kırk yarmazsak, o zaman hangi devleti ve orduyu kurmaktan bahsedeceğiz. Keyfilik bize ne kazandıracak? Bizi ulus olmaktan çıkaran ve köleliğin deryasına düşüren bu tutum değil midir? Herkes özgürlüğü keyfilik olarak ele alırsa ortada özgürlükten bir eser kalır mı? Bütün bunlar, bu kadar açıktır. Ne var ki, bu işe üstün sorumlulukla yaklaşması ve hakkını vermesi gerekenler, bu işle en çok oynayanlar oluyorlar. Bu konuda suçu yeni katılan savaşçıya ve her şeyini ortaya koyana yüklemek mümkün değildir. Onların suçu başkadır ve daha değişik ele alınır. Onları eğitir ve bu temelde yürütür, savaştırırız. Fakat bu işleri geliştirmekten birinci derecede sorumlu olanlar ve böyle bir iddia ile ortaya çıkanlar, açık ki

Institut Kurde de Paris

sorumluluklarını oldukça aşındırmışlar, görevlerini tersyüz etmişler ve yetkilerini kötüye kullanmışlardır. Halbuki daha bu işe başlamanın ilk adımlarının bile bu temelde sağlam olmasını hiçbir gerekçe ile, hiçbir koşulda, hiçbir yerde ve süreçte ihmal edemezler. Eğer yeni başlangıçlar yapılmak isteniyorsa, işte bu temelde yapılmalıdır.

İşlerimizin bir yürütücüsü olmanın, çok olağanüstü bir yetenek istediğini de sanmıyorum. Biraz dürüst olmak ve kendini bu işe tam olarak katmak yeterlidir. PKK'nin bu kadar açılımını ve olanaklarını arkasına alan bir kişi, bu temelde işleri rahatlıkla yürütebilir. İşte bizim istediğimiz de budur ve sanırım fazla değildir. Aksi halde benden önderlik istemeniz sorumsuzluk olur, sizlerden başka şey istemem de benim önderlikle oynamam anlamına gelir. Önderliğe bağlılık, tamamen bu temelde bir başlangıcı ve yürütmeyi kendinde gerçekleştirmektir. Gerçekleri var gücümle size bu biçimde aktarmaya çalışmam, bir sorumluluk gereğidir. Bu kadar direnmem işte bu nedenledir. Harcadığımız bu kadar çaba, bizden istenenlere dürüstçe karşılık verebilmek içindir. Aynı şey sizler için de geçerlidir. Siz de dürüst ve yeterli bir çaba ile yaklaşacaksınız.

Şimdiye kadar çok çeşitli sorumsuzluk gösterildiği, hiç de hakketmediğimiz zararları ve kayıpları yaşadığımız açıktır. İşte artık bunu önlemek istiyoruz. Bu, yerinde ve mutlaka yapılması gereken bir taleptir. Buna bir çizgi diyoruz, emir-talimat diyoruz. Bu, insani bir tutum, yoldaşça bir tutumdur. Adı önemli değildir ama, çok ihtiyaç duyduğumuz bir şey olduğu da kesindir. Kürdistan halkına önderlik geliştirmek istiyoruz, bu basit bir iş midir? Komutanlar olmak istiyormuşsunuz, bu kolay bir şey midir? Devrimi yürütmek istiyorsunuz, bunun şakası var mı? Belli ki yoktur ve doğrusu da işi ciddiyetle ele almaktır. Var olan bilgimin, güç ve yeteneklerimin, bu işlerdeki tecrübemin ortaya çıkardığı sonuç budur. Açık ki, burada ve bu tutumda sağlam bir başlangıç vardır; düzen, düzenleme, disiplin ve kazanma vardır. Bütün bunlar halkımızın da amansız talebidir. Bu, başka hiçbir seçenek bırakmayan düşman dayatmasına karşı da biricik tutumdur. İnanıyoruz ki, bu temelde herkes yeniden sağlam başlangıçlar yapmayı ve yeni çıkışların sahibi olmayı başaracaktır. Belli ki böyle inandırıcı bir katılım gösterenlerle yine birlikte

Institut Kurde de Paris

yürüyeceğiz. Böyle gelişkin katılımlar yapmaya yeniden fırsat tanıyoruz, ama gerçekten tam ve kesin olmalıdır. Askerlik sanatının canalıcı özü de budur. Hiç olmazsa bundan sonra iyi ve sağlam bir temel atalım. Bizi sürekli ayakta tutacak tutumu elden bırakmayalım. Başka türlü kimse sizi taşıyamaz ve idare edemez. Halka bağlılığımız ve yoldaşlığa verdiğimiz değer gereği biz bunu karşılamaya çalışıyoruz. Biraz temiz olmayı, işleri yol ve yordamıyla yürütmeyi, kolay kaybetmemeyi ve sonuç çıkarmayı bileceksiniz. Bundan sonra işleri daha ciddi götürmek niyetindeyiz. Kendinize inanıyor ve güveniyorsanız bizimle yol almaya çalışın. Yönetimimizi biliyorsunuz; bizde yalvarma, yakarma, rica, minnet yoktur; anlamayana sonuna kadar anlatın, düzenlemeye ilişkin ikna esastır. Bu işe el attığımız günden bugüne kadar esas aldığımız yöntem budur.

Partimizin yeni zirvesi, tüm bu konularda yeni bir başlangıçtır. Bu, Kürdistan tarihinde en ileri bir düzey oluyor. Bu demektir ki, bundan sonrasını zirve belirleyecektir. İşte burada geliştirmeye çalıştığımız tutum, bu zirvenin yürütülüşünü belirliyor. Bu aşamada yürüyen sadece bir kişi değil, bir halkın kendisi oluyor. Bu, birkaç kişinin bir grup kurması değildir, bir halkın siyasi ve askeri ordulaşmasıdır. Bundan da öteye, bir halkın bütün yaşamının yeniden düzenlenmesidir. Bu kadar anlamlı ve her şeye damgasını basması gereken bir çalışmadır. Öncü, işte bunun yol açıcısı, kurucusu ve tutum belirleyen ifadesidir. Sizler yarın böyle olacaksınız. Kesinlikle uygulama gücüne ulaşacak ve uygulamanın bizzat ifadesi olacaksınız.

Institut Kurde de Paris

Hataların düzeltilmesi üzerine tartışmalar

- İlave etmek isteyen ve soru sormak isteyen var mı? Üst düzeyde bir kararlaştırma durumunu yaratmaya ve bunun tartışmalarını geliştirmeye çalışıyoruz. Gerek burada anlatılanlara ve gerekse geriye kalanlara ilişkin soru sorabilirsiniz. En başta anlatılanlar doyurucu mudur? Ne diyor arkadaşlar?

C: Bence doyurucudur, Başkanım.

- Yani ilgili platformlarda sorunu doğru koyup sonuç almak için.

C: Bu kadar izahtan, değerlendirmeden, çözüm yöntemlerinden

sonra yeterlidir.

- Yeterli mi? Bu tartışmayı hepinizin adına biraz da ben yürüttüm. Doyurucu mudur?

Z: Doyurucudur Başkanım-

- M. sen de anladın mı? Yeterli mi?

M: Yeterli...

- Askeri cephede uygulamak ve sonuç almak için yeterli midir?

M: Yeterlidir Başkanım.

- Yeni katılanlara soralım. Yeni katılanlar da kavradılar mı? Siz de kavradınız mı?

X: Kavradım Başkanım.

- Yapabilir misin?

X: Evet.

...

- Yani doğru buluyorsunuz da, mühim olan bu temelde yaşatabilir miyiz? Gelişmeye bu temelde yön verebilir miyiz? Bu inceliği, bu yaratıcılığı gösterme anlamında doyurucu mudur? Bu konuda fazla hata yapmanıza da gerek yok, yetersizliğe düşmeye de gerek yok, bu işi götürmeye, ilerletmeye ne diyeceğiz?

X: ...

- Bu temelde en azından kendinizi koruyup geliştirebilir misiniz? Kendinizle birlikte tabii çalışmayı da götürebilir misiniz?

A: Yapabiliriz.

- Hepiniz yapabilirsiniz. Çok kolay konuşuyorsunuz ama, anlatımla bile altından çıkamıyoruz. Kayıplar var. İşte sizin cephenizde yeni birkaç kaybı ben size anlatayım. Munzur ve Halil arkadaşlar şehit düşmüştür. Genç'te. Nasıl şehit düşmüşlerdir? Bir arkadaş belirtiyor: "Çatışmada bir korucu vuruldu, başarıldı. Fakat iş bitirildiği halde, daha sonra tam bir intikamcılıkla, gözünü kan bürümüşçesine bir intikamcılıkla" diyor, "dört-beş saat çatışma sürdürüldü. Mermiler bitti. O iki arkadaş öyle şehit düştü." İşte böyle. Yani aslında vurup derhal ayrılabilir. İki değerli komutan adayımız böyle şehit düşüyor. Başka bir olayda, Nuri arkadaş eylem yapıyor, ayrılıyor. Birisi geride kalmış, bağırmış. Bağırınca o da görülmüş, vurulmuş. Yaralı, sonra şehit düşmüş. İşte sizin Orta Bölge Cephesi, üç tane değerli komuta

Institut kurde de Paris

düzeyindeki kadrosunu böyle kaybediyor. Her an gerisi de gelebilir. Ne olacak? Sorumlu olduğunuz bir zemindi, nasıl doyuracağız? Şimdi kendinde fırtına koparacaksın, ulaşacaksın, kapatacaksın. Küçük hatalar oluyor. Gerçekten küçük hatalarla böyle çok değerli kaybetmeler ne kadar acıdır. Aslında bu önlenebilir, doğru bir tutum ile. Bir yedeği ile de çaresi sürekli gündemde olmak zorunda. Yoksa savaş kesilir. Başka kayıplar da oluyor, çok sayıda gidiyor. Bütün bunlar, düşüncede sürekli fırtına koparmayı, sürekli yedekleri hazır tutmayı istiyor. Küçük bir sayı, daha da azaltılırsa ne kalır? Önderlik, işte bütün bunları kapatmayı, daha da büyütmeyi şart kılıyor. "Katılanlar kaçtılar" demekle insan altından çıkamaz ki. Askerlik yasasına göre aldıklarımız için çare bulunacak, biz bunu bulduğumuzu çok açıkça kanıtlıyoruz. Ortaya koyuyoruz.

Sen Mus..., bir şey anladın mı? Yöneticilik sanatında bir şeyler alayabildin mi? Bu defa şimdiye kadar uygulanandan farklı şeyler söylendi. Daha farklı uygulamalar gerekiyor. Yine kendini konuşturursan çok kötü. Kendini konuşturmanın iyi niyetle de alakası yok. Başarabilecek misin?

Mus: Başarırım.

- Halen kaskatısın, bu tutumla yeni başlangıçlara zor girilir. Bu iş çok ustalık ister. Sen gittin, çok kısa bir sürede kırk tane, yüz tane dostu kendine muhalif yaptın. Böyle başlangıç felaket getirir. İyi niyetle de alakası yok, bir sanattır bu iş. Kendi dostlarını böyle kendisine muhalif durumuna getirenler, düşmanı kendisine karşı ne hale getirirler? Ve kaldı ki her zaman kuyumuzu kazanlar çoktur. Onları kaç dakikada düşürebilirsin? İşte böyle anlayacaksın. Bir iddia, bir inatla yöneticilik yapılamaz. "Ben haklıyım" demekle bu işte mesafe alınamaz. Peki, sen gözlüklü, şikayetle bu iş halledildiyor mu?

S: Hayır, Başkanım.

- Yaptığın bu şikayetçilikle, mızmızcılıkla...

S: Halledilmiyor Başkanım.

- Halledilmiyor. Yöneticiliği de biraz kavradın mı?

S: Evet.

...

Institut Kurde de Paris

- Evet Xe., savaş cepheniz nasıl? Yönetici kadrolarımız çok azalmış. Kısa bir raporla sonuçları böyle aktardın. Savaş cephenizdekiler bence toyluğun kurbanları oluyorlar. Komutanlar mı, yoksa biraz acemiler mi?

Xe: ...

- Anlamsız, boş yere bir çeteyle insan dört-beş saat çatışma sürdürür mü? Akıllı bir komutan bu duruma girer mi? Hatta savaşçılar bile "bırakalım, gidelim" diyorlar. Mermiler tükeninceye kadar çeteyle savaşmak anlamsız. Nasıl bu tutuma düşebilirler?

Xe: Düşmeleri zor.

- Ama düşmüşler.

Xe: ...

- Ortaya çıkan gerçek böyle. Belki de birini kurtarmak için fedakarlık yaptı. Bir çeteye karşı bence böyle komuta edilmez. Fedakardırlar, korumuşlardır arkadaşlarını. Fakat böyle pasif kendini koruyacak komutanlık yerine, savaşçıyı canı pahasına kurtarmak daha olumluca bir durumdur. Ama, bunun da çaresi bu olmamalıydı. Hem kendisini koruyan, hem de savaşçıları koruyan tutumda ifadesini bulmalı. Neyse, sizler de görüyorsunuz ki yönetim sanatı büyük bir olay ve güç getirmedir. Bu gücü getirmenin askerlik yasasıyla alınanların fazla işe yararlı olmaması sorunuyla da bağı vardır. Bunlar, güçlü bir yönetimle, ilişki ve örgütlenme tarzıyla çözülebilir. Yani, görüyorsunuz ki kendini büyütmek, çözüm gücü kılmak mümkündür.

Institut kurde de Paris

Xe: Mümkün.

- Öyleyse, "askerlik yasasını uyguladık, pek sonuç alamadık" demenin aslında eksik bir yaklaşım olduğu ortadadır.

Xe: Kesinlikle öyle.

- Yani, o durum sonderece biçimsel yaklaşmanın bir ürünü olduğu açık. İşler daha derinliğine ele alınırsa ve çok yönlü yaklaşılırsa, aslında gelişmeler hayli boyutlu olur. Ama maalesef, zor bela kendilerini ya koruyabiliyorlar, ya da koruyamıyorlar. Şimdi öyle birkaç milisin sayesinde kendini koruma ve birkaç ilişkiye dayanarak kendini yaşatmaya gerilla mı denilir? Ama böyle kendilerini besleyecek birkaç ilişki ortaya çıkmış, öyle kalmış. Şunun için

söylüyorum: işleri doğru ele alma ve büyük gelişmelere uğratma imkanı vardır. Bunun sağlam bir planlama, sağlam bir başlangıç ve çok yönlü tedbirlerle geliştirilmesi mümkündür. İşleri hep böyle götürme, bütün özel savaş dayatmalarını boşa çıkarma, bunu faaliyetlerle içiçe ele alma, gerillayı da bu temelde çok gerçekçi kılma olanaklıdır. Bunun yolu ve yöntemi de açıktır. Sıradan bir uygulama yapılsa bile, alınacak sonuçlar az başarılı olmaz.

Xe: Biraz özlü yaklaşım...

- Sonuç alır.

Xe: Sonuç alınır.

- Doyurucu bir yaklaşımdır diyorsun. Hep böyle değerlendiriyorsunuz da, sonunu getirmede hayli zorlanıyorsunuz... Hepsi yani, sizin için söylemiyorum. Çoğu çok doyurucu buluyor da, sonucu getiremiyor.

Xe: Orada sorun bilerek yapmamadır.

- Bilerek yapmama!

Xe: Kesinlikle.

- Buna ne ad takacağız o zaman? Bunu da çok yönlü değerlendirdim. Bilerek yapmamaya biz ne yapmalıyız?

Xe: Biraz bizde yaşanan bu. Birçok şey biliniyor ama, uygulaması yok.

- İşte o uygulama ne olmalı?

Xe: Sanırım bu durum şunu da getirmiş. Partinin ısrarla kazanma ve sürekli kazanmayı temel alma yaklaşımı, üst komuta kademesinde, taktik önderlik düzeyinde şu düşünceyi geliştirmiş; parti bize muhtaç, dolayısıyla...

- Ne kadar kendimizi dayatırsak, o kadar...

Xe: O kadar sonuç alırız.

- Öyle! Bunu artık yıkmak lazım.

Xe: Kesinlikle.

- Yani beş paralık duruma getirmek, layık olduğu şey ne ise o duruma sokmak gerekir. Ailenin haylaz çocuğu, ailenin böyle hep isteyen, ama hiç vermeyen çocuğu olma konumunu yaşatıyorlar diyorsunuz.

Xe: Kesinlikle...

Institut Kurde de Paris

- Öyledir diyorsunuz. Galiba tamamen değiştirmeyi bilmek gerekecek.

Xe: Yani, kişi hesabını vermesini bilmeli.

- Vermezse, verdirmeliyiz... Bu tutumu iyi saptadık ve iyi yürüyeceğiz sanıyorum. Yürütmek için hepinizin gücünüzü iyi koymanız gerekir. Yapabileceği halde yapmayanın iflahını kesmek gerekir. Ona hakkettiği yeri göstermek önemlidir...

...

- Bir mangayı o dağlarda nasıl yaşatabilir, savaştırabilirsin? Mesela bu dağlara girdiğinde, bir yandan hareket ettirme, bir yandan savunma, bir yandan darbe vurdurtmada ne yapabilirsin? Yani imkanlar da var, ne kadar yaşatabilirsin? Dağları tanıyor musun?

K: Tanıyorum.

- Yedi kişiyle ne kadar yaşayabilirsin?

K: Nasıl Başkanım?

- Düşman üzerinize gelirse ne kadar dayanabilirsiniz?

K: Sonuna kadar dayanabilirim.

- Ama, işte bilinçle ve biraz da planlayarak. Bir yıl mümkün mü?

K: Mümkün Başkanım.

- Yani şartlar elveriyor diyorsun, dağlar uygun...

K: Evet uygundur.

- Kaç kişilik birimleri saklamak ve iyi vurucu güç yapmak mümkündür? En uygun sayı sence ne kadar olmalıdır? Yani insan oralarda, ideal bir biçimde kaç kişiyle hareket edebilir?

K: Yirmiye yakın kişiyle.

- Daha fazla oldu mu tehlikeli olur, değil mi?

K: Tehlikeli olur.

- Savunması, beslenmesi ve hareket ettirilmesi zor mu olur?

K: Evet.

- Yani elli kişi, yüz kişi çok tehlikeli olur.

K: Çok tehlikelidir.

- Kesin, değil mi? Lojistik ve iyi hareket tarzı açısından.

K: Evet.

- Fakat onbeş kişilik birlikler çok güzel iş yapar; kendini iyi korur ve vurur.

Institut Kurde de Paris

K: Her açıdan. Hem kendini korur, hem de düşmana iyi darbe vurur.

- Kendini besleyebilir mi?

K: Besleyebilir.

- Senin görüşün nedir, Z...?

Z: Öyledir. Takım düzeyinde hareket etmek en doğrusudur.

- Onbeş kişi yeter. Bence takım da fazladır.

Z: Onbeş kişi Botan'a yetmez Başkanım.

K: Bizim bölgemizde onbeş kişi kendini koruyabilir, imkan vardır.

- Yirmibeş kişi fazladır bence.

Z: Orada, diğer eyaletlerde fazladır. Fakat Botan'da bir takım olsa normaldir.

- Neye dayandırıyorsun bunu?

Z: Düşmanın kuşatması altındadır. En azından, gerektiğinde çatışıp güvenliğini kendi silahıyla sağlayabilmelidir.

- Kendi güvenliğini veya çatışma anındaki muhafazasını sağlamak silahla mı, yoksa hareket tarzıyla mı mümkündür?

Z: Şimdi, çatışmaya girmemek için güvenlik hareket tarzına dayanır. Fakat düşmanla temas sağlandıktan sonra, Botan gibi bir yerde manevra yapmanın olanakları zayıftır. Bunun için güvenlik yer değiştirir, silaha düşer.

- Siz şimdiye kadar daha çok çatışarak mı kendinizi korudunuz, yoksa hızla uygun manevra yaparak mı?

Z: Manevra yaparak.

- Koruyan manevra ve gizlenme kaabiliyeti midir? Yoksa koruyan çarpışma mıdır?

K: Manevra ve...

- Gizlenme.

K: Gizlenme.

- Çarpışma uzun sürdü mü kayıplar kesin olur.

K: Kesin olur ve çok olur.

- Çok.

K: Manevra yapmazsan çok olur.

- O zaman çarpışma ile kendini koruma anlayışı sakat.

K: Evet.

Institut kurde de Paris

C: Zaten gerillanın kuralına da, bilindiği gibi ters düşüyor.

- O zaman Z.'nin anlayışında halen köklü yanlışlıklar var. Bence halen sen de, bazılarının "şimdiden hareketli savaşa gitmeliyiz" diyen anlayışın etkisi altındasın. Belli oluyor, biraz o etkiyi yaşıyorsun. Zaten orada en çok tartışacağımız konu budur. Silaha yüklenerek, sayıya yüklenerek ve çatışmaya güvenilerek birliği korumak değil, tam tersine gizliliğe ve hareket tarzına yüklenerek ve çok az çatışmaya fırsat vererek kendini korumaya alma biçimi en doğrusudur. Benim görüşüm bu.

K: Benim de görüşüm bu.

- Başka pratikte yer alan varsa konuşabilir. Bence burada köklü bir karışıklıkla karşı karşıyayız. Köklü bir karışıklık yaratılmıştır. Ve şimdi biraz daha edindiğimiz bilgilere göre, bu anlayış "hareketli savaşta yol alalım" biçiminde kendini dışa vuruyor. Bu anlayış, yüzlerce kişiyi haftalarca ve aylarca bir araya getirme biçiminde dışa vuruyor. Bu anlayış, bu temelde birliklerin ağır ve hantal olmasına, kendini sadece lojistikle sınırlandırmasına ve giderek böyle çok uyuşuk bir yapıya düşmesine yol açıyor. Hareketli savaş denen olay, sol gibi gözükür ama, düşmanın müthiş sayı ve tekniği karşısında giderek tam bir sağ anlayış ve tasfiyecilik biçiminde karşımıza çıkabilir. Uzun çatışma, günlerce çatışma, birliği gizleyememe ve çok hantal yapının şu anda TC birliklerinin vurduğu ve oldukça PKK'yi zor duruma düşürdüğü bir sapma biçimi olduğu kesinleşmiştir.

C: Şimdi yaygın yaşanan budur zaten. Düşmanın belirlediği tarzda, belirlediği zamanda, belirlediği yerde çatışma.

- Yer belli, sayı belli ve hantal.

C: Savaş tarzı...

- Çatışmaya yatıyorlar. Uzun süreli çatışmaya da yatıyorlar. Bu, açık ki tasfiyedir.

C: Bunun devrimle zaten ilişkisi yok.

- Yok, yok.

C: Diğerlerini boşa çıkarma.

- Ve bu da geliştirilmiştir. Şimdi, bu bir sapmadır. Ve bu sapmanın hesabı sorulacaktır. Siz de farkediyorsunuz, yani bu tip tarz bize kayıplara...

Institut Kurde de Paris

X: Daha uygun.

- Yani kayıplara yol açan bu tarz oldu.

X: Evet. Bizim grup sınır boyundaydı. Kırka yakındı. Ama bunu uygun görmedik yani...

- Uygun görmüyordunuz.

X- Şimdi onbeş-yirmi. Rahatça her yere gidebilirdik ve kendimizi rahatça koruyabilirdik.

- Üs inkarını da içeriyor bu kalabalık birlikler; gizliliği dıştalıyor, uzun çatışmaya fırsat sunuyor. Bütün bunlar bizim için dezavantaj. Yani aleyhimizde hususlar oluyor. Bu tarz ne zaman geliştirildi? Buna düşüncede ve davranışta kimler yol açtılar? En çok tartışıp sonuca bağlamamız gereken bir mesele budur. Ben biraz üzerinde düşünüyorum. Botan raporunu ele alıyorsunuz, üzerinde biraz daha durmalısınız, ele almanız gereken en temel husus bu olmalıdır. Bizde daha 1987'lerden itibaren gerilla kararlılığı oldukça gelişmişti. Gerilla çözümlemesi, yaşam tarzı ve bileşimi üzerinde düşüncede, kararda ve de olanaklarda ileri bir safhayı yaşadık. Biz gelişmiştik, yani gerilla yapabilecek duruma gelmiştik. Tam da o zaman ana birliğin hareket tarzı, giderek sırf ana birliği beslemek için milisi çok kötü çalıştırma, buna köylüyü bulaştırma, yapıyı tümüyle yeme-içme, lojistik işleriyle uğraştırma ve giderek ucuz eylem anlayışı doğdu. Öyle değil mi?

C: Çok ucuz.

- Ucuz eylem anlayışı ve de düşman üzerine geldi mi bol bol kayıplar verme. Buna kim yol açtı?

C: Bunu 1988'in başında Metin ve Bo. geliştirdi.

- Bo.'ın payı çok ağır.

C: Vardır. Ana birlik...

- Metin en çok bu birliklere rağbet etti.

C: Sadece milisleri değil, Bo.'ların gruplarını, Bestler ve Şırnak grublarını bile ana birliğe hizmet eder bir duruma düşürdü.

- Aracı halka durumuna düşürüldüler.

C: Evet.

- Ve halen de yaşanan durum biraz odur.

C: Tek bir eylemleri yoktur. Bir-iki günlük bir çatışma olmuştu, onda da düşman üzerlerine gelmişti de çatışmışlardı. Ve bunu da

Institut Kurde de Paris

başarılı değerlendirmişlerdi. O zaman, Z. arkadaş da vardı, yapılan bu toplantıda taktik dışı olarak değerlendirildi bunlar. Onlar ısrarla..

- Israrla bunu dayattılar.

C: Evet.

- Şimdi burada ciddi bir sapma ile karşı karşıyayız.

C: O zaman bunu zaten taktik dışı bir sapma olarak değerlendirdik ve zorla kabul ettirdik.

- Fakat uygulamada da bu geçerli oldu.

C: Uygulamada bunları birbirinden ayırdık. Ana birliği iki takıma böldük. Ayrı ayrı yerlere gönderdik. Bestler grubunu ayırdık. Böylelikle taktiğe ulaşmaya çalıştık.

- Daha sonra sürdürdüler.

C: Daha sonra yine sürdürdüler, evet.

- Ve halen de esas biçim bu oluyor.

C: Bunu daha çok geliştirmişlerdir.

- Sen hareketli savaş demiştin. Bunu düşüncede ve uygulamada geliştirenler var, değil mi?

Z: Şimdi yaşanan bu.

- Şimdi yaşanan bu!

Z: Evet.

- Tam bir sapma.

Z: Şimdi bu konuda biraz düşüncemi belirtmek istiyorum.

- Tabii belirteceksin ve bol bol tartışacaksınız, en önemli karar konumuz.

Z: Şimdi aslında bu büyük birliklere gitme biraz kendini koruma güdüsünden, biraz da 1985'deki birlikleri parçalama tutumundan kaynaklanıyor. Ona bir tepki olarak gelişti.

- Nasıl parçalama?

Z: 85'de gruplarımız çok küçük ve birbirinden kopuk olarak öyle ülkeye serpiştirildi. Ve bunun sonuçları büyük darbeler oldu.

- Buna bir tepki var diyorsun.

Z: Buna da bir tepki olarak gelişti...

- Halbuki o küçük parçalara ayrılan gruplarımızın kaybı, küçük olmalarından ötürü değil, başıboş olmalarından ve çok yanlış hareket tarzlarından kaynaklanıyordu.

Institut kurde de Paris

Z: Bir nedeni de küçük olmalarından kaynaklanıyordu...

- Küçük şuydu, iki-üç kişi gidiyorlardı, örgütsüzdüler ve de silahlı gidiş tarzı değil, köylere gidip yatma, içme tarzındaydı. Yine hemen burada sayıya bağlamayalım. O zamanın gidişleri sonderece açıktı, yine köy girişleri belirsizdi, köylere çok yakın üslenme, gizlilikten ve üs anlayışından yoksun hareket tarzı vardı, bunlardan kaynaklanıyordu 1985 yılı kayıpları. Çok bir şey bilmeyenleri ta Mutki'ye kadar atıyorlardı, doğru bir üs anlayışı yok, gizlenme anlayışı yok, yine gerilla birliği esprisine göre biçimlenmesi yoktu. Çok açık, biliyorsunuz ki kayıplar köylere girişlerde oluyordu, köyün içinde oluyordu. Çarpışarak, gizlenerek, üslenerek kayıp olmamıştır. Gerçekleri doğru ele alacağız.

Z: Şimdi 1984'e bakıyoruz, o dönemde **Agit** yoldaşın birliği bir takım düzeyindedir ve taktiği en ideal bir biçimde uyguluyordu.

- Biraz sonuç alıyordu.

Z: Evet, sonuç alıyordu. Şimdi 1987'de ve 1988'de geliştirilen aslında takım düzeyinde olsaydı doğruydu. Bizde takım 23 kişiydi, fakat arkadaşlar bu yılda 40-50 kişiye çıkarmışlar takımı, bu takım değil birliktir. Şimdi Botan'da bazı birlikler bölük düzeyinde de değil, tabur düzeyinde hareket ediyorlar.

- 500 kişinin toplantı zamanında M. vadisinde biraraya getirildiğini kim söyledi? 500 kişi bir araya gelmiş!

X: D. arkadaş, Botan'dan gelen.

- Kimdir? D. nerede? Evet, 500-600 kişi günlerce bir vadide tutuluyor.

Z: Bunun için takım 23 kişidir. 23 kişi, eğer iyi idare edilirse, Botan koşullarında en ideal biçimde mücadeleyi geliştirir. Çünkü, bir örgüt ihtiyaca göre oluşturuluyorsa, bir eylemi değişik gruplar çıkaramaz Botan'dan. Ayrıca bir takım hareket tarzını ve gizliliğini ayarlayabilir. Ama bütün gizliliğe rağmen, zaman zaman düşmanla karşı karşıya da gelebilir...

- Bu karşı karşıya gelme teorisini reddediyoruz. Düşmanla karşı karşıya gelindi mi, o zaman savunma anlamında kısa bir çatışmayla hemen gözden kaybolunmalıdır. O girilen ve giderek mevzi tarzına götüren çatışmalara bakın işte. Zorunlu dediğiniz şey nedir, oraya iyi

Institut Kurde de Paris

bakmak lazım. Niye zorunlu çatışacağız biz?

Z: Kuşatılmıştır.

- Bu, hiç de binlerce mermiyi sıkarak bir savunmayı içermez. Bir de bunun altında şu da vardır. Niye kuşatılma durumuna düştün? Üs anlayışına bağlılık, gizlilik ve hareketlilik olgusu kuşatılmayı dıştalar, kuşatılma tehlikesini en aza indirger. Uyanık birlik, gizli ve hareketli birlik, geçici üslenmeyi iyi ayarlayan bir birlik çok ender kuşatılmaya düşer; kuşatılmaya düştü mü de çok rahat sıyrılır. Nöbeti var, hareket kanalları vardır, sonuna kadar da birlik çeviktir, eğitilmiştir, böylesi bir birlik şimdiye kadar düşüldüğü tarzda kuşatılmaya düşmez. Düşse bile çok rahatlıkla ve en az kayıpla yırtar.

Sen diyorsun ki, 1985'teki çok ufak gruplara bir tepkidir. Önce bunu anlamak gerekir. Bu, bazılarının oportünizmini örtbas etme, cevap telaşı ve savaşı geliştirmeme isteğidir. Aslında sağ tasfiyeciliğin veya sağ yaklaşımın kendisini sol görüntüyle hortlatmasıdır. Bugün büyük birliklerle hareketli savaşı savunmak özünde sağdır, ama kendini dışa çok keskin gibi gösteren bir saplantıdır. Savaş sorunlarımızın karıştırılmasının altında bu tutum yatıyor. Bir defa, tabii bu aynı zamanda diğer birlikleri de kendisine bağlıyor, yardımcı iaşe birimleri haline dönüştürüyor. Benim anladığım kadarıyla milislerin yarısı bunlara gazete getiriyor, un taşıyor. Milislerin bulaştırılmadığı şey yok. Çünkü, çok kalabalıktır, ancak milleti bu kadar çalıştırırsa ihtiyacını karşılar. Ve zaten milletin rahatsızlığı da bu temelde başlamıştır. Yine, diğer birliklerin gelişmeyişi de buna bağlıdır. Sonuç, bir ana birliği beslemek için bütün bölgenin atıl bırakılması ve ana birliğin kendisinin de atıl bırakılmasıdır. Bu da bir kişinin kendini korumasına göre ayarlanmıştır. Ve bu, sağcılığın kendisidir. İşin özü budur. Bu çok nettir ve sonuçlarıyla ortaya çıkmıştır.

Ama, PKK'nin geliştirmek istediği anlayış bu değildir. Evet, 85'tekiler çok küçük birimlerdi ve kolay avlanıyorlardı. Fakat o avlanma meselesinde sahip çıkmama vardı. Ayrıca kendileri de çok hatalı hareket ediyorlardı. En ufak bir gerilla kuralını işletmedi birliklerimiz. Köylerden çıkmıyorlardı, üslenme yerleri peşmergelerin gündüz çıktıkları tepelere benziyordu. Gece köy, gündüz tepe. Bu, bir üslenme anlayışı değildir. Dağı kullanma anlayışı değildir. Zaten

Institut Kurde de Paris

hareket tarzlarının gerilla ile alakası yoktur. Üst düzeyde yönetim yoktu, taktik önderlik yoktu. Olaylar bu temelde oldu. Yine de o zamankilerin birazcık yürütmek istedikleri, biraz gerillaya benzer bir şeydi. Yani gidip bakın, onun hareketliliği ve az-çok coğrafyayı kullanması yaşatıyordu. Aslında doğru bir tarzda geliştirilseydi iyi olacaktı, fakat buna tepki duyuldu, o zamanki pratik yönetim buna tepkiliydi. Yani **Agit** arkadaşın biraz işleri geliştirmesini, bazıları kendi hareket tarzlarına, yaşam tarzlarına karşı tehlike olarak gördüler. Hareketli, çalışkan, eğitiyor, bir de yaşam tarzı, birliği eğitme durumu var. O zamanki birliğe katılanlar candan bağlıydılar birbirlerine, çok coşkuluydular, şimdiki birliklerin atıllığı ve hantallığı yoktu. O biraz gerilladır, ama tam değil. Hareketlilikleriyle oldukça çalışabilecek durumdaydılar, işleri ilerletebilecek durumdaydılar, fakat buna tepki duyuldu. Pratik yönetim, Zaxo'da üslenmişti, Lolan'da üslenmişti, ne yapıyordu? İki, beş, yedi kişilik birimleri her tarafa savuruyorlardı, komutansız, perspektifsiz, plansız, rastgele bir şekilde. Kayıplar, böyle bir yönetimle ilgili olduğu gibi, o küçük grupların kendileri de savaşıyorlar mı, dolaşıyorlar mı, habersizdiler. Yani o zaman Kasım 1985 Talimatı vardır; "göçmen kuşlar gibi" diye bir deyim kullanıldı, "köy etraflarında pinekliyorlar, tabii göçmen kuşlar avlanır." Bu doğru değildi, eleştiri o zaman tamamen böyleydi ve doğruydu. O zaman çıkış yolları da araştırılıyordu. **Agit** arkadaşın faaliyetleri de biraz geliştiriyordu, fakat buna tepki duyuluyordu. Kendi aralarında didiştiler, oldukça didişmeci bir ortam yarattılar ve neredeyse tam bir tasfiyeyi yaşatmaya kadar gittiler. "Bu iş artık yürümez, silahlı mücadele yürümez" biçiminde bir noktaya kadar getirildi. O süreç çok iyi bilinir. O süreci bol bol tartışırsınız.

Ardından bizim 1986 yılı boyunca eleştirileri geliştirerek bunun önüne geçme ve tekrar PKK'yi doğru bir taktik hat'a çekme çabalarımız geldi. Ve o zaman hazırladıklarımız 1986 sonlarında ülkeye girdiler. Doğru anlayacaksınız, 1987'de siz bir araya geldiğinizde, özellikle 1987 başlarından itibaren gerillacılık için çok iyi koşullar vardı. Fakat, o zamanki komplocu, provokatif yaklaşımlar buna fırsat vermedi. Yoksa imkanlar gerillaya oldukça yatkındı. Buradan Bo. ve Metin, oradan Kör Cemal, işleri berbat ettiler. Bir o

Institut kurde de Paris

ana birlik adı altındaki yapıyı oluşturma, bir de işte kendi komplocu anlayışlarına sıkı sıkıya sarılma, ikisi adeta bir bütün teşkil etti. Bizim en değme savaşçılarımız, böylesine bir pratik önderlik karşısında nefes alamaz duruma getirildiler, kimi komployla, kimi altından çıkamamayla. 1988'e ve 1989'a böyle gelindi. Bütün müdahalelerimiz, bütün güç aktarımlarımız, bu anlayış karşısında sert bir duvara çarptırılıp adeta geriye püskürtüldü. Karşısındaki anlayış buydu ve halen de sürdürülen anlayış budur. Şimdi "birlikleri daha da büyütelim ve de hareketli savaşa tırmandıralım" deniliyor. Bunu söyleyen adamın, tek bir kişinin eğitimiyle alakası yoktur, tek bir araç-gereç oluşumuyla alakası yoktur, doğru dürüst bir komuta ile ilişkisi yoktur. Ve bence, işler biraz daha ağırlaşmıştır, kendini daha çok korumak için buna ihtiyacı vardır.

C: Ondan dolayıdır.

- Tabii.

C: Bu istem ondan dolayıdır.

- Kişisel istemdir.

C: Evet.

- Savaşın bizi getirdiği yer değildir. Akıllı düşünülürse, tam tersi olduğu görülür. Çıkarılacak sonuç, hızla o ana birlikleri dağıtmak ve 15-20 kişilik düzenler tutturmaktır. Bana göre manga da çok iş yapar, yani 5-7 kişilik düzenler de çok iş yapar. Hatta şehirlere yönelik ikişer kişilik suikast ekiplerinden tutalım, köy girişleri için çok gizlilik gerekiyorsa, yani sızma için 5 kişi de yeter. Bir saldırı veya etkili bir pusu 15 kişiyi gerektiriyorsa 15 kişi olur. Eğer bir toplanma gerekiyorsa, mesela bir baskın olayı için, o zaman 150 kişiyi de bir araya getirebilirsin, ama bir gece için, bir baskın için. Baskını yapıp aniden dağılmak suretiyle bir araya getirilebilir. Bu biçimde 150 kişiye kadar insan bir araya getirilebilir. 300 kişiye gücümüz var mı? Mesela büyük bir baskın, 150 kişiden daha büyük bir güç istiyorsa, belli ki onu da birleştiririz. Ama bir gece için, bir iş için olabilir bu. Sadece ve sadece süresi ve konusu belli bir iş için. Bu temelde savaş hattımızı geliştirmek hem anlaşılırdır, hem de gerçekten gelişen gücümüzü dört bir tarafa böyle yaysaydık ortalığı düşmana mezar ederdik. Ama yapılan böyle değildir. Aslında bunlar, kariyerizm ve

Institut Kurde de Paris

PKK'yi kendine bağlama adı altındaki endişelerdir.

Bunun için, bir alanı denetim altında tutmak isteyenlerin bize dayattıkları neydi? İşte "denetim ve istihbarat görevlisi olmalıyız, ana birlik komutanları olmalıyız!" Hayır, niye hemen ana birlik başına verildiler? Kim verdi biliyorsunuz, bu anlayış ve tutumun sahibi olanlar verdi. Ve birisi de bütün gücü kendi denetimine aldı. Bazı arkadaşları, örneğin **Abdurrahman MOTOR** gibi, **Erdal (Mustafa YÖNDEM)** gibi, yani parti çizgisini biraz yürütebilecekleri devre dışı bıraktılar, ölümlü görevlere sürdüler onları. **Abdurrahman MOTOR** nasıl etkisiz kılındı, atılganlığı nasıl boşa çıkarıldı? Zaten tipi uygundu, ölümüne "şuraya git" denildi. Çok açık, yüzde yüz ölebilecek bir şeyin içine atılıyor. Zaten birçok savaşçıyı da böyle sürmediler mi? İşlerine gelmeyenleri, partiyi biraz temsil edebilecek bütün savaşçıları ölümcül işlerin üzerine göndererek, itekleyerek (yani intiharcı bir yaklaşım var) imha ettiler. Geriye kalanlar, kendilerine mutlaka bağlı kalanlardır. Kariyerizm, parti içinde denetimi bu anlayışla ele geçirdi. Komploculuk, yoldaşına saygısızlık, işine gelmeyenleri harcama bu temelde gelişti. Halen de partinin eğitim alan güçlerini eskisi kadar belki harcamıyorlar ama, yana yatırma ve görevlendirmeme bu tutumda kaynağını buluyor. Bo. gibilerinin halen basitçe yürüttüğü yönetim nedir? İşte budur. Türk lafazanlığı dediğimiz tip, Türk solcu tipi. Sözümona kendisi uyanıktır, diğerleri ise aptaldır. Oturmuştur ana birliğin göbeğine ve şimdiye kadar en ufacık bir tehlikenin içerisine girmemiştir. Çok ağır ve hantaldır. Bu hantallığı nasıl geliştirdi? Anladığınız dilden uyaracağız ve üzerlerine gideceğiz, o zaman kendilerine gelirler. Gerillanın o yaşantı ile alakasının olmadığını görürler. Kendi durumunu ayarlama tam, taktik dışılık tam; bunu görmemek mümkün mü? Şahsını korumak için sağına soluna takım diziyor. Bu, partinin ve parti güçlerinin korunması için değildir. Çukurca'da yapılan bu değil midir? Raporlarda bunları değerlendirebilirsiniz. Sözümona bir komiteye ulaşmışlar, bir sigara için tam bir takımı harcıyorlar. "Git bana kar altından bir sigara paketi çıkar" diye.

Bugün etrafında birkaç yüz kişi birleşmiş olan yönetim, bundan şu sonucu çıkarıyor: Bunları etrafımıza yayarsak bizi yaşatırlar! Benim

Institut kurde de Paris

binbir zorlukla oluşturduğum parti gücünü bu temelde kullanıyorlar. Tamamen eyleme kapalıdırlar. Yönetim gücü, komite veya komutanlık, bir defa düşünce düzeyinde kendisini kapatmıştır. Ruh ve hareket hiç yok. Birlikler buna göre sıralanır ve bu durumda olursa eylem kalır mı? Bir de 300 kişiyi besleme ve bu nedenle köylünün başına vurma var. 300 kişiyi köylü nasıl besleyecek? Hem de birkaç ay, bazen de yıllar geçiyor. Ondan sonra da kamçı ile iş yapılıyor. Bu kadar adam, otorite olma adı altında kurşuna diziliyor. Elbette bu düşmana götürür. Halbuki 300 kişi bir aylık sürede çok sıkı ve mükemmel bir biçimde eğitilir ve dağıtılır. Ama böyle yapılmıyor. Halen yığınla oradalar ve beslenme sorunu başlı başına büyük bir meseledir. Aynı zamanda işlevsizdirler. Bir fabrika bile, günde 300 kişi çalışmazsa atıl kalır ve üretim yapamaz. Üretim yapmayınca nasıl ücret elde edecek? PKK içinde bu kadar birlik boş tutulursa, PKK nasıl üretim yapacak? Sorunları niye doğru ele almıyoruz? Halbuki bu güçlerin hepsi pırlanta gibidir ve savaş istiyor. O "çocuk" dedikleri, "genç" dedikleri birer cevahirdirler. Zaten raporlarda da belli oluyor bu. Onlara en canlı, en coşkulu konuşan yapı deniliyor. Hiç birisinin savaştan çekinme durumu yok. Savaştan çekinenin yönetimin kendisi olduğunu yine raporlarda görüyoruz. O "çocuk" dedikleriyle kendilerini korumaya almışlar. Kesinlikle eğitim, örgütlenme, uygun bir düzen altında seferber etme, deneyim kazandırma yok. Çünkü, bu olursa savaş gelişir ve savaş gelişirse de yükler ağırlaşır.

Bu yaklaşımın doğal bir sonucu olarak, ana birlik, karargah, yönetim merkezi ve diğer birlikler böyle rol oynarken, daha altta da bu tutumu onaylayacak kendi küçük tiplerini esas alıyorlar. Yani kendilerini kopya edecek tipleri, bölge ve mıntıka birimlerinin başına vermişler. Tamamen kendileri gibi rahatına düşkün, eğitmeyen, sonderece despot kişilikler bu anlayışla bütünleşiyorlar ve sonuçta bütünüyle bir bölge veya bir eyalet, yine alabildiğine cesaretli, donanımlı ve her an gerilla yöntemlerine kavuşturulabilecek bir güç atıl bırakılıyor. Atıl kalma ise düşmana güç ve cesaret veriyor, onun saldırısının özünü teşkil ediyor. Üç tane önemli kaybımızı inceleyelim. Beytüşşebap, tamamen böyle imhaya yatırılmıştır. Bestler, tamıtamına

Institut kurde de Paris

150 kişidir ve diğerleri kıl payı kurtulmuştur. Pervari, yine 150 kişidir ve günlerce düşmanla kovalamaca içindedir. Diğer bir sürü onluk, sekizlik, yedilik kayıplar vardır ve hepsi de bu anlayış temelinde ortaya çıkmıştır. Birlik komutanları kendilerini kurtarmışlardır, ama birimin bütün elemanlarını harcamışlardır. Çok dürüst, fedakar ve partiye bağlı arkadaşlar vardır. Komutanlar da önemli oranda böyledir. Çoğu da şehit düşmüştür. Oportünist kesim, yani taktiği boşa çıkaran kesim ise, raporlarda da yansıtıldığı gibi, taktik dışılığı bir kader gibi partiye dayatmıştır. Parti, şimdi bunların kirlerini temizleyecektir. Bu durumu yaşayan birimlerde yoldaşlık ruhu olur mu? Halka doğru yaklaşım gelişebilir mi? Eğitim olur mu? Belli ki olmaz. Düzenleme bu temelde ise, beyin bu temelde çalışıyorsa, elbette kol ve bacaklar da kendini buna göre ayarlar. Bunun tarihçesi, buna yol açan kişilik özellikleri bellidir.

Bu düzeyde toplantılar yaptınız, hatta merkezi toplantı yapıldı. Buralarda uzlaşma sağlandı ve taktik örtbas edildi. Partiye karşı düşmanca anlayışlar ve her türlü talimat dışı durumlar dayatıldı ve yaşandı. Bu konuda oldukça bilinçli davranıldı. Ve bunun sonucu olarak da, işte bu kayıplar, bir sürü kaçış, düşmana yüzlerce silah kaptırma, dev olanakları ve fırsatları değerlendirememe yaşandı. O güç, bütün ülkeye serpiştirilebilirdi. Böylece bütün ülkenin silahlı birlik ihtiyacını karşılayabilirdik. Milis düzenini oturtabilirdik, hem de bizim buradaki faaliyetlerimize gereksinme duymadan. Yapılmayan görevler, tam tersine orayı şimdi bir yutma makinası haline getirdi. Peki kader miydi? Şimdi sizce Botan'da gerilla geliştirilemez mi? Doğrusunu geliştirmenin objektif ve subjektif koşulları yok muydu?

Z: Vardır.

- Gerilla yaşayabilir mi?

Ad: Başkanım, eğer Botan'da yaşayamazsa hiçbir yerde yaşayamaz.

- Hayır, görüşünüze göre. Yaşadınız, biliyorsunuz. Çok yönlü gerillayı geliştirmek ne kadar mümkündür?

Ad: Eğer gerillanın taktikleri tam uygulanırsa, sonuna kadar yürütülebilir.

- Evet, askeri kafana göre düşün.

Institut Kurde de Paris

Z: Gerillayı bugün orada yaşatmak mümkündür. Koşulları uygundur. Fakat bizim geliştirdiğimiz...

- Ne kadar gerilla ordusu oturtulabilir oraya? Genel olarak 5000 kişilik bir gerilla ordusu oturtulamaz mıydı?

Z: Bu, ülkeye yaygınlaşmayla birlikte...

- Botan'ın payına düşeni söylüyorum. Coğrafyayı değerlendir, bölgeleri gözönüne getir.

Z: Gerillayı ülkeye yaygınlaştırmadan 5000 kişiyi Botan'da oturtamayız.

- Ülkeye yaygınlaşma da bununla bağlantılıdır. Botan kendini büyütmek istiyorsa, gücü ülkeye yaymayı da bilecektir. Herhalde bu yönlü düşünülüyordur.

Z: Evet, ülkeye yayıldıkça, Botan'da rahat hareket edilebilir. Yoksa, gerilla oturtulamaz. Gerilla denilir, ama bugün yaşanan biçimde yine hareketli...

- Bırak şimdi, biz doğrusu için diyoruz. Doğru temelde geliştirilirse, o arazi ne kadar insan alabilir.

H: Ne kadar varsa alabilir, tabii ki içinde uygun paylaşırsa.

- İstenildiği kadar bence de alabilir. Yani, kader midir birkaç ana birlik dışında gelişme olmasın. Binlerce kişiyi Botan barındıramaz mı? Nasıl barındıramaz, KDP bile Betinan bölgesinde 30 bine yakın silahlı adam oturtabildi. Arazi doğru değerlendirilirse, her uygun arazi parçasına bir takım oturtulursa, sayı için sınır bile verilmez. En az bir 5000 kişiyi yer.

H: Söyledim, ne kadar varsa alır. Ama, uygun paylaşılırsa.

- Uygun işbölümü, bölünme ve her dağa uygun bir birim oturtulursa alır. Ama, şu andaki anlayış tam bir tutuculuktur, büyüme konusunda tam bir tutuculuk var. Önderlik düzeyinde, pratik önderlik düzeyinde büyüme reddediliyor. Niye o savaşçılar yerine oturtulmuyor? Büyümenin reddinden ötürü bu böyledir. Yerleşilen sahalar onda bir bile değildir. Arazi onda bir bile kullanılmamıştır. Ellide bir ya kullanılmış ya da kullanılmamıştır.

C: Çoğuna yabancıdır.

- Tabii, hiç kullanılmamıştır. Kaldı ki, bu anlayışın doğal sonucu olarak, kitleye yönelme daralmıştır. Arazinin değerlendirilmemesi

Institut Kurde de Paris

nedeniyle, şimdi stratejik noktalar düşman tarafından tutulmuştur. Bütün bunlar, bu anlayış ve sonuçlarıyla ilintilidir. Tabii diğer gençler de bu savaşı analiz edecek durumda değillerdir. Yeni savaşçılar, bu önderliğin oportünizmini yıkacak durumda değillerdir. Büyümemenin, hantallığın, bütünüyle araziye yayılmamanın, hareket tarzının, üslenme ve lojistiğin, ülke çapında yayılmamanın altında bu anlayış yatıyor. Eğer biz de bu süreci az çok idare edecek çabayı burada sarfetmeseydik, yani her an savaşı yenileyebilecek gücü burada oluşturmasaydık ve diğer alanları az çok çalıştırmasaydık, bu anlayışın kendisi, teslim bayrağını çeken yapısıyla, şimdiye kadar çoktan bunu çekmişti. Bu, silahlı mücadelenin canına ot tıkayan anlayıştır. Mesele bunu sadece birkaç kişiye bağlamak değildir, bu bir anlayış meselesidir. Bunda hepinizin az çok payı var, ama en üst düzeyde bunda en etkili rolü oynayanlar da vardır. Merkezileşmemizin veya bütünüyle komutanlık kademesinin gelişmeyişinin altında bu vardır. Zaten hiçbiriniz, objektif olarak gerillayı temel almadığınızı söylemiyorsunuz. Gerillanın temeline mükemmel diyorsunuz. Kendileri yazıyor; halk mükemmel, silah ve donanım mükemmel. Olmayan önderliktir, önderlik düzeyinde kendini gerillaya kapatma, onu tıkatma, ona yer vermeme vardır. Tabii bu böyle olunca, buna karşı doğru taktiği geliştirme çabası ve savaşı geliştirme çabası olmayınca, (komuta özelliklerini her düzeyde çizmeye çalıştım) onun sınıf temeline, yürüyüş tarzına, kişiliğine amansız yüklenmeyince, elbette ki gerillaya da yansıtamazsınız.

Son konuşmaların doğal sonucu şudur: Kendinizi gerillaya nasıl doğru verebilirsiniz? Gerilla tarzına, ruhtan tutalım sayıya kadar, halkla ilişkilerden tutalım en ücra alanda üslenmeye kadar, hudut boylarından tutalım ülkenin derinliklerine kadar her yer nasıl kullanılır ve siz buna nasıl ulaşırsınız? Bunun uğruna ve büyük bir tutku ile, yanlışı çok iyi gören, ama aynı zamanda onun yerine doğruyu da çok iyi koyabilen bir mücadele yürütmezseniz, siz bu işte sadece kafa karışıklığı yaratmaktan ve yaşamaktan başka bir şey yapamazsınız. Biz bunu daha geçen yıldan açmaya çalıştık. Sizin en büyük hatanız, bir talimatın ruhunu kavrayamamadır. Kavramak şurda kalsın, davranışlarıyla onu kapatma var. Bu yönelmeniz, daha

Institut Kurde de Paris

sonraki olumsuzlukların temel nedenidir. Ve bu anlayış fırsat bulsaydı, buna karşı bizim çabamız çok kapsamlı yürütülmeseydi, çoktan yenilgi bayrağını çekeceklerdi. Tasfiye ile silahlı mücadelenin reddi, bu anlayışın bir sonucu olarak geliştirilecekti. Her gün kendilerini Türk gazeteleriyle besliyorlar. Türk gazetelerini, Türk dergilerini çok iyi okuyorlar, ama bir talimatı okumuyorlar. Bu neyi gösterir? O yaşantıya özlemi gösterir. Eğitim yok, yüzlerce genç eğitimsiz. Bu neye işaret ediyor? "Kaçın" demeye geliyor. Halka en angaryacı yaklaşım var. Bu ne anlama gelir? Halkı bizimle karşı karşıya getirme anlamına gelir. Bütün bunların altında da, bilerek ya da bilmeyerek, bu işten kaçınma var. Bu, silahlı savaşı sabote etmeye götürür. Buna tepkileri nedir? İntiharvarı bazı girişimlerdir. "Ana birliği kaldır, bir tehlikeyi bindir"; hareket tarzı, tepkisi bu oluyor. Ya pasifizm, ya intiharvari yaklaşımlar; yıllardır bize bu dayatılıyor.

Silahlı savaşım bölümünde yer almak istiyorsanız, milis de dahil, gerillanın objektif temelleri üzerinde duracaksınız. Gerillanın subjektif, yani partinin bilinçli çabalarıyla nerelere getirildiğini değerlendireceksiniz. Dayatılan yanlış anlayıştan da öteye, düşünce itibarıyla oldukça tasfiyecilik kokan tutumu göreceksiniz. Bunları teşhis ve giderek tecrit edeceksiniz. Bu yetmez; bir de kendinizi yürüten bir komuta, yeniden düzenleyen, oldukça taktiği oturtan ve gece gündüz bunun hem arayışı ve hem de uygulaması içinde olan bir komuta haline getirmeniz gerekir. Bu konuda sınır olmamalıdır. En ufacık bir fırsatı bile değerlendirmelisiniz. Bir savaşçı mı gördünüz, mükemmel eğitmeli ve birliğine kavuşturmalısınız. Halkla ilişkiler, değil böyle caniyane yaklaşımlar, yüzyılların hasretiyle karşılanmalıdır. Dağlara değil hor yaklaşma, onları kutsal bir mabet gibi görmeli ve öyle kıymetini bilmelisiniz. Onlar, sırtımızı dayayabileceğimiz en büyük cephe gerimiz, üssümüz ve korunağımızdır. Onları kutsal mabet bilerek yüklenmeliyiz.

Kendi aranızda en seçkin ilişkileri geliştirmelisiniz. Değil birbirlerini uyutma, birbirlerini kandırma, birbirlerini etkisizleştirme, birbirlerine saygısızlık, bilakis çok seçkin ve kolektif düşünen bir topluluğu esas almalısınız ve buna önem vermelisiniz. Var mı böyle bir kolektivizm? Belli ki yok. Yine kararları çok tartışarak, en ince

Institut Kurde de Paris

ayrıntılarına kadar somut durumlara dayandırarak çıkarmalı ve daha sonra yürütmek için bütün tedbirleri almalısınız. İşbölümünü sağlam ele almak ve denetimi mükemmel yürütmek gerekir. Bunlar yapıldı mı hiç? Hiç yapılmadı. Eğer çizgiye uygun olarak bütün bunlar yapılsaydı, çok iyi biliyorsunuz ki, orası şimdi düşmana mezar olacaktı. Değil düşmanın böyle yayılması, onbinlerce kayıp vererek bazı garnizonlara sığınması ortaya çıkacaktı. Ama birkaç keyfi tutum, bugün düşmanı bütünüyle üzerimize çekmiştir. Bunların değerlendirilmesini ve yargılanmasını iyi yapacağız. Çizgi adamı bunu yapar, sorunlara böyle yaklaşır. Halen işleyen bu eski tutum, yani eleştirilen suçlu tutumdur. Halen egemen olan, hüküm icra eden odur.

Bizim, partinin ruhuna uygun olarak hazırladıklarımız gidip bu yaklaşımın, bu tutumun sert duvarına çarpıyorlar; ya kırılıyor, ya da bükülüyor ve böylece de etkisizleşiyorlar. İşte durum bu. Burada yine söyleyeyim, "varım" diyenlerin, "bu işte oldukça iddialıyım" diyenlerin, bir defa partimizin bu gerçeklerini iyi görmeleri, ama daha çok da geliştirilmek istenen doğrulara müthiş yatkın olmaları gerekiyor. "Netleşemedim, irademi keskinleştiremedim" gibi sözcükler ağıza bile alınmaz. Bu iş, kendini (yeni, eski önemli değil) verme meselesidir. Amansız kendini verme ile çocuklar bile alfabeyi 15 günde sökerler. Eğer kişi kendini verirse, bizde gerillayı sökme çocukların alfabeyi sökmelerinden daha kolaydır. Yok kendini vermezsen, sağa veya sola yatırırsan hiçbir şey elde edemezsin. Yaklaşımın esası böyledir. Bu temelde bir tartışmayı bile geliştirmekte zorlanıyorsunuz. Peki savaş gibi çok ciddi bir meseleyi siz hangi tutumla geliştireceksiniz? Doğru dürüst bir biçimlenme, iradeyi keskinleştirme ve kararı oldukça kapsamlı vermeyi beceremezseniz, bu yanlışlarla savaşı geliştirmek bir yana, düşmanın da körüklemesi ve daraltması ile tasfiyecilik gelişir.

Size, eğitime doğru yaklaşın dedik. Bunu halen de ısrarla vurguluyorum. Bu kadar netleştirme bunun için yapıldı. Ve çok önemlidir. Yarın öbürgün gerçekten önemli bir bölümünüz gerilla ordusunun kuruluş faaliyetleri içinde olacaksınız. Bu iş ciddi mi ciddi. Karar düzeyinde "varız" diyorsunuz. Karar düzeyinde böyle olan, pratiğin bütün tedbirlerini ve çarelerini almıştır. Karar eğer

Institut Kurde de Paris

tamsa, ardından çok büyük bir hamleyi, çok büyük bir çare gücünü de beraberinde getirir. Şimdi bütün bunları biraz anlayın. Karar verenler çare yaratmayı aklına koyanlardır, karar verenler olumsuzluğun canına okumayı oldukça mümkün kılanlardır, karar verenler az olanaklarla sağlam pratiğin temelini atanlardır, ona nasıl gidileceğini oldukça keskinleştirenlerdir. Karar böyle verilir. Karar eğer idealistçe ve hayali değilse, sizin için ancak gerçekçi olur. Biz, sizlere sık sık şunu söyledik; siz daha doğru bir kararlaştırma sürecine nasıl girilir, onu bile yaşamaktan uzaksınız. Ondan sonra da hep bana, "ben silahla mücadele alanını istiyorum" deniyor. Bunların hepsini laubalilik olarak değerlendirdim.

Silahlı mücadele çok ciddi bir iştir. Hanginiz silahlı mücadelenin asgari kurallarını biliyorsunuz. Bu kadar gitmek isteyenler, karşılarında nasıl bir önderlik ve ne gibi sorunlar var, bunun çözüm yolları nelerdir, bunları biliyorlar mı? Belli ki yok. Yani bir kontra başlarında olsa, ona da çalışacaklar. Peki silahlı mücadeleye gidiş böyle mi olur? Halkla doğru dürüst bir ilişki tarzınız yok, bir silahı nasıl elde ederiz doğru dürüst bunu bile bileniniz yok, o halde nasıl silahlı mücadeleye varım diyorsunuz? İnsan biraz sıkılır, bu soruları kendine doğru sorar ve doğru cevap verir. Sürekli "bir manga veya bir takım komutan yardımcılığını yapabilirim" deniliyor. Ama, ortada manga ve takım düzeyinde imkan vermeyen durumlar var. Bunu göremeyen, görüp de aşamayan nasıl manga komutanı olacak? Niye sorunları halen doğru görmüyorsunuz? Niye kendinizi bu kadar zavallılığa vuruyorsunuz? Canından bıkmış olanlar gidip bunu başka yerde halletsinler. Biz, gerçekten savaşmak ve savaşı doğru temellerde ele almak istiyoruz. Buna herkesin gelmesi şart değil, az da olsa biz onlarla yürüyebiliriz.

İşte sizin, gerek eğitime katılanlar ve gerekse savaş içerisinde olanların bir türlü doğru gelemedikleri meseleler bunlardır. Kendinizi doğru değerlendirmekten uzak, karar sahibi kılmaktan uzak, uygulamadan daha da uzak ve yanlış uygulamaların aleti bile olmaktan kurtaramayacak düzeyde iseniz, o zaman kararınızı tam vereceksiniz. Karar verildi mi, sonuçları mükemmel olur. Eksik karar, tam olmayan karar pratikte iddiasızdır, pratikte kendine güvensizdir. Ben de, bırakalım birçok hususun kararlaştırılmasını, eğitim halinde belirdi-

Institut Kurde de Paris

ğinde bile müthiş bir pratiğe koşmuşum. Ufacık bir umut ışığı bende müthiş bir harekete yol açar. Biliyorsunuz, bir iki belirleme bizi çalıştırdı. Sizde biraz karar varsa, hem de oldukça yüklü bir bilgilenmeye dayanıyorsa, sizin güçlü bir pratiğe sahip olmamanız düşünülemez. Tutarlı olmak buna denilir, kararlı olmak buna denilir. Yoksa, siz "kararım var" diyorsunuz ama pratiğinizde bambaşka bir durum yaşıyorsanız, kararda kararsızlığı yaşıyorsanız, kişiliğinizi karara uygun hale getirmemişseniz, kişilikte kararı uygulayacak halde değilseniz, o zaman bir çelişki vardır sizde. Karar demek, kişiliğin egemenliğine girdiği yönetim demektir; kişiliğin başarmak için bütün yeteneklerini ayaklandırdığı husus demektir. Şimdi eğitimlerinizi nasıl geliştiriyorsunuz, savaş içinde olanlarla siz savaşı nasıl ele aldınız? Niye kendinizi vermiyorsunuz? Biz de daha bu işe elimizi atmadık, biraz önümüze yol açıyoruz. Ama görüyorsunuz ki, savaşın bütün sorunlarına ve pratiklerine sizden daha doğru yaklaşıyoruz. Siz niye bu kadar karışık, niye bu kadar yabancı yaklaşıyorsunuz? İşte köklü düzenlemeyle kendini gerçekten hazırlamak, en azından bunları bilince ve karara çıkarmak şarttır. Kendi başınıza yapamıyorsanız, burada oldukça gelişmiş bir tartışma platformu var. Buna ihtiyaç yoksa, kararlaştırmışsanız, o zaman mükemmel bir biçimde görevlerinizin üzerine yürüyün.

Devrimci, karşısındaki oportünist barajları yıkar, düşman engellerini aşmasını bilir. Siyasal çizgiye inanmışsak, taktiğin temelinde bugün gerilla yatıyor diyorsak, bütünüyle bu saptama doğruysa, bu iş yürür. Büyüme, genişleme mükemmel olur. Gerilla yaşam tarzı haline getirilir. Kürdistan'da da herkesin koşacağı bir yaşam tarzı olur. Nitekim halk koşuyor, ama mevcut silahlı mücadele onu geride tutuyor. Bu, başta yaptığımız tespitleri doğruluyor. Uluslaştırmanın temel gücü, partileştirmenin temel gücü, cepheyi geliştirmenin temel gücü, bütünüyle yeni kişiliği yaratmanın eşsiz zemini oluyor. Gerilla bu sonuçları ortaya çıkarmıştır. Bizde gerilla, herhangi bir ülkedekinden daha fazla uluslaştırıcıdır, partileştiricidir, cepheleştiricidir, kişilikleştiricidir, hatta yeni ahlakın ve yeni kültürün temelidir. Bu kadar önemli bir silahı, hem de etkisini bu kadar göstermişken, öncü düzeyinde mükemmel uygulamamak düşünülemez. Bununla oynamak

Institut Kurde de Paris

demek, uluslaşmayla oynamaktır, partileşmeyle oynamaktır, cepheleşmeyle oynamaktır, yeni geliştirmek durumunda olduğumuz militan kişilikle oynamaktır, cesaret ve fedakarlık düzeyimizle oynamaktır. Ve bunlarda eşittir her şeyimizle oynamaktır. Nitekim oynayanların da bu tip etkilere yol açtıkları açıktır.

İşte parti çizgisine genelde bağlılık ve onun gerillayı uygulamasının sonuçları böyle ortaya çıkar. Doğruyu uygularsan, bunun sonuçları bizim için her şeyi var etmedir. Buna oportünistçe yaklaşırsan, bunun sonucu da tüm kazanımlarımızın her düzeyde büyük bir kayba uğratılmasıdır. Bunun derin bilinciyle yükleneceksiniz. Bu savaşa, kazanmak için tüm gücünüzü ve kararlılığınızı ayaklandırarak yükleneceksiniz ve başaracaksınız. Askerlikten ve onun emir düzeninden biraz anlıyorsanız, onun ilk adımlarını atmakta biraz iddialıysanız, biraz varız diyorsanız, bırak komuta düzeyini sıradan katılım düzeyinde varız diyorsanız, o zaman bu işe tamıtamına böyle sarılır ve böyle sonuçlandırırsınız. Hiç yılmadan, ikircikliğe düşmeden, aman tanımadan içine girilmesi gereken meslek böyledir. Bu mesleğin icra ediliş tarzı böyledir. Artık geçmişin köhne, hiç de kişiliklileştirmeyen, askerleştirmeyen, ordulaştırmayan yapılarını hortlatmaya, düşmanın askeri ve lafazanları olmaya yeter diyoruz. Onlar hiçbir şey vermiyor, sadece ve sadece düşürüyor, kaybettiriyor. Acıya, işkenceye boğuyor. Buna karşılık, zor bela yakaladığımız ve gerçekten biraz da muhtaç olduğumuz, her şeyi kazandırmanın kapısını aralayan, maddi ve manevi dünyamızı özgürce belirlememize imkan sağlayan savaşım tarzımıza yüksek değer biçelim. Ve bunun için her şeyimizi mutlaka ortaya koyarak, başarı yolunda yürümesini sağlama alalım!

İstituti kurdish de Paris

Institut Pasteur de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

Institut kurde de Paris

"Gerillacının yaşamı Kürdistan'da apayrı bir öneme sahiptir. Bu yaşam, gerçekten bugün bağrında yeni bir yaşamın filizlendiği yaratıcı bir kuvvettir. Bugün Kürdistan'da gerillacı, devrimci kültürel açılımdan tutalım kitlelerin öz yönetimine kadar, yani kendi kaderini yaşamaya kadar her düzeydeki gelişmenin anahtarıdır. Gerillacı bir düşünürdür. Gerillacı bir örgütleyicidir. Gerillacı bir askerdir. Gerillacı halkın arasındaki bir önderdir. Gerillacı bir yaratıcıdır, kültür yaratıcısıdır. Yani halkın her türlü ihtiyacına cevap veren bir askerdir. Aynı zamanda [illegible]

Institut Kurde de Paris

Institut Kurde de Paris
IKPLIV107054

20,-DM